

Tứ Đại Danh Bộ Chấn Quan Đông

Contents

Tứ Đại Danh Bộ Chấn Quan Đông	1
1. Q.1 - Chương 1: Mười Ba Con Sói Trong Rừng	2
2. Q.1 - Chương 2: Phục Kích	6
3. Q.1 - Chương 3: Trung Phục	9
4. Q.1 - Chương 4: Lục Đạo Thiểm Điện	16
5. Q.1 - Chương 5: Tứ Thập Cửu Kiếm	25
6. Q.2 - Chương 1: Tố Nữ Kiếm	35
7. Q.2 - Chương 2: Con Mèo Say	43
8. Q.2 - Chương 3: Tuyết Sơn Thần Ưng	47
9. Q.2 - Chương 4: Thiếu Niên Anh Hùng	56
10. Q.2 - Chương 5: Xích Diễm Chưởng	65
11. Q.2 - Chương 6: Âm Sát Trong Đêm	67
12. Q.2 - Chương 7: Vô Vị Tiên Sinh	78
13. Q.2 - Chương 8: Con Ưng Khổng Lồ	87
14. Q.2 - Chương 9: Vây Công	91
15. Q.2 - Chương 10: Đổng Bùn	96
16. Q.2 - Chương 11: Vô Địch Công Tử	103
17. Q.3 - Chương 1: Không Thở Cứu Văn, Tốt Nhất Hạ Sát!	113
18. Q.3 - Chương 2: Đoá Hồng Còn Lại!	120
19. Q.3 - Chương 3: Cảnh Tượng Tuyết Mỹ	131
20. Q.3 - Chương 4: Dạ Đẩu Nhất Ngọn Đường	152
21. Q.4 - Chương 1: Phong Hoa Tuyết Bút	184
22. Q.4 - Chương 2: Nữ Tử Nhiều Tai Kiếp 2	195
23. Q.4 - Chương 3: Nữ Tử Nhiều Tai Kiếp 3	205
24. Q.4 - Chương 4: Nữ Tử Nhiều Tai Kiếp 4	215
25. Q.4 - Chương 5: Hai Kẻ Cô Đơn	225
26. Q.4 - Chương 6: Hai Kẻ Cô Đơn 2	234
27. Q.4 - Chương 7: Hai Kẻ Cô Đơn 3	244
28. Q.4 - Chương 8: Hai Kẻ Cô Đơn 4	253
29. Q.4 - Chương 9: Thiếu Nữ Ăn Hoa	260
30. Q.4 - Chương 10: Thiếu Nữ Ăn Hoa 2	270
31. Q.4 - Chương 11: Còn Chưa Kết Thúc	279
32. Q.4 - Chương 12: Còn Chưa Kết Thúc 2	290

Tứ Đại Danh Bộ Chấn Quan Đông

Giới thiệu

Đọc truyện Tứ Đại Danh Bộ Chấn Quan Đông độc giả sẽ được thưởng thức một truyện kiếm hiệp đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-chan-quan-dong>

1. Q.1 - Chương 1: Mười Ba Con Sói Trong Rừng

Y từng ở đại mạc mệnh mông đánh tan tổ chức Phong Sa Thất Thập Lục Kị, tại sông Hắc Long rét buốt hung hãn bắt giữ Cổ Long Vương Tiết Du. Y từng lưu lại nơi nóng bức đến độ có thể luộc chín cả trứng gà, cũng từng băng qua Khách Mạn Lạp Ca Lạc Duy Á sơn cốc. Y từng làm quan mà thất tình tuần phủ nhìn thấy cũng phải cúi lạy, lúc nằm vùng cũng từng làm nghề mổ heo ở thị tứ. Y từng giết người, cũng từng cứu người. Đến bây giờ những chuyện y làm vẫn khiến thủ hạ cam tâm tình nguyện bội phục.

Y hai mươi tuổi, ngoại hình không có một điểm nào khó nhìn. Kiếm của y đã giết qua những ai y muốn, mười năm trở lại, chỉ có một người có thể thoát khỏi sự truy bắt lẫn truy sát của y.

Y không bao giờ kích động, mà lúc địch nhân kích động hoặc sợ hãi chính là lúc y bắt người, giết người.

Đây là tác phong nhất quán của y, giống như một con sói đang bắt hươu.

Nhưng sau này, khi y nhận được lệnh giết người của một bang phái không ác không làm, y quyết liều lĩnh truy bắt cừu nhân đó cùng đám thủ hạ, bắt loạn vì công hay tư, dù y biết bản thân e rằng không phải địch thủ của đối phương.

Y chỉ có một còn đối phương có tới mười ba người.

Vấn đề ở chỗ đối phương cũng là sói. Lúc y còn chưa biết bạt kiếm, đối phương đã làm sói hơn hai mươi năm rồi. Người đó là nhân vật duy nhất y không truy bắt được mà hơn nữa suýt chút là chết dưới tay thủ hạ của hắn.

Y may mắn chạy thoát, đến hôm nay là ba năm rồi nhưng y không thể không truy sát hắn lần nữa.

Con người y lãnh ngạo, lập dị, kiên nhẫn.

Kiếm của y quý bí, cay độc và cực nhanh.

Tay y nắm chặt, thân pháp y như một mũi tên lao vút tới.

Nền đất ẩm thấp, trong rừng không thấy một tia mặt trời. Y liếm môi, xem ra hôm nay y nhất định phải đổ máu.

Trong đám lá tích trữ lâu ngày phát tán mùi máu, bùn đất cũng bốc lên vị máu. Y dùng đầu gối và khuỷu tay chống xuống mặt đất, chỉ cần chân phát chút ít lực, cả người liền giống như từ dây cung bắn ra, bàn tay chạm đất, nhanh như mũi tên, ổn định như ngọn núi. Tứ chi phối hợp không một chút sai lệch.

Con người có tứ chi tráng kiện đích xác không thiếu, có điều người có thể vận dụng cả tứ chi lại không nhiều.

Y lúc bắt động thì giống một tòa nham thạch, mắt y phát sáng, nhất là trong cánh rừng âm u lạnh lẽo thế này thì càng sáng.

Nơi đây là rừng rậm, tối tăm đến độ phát sinh cảm giác chết chóc. Y tìm phục dưới gốc đại thụ đã ba ngày hai đêm. Một khi y chưa tiêu diệt địch thủ, y tuyệt đối không bỏ cuộc.

Y luôn luôn giữ tinh thần tỉnh táo.

Đã là đêm thứ ba kể từ khi y bước vào rừng. Lúc y biết kẻ địch gây án ở kinh thành, y cảm giác nhất định sẽ cùng địch nhân giao thủ lần nữa. Lúc y cùng ba vị đồng liêu được người mà y sùng kính nhất phân phó đi bắt tội phạm liều lĩnh, y đã cảm giác được mùi máu tươi. Khi y về cố hương phát hiện ân sư cũ của y toàn bộ đã bị giết, y càng biết y không thể rút lui.

Bốn cao thủ, là bốn nỗi khiếp đảm của những hung đồ hắc đạo trên giang hồ, chia bốn hướng truy bắt, nhưng lại để cho y tìm được trước. Ý đồ của đối phương là đi xuyên qua rừng núi. Bằng qua rừng núi không dễ nhưng một khi qua được nhất định an toàn. Bởi vậy chúng muốn chuẩn bị đủ lương thực và ngân lượng, dọc đường cướp bóc, diệt môn đồ sát để trảm thảo trừ căn. Đây là thông lệ hành sự của chúng.

Y trên đường truy sát đến đây, đều nghe đến hành vi của mười ba hung đồ tàn ác.

Y quyết không buông tha chúng.

Y phải bắt sống, hoặc là giết chết chúng!

Đêm thứ ba.

Chỗ này là nơi tối tăm sâu thẳm nhất trong rừng.

Nơi đây có cây cao trăm trượng, rong rêu phủ kín quanh thân cây, hơn nữa còn phát ra lân quang, thứ ánh sáng duy nhất trong rừng, đang phô trương vẻ khiếp đảm của nó. Dã thú từ mọi nơi ẩn nấp đang phát ra tiếng kêu gào rên rĩ.

Có máu.

Một con dã khuyển đã chết, đao cắm trên yết hầu.

Có máu thì chắc gì đã có người, nhưng có đao ắt phải có người.

Bởi vì dã thú cũng biết lưu huyết, nhưng trừ nhân loại, không có dã thú nào biết dùng đao.

Địa phương thế này, ngày ngày đều có người, nhưng không có kẻ nào làm ra hành động như vậy, cũng không có người nói chuyện. Nếu không phải có thanh đao đó thì căn bản không ai có thể tưởng tượng ra là có người! Nếu không phải lân quang lóe lên, căn bản không biết đám quái thạch chính là mười ba con người.

“Sát!” - một hỏa tập phát sáng.

Mười ba gương mặt dữ tợn hiện lên. Côn trùng lẫn thú hoang chột ngừng kêu. Dưới lân quang và hỏa quang chập chờn, đám người kia tựa như mười ba ác quỷ từ địa ngục bò lên!

Không ai nói gì.

Một lúc lâu sau.

Một thanh âm vang lên:

“Có người đuổi tới.”

Một tiếng cười ha hả:

“Để hấn đến.”

Một giọng nữ nhân trong trẻo:

“Các ngươi không phải đối thủ của hấn.”

Lại một thanh âm khoan thai:

“Hấn là ai?”

Một giọng có vẻ già dặn:

“Lãnh Huyét.”

Tựa hồ run run trầm mặc. Lại một người nói:

“Hắn không nên vào rừng.”

Dường như là một tiếng thở dài, giọng nói ôn hòa:

“Chúng ta giết mấy người ở Hỏa Vân Khảm, trong đó có sư phụ hắn.”

Lúc này ngọn hỏa tập bỗng lu mờ, xem ra sắp tắt rồi, quang mang lam sắc cuối cùng bùng lên.

Một thanh âm vang lên, lãnh khốc vô tình, lại rất có uy nghiêm; lời hắn tựa một thanh bảo đao dày và nặng:

“Hắn theo đuôi chúng ta, không ngoài mười dặm nhất định chạm trán. Các ngươi không phải đối thủ của hắn, hiện tại phân tán ra, đến trạm thứ nhất bên ngoài rừng sẽ tập hợp. Chúng ta toàn bộ tụ tập, bốn người bọn hắn một khi mà hợp lại đối phó chúng ta thì lại càng không dễ trêu vào. Tách ra, để hắn khinh địch, ngược lại dễ xử.”

Lời rất từ tốn, rất âm trầm, rất đáng sợ, mỗi chữ mỗi câu đều rõ ràng, lời rất súc tích, nhưng thực tế lại nói rất nhanh. Khi hắn bắt đầu nói chữ đầu tiên thì ánh lửa cũng bắt đầu lay động, chữ cuối cùng nói xong thì người đã tản ra hết. Chữ cuối cùng vẫn còn quanh quẩn thì mọi người đã đi rồi.

Lửa tắt, lân quang lại lóe ra. Song nơi này một người cũng không có, mười ba gã đều chạy mất cả.

Nhưng không phải không có người, có một người. Người đi rồi, lân hỏa chưa hiện rõ. Y giống một tòa nham thạch, kiên định, tĩnh táo.

Y thực sự đến quá nhanh.

Y lập tức tìm cái hỏa tập dùng rồi, ẩn ước có chút tiểu ý:

”Chúng định phân tán mục tiêu, nhưng cuối cùng tất cả đều phải chết!

Tay y càng nắm chặt hơn.

Y là một trong bốn trợ thủ đắc lực nhất của người mà y sùng kính nhất: Thiết Thủ, Vô Tình, Lãnh Huyét, Truy Mệnh. Y là Lãnh Huyét.

Y cũng có tên thật, nhưng hiện tại người người đều chỉ biết y là Lãnh Huyét.

Lúc này y cũng biến mất.

Rừng rậm trở lại với tiếng côn trùng dã thú rên rỉ, trở lại với ánh lân tinh quyền uy!

Một người đi tới, hắn dẫm đạp trên thảm lá dày không phát một tiếng động nào. Chỉ dựa vào khinh công thì đã khiến người khác nể phục, huống hồ hắn chẳng chú tâm nhẹ nhàng mà bước đi.

Hắn không sợ Lãnh Huyét. Chưa kể nào có thể nhanh hơn tiền của hắn. Hiện tại tiền của hắn đã lấp, có thể phóng bất cứ lúc nào. Chỉ cần Lãnh Huyét xuất hiện, hắn sẽ bắn xuyên ba lỗ trên người y! Chưa kể khi trên giang hồ còn chưa có danh tự Lãnh Huyét, trong võ lâm hắn đã vang danh là Huyét Cung Lãnh Tiền Điền Cửu Như rồi.

Nghĩ đến đây, hắn đổi ra hy vọng Lãnh Huyét mau xuất hiện, chết trong tay hắn. Được vậy thì có lẽ ngân lượng cũng được chia nhiều một chút.

Nghĩ tới ngân lượng trắng phau, hắn không nhịn được mà bật cười, cười rất hào hứng. Chỉ cần ra khỏi cánh rừng sẽ không còn ai truy bắt bọn chúng, hắn có thể vui vẻ hưởng dụng ngân lượng... Chỉ là tên gia hỏa đáng ghét ấy đơn độc vào rừng chẳng phải để chịu chết!

Hắn lại cười. Tiểu tứ đó thực sự không cần mạng. Hắn nghĩ sao cũng không nghĩ ra trong thiên hạ người nào có thể tiếp được ba chiêu của đại ca hắn: Huống hồ Điền Cửu Như hắn cũng không dễ trêu.

Nửa đêm, sương mù dày đặc: hắn ngửi được mùi mực rửa và ẩm thấp:

“Nên tìm một chỗ nghỉ ngơi đã...”

Hắn dừng lại, nhảy lên một cây đại thụ, nhanh chóng gom cành lá thành một cái giường thô sơ, nhưng lại trượt xuống, lấy từ y phục dạ hành ra ba đoạn dây thép cột vào giường, sau đó lại trèo sang cây khác.

Không một ai can đảm tập kích Điền Cửu Như, bởi vì đánh lén Điền Cửu Như, kết quả chỉ có một: chết!

Đương lúc kẻ nào đó cho rằng có thể ám toán thành công thì tiền của Điền Cửu Như liền xuyên qua tim hắn từ phía sau.

Điền Cửu Như bố trí một cái giường nhỏ trên cây đại thụ thứ nhất, kẻ ám toán chỉ cần hướng giường cổ xuất thủ, chấn động dây trên giường, thức tỉnh Điền Cửu Như, lúc đó thì như bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau, Điền Cửu Như có thể nhất tiễn xuyên tâm.

Đây chỉ là một phương pháp phản ám toán của Điền Cửu Như, cũng không biết bao nhiêu người chết bởi sự sắp đặt, bởi lãnh tiền của hắn. Vì vậy kẻ khác tình nguyện giao đầu trước mặt cũng không muốn tập kích Điền Cửu Như.

Tiến pháp và thuật phản ám kích của Điền Cửu Như là đệ nhất lưu, kinh công cũng rất cao cường. Chỉ là đại thụ cao, Điền Cửu Như nhảy được sáu bảy trượng, mười trượng còn lại đành dùng tay để trèo.

Hắn cài tiền sau lưng, chân tay nhanh chóng trèo lên.

Nghĩ đến việc Lãnh Huyết bị tiền của hắn xuyên tâm, hắn không nhịn được lại cười.

Hắn vốn định bật cười ha hả nhưng cười không được.

Hắn chỉ còn ba xích là trèo đến đỉnh đại thụ. Nhưng đỉnh đại thụ có một người lạnh lùng nhìn hắn, tựa hồ hai đạo hàn băng đâm xuyên cơ thể.

Điền Cửu Như run bắn, thẳng thốt:

“Người...”

Tay hắn cũng không dám trèo tiếp.

Lời lẽ người đó càng vô tình, càng giống băng tuyết:

“Trò của ngươi ta đều thấy.”

Điền Cửu Như bất ngờ quát lên, toàn thân bật ra, bay qua đầu Lãnh Huyết, chiếm lợi thế trên cao, phản kích Lãnh Huyết.

Chỉ thấy cơ thể hắn ở giữa không trung, trong đêm tối lóe lên tia sáng rét buốt, choang một tiếng, kiếm rời bao, lại trở vào bao. Thân hình Điền Cửu Như giống một con đại bàng đột nhiên sa xuống, chỗ hắn lướt qua, máu tươi phun thành dải. “Bồng!”, thân thể Điền Cửu Như rớt xuống đất.

Điền Cửu Như trước khi chết còn nhớ đến một câu của đại ca hắn:

“Không có thắng lợi cuối cùng, địch nhân chưa chết, tuyệt không thể đắc ý, bàng không sẽ hối hận.”

Đáng tiếc hắn không còn hối hận được nữa.

Lãnh Huyết từ từ trượt xuống. Y tuyệt không lãng phí tinh lực nhưng việc phải làm sẽ toàn lực thực hiện. Y không không đánh nhiều chiêu, xuất một chiêu đã đưa người vào chỗ chết, cho nên y chỉ có bốn mươi chín chiêu kiếm. Tinh nhược xử tử, động nhược thoát thố (1) chính là để hình dung con người như vậy.

Y đáp xuống mặt đất, xem lại thi thể Điền Cửu Như. Điền Cửu Như chết rồi.

Chỉ là bây giờ y không hề thấy vui, bởi vì kẻ bị y giết không phải đại địch, là một gã địch nhân mà thôi.

Kẻ thực sự y muốn truy đuổi còn đang đợi y ở phía trước.

Y nhanh chóng bước qua thi thể Điền Cửu Như.

2. Q.1 - Chương 2: Phục Kích

Đêm chưa qua, sương càng dày đặc.

Có hai người đang tĩnh tọa, một lúc lâu vẫn không nói năng gì.

Bỗng nhiên một người mở lời:

“Có người đến.”

Người kia nói:

“Còn ở ngoài một dặm.”

Người vừa nãy nói tiếp:

“Chúng ta phải lập tức chuẩn bị.”

“Dùng ám khí,” lời hần nói chưa hết, đột ngột la lên: “Cẩn...”

Chữ “thận” của hần chưa nói ra, kiếm quang đã hiện. Người này thét một tiếng, trở tay đánh ra một trăm lẻ tám đao.

Cùng lúc đánh ra một trăm lẻ tám đao, lại không mang theo chút đao phong nào, trong thiên hạ trừ Phi Phong Đao Sử Tam Kim, e rằng không có kẻ thứ hai.

Phi Phong Kiếm sớm đã vang danh thiên hạ, hơn nữa đệ tử khắp chốn, Loạn Phi Phong Kiếm Pháp của Cửu Thanh Thượng Nhân thực đã luyện đến độ không có sơ hở. Sử Tam Kim ban đầu hướng đến Loạn Phi Phong Kiếm Pháp, nhưng Cửu Thanh Thượng Nhân hiềm hần tà khí quá nặng, không chịu truyền thụ. Kết quả, Sử Tam Kim lập thế phải sáng tạo một bộ đao pháp khác chế Loạn Phi Phong Kiếm Pháp. Cuối cùng hần luyện thành Phi Phong Đao Pháp, dù chưa thể hoàn toàn khắc chế kiếm pháp, nhưng là đại địch của Phi Phong Kiếm Pháp.

Người đi cùng Sử Tam Kim chính là phần đồ của Phi Phong Pháp, Thiệu Song Ảnh: đao pháp của Sử Tam Kim là từ Phi Phong Kiếm Pháp của Thiệu Song Ảnh không công nghệ ra; mà kiếm pháp của Phi Phong Đao Mệnh Thiệu Song Ảnh nghe nói chỉ kém Cửu Thanh Thượng Nhân.

Sử Tam Kim thấy tinh quang đột xuất, tức thời tay phát một trăm lẻ tám đao, thân hình thối lui mau chóng, hần lui nhanh như vậy không ngờ còn xuất ra được một trăm lẻ tám đao; công thủ phối hợp, chỉ cần địch nhân có ý truy kích, ắt bị thương bởi đao của hần!

Nhưng Sử Tam Kim biết; thứ đao pháp này mà muốn làm Lãnh Huyết bị thương thực là mộng tưởng. Hần chỉ muốn ngăn chặn Lãnh Huyết, Thiệu Song Ảnh liền có thể kịp thời công kích. Hần chính là không cần đánh, chỉ cần vô sự.

Đáng tiếc hần gặp phải Lãnh Huyết.

Gặp Lãnh Huyết chỉ cầu vô sự cũng không được!

Đương lúc Sử Tam Kim bỏ đao lần thứ hai, Thiệu Song Ảnh cũng xuất Phi Phong Đao Mệnh Kiếm Pháp, quả nhiên kinh nhân. Một lần xuất kiếm liền đánh ra một trăm tám mươi tám kiếm, tủa ra liên miên.

Phi Phong Kiếm cần phải nhanh, chuẩn, nhưng nhanh và chuẩn như Thiệu Song Ảnh thực sự rất ít người.

Đáng tiếc hần gặp Lãnh Huyết.

Gặp Lãnh Huyết, kiếm pháp của Thiệu Song Ảnh có nhanh cũng vô dụng.

Bởi vì Lãnh Huyết mới là khoái kiếm.

Sử Tam Kim sai lầm!

Sử Tam Kim vừa thấy hàn quang bạo xạ, liền chỉ cần bảo vệ mình, kì thực đây chỉ là bóng kiếm, Lãnh Huyết chưa xuất kiếm.

Nhưng Sử Tam Kim vị tất đã sai, nếu Sử Tam Kim không phòng thủ, e rằng kiếm của Lãnh Huyết đã đâm tới rồi!

Như vậy là Sử Tam Kim đánh ra hai trăm mười sáu đao. Lúc thân hình hắn bạo thối, Lãnh Huyết cũng thuận thế tiến lên. Lúc chiêu đao thứ hai trăm mười sáu của Sử Tam Kim vừa chém xong, lúc kiếm thứ nhất của Thiệu Song Ảnh vừa thi triển, kiếm của Lãnh Huyết trúng yết hầu Sử Tam Kim, sau đó xoay người xuất kiếm. Chiêu thứ nhất của Thiệu Song Ảnh chưa đến, kiếm đã tiến nhập yết hầu hắn.

Kiếm ảnh giăng mây chưa kịp hiển lộ

Chỉ còn kiếm của Lãnh Huyết phát xuất hàn quang lạnh lẽo, khiến người không rét mà run.

Thân hình Sử Tam Kim văng vào một thân cây, trượt xuống theo độ dốc của cây, thân cây vươn lại vết máu dài.

Hắn đến chết cũng không biết bản thân làm sao trúng kiếm!

Nhưng Thiệu Song Ảnh biết rõ.

Chỉ là hắn biết quá muộn.

Kiếm của Lãnh Huyết đã về bao.

Kiếm của Lãnh Huyết vào thời cơ thích hợp nhất mà xuất thủ, một chiêu tất trúng.

Kiếm Thiệu Song Ảnh vừa phát xuất, bất luận kẻ nào vào thời điểm ấy cũng chú ý kiếm có trúng hay không, hoặc đối phương đón chiêu ra sao, Thiệu Song Ảnh không ngoại lệ.

Mà kiếm của Lãnh Huyết luôn luôn vào thời khắc ấy đâm tới.

Thiệu Song Ảnh chỉ thấy tinh quang lóe lên, cổ họng lạnh buốt, tức là đã trúng kiếm, có thể nói ngay cả đón chiêu cũng không có, căn bản là không kịp.

Lãnh Huyết lạnh lùng lên tiếng:

“Ta cho các người hay để chết minh bạch, người ở ngoài một dặm kia không phải ta, chính là đồng bọn của các người.”

Thiệu Song Ảnh vừa lui, hai mắt trừng trừng nói:

“Ta sai lầm, sai rồi...”

Hắn đến chết mới biết.

Lãnh Huyết đột nhiên quát:

“Ra đây!”

Hàn quang đồng thời hiện lên, hướng sau lưng đâm tới!

Sau lưng y là một cái cây không lớn không nhỏ.

Kiếm của y chính là đâm vào thân cây.

Bất quá, kiếm không chỉ đâm vào cây mà còn xuyên qua thân cây!

Có tiếng kêu.

Từ sau thân cây có người ngã ra, tay ôm bụng, lão đảo vài bước, kiếm trên tay rút xuống đất:

“Người làm sa biết...”

Lãnh Huyết đáp rõ từng chữ:

“Khinh công ngươi là đệ nhất, ta chưa phát giác, bội phục; trận đấu này tuy chóng, nhưng kẻ đứng ngoài một dăm kia cũng nên tới rồi chứ!”

Lãnh Huyết bỗng đứng cười lạnh, nói tiếp:

“Lúc ta nói hai chữ ”đồng bọn“, ngươi nấp sau thân cây cũng hơi chấn động; kì thật ta chỉ hoài nghi nhưng sau lại phát hiện ngươi rúng động.”

Kẻ đó miễn cưỡng cười khan:

“Khinh công của ta...không thất bại...ta...”

Hắn đột nhiên ngã quỵ.

Thiên Lí Độc Hành Tả Vu Vũ yêu thích khinh công như tính mạng, mà ngay cả nửa bước cũng không thi triển được đã chết dưới kiếm của Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết vượt thân kiếm, lẩm nhẩm tính:

“Gã thứ tư.”

Tiên Nhân Chưởng Từ Thiên Quá là người thận trọng, cẩn mật. Tiên Nhân thất thập lục chưởng của hắn cũng chú trọng ổn, trầm hậu. Hắn xưa nay không dám khinh thường Lãnh Huyết. Hắn chỉ đi một mình, có chút sợ hãi.

Hắn không biết làm thế nào thoát khỏi cánh rừng này.

Mồ hôi hắn đổ càng lúc càng nhiều.

Hắn cảm giác bước chân mình rất loạn, lại như là nghe được tiếng bước chân vang lên không ngừng.

Hắn không dám quay đầu lại nhìn. Hắn sợ nhìn thấy một mũi kiếm sáng loáng.

Hắn vừa nhìn thấy Điền Cửu Như đã chết.

Điền Cửu Như võ công hơn cả hắn.

Hắn có phải cũng chết ở đây không?

Nói không chừng Lãnh Huyết đang đợi hắn phía trước.

Nghĩ đến đây hắn bỗng ngẩng đầu, phía trước có người.

Rừng sâu, sương dày, đêm chưa qua, người đó tựa hồ một người chết!

Là người chết!

Điền Cửu Như!

Từ Thiên Quá chỉ cảm thấy đầu muốn nổ tung.

Từ Thiên Quá từng thấy thi thể Điền Cửu Như, chứng thực Điền Cửu Như đã chết, nhưng Điền Cửu Như lại ở trước mặt hắn.

Tiên Nhân Chưởng Từ Thiên Quá ngẩn người.

Nhưng cùng lúc đó trong đầu hắn lập tức quyết định.

Điền Cửu Như đã chết, hiện tại hắn nhìn thấy nếu không phải quỷ thì là người làm!

Quỷ không có khả năng xuất hiện!

Đó chỉ là người làm ra.

Là kẻ nào đã làm?

Chỉ có địch nhân mới làm vậy!

Đó là địch nhân đáng sợ nhất!

Lãnh Huyết

Từ Thiên Quá vừa nghĩ đến Lãnh Huyết, trong đầu liền lóe lên ý niệm: Lãnh Huyết vì sao làm như vậy?

Đáp án tự nhiên là bất lợi đối với hắn.

Chỉ cần bản thân hắn sợ thi thể Điền Cửu Như, Lãnh Huyết liền thừa cơ một chiêu thành công.

Vậy, Lãnh Huyết ở đâu?

Từ lúc Từ Thiên Quá thấy thi thể Điền Cửu Như đến giờ, chỉ nháy mắt một cái. Từ Thiên Quá tức thì kết luận: Lãnh Huyết nhất định ở phía sau!

Chỉ cần hắn chăm chú nhìn phía trước, Lãnh Huyết mới có thể từ đằng sau đánh ra một chiêu trí mạng!

Từ Thiên Quá huýt lên một tiếng, thân hình chưa xoay lại, đột ngột trở tay hướng sau lưng xuất bảy chưởng.

Chỉ cần Lãnh Huyết phục kích ở phía sau, bảy chưởng đánh ra nhất định trúng. Chỉ cần Lãnh Huyết trúng chưởng, Từ Thiên Quá xoay người đánh bảy chưởng nữa liền có thể đoạt mạng Lãnh Huyết.

“Ầm ầm ầm!”

Bảy chưởng trúng ba.

Trong lòng hắn vui mừng, xoay người đánh bảy chưởng nữa, đều trúng cả bảy, chỉ là tâm từ Thiên Quá chợt trầm lại, sau lưng đã bị kiếm xuyên qua!

Lãnh Huyết vĩnh viễn cảm chắc thời cơ tốt nhất mới xuất kiếm!

Ứng biến của Từ Thiên Quá không thể nói không nhanh, chỉ là hắn gặp phải Lãnh Huyết.

Gặp phải Lãnh Huyết không bằng tự sát còn tốt hơn.

Từ Thiên Quá xoay người lại, tay trái ôm miệng vết thương, từng bước thối lui, tay run rẩy trở Lãnh Huyết:

“Ta không nghĩ đến...ngươi trốn sau thi thể...bằng không Điền Cửu Như làm thế nào đứng vững như vậy...”

Lãnh Huyết lạnh giọng:

“Theo lương tâm mà nói, giết người có chút oan uổng; chỉ là người không nên tham gia hành động, cũng không nên một chưởng ám toán sư phụ ta.”

Từ Thiên Quá tịnh không nghe hết lời Lãnh Huyết, đã ngã xuống, chính là ngã vào thân cây, bên cạnh thi thể Tả Thiên Vũ. Thi thể Tả Thiên Vũ có hơn mười chưởng ấn, lồm vào mười khối cơ nhục, chưởng lực xuyên qua thân cây, dán cơ thể Tả Thiên Vũ vào cây. Tiên Nhân Chưởng không phải hư danh, quả nhiên bá đạo!

Từ Thiên Quá ngã rồi, kéo Tả Thiên Vũ ngã theo. Máu thịt lưu trên thân cây, lại lại mười dấu huyết thủ.

Máu đã chuyển màu sẫm, bởi vì Tả Thiên Vũ chết đã lâu.

Người chết còn nhận mười chưởng, thực là chết không nhắm mắt.

Khóe miệng Lãnh Huyết có chút tiếu ý.

“Gã thứ năm.”

3. Q.1 - Chương 3: Trung Phục

Tầng sáng, những tia sáng đầu tiên lọt vào rừng.

Cánh rừng có một bầu không khí mới.

Ở một nơi khác trong rừng, đại thụ và dã trúc ngăn mọc ngăn cách nhau.

Người đứng trong không gian giữa rừng trúc và cự thụ, dã trúc dù to lớn, cự thụ dù cao rộng mà người đó đứng giữa mà không hề thấy thấp bé.

Hắn tựa như tảng đá lớn.

Đột nhiên một nhân ảnh hiện ra, cấp tốc tiến tới!

Người đến tướng mạo bình thường, nét mặt trung hậu, khóe miệng luôn lộ nụ cười, nhìn giống một thương nhân trung niên đương đắc ý.

Bằng vào tướng mạo đó, không ai tin rằng hắn là Gia Cát Hiền Đức, tại Hoàng Sơn, trong một đêm giết hơn ba trăm cao thủ bạch đạo.

Thân pháp hắn không nhanh, căn bản là không muốn nhanh; người đến rồi liền dừng lại, cả người lấm lem bùn đất.

Hắn hướng về người vừa gặp, khom lưng nói:

“Hiền Đức tham kiến đại ca.”

Người nọ không cử động, chỉ “ừ” một tiếng.

Gia Cát Hiền Đức nói:

“Đệ đã thám thính rõ, chúng ta mất năm người, đều bị giết đêm qua.”

Người nọ vẫn bất động, lại “ừ” một tiếng.

Gia Cát Hiền Đức nói tiếp:

“Người chết là Tả thập nhất đệ, Điền lục đệ, Từ bát đệ, Thiệu cửu đệ và Sử thập đệ.”

Người nọ không động, chỉ có một tiếng “ừ”.

Gia Cát Hiền Đức lại nói:

“Lãnh Huyết hiện tại đang ở hướng nam, không lâu sẽ gặp Mã thập nhị đệ, thỉnh chỉ thị của đại ca.”

Người nọ hừ lạnh:

“Mã Tứ Hải, Ngụy Minh Phi và Âm Dương Vô Cực, Hoàng Hỉ Sơn ở đâu?”

Người nọ hỏi nhanh, nhưng mỗi chữ mỗi câu đều ràng ràng nghe được.

Người nọ hỏi nhanh, Gia Cát Hiền Đức hỏi đáp cũng nhanh:

“Mã thập nhị đệ đang ở ngoài mười dặm phía nam. Ngụy thập tam đệ đang cố gắng chạy đến tương trợ, không đây một khắc sẽ tới. Hoàng thất đệ ở ngoài mười ba dặm phía tây. Âm Dương ngũ đệ ở ngay trong rừng trúc, cách hai dặm.”

Gia Cát Hiền Đức đáp rất nhanh, hơn nữa trôi chảy không vấp, khiến người phải kinh sợ vì hắn nắm rõ mọi việc như lòng bàn tay

Người nọ lạnh lùng:

“Tập hợp bốn người, giáng đòn nặng vào Lãnh Huyết!”

Gia Cát Hiền Đức vài chào nói:

“Dạ.”

Người nọ thốt:

“Nhất thiết do người chủ trì, dùng kế thích hợp.”

Gia Cát Hiền Đức lại “dạ”, trở người chạy đi.

Người nọ lại thốt:

“Gượm.”

Gia Cát Hiền Đức lập tức dừng bước. Người nọ nói:

“Có thể giao chiến với Lãnh Huyết chỉ có lão tam, lão tứ; hy vọng thắng được hẳn chỉ có ta và ngươi, ngươi nhất thiết phải cẩn trọng.”

Lời dừng đột ngột, hẳn nhìn thẳng Gia Cát Hiền Đức, rành mạch từng câu từng chữ:

“Lần này không thành, phái lão tứ xuất thủ, lão tứ có bất trắc gì, vàng do ngươi thay thế cất giữ, không được để mất!”

Bốn chữ cuối cùng làm Gia Cát Hiền Đức toàn thân chấn động. Người nọ lại thốt:

“Đi!”

Gia Cát Hiền Đức nhún người hai lần đã không còn thấy nữa.

Đáng tiếc hẳn không nghe được mấy tiếng cười lạnh.

Lãnh Huyết đột nhiên cảm giác có chút bất thường,

Đây là cảm giác lần đầu y có kể từ khi tiến vào rừng.

Ba ngày qua vẫn luôn là y truy sát đối phương, bây giờ y đột nhiên có cảm giác bị truy sát.

Cảm giác này thật đáng sợ.

Dã thú thường biết lúc nào sẽ có bão táp, nơi đâu có máu, cũng thường ngửi được mùi chết chóc đang đến.

Y vẫn đang truy đuổi kẻ ngoài ba dặm, nhưng kẻ đó đột nhiên biến mất. Y ngược lại bị người khác theo dõi một đoạn, lúc y phát giác thì kẻ đó cũng biến mất.

Y thậm chí còn cảm thấy rừng cây u ám phía tây có người đang dò xét mình.

Lần đầu tay y đổ mồ hôi lạnh

Y là lần đầu gặp phải “địch thủ”.

Y không sợ, chỉ là cảm thấy rất kích thích.

Bởi vì y là Lãnh Huyết.

Bất quá y đã đi mười dặm không mục đích.

“Không mục đích” đối với y mà nói là điều ít gặp.

Nhưng y tin mục tiêu sẽ xuất hiện.

Tay kiếm y càng ổn định.

Đột nhiên y cảm giác được mùi vị chết chóc càng nồng thêm.

Sát khí tới gần!

Ngay lúc này, chân y hệt hẫng, toàn thân cũng vậy, không ngờ y rơi vào một cái lưới!

Cạm bẫy!

Lưới đang nhanh chóng thu lại!

Ám khí từ khắp nơi bay vút tới!

Người nọ vẫn đứng giữa rừng trúc và rừng cây.

Hắn khoanh tay, ngẩng đầu, nắng giữa trưa chói chang và rất nóng. Người nọ một chút mồ hôi cũng không có.

Hắn bất ngờ nói:

“Giờ này lão nhị phải hạ thủ rồi.”

Lãnh Huyết lần đầu phải sợ hãi.

Y luôn là người truy sát, tận mắt thấy đám người bị y truy cản sợ hãi, cầu xin, cuối cùng phải chết, mà lần này y là người bị sẵn, đang nằm trong lưới.

Y biết chỉ cần lưới thu lại, toàn thân y không thể cử động: lúc đó mới là hoàn cảnh tối bi thảm.

Bởi vậy y lập tức xuất kiếm, căn bản không để ý ám khí đang bay đến, tia sáng chớp động, cắt đứt năm đoạn dây thừng.

Đồng thời y cũng trúng ba loại ám khí.

Cảnh vật trước mắt y biến thành màu đen.

Kiểm của y vẫn ổn định, nhanh và chuẩn.

Dây thừng lại bị cắt tám đoạn, cái lưới đã không giữ nổi Lãnh Huyết.

Y trúng phải một ngọn ám khí, nhưng thân hình phá lưới thoát ra

Y biết nếu bây giờ không thoát thì xem như xong!

Thân hình y như một mũi tên bắn xuống mặt đất!

Lúc này một người từ bên trái lướt đến, hắn dùng hiển nhiên là tả thủ kiếm pháp.

Hàn quang trong tay Lãnh Huyết lóe sáng, người kia lật mình ngã xuống, một người nữa sấn tới. Thân hình Lãnh Huyết chưa chạm đất, Lạc Hồn Kiếm của đối phương tiến đến!

Y cảm giác vai trái đau nhói, hiển nhiên bị đâm một kiếm, nhưng đối phương cũng tránh không khỏi một kiếm của y!

Chân y vừa chạm đất đã lại một người xuất hiện, đánh ra ba mươi sáu thức Thiên Sơn Tuyết Ưng Kiếm Pháp!

Nếu là bình thường, Lãnh Huyết căn bản có thể đối phó chúng, chỉ là hiện tại y bị trúng mai phục, đã thọ thương, hơn nữa đối vọt vàng tấn công trước, Lãnh Huyết căn bản không biết địch nhân bao nhiêu người!

Lãnh Huyết chỉ thấy trước mắt tối sầm; kiếm quang thiểm động, lúc này y liên tiếp gặp cao thủ kiếm thuật!

Lãnh Huyết chống kiếm xuống đất, mà kiếm của đối phương hàm chứa phong thanh sắc bén đang tìm đến y.

Người nọ vẫn đứng giữa rừng trúc và đại thụ.

Hắn ngược nhìn trời, vài đạo dương quang chớp động, xuyên qua tán trúc thưa thớt lá.

Hắn thì thầm:

“Không biết Lãnh Huyết chết chưa?”

Lúc mũi kiếm cách yết hầu Lãnh Huyết ba thốn, Lãnh Huyết quát lớn một tiếng, toàn thân lộn ngược ra sau!

Y bị thương nặng, phải nghỉ ngơi. Y phải tốc chiến tốc quyết.

Nên y gắng chạy thoát hiểm nguy.

Khi y lui ra sau thì kiếm của đối phương cũng thuận chiêu đâm tới!

Kiểm thủy chung cách yết hầu ba thốn: lúc thân thể Lãnh Huyết chạm đất, liền tránh không được một kiếm này!

Chỉ là lúc Lãnh Huyết lui về sau, trường kiếm từ dưới đất rút ra, đâm ngược lên!

Nếu tình cảnh Lãnh Huyết không phải nguy hiểm như thế, đối phương sẽ không dám tiếp tục bức sát: đối phương không đến gần được, một chiêu kiếm đó vô dụng.

Tính mạng Lãnh Huyết treo trên kiếm!

Người đó mắt thấy kiếm sắp đâm trúng yết hầu Lãnh Huyết, liền phát giác trước bụng có đạo cấp phong hướng tới: hắn không tránh kịp, kiếm của Lãnh Huyết đã xuyên một lỗ trên người hắn!

Máu phun ra!

Lãnh Huyết biến thành huyết nhân, cũng không phân biệt được là máu của y hay là máu địch nhân!

“Phịch!”

Người đó rơi xuống bên cạnh Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết toàn thân vô lực, y biết tình trạng này tuyệt không thể tiếp thêm một chiêu nào nữa!

Y phải biết còn có địch nhân hay không!

Có!

Kẻ đó đang nhìn y, tay giữ thanh kiếm màu lam nhạt!

Âm Dương Vô Cực!

Người nọ vẫn đứng giữa rừng trúc và đại thụ.

Hắn bỗng cúi đầu, nhìn chiếc bóng cô độc đổ dài trên mặt đất.

“Chúng sẽ là địch thủ của Lãnh Huyết.”

Âm Dương Vô Cực!

Hắn sớm đã chuẩn bị tấn công, chỉ là hiện tại hắn còn chưa phát động, chỉ là vì trong lòng hắn sớm đã kinh sợ.

Hắn nhìn không ra Lãnh Huyết bị thương ở đâu? Vết thương nặng hay nhẹ?

Lãnh Huyết vẫn nằm trên mặt đất, hai mắt như hai đạo kiếm quang lạnh lẽo, tựa hồ đâm xuyên xương cốt hắn.

Hắn tận mắt chứng kiến Lãnh Huyết trúng mai phục, rơi vào lưới rồi phá lưới thoát ra!

Hắn tận mắt thấy Lãnh Huyết trúng tiêu, trúng kiếm, cũng thấy Lãnh Huyết xuất kiếm!

Hắn tận mắt thấy đầu tiên là Ngụy Minh Phi trúng kiếm mà chết, tiếp đó Mã Tứ Hải cũng chết, cuối cùng Hoàng Hỉ Sơn ngã xuống.

Hắn tận mắt thấy chúng từng người chết đi, lại không biết chúng làm sao chết.

Nhưng hắn không cách nào không tin vào mắt mình.

Hắn biết Lãnh Huyết đã bị thương, đợi hắn xuất kích.

Hắn biết đây là cơ hội tốt nhất để giết Lãnh Huyết.

Hắn biết khi kiếm hắn đánh đến, bản thân có thể chết trước.

Bởi vậy hắn cầm kiếm mà run rẩy, do dự chưa ra tay.

Chỉ là hắn không biết Lãnh Huyết căn bản vô lực xuất thủ.

Hắn không biết Lãnh Huyết vừa rồi chỉ là chờ chết.

Hắn không biết máu trên người Lãnh Huyết có hơn nửa là máu của chính y: một người mất nhiều máu như vậy khó mà duy trì.

Hắn càng không biết Lãnh Huyết hiện tại đang cố hồi phục một chút hơi thở.

Trên đời có một loại người, chỉ cần để hấn nghỉ ngơi bằng một hơi thở đó, hấn lại có thể đứng lên, đánh bại kẻ địch.

Đột nhiên Lãnh Huyết đứng dậy, khoe miệng dường như mỉm cười.

Y thở một hơi dài:

“Người không đánh?”

Âm Dương Vô Cực toàn thân run bắn, chưa kịp mở lời; Lãnh Huyết trầm trầm nói tiếp:

“Người không ra tay, ta phải ra tay vậy.”

Y lại nói:

“Một kẻ lúc thích hợp để ra tay lại không ra tay, sớm đã đáng chết rồi.”

Âm Dương Vô Cực căn bản nghe không rõ, nhưng hàn ý càng đậm, điên cuồng thốt:

“Người...”

Lãnh Huyết nói:

“Ta xuất thủ.”

Chữ “thủ” vừa ra khỏi miệng, hàn quang phát tiếng ong ong kéo dài, Lãnh Huyết đã xuất kích!

“Keng!”

Kiểm của Lãnh Huyết bị Âm Dương Vô Cực chặn lại.

Lãnh Huyết lạnh lùng hừ một tiếng, trường kiếm trượt theo kiếm của Âm Dương Vô Cực, đâm lệch sang bên!

Lãnh Huyết căn bản không cần thu kiếm.

Kiểm thứ nhất của y là vì kiếm thứ hai mà xuất: kiếm thứ hai lại vì kiếm thứ ba mà xuất: chiêu chiêu nối tiếp, chỉ loại trừ chiêu kiếm cuối cùng.

Chưa có ai tiếp được kiếm cuối cùng của Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết chưa bao giờ xuất quá một kiếm, khi kiếm thứ nhất đánh ra chính là mang theo toàn bộ công lực tu tập, nhất kích vô địch!

Dù Lãnh Huyết thân mang trọng thương, đối với kiếm thứ nhất mà nói kinh lực không hề chịu ảnh hưởng.

Người trên giang hồ đều biết Lãnh Huyết có bốn mươi chín chiêu kiếm, kiếm cuối cùng đương nhiên là đệ tứ thập cửu kiếm!

Năm năm trước, đại địch duy nhất có thể thoát khỏi truy sát của y, cũng đánh y trọng thương, nhưng lại không dám đến gần hạ độc thủ, chỉ vì Lãnh Huyết chuẩn bị đánh ra chiêu cuối cùng.

Cho nên kẻ đó bỏ chạy trước.

“Keng!”

Kiểm thứ hai không ngờ cũng bị chặn đứng.

Ánh mắt Lãnh Huyết thoáng qua một tia ngạc nhiên, kiếm thứ ba đánh ra!

Âm Dương Vô Cực hét lớn, kiếm của Lãnh Huyết đã xuyên qua ngực hấn, từ ngực hấn lại rút về.

“Không ngờ người có thể tiếp hai kiếm của ta!”

Âm Dương Vô Cực lúc này đã chết.

Âm Dương Vô Cực vốn có cơ hội giết Lãnh Huyết, hiện tại lại chết dưới kiếm của Lãnh Huyết.

Âm Dương Vô Cực không những có công lực cao hơn tám gã đã chết, trên giang hồ cũng rất có danh tiếng, bất quá trong mười ba gã, công lực hắn chỉ là hàng thứ năm.

Nếu không phải Lãnh Huyết bị thương, Âm Dương Vô Cực có lẽ chỉ tiếp được một kiếm của Lãnh Huyết mà thôi.

Người nọ vẫn đứng giữa rừng trúc và đại thụ.

Hắn giống như một quả núi.

Hắn bắt chợt ngừng đầu, một nhân ảnh phóng đến!

Gia Cát Hiền Đức.

Gia Cát Hiền Đức vái chào, chưa kịp nói, người nọ đã lạnh lùng nói:

“Lãnh Huyết chưa chết..”

Gia Cát Hiền Đức sửng sờ, liền đáp:

“Phải.”

Người họ hừ lạnh:

“Nếu Lãnh Huyết không chết, Ngụy Minh Phi, Mã Tứ Hải, Hoàng Hỉ Sơn, Âm Dương Vô Cực đã chết.”

Gia Cát Hiền Đức ngẩn người. Hắn vốn muốn báo cáo sự kiện, nhưng người nọ đều biết trước cả, chỉ biết đáp:

“Phải.”

Mắt người nọ lóe sáng tinh quang.

Miệng lưỡi mau lẹ của Gia Cát Hiền Đức, trước mặt người này, luôn luôn không có chỗ dùng.

Gia Cát Hiền Đức nói:

“Chính là như thế! Lãnh Huyết đã bị thương!”

Người nọ bắt ngờ xoay người, Gia Cát Hiền Đức lại nói:

“Hơn nữa bị thương không nhẹ.”

Người nọ trầm ngâm một chút, nói:

“Như vậy đủ rồi.”

Tiếp đó nói:

“Phái Mạnh Hàng Lôi đi.”

Gia Cát Hiền Đức nói:

“Dạ.”

Người nọ lại bảo:

“Người bảo vệ ngân lượng, bất luận Mạnh lão tứ có giết được Lãnh Huyết hay không, rạng đông ngày mốt chúng ta sẽ ra khỏi rừng.”

Người đó lại ngừng nhìn trời, chậm rãi thốt:

“Đêm nay sẽ có trận bão lớn.”

Đêm nay chính xác có một trận bão lớn.

Hơn nữa còn là một trận đấu cực kỳ kịch liệt.

Lãnh Huyết nghĩ, bản thân có thể sống sót trong trận kịch chiến không?

Mọi người đều muốn sinh tồn, muốn sinh tồn phải đánh bại mọi kẻ gây trở ngại đến sự sinh tồn của mình; nhưng mỗi người đều có thể đánh bại kẻ địch của mình hay không?

Y bị thương tổng cộng năm chỗ; bốn chỗ do ám khí, một chỗ còn lại nằm trên vai trái do kiếm làm bị thương.

Khi y phá vòng thoát ra, công lực toàn thân đều tập trung, ám khí có trúng nhưng xâm nhập đã bị nội lực đánh bật ra: bốn vết thương ấy tuy làm Lãnh Huyết đổ chút máu, nhưng vẫn không thể đánh gục y.

Nhưng cánh tay trái của y bị Mã Tứ Hải chém trúng: xuyên sâu da thịt năm phân, dài ba thốn, cho nên y rất đau nhức, khiến y nhất thời mất đi năng lực chiến đấu.

Lãnh Huyết buộc chặt các vết thương rồi đứng dậy.

Y biết đêm nay đến tảng sáng ngày mai nếu không truy sát những gã khác, đến ngày một chúng thoát khỏi cánh rừng thì không cách nào bắt được, việc truy bắt càng lúc càng khó.

Y biết đối thủ càng lúc càng mạnh.

Y biết đối phương chỉ còn bốn người.

4. Q.1 - Chương 4: Lục Đạo Thiểm Điện

Đêm thứ tư.

Bão tố trong rừng quả nhiên khiến người sợ hãi.

Mưa chưa rơi, tiếng sấm đã nổ rền, thậm chí khiến lỗ tai người nghe phải đau nhức.

Sâu bộ đều im tiếng.

Không một tí gió.

Sét vừa chớp qua.

Mạnh Hàng Lô biết Lãnh Huyết rất nhanh sẽ đến, búa trong tay hắn càng nắm chặt.

oOo

Hắn chưa từng đợi ai, cũng không biết sợ kẻ nào.

Hôm nay hắn phải đợi người, nhân tình có vài phần bất an.

Cây cối khắp chốn tựa như quỷ ảnh trùng trùng.

Hắn đứng thẳng người, lòng bàn tay bắt đầu túa mồ hôi.

Hắn chờ đợi đến độ bắt đầu lo lắng.

Hắn đợi Lãnh Huyết.

Lại một tia chớp lóe sáng.

Khoảng khắc chớp giật qua, vạn vật như ngưng đọng.

Lãnh Huyết chưa từng biết điện quang xám trắng trong rừng lại nhọn nhọt đến đáng sợ như vậy, tựa hồ ác ma đang mở to miệng muốn nuốt chửng tất cả.

Hắn bỗng nhiên dừng lại.

Bởi vì hắn cảm giác được luồng sát khí, hắn nghe được, nhìn thấy, cũng cảm giác ra!

Nhưng sát khí từ đâu tới?

Trán hấn lấm tẩm mồ hôi.

Hắn hi vọng sẽ có một tia chớp nữa.

Chớp giật.

Bỗng một tiếng sấm động vang rền.

Mạnh Hàng Lô trong sát na ấy liếc thấy Lãn Huyết: Hắn chưa bao giờ gặp mặt Lãn Huyết, nhưng biết người này nhất định là Lãn Huyết.

Lãn Huyết đứng trước mặt hắn, cách năm thước!

Lãn Huyết trong sát na ấy cũng đồng thời thấy Mạnh Hàng Lô.

Mạnh Hàng Lô trước mặt y, cách năm thước.

Điện quang lóe lên rồi tắt.

Rừng rậm lại trở về bóng tối.

Mạnh Hàng Lô và Lãn Huyết vẫn đứng nguyên vị, không ai cử động.

Lãn Huyết là một con sói, không cầm chắc chiến thắng, tuyệt không xuất thủ.

Mạnh Hàng Lô là một con sư tử phần nộ, chuẩn bị tinh thần toàn lực xuất kích, một chiêu đánh ra tất kinh nhân.

oOo

Tia chớp thứ tư!

Tức thì hàn quang bạo xạ, tinh quang lóe sáng!

Phi phủ bổ ra, kiếm mới rời vỏ.

Búa lớn tạo ra âm thanh vù vù, cấp tốc bổ xuống!

Kiểm phát sau nhưng tới trước, nghênh đón phủ đầu.

Búa bị một kiếm đánh bật lại.

Ngay hiệp thứ nhất, Lãn Huyết đã chiếm thượng phong.

Lãn Huyết trong chớp mắt đâm ra ba kiếm!

“Đinh, đinh, đinh”!

Phương vị cả hai vốn đã thay đổi. Mạnh Hàng Lô trở búa phá ba chiêu kiếm rồi ngừng công tập. Cánh rừng u tối đến độ không nhìn thấy bàn tay, cả hai đợi đạo điện quang thứ năm lóe lên, toàn lực đánh ra!

Hiệp hai, một công một thủ, không ai chiếm tiện nghi.

Song phương biết đã gặp địch thủ, đều đang đợi tia chớp thứ năm.

Hai người suy nghĩ như nhau, không ai cử động.

Đây là thời điểm trước lúc mưa bão hay là trước một trận đổ máu?

Lãn Huyết lập tức suy nghĩ, y quên rằng búa của Mạnh Hàng Lô chẳng những dễ công mà còn dễ thủ, búa dính liền thân như tấm khiên lớn; búa rời thân thì chém tới mãnh liệt, vô cùng giảo hoạt. Bản thân y muốn thắng thì phải xuất kiếm thật nhanh.

Mạnh Hàng Lô cũng đang phản tính. Hắn ban đầu quá xem thường khoai kiếm của Lãn Huyết, tuyệt không nghĩ thanh kiếm mỏng manh của Lãn Huyết có thể ẩn chứa sức lực đáng sợ như vậy, nên hiệp thứ nhất hắn thất bại. Hắn e ngại kiếm pháp quỷ dị mau lẹ của Lãn Huyết; nhưng cần hắn thủ không công, cũng sẽ không thất bại.

Đạo điện quang thứ năm!

Kiếm và búa đồng thời xuất kích!

Lãnh Huyết công liên tiếp năm chiêu!

Mạnh Hàng Lôi cũng thủ liên tiếp!

Một công, một thủ, khắc chế lẫn nhau.

Năm kiếm của Lãnh Huyết đều bị đánh bật.

Đột ngột, Lãnh Huyết đâm xiên một kiếm!

Một kiếm này càng quý dị, hơn nữa so với những đường kiếm trước hoàn toàn không giống nhau.

Lãnh Huyết và Mạnh Hàng Lôi giao thủ chính chiêu, kiếm thứ mười do y khổ công nghĩ ra để khắc chế Hàng Lôi Phi Phủ của

Lãnh Huyết sở dĩ có thể chiến vô bất bại, ngoại trừ tính kiên nhẫn và trí lực, công lực, còn bởi vì y không ngừng kiếm thảo(suy nghĩ lại mình để tìm khuyết điểm và sửa) bản thân.

Mạnh Hàng Lôi sửng sờ, kiếm của Lãnh Huyết đâm vào ngực hắn.

Một tiếng “đình” vang lên trong đêm đen, trong ngực Mạnh Hàng Lôi lại có tiếng kim tiền vang lên. Lãnh Huyết ngẩn ra. Trước ngực Mạnh Hàng Lôi xuất hiện tinh quang!

Lãnh Huyết thông thường rất tin vào kiếm của mình: chỉ cần một kiếm có thể giết người, y tuyệt không dùng đến kiếm thứ hai.

Chỉ cần người đó xác thực trúng kiếm, tuyệt không thể còn sống.

Hiện tại kiếm của y đã đâm vào vị trí tâm mạch của Mạnh Hàng Lôi. Mạnh Hàng Lôi bỗng dưng có chút kinh ngạc và mừng rỡ, biểu tình vô cùng kì dị.

Lúc Lãnh Huyết ngẩn người không kịp thời thu hồi kiếm, Mạnh Hàng Lôi quát lên một tiếng kinh thiên động địa, cự phủ từ trên bổ xuống.

Búa chưa đến, thanh thế bức người kinh hãi!

Lãnh Huyết hoảng hốt, căn bản không kịp né tránh, choang một tiếng, trường kiếm giơ lên nghênh đón, đồng thời thân hình lui nhanh!

“Boong”, kiếm và búa gặp nhau.

Lãnh Huyết cảm thấy một cổ lực đạo cực lớn từ kiếm truyền lại, nếu không phải y mượn thế thối lui, e rằng đã bị trọng thương, nhưng không phải vô sự, y cảm giác hai vết thương đã bung miệng, máu chảy ra.

Y buộc phải tốc chiến tốc quyết, bởi vì y muốn chừa lại tinh lực đối phó địch nhân lợi hại hơn.

Chỉ là hiệp này Lãnh Huyết đã rơi vào thế hạ phong.

Y nguyện rửa mình đã sơ sót.

Tình hình thế này, bất cứ sơ sót nào cũng đủ để tử vong!

Mạnh Hàng Lôi ngoại hiệu Thiết Giáp Sách Mệnh Phủ, hai chữ Thiết Giáp là bởi vì hắn mặc một bộ Hồn Nguyên Bảo Giáp, đao thương bất nhập.

Kiếm của y chính là đâm phải bảo giáp của Mạnh Hàng Lôi.

Giao thủ mười kiếm, một chút tiện nghi cũng không chiếm được là chuyện cơ hồ y chưa từng gặp phải.

Hiệp thứ ba vừa rồi, phương vị hai người lại thay đổi, song phương lại không dám tùy tiện xuất chiêu.

Bọn họ đợi tia chớp thứ sáu.

Lãnh Huyết chợt thấy y phục ẩm ướt, nguyên là mưa lớn đã trút xuống; y đã không phân biệt được là mồ hôi hay nước mưa!

Y hơi thở dốc, phát hiện đối phương cũng thở dốc.

Không khí dần khẩn trương, áp lực chung quanh càng nặng. Bọn họ cũng dần dần thở gấp; tiếng mưa tấu lên thứ âm nhạc của sinh mạng đang vùng vẫy.

Lãnh Huyết biết hiệp đấu này tất phải phân thắng bại: không phải sống, tức là chết!

Đạo điện quang thứ sáu đâu?

Toàn bộ tinh thần họ đều trông đợi, không dám lơ đễnh chốc nào, cũng không dám có cử động vô ích.

Tay Lãnh Huyết càng nắm vững.

Mạnh Hàng Lôì ẩn chứa tiểu dung.

Đạo điện quang thứ sáu đâu?

Bất ngờ, điện quang lóe sáng, tựa như lời tuyên phán của tử thần.

Kiểm quang chớp động. Lãnh Huyết công kích hai chiêu, nhằm vào mặt và yết hầu Mạnh Hàng Lôì.

Mạnh Hàng Lôì kêu thét, cự phủ ngăn chặn 2 chiêu, thuận đà tiếp cận, đang muốn phản kích, đột nhiên kiếm quang lại hiện:

Một kiếm này đâm tới trước ngực Mạnh Hàng Lôì!

Chẳng lẽ Lãnh Huyết không biết trên thân hắn có Hồn Nguyên Bảo Giáp sao?

Mạnh Hàng Lôì chuyển công thành thủ, chỉ cần Lãnh Huyết biến chiêu, búa của hắn liền kịp thời phòng thủ, nếu Lãnh Huyết thực đâm vào ngực, hắn cũng kịp thời chặt phăng tay phải của Lãnh Huyết!

Một kiếm này đích xác đâm vào ngực Mạnh Hàng Lôì: Mạnh Hàng Lôì hét lớn, hữu thủ phóng ra chặt đứt tay phải của Lãnh Huyết!

Đương lúc kiếm Lãnh Huyết đâm tới, chưa kịp thu hồi, búa của hắn nhất định có thể chặt được tay Lãnh Huyết!

Chỉ là Lãnh Huyết căn bản không thu kiếm!

“Đinh!”

Kiểm đâm vào ngực Mạnh Hàng Lôì, tia lửa bắn tứ phía, Mạnh Hàng Lôì bỗng nhiên sắc mặt đại biến, liền lùi bốn bước.

Bởi vì Lãnh Huyết tịnh không muốn xuyên kiếm vào da thịt hắn, chỉ là đem nội lực truyền vào mũi kiếm: Kiếm đó đánh trúng ngực Mạnh Hàng Lôì, phân nửa nội lực bị Hồn Nguyên Bảo giáp hóa giải, một nửa còn lại xuyên qua kim giáp, đánh trúng ngực Mạnh Hàng Lôì.

Dù Mạnh Hàng Lôì công lực thâm hậu cũng khó tránh bị trúng thương, lão đảo bước lui.

Mạnh Hàng Lôì tức thì biết bị trúng kế! Nếu bản thân hắn không có Hồn Nguyên Bảo Giáp có lẽ không để người dễ dàng đánh vào giữa ngực, trái lại sẽ an toàn hơn.

Bởi vì hắn lùi bốn bước, chiêu búa tự nhiên bỏ vào khoảng không, đang lúc hắn chưa kịp thu búa, xoẹt xoẹt ba tiếng, Lãnh Huyết lại xuất ba kiếm!

Thời khắc này Mạnh Hàng Lôì mở rộng trước ngực, mà Lãnh Huyết xuất kiếm cực nhanh khiến hắn căn bản không kịp tránh né: ba kiếm đều trúng.

Sắc mặt Mạnh Hàng Lôì đột nhiên trắng bệch, miệng mở lớn mà không kêu được nửa tiếng, ba kiếm này đã chấn động nội tạng hắn, sự đau đớn khó mà hình dung.

Lãnh Huyết không nhìn, tung tiếp hai kiếm!

Cả thân người Mạnh Hàng Lôì rơi vào thân cây nằm phía sau cách ba thước, miệng phun máu.

Máu tươi.

Lúc này, búa đã thu hồi.

Nhưng hần không còn sức lực phát bất cứ chiêu nào.

Năm kiếm đã đủ kiến hần bị nội thương nghiêm trọng.

Hần ôm ngực thở dốc, phát hiện Lãnh Huyết đang lặng lẽ nhìn hần.

“Người muốn tự sát hay để ta giết?”

Lãnh Huyết không thích cho được nhân lựa chọn thứ ba.

Bởi vì lựa chọn thứ ba thường là muốn lấy mạng y.

Địch nhân của Lãnh Huyết chỉ còn lại ba người.

Y dùng mười tám chiêu đánh bại Mạnh Hàng Lôi.

Y không cảm thấy cao hứng.

Y có tổng cộng bốn mươi chín chiêu thức, mà địch thủ chân chính còn chưa xuất hiện.

Bên trái là trúc, bên phải là rừng.

Mưa qua rồi bầu trời trong sáng, đang là rạng đông, rừng lá nhỏ từng giọt nước trong vắt, bụi đã trúc chọt có một hai tiếng chim.

Bùn trên mặt đất in hai dấu chân.

Bên cạnh hai dấu chân lại xuất hiện một đôi chân.

Lãnh Huyết đứng đó.

Nhìn thấy dấu chân, huyết dịch y sục sôi, tay cũng nắm chặt.

Đây chính là dấu chân cừu nhân của y.

Cừu nhân của y chính ngộ hôm qua đã đứng ở đây, hơn nữa còn đứng một lúc lâu.

Hôm nay phải là ngày truy sát cuối cùng.

Bỗng dưng y nhú mày, lạnh giọng thốt:

“Người nên ra đây.”

Trong rừng phát ra tiếng cười khê, tựa như tiếng hoàng oanh ngày xuân;

“Ta đã bước ra rồi.”

Lãnh Huyết bắt ngờ xoay người, song nhãn như hai thanh đao, nói:

“Sách Mệnh Nương Nương Bạch Kiêu Kiêu.”

Bạch Kiêu Kiêu vận y phục trắng, chẳng những đẹp mà còn thanh tú khả ái, tựa như khuê nữ con nhà có gia giáo. Nàng bỗng một con tiểu hắc miêu đang say ngủ, nụ cười cực quyến rũ, thậm chí có chút cảm giác yếu đuối đến độ gió thổi cũng lay động.

Bởi thế không ít kẻ sinh lòng trắc ẩn. Nhưng chỉ cần người không nhả tâm xuống tay, nàng liền phải hạ độc thủ.

Đáng tiếc nàng gặp phải Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết nhìn thẳng vào mắt nàng, giống như nhìn độc xà, lạnh lùng thốt:

“Quả nhiên là người.”

Bạch Kiêu Kiêu cười thốt:

“Là ta thì thế nào? Người muốn ăn sống ta hả?”

Bống nàng cười khúc khít:

“Người xem người kia: nhìn ta trùng trùng thế này...”

Song nhãn Lãnh Huyết lạnh lẽo vô tình:

“Người bỏ kiêu nói đó đi.”

Bạch Kiêu Kiêu che miệng khom lưng cười:

“Người đây, hôm nay làm sao thế? Nóng nảy như vậy? Ta giúp người mát mẻ một chút.”

Đột nhiên nàng bước tới mấy bước, rút ra chiếc khăn lụa màu hồng nhạt, ánh mắt quan hoài:

“Người bệnh rồi? Trán có mồ hôi này, để ta lau cho.”

Lãnh Huyết nhìn chằm chằm tay nàng, mục quang liền di động xuống chân nàng, nói:

“Đứng lại.”

Sắc mặt Bạch Kiêu Kiêu không hề thay đổi, vẫn cười nói:

“Ta thích nhất loại nam nhân trong lòng không loạn. Ta bước lên vài bước, xem người làm thế nào? Ta không sợ người ăn thịt ta đâu!”

Lúm đòng tiền của Bạch Kiêu Kiêu có thể nói phong tình dụ hoặc không miêu tả được thành lời. Đáng tiếc nàng gặp phải Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết bất chợt cũng cười, Bạch Kiêu Kiêu thực sự tiến thêm vài bước. Lãnh Huyết cười một cách tàn nhẫn:

“Người lại tiến vài bước nữa, xem ta có thể hay không thể nuốt chửng người.”

Sắc diện Bạch Kiêu Kiêu thoáng đổi, liền cười bảo:

“Ta tin người không dám giết ta.”

Nói rồi, nàng ta thực bước tới.

Lãnh Huyết chăm chăm vào đôi chân nàng, đột nhiên thốt:

“Ta dám giết người!”

Kiểm quang chớp động, hướng tới Bạch Kiêu Kiêu.

Kiểm xuất như điện, không chút dung tình.

Sắc mặt Bạch Kiêu Kiêu biến đổi, thân hình bay lên. Kiếm của Lãnh Huyết rơi vào khoảng không. Một lọn tóc của Bạch Kiêu Kiêu bị cắt đứt.

Bạch Kiêu Kiêu nét mặt trắng bệch, nghiêng răng thốt:

“Người, được lắm.”

Bống nhiên mười đầu ngón tay nàng vận lực, mang con hắc miêu còn sống trong tay bóp nát thành tương. Tiểu hắc miêu không kịp kêu một tiếng, đã chết trong tay chủ nhân. Dùng thủ pháp tàn nhẫn bóp chết con mèo do mình nuôi dưỡng, ngay cả trong hắc đạo cũng không có mấy người, huống hồ Bạch Kiêu Kiêu là nữ nhân.

Bạch Kiêu Kiêu cười lạnh:

“Đón lấy!”

Tay vung ra, thi thể con mèo bay đến!

Tử thi con mèo lẫn máu bắn vào Lãnh Huyết.

Xác thịt và máu tươi của nó đều có kịch độc.

Mèo không phải độc vật, máu cũng không độc.

Chỉ là từng qua bàn tay thanh tú của Bạch Kiêu Kiêu liền tẩm đầy kịch độc.

Miêu thi muốn tránh không khó, chỉ có máu của nó bay khắp nơi, không thể dùng kiếm ngăn chặn, lại không cách né tránh

Nhưng Lãnh Huyết chỉ cần nghiêng người đã tránh thoát.

Đồng thời y một lúc đánh ra bảy kiếm chiêu!

Bạch Kiêu Kiêu phi thân thối lui.

Bảy chiêu đều rơi vào khoảng không.

Bạch Kiêu Kiêu bắt đầu thở gấp. Lãnh Huyết cùng hô hấp trầm trọng.

Bạch Kiêu Kiêu bỗng nhiên kiêu mị cười:

“Với kiếm pháp này, ta tự nhiên đánh không lại ngươi; với khinh công này, ngươi tự nhiên đâm không trúng ta; chúng ta hợp tác, ngươi thấy thế nào?”

Lãnh Huyết giống một cây thiết trụ, giọng y lạnh lẽo:

“Kiếm pháp của ta tự nhiên có thể giết ngươi; khinh công của ngươi tuyệt không thoát khỏi bốn mươi tám kiếm. Chúng ta căn bản không cần hợp tác, bởi vì ngươi phải chết.”

Nói vừa xong, kiếm lướt tới, vừa nhanh vừa chuẩn.

Thân hình Bạch Kiêu Kiêu chuyển động, tránh được một kiếm, không biết làm thế nào trong tay đã có mấy con hoa xà. Tay ả cầm đuôi rắn, huy động thân rắn hướng về phía Lãnh Huyết.

Đây là độc xà, đang mở to cái miệng đỏ lòm, rít gió lướt tới!

Chỉ là đi được nửa đường, trước mặt Bạch Kiêu Kiêu hiện lên hai đạo hàn quang, cảm giác tay nhẹ hẫng. Bạch Kiêu Kiêu định thần nhìn lại, tay chỉ nắm được một đoạn đuôi của hai con rắn, đầu rắn đã bị cắt mất rồi!

Bạch Kiêu Kiêu vừa kinh vừa giận, hai tay cầm đuôi rắn ném đi, phi thân lao lên, vừa vạy né tránh một kiếm!

Bạch Kiêu Kiêu không dừng lại, thân hình nhu nhuyễn lướt trên mặt đất hơn trượng, liên tiếp tránh được bốn kiếm.

Bạch Kiêu Kiêu thở càng gấp.

Ả cũng đến lúc mệt mỏi.

Đôi chân của ả căn bản không thể trụ nổi, bởi vì chân vừa chạm đất, thân hình chưa tung lên, sau lưng liền bị kiếm đâm xuyên qua!

Khinh công Lãnh Huyết chỉ kém ả một bậc, kiếm của Lãnh Huyết thủy chung cách ả không quá ba tấc.

Tam thốn!

Ả cảm giác hàn kiếm đã xuyên vào xương cốt.

“Ti!”

Ả lại tránh được một kiếm nữa.

Đến hiện tại, ả đã né tránh được mười bảy kiếm của Lãnh Huyết.

Hô hấp của Lãnh Huyết càng trầm trọng hơn.

Y cũng đến lúc thấm mệt.

Y không hề dừng lại, phát ngay kiếm thứ mười tám.

Rừng rậm yên tĩnh, một sự yên lặng chết chóc.

Một con khỉ lông vàng từ trên cây trượt xuống, tứ bề không còn sinh vật nào, nhanh chóng bới đồng lá dày trên đất, một con thảo long (1) liền bị nó tóm được.

Nó hiếu kì nhìn xem thứ gì đang ngo ngoáy trên tay nó.

Đột nhiên nó quay đầu, sợ đến độ quên cả con vật bị nó bắt, liền tức tốc trèo lên cây.

Qua hồi lâu, nó mới dám từ tán lá thò đầu nhìn xuống. Bộ não bé nhỏ của nó vĩnh viễn không biết được người nọ làm thế nào mà đến, tại sao không phát xuất một chút tiếng động sau lưng nó.

Người nọ chưa đi, vẫn đứng đó.

Người nọ tựa hồ một tảng đá lớn.

Người nọ đột nhiên lạnh lùng lên tiếng:

“Lão nhị, lão tam nếu bất hạnh, trưa nay người ứng chiến với Lãnh Huyết.”

Lại có một thanh âm đáp lời:

“Còn người?”

Kim tơ hầu lại nhảy dựng lên, sao lại tới một người nữa?

Người nọ trầm mặc một hồi:

“Người chết rồi, đến ta.”

Người thứ hai điềm tĩnh hỏi:

“Người xem đệ có thể sống không? Còn người thế nào?”

Người nọ lạnh lùng:

“Người có năm phần sinh cơ. Vô luận người sống hay không, đều là một trận huyết chiến. Ta có tám phần cơ hội.”

Người còn lại vẫn bình tĩnh hỏi:

“Hợp lực hai ta thì sao?”

Người nọ đáp từng chữ:

“Lãnh Huyết phải chết.”

Thanh âm người thứ hai không còn điềm tĩnh nữa:

“Vậy vì sao người không chịu liên kết đối phó hần? Vì sao muốn phân tán chúng ta để từng người đi giết hần rồi bị hần lần lượt giết? Vì sao người muốn ra tay cuối cùng? Vì sao chỉ nắm được tám phần? Vì sao?”

Người nọ không nói tiếng nào.

Người thứ hai đột nhiên dừng lời, chợt lẩm bẫm:

“Ta biết rồi, biết rõ rồi, ta đã hiểu, hiểu rõ rồi...”

Người nọ đợi hần nói thêm bảy tám lần nữa mới lạnh lùng thốt:

“Người hiểu cũng được, không hiểu cũng tốt, trận chiến giữa người và Lãnh Huyết, vô luận trốn thế nào, trước đêm nay hần nhất định tìm được người. Bởi vậy tốt hơn cả người nên tìm hần.”

Dừng một chút, người nọ tiếp:

“Hiền Đức, một người hưởng so với nhiều người chia ra thì khác nhiều lắm, người phải sớm hiểu.”

Lời vừa dứt, người cũng biến mất.

Người kia vẫn đứng đó, mồ hôi đầm đìa; bỗng nhiên phát ra tiếng rên, trong mắt tràn đầy sợ hãi và phần nộ...

Gia Cát Hiền Đứ

Kiểm thứ mười tám vẫn đánh không trúng.

Lãnh huyết vẫn mừng thầm, kiếm phong chỉ cách Bạch Kiêu Kiêu hai tấc!

Chỉ hai tấc!

Bạch Kiêu Kiêu chần động, phát ra âm thanh kiêu mị, bất ngờ rút kiếm, trở tay đâm ra!

Kiểm nhẹ nhưng kiếm quang nhanh.

“Keng!”

Bạch Kiêu Kiêu thấy tay trống rỗng, tiểu kiếm đã bị kiếm của Lãnh Huyết đánh bật!

Nhân lúc ả kinh ngạc, Lãnh Huyết lại đánh ra bốn chiêu!

Bạch Kiêu Kiêu lại nghiêng người né tránh!

Chỉ là mũi kiếm cách da thịt đúng một tấc!

Kiểm phong đã thấu qua xương!

Xoạt, Lãnh Huyết phát chiêu kiếm thứ hai mươi bốn!

Bất chợt thân hình Bạch Kiêu Kiêu cúi thấp!

Kiểm của Lãnh Huyết đánh không trúng, thân người nhất thời mất trọng tâm, vẫn lao về phía trước!

Lúc y trượt người về trước, Bạch Kiêu Kiêu đã xoay mình đứng sau lưng y, xoạt xoạt, ba mảnh móng tay bay tới.

Lãnh Huyết một chiêu không trúng, tâm thần phát hoảng, thân người theo đó rùn thấp.

Lúc này móng tay của Bạch Kiêu Kiêu đã phóng đến!

Lãnh Huyết chân đạp trên đất, lập tức vặn thân, đề phòng vặn biến!

Ba mảnh móng tay vốn hướng vào lưng Lãnh Huyết, y xoay thân lại thì trở thành bị công kích trước ngực.

Lãnh Huyết xoay người thì thấy bạch quang liên tiếp lóe lên, lòng biết không ổn, đâm ra một kiếm, đánh bay một mảnh móng tay.

Còn hai mảnh nữa nhất tề tiến nhập lồng ngực Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết kêu lên, thân người ngã ra.

Bạch Kiêu Kiêu cực kì cuồng vọng bật cười:

“Ha ha ha... người cuối cùng bại dưới tay ta... Người đã bại trong tay ta ... Ha ha ha...”

Bạch Kiêu Kiêu biết rằng ba mảnh móng tay của ả chứa kịch độc, đủ để khiến ba con voi lớn tuyệt khí vong mạng! Võ công Lãnh Huyết dù cao nhưng vẫn là con người! Người nào trúng một mảnh móng tay tuyệt không thể sống!

Bởi vậy ả gập bụng mà cười.

Lãnh Huyết bất thần đứng dậy.

Ả liền ngừng cười, tay vẫn còn ôm bụng, bộ dạng như là nhìn thấy ma quỷ!

Lãnh Huyết xuất kiếm!

Kiểm thứ hai mươi sáu.

Kiểm tiến nhập trước ngực Bạch Kiêu Kiêu.

Máu theo thân kiếm nhỏ xuống.

Hai mắt Bạch Kiêu Kiêu tràn đầy vẻ khinh khùng và khó tin.

Lãnh Huyết xé vạt áo trước, cần thần cỡi xuống một thứ gì giống áo lót không may bằng vải, bên trên còn dính móng tay, lấp lánh tử lam sắc.

Bạch Kiêu Kiêu dường như buông tiếng thở dài, cuối cùng đã chết.

Ít nhất ả chết cũng minh bạch.

Đoạt Mệnh Phi Giáp của ả trúng phải ai người đó sẽ nhất định không thể sống.

Nhưng móng tay ả ghim vào bảo giáp trước ngực Lãnh Huyết, không trúng da thịt y.

Ả cao hứng quá sớm, Lãnh Huyết giả chết cũng quá giống.

Ả trước khi chết không ngăn được tiếng thở dài.

Lãnh Huyết cũng thở dài.

Hỗn Nguyên Bảo Giáp chính là lấy từ trên thân Mạnh Hàng Lô, không nhờ nó, chí ít y không thể giết Bạch Kiêu Kiêu bằng kiếm thứ hai mươi sáu.

Đoạt Mệnh Phi Giáp kịch động đã cắm đầy trên giáp, không thể dùng được nữa.

Y bỏ Hỗn Nguyên Bảo Giáp xuống đất, nhìn nó mà thở dài; Mạnh Hàng Lô không biết đã giết bao nhiêu người mới có được nó!

Y phát hiện mặt trời đã lên cao.

Xế chiều sẽ có một trận huyết chiến.

Địch nhân chỉ còn lại hai.

(1) tắc kè có màu xanh của lá cây)

5. Q.1 - Chương 5: Tứ Thập Cửu Kiếm

Nắng gay gắt, Lãnh Huyết có chút hoa mắt choáng váng.

Y đã mệt mỏi.

Năm ngày bốn đêm truy đuổi và ác đấu, dẫu là người sắt cũng phải ngã gục.

Lãnh Huyết tuy so với người được đúc từ sắt còn kiên cường hơn, nhưng dù sao cũng có chút mệt mỏi.

Địch nhân kế tiếp sẽ như thế nào?

Lãnh Huyết bước trên thảm cỏ cao cao.

Địch nhân kế tiếp nhất định càng khó đối phó, càng phải hao phí tinh lực.

Thân hình Lãnh Huyết đã mất hút vào bụi cỏ cao.

Kẻ địch kế đó nữa là ai? Hẳn là cừu nhân.

Lãnh Huyết lấy tay gạt đám cỏ tranh, không dám hao phí một phần lực nào.

Đối phó kẻ địch kế tiếp, y càng phải tốc chiến tốc quyết, bảo lưu tinh lực đối phó địch nhân cuối cùng, thậm chí tiên phát chế nhân, đi ám toán hần!

(Trước mặt và sau lưng đều là lớp lớp cỏ tranh cao lớn, trùng điệp.)

Không thể cho địch nhân có cơ hội xuất thủ trước.

(Lãnh Huyết dùng tay dạt đám cỏ cao trước mặt.)

Bỗng nhiên, Lãnh Huyết thoáng thấy chỗ đám cỏ phân ra có người.

Người đó đứng trên đồng cỏ, không ngờ y không phát hiện.

(Người đó tựa hồ đợi y rất lâu.)

Lãnh Huyết ngạc nhiên, người đó cười.

Tinh quang chớp động!

Lãnh Huyết không ngờ lại để địch nhân xuất thủ trước.

Lãnh Huyết càng không ngờ người bị ám toán chính là bản thân y.

Người đó xuất thủ cực nhanh, trước nay chưa từng thấy qua!

Tinh quang lóe lên, Lãnh Huyết ngay cả bạt kiếm cũng không kịp.

Người đó lúc xuất kiếm còn mang theo nét mặt tươi cười nhã nhặn.

Gia Cát Hiền Đức

Gia Cát Hiền Đức trong võ lâm được xưng là “hắc đạo đệ nhất nhân”; trên giang hồ lại có ngoại hiệu “hắc đạo đệ nhất đao”.

Đao của hắn so với đao người bình thường thì ngắn hơn, linh hoạt hơn, cũng nhanh hơn.

Lãnh Huyết lần đầu biết như thế nào là khoái đao.

Lãnh Huyết cũng lần đầu biết, không ngờ có người sử đao nhanh và chuẩn như y sử kiếm.

Lãnh Huyết cũng lần đầu phát hiện, cái chết cách y rất gần.

Lãnh Huyết đột ngột bay ra sau.

Vô số tiếng cỏ tranh phá không rít lên, hướng từ phía sau Lãnh Huyết bay tới!

Đồng thời y phát giác trước ngực lạnh lạnh.

Thân hình y vẫn bay tới, quyết liệt thoát khỏi đám cỏ. Y vừa rời bụi cỏ, người y bất chợt lặn dưới đất, lập tức phi thân đứng dậy: kiếm nằm trong tay!

Y giương mắt nhìn, Gia Cát Hiền Đức đang đứng trước y, đứng đó mà cười, tay cầm đao

Lãnh Huyết phát hiện trước ngực đã trúng đao: đao chém không sâu, những cả vùng ngực đã thấm đẫm máu đỏ. Y không biết bản thân bị thương nặng bao nhiêu, chỉ là y cầm kiếm càng ổn định hơn.

Hai mắt Gia Cát Hiền Đức nhìn thẳng y, cười nói:

“Thân thủ nhanh lắm.”

Lãnh Huyết lạnh lùng:

“Thân thủ không nhanh, tránh không được một đao của người.”

Gia Cát Hiền Đức vẫn hàm chứa nụ cười hòa nhã:

“Hai ta có điểm giống nhau: người có bốn mươi chín kiếm chiêu, ta có bốn mươi chín chiêu đao; chưa người nào được người dùng đến kiếm cuối cùng, cũng chưa kẻ nào buộc ta xuất chiêu đao cuối cùng.”

Lãnh Huyết đột nhiên bật ra một câu:

“Hắn, vì sao không giúp người?”

Gia Cát Hiền Đức thu lại nụ cười, không đáp.

Lãnh Huyết dĩ nhiên cũng cười:

“Người một mình ứng chiến, phải không?”

Gia Cát Hiền Đức chợt cười, đột ngột xuất đao!

Lãnh Huyết được gọi là sát thủ vô tình, nói giết liền giết, chỉ là nụ cười của Gia Cát Hiền Đức càng chứa đao, cả một chữ sát cũng không nói.

Lãnh Huyết sai lầm một lần, tuyệt không phạm đến lần thứ hai.

Nụ cười trên mặt Gia Cát Hiền Đức vừa hiện, kiếm của y đã xuất!

“Keng!” , đao kiếm giao nhau.

Lãnh Huyết thét lớn, áp sát, công liền mười hai chiêu!

Gia Cát Hiền Đức liên tiếp thủ mười hai đao. Lãnh Huyết đánh mười hai kiếm, kiếm thế vừa dừng, Gia Cát Hiền Đức lập tức từng bước tranh công, trong sát na xuất mười sáu đao.

Lãnh Huyết vững vàng tiếp mười sáu chiêu đao.

Đột nhiên hai tiếng thét lớn vang lên, hai người lao vào không trung, đao quan kiếm ảnh tương giao, không biết đã công thủ bao nhiêu đao, bao nhiêu kiếm!

Cả hai đồng thời tiếp đất.

Gia Cát Hiền Đức vẫn duy trì nụ cười, song nhãn như đao hướng về Lãnh Huyết.

Ngực và bụng Gia Cát Hiền Đức đã có máu chảy ra, trong nháy mắt đã thấm ướt áo.

Lãnh Huyết đứng sừng sững, song nhãn tựa kiếm chiếu xạ về phía Gia Cát Hiền Đức.

Trừ một đao Lãnh Huyết đã trúng từ trước, tiểu phúc cũng trúng đao, thương thế so với trước còn nặng hơn, hơn nữa năm vết thương cũ thì có bốn chỗ bụng miệng.

Hai người đau đến toát mồ hôi lạnh, vẫn đứng yên bất động.

Giọng Lãnh Huyết lạnh lẽo:

“Người không phải địch thủ của ta, người tổng cộng xuất bốn mươi lăm đao rồi.”

Gia Cát Hiền Đức cười nói:

“Ta thực không phải địch thủ của ngươi; ngươi chỉ xuất ba mươi bảy kiếm. Nhưng ngươi so với ta bị thương nặng hơn: huống hồ”, hần lại cười cười: “Ta còn một đao cuối, Ngọc Thạch Câu Phần (1).”

Lãnh Huyết trừng mắt nhìn hần, gằn từng tiếng:

“Ta có thể khiến ngươi dùng đến đao cuối cùng, ngươi không không buộc được ta động đến kiếm cuối. Tuyệt đối không.”

Gia Cát Hiền Đức cười lớn:

“Nói hay lắm.”

Đao quang lóe sáng, phá không đánh tới.

Trường kiếm của Lãnh Huyết rung lên, lưỡng kiếm đánh bật một đao của Gia Cát Hiền Đức. Gia Cát Hiền Đức cười lạnh, bất thần bổ thêm hai đao.

Lãnh Huyết đồng thời đâm tới một kiếm!

Nhân ảnh chợt tách ra. Lãnh Huyết cảm thấy hai tay tả hữu đều tê dại, cơ hồ cả kiếm cũng cầm không vững, thoảng chốc y đã thấy hai cánh tay đầy máu.

Gia Cát Hiền Đức trừng trừng nhìn Lãnh Huyết:

“Đây là đao cuối cùng của ta.”

Kiểm thứ bốn mươi bảy của Lãn Huyết bắt ngờ nhanh như chớp xuất ra.

Gia Cát Hiền Đức quát lớn, thế đao bao trùm trời đất, cuộn cuộn bay tới.

Kiểm Lãn Huyết dù đến trước, nhưng công được một chiêu, kiếm đã bị gãy: Lãn Huyết không để ý, tức thời công xuất chiêu thứ bốn mươi tám!

Đao của Gia Cát Hiền Đức và kiếm thứ bốn mươi tám giao nhau, hơi khựng lại, chỉ là lực đao của chiêu đao chẳng những không giảm mà thanh thế càng kinh nhân. Hãn thấy kiếm của Lãn Huyết đã gãy, không khỏi mừng rỡ. Nhưng hãn không hề nghĩ Lãn Huyết dùng đoạn kiếm thi triển chiêu thứ bốn mươi tám tinh diệu như vậy, hiểm hóc và mau lẹ.

Hãn không ngờ chiêu thứ bốn mươi tám của Lãn Huyết là chiêu thức của một thanh kiếm đã gãy.

Một cao thủ kiếm đạo như Lãn Huyết thì thanh kiếm sử dụng vốn phải là một thanh hảo kiếm nhất đẳng, nhưng kiếm trên tay Lãn Huyết trừ sắc bén và mỏng thì không còn điểm tốt nào. Có điều người khác không ngờ rằng đây mới là ưu điểm cực lớn của một thanh kiếm không có gì tốt: dễ gãy!

Giới hạn của kiếm thứ bốn mươi bảy vừa nhanh vừa mạnh chính là, một kiếm xuất ra, nếu bị đón đỡ, thân kiếm ắt gãy; địch nhân dù tránh được, kiếm lập tức tự chấn gãy thân kiếm, thi triển chiêu thức thứ bốn mươi tám.

Bởi vậy không có bao nhiêu người khả năng buộc Lãn Huyết dụng chiêu thứ bốn mươi chín, dù có may mắn tránh được cũng khó tránh chuyện bị chết bởi kiếm thứ bốn mươi tám.

Ngay cả Gia Cát Hiền Đức cũng không nghĩ đến.

Đại địch năm năm trước của Lãn Huyết đã phá được kiếm thứ bốn mươi tám.

Nhưng kẻ đó cuối cùng đã bỏ chạy lúc Lãn Huyết chuẩn bị thi triển kiếm thứ bốn mươi chín.

Lãn Huyết bị gãy kiếm, Gia Cát Hiền Đức trái lại sớm cao hứng, dễ dàng buộc Lãn Huyết thi triển tuyệt chiêu.

Lãn Huyết lúc chưa gãy kiếm đã không đáng sợ như lời đồn.

Đáng tiếc đao thứ bốn mươi chín của Gia Cát Hiền Đức thi triển một nửa, đoạn kiếm của Lãn Huyết đã xuyên qua yết hầu hãn.

Đao cuối cùng của Gia Cát Hiền Đức không hạ xuống được nữa.

Cổ họng hãn khục khặc mấy tiếng, hãn chết bởi kiếm thứ bốn mươi tám: chiêu cuối cùng của Lãn Huyết chưa xuất, hãn thật chết không nhắm mắt.

Ánh mắt hãn trừng trừng nhìn Lãn Huyết, tràn ngập sự kinh khủng lẫn thống khổ.

Lãn Huyết rút kiếm, máu của Gia Cát Hiền Đức phun đầy người y. Lãn Huyết viết chỗ kiếm gãy, lạnh lùng thốt:

“Kiếm cuối cùng, ta dành cho hãn!”

Nhân tình Gia Cát Hiền Đức tựa đao xuyên thấu Lãn Huyết, bắt chợt khoe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị, sau đó mới đổ gục xuống.

Gia Cát Hiền Đức chết rồi!

Hãn trước khi chết còn nhìn Lãn Huyết, tựa hồ nhìn xuyên qua thân thể y. Nụ cười quái dị của hãn khiến Lãn Huyết không lạnh mà tự run.

Thương tích của Lãn Huyết đau đớn vô cùng, tự biết không thể tái chiến.

Nhưng y chưa bao giờ chạy trốn.

Lãn Huyết đột ngột quay đầu.

Quả nhiên có người.

Người đó như là vẫn luôn đứng sau lưng y, tựa một tòa nham thạch.

Bất luận là Mạnh Hàng Lôi, Bạch Kiêu Kiêu, thậm chí Gia Cát Hiền Đức, so với thân phận kẻ này mà nói, thực giống hồn đá so với trần châu. Kẻ này võ công đáng sợ, thậm chí trước nay không người nào khả năng đối địch với hán, kẻ này lòng dạ càng hiểm độc, dám bảo tuyệt vô cận hữu (2).

Lãnh Huyết vừa nhìn thấy kẻ đó, máu tự động sôi lên, nhãn tình phát xuất quang mang tựa hồ thanh kiếm đang rực lửa đỏ, tay càng nắm chặt.

Cừu nhân!

Hắn luôn luôn tới đúng lúc.

Lãnh Huyết ngay cả đứng cũng không vững, nhưng tay cầm kiếm vẫn kiên định dị thường. Bởi vì chân không vững nhiều lắm là ngã, kiếm cầm không chắc liền mất mạng.

Cả đời Lãnh Huyết không biết ngã bao nhiêu lần, vẫn có thể đứng dậy. Nhưng người người đều chỉ có một mạng, Lãnh Huyết cũng không ngoại lệ.

Y cho dù không bị thương, cơ hội nằng kẻ đó chỉ có hai phần: huống hồ hôm nay cả người y đầy máu, truy sát năm ngày bốn đêm đã khiến y tiêu tổn quá nhiều tinh lực.

Kẻ đó lại luôn luôn đến rất đúng lúc.

Hắn nhìn thẳng vào thân thể đầy máu của Lãnh Huyết cùng với đôi tay vững chãi. Trên người hắn, một thanh đao hay kiếm cũng không có.

Hắn đến vào dịp tốt nhất; hắn chưa từng bỏ qua cơ hội nào; hắn có điểm tương đồng với Lãnh Huyết: lúc không cần nghỉ ngơi tuyệt không nghỉ ngơi, không cần xuất thủ tuyệt không xuất thủ, đã xuất thủ thì một chiêu lấy mạng, không ra tay nhiều lần, hơn nữa, hắn chỉ ra tay vào thời cơ tốt nhất. Lãnh Huyết cũng vậy.

Bất quá kiếm chiêu của Lãnh Huyết có bốn mươi chín kiếm, kiếm cuối cùng nghe nói thiên hạ không ai dám tiếp: năm đó hắn cũng vì không dám tiếp một kiếm, đã bỏ qua cơ hội giết Lãnh Huyết.

Năm năm nay, hắn khổ luyện một chiêu kiếm, khắc chế kiếm thứ bốn mươi chín của Lãnh Huyết.

Hắn có thể tiếp kiếm cuối cùng của Lãnh Huyết hay không?

Bất luận thế nào, hôm nay hắn nhất định tiếp chiêu.

Bởi vì hôm nay là cơ hội tốt nhất để hắn giết Lãnh Huyết.

Hắn chưa bao giờ bỏ qua cơ hội nào.

Điểm khác biệt giữa hắn và Lãnh Huyết chính là: hắn có tới vài trăm loại chiêu thức phòng thủ, cũng có vài trăm loại chiêu thức tấn công, nhưng hắn chỉ có một chiêu dùng đến kiếm.

Một kiếm đó chẵn cũng chưa từng xuất thủ, bởi vì chưa kẻ nào có tư cách tiếp một kiếm đó.

Nhưng người trong thiên hạ đều biết chiêu kiếm khiếp đảm nổi danh này.

Ngay hôm nay, hắn sẽ dùng chiêu kiếm này tiếp đón chiêu kiếm cuối cùng của Lãnh Huyết.

Trải qua năm năm khổ công nghiên cứu, một kiếm này chuyên khắc chế khoái kiếm của Lãnh Huyết.

Hiện tại hắn nắm chắc chín phần khả năng giết được Lãnh Huyết.

Hắn chưa bao giờ đánh giá sai lầm.

Trừ phi Lãnh Huyết nhờ một phần mười cơ hội đó đánh bại hắn.

Lãnh Huyết trừng mắt nhìn kẻ đó, rồi chuyển sang bảy tám hòm chứa vàng trên mặt đất, nói:

“Người không mang đi được.”

Kẻ đó trầm giọng:

“Không cần người phí tâm, ta sẽ gọi người đến khuâng.”

Lãnh Huyết lạnh lùng:

“Sau đó những kẻ ấy đều chết?”

Hắn đáp:

“Phải.”

Sắc mặt Lãnh Huyết không có biểu tình:

“Người để từng tên đồng bọn chết bởi kiếm của ta, là thất bại rất lớn.”

Hắn cũng không có biểu tình:

“Vốn chết bởi tay ta mà thành ra chết vào tay người, tuyệt không phải thất bại.”

Biểu tình Lãnh Huyết hơi trầm:

“Người lấy kiếm ra đi.”

Kẻ đó nói rõ từng chữ:

“Chưa tới lúc tắt yếu, ta tuyệt không xuất kiếm.”

Hắn lại ngấm Lãnh Huyết, nói:

“Với thương thể hiện tại, người tuyệt không có cơ hội thắng.”

Lãnh Huyết không hề động sắc mặt:

“Người thử xem.”

Tay hắn vẫn thu trong tay áo:

“Mời xuất chiêu.”

Lãnh Huyết gằng từng tiếng:

“Không đến lúc tắt yếu, ta tuyệt không xuất chiêu.”

Kẻ đó không hề động sắc mặt:

“Được lắm.”

Lãnh Huyết bắt ngờ bước tới một bước.

Một bước đó, ẩn uy thế long hổ; một bước đó, tựa tên lấp trên nỏ, chực chạm vào là bắn ra ngay. Thiên hạ xác thực không có mấy người khả năng tiếp được thế kiếm toàn lực công kích, ngọc đá cùng tan của y.

Kẻ đó đột nhiên di chuyển sang trái khoảng một thước.

Một bước sang ngang này; ổn như thái sơn, ẩn oai thế thâm sơn hà, thế công nào trong thiên hạ cũng bị bộ pháp của hắn hóa giải, hơn nữa căn bản không một ngọn gió nào lọt qua.

Thế công của Lãnh Huyết hoàn toàn bị một bước này của hắn thu phục.

Lãnh Huyết nhìn hắn gay gắt, chỉ cần hắn có chút cử động, kiếm của y liền đâm tới!

Dương cương chi thế của Lãnh Huyết và âm hàn chi lực của hắn chính là khắc chế lẫn nhau.

Người chưa động, chiêu chưa xuất, sát khí đã trùng trùng.

Cả hai toát mồ hôi như mưa, nhưng không hề cử động, mắt cũng không nháy lên chút nào.

Nắng gắt vô cùng.

Hai người không đến thời cơ, tuyệt không xuất thủ! Bởi vì một kiếm đánh ra, quyết định sinh tử.

Bởi vậy, lưỡng nhân đều muốn ra tay nhưng càng muốn phát hiện sơ hở của đối phương hơn.

Lãnh Huyết hiểu chỉ cần tìm ra kiếm của đối phương giấu ở đâu, liền có thể chiếm lấy tình thế.

Kẻ kia cũng hiểu, chỉ cần có thể đánh rơi đoạn kiếm, Lãnh Huyết liền thành phế nhân.

Mặt trời lệch về tây.

Y phục toàn thân kẻ nọ ướt đầm mồ hôi. Vết thương của Lãnh Huyết cũng đã đóng vảy. Bóng hai người trải dài rồi thu gọn, thu gọn rồi lại trải dài.

Đêm sắp đến, trăng lên phía trời đông, một đêm thật đẹp.

Chỉ là sau màn đêm không biết ẩn chứa bao nhiêu máu tanh? Huống hồ đêm tối vốn thuộc về tội ác.

Một con đom đóm ngang qua chỗ hai người, bỗng dừng rơi xuống đất chết đi.

Chết vì kiếm khí hay sát khí?

Kẻ đó và Lãnh Huyết không dám hướng mục quang về con đom đóm rơi trên đất.

Đồng thời cả hai cùng ngược mắt nhìn, bởi vì họ tức thời tỉnh ngộ, đây là thời cơ tốt nhất để giết địch hoặc bị địch giết.

Thời cơ đã đến, họ liền không thể bỏ qua.

Tức khắc, kiếm khí kiếm ảnh đầy trời, sát khí bức nhân!

Mỗi tác trên cơ thể Lãnh Huyết đều hiển lộ thế công, chớp mắt đã đánh ba kiếm!

Kẻ kia đôi chân bất động, lách người tránh né ba kiếm!

Lãnh Huyết không ngơi nghỉ, liền đánh tiếp năm kiếm!

Thân hình kẻ nọ chớp động, kiếm Lãnh Huyết chưa tới, người đã ở trên không!

Lãnh Huyết căn bản không cho đối phương có cơ hội nghỉ ngơi nào, nhanh như thiểm điện xuất ra bảy kiếm!

Kẻ đó kêu khê, tiếng chưa dứt, đã tránh được bảy kiếm.

Chỉ thấy cả thân hình Lãnh Huyết bao phủ hàn quang, đoạn kiếm lại xuất tám chiêu.

Kẻ nọ thân thể như gió, tám kiếm khó khăn lướt qua người hắn.

Thân pháp hắn nhanh, Lãnh Huyết càng nhanh, nhanh đến độ khiến người ta tưởng tượng và nhìn không kịp, cửu kiếm lại thiểm xuất!

Thân hình kẻ đó bay ngược lại, cửu kiếm vẫn rơi vào khoảng không, trường sam bị xuyên thủng chín lỗ, lẫn ranh sinh tử rất mỏng manh!

Lãnh Huyết lúc nghiêng người lại đánh ra năm chiêu kiếm!

Năm chiêu này, kẻ đó tuyệt đối tránh không được!

Hắn vung hai tay, không ngờ hắn dùng tay đỡ năm chiêu kiếm!

Kiểm chưởng giao nhau tựa như binh khí va chạm, keng keng mấy tiếng; kiếm chưởng đều bị đánh bật, kiếm không bị gì, chưởng cũng không thương tích!

Mục quang Lãnh Huyết lạnh lẽo, lúc đoạn kiếm chấn động lại đánh chín chiêu!

Y tuyệt không cho địch nhân có cơ thối thổ.

Kiểm đâm tới, đùi, cổ, ngực, cánh tay, bàn tay, chân, đầu gối, mắt cá của hắn đều có vết thương, máu chảy không ngừng, Lãnh Huyết lại phi thân xuất một kiếm!

Lãnh Huyết chẳng những không chút cao hứng mà còn vạn phần kinh khủng!

Hắn bị thương không nhẹ những nét mặt vẫn hàm tiếu ý.

Tổng cộng Lãnh Huyết đã đánh ra bốn mươi sáu kiếm, nhưng đối phương vẫn dùng tay không tiếp lấy, hơn nữa chỉ thủ không công. Lãnh Huyết thật không nắm chắc một tia cơ hội nào có thể giết địch bằng chiêu cuối cùng, cũng không có một phần cơ hội khả năng tiếp được một kiếm của đối phương!

Nhưng kiếm của hắn đâu? Y căn bản không biết kiếm của hắn ở đâu!

Phương hướng và bộ vị xuất kiếm là cực kì trọng yếu, nếu có thể biết trước, muốn tránh tịnh không quá khó, mà Lãnh Huyết ngay cả đối phương giấu kiếm ở đâu cũng không biết, đây thực là thiệt thòi rất rất lớn.

Nhưng Lãnh Huyết không ngừng nghỉ, kiếm thứ bốn mươi bảy phá không hoa xuất!

Kẻ nọ xoay người hóa vất vả khóa giải kiếm chiêu!

Tinh quang trong mắt Lãnh Huyết phát xạ tứ phía, kiếm thứ bốn mươi tám công xuất!

Kiếm đã gãy, đoạn kiếm đâm vào yết hầu; kiếm chưa đến, kiếm khi đã đủ giết người!

Nhưng kiếm và kiếm khí đều chưa tới, kẻ kia cao giọng quát lớn, song chưởng hợp nhất, mạnh mẽ giữ chặt thanh kiếm.

Nhân ảnh phân ra!

Đệ tứ thập bát kiếm của Lãnh Huyết, hắn vẫn dùng tay không mà tiếp kiếm, chỉ là song chưởng của hắn đã đầm đìa máu tươi.

Lãnh Huyết hét lên quái dị, kiếm thứ bốn mươi chín cuối cùng đã xuất!

Keng, trước thân kẻ nọ cũng phát sinh hai đạo kiếm ảnh.

Lãnh Huyết một kiếm đã xuất tuyệt không thu tay, quả thực không có cách nào hình dung sự nhanh và chuẩn của y!

Chỉ là lúc kiếm đang tiến tới vùng ngực kẻ địch, song thủ hắn đột ngột từ tay áo rút ra hai thanh ngân kiếm mỏng như cánh ve đâm tới!

Không ngờ hắn dùng tụ trung kiếm .

Kiếm từ trong tay áo bay ra, kiếm thứ bốn mươi chín của Lãnh Huyết đâm vào ngực hắn, càng tạo ưu thế cho tụ trung kiếm.

Đáng tiếc Lãnh Huyết không biết đối phương dùng chính là “tụ trung kiếm pháp”!

Kiếm trong tay hữu của hắn nghênh đón đoạn kiếm của Lãnh Huyết, kiếm tay trái cuộn lấy tay phải cầm kiếm của Lãnh Huyết: một công một thủ, biến hóa vô cùng.

Kiếm hoa bắn ra tứ phía, đoạn kiếm đã đánh bật hữu thủ kiếm của kẻ ấy.

Tay phải Lãnh Huyết cảm giác một cơn tê liệt. Kiếm của y vốn có thể đâm tới nữa, nhưng lực chỉ còn hai thành, e rằng kiếm đến thì tay phải liền bị kiếm trong tay trái của kẻ đó chặt xuống.

Tụ trung kiếm của hắn tả hữu liên hoàn, chính là trong công có thủ, trong thủ có công.

Lãnh Huyết cắn răng, kiếm thứ bốn mươi chín lại đánh tới, lưỡng kiếm lại giao kích!

Tinh hỏa bắn ra, hai dải sáng cầu vòng ánh bạc thu lại, một đạo bạch quang xạ tới!

Lãnh Huyết cùng đoạn kiếm bị đánh bật hơn trượng, cả thân người như con diều đứt dây bay ra, rơi phịch vào một gốc cây.

Kiếm thế của Lãnh Huyết đã yếu, lực cũng tận, tả thủ kiếm của kẻ nọ thì chứa lực, so với hữu thủ kiếm càng mạnh hơn. Chiêu công đó của Lãnh Huyết không những kiếm bị đánh văng đi, cả người cũng bay ngược ra.

Tả hữu kiếm ảnh thu lại, phi thân vọt lên, một cước đá vào ngực Lãnh Huyết!

Lãnh Huyết bị đá văng, rơi xuống đất, không đứng dậy nổi.

Toàn thân Lãnh Huyết cứng rần là nhờ vào chân khí nội lực duy trì, nay nguyên khí đã bị kẻ nọ một kiếm đánh tan, mấy vết thương của Lãnh Huyết càng đau nhức, ngay cả sức trở mình cũng không còn.

Lúc này dù Lãnh Huyết có thể tập trung công lực toàn thân, trí mệnh đánh ra một chiêu nữa, y cũng tìm không ra sơ hở của đối phương.

Đệ tứ thập cửu kiếm, không ngờ kém một chiêu trí mệnh của hắn.

Lãnh Huyết lẳng lẳng ngắm nhìn mặt đất, cũng không hề muốn vùng vẫy, giống như hoàn toàn tuyệt vọng, huống hồ trong tay y không có kiếm!

Kẻ đó nhìn thẳng xuống chân Lãnh Huyết

Song mục như kiếm quang của Lãnh Huyết không ngờ trở nên u ám chán nản.

Kẻ đó trừng trừng nhìn Lãnh Huyết, bất chợt cười, cười rất hài lòng, Khuôn mặt lạnh lẽo đã trở thành bộ mặt tươi cười. Tiểu dung như là thay đổi cả con người hắn. Hắn ngưng cười, nhìn Lãnh Huyết như một con chó sắp chết, nói:

“Người là người duy nhất tiếp được một chiêu đoạt mệnh của ta mà chưa chết, cũng là người duy nhất dám truy sát ta, nhưng người chung quy phải chết trong tay ta.”

Kẻ đó lại không nhị được bật cười. Hắn mười năm rồi chưa bao giờ cười thực sự, hôm nay là lần đầu cười thống khoái nhất.

Có thể đánh bại Lãnh Huyết dù sao cũng là sự kiện quang vinh và đáng kiêu ngạo vô cùng.

Đồng tử Lãnh Huyết dường như thu lại, tựa hồ thống khổ vô cùng, so với sự đau đớn của thân thể còn cao hơn, da thịt bị thương thì đáng gì chứ?

Đây có phải là sự sỉ nhục của thất bại?

Tụ trung song kiếm của kẻ đó lại giương lên, tinh quang của ngân kiếm nhỏ và ngắn kia xuyên qua lớp lá dày đặc, rục rở dưới ánh dương quang, giống như chính thẳng lợi kì diệu của hắn.

Kẻ nọ thở dài:

“Người nói gì xem, đây là cơ hội nói chuyện cuối cùng của người.”

Lãnh Huyết nói:

“Ta không muốn nói thì tuyệt không nói.”

Kẻ đó lạnh lùng thốt:

“Người nói hay không đều phải chết.”

Thanh âm Lãnh Huyết càng lạnh lẽo tựa gió lạnh từ địa ngục thổi lại, khiến người ta không lạnh tự run:

“Hiện tại ta còn chưa chết.”

Kẻ nọ trừng mắt với Lãnh Huyết:

“Nhưng người đã bại trong tay ta, không phải sao?”

Mục quang Lãnh Huyết càng giao hoạt:

“Nhưng bại tịnh không bằng chết, phải không?”

Kẻ nọ lồng lên, song kiếm bay tới. Đột nhiên, trước mắt dường như có vật bay qua, chớp mắt đã cắm vào yết hầu hắn!

Kẻ đó chưa ba giờ nhìn thấy qua kiếm quang nhanh như vậy, cũng chưa từng biết đến loại kiếm pháp cực nhanh này.

Hắn đến chết cũng không tin.

Hắn thủy chung cho rằng ngay cả kiếm chiêu cuối cùng của Lãnh Huyết cũng không phải đối thủ của hắn, hà huống y căn bản trong tay không có kiếm!

Nhưng đạo kiếm quang từ đâu bay tới?

Kiếm đó cắt đứt yết hầu của hắn. Hắn lui lại phía sau, mắt tràn đầy vẻ kinh dị, khủng bố và nghi ngờ...

Lãnh Huyết đứng dậy sừng sững như núi, mục quang xuyên qua thân thể địch thủ.

Tay trái Lãnh Huyết dường như hiển lộ quang mang, kiếm quang lóe lên! Đây là Kiếm Chưởng tuyệt tích giang hồ đã lâu, biến chưởng thành kiếm, chẳng những không thể bẻ gãy mà còn khó lòng phòng bị. Kiếm tùy tâm sinh, nhưng dùng chưởng biến kiếm mà xuất thủ nhanh và chuẩn như thế, cả thiên hạ đệ nhất kiếm Thượng Quan Chính năm xưa, người độc sáng Kiếm Chưởng thành danh, cũng không bì kịp!

Kiếm Chưởng!

Kẻ đó trừng mắt khủng bố nhìn tay Lãnh Huyết, cổ họng vang tiếng khục khặc, phát không thành tiếng, hẳn làm sao cũng không tin mình chết trong tay Lãnh Huyết, chết bởi Kiếm Chưởng!

Chưởng mang theo máu, cắm vào yết hầu của hắn chính là một chưởng này.

Mục quang như kiếm của Lãnh Huyết chiếu thẳng hắn:

“Ta cho ngươi hay ba chuyện: thứ nhất, ngươi không nên quá tự tin, để từng gã thủ hạ chết dưới tay ta. Thứ hai, kiếm cuối cùng của ta không phải đệ tứ thập cửu kiếm, ngươi không nên tin như những người khác; hơn nữa, đệ ngũ thập kiếm của ta là dùng chưởng làm kiếm: Kiếm Chưởng!”

Mục quang kẻ đó tràn đầy phần hận và tuyệt vọng.

Lãnh Huyết nói tiếp:

“Thứ ba, địch nhân chưa chết, ngươi căn bản không thể xem là thắng. Hôm nay ngươi chỉ không phạm hai điều, kẻ chết là ta, không phải ngươi.”

Mục quang hắn ngập trong thống khổ lẫn hối hận.

Hắn bỗng nhớ đến một câu thường giảng giải với thủ hạ:

“Không có thắng lợi cuối cùng, hoặc địch nhân vẫn chưa chết, quyết không thể đắc ý, bằng không tất phải hối hận.”

Đáng tiếc hắn cũng không thể hối hận nữa.

Bởi vì hắn đã mất cơ hội để hối tiếc.

Hắn chết rồi.

Lãnh Huyết nhìn chằm chằm hắn, đến khi hắn chết thực sự, y mới thả lỏng từng tác cơ thể, thở một hơi dài, sau đó nét mặt mới giãn ra, lộ nụ cười, tiếng cười lẫn tiếng rên rỉ thống khổ.

Chiêu cuối cùng dù sao cũng lấy toàn bộ tinh lực của y.

Lãnh Huyết nhìn chăm chăm kẻ đó, bởi vì chỉ cần địch nhân chưa chết, y tuyệt không sơ hở; sau đó y mới thả lỏng từng tác gân cốt, chỉ vì địch nhân đã thực sự chết rồi.

Lãnh Huyết thở dài vì cái chết của kẻ nọ, địch nhân như vậy thật hiếm thấy. Hắn lẽ ra không bại cũng không chết, chỉ vì hắn đắc ý quá sớm. Ngay cả cao thủ như hắn cũng chết vì nhất thời sơ ý, Lãnh Huyết không khỏi vì hắn thở dài: hẳn thực sự không nên có ý định độc chiếm vàng bạc, khiến thủ hạ đều chết dưới kiếm của y.

Lãnh Huyết lần đầu tiên để lộ tiểu dung, bởi vì y đã toàn thắng, một mình truy sát mười ba cao thủ võ lâm!

Tiếng cười của Lãnh Huyết kèm theo tiếng rên rỉ thống khổ, bởi vì chân khí và đầu khí của y e lả đã nhẹ nhàng hạ xuống rồi, những vết thương bị vỡ miệng hiện tại mới khiến y cảm giác đau đến tận xương cốt.

So với sự sỉ nhục của thất bại, da thịt tổn thương có là gì chứ?

Y nhất định phải rời khỏi cánh rừng, sau đó mới cho người thu hồi ngân lượng.

Chỉ cần y trở về, mọi sự đều không khó khăn nữa.

Nhưng y bị thương nặng như vậy, đừng nói phải đi chặng đường dài, người bình thường sợ là ngay cả động dậy cũng không nổi.

Nhưng y là Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết, nếu đi không được, y sẽ bò về!

(1) ngọc đá cùng tan

(2) không ai sánh bằng

6. Q.2 - Chương 1: Tố Nữ Kiếm

Lãnh Huyết đã trở về, chỉ bất quá thương thể y không nhẹ!

Thương thể chẳng những không nhẹ mà quả rất nghiêm trọng, đổi lại là một người khác, căn bản là không thể trở về.

Lãnh Huyết đã trở về, vì chàng là Lãnh Huyết.

Bất quá, Lãnh Huyết cũng là người, với thương thể này trong vòng nửa tháng y đừng hòng đứng dậy nổi.

oOo

Toàn bộ số châu báu trong rừng được quan phủ uỷ thác cho Phong Vân tiêu cục, tiêu cục đứng đầu bốn mươi hai tiêu cục tại Hà Bắc, áp tải.

Phong Vân tiêu cục thường không tự mình hộ tiêu, chỉ là nếu trong bốn mươi hai tiêu cục bị tập kích mà đối thủ quá mạnh không thể truy bắt, lúc đó Phong Vân tiêu cục mới phái ba, bốn gã tiêu đầu xuất chinh, hàng hoá bị cướp tất nhanh chóng được đoạt trở về.

Tiêu đầu do Phong Vân tiêu cục phái ra đều có thân thủ cực cao, chưa từng thất thủ. Bất quá, đây cũng chỉ là nhân thủ đứng vào hàng thứ ba trong Phong Vân tiêu cục mà thôi.

Phong Vân tiêu cục cao thủ như mây, trong thiên hạ, đích xác không có bang phái nào có thể so sánh.

Vì vậy, trong giang hồ không ít danh sĩ muốn gia nhập Phong Vân tiêu cục, nhưng Phong Vân tiêu cục tuyển người cực nghiêm, phàm là người được chọn đều là chọn một trong trăm, cao thủ trong cao thủ.

Trở thành tiêu sư của Phong Vân tiêu cục, đó là một vinh dự, bởi vì danh khí của Phong Vân tiêu cục quả thực rất lớn.

Không ít thương khách dùng giá ời Phong Vân tiêu cục bảo tiêu, nhưng Phong Vân tiêu cục nhiều khi không chấp nhận.

Dưới tay Phong Vân tiêu cục là hai mươi tiêu cục tại Hà Bắc, mười hai tiêu cục tại Hà Nam, so với Tứ đại thiên trụ tức Đông Bảo, Nam Trại, Tây Trấn, Bắc Thành võ lâm Tứ đại thế gia, thanh thế không kém, trên có Thí Kiếm sơn trang, dưới cùng Thiên hạ đệ nhất bang Trường Tiểu bang tề danh.

Cục chủ Phong Vân tiêu cục là Phong Vân vô địch thủ Long Phóng Khiếu, võ công cao tuyệt, nghe nói bảo chủ Đông bảo, trại chủ Nam Trại, Trấn chủ Tây Trấn, Thành chủ Bắc Thành còn xa mới có thể ngang tay.

Ngay cả hạng cao thủ hạng ba trong Phong Vân tiêu cục cũng đã danh vang thiên hạ, do vậy các đại tiêu sư trong tiêu cục, cũng khó mà

đánh giá.

Lần đó, Hoài Dương tiêu cục gặp cướp, kẻ động thủ là Ký Bắc thất đạo. Phong Vân tiêu cục phái mười bốn tiêu sư truy sát đều thất thủ, mất mạng. Phong Vân vô địch thủ Long Phóng Khiếu động nộ, phái ra hai gã nhị lưu cao thủ liền dễ dàng tru sát Ký Bắc thất đạo, danh động nam bắc, tại chân núi Côn Lôn.

Ký Bắc thất đạo thảm tử làm phái Côn Lôn rất giận dữ, nguyên trong Ký Bắc thất đạo có tam đạo là môn hạ Côn Lôn. Vì vậy, phái Côn Lôn cố ý cùng Phong Vân tiêu cục đối nghịch, liên tiếp bảy lần cướp tiêu, giết đi bốn gã tiêu sư hàng nhị lưu của Phong Vân tiêu cục.

Đến lúc này, Long Phóng Khiếu hạ Phong Vân lệnh, Phong Vân tiêu cục nhất lưu cao thủ năm người, trong đêm tập kích Côn Lôn, phá Thanh Trúc trận xông Ngũ Hành quan, đả thương Côn Lôn Nhị Nô bắt giữ Côn Lôn Tam Thiên, cuối cùng không chế chưởng môn Côn Lôn Minh Dương Tử, làm cho trên dưới Côn Lôn phái phục tùng, không dám mảy may đụng tới Phong Vân tiêu cục nữa.

Đó chính là thực lực của Phong Vân tiêu cục.

Lần này Phong Vân tiêu cục đồng ý áp giải chuyển tiêu này không phải vì lệnh của quan phủ, mà là vì số tài vật này dùng để cứu tế một dải Hoàng Hà hơn mười vạn nạn dân.

‘Chuyện khác Phong Vân tiêu cục có thể mặc kệ, chuyện này Phong Vân tiêu cục không thể không quản’, đó là lời của Long Phóng Khiếu.

Chỉ là lần này bảo tiêu, thuần tuý là nghĩa vụ, hơn nữa là còn là chuyển tiêu khó khăn nhất.

Số lượng tiêu ngân lần này thật sự quá lớn.

Đoạn Hồn Cốc Vô Vị Tiên Sanh thề sẽ cướp chuyển tiêu này.

Trường Tiểu bang Bát đại kiếm thủ và Yến Vân song câu đã tìm chỗ phục kích.

Nga Mi Quái Phật cùng Thiếu Lâm Trường Phật đã hạ thư cảnh cáo Phong Vân tiêu cục.

Côn Lôn phái sau khi quật khởi, Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Thi Quốc Thanh rõ ràng cũng muốn cướp tiêu báo thù.

Đáng sợ nhất, không phải những người kể trên, mà là một thiếu niên, người bảy tuổi đã hạ sát cao thủ Trường Kinh Giáp, Hạ Lan Sơn Vô Địch Công Tử.

Bất quá Phong Vân tiêu cục đã tiếp nhận chuyển tiêu.

Long Phóng Khiếu một điểm chuẩn bị cũng không dám bỏ qua.

Phong Vân tiêu cục hàng nhất lưu cao thủ, trừ Long Phóng Khiếu cùng Đông Bảo, Nam Trại, Tây Trấn, Bắc Thành, gồm hai mươi tám người.

Vì chuyển tiêu này, Long Phóng Khiếu phái bảy nhất lưu cao thủ, mười tám nhị lưu cao thủ, cơ hồ dốc toàn lực để ứng phó.

Những năm gần đây chuyển tiêu này của Phong Vân tiêu cục thật sự là quá lớn.

Ngoài ra, Phong Vân tiêu cục còn bí mật từ Đông Bảo, Tây Trấn, Bắc Thành, Nam Trại mỗi nơi cử một người âm thầm bảo vệ chuyển tiêu.

Chuyện này cả Phong Vân tiêu cục không mấy người được biết.

Hơn nữa, quan phủ còn phái đến một người trong Tứ Đại Danh Bộ, Truy Mệnh.

Truy Mệnh!

Truy Mệnh là sư huynh của Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết lạnh lùng, kiên nhẫn, kiếm nhanh không tưởng, đích xác làm người khác kinh tâm động phách.

Chỉ là Lãnh Huyết còn kém Truy Mệnh nửa phân.

Như nói Truy Mệnh là một tên tử quỷ, nhưng khinh công cực cao, nội công cực mạnh, thiên hạ không mấy người sánh kịp, hơn nữa mạnh nhất chính là đôi chân của y, đại khái không ai có thể chịu được một cước, và, thiên hạ chưa có người nào dưới sự truy tung của gã có thể đào vong thành công.

oOo

Rừng rậm âm u.

Trong rừng có một đoàn người, nhìn qua cách ăn mặc đều như nhau, bước đi rất nhẹ.

Tổng cộng có mười tám người.

Mười tám người một phục trang, nhìn vào khí thế cước bộ của họ, trên giang hồ chắc chắn là cao thủ.

Mười tám người đều vận trên mình một bộ thanh y, bên hông giắt một thanh kiếm, đích thị đây là Hoa Sơn Thanh sam Thập bát kiếm.

Mười tám người trong đó có mười sáu người đang khiêng tám chiếc thùng lớn, chiếc thùng làm bằng sắt, nhưng bên trong, là vô số vàng, bạc đủ để cứu tế cho nạn dân mắc thủy tai ở Hoàng Hà.

Mười sáu người, hai người một tổ, tám tổ khiêng tám chiếc thùng lớn, một gã dáng điệu thông thả đi phía trước, một hán tử anh khí bức nhân đi phía sau.

Hán tử anh khí bức nhân chợt lên tiếng: "Đại ca! Sư phụ khi nào mới đến?"

Hán tử đi phía trước đáp: "Sắp tới rồi! Lão thất! Nghe nói sư thúc đã cùng sư phụ đến!"

Một gã đang nâng thùng, thân hình cao lớn nói: "Lão đại! Phái Hoa Sơn mấy ngày gần đây cùng phái Tuyết Sơn đang tranh chấp, bất hoà bây giờ chỉ còn lại có Đại sư bá chấp chưởng Hoa Sơn, không khỏi ..."

Một gã mập mạp bên cạnh hấn lên tiếng cất ngang: "Hầy! Thập Ngũ đệ! Đệ xem chưởng môn sư bá Thanh Trúc Truy Hồn Bao Trúc Tiêu là ai chứ, cho dù Tuyết Sơn Thần Ưng Tiêu Nhật Sơn cũng có dám đến Hoa Sơn gây sự? Đừng nói là người khác ..."

Thanh sam Đệ nhất kiếm Lý Thiên Hành cười nói: "Hà! Thập Tam đệ! Cũng không thể nói như vậy! Lần này sư phụ, sư thúc đích thân xuất mã, sự tình do Long Phóng Khiếu đại hiệp nhận thấy Tiêu Nhật Sơn cũng tương đối thú vị, cũng muốn dùng chuyến tiêu này nâng cao địa vị phái Hoa Sơn chúng ta, phái Hoa Sơn tuy trọng yếu, nhưng việc tranh đoạt tiêu ngân lần này quan hệ ngàn vạn tính mạng nạn dân càng trọng đại hơn."

Đột nhiên, hán tử đi cạnh Thanh sam Đệ nhất kiếm giật giọng: "Đại ca! Cẩn thận!"

Hán tử này đứng hàng thứ ba trong Thanh sam Thập Bát kiếm, vốn là người tâm cơ cẩn mật, bởi vậy gã vừa lên tiếng toàn thể nhất thời cảnh giác, giới bị xung quanh.

Ánh mặt trời xuyên vài tia yếu ớt qua các tàn lá cành làm cho khu rừng thêm âm u, quỷ dị.

Trong rừng đã tĩnh lặng đến cực điểm.

Thanh Sam Thập Bát kiếm bất động, mắt nhìn về phía trước.

Bỗng dưng, từ phía sau Thanh sam Thập Bát kiếm trên các cành cây một cây cổ thụ, hai mươi bảy bóng người vận ngân y từ không trung hạ xuống, vừa chạm đất hàng trăm phiến Âm Thanh Tử đã bắn ra, nhất thời trong rừng tràn ngập tiếng 'vù vù' đáng sợ.

Thanh Sam Thập Bát kiếm toàn thân vẫn đang hướng về phía trước, nhưng ngay khi hai mươi bảy ngân y kim câu nhân xuất hiện phía sau, cả mười tám người đồng loạt buông rơi những chiếc thùng sắt, người vừa xoay lại, song thủ lật ngang, chớp mắt toàn bộ Âm Thanh Tử đã chui vào tay.

Hai mươi bảy ngân y nhân hét lớn, phóng người lên không, Thanh Sam Đệ Nhất kiếm quát lớn: "Lão Nhị! Người cùng ngũ, lục, thất, bát, cửu đệ hộ tiêu, những người khác theo ta!"

Một hán tử vận thanh sam hô khẽ đáp ứng, Thanh Sam Đệ nhất kiếm rút kiếm giơ lên, cùng lúc mười một người trong đám cùng y lao ra ngoài.

Nhị Thập Thất Ngân y Kim Câu chính là đệ tử Tuyết Sơn phái, kim câu lấp lánh, song câu trong tay phát ra âm thanh vù vù, đáng tiếc, đối thủ của bọn chúng là Thanh Sam Thập Bát kiếm.

Câu chưa xuất, Thanh Sam Thập Bát kiếm nhất tể phát tay đem toàn bộ ám khí thu được phóng trở ngược lại, bọn chúng kinh hãi kêu lên, vội vàng dương song thủ tiếp lấy, ám khí lại chui tọt vào tay, bất quá có hai tên thảm tử vì chính ám khí của mình.

Liên sau đó, Thanh Sam Thập Bát kiếm đã vọt tới.

Tuyết Sơn Nhị thập ngũ câu kim quang loá mắt, động phách kinh tâm, chỉ thấy binh khí vừa đi nửa đường nếu không phải bị ngăn cản thì bị ép lui, thậm chí ba gã câu chỉ vừa giơ lên thì yết hầu đã bị kiếm xuyên thủng.

Thanh Sam Đệ Nhất kiếm xuất kiếm xuất kiếm như bay, chớp mắt đã có ba gã chết dưới kiếm. Thanh Sam Đệ Tam kiếm lực chiến cùng một ngân y kim câu dưới tán cây, một kiếm chấm dứt sinh mệnh của gã. Thanh Sam Đệ Thất kiếm kiếm chiêu tàn nhẫn, trong nháy mắt đã đâm ngã hai địch nhân.

Tuyết Sơn Ngân Y Kim Câu hai mươi bảy người phút chốc chỉ còn mười sáu người, tự nhiên hoảng kinh, lập tức chúng thoái lui về phía sau, một thanh kiếm đang định phóng theo truy kích lập tức đình chỉ vì nghe

Thanh Sam Đệ Nhất kiếm trầm trọng thốt: "Lão Ngũ! Đề phòng ám toán!"

Thanh Sam Đệ Ngũ kiếm lập tức dừng lại, lúc này mười sáu kim câu nhân đã lui lại phía sau bảy, tám gộc đại thụ.

Đột nhiên, chỉ nghe mấy thanh âm hắt ra, mười sáu kim câu nhân của Tuyết Sơn toàn bộ ngã xuống, ngực lưng đều trở ra một điểm máu hồng.

Mười sáu kim câu nhân đồng thời trúng chiêu gục ngã, ngay cả năng lực hoàn thủ, tránh né cũng không có, đao thật nhanh, quả thật kinh nhân. Thanh Sam Đệ Tam kiếm kinh hỉ thốt: "Người tới chính là Nga Mi trường đao, Điểm thương đoản đao, Trường Đoản khoái đao Trương, Hà đại hiệp?"

Trường lão Nga Mi Trường đao Trương Ngũ cùng Cung Phụng Điểm Thương Đoản đao Hà Bát, trên giang hồ danh xưng Trường Đoản nhị đao, không rõ từ khi nào, Hà Bát cùng Trương Ngũ kết giao bằng hữu, ghét ác như thù, hành hiệp trượng nghĩa, khắp thiên hạ khó có đối thủ.

Chỉ là về sau Trường Đoản nhị đao bị Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Thi Quốc Thanh dùng khoái kiếm phá khoái đao, mắt thấy tử thần hiện diện trên tay Thi Quốc Thanh thì được Phong Vân vô địch thủ Long Phóng Khiếu kịp thời tương cứu, dùng tam chưởng đả bại Thi Quốc Thanh khiến Hà Bát, Trương Ngũ tâm phục khẩu phục, tình nguyện gia nhập Phong Vân tiêu cục.

Đao của Trương Ngũ, Hà Nhân đích thực rất nhanh, một dài một ngắn, một công một thủ, một tiến một thoái, liên thủ với nhau như thiên y vô phòng, nhìn trên ngực ngay tim của mười sáu kim câu nhân trên dưới một dài một ngắn hai vết đao khiến chúng nhân không khỏi thán phục danh tiếng Trường Đoản nhị đao.

Trên cây một chút động tĩnh cũng không có.

Từ trên cây, nhẹ nhàng bay xuống hai mảnh giấy trắng.

Trên tờ giấy, có chữ viết.

Lý Thiên Hành cùng Thanh Sam Đệ Ngũ kiếm bước tới một bước, vung tay bắt lấy hai mảnh giấy.

Mảnh giấy Lý Thiên Tranh bắt được có ba chữ 'Ta đã đi!', mặt sau có vẽ một thanh đoản đao.

Trên mảnh giấy Lý Thiên Hành bắt được có một đoạn văn tự 'Phái Tuyết Sơn ra hết tinh anh để cướp tiêu, chương môn Tiêu Nhật Sơn cùng Phó chương môn Không Tưởng Ý Lục Phách Hoàn, Hình Tổng Đường chủ Ô Y Xích Phát Cừ Tam, cùng Tuyết Sơn Ngũ đại đường chủ phát thệ đoạt tiêu. Qua Cầu Rút Ván Kim Tử Nha, Nguyên Lai Như Thử Tôn Xúc Phương, Tiên Tử Nữ Hiệp Bạch Hân Như, cùng lão quỷ sư thúc, sư phụ các người, Trương lão ngũ và lão đại đã phân bốn hướng tập kích đối thủ, các người nên cẩn thận. Vô Vị tiên sinh mấy ngày gần đây đã xuất hiện trong rừng, Yên Vân Song Câu cũng đã cùng Tuyết Sơn liên thủ cướp tiêu. Hai mươi bảy tên dùng câu này là Tuyết Sơn Ngân y Hộ pháp, cũng chính là đệ tử

của Yến Vân Song Câu. Bất luận như thế nào, bảo tiêu quan trọng hơn, chớ mất cảnh giác. Nhớ lấy! Nhớ lấy!” phía dưới mảnh giấy vẽ một thanh trường đao.

Lý Thiên Hành nhìn trời lẩm bẩm:”Trương Hà nhị hiệp rút cuộc cũng đã tự thân xuất mã!”

Lý Thiên Tâm nói tiếp:”Lần này Tuyết Sơn dốc toàn bộ lực lượng, xem ra sư thúc lại phải nhàn rỗi rồi!”

Thanh Sam Thất kiếm Lý Thiên Thắng lầu bầu nói:”Thật không ngờ lần này lại có Tiên tử nữ hiệp Bạch Hân Như thân chinh hộ giá, lần này bảo tiêu đâu có chết cũng không uổng cuộc đời!”

oOo

Bốn phía đều là những thân cây cao lớn.

Nơi đây có vài tia sáng mỏng manh chiếu rõ thân người.

Nơi đây phẳng phất như ở bên kia thế giới, một thế giới yên tĩnh.

Hốt nhiên, từ trên cây đáp xuống hai bóng người.

Ở địa phương như vậy, cũng có người.

Người này là ai?

Hai bóng người chân vừa chạm đất đã bắn mình đi, thoát cái nhân ảnh đã biến mất trong rừng.

Nhanh như thiểm điện, khinh công của Bạch Hân Như quả thật kinh nhân.

Bóng trắng chợt ánh lên, đã vượt qua hai bóng người phía trước!

Người bên trái, khuôn mặt đầy đặn, thâm trầm, trên mặt một tia biểu tình cũng không có, trông giống như một cỗ quan tài. Chỉ có điều ánh mắt của hắn như đôi mắt người chết đang chăm chú nhìn Bạch Hân Như.

Người bên phải, vừa mập vừa lùn, trên mặt nở nụ cười hèn hạ, hai mắt cũng dừng lại trên người Bạch Hân Như.

Chỉ vì Bạch Hân Như quả thực rất đẹp.

Mà hai tên này quả thực là quỷ háo sắc, gã gầy ốm vận hắc y bên trái chính là Tuyết Sơn Thất Phong đường chủ Cầu Hồn Quỷ Trảo Thiết Mộc Đồng, gã mập lùn mặc áo xanh bên phải là Tuyết Sơn Hoả Đào

Đường chủ Phòng Bất Thắng Phòng Cao Thượng Thiên, hai trong trong số Ngũ đại đường chủ của Tuyết Sơn phái.

Tà áo trắng Bạch Hân Như bay nhẹ nhàng, Thiết Mộc Đồng cùng Cao Thượng Thiên vừa đưa mắt nhìn thấy nàng, đôi mắt lập tức không chớp lấy một cái.

Không ai có thể hình dung nét thanh tú của Bạch Hân Như, đem hoa so với nàng có vẻ như đã tán tưng hoa nhiều quá. Sau lưng nàng giắt một thanh bạch ngọc kiếm, Tố Nữ kiếm.

Bạch Hân Như được Long Phóng Khiếu phái đi hộ tiêu chính vì Tố nữ kiếm pháp là đại khắc tinh của Vô Vị trượng pháp của Vô Vị tiên sinh.

Kiểm pháp và khinh công của Bạch Hân Như trên giang hồ quả thực rất ít người có thể thủ thắng, chỉ là kinh nghiệm giang hồ của nàng rất ít.

Bạch Hân Như chấp tay hướng về hai gã, thanh âm dịu dàng ôn nhu:”Hai vị đại hiệp! Xin dừng bước! Nơi đây không nên ở lâu, thỉnh hai vị lui bước!”

Thiết Mộc Đồng cất tiếng cười âm âm:”Long lao đầu tử đưa một tiểu nữ đến ...hắc hắc hắc ... xem ra có vẻ không hiểu chuyện lắm!”

Cao Thượng Thiên cười như không cười hặc hặc mấy tiếng nói tiếp:” ..., Ta, cao lão tứ, từng gặp qua không ít đàn bà, trắng như thế này quả thực là một làn da hiếm thấy, hặc hặc ...”

Gương mặt Bạch Hân Như nhất thời đỏ lựng, sáng giọng:”Hai vị đại thúc! Cần trọng ngôn phong, tôn trọng tiểu nữ một chút!”

Thiết Mộc Đồng cất tiếng cười quái dị:”Hắc hắc, thanh khiết thật, ta sẽ đem cô ...”

Bạch Hân Như quát lớn một tiếng, ngọc thủ gương lên đánh vào mặt Thiết Mộc Đồng.

Thiết Mộc Đồng mắt rõ ràng nhìn thấy Bạch Hân xuất thủ nhưng cả né tránh cũng không phản ứng kịp, trên mặt liền trúng một cái tát.

Thiết Mộc Đồng trên giang hồ là hạng người thế nào, nay trúng một tát, mắt hết mặt mũi, giận dữ gầm lên, một trảo chụp tới Bạch Hân Như.

Đương lúc Thiết Mộc Đồng chưa kịp phát động, một quyền từ trên không nhắm vào sau lưng Bạch Hân Như đã phát ra.

Quyền chưa đến, quyền phong đã bức đến kinh người.

Lúc đó Thiết Mộc Đồng đã xuất trảo, một trảo kinh tâm động phách, từ phía quyền phong vang lên tiếng tán tụng:”Câu Hồn Quỷ Trảo quả nhiên danh bất hư truyền!”

Chỉ là trảo của hắn chỉ đi được một nửa, liền dừng lại.

Trảo quả nhiên kinh nhân, nhưng chỉ có nửa trảo.

Chỉ có nửa trảo.

Bởi vì khi trảo xuất ra, kiếm quang chợt loé, kiếm đã găm vào yết hầu

Thiết Mộc Đồng.

Họ Thiết rõ ràng xuất thủ trước, kiếm quang sau đó mới loé lên.

Họ Thiết rõ ràng là muốn tránh, nhưng còn chưa di chuyển, kiếm đã găm vào yết hầu của hắn.

Ánh mắt Câu Hồn Quỷ Trảo đột nhiên có biểu tình, miệng mở rộng, nhưng nửa tiếng cũng không phát ra được

Bởi vì yết hầu y đã bị xuyên thủng.

Hắn đến chết cũng không tin, Tổ Nữ kiếm lại nhanh đến như vậy.

Tổ Nữ kiếm đích thực nhanh, nhanh như thiểm điện.

Chỉ là Bạch Hân Như quả thực kinh nghiệm đối địch quá ít, lúc này một quyền phía sau đã đánh đến lưng nàng.

Quyền từ trên cao đánh xuống, quả thực rất tự tin, một quyền này đánh xuống hoàn toàn có thể khai bia phá thạch.

Trúng một quyền này, chỉ sợ không thảm tử cũng trọng thương, huống chi Bạch Hân Như thân thể nữ tử yếu nhược.

Vì vậy, hắn cười.

Chỉ là, hắn cười không ra tiếng.

Bởi vì Bạch Hân Như trước khi quyền đến đã vọt tới trước ba bước.

Bước tới ba bước, liền như không có chuyện gì, quay đầu lại, thu kiếm đứng nhìn.

Cao Thượng Thiên tự tin có thể khai bia phá thạch với quyền ấy, hoá ra chỉ có thể bức Bạch Hân Như bước tới ba bước.

Cao Thượng Thiên cười không ra tiếng nhưng thiếu chút nữa khóc ra tiếng.

Bạch Hân Như nói:”Người đã đánh ta một quyền, ta cũng không có ý truy cứu, người đi đi!”

Cao Thượng Thiên ôm quyền nói:”Cô nương quả nhiên võ công cao cường, ta Phòng Bất Thắng Phòng Cao Thượng Thiên bội phục ...”

Lời còn chưa dứt, hai tay đang chấp lại vạt phân khai, một nắm phi châm bắn ra.

Trên giang hồ không ít anh hùng hiệp khách đều đầu đầu với loại phi châm này. Bởi loại phi châm này vừa nhỏ, vừa nhiều, khi phóng ra phạm vi lại rộng, chỉ cần dính một mũi, phi châm liền thuận huyết công tâm mà thâm tử, rất khó ứng phó!

Hướng chi, nắm phi châm này lại phát ra bất ngờ như vậy.

Bất ngờ hơn là, số phi châm chỉ đi được nửa đường liền phân ra làm hai, một vàng một bạc, bắn như mưa về phía Bạch Hân Như.

Cao Thượng Thiên, ngoại hiệu Phòng Bất Thắng Phòng, quả nhiên danh bất hư truyền.

Cao Thượng Thiên cầm vừa phát, trên tay xuất hiện một thanh đao, cả người lẫn đao bắn vọt đi.

Đáng tiếc, đối thủ của hắn là Bạch Hân Như

Chỉ thấy song thủ Bạch Hân Như hợp nhất, toàn bộ kim ngân phi châm đều tui tọt vào đôi bàn tay nàng, chẳng những một châm cũng không chạm vào người đến rơi xuống đất cũng chẳng có cây nào.

Ngay lúc đó, đao của Cao Thượng Thiên đã đâm đến.

Khoái đao, đao khí lừng lẹ.

Đáng tiếc, lại đâm vào Bạch Hân Như

Bạch Hân Như nửa người trên ngã ra phía sau, đao phong lướt qua, một đao này đã thất bại.

Chỉ là, Bạch Hân Như đã quên ngoại hiệu của Cao Thượng Thiên.

Phòng Bất Thắng Phòng.

Cao Thượng Thiên một đao không trúng đích, đao liền tách ra làm hai, giữa đao bắn ra một nhúm châm ánh sắc lam nhiều như lông bò, châm có độc,

Đao sát người, châm đột ngột, Bạch Hân Như quả thực ‘phòng bất thắng phòng’

Bạch Hân Như song thủ vung lên, một đám kim châm, ngân châm chớp loé, mỗi một châm đều nhắm vào một cây lam châm bắn tới.

Tại tình thế như vậy, trong khoảnh khắc như vậy, có thể ra tay nhanh như vậy, ánh mắt chuẩn xác như vậy, Cao lão yêu địch thực cả đời mới gặp qua lần đầu.

Bất quá, Bạch Hân Như cũng ngộ hiểm.

Cao Thượng Thiên quát lớn, đao chia làm hai, tả hữu nhị đao, đao quang kín trời, bổ xuống.

Bạch Hân Như xuất kiếm.

Kiểm quang loé lên.

Mũi kiếm chĩa ngay dưới cằm Cao Thượng Thiên, gã ngậy ngốc, bất động, một đao cũng chém không xuống.

Cao Thượng Thiên hạ địa, run giọng nói:”Nữ hiệp tha mạng! Cao Thượng Thiên chịu phục, xin gĩa cao đánh khê, nữ hiệp đại lượng, tha Cao Thượng Thiên một mạng, Cao Thượng Thiên xin thề kiếp trước ... không, không phải, kiếp sau sẽ bao đáp nữ hiệp, nguyện làm trâu, ngựa ...” Cao Thượng Thiên sắc mặt như tro tàn, mồ hôi túa ra đầy mặt.

Bạch Hân Như nhú mày, rớt cuộc hạ kiếm, thốt:”Được! Hi vọng Cao đại thúc có thể đường đường chính chính mà làm người!”

Cao Thượng Thiên yết hầu nhấp nhô, nuốt ực một ngụm nước miếng, cười mơn đáp:”Đương nhiên, đương nhiên, chỉ là ...”

Bạch Hân Như rùng mình, chợt phát giác khoảng cách giữa mình và gã quá gần, chợt thấy hắn vội vã sấn về phía nàng, Bạch Hân Như sực tỉnh, Cao Thượng Thiên xoay mình, hữu thủ xuất hiện một thanh đao, quắc mắt bổ tới.

Hữu thủ Bạch Hân Như cầm kiếm đang buông thông, mũi kiếm chĩa xuống đất không kịp nâng lên, tả thủ xuất hai ngón tay, nhấn một cái, chặn đứng thân đao.

Cao Thượng Thiên xoay người bước tới, khuỷu tay đánh ngang.

Đồng thời, một thanh đao bắn ra.

Bạch Hân Như quát nhỏ một tiếng, thân người hạ sát đất, tránh thoát một đao.

Cao Thượng Thiên liền tung một cước vào Bạch Hân Như

Bạch Hân Như bắn ra hai chỉ, bắn tung thanh đao, đồng thời tả thủ chặn lại một cước.

Chỉ là, nòng lại tiếp tục quên mất ngoại hiệu của Cao Thượng Thiên.

Phòng Bất Thắng Phòng.

Một cước bị chặn, Cao Thượng Thiên đột nhiên phun ra một làn khói hồng.

Lúc này Bạch Hân Như nghiêng người dưới đất, cả thân người chọt bắn mạnh ra ngoài.

Nhưng, nòng đã hít phải một ngụm khói.

Một ngụm mà thôi.

Đám khói này chính là công phu sở trường của Cao Thượng Thiên, bất luận công lực cao đến mức nào, khi hít phải tất hôn mê hai canh giờ.

Mà trong hai canh giờ, Cao Thượng Thiên muốn làm gì mà chẳng được.

Loại độc này cực kỳ lợi hại, võ công càng cao thì phản ứng càng mạnh.

Bạch Hân Như rơi xuống đất, thân thể không ngừng rung động.

Cao Thượng Thiên cười ha hả: "Ngã! Ngã! Người võ công cao thì sao chứ? Vẫn địch không lại Phòng Bất Thắng Phòng ta!"

Bất quá, Cao Thượng Thiên đã quên mất một việc.

Kiểm của Bạch Hân Như rất nhanh.

Kiểm của Bạch Hân Như lúc này đã đưa lên

Cao Thượng Thiên phát hiện thì đã chậm một bước.

Kiểm quang chớp loé.

Bạch Hân Như lúc này kiếm đã mất đi độ chuẩn xác, cũng mất đi lực đạo.

Bất quá, đã gọi là khoái kiếm tất có chỗ đặc sắc.

Kiểm đã đâm trúng Cao Thượng Thiên

Kiểm nhắm vào yết hầu của Cao Thượng Thiên, bởi mất sự chuẩn xác nên kiếm đâm vào ngực hần, đồng thời do thiếu kinh lực nên kiếm phong không thấu qua lưng Cao Thượng Thiên.

Kiểm đã phóng ra, Bạch Hân Như liền ngã xuống hôn mê.

Kiểm dính trên ngực Cao Thượng Thiên.

Cao Thượng Thiên rút kiếm, máu tươi bắn ra, gã giậm dừ gầm lớn: "Xú nha đầu! Không giết người không ..."

Kiểm đã đưa lên, nhưng không còn lực hạ xuống.

Máu đã tràn ra, Cao Thanh Thiên ngã âm xuống đất.

Kiểm, máu, Bạch Hân Như.

Khu rừng lại trở lại vẻ yên tĩnh chết người.

7. Q.2 - Chương 2: Con Mèo Say

Phía xa xa đối diện cánh rừng.

Có một cái quán lụp sụp với ba, bốn cái bàn cũ, mười cái ghế thì hết tám, chín cái gậy chân, ruồi ở khắp nơi, trên bàn, trên ghế, trên thức ăn, thậm chí cả trên đầu người.

Nhất là trên đầu gã hán tử say khướt kia.

Ở đây đang có hai gã say.

Ở vùng phụ cận hai thôn quanh đây chưa ai từng gặp qua hai gã này.

Hai gã say rượu này đều say đến không biết trời đất gì nữa, so với người chết cũng không khác gì mấy.

Trong hai gã đó, một gã đích thực có thể gọi là tửu quý, gã vừa đến lập tức trả tiền, rót rượu độc ầm, uống đến say khướt, lăn ra ngủ như một đồng bùn, nhìn giống như gã vì muốn say mà mò đến đây vậy.

Gã trông còn khá trẻ, nhìn có vẻ rất lôi thôi, bản thủ nhưng vẫn toát ra vẻ anh vũ phi thường.

Gã còn lại tuổi tác không còn nhỏ, cái nón rơm che mắt nửa gương mặt, đích thị là một con mèo say.

Gã đã ngủ say đến thiên hôn địa ám, tiếng ngáy vang lên không dứt, so với tên tửu quý gã uống còn nhiều hơn.

Cho nên không nên gọi gã là người, gọi gã là con mèo say có vẻ chính xác hơn.

Bán rượu trong quán là một lão nhân, những nếp nhăn trên mặt lão không ít hơn những vết trầy trụa trên mặt bàn là bao, nhân thần lão lơ đãng như một người mù còn lưng gã gập xuống chẳng khác một cây cung là mấy.

Bên cạnh lão có một tiểu đồng, ánh mắt tinh nhanh, đáng yêu lạnh lợi đang không ngừng đảo mắt dò xét về phía hai gã khách nhân kia.

Nhìn qua, đấy có lẽ là hai ông cháu.

Ông đã quá già, cháu lại còn quá nhỏ.

Bỗng tiểu đồng kia kéo chéo áo lão nhân kêu lên: "Có khách nhân đến!"

Lão nhân hí hóp mắt nhìn ra.

Một con đường nhỏ, thậm chí cũng khó mà gọi là đường, vốn đó chỉ là một lối mòn nhỏ mà cỏ chưa che phủ mà thôi.

Có hai bóng người trên lối mòn ấy đang đi tới.

Lão nhân và tiểu đồng kia vừa nhác thấy hai người nọ đều không khỏi nở nụ cười.

Đó không phải là hai khách nhân tầm thường.

Nhìn dáng vẻ họ như vừa phải bôn ba qua một quãng đường dài, trông có vẻ rất ư mệt mỏi.

Hai người này bất luận trang phục, tướng mạo đều vô cùng cổ quái.

Hai người một ột thấp, gã cao thân người tầm bảy thước, óm như một cây gậy trúc, trên mình lại quấn nhiều lớp áo quần màu đỏ, trông như một súc vật đỏ quấn trên thân cây.

Gã lùn thân mình chưa đến năm thước, tròn như một quả dưa, đã vậy còn vận một bộ y phục xanh biếc nhìn như một chiếc lá trên quả dưa.

Trên lưng gã cao gầy mang một thanh quái đao mỏng dài đến sáu thước, bên hông gã thấp lùn lại đeo một thang quái đao vừa dày vừa ngắn.

Thật sự là hai khách nhân kỳ quái.

Hai gã ấy, người cao thật quá cao, người lùn lại quá lùn.

Hơn nữa, mập thì lại quá mập, gầy thì lại quá gầy.

Đao của bọn họ dài thì cũng quá dài, ngắn thì lại quá ngắn.

Hai gã trông thực sự rất buồn cười.

Nhưng ngoại hiệu của họ lại không đáng cười chút nào.

Trương Ngũ, Hà Bát, Trường Đoãn nhị đao.

oOo

Lão già rót đầy hai chén rượu cười khà khà: "Chẳng hay hai vị từ đâu tới? Xung quanh hai, ba thôn, xóm quanh đây lão chưa từng gặp qua hai vị lần nào?"

Lão lùn Hà Bát cặp mắt trợn lên tức giận nói: "Đừng lảm chuyện! Mau rót rượu! Bọn ta đi tìm người!"

Gã gầy ốm Trương Ngũ đưa chén tợp lên mũi người lùn mà hỏi: "Ở đây không có rượu ngon hơn sao?"

Lão nhân kia vội hỏi: "Thế nào ạ! Thế nào ạ! Ở nơi hoang dã thế này lấy đâu ra rượu tốt được? Quanh vùng này chỉ có rượu của quán lão là rượu tốt nhất rồi đấy!"

Cặp mắt to tròn của tiểu đồng kia chợt chuyển động, ngậy thơ cười nói: "Đại thúc này nói tìm người! Nơi này lại ít người qua lại như vậy, đúng là gạt người mà!"

Gã gầy ốm, chăm chú quan sát cậu bé, trên mặt lộ nét cười: "Nhìn không ra quả nhiên tiểu tử thông minh thật! Bất quá chúng ta không lừa ngươi, chúng ta quả là đang đi tìm người, nhưng có nói ra người cũng chẳng biết là ai đâu!" vừa dứt lời gã nhấp một ngụm rượu rồi ngáp liền mấy cái.

Tiểu đồng kia gương mặt đỏ hồng trông đáng yêu phi thường, bỗng nhiên cười rộ lên, trông càng đáng yêu muôn phần, gã lùn liền hỏi: "Tiểu tử, người cười cái gì thế?"

Tiểu đồng cười đến đứt hơi, vừa cười vừa nói: "Nhìn thấy bộ dáng kỳ quái của nhị vị đại thúc tôi lại nghĩ đến ngoại hiệu của hai vị tất rất buồn cười!"

Lão lùn tức giận liếc mắt nhìn tiểu đồng tử nói: "Hừm! Đúng là chúng ta có ngoại hiệu nhưng có nói ra người cũng chẳng biết!" nói dứt, gã làm một hơi hết chén rượu, ho khan đứng dậy.

Tiểu đồng kia vẫn vừa cười vừa nói: "Đại thúc nói sai rồi!"

Trương Ngũ nhìn sang hai gã say rượu bên kia lần bắm: "Lạ thật! Rượu này uống vào thật muốn ngủ một giấc!"

Hà Bát nhìn tiểu đồng một cách thú vị hỏi: "Người nói thử xem bọn ta sai như thế nào?"

Tiểu đồng mỉm cười một cách đáng yêu: "Ta biết các người là ai! Ngoại hiệu các người là gì ta cũng biết!"

Lão già bán rượu cười hắc hắc thốt: "Các người là Trường Đoãn nhị đao, người các người tìm là Tuyết Sơn Phó chương môn Ý Tướng Bất Đáo Lục Phách Hoàn cùng một trong Ngũ Đại Đường Chủ Lão Bất Tử Trịnh Nhân Hoà!"

Tiểu đồng chợt thu lại nụ cười, vẻ mặt thâm trầm: "Người các người tìm, là bọn ta!"

Ánh mắt lơ đãng của lão già biến mất, vẻ mặt trở trên tiếp lời: "Ông ấy là Ý Tướng Bất Đáo, còn ta là Lão Bất Tử!"

Hà Bát, Trương Ngũ không mở miệng như là ngậy ngốc ra.

Sự thực quá kinh người cũng không thể tưởng tượng được.

Ý Tướng Bất Đáo thân người bỗng cao thêm hơn thước, xương cốt của hắn quả thực có thể co duỗi tự nhiên, gã lạnh lùng thốt: "Rượu các người uống, dù chỉ một ngụm, toàn thân công lực tất tán công, các người chờ chết đi!"

Lão Bất Tử hắc hắc cười nói: "Không thể tưởng tượng được! Trường Đoản nhị đao danh chấn giang hồ cũng phải chết dưới tay Trịnh Nhân Hoà ta!"

Vừa dứt lời, hữu thủ lật ngang, một đao đã bổ tới Trương Ngũ.

Hốt nhiên, hai đao đao quang chớp lên.

Trương Ngũ đột nhiên đứng bật dậy, trường đao trong cánh tay dài ngoằng của gã đâm ngập lồng ngực Trịnh Nhân Hoà.

Hà Bất bất ngờ lăn người xuống, đoản đao đã nằm trong cánh tay cụt ngắn, thân người cuộn tới chém xả vào Lục Phách Hoàn.

Trịnh Nhân Hoà cùng đao trên tay hấn rơi xuống đất.

Trường đao cắm vào ngực gã.

Hai mắt hấn trợn ngược, đến chết cũng không tin.

Trường đao Trương Ngũ lạnh lùng thốt: "Lão Bất Tử ngươi có thể lão mà bất tử sao!"

Trịnh Nhân Hoà rút cuộc đã ngã xuống, đáng tiếc hấn đến chết mà cũng bất minh.

Lục Phách Hoàn võ công tự nhiên cao hơn Trịnh Nhân Hoà, cao hơn nhiều.

Chỉ là tình hình quá đột biến, đao quang như điện, Lục Phách Hoàn chỉ có thể thấy một vệt sáng chớp lên.

Đao quang vẽ một đường từ trên vai xuống đến cổ tay Lục Phách Hoàn, máu tươi tung toé.

Tả thủ Lục Phách Hoàn cơ hồ bị xé làm hai mảnh.

Người, bốc mùi.

Mồ hôi, túa ra.

Lục Phách Hoàn gằn giọng, hữu thủ rút ra kim tiên quắc mắt nhìn Trường Đoản nhị đao.

Hà Bất lạnh lùng thốt: "Ta tưởng ngươi Ý Tướng Bất Đáo? Lần này thực là ý tưởng hạ đao!"

Trương Ngũ cười nói: "Thật ra thì bọn ta đã sớm biết các ngươi là ai!"

Hà Bất cũng cười tiếp lời: "Cái này gọi là tương kế tựu kế!"

Lục Phách Hoàn lạnh lùng thốt: "Nhưng rượu các ngươi đã uống?"

Trương Ngũ nói: "Đúng là đã uống! Nhưng đã nhỏ ra!"

Hà Bất cao giọng: "Không lẽ ngươi không thấy ta ho khan hay sao?"

Trương Ngũ thốt: "Với võ công của ngươi còn chưa xứng cho chúng ta liên thủ!"

Hà Bất nhẹ giọng: "Huống hồ ngươi đã bị thương không nhẹ! Ngươi đầu hàng đi!"

Lục Phách Hoàn đột nhiên xuất một roi đánh thẳng vào thiên linh cái mình, máu tươi tràn ra đầy mặt, hơi thở đứt đoạn nói: "Các ngươi ... nhìn cho kỹ ... đây mới là ... Ý Tướng Bất Đáo ..."

Gã ngã xuống.

Lần này Trương Ngũ, Hà Bất đích xác 'Ý tướng bất đáo'.

Chỉ là Lục Phách Hoàn quả thực đã tận lực để đạt đến, đại giới.

Đại giới, tức là chết!

Hà Bất nhìn trời thốt: "Lão Ngũ! Chúng ta nên đi tiếp ứng mười tám con chim non kia thôi!"

Trương Ngũ hít một hơi dài nói: "Chẳng biết Qua Cầu Rút Ván và Nguyên Lai Như Thủ có diệt được Cừu Ba và Diệp Tà không?"

oOo

Trường Đoản nhị đao nhân ảnh vừa khuất gã tửu quỷ bỗng vươn vai đứng dậy.

Gã không say.

Khi gã đứng lên lộ ra nét anh tuấn phi phàm, anh khí ẩn dưới hàng lông mày, song mục như kiếm quang quét nhìn xung quanh.

Giống như vừa nghỉ ngơi xong, gã nhắc chân định bước ra ra ngoài quán.

Hốt nhiên, một giọng nói từ bên ngoài vọng vào: "Người là Truy Mệnh?"

Gã nhướng mày, đôi chân vừa nhóm bước lập tức dừng lại.

Từ trên nóc nhà đột nhiên có hai bóng người hạ xuống.

Cả hai người đều vận ngân y, tướng mạo giống nhau như đúc.

Yến Vân Song Câu.

Yếu Khiếu Thiên thanh âm lạnh lẽo: "Các hạ đúng là Truy Mệnh?"

Tửu quỷ cũng lạnh nhạt trả lời: "Ta không cần phải trả lời người!"

Yến Khiếu Vân lạnh lùng chỉ tay vào gã: "Người muốn chết!"

Tửu quỷ cất tiếng âm u như quỷ phong thổi đến từ địa ngục: "Chết, là các người!"

Yến Khiếu Thiên bỗng nhiên bật cười: "Mặc kệ người có phải là Truy Mệnh hay không, bất kể ai cản ta đoạt tiêu, đều phải chết!"

Yến Khiếu Vân cũng cười: "Chỉ sợ người ngay cả một chiêu của bọn ta cũng tiếp không nổi!"

Ánh kim quang, song quân động.

Câu nhanh, tuyệt không dưới tay Trường Đoản nhị đao.

Một đạo kiếm quang khởi xuất.

Gã vẫn đứng yên, hữu thủ xuất hiện một thanh kiếm.

Một thanh kiếm tốt.

Kiểm pháp đó?

Yếu Khiếu Thiên gào lên một tiếng, thanh âm như phát ra dưới nắm mồ, phá tung cửa quán lao ra, gục ngã trên bãi cỏ bên ngoài quán rượu.

Máu loang đỏ cả vạt cỏ xanh.

Máu chảy ra từ yết hầu Yết Khiếu Thiên.

Yến Khiếu Vân thần tình kinh dị, tay ôm yết hầu, máu trào ra từ kẽ tay.

Tửu quỷ lạnh lùng thốt: "Tiếp không nổi một chiêu, là các người!"

Yếu Khiếu Vân giơ cánh tay trái chỉ về phía gã kinh hãi nói: "Người ... kiếm pháp người dùng ... là ... Thiểm Điện kiếm ... người là ... Bắc Thành ... thành ... chủ? .."

Thanh âm gã vẫn lạnh lùng bất biến: "Người nên sớm biết ta không phải Truy Mệnh!" bỗng nhiên cặp mắt hấn như ứa lệ, cúi đầu nói: "Gia phụ đã tạ thế!"

Yến Khiếu Vân run rẩy kêu lên: "Khó trách ... người .. dụng ... Thiểm Điện kiếm .. pháp ..."

Yến Khiếu Vân đã chết.

Gã liếc nhìn xác Yến Vân song quân lắm bảm: "Nga Mi Quái Phật cùng Thiếu Lâm Trường Phật trước sau đã đến, xem ra ta phải đi hộ tiêu ngay thôi!"

oOo

Gã, chính là tân thành chủ của Bắc Thành, Thiểm Điện kiếm Chu Bạch Tự.

Chu Bạch Tự tiếp quản Bắc Thành từ cha y, Chu Thiên Định, dưới tay y Bắc Thành thành quy uy nghiêm, uy danh vang vọng, có thể thấy cũng không phụ lòng kỳ vọng của cha gã.

Võ công Chu Bạch Tự cùng Đông Bảo, Nam Trại, Tây Trấn vốn bất phân thượng hạ, công lực có lẽ chỉ kém Phong Vân vô địch thủ Long Phóng Khiếu mà thôi.

Chu Bạch Tự sau khi giết Yên vân song câu, dậm chân muốn bước về phía cửa quán, người đột nhiên lật ngang về phía sau, hai ngón tay như chớp giật kẹp lấy một vật.

Bắc Thành Chu Bạch Tự quát lớn một tiếng, mắt hướng về phía con mèo say, trống không.

Khi gã lật người, tiếp vật, con mèo say vẫn còn ở đấy, ngay khi gã nhướng mắt lên thì đã không còn ai.

Võ công, sự ứng biến của gã không chậm, nếu không nói là cực nhanh, nhưng so ra, con mèo say kia quả là nhanh hơn.

Con mèo say này hoàn toàn không tầm thường.

Bắc Thành thành chủ cao giọng:”Thì ra là cao nhân bất xuất, chỉ là các hạ sao phải trốn trốn tránh tránh như vậy?”

Chu Bạch Tự gọi liền ba tiếng nhưng không thấy bất kỳ phản ứng nào bèn cười lạnh, hai ngón tay đưa lên, chính giữa là một tờ giấy.

Một tờ giấy có thể bắn đi với một lực đạo như thế, chuyện này không khỏi khiến Chu Bạch Tự chấn kinh.

Trên tờ giấy viết:”Trong rừng bầy dậm, người ngọc đang nằm, thỉnh giá tương cứu!”

Chu Bạch Tự trầm ngâm cả nửa ngày hốt nhiên thất thanh kêu lên:”Không lẽ lại là hắn?”

8. Q.2 - Chương 3: Tuyết Sơn Thần Ứng

Trong rừng đang có mười tám người di chuyển, sắc mặt đều nhuốm vẻ mệt mỏi. Đi cả ngày trên đường, đường lại không dễ đi, thừng sắt thì nặng, dọc đường hung hiểm bốn bề, tình cảnh như thế lấy gì không mệt mỏi vạn phần.

Thanh Sam Thập Bát kiếm.

Thanh Sam Thập Ngũ Kiếm Lý Thiên Định vung kiếm phạt một cành cây rũ xuống ngang mặt, gã hướng về phía trước nói:”Lão Đại! Chúng ta gần ra khỏi khu rừng này, sao còn chưa thấy sư phụ đến?”

Lý Thiên Hành trầm giọng đáp:”E rằng sư phụ đã đụng độ Tiêu Nhật Sơn!”

Lý Thiên Định lại hươu kiếm phạt vào một cành cây phía trước.

Đột nhiên, cành cây vệt sang một bên, một bóng người lộ ra tả thủ chụp cứng thanh kiếm, hữu thủ kích một chưởng vào ngực Lý Thiên Định.

Sự tình đột biến, ngay cả Lý Thiên Hành đi sát một bên có muốn cứu cũng không kịp.

Lý Thiên Định trúng chưởng cả người bắn về phía sau, va mạnh vào một gốc cây lớn, cả người trượt xuống, không phát ra một tiếng kêu.

Chỉ một chiêu của đôi phương đã lấy đi tính mạng của Lý Thiên Định.

Thanh Sam Thập Thất kiếm bi phần phát cuồng vội bày ra trận thế phòng thủ địch nhân.

Lý Thiên Hành vừa thấy bóng người đi tới liền lấp bắp kinh hãi, sắc mặt thảm biến.

Người nọ cất tiếng cười âm âm.

oOo

Trường Đoạn song đao dự liệu có sai sót một chút.

Chặn đứng Ô Y Xích Phát Cừ Tam và Truy Hồn Thủ Diệp Tà không phải Phong Vân tiêu cục Kim Tử Nha cùng Tôn Trọng Phương mà là Thiên Tí Tẩu Khu Tu Trúc và Thiết Chưởng Tẩu Thôi Lệ Dương trong Hoa Sơn tam lão.

Thôi Lệ Dương đưa mắt nhìn thoáng một cái là thấy Diệp Tà.

Diệp Tà đang ẩn thân trong rừng.

Thôi Lệ Dương quát lớn một tiếng, không báo cho Khu Tu Trúc mà lập tức phi thân đánh tới.

Chưởng chưa tới nơi hốt nhiên từ trên cây một luồng kinh phong hướng về Thiết Chưởng Tẩu ép xuống.

Trên cây sớm có mai phục.

Thôi Lệ Dương thu chưởng, chuyển hướng cùng Cừ Tam hoá chiêu.

Võ công Thôi Lệ Dương cao hơn Cừ Ba rất nhiều.

Bất quá Thôi Lệ Dương đang ở giữa không trung, khó mà phát lực, chưa kể còn bị đối phương bất ngờ đột kích.

Hai chưởng chạm nhau Thôi Lệ Dương bị chấn ngã xuống đất.

Diệp Tà lập tức đánh ra một quyền vào ngực Thôi Lệ Dương.

Thôi Lệ Dương thối lui bốn bước, miệng phun ra một búng máu.

Chưởng thứ hai của Cừ Tam đã xuống tới.

Lúc này, Khu Tu Trúc đã vọt tới.

Khu Tu Trúc vừa đến đã vung Thanh Trúc trượng đâm thẳng vào lòng bàn tay Cừ Tam. Cừ Tam biến chưởng thành trảo chụp lấy đầu trượng, muốn mượn thế kéo mạnh Khu Tu Trúc về phía mình đồng thời bỏ ra một chưởng.

Chỉ là hấn kéo không nổi Khu Tu Trúc, ngược lại còn bị Khu Tu Trúc kéo ngược lại, bản thân tiến tới vài bước.

Cừ Tam thấy tình thế bất ổn lập tức buông đầu trượng.

Khu Tu Trúc hừ lạnh một tiếng bảy tám trượng đã phóng ra.

Cừ Tam tránh được bảy, tám trượng này hơi thở đã rối loạn.

May cho hấn, Diệp Tà lúc này phóng ra mười ba chưởng về phía Khu Tu Trúc khiến gã buộc phải xoay người chống đỡ.

Khu Tu Trúc đỡ hết mười ba chưởng thanh âm lạnh lùng thốt: "Tiêu Nhật Sơn ở đâu?"

Cừ Tam bật cười khanh khách: "Chưởng môn giờ này chắc đã giết sạch Thanh Sam Thập Bát kiếm rồi ... ha ha ha!"

Khu Tu Trúc kinh hoàng, lão biết Thanh Sam Thập Bát kiếm không cách nào có thể đối phó với Tiêu Nhật Sơn, còn không chẳng thà nói chúng đã lâm vào tuyệt lộ.

Tiếng cười của Thôi Lệ Dương chợt vang lên: "Nhị ca! Huynh mau tiếp ứng các sư đệ, ở đây đã có đệ."

Khu Tu Trúc phóng ra hai, ba trượng nhưng vẫn chần chừ chưa đi, Thôi Lệ Dương thiết chưởng xé gió đã đánh ra ba, bốn chưởng, miệng quát lớn: "Nhị ca! Không cần để tâm đến thương thế của đệ, hai con thỏ này đệ vẫn có thể thu thập, huynh phải biết đệ đã ngã xuống ở đâu thì phải đứng lên ở đó mà!"

Khu Tu Trúc lãnh ngộ tâm ý nghiêng rằng: "Được! Đệ bảo trọng!"

Nói xong, người lão như tên bắn phóng đi.

Khu Tu Trúc lòng như lửa đốt, đám đệ tử của lão đối đầu với đệ nhất cao thủ của Tuyết Sơn, Thần Ưng Tiêu Nhật Sơn chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Lão hận không thể lập tức có mặt bên bọn chúng.

oOo

Lý Thiên Hành quát lớn: "Lên!"

Kiểm quang sáng loá như mặt trời, mười sáu thanh kiếm chụp xuống Tiêu Nhật Sơn.

Tuyết Sơn Thần Ưng như ưng tung cánh bay vào vùng kiếm quang.

Mười bảy thanh kiếm lập tức hướng lên Tiêu Nhật Sơn.

Lý Thiên Hành lại quát lớn: "Sát!"

Mười bảy thanh kiếm nhất tể nhắm vào hai chân của Tiêu Nhật Sơn.

Nhoáng một cái, đương trường mắt còn chưa bắt kịp bóng của Tiêu Nhật Sơn lão đã xuất hiện sau lưng Thanh Sam Đệ Thập kiếm Lý Yêu Lực, 'Chát!', chỉ một chưởng Lý Yêu Lực hồn lìa khỏi xác.

Đương trường, Lý Thiên Tâm có phản ứng nhanh nhất, gã lật người đảo thân, kiếm đã đâm trúng Tiêu Nhật Sơn.

Gã mừng rỡ ... nhưng Tiêu Nhật Sơn nụ cười trên mặt vẫn không tắt? Gã dùng sức bạt kiếm, kiếm gã đang cắm trên ngực Tiêu Nhật Sơn, nhưng không rút ra được. Biểu tình của Tiêu Nhật Sơn không một chút đau đớn, đến máu cũng không nhỏ ra một giọt.

Tiêu Nhật Sơn phóng ra một chưởng, Lý Thiên Tâm rút cuộc cũng rút ra được cây kiếm nhưng cả kiếm lẫn người bắn tung vào một gốc cây, vong mệnh.

Thanh Sam Thập Bát kiếm, Lý Thiên Tâm liệt hàng thứ ba, vốn dĩ rất được mọi người yêu thương, gã tuyệt mạng khiến mọi người lửa giận công tâm, ngay lập tức bốn thanh kiếm đã phóng vào những nơi yếu hại trên người Tiêu Nhật Sơn.

Lão cất tiếng cười quái dị phất mạnh hai ống tay áo chấn gãy bốn thanh kiếm, liền đó một trước, một sau hai thanh kiếm vọt tới, lão lại cất tiếng cười lớn, thân hình như cá quẫy nước bắn ra ngoài.

Nơi lão lui vừa đứng ngay chỗ gã mập Lý Thiên Tục xếp hàng thứ mười ba trong Thập Bát kiếm, gã lập tức chộp lấy thời cơ đâm ra một kiếm.

Tiêu Nhật Sơn vốn không đề phòng chiêu kiếm này, lão nổi giận quát lớn ống tay áo bên phải phất lên che mặt, ống tay áo trái quét ngang.

"Tang!" mũi kiếm của Lý Thiên Tục đâm trúng tay áo phải của lão nhưng mặt của gã cũng trúng đòn, dập nát, mệnh vong.

Từ hướng khác, một thanh kiếm nhắm vào hậu tâm của lão lao tới.

Tiêu Nhật Sơn xoay mình về phía trước, mũi kiếm trượt vào khoảng không. Lão liền hướng về hai người trước mặt lao tới, mắt thấy Tiêu Nhật Sơn như một con chim ưng khổng lồ lao tới hai gã vội dựng kiếm nghênh chiến. Chỉ là lão ưng chưa tới chưởng phong đã ép tới, song chưởng đẩy ra, gió ép rất mạnh, hai gã mắt mở không lên đành u u minh minh chém nhau kiếm về phía trước.

Tiêu Nhật Sơn đảo chưởng quá chỉ chụp cứng hai thanh kiếm, song cước liền hoàn bắn ra, trên mặt đất xuất hiện thêm hai xác chết, lại thêm hai kẻ mệnh vong.

Ngay khi lão đoạt kiếm, một gã kiếm thủ khác lao đến phía sau, kiếm chưa kịp đâm ra đã thấy song thủ lão trở ngược hai thanh kiếm đâm ngược lại, gã kiếm thủ liền trúng kiếm, vong mệnh.

Vừa đắc thủ lão nổi lên một tràng cười lớn, trước mặt lão lại xuất hiện hai thanh kiếm chém tới, lập tức hai thanh kiếm trong tay lão liền phóng ra.

Nhanh, cực nhanh. Lòng ngực một gã kiếm thủ lập tức bị kiếm phóng xuyên qua.

Lý Thiên Thắng, gã kiếm thủ còn lại, nhanh tay gạt được cây kiếm do lão phóng ra nhưng hộ khẩu bị chấn rung bần bật.

Lý Thiên Hành cùng Lý Thiên Tranh cùng đánh tới, liên tiếp công ra bảy mươi bốn kiếm.

Ổng tay áo trái của Tiêu Nhật Sơn phát ngang cản kiếm, mép áo chém đứt ngang cổ họng Lý Thiên Hành.

Tuy nhiên, Đệ Nhị kiếm Lý Phu Trung cũng đã vung kiếm chém rách ống tay áo trái của lão.

Kiểm thuật của Lý Thiên Trung thật sự rất cao vậy mà gã cùng Lý Thiên Hành, Lý Thiên Thắng liên thủ cũng chỉ có thể chém rách một ống tay áo.

Kiểm còn chưa kịp thu hồi đã nghe một tiếng gầm tức tối của Tiêu Nhật Sơn, tả thủ lão khoá chặt kiếm phóng đồng thời hướng về phía trước tống ra một chưởng.

Chưởng này của lão uy lực cực lớn chấn gãy kiếm của Lý Thiên Trung thành bốn mảnh, một mảnh bắn tung vào bụng gã, thấm tử.

Lý Thiên Thắng điên cuồng gào lớn, dùng toàn lực đâm tới một kiếm nhưng nháy mắt mũi kiếm đã nằm trong tay Tiêu Nhật Sơn, mắt thấy sắp tiếp bước Lý Thiên Trung thì Lý Thiên Hành kịp thời xuất kiếm bức Tiêu Nhật Sơn buông tay.

Lão vừa buông tay đã thúc mạnh một quyền về phía sau, một gã trúng quyền cả người bay sâu vào rừng, toàn thân xương cốt vỡ nát mà chết.

Thanh Sam Thập nhất kiếm Lý Thiên Quá cùng Thập Bát kiếm Lý Thiên Long sát tính bùng phát, xuất chiêu điên cuồng, chiêu chiêu thức thức đều đồng quy vu tận, tuyệt không chừa đường lui nhắm vào Tiêu Nhật Sơn công tới.

Nhất thời Tiêu Nhật Sơn cũng phải bị ép lùi vài bước.

Võ công lão tuy cao tuyệt nhưng đối phương xuất chiêu bất cần tính mạng, chiêu số chỉ công không thủ, chỉ cầu đả thương địch nhân khiến lão nhất thời cũng khó có thể ứng phó.

Lý Thiên Hành lật mình trên không hú lên một tiếng quái dị, phóng kiếm công vào đầu Tiêu Nhật Sơn

Lý Thiên Thắng xoay nghiêng người đâm vào bụng lão.

Lý Thiên Quá, Lý Thiên Long đồng thời xuất kiếm nhắm vào ngực trái, ngực phải của lão.

Tiêu Nhật Sơn rống lên, tả hữu thủ xuất chỉ chụp cứng hai mũi kiếm của Lý Thiên Quá, Lý Thiên Long, miệng lão há ra cắn chặt mũi kiếm của Lý Thiên Hành, mũi kiếm Lý Thiên Thắng vừa chạm bụng, lão hít mạnh một hơi, bụng co vào kẹp cứng lấy mũi kiếm

Ngay lúc này, một kiếm từ phía sau lão chém tới.

Lão không kịp né tránh, trên lưng trúng thương, gã kiếm thủ xuất thủ thành công vừa muốn đâm thêm một nhát thì nghe một tiếng hừ lạnh, Tiêu Nhật Sơn cắn gãy mũi kiếm phun mạnh về phía Lý Thiên Hành, nhất cước đá bay Lý Thiên Thắng, song thủ vung lên ném Lý Thiên Long, Lý Thiên Thắng ra phía sau, cả người lẫn kiếm nhắm vào gã kiếm thủ phía sau lao tới.

Vừa rảnh tay, song thủ lão liền vỗ về phía sau một chưởng

Lý Thiên Hành lanh mắt né được mũi kiếm bắn ra, Lý Thiên Thắng tay không rời kiếm khó khăn lắm mới tránh được một cước.

Lý Thiên Long, Lý Thiên Quá bị ném vọt qua đầu Tiêu Nhật Sơn, vừa bay qua đỉnh đầu đã thấy tình thế bất ổn, kiếm của hai gã đã đâm vào ngực gã kiếm thủ đứng sau lưng Tiêu Nhật Sơn.

Hai gã mất thấy kiếm mình hại chết huynh đệ mình, nhất thời kinh hãi, chưa kịp có phản ứng gì trên lưng đã trúng hai chưởng của Tiêu Nhật Sơn đánh ra phía sau, táng mạng.

Cùng lúc đó, Lý Thiên Thắng cùng Cửu Kiếm Lý Thiên Ứng và Thập Tứ kiếm Lý Thiên Hùng liều mạng lao vào Tiêu Nhật Sơn.

Mặt mày đờng đờng sát khí.

Lão đã giết mấy người, lão biết đối phương không phải địch thủ của mình, lão thâm kinh ngạc.

Bởi Thanh Sam Thập Bát kiếm đã đem bi ai hoá thành sức mạnh.

Một sức mạnh đáng sợ.

Lý Thiên Hành chợt tỉnh táo, gã nhìn xung quanh, bốn bề chỉ còn lại bốn gã sư đệ, Lý Thiên Anh, Lý Thiên Thắng, Lý Thiên Hùng cùng Lý Thiên Ứng.

Những người khác đâu? Ở đâu?

Huynh đệ của gã đâu?

Trái tim của gã buốt lạnh, nước mắt chực tràn mi, dù sao cũng là huynh đệ thủ túc của gã.

Thanh Sam Thập Bát kiếm chỉ còn lại năm người.

Lý Thiên Hành đột nhiên chú ý đến tám chiếc thùng, chợt bình tĩnh thấp giọng gọi: "Lão tứ, lão thất, cửu đệ, thập tứ đệ! Mau lui! Bảo tiêu quan trọng hơn!"

'Bảo tiêu quan trọng hơn!' bốn chữ dội vang trong đầu bọn họ, Lý Thiên Anh hốt nhiên chém nhau bảy tám kiếm chặn lại thế công của Tiêu Nhật Sơn, bốn người lùi lại, Lý Thiên Ứng, Lý Thiên Thắng cùng Lý Thiên Hùng đồng loạt lui lại bên cạnh Lý Thiên Hành.

Cả năm người về bên cạnh những chiếc thùng.

Ánh mắt năm người chiếu thẳng vào Lý Nhật Sơn

Lão thật sự không ngờ đối phó với Thanh Sam Thập Bát kiếm lại khó khăn như vậy.

Sát khí hiện lên trên mặt lão, xoay tay rút ra phán quan bút chân nhắm hướng Thanh Sam Ngũ kiếm sẵn tới.

Ngũ kiếm vốn đã xem việc sinh tử nhẹ như lông hồng, toàn thân ngưng trọng chỉ đợi địch nhân ra tay tất sẽ liều mạng.

oOo

Kim Tử Nha cùng Tôn Trọng Phương vận khí cũng đen đui không kém, hai lão làm thế nào mà lại đụng độ với Nga Mi Quái Phật và Thiếu Lâm Trường Phật.

Qua Cầu Rút Ván và Nguyên Lai Như Thử võ công so ra còn cao hơn Trường Đoạn nhị đao, nhưng Kim, Tôn hai lão so với Quái Phật, Trường Phật quả thực khoảng cách còn quá xa.

Trường Phật cùng Qua Cầu Rút Ván đã qua mười bốn chiêu, ngực Kim Tử Nha đã trúng một chưởng của Trường Phật.

Trường Phật cười lạnh: "Người còn muốn chống cự?"

Kim Tử Nha nghiêng răng nuốt ngụm máu đã trào tới cổ họng vào trong, quắc mắt bấu ra hai trảo.

Trường Phật cau mày, cánh tay dài ngoằng vươn ra chụp cứng hai trảo của Kim Tử Nha, cười khàn khạc nói: "Trừ phi ngươi mọc ra thêm một cánh tay, bằng không làm sao có thể chạm được vào người ta?"

Kim Tử Nha song thủ thu lại bỗng trượt theo cánh tay dài thượt của Trường Phật kích thẳng hai chưởng vào ngực và bụng, hai nơi Trường Phật không hề phòng bị.

Trường Phật trúng chiêu bắn ngược về sau, ánh mắt tràn ngập tia kinh dị, chùng như không tin nổi vào mắt mình.

Kim Tử Nha khó nhọc nhếch môi cười: "Người lầm rồi! Ta không chỉ có ba tay. Ta có bốn tay!"

Trường Phật nhìn xuống hai bàn tay đang nằm trong tay gã, không phải bàn tay mà là hai cái bao tay. Hấn rống lên một tiếng, toàn thân bộc phát định lao tới nhưng chỉ được nửa hơi đã táng mạng.

Kim Tử Nha máu từ trong miệng trào ra vẫn cất tiếng cười vang: "Người đã quên ... ngoại hiệu ... của ta ... Qua .. Cầu .. Rút Ván ..."

Câu nói chưa dứt, máu tươi phún trào từ trong miệng, thân hình lão đảo rồi đổ gục xuống đất, trợn thân vong.

Một chưởng của Trường Phật quả thực bá đạo.

oOo

"Hự!"

Lý Thiên Ứng cả người bắn tung ra xa.

Gã trúng một chưởng của Tiêu Nhật Sơn sau khi lão rút phán quan bút ra mà chết.

Lý Thiên Hành trong lòng lạnh ngắt.

Tiêu Nhật Sơn vẻ mặt ác độc, nở nụ cười thốt: "Bảo tiêu? Bằng vào các người, thực không biết lượng sức, để ta xem các người đứng được bao lâu?"

Lý Thiên Anh ướt đầm mồ hôi đầu gối dử quát: "Dù chỉ còn một người bọn ta cũng không lùi, người có giỏi thì giết đi!"

Tiêu Nhật Sơn có vẻ ngạc nhiên gằn giọng: "Tốt! Vậy để ta hoàn thành tâm nguyện cho các người!"

Phán quan bút đưa lên nhắm thẳng vào Lý Thiên Anh

Một bóng người nhoáng lên, Lý Thiên Thắng đã đâm ra một kiếm, miệng quát lớn: "Cẩu tặc! Muốn giết thì giết ta đây này!"

Lão vừa thấy Lý Thiên Thắng trong lòng nhận thấy kiếm pháp của gã cao cường, ác độc liền gạt kiếm, quắc mắt vỗ ra bảy tám chưởng: "Được! vậy để lão gia tiễn người đi trước!"

Tám chưởng phóng ra đều được Lý Thiên Hành thay Thiên Thắng tiếp chưởng, cả người bị chấn văng ra, Lý Thiên Thắng liền quắc mắt đâm tiếp một kiếm.

Kiếm đâm vào vai trái Tiêu Nhật Sơn.

Lão hét lên một tiếng, quyết ý hạ sát Lý Thiên Thắng nhưng kiếm của Lý Thiên Hùng đã chém tới, song bút hợp nhất chấn bay lưỡi kiếm về hướng Lý Thiên Anh, sau đó song bút của lão đâm thẳng về phía Lý Thiên Thắng.

Lý Thiên Anh vươn tay tiếp kiếm bị kinh lực trong thân kiếm chấn lui ba bước.

Lý Thiên Thắng đã tiếp được tam bút, kinh lực mạnh đến mức gã đứng cũng đứng nổi, ngã ngồi xuống đất, kiếm văng ra khỏi tay.

Tiêu Nhật Sơn thu chiêu, gơ bút định đâm tới một chiêu.

Lý Thiên Hùng một quyền kinh xuất hướng Tiêu Nhật Sơn, lão nhìn cũng không thèm nhìn, tùy tiện đá ra một cước.

Lý Thiên Hùng bị bức phải thu quyền lại.

Lý Thiên Hành vừa giương đứng lên được đã lập tức chém ra bốn mươi sáu kiếm.

Tiêu Nhật Sơn tả thủ dụng phán quan bút dễ dàng hoá giải kiếm chiêu, hữu thủ vẫn tiếp tục nhắm Lý Thiên Thắng đâm thẳng tới.

Chỉ còn nửa thôn yết hầu Lý Thiên Thắng tất có thêm một cái lỗ.

Hốt nhiên, ngay trước yết hầu gã xuất hiện một cây trúc.

'Chát!' bút, trúc chạm nhau.

Lui bốn bước, Tiêu Nhật Sơn rút cuộc cũng lui bốn bước, vì một cây trúc nhỏ.

Chủ nhân cây trúc cũng lui bốn bước.

Lý Thiên Thắng hiểmsử hoàn sinh vừa ngẩng đầu lên đã mừng rỡ thốt:”Sử phụ!”

Thiên Tý Tẩu Khu Tu Trúc.

oOo

Nguyên Lai Như Thử Tôn Trọng Phương đang lực chiến cùng Nga Mi Quái Phật.

Mọi sự liên quan đến Quái Phật quả thực đều rất kỳ quái, thanh âm của lão kỳ quái, cười cũng kỳ quái đến không cười lại càng quái.

Tự nhiên, võ công của lão không thể không quái đản.

Lộ số võ công của lão càng kỳ quái hơn, cứ hữu dụng là lão dùng, đánh bằng khuỷ tay, đâm bằng râu tóc, húc bằng đầu thậm chí nước bọt cũng phun.

Với chiêu số như vậy Tôn Trọng Phương thật không biết làm sao để ứng phó.

So với Kim Tử Nha lão chỉ mới quá tam chiêu cùng Quái Phật.

Quá tam chiêu lão đã bị cản một phát.

Chỗ cản máu tuôn đầm đìa.

Hai chiêu sau lão lại trúng thêm một trọng chưởng của Quái Phật.

Trúng chưởng này Tôn Trọng Phương biết rõ mình tất khó sống.

Quái Phật hắc hắc cười nói:”Nguyên Lai Như Thử, bất quá như thử, thực là hư danh!”

Tôn Trọng Phương cười khổ:”Tối hậu chiêu Nguyên Lai Như Thử còn chưa xuất, người chớ đắc ý!”

Tôn Trọng Phương gầm lên một tiếng quái dị, toàn thân gân cốt kêu lách rách, hai cánh tay méo mó vịn vẹo một cách kỳ dị.

Quái Phật đã có bảy mươi năm kinh nghiệm chiến đấu nên vẫn bình tĩnh, dĩ bất biến ứng vạn biến, tĩnh lặng chờ xem quái sử trước mắt.

Lúc này Tôn Trọng Phương tựa một con tôm khổng lồ bung mình lên cao.

Quái Phật chấn động, trong lòng hồ nghi không rõ đối phương đang dùng chiêu thức gì, chỉ đành chuyển thể phòng bị, phong toả mọi hướng địch nhân có thể tấn công.

Nhưng Tôn Trọng Phương tịnh không xuất thủ, thân hình nhẹ nhàng hạ xuống.

Quái Phật quả thực không có sự đề phòng cho tình huống này.

Tôn Trọng Phương người hạ xuống vừa chạm đất đã xuất ra một quyền.

Hắc Hổ Thâu Tâm.

Quái Phật lại càng không thể tưởng tượng được quyền này.

Lão phòng bị toàn thân, phong toả mọi nơi yếu hai trên người nhưng quả thực lòng ngực hoàn toàn không có bất cứ phòng bị gì. Điểm này không lạ vì lão vốn không cho rằng Tôn Trọng Phương vào lúc này lại phát ra một quyền như vậy, một đòn thể tâm thường như vậy, Hắc Hổ Thâu Tâm.

Thân tại giang hồ bất kỳ ai cũng có thể sử ra Hắc Hổ Thâu Tâm.

Đối chiêu tam thức, tùy tiện cũng có thể sử ra Hắc Hổ Thâu Tâm.

Cũng đành phải nói đây là một chiêu.

Nhưng vào lúc này, đó là tuyệt chiêu, sát chiêu.

Võ công vị tất phải kinh nhân, chỉ cần có thể một đòn đánh trúng nhược điểm địch nhân thì đó là tuyệt chiêu, sát chiêu.

Cho nên một quyền đó của Tôn Trọng Phương đã kích trúng vào ngực Quái Phật.

Tôn Trọng Phương người chạm đất cũng thuận miệng nói một câu: "Ta không phụ ngoại hiệu của ta chứ?" Quái Phật vẫn chưa hết kinh ngạc, cười thắm: "Nguyên Lai ... Như Thử ... quả nhiên danh ... bất ... hư truyền ..."

Tôn Trọng Phương nghe xong câu nói, toàn thân mềm như bún, ngã sụm xuống đất, vong mệnh.

Lão trúng một quyền thật sự không nhẹ.

Hắn còn sức trụ đến giờ chỉ nhờ một hơi chân khí, một quyền kích Quái Phật và câu nói kia của lão đã dùng hết hơi chân khí còn sót lại, cuối cùng đã ngã xuống.

Quái Phật nhìn Nguyên Lai Như Thử ngã xuống hốt nhiên cười to ba tiếng, phun ra một búng máu.

Tiếng cười vừa dứt lão ngã gục xuống đất, mệnh vong.

Nhìn địch nhân gục ngã, hơi chân khí cuối cùng của lão cũng đã dứt, tất không thể sống.

Quyền của Tôn Trọng Phương vốn không nhẹ.

Cả đời lão toàn làm chuyện quái dị đến lúc chết cũng vô cùng quái dị.

Cười mà chết.

Quái Phật dù sao đi nữa cũng đã chết.

oOo

Không khí khẩn trương đến cực điểm, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Khoảng không như cô đọng ép vào ngực đến mức không thể thở được.

Lý Thiên Hành nín thở đứng bất động.

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài trên trán.

Lý Thiên Anh toàn thân y phục ướt sũng mồ hôi.

Lý Thiên Hùng hai mắt tròn tròn nhìn về phía hai người đằng trước.

Thiên Tý Tẩu Khu Tu Trúc cùng Tuyết Sơn Thần Ưng

Thiên Tý Tẩu hơi thở nặng nhọc, dáng vẻ phong trần nhưng song mục sáng rực thần quang nhìn thẳng Tiêu Nhật Sơn, hữu thủ giơ cao trúc trượng, chỉ cần Tiêu Nhật Sơn vọng động tất trúc trượng bạo xuất.

Lão vừa nghe Tiêu Nhật Sơn phục kích chúng đệ tử liền bất chấp tất cả phóng như điên đến tương cứu, lúc này thể lực và tinh thần lão đã tiêu hao cực độ.

Cho nên hô hấp của lão rất nặng nhọc.

Tiêu Nhật Sơn toàn thân bất động, song bút một trước một sau, một công một thủ, bất luận đối phương phát động công kích gì đều có thể kháng cự.

Lão tuyệt không dám buông lời, tinh thần tập trung, lão hiểu Thanh Trúc trượng pháp của Phó chưởng môn Hoa Sơn Khu Tu Trúc tuyệt không dễ ứng phó.

Chỉ là Thần Ưng Cửu Thức cùng Càn Khôn Song Bút của lão cũng không đơn giản.

Trán lão đã túa mồ hôi.

Đổi phó Thanh Sam Thập Bát kiếm tự nhiên hao tổn không ít thể lực, bất giác có chút mệt mỏi.

Mồ hôi toát ra do lưng của lão phát đau.

Cả lưng và vai của lão đều trúng thương không nhẹ.

Lý Thiên Hùng bỗng lùi lại mấy bước.

Lý Thiên Hành hồ nghi: "Chẳng lẽ là sát khí?"

Khu Tu Trúc đang nhìn thẳng vào Tiêu Nhật Sơn đột ngột quát lớn: "Bây giờ ta không thể giết ngươi, ngươi rút đi! Ngày sau tất huynh đệ bọn ta sẽ tìm ngươi báo thù!"

Tiêu Nhật Sơn cũng trừng mắt phát thoại, gằn từng tiếng: "Ta có thể đi, tiêu ngân cũng lấy!"

Hai mắt Khu Tu Trúc bắn ra quang mang mãnh liệt, râu tóc không gió mà bay quất lớn: "Vậy ngươi nằm xuống cho ta!"

Thanh trúc như thiểm điện phát xuất.

Phát quan bút đồng dạng quét ra.

Chiêu thức kinh nhân, chỉ một chiêu!

Chỉ một chiêu, thắng bại đã rõ.

Sinh tử cũng đã rõ.

Một trượng của Khu Tu Trúc đâm ra.

Tiêu Nhật Sơn hai tay rung lên, tả hữu song bút kẹp chặt trúc trượng.

Trượng pháp Khu Tu Trúc đã nhanh còn biến hoá, song bút Tiêu Nhật Sơn vừa chuẩn vừa ổn định, quá nhất chiêu nhìn ra cũng ngang tay.

Qua tiếp vài chiêu, sinh tử liền phân định.

Tiêu Nhật Sơn vừa triệt tiêu kinh lực trên trượng song bút liền đâm thẳng ra.

Song bút vừa khai, Khu Tu Trúc dư kinh vẫn còn, trượng liền phóng tới.

Song bút cắm vào ngực Khu Tu Trúc, lúc đó trượng của Khu Tu Trúc cũng xuyên tim Tiêu Nhật Sơn.

Tiêu Nhật Sơn kinh hoàng, buông tay chụp trượng, tả chưởng vung lên chưa kịp phát ra đã gục ngã, mệnh vong.

Khu Tu Trúc xoay trượng gạt bay song bút bắn tung ra mang theo hai mảng huyết nhục, máu bắn tung toé.

Lý Thiên Hành kêu lên một tiếng bi ai đỡ lấy thân người Khu Tu Trúc đang ngã xuống.

Lý Thiên Anh như mộng như tỉnh, ruột gan đau như cắt thất thanh: "Sư phụ!" sau đó ngất đi.

Khu Tu Trúc hàm râu trắng nhuộm đỏ máu vẫn gật gật đầu cười nói: "Tốt! Tốt! Chết rất tốt ... chưởng môn ... sư huynh có thể ... có thể không cần phải lo ... lũ yêu đồ ... Tuyệt ... Sơn .. nữa" Sau đó đưa mắt nhìn chúng đồ đệ, giọng dứt đoạn tiếp tục nói: "Đồ nhi ... sinh tử ... chỉ là ... chuyện ... nhỏ ... bảo .. tiêu mới .. là .. chuyện lớn ... có ... mất ... mạng .. cũng .. phải kiên ... cường ... kháng cự ... lại lũ ... cường đồ ..."

Lý Thiên Hành bật khóc nói: "Sư phụ! Chúng đệ tử nhất định sẽ làm theo lời người!"

Khu Tu Trúc dồn sức cố gắng nói lớn hơn: "Ta ... thực ... yên tâm ... sau .. khi .. ta chết ... các người nghe cho kỹ ... Lý Thiên Hành ... con phụ trách ... cùng ... lập .. tức rời .. khỏi .. khu rừng .. này ... sẽ .. sẽ ... có ... Bắc Thành ... cùng ... Truy Mệnh ... ra ... tiếp .. ứng ... các ... người ... mau ... lên .. ngựa .. đi .. đi ...!"

Lý Thiên Hành mắt nhoà lệ, ánh mắt đột nhiên trở nên nghiêm trọng, quay đầu lại nói: "Tháo dây thừng xuống! Chúng ta mỗi người kéo hai thừng đi thôi!"

Lý Thiên Hùng có chút chân chừ: "Việc này ... việc này có lẽ không dễ!"

Mười sáu người khiêng tám thừng còn không đơn giản, huống hồ ...

Lý Thiên Hành giọng chém đinh chặt sắt: "Không được cũng phải được, khiêng không ra cũng phải kéo ra!"

Lý Thiên Hùng cúi đầu nói: "Là ...!"

Đột nhiên một tiếng nói vọng tới: "Không cần nhọc công!"

Lý Thiên Hành quay phắt mình lại giọng nói kinh hoảng: "Trường Tiểu bang Bát đại kiếm thủ?"

9. Q.2 - Chương 4: Thiếu Niên Anh Hùng

Chu Bạch Tự võ công cực cao, khinh công cũng không kém.

Cho nên từ quán rượu đến cánh rừng gần bảy dặm đúng ra gã chỉ mất thời gian uống một chung trà nhỏ có thể đến nơi.

Nhưng lần này gã mất một khoảng thời gian dùng hết một bữa cơm mới tới.

Bởi vì giữa đường gã dừng lại nghỉ ngơi một đoạn thời gian.

Nghỉ ngơi, bắt tất là do gã mệt mỏi.

Mà vì gã gặp vài người.

Người chết.

Người thứ nhất nằm chết trên một cây khô đã đổ xuống từ lâu nhưng vẫn đứng nghiêng nghiêng do các thân cành chống xuống đất, đến lá cũng không còn một chiếc.

Một cành cây xuyên thủng ngực xác chết, cả thân người nằm vắt vẻo trên cây.

Người chết hai mắt trợn trừng, mười ngón tay co quắp, máu đã khô có vẻ lúc chết cực kỳ thống khổ.

Gã nhìn qua xác chết đã biết hẳn bị một chưởng kích bay trúng vào cành cây, bị cành cây đâm xuyên qua mà chết.

Chưởng lực thật hùng hậu.

Xác chết toàn thân y phục đen ngòm nhưng đã bị nhuộm đầy máu, trên cơ thể đầy những giọt máu tung toé như những hạt châu.

Ô y xích phát, xem ra người chết có lẽ là Tuyết Sơn Hình đường chủ Cừu Tam.

Phía dưới tàn cây gần đó cũng có một xác người nằm sấp.

Gã nhíu mày lật xác chết trở ngược lên.

Lại một người chết.

Tay phải cái xác này đang cắm xuyên qua một thân cây gãy.

Gã liếc mắt nhìn tả thủ của cái xác nọ, không có gì đặc biệt so với người thường nhưng những ngón tay quả thật rất khác thường.

Ngón tay của xác chết này dài gần nửa thước, so với người bình thường có lẽ dài gấp đôi.

Cánh tay một người mà dài nửa thước nhất định người ta cho rằng quá ngắn nhưng ngón tay mà dài đến nửa thước tất khiến người ta trợn mắt.

Người nằm đây chắc hẳn là một trong Ngũ Đại Đường chủ của Tuyết Sơn, Truy Hồn Thủ Diệp Tà.

Khoé miệng lão ứa ra vài giọt máu, vết thương chí mạng trên người lão là một chưởng trên ngực.

Chưởng này hoàn toàn không trực tiếp đánh vào ngực lão, mà chưởng lực đã xuyên thấu thân cây kích vào, chưởng lực quá hùng hậu nên vẫn có thể đánh gục Diệp Tà.

Trên thân cây còn hằn một chưởng ấn màu đen khảm sâu vào thân cây, nhìn qua có thể thấy chưởng lực của người này thực thâm hậu.

Diệp Tà ngã xuống hữu thủ vẫn đang cắm ngập xuyên qua thân cây, năm ngón tay cắm vào trong bụng một người.

Một lão nhân râu tóc bạc trắng.

Trên sống lưng gần cổ lão nhân ấy có một vết chường đen bầm.

Trên ngực lại có một dấu tay đỏ sẫm, quyền ấn.

Lão nhân đó chính là Thiết Chường Hạ Thôi Lệ Dương

Không phải lão thì ai có thể phát ra một chường hùng hậu như vậy?

Quyền ấn trước ngực lão hẳn là do Diệp Tà để lại.

Chu Bạch Tự cau mày, nhìn qua hiện trường liền dễ dàng suy đoán ra chiến cục. Thôi Lệ Dương khổ đấu Diệp Tà, Diệp Tà đại bại lùi đến sau thân cây, Thiết Chường truy sát trúng ám toán của Cừu Ba một chường sau lưng, lão hồi thủ một chường chắn bay Cừu Ba về phía sau rút trúng thân cây, cành cây đâm xuyên tim, Cừu Ba vong mệnh. Thừa cơ hội, từ phía sau thân cây Diệp Tà hữu thủ đánh xuyên thân cây cắm vào bụng Thôi Lệ Dương, lão trọng thương táng mạng. Trước khi chết lão toàn lực vỗ ra một chường vào thân cây, chường kinh thấu qua thân cây chắn vào Diệp Tà, đồng quy vu tận.

Bất chợt, từ sâu trong rừng vọng ra một tiếng cười.

Bắc Thành thành chủ nhân ảnh như chớp giật lướt vào trong rừng.

Bất động như xử nữ, động tựa thổ, lời nói này tuyệt đối có thể dùng để hình dung gã.

Nhìn qua ở đây có một thanh niên thần sắc tuấn tú nhưng ẩn ước dưới chân mày đầy vẻ dâm tà, trên mặt hẳn hiện ra một nụ cười dâm dăng nhìn chăm chặp vào một cô gái xinh đẹp như thiên tiên đang nằm bất tỉnh, Tiên Tử Nữ Hiệp Bạch Hân Như.

Hắn, nhân tài quật khởi của Côn Luân gần đây, Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Thi Quốc Thanh.

Sắc đẹp của Bạch Hân Như rõ ràng đã làm Thi Quốc Thanh động tâm.

Chu Bạch Tự thân hình vừa tiến vào trong rừng đã bị Thi Quốc Thanh phát giác, hắn phóng mình bạt kiếm.

Chu Bạch Tự đảo mắt nhìn qua đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, miệng hừ lạnh một tiếng đã thấy kiếm quang loé sáng.

Xoay người, khinh thân, rút kiếm, phát chiêu. Nhanh, chuẩn. Bất quá làm người ta thán phục không phải Thi Quốc Thanh mà là thủ pháp xuất kiếm của Chu Bạch Tự khi gã đang còn trên không trung.

“Choang!”

Song kiếm chạm nhau, nhất hợp tức phân.

Ngoại hiệu Thi Quốc Thanh là Nhất Kiếm Đoạt Mệnh, nhất kiếm đã phát mệnh còn chưa đoạt, là ai có thể đỡ được của hắn một kiếm?

Huống chi đối phương thần thái phong quang quả thực là một thiếu niên anh hùng.

Chu Bạch Tự trong lòng cũng ngạc nhiên không kém khi thấy đối phương có thể tiếp được một kiếm của mình, gã hừ lạnh một tiếng tay đã xuất ra tam kiếm.

Một kiếm nhắm vào đầu, một kiếm đâm vào bụng, một kiếm lại từ một hướng khác nhắm vào bồi tâm Thi Quốc Thanh đâm tới.

Thi Quốc Thanh quát lớn một tiếng, trường kiếm đâm ra ba kiếm, nhân kiếm hợp nhất, sát na đó kiếm quang bùng phát, trong khoảnh khắc một trăm linh bảy kiếm đã công tới Chu Bạch Tự.

Thân hình Chu Bạch Tự vụt mờ nhạt, trong nháy mắt dịch chuyển qua một trăm lẻ bảy phương vị, thân pháp biến hoá né tránh toàn bộ kiếm chiêu, thân hình lắt nhệ đã đến sau lưng Thi Quốc Thanh đâm ra một chỉ.

Thi Quốc Thanh hú lên một tiếng thu chỉ hoá chưởng lật người một quyền phá không.

Hoàn toàn ngoài dự đoán, chỉ của Chu Bạch Tự hoàn toàn không thu về.

Quyền chỉ tương kích.

Thi Quốc Thanh rống lên giận dữ, quyền của hắn đã bị nhất chỉ của Chu Bạch Tự đâm thủng.

Sắc mặt đại biến, hắn lật nửa người trường kiếm trên tay vẽ một vòng tròn hướng về Chu Bạch Tự.

Chu Bạch Tự rung động, toàn thân giới bị.

Kiểm chiêu trước vẽ ra một vòng tròn sau đó tại tâm kiếm quang mới xuất ra kiếm pháp. Ba trăm năm qua ngoại trừ chưởng môn đời thứ tám Côn Lôn Thanh Linh Tử chưa từng có ai có thể sử dụng tuyệt học bí truyền này, chín chín tám mươi một chiêu Cửu Cung liên hoàn kiếm.

Kiểm vừa xuất kiếm phong đã lạnh thấu xương, Chu Bạch Tự không khỏi rùng mình kêu lên nho nhỏ: "Kiếm khí!"

Thi Quốc Thanh hét lớn, trường kiếm như thiểm điện phóng ra.

Chu Bạch Tự lật ngang kiếm, toàn thân nội lực ngưng tụ vào kiếm.

Thi Quốc Thanh vẽ mặt kinh ngạc, phản thủ hồi chiêu kêu lên: "Người là Bắc Thành thành chủ ..."

Nói chưa dứt câu kiếm lại đâm ra.

Chu Bạch Tự vừa hồi kiếm lại phát ra một kiếm cười to nói: "Để ta tiếp tám mươi một kiếm của ngươi."

Thi Quốc Thanh thoáng chốc đã công ra chín kiếm, Chu Bạch Tự nhẹ nhàng tiếp chiêu nhưng cũng bị bức lui hai bước, Nhất Kiếm Đoạt Mệnh cười lạnh: "Để ta xem ngươi tiếp được bao nhiêu kiếm!"

Kiểm quang loé sáng, liền đó bảy chiêu lại công ra.

oOo

Lý Thiên Hành vừa thấy tám tên toàn thân vận trang phục vàng chói mắt, biểu tình lạnh nhạt, sắc mặt vàng như nghệ, hai mắt hữu thần, tướng mạo khôi vĩ, lưng đeo trường kiếm trong lòng thầm than khổ, tự nhủ hôm nay khó tránh khỏi kiếp nạn.

Trường Tiểu bang uy danh không dưới Phong Vân tiêu cực, nhưng là hung danh. Một bên tiêu cực thống lĩnh bạch đạo, một đằng đại bang lãnh tục hắc đạo. Chỉ là năm trăm dặm quanh vùng Hà Bắc, tám trăm dặm quanh lưỡng Hà thế lực Trường Tiểu bang có cũng không dám tùy tiện hành động chỉ vì Hà Bắc có Phong Vân tiêu cực, Hà Nam có Thí Kiếm sơn trang, chúng có tội cũng chẳng dám phạm.

Trên giang hồ Trường Tiểu bang Bất đại kiếm thủ nổi danh lãnh khốc, sát thủ vô tình.

Tám gã hành động đồng tâm, xuống tay tàn nhẫn, chưa từng có người sống sót dưới tay bọn chúng. Trường Tiểu bang mỗi khi muốn giết người liệt hàng võ lâm cao thủ đều phải chúng thực thi nhiệm vụ.

Khai Bi Xuyên Vân Thạch Diệt Phi chưởng môn Hoài Dương liệt hàng Thập ngũ đại chưởng môn ngộ sát hai tên hương chủ Trường Tiểu bang liền bị bọn chúng truy sát, nhất bang chín mươi sáu mạng chết sạch, kê khuyến bất dung.

Lý Thiên Hành hoàn toàn hiểu rõ võ công của tám gã này, cho dù Thiên Tý cùng Thiết Chưởng liên thủ đối phó cũng bại nhiều thắng ít.

Hướng hồ bọn họ chỉ còn có bốn người.

oOo

Kiểm quang chớp lòà, biến động, chuyển dịch liên tục.

Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Thi Quốc Thanh mồ hôi nhỏ giọt trên trán, không, phải nói như thác đổ, hột nào hột nấy như hạt đậu, sáu mươi bốn kiếm đã qua nhưng một cọng lông trên người Chu Bạch Tự cũng không chém rớt.

Hơi thở Chu Bạch Tự cũng không còn nhẹ nhàng, không, gã thở như con trâu vậy. Thân ảnh gã như u linh thiển điện, thoắt ẩn, thoắt hiện, mắt thường không theo kịp.

Bảy mươi hai kiếm đã qua, kiếm quang đại thịnh, công thể tốc tiến.

Chu Bạch Tự thân hình xoay tròn bắn vọt lên không tránh tiếp bốn kiếm.

Kiểm thứ bảy mươi sáu Thi Quốc Thanh rốt cuộc đã để lại một vết thương trên vai Chu Bạch Tự.

Cửu Cung liên hoàn kiếm của Thi Quốc Thanh liên miên bất tuyệt, càng giết càng hăng. Bất quá chiêu thể xuất ra đều bị Thiểm Điện kiếm pháp chặn đứng, đến kiếm thứ bảy mươi chín, kiếm khí bùng phát cuốn bay kiếm của Chu Bạch Tự. Chớp thời cơ hấn đâm liền tới một kiếm

Thân hình Chu Bạch Tự bắn ngược về phía sau tránh thoát một kiếm, hung hiểm cận kề.

Thi Quốc Thanh quát lớn: "Cửu Cung liên hoàn kiếm, tối hậu nhất chiêu!"

Chu Bạch Tự không còn đường lui, song chỉ vươn ra kẹp cứng mũi kiếm chỉ còn cách yết hầu ba thốn.

Kiểm bị kẹp chặt, Thi Quốc Thanh cùng Chu Bạch Tự cùng vận nội công kéo kiếm về phía mình.

Thi Quốc Thanh nắm chặt chuôi kiếm vận Tiểu Thiên Sơn của Đại Di Vô Hợp thần công rút mạnh kiếm về.

Chu Bạch Tự lập tức chuyển người dụng Long Hồ Sơn trong Long Hồ Hợp Kích đại pháp cầm giữ, dùng thuần dương lực phá âm kinh của Thi Quốc Thanh.

Thi Quốc Thanh chấn động, ý tùy tâm sanh, vận thức Cửu Hồ Chấn Nhật thần công của Hoa Sơn âm kinh như thác xuyên qua kiếm chấn mạnh vào chỉ của Chu Bạch Tự. Chu Bạch Tự song chỉ kẹp kiếm, lâm nguy bất loạn, Tiên Nhân chỉ của Tung Sơn phản chấn như sóng gầm phá nội kinh Cửu Hồ Chấn Nhật thần công.

Thi Quốc Thanh đại nộ, phát tay vỗ ra một chưởng nhằm ngay thân kiếm, Kim Cương chưởng, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm.

Chu Bạch Tự nhếch môi cười nhạt, một luồng nội lực âm nhu từ song chỉ tràn vào thân kiếm, tuyệt đối là khắc tinh của tuyệt kỹ Thiếu Lâm, Vô Tướng thần công.

Kiểm vẫn dính cứng tại song chỉ, cả hai bỗng bất động, trong nháy mắt vừa rồi hai gã đã dụng hàng loạt loại công lực bất đồng đối kháng nhau.

Vô tướng thần công cùng Kim Cương chưởng triệt tiêu không tăm tích nhưng hậu quả để lại là thanh kiếm đã kéo dài ra hơn hai thước.

Thân kiếm bị kéo dài liền lộ ra đường nét nứt vỡ, Chu, Thi hai người cả người đầm mồ hôi.

Thi Quốc Thanh quát lớn một tiếng, buông tay phóng người lên cao.

Chu Bạch Tự bắt ngờ mất lực lùi lại sau ba bước nhưng vẫn kịp thời thu kinh lực nơi tay, ổn định mã bộ nhưng một chưởng họ Thi đã ép sát, lòng bàn tay gã đỏ sạm, một chưởng chấn mạnh vào ngực Chu Bạch Tự.

Chu Bạch Tự quát lớn một tiếng, song chỉ phát mạnh, mũi kiếm vẫn còn đang kẹp chặt bắn ra, thanh kiếm lao đi.

Thi Quốc Thanh nhất chiêu đắc thủ đang muốn lui lại tránh nhưng không kịp, kiếm đã cắm vào bụng hấn.

Hấn lộn người bảy tám vòng trên không, tả thủ rút kiếm máu từ bụng bắn ra ào ạt.

Máu bắn ra từ bụng, thấm vào đất.

Nhưng gã cười, rõ ràng gã đang cười.

Nhìn Chu Bạch Tự mà cười, cười như điên, cứ như Chu Bạch Tự là một thứ gì đó rất nực cười, giống như nhìn một con rối vậy.

Thần sắc Chu Bạch Tự vẫn an nhiên, lạnh lùng nhìn gã cười.

Gã vẫn tiếp tục cười như điên, như dại.

Cười một hồi lâu, gã đột ngột dừng lại.

Gã lom lom nhìn Chu Bạch Tự hỏi gần từng chữ một: "Người có biết đã trúng chưởng gì không?"

Chu Bạch Tự thần sắc vẫn không thay đổi trầm giọng đáp: "Xích Diễm chưởng!"

Thi Quốc Thanh thanh âm như muốn phá ra cười tiếp hỏi: "Vậy người có biết trúng Xích Diễm chưởng sẽ có hậu quả gì không?"

Chu Bạch Tự miệng bỗng nhếch lên một nụ cười đều đều nói: "Xích Diễm chưởng do Phó Chưởng môn Liệt Hoả giáo Xích Diễm Thần Quân sáng tạo, một khi trúng chưởng bất luận công lực cao đến đâu quá ba thời thần toàn thân phát hoả mà chết.

Thi Quốc Thành vỗ tay cười nói: "Được rồi! Được rồi! Xích Diễm chưởng thiên hạ không người cứu chữa, người trúng chưởng mặc dù có thể vận công tạm thời chế ngự nhưng cũng không có tác dụng, trừ phi ..."

Chu Bạch Tự lạnh lùng thốt: "Trừ khi tại vị trí trúng chưởng trước tiên dùng Hàn Tâm công của Thiên Sơn Tuyết Nhạn Tử, sau dụng Phi Sa Tâm Pháp của Đại Mạc Phi Đà Hồng, cùng Kim Cương Bất Hoại thần công tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự và Tiên Thiên Vô Thượng cang khí của Vô Đàng mới có thể trị thương."

Thi Quốc Thanh cười lớn: "Không sai! Không sai! Nhưng Tuyết Nhạn Tử tung tích không rõ, Đại Mạc Phi Đà đã quy ẩn giang hồ, Kim Cương Bất Hoại thần công vốn là tuyệt kỹ bí truyền của Thiếu Lâm, Tiên Thiên Vô Lượng cang khí thì từ chưởng môn đời thứ mười bốn Hải Linh Tử luyện thành đến nay đã hoàn toàn tuyệt tích, cho nên người cứ yên tâm mà chết đi ... hắc hắc ..."

Chu Bạch Tự giọng nói lãnh đạm, từng chữ từng câu đều đặn nói ra: "Tuyết Nhạn Tử lão nhân gia chính là một trong những sư phụ của ta, Đại Mạc Phi Đà Hồng bá bá hiện là tổng quản Bắc thành, Kim Cương Bất Hoại thần công ta bảy tuổi đã tinh thông, bí kíp Tiên Thiên Vô Thượng cang khí do Hải Linh Tử tiên bối tặng cho cha ta."

Tiếng cười Thi Quốc Thanh bỗng im bật, cứ như miệng gã bị một con độc xà mổ trúng vậy.

Chu Bạch Tự giọng nói vẫn đều đều không nhìn đến hắn: "Ta vừa trúng chưởng đã vận bốn loại công lực để hoá giải, cũng dùng Vô Cực thần công chắn đoạn khí mạch của người, Xích Diễm chưởng của người vĩnh viễn không thể sử dụng nữa. Kiếm của ta đã đâm vào bụng người hai tấc, lúc này người cũng không thể kịch đấu."

Hơi thở Thi Quốc Thanh càng lúc càng nặng nề, mồ hôi tuôn ra như tắm mắt đứng trông nhìn Chu Bạch Tự.

Chu Bạch Tự vẫn không đưa mắt nhìn hắn lấy một lần, tựa như hắn chẳng đáng giá một xu, giọng nói bằng lãnh: "Niệm tình người còn trẻ mà võ công cực cao, có lẽ cao nhất trong những người ta đã từng gặp, lần này ta tha cho người một mạng! Khi ta nói hết câu này, người còn chưa biến mất trước mắt ta thì ta sẽ tiễn người một đoạn ..."

Lời còn chưa dứt Thi Quốc Thanh rống lên một tiếng, ôm chặt bụng, chừng như bảy giờ gã mới bắt đầu cảm thấy đau đớn, tiếp đó liền mạng chạy trốn.

Hắn hoảng loạn chạy về phía sau hoàn toàn không chú ý Bạch Hân Như đã đứng dậy, một tiếng quát lớn kiếm nòng đã phóng ra.

Thi Quốc Thanh tinh thần hoảng loạn, sợ hãi, một kiếm của Bạch Hân Như xuyên qua y phục hắn mới phát giác, thân hình lắc nhẹ liền thoát khỏi kiếm phong, lúc đó lời nói của Chu Bạch Tự vẫn chưa dứt nên hắn nhanh chóng 'biến mất'.

Thi Quốc Thanh ba tuổi gia nhập Côn Lôn, mười bảy tuổi võ công chỉ dưới tay chưởng môn Minh Dương Tử. Hôm nay, gã hai mươi một tuổi võ công đứng đầu Côn Lôn, quả nhiên danh bất hư truyền.

Nhưng hắn lại thảm bại trong tay Chu Bạch Tự.

Bạch Hân Như để Thi Quốc Thanh trốn thoát lòng vẫn còn bực tức.

Cục chủ Phong Vân tiêu cục Long Phóng Khiếu sở dĩ lần này phái Bạch Hân Như ra tay chỉ vì Tổ Nữ kiếm của nàng chính là đại khắc tinh Vô Vị thượng pháp của Vô Vị tiên sinh, trong bốn người đứng đầu Đông bảo, Tây trấn, Bắc thành, Nam trại chỉ xuất ra thành chủ Bắc thành, ngoài nguyên nhân võ công tuyệt đỉnh của chàng còn vì người con gái trong tim gã, Bạch Hân Như.

Bạch Hân Như đi tới trước mặt Chu Bạch Tự, mặt ửng đỏ thấp giọng nói: "Bạch Tự, đa tạ!"

Chợt Hân Như chăm chú nhìn Chu Bạch Tự tò mò hỏi: "Bạch Tự! Ngoại trừ Võ Đang Hải Linh Tử đúng thật là đã truyền Tiên Thiên Vô Thượng cương khí cho bá phụ thì Tuyết Nhạn Tử chưa từng huynh là đồ đệ, Đại Mạc Phi Đà cũng không phải tổng quản Bắc Thành. Còn Kim Cương Bất Hoại thần công, hình như ta không biết huynh đã có luyện qua!"

Chu Bạch Tự cười cười nói: "Không sai!"

Bạch Hân Như kinh hãi: "Như vậy huynh đã ngạnh tiếp một chưởng?"

Chu Bạch Tự cười nói: "Đúng vậy!"

Bạch Hân Như cả kinh lắp bắp nói: "Vậy chẳng phải huynh chỉ còn sống hai canh giờ nữa sao?"

Chu Bạch Tự mỉm cười: "Đương nhiên!"

Bạch Hân Như mặt mày tối sầm lão đảo muốn ngắt xi: "Huynh .. vừa rồi ..."

Chu Bạch Tự thản nhiên nói: "Ta cũng không dùng Vô Tướng thần công chấn khí mạch của hân, Vô Tướng thần công chỉ có thể tạm thời áp chế thương thế, đây chỉ là kế sách ứng phó, doạ đuổi hân thôi!"

Bạch Hân Như thanh âm run rẩy: "Vậy ... huynh ..."

Chu Bạch Tự cười thắm: "Không thể cứu chữa!"

Bạch Hân Như sét đánh ngang mày, hai mắt nhoà lệ ngã vào lòng Chu Bạch Tự khóc lớn: "Thật sự không thể cứu chữa sao?"

Chu Bạch Tự miệng vẫn cười như không cười: "Được rồi! Hoả kinh đã ngấm sâu vào nội phủ chỉ là lúc này Vô Tướng thần công vẫn còn có thể ngăn chặn, nhất thời chưa phát tác, Bắc Thành từ giờ do tổng quản Bát Tý Chủ Cương Chư Cát Chánh tiên sinh trông coi ... người ta lo nhất là muối, việc bảo tiêu này thực quá khó khăn ..."

Bạch Hân Như khóc lớn: "Không .. Không .. huynh sẽ không chết ... huynh sẽ không ..."

Gã rút cuộc cũng nói không nên lời bởi lời gã nói chính gã còn không tin được.

Bỗng nhiên từ ngọn cây vang lên một tràng cười lớn: "Thành chủ Bắc Thành quả nhiên danh bất hư truyền! Sau khi trúng chưởng chẳng những tâm vững như Thái Sơn mà võ công cũng phức tạp kinh người, Thi Quốc Thanh ta há có phải là kẻ ngốc mà người muốn gạt thì gạt!"

Chân mày Chu Bạch Tự nhếch lên, Bạch Hân Như bật kiếm chắn người trước hân, từ ngọn cây một bóng người hạ xuống.

Bạch Hân Như động nộ quát: "Người ..."

Thi Quốc Thanh cười nói: "Tiểu cô nương! Không cần gấp gáp, ta quyết không bạc đãi cô nương đâu, đợi ta giết hân xong ta sẽ thay thế hân ..."

Bạch Hân Như hét lớn một tiếng xuất kiếm: "Giải được!"

Thân hình Thi Quốc Thanh co lại tránh kiếm lách người chớp tới một trảo vừa cười vừa nói: "Thực cáo lỗi! Đã trúng Xích Diễm chưởng thì ngay cả ta cũng không còn cách cứu ..."

Bạch Hân Như cuồng nộ chớp mắt đã chém ra mười sáu, mười bảy kiếm khiến hân nhất thời không thể nói nên lời, hân cất một tiếng cười trong trẻo nhưng lạnh buốt xuất hai mươi bốn thức Cửu Cung liên hoàn kiếm bức lui nàng.

Nàng vừa giận vừa gấp lại xoay kiếm đâm tới, kiếm chiêu chưa xuất Thi Quốc Thanh đã phát ra bát thức, Cửu Cung liên hoàn kiếm thức thứ ba đã phát kiếm khí chấn bay Tổ Nữ kiếm, kinh lực bức ra khiến Bạch Hân Như tụy vất vả tránh được một kiếm nhưng cũng khuy chân trầm mình xuống đất.

Tiên Tử nữ hiệp Bạch Hân Như vốn không phải đối thủ của Thi Nhất Thanh, vốn đã táng mạng dưới kiếm nhưng chỉ ngã xuống là do hấn hạ thủ lưu tình.

Bức lui Bạch Hân Như hấn dương dương tự đắc xoay mình nhìn Chu Bạch Tự. Chu Bạch Tự điên đạ nói: "Nói trắng ra võ công ngươi còn dưới ta một bậc, vốn chỉ cần ba trăm chiêu ngươi tất bại dưới tay ta!"

Thi Quốc Thanh gật đầu: "Đúng!"

Chu Bạch Tự lạnh nhạt tiếp lời: "Ngươi đã trúng thương, trong hai trăm chiêu ngươi khẳng định thảm tử!"

Thi Quốc Thanh vẫn trả lời: "Đúng!"

Ánh mắt Chu Bạch Tự có chút tiếc nuối: "Đáng tiếc ta đã trúng Xích Diễm chưởng, đúng như ngươi nói ta toàn thân công lực đã dùng để áp chế thương thế. Nhưng ta vẫn có thể tiếp được ngươi ba chiêu!"

Thi Quốc Thanh cười lớn: "Quả thật là biết nhận xét!"

Chu Bạch Tự vẻ mặt trầm lặng hoành kiếm ngang ngực nói: "Ta có tiếp ngươi một chiêu cũng tiếp một chiêu tuyệt không nhắm mắt chờ chết, ngươi ra tay đi!"

oOo

Lý Thiên Hành quơ tay áo lau mồ hôi nói: "Tám vị tiền bối cản đường vẫn bối xin hỏi có ý gì?"

Một gã cất tiếng đáp: "Để châu báu xuống, tự sát tại đây, không cần nhiều lời!"

Mỗi câu, mỗi chữ gã nói ra đều lạnh băng khiến người nghe không rét mà run, mà mỗi câu mỗi chữ đều không thừa không thiếu, không nói thừa lấy một chữ.

Lý Thiên Hùng chấp tay miễn cưỡng nhướn miệng cười nói: "Số châu báu này vốn không phải sở hữu của vân bối mà dùng để cứu tế nạn dân Hoàng Hà, mong các vị giơ cao đánh khẽ, hành thiện ..."

Một gã khác khác giọng nói âm u quát khê: "Câm mồm! Nếu còn mở miệng, máu nhuộm đương trường!"

Ngữ âm gã cả một tia tình cảm cũng không có, tựa như phát ra từ một thây ma ngàn năm khô đét vậy.

Lý Thiên Anh vẫn nói tiếp: "Tiền bối! Vân bối dù không phải đối thủ của tiền bối nhưng trọng nhiệm nan từ đành không tự lượng sức xin liều mình ..."

Một gã khác lại lên tiếng: "Tốt! Ngươi chết đi!"

Thân hình gã chuyển động, cả tám cùng chuyển động, nói không bằng chuyển động của tám gã đó đều như nằm trên mình một người, cực kỳ nhất trí, cực kỳ đồng nhất.

Lý Thiên Hành nhận thấy tình thế bất ổn liền quát lớn: "Lên!"

Bốn bóng người bắn vọt lên không xuất kiếm chém tới.

Tám gã kiếm thủ Trường Tiểu bang hữu thủ hiện ra một thanh kiếm vàng như nghệ, thân kiếm lấp loé sáng nhắm vào bốn bóng người đâm ra.

Lý Thiên Hành mắt thấy kiếm chiêu của mình phát ra trước hai thanh kiếm của đối phương nhưng rõ ràng kiếm của đối phương đã tới trước, gã quát lớn, hồi kiếm gạt được một thanh, toàn thân thối lui tránh được một thanh khác, bị bức đến ngã ngồi xuống đất.

Chỉ một chiêu Lý Thiên Hành đã khốn đốn.

Kiếm của Lý Thiên Thắng vừa đâm ra được nửa đường đã bị chấn bay, tay không tác sát gã vội xử thế Lý Ngư Đả Đỉnh bắn ngược lại phía sau tránh một kiếm còn lại.

Cũng chỉ một chiêu gã đã thảm bại.

Công lực Lý Thiên Hùng kém hơn một chút, một kiếm của gã đâm vào khoảng không, muốn lui cũng lui không kịp, vai phải trúng một kiếm, ở bên trái xém chút đã bị chém bay đầu, may là lưỡi kiếm chỉ hớt nhúm tóc, phải xoay người hai vòng gã mới bắn ngược về bên cạnh Lý Thiên Hành.

Trong bốn người thì Lý Thiên Anh kiếm pháp thấp nhất, kiếm vừa xuất ra đã bị một hoàng y nhân phong toả, hữu thủ bị một trảo chụp cứng, gã giãy mạnh muốn rút tay nhưng không thể di chuyển, phía bên trái liền trúng một kiếm xuyên bụng.

Lý Thiên Anh hét lớn rút cuộc đã giật được hữu thủ ra nhưng chân trái gã lại bị hoàng y nhân đâm vào bụng hấn chụp cứng, cùng lúc đó hai tên đã đẩy lui Lý Thiên Hành vọt tới.

Lý Thiên Anh liều mạng xoay kiếm đỡ được một kiếm, nghiêng người lại tránh kiếm thứ hai nhưng hai bên sườn gã đã trúng hai kiếm, kiếm của hai tên đã đẩy lui Lý Thiên Thắng đánh tới.

Lý Thiên Anh bị thảm kêu lên một tiếng, chân trái đã gãy ra được nhưng trước sau trong mình gã đã găm hai thanh kiếm, mệnh vong.

Lúc này Lý Thiên Hành, Lý Thiên Thắng cùng Lý Thiên Hùng mới định thần lại, Lý Thiên Anh đã thảm tử.

Tâm trạng của Lý thị huynh đệ lúc này thực không bút mực nào tả xiết.

Một trong tám hoàng y nhân lạnh lùng thốt: "Các người tự sát đi khỏi mắc công chúng ta xuất thủ!"

Lý Thiên Thắng gầm lớn một tiếng: "Tự cái con mẹ người! Trả mạng cho ..."

Câu còn chưa nói hết cả người lẫn kiếm đã lao tới tám hoàng y nhân kia.

Trường Tiểu Bát Đại kiếm thủ vẫn lạnh lùng nhìn sự liều mạng của Lý Thiên Thắng, không nhích động một phân.

Lý Thiên Hành quát lớn: "Mau trở lại, bảo tiêu quan trọng hơn!"

Thân hình bắn tới đã chặn đứng Lý Thiên Thắng.

Lý Thiên Thắng vừa nghe 'Bảo tiêu quan trọng hơn!' liền bình tĩnh, đã chết phải chết cho xứng đáng, bèn xoay mình bay ngược trở lại.

Một tên khác trong Bát Đại kiếm thủ trầm giọng: "Bày trò nhiều làm gì, đều phải chết!"

Bỗng đứng giữa không trung vang lại một tiếng cười hi hi: "Bọn chúng chết hay không chết trước hết phải hỏi qua bọn ta cái đã!"

Lại một âm thanh giận dữ vang lên: "Tám người các người sống không cảm tính còn sống nhiều làm gì!"

Thanh âm hi hi ha ha của hai người này hoàn toàn đối lập với thanh âm băng lãnh của Trường Tiểu Bát Kiếm.

Sau đó, từ trên cây nhảy xuống hai bóng người.

Một ột thấp, một mập một ốm

Một sử trường đao, một sử đoản đao.

Một dài một ngắn, Trường Đoản nhị đao!

Trường Đoản nhị đao vốn không phải đối thủ của Trường Tiểu Bát Đại kiếm thủ nhưng vì chính nghĩa, vì tính mạng Lý thị tam huynh đệ không thể không xuất thủ.

Một trận chiến dữ nhiều lành ít.

oOo

Bạch Hân Như hoàn toàn hiểu rõ Chu Bạch Tự thân thụ thương vẫn khổ đấu Thi Quốc Thanh là muốn nàng nhân cơ hội chạy trốn.

Nàng cũng biết Chu Bạch Tự muốn khiêu khích Thi Quốc Thanh khiến hắn chậm rãi sỉ nhục, tra tấn gã khi đó cơ hội trốn thoát của nàng sẽ cao hơn.

Chu Bạch Tự nghĩ cho nàng, nàng làm sao không rõ?

Nhưng nàng có thể nhẫn tâm mà trốn chăng?

Nàng có thể bỏ lại gã mà đi không?

Thi Quốc Thanh không phải là thằng ngu.

Hắn đã nhìn thấu dụng ý của Chu Bạch Tự và cũng khẳng định Bạch Hân Như nhất định không chạy trốn.

Cho nên hắn cho rằng mình cứ hết sức nhàn nhã từ từ hành hạ Chu Bạch Tự rồi sau đó hăng giết hắn.

Hắn từng bước, từng bước hướng tới Chu Bạch Tự cười lạnh nói: "Người có thể tiếp được vài kiếm? Nếu người quỳ xuống ta có thể cho người một cơ hội!"

Chu Bạch Tự nhặt nhẹo đáp: "Người nằm mơ!"

Thi Quốc Thanh hốt nhiên nở một nụ cười: "À! Ta hiểu rồi! Người sớm đã trúng Xích Diễm chưởng, sớm muộn cũng chết. Thôi vậy, nếu người quỳ xuống ta sẽ tha cho tiểu cô nương này, thế nào?"

Thật sự nếu Chu Bạch Tự quỳ xuống thì kiếm của hắn sẽ đâm thủng yết hầu gã ngay lập tức.

Từ trên cây bỗng nhiên vọng xuống một thanh âm nghe có vẻ rất uể oải, lười nhác: "Chà! Nếu bây giờ người quỳ xuống ngay lập tức ta tất sẽ tha cho người một lần!"

Thi Quốc Thanh kinh hoàng. Bạch Hân Như càng kinh hoàng. Chu Bạch Tự lại càng kinh hoàng hơn.

Trên cây ngay cạnh bọn họ có một người mà bọn họ bất tri bất giác, khinh công người này không những cao hơn Bạch Hân Như mà còn không lọt một tiếng động vào tai Thi Quốc Thanh, đến nhãn quang của Chu Bạch Tự lại càng không phát hiện.

Khinh công cao siêu đến mức như vậy trong võ lâm có được bao nhiêu người, bọn họ thực nghĩ không ra đó là ai?

Thi Quốc Thanh đột ngột quát vang một tiếng xuất kiếm đâm thẳng vào Chu Bạch Tự.

Đột kích bất ngờ, quả thức khó lòng phòng bị.

Trên cây nhấp nhóang một bóng người lướt xuống như một luồng khói, cực tốc, mắt chưa kịp chớp đã xuất hiện giữa Thi Quốc Thanh và Chu Bạch Tự.

Người nọ tả thủ vươn ra đã đoạt lấy kiếm của Thi Quốc Thanh đồng thời phát ra một cước đá Thi Quốc Thanh bắn tung ra xa.

Thi Quốc Thanh cả đối phương là ai cũng không biết cả người đã bắn tung ra ngoài, vọt qua ngọn cây, lại thêm một ngọn cây như một cánh chim bay là là, bất ngờ lực đạo tán thất cả người rớt mạnh xuống.

Hắn đang rớt xuống bỗng bừng tỉnh, sợ đến quặn thắt ruột gan kêu lên: "Truy Mệnh!", thân người rơi ầm xuống đất, mắt đỏ hào quang, toàn thân đến đốt ngón tay đau đến cực điểm. Nhưng chỉ vừa trở mình đứng dậy liền mất tăm mất tích, liều mạng mà trốn.

Chẳng những Thi Quốc Thanh hoảng sợ tới mất mật mà cả Chu Bạch Tự lẫn Bạch Hân Như cũng không thấy rõ bóng người nhảy xuống trên cây, chỉ có thể thấy thân hình Thi Quốc Thanh bắn tung ra mà thôi.

Lúc này nhân ảnh kia mới dừng lại.

Bạch Hân Như cùng Chu Bạch Tự chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy 'con mèo say' đang đứng, miệng cười hì hì, y phục lam lũ, ống quần có vết rách lộ ra đôi chân như hai trụ đồng, tả thủ vẫn còn một thanh kiếm, song chỉ kẹp ngay mũi kiếm.

Kiếm của Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Thi Quốc Thanh.

Nửa chiêu, 'con mèo say' đã bại Thi Quốc Thanh chỉ trong nửa chiêu.

Cho đến khi Thi Quốc Thanh kêu lớn một tiếng: "Truy Mệnh!" thì cả hai mới bừng tỉnh.

Truy Mệnh cười hì hì nói: "Ta đã gặp người! Người là tửu quý!"

Chu Bạch Tự nhìn Truy Mệnh thở dài: "Tạ ơn tiên bối cứu mạng ..."

10. Q.2 - Chương 5: Xích Diễm Chưởng

Truy Mệnh vẻ mặt tươi cười: "Bất tất tạ ơn, cũng đừng gọi ta là ..."

Trước mặt Chu Bạch Tự chợt hiện ra một bóng người vỡ ra một chưởng.

Kỳ biến đột ngột xuất hiện, Chu Bạch Tự quát lớn, toàn thân rùn lại hữu chưởng chấn mạnh.

Bạch Hân Như không ngờ Truy Mệnh xuống tay với Chu Bạch Tự vội phóng ra bốn kiếm vào lưng Truy Mệnh.

Truy Mệnh một chưởng không thành, biến chưởng thành trảo chụp cứng mạch môn Chu Bạch Tự, tung một cước ra sau chặn đứng bốn kiếm của Bạch Hân Như rồi buông tay dịch người ra xa.

Nói cách khác, chưởng của Truy Mệnh không biến thành trảo chụp lấy mạch môn Chu Bạch Tự mà tiếp tục đánh tới có lẽ Bắc Thành thành chủ sẽ lập tức táng mạng, cước của hắn nếu nhắm vào chỗ yếu hại chứ không chỉ phá Tổ Nữ kiếm thì Bạch Hân Như cũng đã mệnh vong.

Nhất chiêu đả bại hai người, thật khiến người khác tâm phục khẩu phục.

Chu Bạch Tự nhắm mắt thở dài: "Thôi đi! Chúng ta không phải địch thủ của ngài!"

Nụ cười Truy Mệnh biến mất, gã trịnh trọng nói: "Người thân thọ trọng thương mà vẫn có thể đánh ra một chưởng như vậy, công lực đích xác cao hơn tiểu tử kia nhiều!"

Chu Bạch Tự lúc này mới mở hai mắt lãnh đạm đáp: "Võ công tiên bối tại hạ bình sinh chưa thấy qua nhưng tuyệt không ngờ tiên bối lại muốn cướp tiên cứu trợ nạn dân Hoàng Hà!"

Truy Mệnh bỗng nhiên cười phá lên, ôm bụng cười đến cong cả người, một lúc sau mới nhin cười mà nói: "Người ... người cho rằng ta ... há há ... mà thôi, để người xem!"

Truy Mệnh đảo mình giữ chặt hai tay Chu Bạch Tự, gã chợt cảm thấy như trời long đất lở, một luồng hàn khí như thác lũ tiến nhập từ mạch môn cuộn cuộn đổ vào, cả người như lọt xuống hầm băng. Chu Bạch Tự hú lên một tiếng quái dị, đau đớn đến cực điểm, toàn thân phủ một lớp băng mỏng, miệng há to không khép lại được.

Khi gã mở miệng vết thương do Xích Diễm chưởng gây ra bỗng nóng rực, đau đớn như lửa thiêu, hàn khí xâm nhập công phá, lúc lạnh, lúc nóng cực kỳ thống khổ, cổ họng chợt có cảm giác ngòn ngọt. Bất giác hắn thối lui vài bước, người dựa vào một gốc cây miệng hátt mạnh ra một luồng nhiệt khí.

Lúc này Truy Mệnh cũng đã buông lỏng hai tay của gã.

Bạch Hân Như quát gấp, vì người yêu mà nóng ruột, cả người lẫn kiếm lao tới.

Truy Mệnh lắc mình tranh sang một bên, võ vai Bạch Hân Như: "Tiểu cô nương! Đừng kích động, cô nhìn xem!"

Bạch Hân Như hai mắt đăm lẹ ngược nhìn Chu Bạch Tự liền không khỏi kinh hoảng.

Thân cây nơi gã dựa lưng đã bị cháy đen quá nửa, đều là do luồng nhiệt khí của Xích Diễm chưởng từ miệng gã bắn ra.

Chu Bạch Tự thần tình khôi phục, vẻ mặt kinh ngạc và khâm phục đang nhìn về phía Truy Mệnh.

Gã hốt hoảng hướng Bạch Hân Như nói: "Hân Như! Đừng vọng động! Truy mệnh tiền bối trị thương cho huynh!"

Bạch Hân Như lau nước mắt, vừa mừng vừa sợ, ánh mắt áy náy nhìn Truy Mệnh không nói nên lời.

Truy mệnh cười lớn: "Thấy người tinh thần suy sụp ta mới cố tình xem mạch, thì ra đã trúng Xích Diễm chưởng nên ta mới bức nó ra hết thôi!"

Chu Bạch Tự kinh nghi hỏi: "Xích Diễm chưởng khắp thiên hạ không ai có thể phá giải, trừ phi lấy Kim Cương Bất Hoại thần công và Tiên Thiên Vô Thượng cang khí, dùng Hàn Tâm công cùng Phi Sa tâm pháp để ép nhiệt khí, chẳng lẽ tiền bối ..."

Truy Mệnh vẫn cười nói: "Thứ nhất, ta mới chỉ mới ba mươi tuổi, chớ gọi ta tiền bối, lão tiền bối vợ vẫn gì đấy, nghe không lọt lỗ tai chút nào. Thứ hai, là người học võ thì quang minh chính đại mới là nẻo chánh, không có sát chiêu nào không có cách phá giải, ta không biết kim cái gì cương, tiên cái quái gì thiên cả, ta chỉ biết thương thế của người là do Xích Diễm chưởng thì ta dùng âm hàn kinh bức nó ra ngoài, thế thôi!"

Chu Bạch Tự trầm ngâm một lúc bỗng quỳ sụp xuống: "Được tiền ... huynh chỉ giáo, Chu Bạch Tự ta kiếp này ..."

Truy Mệnh đến bóng cũng không thấy, xa xa vang vọng lại tiếng cười lớn cùng một câu nói: "Ha ha ... Ta bình sanh ghét nhất có người quỳ bái. Người lúc nào đứng lên thì mau cùng Bạch nữ hiệp đến phía tây khu rừng cách đây bốn dặm đón người đi, ta sẽ tiếp ứng ở bìa rừng ..."

Chữ cuối cùng nói xong thanh âm đã ở ngoài hai dặm.

Trong rừng chỉ còn lại hai người bọn họ.

oOo

Hoàng y nhân thân hình dịch chuyển bao vây Trường Đoản nhị đao.

Trường Đoản nhị đao quát lớn phân ra hai hướng.

Một gã hoàng y kiếm thủ đâm đến một kiếm.

Trương Ngũ hồi thân, đao phát sau tới trước.

Tay kiếm thủ kia lập tức hồi kiế, thoái lui.

Hà Bát đoán đao hộ thân. Gạt bay hai thanh kiếm, cả người lẫn đao lao tới chém vào hai chân một hoàng y nhân.

Hoàng y nhân kia vọt lên không đâm xuống bảy kiếm.

Hà Bát thân hình lắc lư bảy nhịp, đứng lên, tránh thoát hai kiếm nhưng sau lưng lại bị chém tới một nhát.

Lão hồi thân phản kích đả thương hoàng y nhân vừa tập kích thì sau lưng đã trúng một cước té ngã vào một gốc cây bên cạnh.

Một tên hoàng y nhân liền vận kiếm chấn bay đoản đao trong tay lão.

Bên kia Trương Bát trường đao vũ lộng, năm chiêu đã qua, đao của lão bị hai thanh kiếm chế trụ.

Qua thêm bảy chiêu, một tên hoàng y nhân đánh tới đâm trúng vai trái lão.

Trương Ngũ thụ thương ứng chiến, sau năm chiêu, một tên hoàng y nhân trúng một quyền Hà Bát giữa ngực, miệng phun máu, người bắn tung vào một thân cây khô.

Tay không tác sát, cái chết đã ở sát bên Hà Bát.

Hai lão không khởi liếc nhìn nhau tự biết kiếp số đã tận.

Bốn thanh kiếm đã phong tỏa mọi hướng của hai lão.

Lý Thiên hành, Lý Thiên Hùng phòng mình lên không khai màn ác đấu cùng hai hoàng y nhân.

Lý Thiên Thắng, Lý Thiên hành cùng Lý Thiên Hùng đã lâm vào tuyệt lộ, đành phải bỏ thùng tham gia ứng chiến.

Trường Tiểu Bát Đại kiếm thủ thì sáu gã đang ứng chiến, hai người còn lại thực sự nhàn rỗi, trong đó một gã trúng đao Hà Bát ở bụng, thương thể không nhẹ đang vận khí trị thương.

Một gã phóng lên đứng trên thùng, ánh vàng hắt lên gương mặt khiến gã không khỏi lộ ra nụ cười đắc ý.

Đây là lần đầu tiên gã nở nụ cười.

Cũng là lần cuối cùng.

Trên một thân cây gần đó một bóng người xẹt xuống quát lớn: "Tặc tử xem kiếm!"

Người còn chưa đến kiếm phong đã ào ạt, kiếm khí ép đến nơi.

Hoàng y nhân kiếm mới đưa lên nửa đường yết hầu đã lủng một lỗ.

Cả người hấn liền đổ gục xuống, khí tuyệt mệnh vong.

Thiểm Điện kiếm.

Bắc Thành thành chủ Chu Bạch Tự.

Phía bên này chiến trường trường đao của Trương Ngũ cũng đã bị chấn bay, nguy hiểm cận kề thì một bóng trắng từ trên không đáp xuống đâm ra hai kiếm chặn đứng hai hoàng y nhân, tham gia vào chiến cuộc.

Trường Ngũ mừng rỡ kêu lên: "Tiên Tử nữ hiệp Bạch Hân Như!"

Tinh thần Hà Bát phấn chấn liên thủ cùng Trương Ngũ tấn công hai hoàng y nhân còn lại, tuy tay không tác sát nhưng quyền phong hùng hậu, nhất thời hai gã kiếm thủ cũng không thể buông lời được.

Lý thị tam huynh đệ đang bị hai gã kiếm thủ bức đến gần tuyệt khí thì Chu Bạch Tự xuất hiện. Chiêu thứ nhất gạt ngang hai thanh kiếm, chiêu thứ hai đã công tới hai tên nọ, đến chiêu thứ ba đã bức hai gã lui về phía sau, qua chiêu thứ tư hai tên kiếm thủ tội ác đầy mình đã táng mạng.

Năm tên còn lại nhận thấy tình thế bất ổn liền hét vang một tiếng, phản thân muốn chạy trốn, Chu Bạch Tự vươn mình đánh chặn trước năm sau bảy chiêu đã chém chết thêm một tên.

Trường Đoản nhị đao chặn đứng một tên liều mạng đánh nhau được mười chiêu, Tổ Nữ kiếm của Bạch Hân Như cũng đã tru sát thêm một tên nữa.

Chỉ còn lại ba tên kiếm thủ khốn đốn trong vòng đấu.

Nhưng vốn đã không còn chống đỡ nổi.

Lại một tên gục ngã dưới kiếm Chu Bạch Tự, tên bị trọng thương vừa tháo chạy được vài bước đã táng mạng dưới kiếm của Lý thị tam huynh đệ.

Chỉ còn lại một tên.

Chu Bạch Vũ bỗng đưa tay chặn lại thế công của Trường Đoản nhị đao, Lý thị tam huynh đệ, hướng về hoàng y nhân còn lại nói: "Niệm tình người đã trọng thương, ta tha người một mạng. Hãy về thông tri với Trường Tiểu bang chủ Tư Đồ Trường Nhạc hãy cân nhắc kỹ, tuy Trường Tiểu bang hoành hoành bá đạo nhưng thực lực Phong Vân tiêu cực cũng không hèn, để tránh tổn thương hoà khí xin hãy tự lo lấy thân!"

11. Q.2 - Chương 6: Âm Sát Trong Đêm

Chu Bạch Tự cùng Bạch Hân Như, Trường Đoản nhị đao, Lý Thị tam huynh đệ ra khỏi rừng rậm hướng về Hoàng Hà xuất phát.

Mặt trời đứng bóng.

Còn mười sáu dặm nữa sẽ đến Đại Thạch trấn.

Trong trấn chỉ có khoảng vài trăm người dân cư ngụ.

Cả trấn chỉ có một khách điếm, khách điếm Bình An.

Chiều hôm đó có bốn người đang ăn cơm uống rượu tại khách điếm. Một gã ngồi cạnh cửa sổ, vẻ mặt buồn bã uống rượu, gã đã ngoài năm mươi, dáng vẻ mệt mỏi. Ở góc khác đang có hai gã đang dùng cơm, ăn vận bình dị. Còn ở chiếc bàn giữa quán trông ra phố, nhìn như một con mèo say khướt, lão bản trong điếm cùng tiểu nhị thì thoảng lại đưa mắt nhìn hẳn.

Quán có ba tiểu nhị cùng lão bản là một ông già ngoài năm mươi tuổi.

Không khí nóng nực khiến người ta phát bực.

Lúc này, hai chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa khách điếm.

Xe vừa dừng trên xe liền có một nam một nữ bước xuống.

Người con trai dáng vẻ anh tuấn thoát tục.

Trên chiếc xe còn lại bước xuống hai người, ngoại hình khiến người ta muốn chết sặc.

Hình dáng hai người này thật sự cổ quái, trông rất buồn cười.

Nên hai gã thực khách đang ăn cơm trong quán nhìn không được phì cười.

Cả lão bản lẫn ba gã tiểu nhị cũng không kiềm chế được.

Hai khách nhân bộ một ột thấp, một mập một ốm, cao đến kỳ cục trông như một cây gậy trúc, mập đến quái dị như một bao thịt tròn căng.

Chính thị Trường Đoản nhị đao, Hà Bát Trương Ngũ.

Đi theo xuống còn có ba gã đại hán uy mãnh, bọn họ chính là Lý thị huynh đệ Lý Thiên Hành, Lý Thiên Hùng, Lý Thiên Thắng.

Cả bọn quay lại cùng nhau kéo xuống khiêng tất cả thùng trên xe vào trong khách điếm.

Tổng cộng mười sáu chiếc thùng.

Lão bản cười cầu tài bước ra miệng liếng thoảng: "Khách quan cần phòng? Bồn quán tuy đơn sơ ..."

"nhưng phục vụ rất chu đáo, món ăn thức uống tươi mát, giá cả hợp lý!" Hà Bát hi hi ha ha tiếp lời.

"Ồi chà! Đây, lão đầu, hay là người bớt cười đùa đi để mọi người nghỉ ngơi chứ!" Trương Ngũ cười nói.

Lão chưởng quỹ vẻ mặt như chổi bỏ sự tàn phá của thời gian hơn hớn cười nói: "Thật là, thật là"

Lý Thiên Hành hỏi: "Ba gian phòng?"

Lão liền lập tức cười nói: "Có, có, có, bồn điếm vừa lúc còn trống sáu gian, ba gian trên lầu còn đâu đều ở tầng dưới."

Chu Bạch Tự nhíu mày nói: "Còn có người khác ở sao?"

Lão giật mình nói: "Bẩm không có, lão cùng ba tiểu nhị cùng gia quyến không ở tại đây. À! Không! Sáng nay có hai mẹ con vừa đến trọ ở dưới lầu ..."

Sau đó liền cười nói: "Người mẹ hăng còn rất trẻ, đứa nhỏ còn chưa nói được!"

Chu Bạch Tự đặt xuống một thỏi vàng nói: "Phòng tốt nhất! Trọ một ngày! Số vàng này là để thanh toán! Mang rượu ra cho bọn ta mau!"

Tiền thật làm động lòng người, huống hồ là hoàng kim. Vả lại tiền thưởng trọng hậu như vậy khiến lão chưởng quầy cười đến híp mắt.

Ba gã tiểu nhị liền khom người chạy đến cưỡi cầu tòi muốn giúp mang hàng trang của bọn họ lên phòng.

Chu Bạch Vũ lạnh lùng thốt: "Bất tất, để đây bọn ta sẽ tự mang lên!"

Gian phòng cũng giống như mọi trong mọi khách điếm thông thường, chỉ lớn hơn một chút, không nhiều.

Bọn Chu Bạch Tự cũng đã rất mệt mỏi.

Nghỉ ngơi một lúc trời đã sập tối.

Trời vừa tối phía ngoài khách điếm trở nên cực kỳ ồn ào, Lý Thiên hành ra xem thì ra là một tiêu đội đến tìm nơi nghỉ trọ, ước chừng có tám gã tiêu sư cùng hai tiêu đầu.

Chu Bạch Tự vén màn cửa nhìn xuống một lát, sau thấy Trương Ngũ phi thân lên trèo giọng nói: "Đêm nay phải cẩn thận! Hai gã tiêu đầu kia chính là Thương Châu Cửu Chỉ thành chủ Thích Kế Uy, gã kia là Dững Thẳng tiêu cục Khoái Dao Xa Lô đứng hàng thứ hai trong tiêu cục, lần này tranh tiêu xem ra không đơn giản! Gánh nặng trên vai, tuyệt đối cẩn thận!"

Bạch Hân Như nhíu chặt đôi mi thanh tú nhẹ giọng đáp: "Chúng ta có nên cùng họ nói chuyện?"

Chu Bạch Tự quay đầu lại nói: "Ta thấy không cần, ra ngoài áp tiêu luôn đa nghi, không dễ tin người, hà huống chúng ta trọng nhiệm trên người, không cho người khác biết thì tốt hơn!"

Sắc mặt gã trầm xuống giọng trầm trọng: "Nếu ta đoán không sai, lai lịch đám người này có điểm bất minh!"

Tổng cộng có ban gian phòng.

Trong căn phòng ở giữa đang chứa mười sáu chiếc thùng, không lớn không nhỏ.

Bác Thành Chu Bạch Tự cùng Lý Thiên Hành, Lý Thiên Thẳng, Lý Thiên Hùng ở tại gian phòng này.

Trường Đoản nhị đao ở tại gian phòng bên trái.

Gian bên phải là nơi ở của Tiên Tử nữ hiệp Bạch Hân Như.

Đêm đã vào khuya, Chu Bạch Tự, Lý Thiên Hành, Lý Thiên Thẳng đã tắm rửa qua, Lý Thiên Hùng vẫn còn đang trong phòng tắm gội.

Mọi thứ thực bình thường.

Nhưng sự tình bất thường cuối cùng đã đến.

oOo

Ngọn đèn leo lét.

Lý Thiên Sanh cùng Lý Thiên Hành đang ngồi trò chuyện tại bàn, Chu Bạch Tự dựa người vào cửa sổ lắng nghe.

Chuyện bắt đầu với sự cảm thán buồn bã của Lý thị huynh đệ cho đến khi Lý Thiên Hùng đi tắm thì câu chuyện mới có vẻ bình thản lại, Thanh Sam Thập Bát kiếm tuy không phải anh em ruột thịt nhưng dù sao cũng là đồng môn sư huynh đệ, hôm nay chỉ còn lại ba người, chẳng trách sao không có cảm giác thương tiếc.

Lý Thiên Thẳng bỗng nói: "Đại ca! Tiểu đệ cái gì cũng không biết nhưng cũng có thể nhìn ra chúng ta sắp được mời uống rượu mừng của Chu đại hiệp với Bạch nữ hiệp rồi!"

Lý Thiên Hành cười cười nói: "Cũng phải, ta cũng nhận thấy chuyện đó. Chẳng biết Chu đại hiệp đã có chọn ngày lành tháng tốt chưa để huynh đệ chúng ta đến uống một trận thật nhiệt náo nhỉ!"

Chu Bạch Tự đỏ mặt xấu hổ nói: "Nói vậy! Nói vậy! Để Bạch cô nương nghe được thì ..."

Lý Thiên Thẳng cười lớn: "Thật không ngờ Chu đại hiệp lại không thể trêu chọc như thế ..."

Lý Thiên Hành cũng bật cười. Chu Bạch Tự cái thế anh hùng, võ công tuyệt đỉnh khi nói đến tư tình nhi nữ mặt lại đỏ lựng như tượng Quan Công, lúng ta lúng túng chẳng biết phải làm thế nào cho phải.

Đúng lúc này, sự tình đã phát sinh.

Chu Bạch Tự bất giác cảm thấy phía ngoài cửa sổ thoáng có bóng người, gã vừa quay người lại thì đã thấy ánh lên, mũi kiếm đã đâm xuyên tường vào.

Chỉ chậm một sát na bụng gã đã trúng kiếm

Dịch nhân đang ở ngoài.

Chu Bạch Tự rút kiếm.

Cùng lúc cửa sổ bị người đó phá tung.

Lý thị huynh đệ lập tức ngưng cười.

Kiếm Chu Bạch Tự chưa xuất ra, bên ngoài cửa sổ lộ ra một bóng người, một điểm hàn tinh phóng tới.

Chu Bạch Tự phát kiếm chắn bay hai đạo ám khí.

“Xèo!”, ngọn nến đã bị một mũi ám khí bắn tắt.

Lý thị huynh đệ quát lớn đồng thời rút kiếm.

Cùng lúc bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Lúc này gian phòng tối đen, ngoại trừ tiếng đập cửa hoàn toàn không có một thanh âm nào khác, mọi người trong phòng nín thở không dám vọng động.

Chu Bạch Tự trầm giọng: “Ai?”

Âm thanh gõ cửa chợt im bặt.

Chu Bạch Tự mang kiếm phóng đến giạt tung cửa phòng. Cùng lúc đó hai cánh cửa sổ bật tung ra, một bóng người phóng vào.

“Đang!” hoa lửa bắn tung toé, kiếm của Chu Bạch Tự cùng đối phương chạm nhau, người đó võ công tuyệt không dưới Thi Quốc Thanh, gã núp bên cạnh cửa phòng.

Hắn phóng kiếm đâm vào một chiếc thùng, tức khắc cả phòng sáng rực ánh hoàng kim, kiếm của Lý thị huynh đệ liền đâm tới. Hắn trở mình tránh được một kiếm như cánh tay phải đã bị chém trúng một nhát kiếm của Lý Thiên Hành.

Hữu thủ của hắn liền phát ra sáu, bảy mũi ám khí.

Song thủ Lý thị huynh đệ vươn ra bắt gọn toàn bộ ám khí, trông lại đã không thấy bóng dáng một của hắn đâu.

Hắn tuy võ công không cao nhưng kỹ thuật sử dụng ám khí và khinh công quả thực rất khá.

Chu Bạch Tự cùng đối thủ đã quá tam chiêu, hắn vẫn dùng tay trái sử kiếm, bất ngờ tay phải hắn đẩy tới một người.

Chu Bạch Tự cả kinh, vươn tả thủ đỡ lấy bóng người đó cùng lúc xoay kiếm phản thủ thì hắn đã phóng mình chạy khỏi phòng.

Khinh công cùng lực tay của hắn tuyệt không dưới Thi Quốc Thanh.

Bàn tay Chu Bạch Tự đặt trên cổ người vừa bị xô tới liền phát giác gã toàn thân lạnh cứng, vong mệnh đã lâu.

Chu Bạch Tự quát nhỏ: “Đóng cửa! Thắp đèn!”

Lý Thiên Thắng hoành kiếm án trụ tại cửa sổ, Lý Thiên Hành lập tức dùng hỏa tập thấp nến.

Ánh nến bừng sáng, trong đầu Chu Bạch Tự hiện ra hàng loạt câu hỏi.

Câu hỏi đầu tiên, người tới võ công cao như thế rốt cuộc là nhân mã từ phương nào?

Thứ hai, có hai người, kế hoạch tập kích chu toàn, nhưng chưa có thu hoạch gì lại đột ngột bỏ đi, vì sao chúng lại đến như thế?

Thứ ba, mặc dù kịch chiến chỉ trong nháy mắt nhưng Bạch Hân Như, Trương Ngũ, Hà Bát tất sớm phát hiện, tại sao còn chưa thấy ai đến?

oOo

Gian phòng của Bạch Hân Như ở phía bên phải phòng này, dù nàng không muốn nghe lén người khác nhưng Lý thị huynh đệ nói chuyện oang oang, lại đem chuyện tư tình của nàng ra thảo luận, nàng dẫu không muốn nghe cũng phải nghe.

Nghe hết mấy câu nói kia nàng má phẩn ửng hồng, thẹn thùng, bối rối.

Nàng một mặt lắng nghe, mặt khác tắt đèn, tay mân mê đuôi tóc đang muốn lên giường đi ngủ.

Ngay lúc đó nàng nghe được một thanh âm lạ, loạt soạt từ vách phòng kề bên, nghe giống như có một vật gì bị đâm thủng liền ngưng thần giới bị.

Liên sau đó nàng lại nghe tiếng bập kiểm, tiếng cười nói của Lý thị huynh đệ vụt tắt lại có tiếng ám khí phóng ra.

Bạch Hân Như chấn động biết phòng bên có biến, liền lập tức trở mình phóng đến trước giường chụp lấy Tố Nữ kiểm, giật tung cửa dự định ra ngoài tiếp ứng.

Cửa vừa hé mở một hán tử đã xuất hiện, kinh phong bức tới.

Hán như đã chực chờ sẵn từ lâu, cửa vừa mở chưởng liền xuất.

Bạch Hân Như chấn kinh, kiểm liền phát chiêu từ dưới đâm lên nhắm vào hán tử nọ.

Người nọ trúng kiểm nhưng không phát ra bất cứ thanh âm nào, cả người vẫn đổ xuống phía Bạch Hân Như.

Bạch Hân Như hốt hoảng nhưng trong lòng vẫn không loạn, tả thủ vươn ra chụp trúng thân thể hán tử đó.

Nàng đỡ lấy gã, lúc này ngoài trời u ám, mờ mờ mịt mịt nhưng vẫn có thể nhìn thấy dung mạo của gã hết sức dữ tợn, hai mắt trợn trừng, sắc mặt đen ngòm, vốn đã vong mệnh.

Tình trạng tử vong của gã thật kỳ quái như gương nanh múa vuốt tựa quỷ đòi mạng đang muốn đến bắt người đưa xuống địa ngục.

Trong tình cảnh như vậy Bạch Hân Như không khỏi kêu lên thất thanh.

oOo

Gian phòng bên trái là nơi ở của Trương Ngũ Hà Bát, hai lão sớm đã ngủ say nên không có tỉnh giấc nhanh đến vậy.

Lúc Chu Bạch Tự bập kiểm hai lão mới sực tỉnh, lúc ám khí phóng ra, thanh âm lạo xạo hai lão đoán chắc đã có biến.

Lúc tiếng gõ cửa vang lên Hà Bát, Trương Ngũ đã trở mình phóng ra, một cước đá tung cửa phòng cũng dự định tiếp ứng Chu Bạch Tự.

Cửa phòng vừa mở ám khí như mây che trời nhắm vào hai lão bắn tới, nếu là một người khác có lẽ đã sớm ô hô ai tai.

Nhưng đây là Trương Ngũ, Hà Bát! Hai lão thân mình dán sát đất, ám khí bắn hết bên trên, cả người bật dậy hai lão đã ra bên ngoài phòng.

Cả hai lão đều thoáng trông thấy từ cầu thang có một bóng người đang phóng xuống. Một tiếng quát lớn vang lên thân ảnh hai lão đã phân ra chặn trước mặt, sau lưng người nọ, bóng đao như núi đè xuống gã nọ.

Đao của gã vừa chặn được đao của hai lão chân đã đạp mạnh phóng xuống dưới lầu.

Quá nhất chiêu hai lão biết đối phương không phải địch thủ liền thét lớn phóng người đuổi theo.

Chân chưa chạm đất từ dưới lầu đột ngột xuất hiện một bóng người, thân pháp cực tốc áp sát hai lão.

Trường đao Trương Ngũ lập tức phóng ra nhằm vào bụng, đoản đao Hà Bát cũng đồng thời chém vào chân người nọ.

Hắn tay trái búng ra một chỉ vào thân trường đao làm chấn động cổ tay Trương Ngũ, đao thế lệch sang một bên, vừa hay chặn lại thế công của Hà Bát.

Trường Đoản nhị đao cả kinh, vừa lúc đó trên lầu vang lên tiếng thét của Bạch Hân Như.

Hữu thủ người nọ vẩy ra, tay không xuất trảo phong toả hai thanh đao, tả chưởng cách không chưởng Hà Bát, chân phải đá Trương Ngũ.

Trương, Hà nhận thấy tình hình không ổn lập tức buông đao thoái lui, kinh hiểm tránh được sát chiêu của đối thủ.

Lúc đó Chu Bạch Tự vừa thấp sáng đèn, dưới lầu các gã tiêu sư trong phòng rộ lên tiếng quát tháo, từ trên giường phóng xuống chuẩn bị ứng chiến. Người nọ tuy đã đoạt được đao nhưng thấy quá muộn để xuất thủ, gã lắc mình hai cái đã biến mất nơi góc hành lang khách điểm.

Lúc này Trường Đoản nhị đao mới thở ra một hơi, một chân bước tới Diêm Vương điện đã rụt lại.

Võ công người nọ hai lão bình sinh mới thấy lần đầu.

Bốn năm gã tiêu sư từ trong phòng phóng ra bao vây Trường Đoản nhị đao.

Lúc này, đèn đã sáng, Chu Bạch Tự nhìn kỹ người trên tay mình mới phát giác gã chết đã lâu, mặt mày thâm tím.

Hậu tâm gã bị đâm lủng một lỗ, máu cũng đã ngưng kết.

Lý Thiên Hành nhìn qua kính hãi thốt: "Đấy là người trong đám tiêu sư kia!"

Lý Thiên Thắng quan sát số ám khí trong tay một lúc rồi nói: "Người vừa rồi là Thiên Thủ thư sinh Sử Trung Minh!"

Chu Bạch Tự trong lòng cực kỳ nhiễu loạn, chuyển tay đưa xác chết cho Lý Thiên Hành vừa bước ra ngoài vừa nói: "Để ta ra xem Bạch cô nương có việc gì không?"

Cùng lúc tiếng thét thất thanh của Bạch Hân Như vang lên.

oOo

Vừa lao ra gã liền thoáng thấy có một hắc y nhân phóng đến, Lý Thiên Hùng rút kiếm, hắc y nhân đưa tay bắn ra ba đạ ám khí ánh bạc.

Lý Thiên Hùng rút kiếm liền thấy mình sai lầm, ấy là do gã đi tẩm, kiếm cũng không mang theo nên luống cuống vội nghiêng người tránh được một, song chỉ bắt được một, còn một mũi ám khí cắm vào bụng phải của gã.

Gã liền cảm thấy cực kỳ đau đớn, hắc y nhân nọ cất tiếng cười đanh ác rút kiếm đâm thẳng vào gã.

Gã dồn sức đảo người tránh được một kiếm, hắc y nhân lại chém ra thêm một chiêu, gã bộ pháp cấp bách thay đổi lại tránh được nhưng không thể hoàn thủ, lúc này vết thương gã càng lúc càng đau nhức, mắt đã thấy phàn quang tới kê bên.

Ngay lúc đó từ trên bậc thềm đá có hai người nhảy xuống, một người thân pháp cực nhanh như lướt nhẹ trên không, người còn lại hướng về phía hắc y nhân quát: "Lão Tề! Còn không dừng tay! Không được giết chết!"

Người nọ nghe tiếng kiếm thế chậm lại, chém bừa một kiếm rồi bỏ đi.

Vết thương của Lý Thiên Hùng cực kỳ đau nhức, gã cố gắng bò ra phía trước, bò được một đoạn lại thấy một bóng người trước mặt, người nọ vừa thấy gã liền đâm tới một kiếm.

Gã vốn không phải đối thủ của người đó huống hồ gã còn đang trọng thương, gã chỉ còn cách cắn răng hơi nghiêng mình né tránh nhưng mũi kiếm cũng đã cắm vào cánh tay phải của gã.

Gã hét lớn một tiếng giật mạnh người về phía sau, kéo mình thoát khỏi mũi kiếm.

Người nọ còn muốn truy sát nhưng lúc này trong sảnh càng lúc càng nhiều người, hẳn chân chừ một lúc rồi thu kiếm bỏ chạy.

Lý Thiên Hùng nén đau đón lùi về trong đại sảnh

oOo

Chu Bạch Vũ bây giờ tâm đã loạn không còn bình tĩnh. Gã vừa động thân đã phóng đến trước phòng Bạch Hân Như.

Bạch Hân Như lúc này vẫn đang túm chặt tử thi, cực kỳ hoảng loạn, nhác thấy bóng người liền hét lớn phóng kiếm đâm tới.

Chu Bạch Tự tai mắt nhanh nhạy phát kiếm gạt ra nói gấp: "Hân Như! Là huynh!"

Thiên hạ đại loạn.

Dưới kia sáu gã tiêu sư vây lấy Trường Đoàn nhị đao, gã cầm lưu tinh chùy quát: "Tam canh bán dạ các người tay cầm đao ồn ào như thế thật ra muốn gì?"

Hà Bát giận quá hoá nghịch, cười nói: "Ta muốn cái gì? Các người bán dạ thâu tập mới là muốn cái gì đây?"

Một gã cầm song đao quát lớn: "Cái gì? Chúng ta đánh lên các người lúc nào? Người nói chuyện phải cẩn thận một chút?"

Một gã khác cầm trường mâu ria méo lồm chồm nói: "Ta chỉ cần nhìn các người là biết đúng là hai tên quái nhân không phải tốt lành gì! Còn nói Dũng Thắng tiêu cực chúng ta muốn đánh nhau? Trong đầu người chứa cái gì thế?"

Lúc này, cửa một gian phòng khác mở ra, một tên dáng người thấp bé nhưng tinh nhanh bước ra, gã nhìn Trường Đoàn nhị đao một lúc liền chấp tay nói: "Hai vị phải chăng là Trường Đoàn nhị đao Trương, Hà nhị hiệp của Phong Vân tiêu cực?"

Trương Ngũ ôm quyền cười nói: "Thì ra là Dũng Thắng phó tiêu cực danh chấn giang hồ Khoái Đao Xa Lôi Xa đại hiệp!"

Xa Lôi cười lớn: "Không dám! Không dám! Lời giang hồ đồn chớ nên nghe theo. Trương, Hà đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa tại hạ nghe danh đã lâu, chuyện hôm nay ắt do hiểu lầm mà nên!"

Hà Bát lạnh giọng nói: "Xa đại hiệp! Dũng Thắng tiêu cực là Thương Châu thất đại danh cực cùng Phong Vân tiêu cực vốn có quan hệ sâu xa, chỉ là giữa khuya đem ám khi tiếp đón huynh đệ ta quả thực khiến chúng ta khó hiểu!"

Xa Lôi đảo mắt nói: "Chắc hẳn là sự hiểu lầm! Chúng tôi nghe thấy trong sảnh cùng trên lầu có thanh âm khác lạ sau đó mới ra đây liền thấy nhị vị trong tay cầm đao nên ngỡ rằng có địch nhân đến dẫn đến sự hiểu lầm như vậy!"

Hà Bát, Trương Ngũ trong lòng đã có phần dịu lại, đúng lúc này từ ngoài khách điếm có một người giật lùi vào sảnh.

Trương Ngũ vừa nhìn đã nhận thấy người nọ thụ thương không nhẹ. Lão lắc mình vọt ra giúp đỡ. Người nọ nghe hơi gió nhâm tưởng có người ám toán liền quay người vồ ra một chưởng, Trương Ngũ đẩy ra một chỉ liền chế trụ mạch môn người nọ, gã lúc này đã nhìn ra ai đang tới liền thất thanh kêu lên: "Trương tiên bối! Có địch nhân, là ..."

Trương Ngũ nhìn cánh tay và bụng Lý Thiên Hùng nhuộm máu đỏ tươi liền vận công liệu thương, miệng quát gấp: "Là ai hạ thủ?"

Nội công lão năm mươi năm qua ngày ngày khổ luyện, không hề ngừng nghỉ. Bởi vậy, lão quát lớn một tiếng thật như sấm động trời quang muốn điếc cả tai.

Đại hán tay cầm trường kiếm bị dọa sợ đèn nhảy dựng lấp bắp nói: "Quát cái gì chứ! Chúng tôi không bao giờ làm cái trò ám toán đê tiện này đâu!"

Trên lầu bổng vang xuống một tiếng kêu kinh hãi, hai bóng người lao vút xuống, Lý thị huỳnh đệ.

Lý Thiên Hành vừa đến đã ôm lấy Thiên Hùng run giọng: "Đệ làm sao vậy? Là ai đã ra tay?"

Lý Thiên Thắng hồ đồ bất minh lại thấy Thiên Hùng không thể trả lời, lại thấy Dũng Thắng tiêu cực một bọn cầm đầy binh khí, gã quát lớn: "Xem kiếm!" sau đó đâm nhâu tới Khoái đao Xa Lôi.

Xa Lôi còn đang bất ngờ thì đại hán cầm song đao đứng kề bên đã lớn tiếng: "Không được vô lễ!" song đao bắt chéo đỡ lấy một kiếm.

Liên đó gã đại hán cầm trường mâu kêu lớn: "Xa tổng tiêu đầu! Lão tứ đang nằm trên vai hấn kia!"

Lý Thiên Thắng chợt sững lại, lúc này gã mới nhớ đến thi thể trên lưng nhưng không thể giải thích rõ. Lại một tiếng kêu kinh hãi vang lên từ phía gã cầm cây trượng: "Hồ Lão Tứ lưng đầy máu, hấn, hấn đã chết!"

Gã đại hán sử trường côn hét lớn một tiếng, một côn nhằm phía Lý Thiên Thắng đập xuống. Lý Thiên Thắng nổi giận quát lớn: "Được lắm! Kẻ gian tự tố giác mình, để người xem ta có phải dễ trêu chọc đến vậy không?" gã xoay kiếm đỡ lấy một côn, bộ thể biến đổi tấn tới trước mặt gã nọ, gã liền hoảng hốt thu trường côn hộ thân. Tam kiếm của Lý Thiên Thắng kích tới, gã gạt đỡ được ba côn chân tay đã loạn hết cả lên.

Thanh Sam Thập Bát kiếm, người trong giang hồ xưng tụng Thập Bát Thanh Long quả nhiên danh bất hư truyền.

Gã sử song đao nhận thấy tình thế không ổn liền huy đao xông vào hỗ trợ.

Lý Thiên Hành quát lớn: "Được! Muốn quần công sao?" người theo tiếng bắn đến vẽ ra một kiếm chặn đứng trường mâu, liền đó lưu tinh chuy của một gã khác đã bổ xuống.

Lúc này, lão chưởng quỹ cùng tên tiểu nhị cầm đèn bước ra tới, vẻ mặt kinh dị hỏi: "Khách quan! Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Dừng tay!" Một tiếng quát lớn vang lên tiếp đó một bóng người lướt từ trên lầu xuống, theo sát y là một cô gái áo trắng. Chính là Chu Bạch Tự cùng Bạch hân Như. "Chỉ là hiểu lầm! Có người giá họa!"

Gã sử kiếm vừa ngược lên nhìn đã kêu lớn: "Xa Tổng tiêu đầu, người xem! Cừu lão bát cũng chết trong tay chúng!"

Một tiếng quát lớn từ gã cầm quả trượng vang lên, đồng thời một trượng phóng ra nhằm vào đầu Chu Bạch Tự.

Chu Bạch Tự không gấp gáp nhẹ nhàng đặt thi thể trên lưng xuống, một tay vươn ra chộp cứng trượng, miệng hét lớn: "Dừng tay! Hãy nghe ta nói!"

Khoái đao Xa Lôi cũng quát lớn: "Tất cả dừng tay! Hãy nghe hấn nói rồi đánh cũng chưa muộn!"

Lúc này trong một gian phòng dưới lầu một bóng người lao ra, lưng đeo trường kiếm, tay gã chỉ có bốn ngón, một ngón còn lại chùng như bị người ta cắt đi, chính thị Cửu Chỉ Kim Long Thích Kế Uy.

Gã vừa xuất hiện đã bạt kiếm nói lớn: "Xa nhị ca! Phí lời cùng bọn chúng làm gì? Chúng đã giết lão Hồ và lão Cừu. Chúng huỳnh đệ! Theo ta giết chết bọn chúng đi!" kim kiếm lấp loá, trên mũi kiếm thấp thoáng ẩn hiện vài vết màu mờ nhạt.

Liên sau tiếng quát của gã sáu gã tiêu sư Dũng Thắng tiêu cực nhóm mình định động thủ, Xa Lôi lại quát to: "Thích tứ đệ! Đợi nói xong động thủ cũng không trễ. Huống chi đây là ân nhân cứu mạng của Tề đại ca, không được manh động!"

Thích Kế Uy vừa há miệng định phản bác nhưng lời chưa ra đến miệng đã mau chóng nuốt vào.

Dũng Thăng tiêu cục là tiêu cục nằm trong Tứ đại thiên trụ, Liên cục chủ Ngũ Bộ Truy Hồn Tề Đỉnh Cách, Tổng tiêu đầu Khoá đao khách Xa Lô, Tổng quản Tứ Bình Trấn Sơn quyền Lục Tự Khâm, Vệ giáo luyện Cửu Chỉ Kim Long Thích Kế Uy bốn người được giang hồ tôn xưng Thương Châu tứ hiệp vốn tình thân như thủ túc, hành hiệp trượng nghĩa, được người đời tôn kính.

Chẳng kể người trong giang hồ, Thương Châu tứ hiệp vốn cũng tôn kính, hữu lễ với nhau. Lão đại Tề Đỉnh Cách, lão nhị Xa Lô, lão tam Lục Tự Khâm, lão tứ Thích Kế Uy. Hôm nay lão nhị đã lên tiếng nên lão Tứ tuy không phục nhưng cũng không thể không nghe theo.

Chu Bạch Tự nói: "Tại hạ là thành chủ Bắc thành, tại hạ từng tại Lạc Dương cốc gặp qua Tề đại hiệp. Lúc ấy đại hiệp bị trúng độc, tại hạ đã dùng Nguyên Bảo đan trực độc giúp. Tại Thương Châu gặp Tề đại hiệp ác chiến Chư Sơn thất quái, giết chết năm tên song trúng phải ám khí, tại hạ đến vừa kịp lúc bức nhị quái rút xuống vực. Đó là hai lần tao ngộ giữa tại hạ và Tề đại hiệp."

Xa Lô vui vẻ cười to nói: "Quả nhiên là lão đệ! Sự việc ấy người biết rõ nội tình không nhiều, theo những gì lão đệ nói quả nhiên là lời thật, may mà huynh đệ ta chưa mạo phạm nếu không Tề đại ca lại trách phạt ..."

Chu Bạch Tự nghiêm mặt nói: "Xa đại hiệp! Thật không dám giấu, chuyện tiêu chúng tôi đang hộ tống quả thực rất quan trọng. Địch nhân đến đêm nay vô luận cơ trí hay võ công đều rất inh, chúng ta nên hợp tác với nhau mới phải!"

Xa Lô giọng nói ngưng đọng: "Ta cũng cho là vậy! Chỉ là không rõ thành chủ làm thế nào phát hiện thấy thi thể người của ta?"

Chu Bạch Tự đáp: "Việc này ta muốn nói cho rõ ràng một chút. Đêm nay, trong lúc ta cùng hai vị huynh đệ trò chuyện!" gã hướng về Lý thị huynh đệ chỉ rõ, sau đó nói tiếp: "Bỗng nhiên bên ngoài cửa sổ có người dùng ám khí tập kích. Cùng lúc đó có người tấn công, tiểu đệ liền nghênh chiến, kẻ đó võ công cực cao, không dưới tay đệ. Đang lúc quá chiêu hấn đả một người bắn về phía tiểu đệ, bản thân hấn lại quay người bỏ chạy. Người mà hấn đả tới chính là người của quý cục, nhưng lúc đó gã đã chết từ lâu!"

Dứt lời gã liền ôm thi thể đưa đến gần cho Xa Lô quan sát, sau đó tiếp tục nói: "Sau đó, đệ nghe tiếng hét thất thanh từ phòng Bạch muội liền vội vàng ứng cứu, thi thể vị tiêu sư này giao cho huynh đệ này xử lý!"

Bạch Hân Như tiếp lời: "Đúng vậy! Lúc nửa đêm muội nghe phòng kế bên có tiếng giao đấu liền cầm kiếm dự định đi sang tương trợ nhưng cửa vừa mở bất ngờ có người ngã vào người, muội liền đỡ lấy, đó chính là vị tiêu sư của quý cục vốn đã bị giết từ trước. Lúc đó ... về mặt của y rất khủng khiếp cho nên muội mới giật mình kêu lớn. Sau đó, Chu thành chủ tới nơi và chúng ta nghe thấy dưới lầu vọng lên tiếng tanh chấp liền cùng muội đi xuống!"

Gã tiêu sư dụng kiếm nâng xác chết lên xem xét rồi nói: "Hấn chết do trúng kiếm sau ót nhưng sau đó lại trúng một kiếm vào bụng."

Bạch Hân Như đáp: "Kiếm đó là do ta xuất thủ. Lúc ấy ta nhằm tưởng địch nhân ám toán nên xuất thủ không dung tình, ta thật sự tạ lỗi!"

Lý Thiên Hành trừng mắt nhìn gã tiêu sư dụng kiếm, đột nhiên cất tiếng: "Đưa mắt phán sinh tử, đơn kiếm diệp lang trung, các hạ hẳn là Dũng Thăng tiêu cục Huyết Kiếm Thần Y Đỉnh Ẩn tiên sinh?"

Gã hấn tử dụng kiếm đáp: "Không dám! Giang hồ đồn đãi không khỏi quá khoa trương, tại hạ không dám nhận! Tại hạ Đỉnh Ẩn! Các hạ phải chăng Thanh Sam Kim kiếm, tuổi trẻ tài cao, một trong Thanh Sam Thập Bát kiếm?"

Lý Thiên Hành cười nói: "Đây là huynh đệ của tại hạ, lấy kiếm làm hiệu chỉ là thuận miệng, không đáng để nhắc tới!"

Lý Thiên Thăng bỗng nhiên cất tiếng: "Đã có Huyết Kiếm Thần Y Đỉnh Ẩn tiên sinh ở đây, vị sử lưu tinh chuy kia hẳn là Lưu Tinh Cẩn Nguyệt Triệu Hưng, vị dùng côn tất là Nhất Trụ Kinh Thiên Trương Tự Lưu, sử song đao hẳn là Song Đao Vô Ảnh Thiệu Lực Sơn. Không biết có đúng hay không?"

Lý Thiên Hành tiếp lời: "Vị dùng trường mâu kia hẳn là Tái Trương Phi Trang Quân Bách, người ... được các vị gọi là Hồ lão tứ chắc là Đại Hoàn đao Hồ Quả? Người chết ở bên đây phải chăng là Cửu Tiết Kim

Tiên Cừ Tô? Dũng Thắng tiêu cực Đại Hành bát hữu chính là tám vị ắt không sai biệt. Nếu vậy, vị cầm quả trượng hẳn là lão đại của bát hữu, Ngũ Long Thần quả Lục Hí!”

Đại hán cầm quả trượng cười lớn:”Nhân lực inh, chúng ta chính là Đại Hành bát hữu!”

Khoái Dao khách Xa Lô cười nói:”Đúng là không đánh nhau không quen biết! Đúng rồi, Trương, Hà đại hiệp sao lại cầm đao xuất hiện ở đại sảnh vậy?”

Hà Bát chậm rãi đáp:”Ta cùng lão Trương nghe thấy tiếng động bất thường ở phòng bên liền ra cửa muốn xem xét!”

Trương Ngũ nói tiếp:”Liền phát hiện có người ngoài cửa tập kích, chúng ta truy đuổi hẳn đến dưới lầu!”

Hà Bát vội ngắt lời:”Vốn đã bắt được đối phương song bất ngờ lại xuất hiện một cao thủ!”

Trương Ngũ lại tiếp:”Người nay trong hai chiêu đã đoạt đao của huynh đệ ta, ngay lúc ấy đèn trong sảnh bỗng cháy sáng.”

Hà Bát lại nói:”Gã thấy tình thế không ổn liền chạy mất cũng vừa khi các người nhảy ra.”

Tính tình Hà Bát, Trương Ngũ quả thực như tạc từ một khuôn, nên từng câu, từng chữ hai lão thốt ra liên miên bất tuyệt không hề sai chạy đem cả quá trình tường thuật không hề ca vấp khiến Xa Lô, Thích Kế Uy cùng Đại hành lục hữu chỉ biết há mồm mà nghe không thốt lên được lời nào.

Vào lúc này Lý Thiên Hùng được Lý Thiên Thắng cùng Bạch Hân Như dùng kim sang được đắp lên vết thương, gã nhận thấy tình thế đang có chuyển biến tốt liền phều phào lên tiếng:”Chu, Chu .. đại .. hiệp ...ta ... tại ... phòng tắm ... nghe .. thấy ... bên ngoài ... có ... âm thanh ... khác .. thường ... nên .. ra ngoài ... xem .. xét ... bị một người .. dùng .. ám khí ... đã thương ...” gã đau đớn nuốt một ngụm nước rồi nói tiếp:”Sau đó .. lại bị một gã .. dùng kiếm ... là cao thủ .. dụng kiếm .. ta .. bị hẳn .. đâm trọng th...ương ... liền cố .. chạy .. gặp các .. người ..” gã nói được mấy câu quả đã hết hơi sức, khí sắc đại biến, Bạch Hân Như nhận thấy tình hình không ổn liền vận Tố Tâm Nhu Trạng công áp vào mệnh môn cuộn cuộn đổ vào người Lý Thiên Hùng phối hợp cùng công lực tự thân của gã lấy lại một hơi nguyên khí.

Đình Ân nhìn thấy tình trạng Lý Thiên Hùng liền lấy ra trong ngực áo một lọ thuốc nhỏ đưa cho Bạch Hân Như nói:”Tính mạng của vị huynh đệ này ắt không có vấn đề, uống viên Cừu chuyển hồi dương đan này, nghỉ ngơi vài ngày sẽ hồi phục thôi!”

Lý Thiên Hành mừng rỡ đáp:”Tạ ơn Đình tiên sinh! Tiểu đệ thay mặt huynh đệ chân thành cảm tạ!”

Đình Ân cười nói:”Không cần khách sáo, giang hồ tương trợ là lẽ đương nhiên mà!”

Trương Ngũ đột nhiên lên tiếng:”Bởi vậy có thể thấy được đối phương lần này đến không phải một người hơn nữa võ công chúng đều rất cao.”

Hà Bát tiếp lời:”Ít nhất chúng có bốn người. Trong đó ít nhất ba tên là cao thủ về ám khí.”

Chu Bạch Tự nhíu mày nói:”Ngoài ra còn có hai tên trên giang hồ thuộc hàng nhất ưu cao thủ. Một tên dụng kiếm so với ta không dưới tay. Một tên võ công càng bá đạo, trong hai chiêu có thể đã bại Hà, Trương hai vị tiền bối, trong thiên hạ người như vậy có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

Xa Lô cất tiếng:”Xem tình hình có lẽ đêm nay ý độ bọn chúng không nhắm vào tiêu ngân mà chỉ nhằm mục đích gây hỗn loạn làm cho chúng ta tự tàn sát lẫn nhau!”

Lý Thiên Thắng nói:”Chính xác! Mục đích của chúng có lẽ thăm dò hư thực của chúng ta. Một tên trong bọn chúng đã phải mở cửa để quan sát chúng tôi.”

Lý Thiên Hành thở dài:”Đối phương dụ chúng ta tới đại sảnh tạo ra một trường hỗn chiến. Chẳng những võ công cao thâm mà cơ trí cũng thực quá thâm độc.”

Đình Ân tiếp lời:”Đối phương nếu biết chúng ta đã hoá giải hiểu lầm thì bước tiếp theo kế hoạch của chúng sẽ làm gì đây?”

Lão đại Đại Hành bát hữ Lục Hí trầm giọng:”Dịch nhân tường tận nội tình của chúng ta như vậy chỉ e là chính là người trong điểm.”

Chu Bạch Tự nhần thần như điện chiếu thẳng Cửu Chỉ Kim Long Thích Kế Uy, ánh mắt sắc bén đến độ bút gã phải lùi về phía sau từng bước, Chu Bạch Tự trầm giọng nói:”Thích đại hiệp! Tiểu đệ có vài lời muốn hỏi, chẳng hay huynh có đồng ý hay không?”

Thích Kế Uy vốn cũng thuộc hàng con cháu danh gia nhưng thanh thế đã bị Chu Bạch Tự lấn lướt, trong lòng vốn đã không phục nên vừa định thần lại liền đáp:”Người cứ hỏi, mặc kệ ra sao ta Thích Kế Uy nhất định hồi đáp!”

Chu Bạch Tự chậm rãi nói:”Ồ, Cửu hai vị đại hiệp bị ám sát tin rằng Đại Hành lục hữ cùng Xa, Thích nhị vị cũng không rõ, nhưng ...” Chu Bạch Tự đột ngột quay về phía Lục Hí gần giọng hỏi:”Lục tiên sinh, người biết được chuyện này lúc nào?”

Lục Hí bỗng rùng mình hồi đáp:”Là sau khi ta ra khỏi phòng trôngng thấy huynh mang theo thi thể Hồ, Cửu nhị đệ nên mới biết.”

Chu Bạch Tự lại quay sang Lưu Tinh Cẩn Nguyệt Vũ Triệu Hưng hỏi tiếp:”Vũ tiên sinh, còn huynh khi nào thì biết được chuyện này?”

Vũ Triệu Hưng ngạc nhiên đáp:”Đương nhiên cũng như Lục đại ca đã nói, nếu ta không chạy đến thì làm sao biết được!”

Sắc mặt Xa Lôi bỗng trầm xuống, lão chậm rãi nói:”Chu đại hiệp! Không phiền đến đệ, việc này để cho ta chất vấn đi. Lão Tứ! Vừa rồi vì sao người vừa mới trong phòng bước ra đã có thể luôn miệng khẳng định lão Hồ, lão Cửu chết trong tay bọn họ? Chẳng lẽ người đã sớm biết trước việc này?”

Thích Kế Uy mắt bình tĩnh thoái lui về sau hai bước run giọng đáp:”Mọi người ở bên ngoài nói chuyện lớn tiếng như vậy, đệ lại không bị điếc làm sao mà chẳng nghe được chứ?”

Chu Bạch Tự lạnh lùng thốt:”Vậy còn vết máu trên kiếm của người?”

Lúc này ánh nến sáng rực, hơn mười cặp mắt liền tập trung vào người Cửu Chỉ Kim Long, Thích Kế Uy sắc mặt như chàm đỏ nói:”Đó là máu gà ta giết ở dưới bếp!”

Chu Bạch Tự giọng nói vẫn lạnh ngắt:”Thích đại hiệp giữa đêm đi giết gà quả thật là một thú vui tao nhã!”

Thích Kế Uy nổi giận nạt:”Đó là chuyện của ta không đến lượt người quản!”

Chu Bạch Tự trên mặt như phủ một lớp sương lạnh giá nói:”Thế nếu trên trên kiếm người là máu huynh đệ của ta thì sao, ta đoán chắc là vậy!”

Thích Kế Uy đảo mắt nhìn bốn phía nhận thấy mọi người đều đang chăm chăm nhìn hần, hần liền động nộ quát lớn:”Được lắm! Lão Xa, cả huynh cũng không tin đệ sao?”

Xa Lôi nhấn mạnh từng chữ rành rọt nói:”Huynh tin đệ! Nhưng đệ phải có sự giải thích rõ ràng, khi ta từ trong phòng chạy ra thì người cũng không có ở trong phòng.”

Thích Kế Uy hạ giọng mềm mỏng nói:”Lão Xa! Huynh xem ta là kẻ ăn nói tráo trở sao? Chúng ta đã có hơn mười năm giao tình ...”

Kiểm quang loá mắt, mũi kiếm như chớp giật đâm tới Khoái Dao khách Xa Lôi.

Hồ ly rút cuộc cũng đã lộ đuôi.

Đuôi hồ ly đã lộ tất xuống tay hạ độc thủ.

12. Q.2 - Chương 7: Vô Vị Tiên Sinh

Kiểm nhanh như chớp giạt.

Xa Lôi lấy khoái đao lập danh, chỉ là lão hoàn toàn không tưởng tượng được bằng hữu sinh tử chi giao mười năm của lão lại có thể hạ thủ, hơn nữa hạ thủ cực kỳ tàn độc.

Chỉ là có một người ánh mắt không chớp vẫn đang nhìn tới.

‘Viu!’ một đạo hồng quang loé sáng.

Kiểm của người này chạm kiếm của Thích Kế Uy tại cùng một điểm, trước ngực Xa Lôi hai mũi kiếm chạm nhau toé lửa.

Xa Lôi sắc mặt tái nhợt liền đảo người lui lại phía sau.

Người xuất kiếm là Chu Bạch Tự, gã lạnh lùng đưa mắt nhìn Thích Kế Uy:”Bây giờ có muốn người khác tin người e rằng không thể!”

Xa Lôi vẻ mặt điềm tĩnh thào đao xuống chậm rãi nói:”Thích tứ đệ! Chúng ta quen biết bốn mươi năm ta cũng không ngờ kiếm của người nhanh đến thế, cả Tề đại ca xem ra cũng dưới tay, thật là thất kính!”

Nhất Trụ Kinh Thiên Trương Tự Lưu giơ tay chỉ Thích Kế Uy gầm lớn:”Tốt lắm! Thích tổng tiêu đầu! Người đến ngay cả huynh đệ cũng giết đã vậy chớ trách bọn ta hạ thủ vô tình!”

Tái Trương Phi Trang Quân Bách quát:”Lão Hồ, lão Cửu có phải do người giết hay không, có can đảm thì nhận đi!”

Thích Kế Uy sắc mặt không đổi cười lạnh nói:”Được! Hồ lão tứ đi mao xí là ta hạ thủ. Lão cửu thì chết dưới tay Thiên Thủ thư sinh.”

Trương Ngũ thốt:”Khó trách thủ pháp sử dụng ám khí inh như thế. Thì ra là Thiên Thủ thư sinh Sử Trung Minh.”

Hà Bát tiếp lời:”Sử Trung Minh đã đến ắt tri giao của hãn Tam Thủ Ma Kiệt Bạch Bát Tà cũng ở tại đây.”

Đình Ẩn trầm ngâm nói:”Nếu Bạch Bát Tà ở đây chỉ e rằng sinh tử chi giao của y Đa Tí Kim Viên Mã Đạm Thủy cũng không ngoại lệ.”

Song Đao Vô Ảnh Thiệu Lực Sơn nói tiếp:”Ám khí mẫn thiên phi, Trường Giang Tam tà thủ. Một người đã đến ắt hai kẻ kia không thể không đến.”

Chu Bạch Tự sắc mặt như chàm đỏ xoay người sang hướng Trường, Đoan nhị đao nói gấp:”Trương, Hà hai vị cẩn thận, Trường Giang Tam tà thủ chính là thủ hạ của Đoan Hồn cốc Vô Vị tiên sinh. Hôm nay người tới đây tập kích hai vị có lẽ là Vô Vị tiên sinh.”

Trương Ngũ cười khổ:”Nếu là Vô Vị tiên sinh thì người cùng huynh đệ ta liên thủ cũng chưa phải là đối thủ của hãn.”

Chu Bạch Tự nói:”Ngoài ra võ công tên Thích Kế Uy này cũng không dưới Thi Quốc Thanh, ngay cả tại hạ muốn thắng hãn ắt không dưới ba trăm chiêu.”

Đột nhiên tên tiểu nhị đứng ở góc phòng đưa tay cởi chiếc áo khoác ngoài, toàn thân trang phục màu đen ngòm lộ ra, hãn mỉm cười thích thú nói:”Đoán đúng rồi! Chính là Vô Vị tiên sinh đã xuất thủ còn ta là Tam Thiên Ma Kiệt Bạch Bát Tà đây!”

Phía bên kia lão chưởng quầy thần sắc an tường đưa cặp mắt nhìn Chu Bạch Tự hỏi:”Tiểu tử! Lão phu cũng thấy quái lạ! Người làm thế nào lại nhận ra ta là Vô Vị tiên sinh?”

Chu Bạch Tự ngữ khí nhàn nhạt nói:”Cũng không khó đoán vì các người xuất hiện thật không đúng lúc. Khách trọ của người ở đây đầu đá, đồ vật trong tiệm bị phá huỷ nhưng thần sắc các người vẫn không đổi, có thể an định, tâm bình khí hoà, cái khí thế đó làm sao các người có thể ẩn thân?”

Vô Vị tiên sinh an niên cười nói: "Tốt! Quả nhiên hậu sinh khả ụ, chỉ với một phần cơ trí cùng thân thủ này của người cũng không khó trở thành nhất lưu cao thủ trên giang hồ!"

Chu Bạch Tự đáp: "Lão tiên bối quá lời, vãn bối xin được thỉnh giáo một việc!"

Vô Vị tiên sinh ngưng cười nhìn Chu Bạch Tự nói: "Người hãy nói đi!"

Chu Bạch Tự thốt: "Tiểu bối cũng cảm thấy kỳ quái, hai gia nô Sử Trung Minh và Mã Đạm Thuỷ của tiên bối sao lại vắng mặt?"

Chu Bạch Tự dùng hai chữ gia nô đối với Trường Giang Tam Tà thủ quả thực hạ nhục không tiếc lời. Trường Giang Tam Tà thủ trên giang hồ vốn là nhân vật có mặt mũi nhưng chỉ vì ham muốn võ công kỳ dị cùng vinh hoa phú quý của Đoạn Hồn cốc nên mới theo Vô Vị tiên sinh, vốn dĩ chỉ cầu lợi lộc. Chu Bạch Tự lời bén như gươm điểm trúng tim đen lũ tiểu nhân, quả thật ngôn từ cay độc.

Bạch Bất Tà thân hình chồm động đang muốn tấn công thì thấy Vô Vị tiên sinh phất tay nên không dám không nghe đành nghiêng rặng nhện nhục. Lúc này Vô Vị tiên sinh bật cười lớn nói: "Hỏi rất hay! Hỏi rất tử tế!" lão thu tay lại hí mắt cười nói tiếp: "Sử Trung Minh đang bận rộn việc thu gom ruộng, hòm của các người. Mã Đạm Thuỷ à? Ta đang sai nó đi thu giúp bạc của Dũng Thắng tiêu cục. À! Chúng đem qua đường cửa sổ ấy mà, đằng sau đang có xe ngựa chờ ta ... Được rồi! Để ta thu thập các người xong rồi sẽ ra xe mà đi vậy!"

Xa Lôi thất thanh: "Điều hổ ly sơn!"

Vô Vị tiên sinh thần nhiên nói vài câu tắt cả mọi người đều biết không phải lão đang bỡn cợt. Chu Bạch Tự cùng Xa Lôi đồng thanh quát lớn lao mình về phía phòng của mình.

Cùng lúc ấy, Vô Vị tiên sinh thần sắc vẫn không đổi, hai tay khẽ phất nhẹ, Bạch Bất Tà cùng Thích Kế Uy đồng thời phóng đến. Thân hình Thích Kế Uy lắc nhẹ đã chặn trước mặt Chu Bạch Tự, quá nhất chiêu cả hai từ trên không hạ xuống. Bạch Bất Tà hai tay phất mạnh, bảy tám đạo tinh quang chớp loè phóng tới Xa Lôi, đao của lão hoành không chếp nát tất cả ám khí nhưng Bạch Bất Tà cũng đã xuất hiện trước mặt lão.

Chu Bạch Tự quát lớn lập tức cùng Thích Kế Uy giao thủ, Xa Lôi phi thân sát tới bỏ ra một đao về phía Bạch Bất Tà.

Lục Hí hô to: "Chúng ta cùng xông lên nào! Để xem hần có thể chặn được bao nhiêu người!"

Thanh âm chưa dứt Thái Hành lục hữu thân hình đã di động, phân ra sáu hướng phóng ra.

Sắc mặt Vô Vị tiên sinh trầm xuống gần giọng: "To gan!" thân hình nhích động, vài tiếng 'viu', 'viu' vang lên, Đại Hành lục hữu đều bị bức lui về, lão vẫn bất động tại chỗ nhưng trên tay trái hiện ra một cây trượng màu xanh.

Vô Vị trượng pháp!

Trường, Đoản nhị đao quát lớn, song đao trên tay xoay mình xuất động

Vô Vị tiên sinh thân hình nhích động xuất ra một chưởng ép Trường, Đoản nhị đao lui xuống.

Mũi chân lão tiếp đất đã cất tiếng, giọng nói khinh thường: "Quả thật hư danh! Trường, Đoản nhị đao thì ra chỉ đến vậy!"

Trường, Đoản nhị đao động nộ đang muốn phát tác thì thân hình Bạch Hân Như như ảo ảnh lướt tới.

Hữu thủ Vô Vị tiên sinh vươn ra chộp tới Bạch Hân Như, thân pháp nòng như làn khói lướt qua tránh khỏi trảo, lão kêu lên một tiếng kinh ngạc, đao mình chắn trước mặt nòng, vỡ ra một chưởng bức lui, lão vừa xuất thủ vừa nói: "Khá lắm! Còn trẻ tuổi mà khinh công cao như vậy, thật khó tưởng tượng!"

Trường Đoản nhị đao hú lên một tiếng, một trước một sau trường đoản song đao đâm tới. Vô Vị tiên sinh cười lạnh, trúc trượng tùy tiện đâm nhẹ ra. Hai tiếng kêu thâm vang lên, lòng bàn tay hai lão đều bị đâm thủng, cả hai thanh đao rơi xuống đất.

Chỉ một chiêu, Trường Đoản nhị đao đại bại.

Lão lạnh lùng nói: "Cho các ngươi biết cái gì mới gọi là nhanh!!"

Hà Bát, Trương Ngũ bắt giặc rùng mình.

Lão vuốt nhẹ trượng trên tay nói: "Đây mới chân chính gọi là nhanh!" lời nói vừa dứt trượng trong tay đã xuyên qua lồng ngực Thiệu Lực Sơn, gã rú lên một tiếng quái dị, song đao vừa đưa lên đã mất đà rớt xuống, khí tuyệt mệnh vong.

Vô Vị trượng pháp quả thực cực nhanh, cực chuẩn, người thường không thể hình dung, xuất thủ cực kỳ tàn độc, thực sự hiếm thấy.

Lão rút trượng ra khỏi lồng ngực Thiệu Lực Sơn, máu phun thành vòi, thân hình gã lúc này mới gục ngã xuống đất. Lão nhướng mày nói: "Chiêu này cũng chẳng gọi là nhanh, phải là chiêu này ..." ánh mắt lão dừng lại trên người Lưu Tinh Cẩn Nguyệt Vũ Triệu Hưng khiến gã phát lạnh, sát khí từ lão bức ra khiến gã toàn thân thân phòng bị, lão lại tiếp tục nói: "thì mới miễn cưỡng gọi là nhanh!"

Chữ 'nhanh' vừa dứt trượng của lão đã hướng tới Vũ Triệu Hưng. Đinh Ân cùng Trương Tự đồng thanh quát lớn, kiếm côn nhất tề công vào trượng, Vũ Triệu Hưng dụng lưu tinh chuy chưa kịp đưa lên thì trượng đã xuyên qua yết hầu của gã rồi thu về. Lúc này, kiếm côn còn chưa kịp chạm vào trượng, hoàn toàn đánh vào khoảng không, lão thu trượng về an nhiên mỉm cười, chữ 'nhanh' cũng vừa hết âm vang.

Lão chầm như không hề có cảm giác đã giết hai người, vẫn thoang dong, nhàn nhã như đang đi dạo chơi vậy.

Ngũ Long thần quái Lục Hí, Nhất Trụ Kinh Thiên Trương Tự Lưu, Huyết Kiếm Thần Y Đinh Ân, Tái Trương Phi Trang Quân Bách cả bốn người đồng thanh hét lớn, cả người bốc lên không trung tấn công Vô Vị tiên sinh.

Lục Hí xuất chiêu đánh ra mười sáu thức, miệng quát to: "Đền mạng cho ta!"

Trương Tự Lưu dụng Bát quái côn tập kích bảy mươi thức cũng hét lớn: "Khinh người quá đáng, xem chiêu!"

Kiếm của Đinh Ân nhẹ nhàng như gió cuốn tới: "Trả mạng huynh đệ ta đây!"

Trang Quân Bách người mâu hợp nhất lao tới: "Con bà nó! Không phải người chết thì ta vong!"

Lý Thiên Hành thừa cơ giạt giọng: "Thiên Thắng! Chúng ta cùng lên!"

Lý Thiên Thắng bật kiếm hô to: "Chúng ta cùng lên!"

Hà Bát, Trương Ngũ cúi người nhặt đao cùng lao vào chiến cuộc.

Tám người như sấm vang chớp giạt đánh tới Vô Vị tiên sinh.

Chu Bạch Tự cùng Thích Kế Uy trong khoảng thời gian ngắn ngủi này đã đấu với nhau hai trăm chiêu.

Khi khởi đầu kiếm pháp cả hai lấy nhanh làm chính nhưng càng đánh kiếm pháp phát ra càng chậm, sau hai trăm ba mươi tám chiêu bộ pháp cả hai rối loạn như trâu giày bãi ruộng, cả hai tập trung cao độ quan sát nhất cử nhất động, nhất chiêu nhất thức của đối phương, mồ hôi tuôn ra như tắm.

Kiểm chiêu tuy chậm nhưng một chiêu cũng không sơ sẩy, một thức cũng có thể sát nhân, chỉ cần một chút sơ sẩy tất bại toàn cục bởi chiến cuộc đã đến mức sinh tử tồn vong có thể định trong khoảnh khắc.

Cả hai hầu như không xuất kiếm chỉ dùng bộ pháp khoá chặt ý đồ xuất chiêu của đối phương, bức cho đối phương lộ sơ hở nhất kiếm đoạt mạng.

Cho nên dù chỉ dùng bộ pháp vờ nhau cả hai tính ra cũng đã giao đấu thêm được hai mươi sáu chiêu nữa.

Đột nhiên Chu Bạch Tự biến chiêu không dùng kiếm mà công thẳng một chưởng, bông chưởng trùm lấy ngực của Thích Kế Uy.

Thích Kế Uy hú lên một tiếng quái dị, nương theo chưởng kinh thối lui về phía sau, tuy nhiên vẫn chỉ có thể triệt tiêu phân nửa chưởng lực phát ra, gã ủa một tiếng, phun ra một búng máu. Tuy nhiên, công lực gã vốn thâm hậu nên không đến nỗi mang trọng thương.

Chu Bạch Tự thở hào hển nói: "Kiếm pháp của người quả thực so với ta không kém nhưng chưởng pháp lại quá yếu. Một người muốn tham chiến giành thắng lợi thì phải có nhiều năng lực, kiếm pháp tốt, chưởng pháp tệ, người hôm nay thua trên tay ta cũng không lạ. Cũng như người bán đứng bằng hữu vậy, ta hôm nay đã nhìn rõ mặt thật của người, chịu chết đi!"

Thích Kế Uy miễn cưỡng ngược mặt lên, vẻ mặt hung ác cố hết sức nói: "Người muốn giết ta cũng là chuyện của mười chiêu nữa ... hặc ... hặc ... chỉ là khi đó Vô Vị tiên sinh cũng đã giết sạch bọn chúng rồi! Lúc đó người chết là ta sao? ... ha .. ha .."

Tám bóng người bổ nhào vào Vô Vị tiên sinh.

Vô Vị tiên sinh cười lớn: "Tốt!" cả người bắn tung lên không, chỉ một thoáng âm thanh vi vu vi vu liên miên bất tuyệt vang lên bên tai tám người đang lao tới.

Trương Tự Lưu vừa tới gần lão thì sườn trái và đùi phải đã trúng trượng té xuống, Lục Hí võ công cao hơn tránh được trượng đầu, đỡ được thêm một chiêu nhưng cũng bị chấn rơi xuống đất.

Thoáng chốc cả tám người đều bị lão bức lui.

Người lão vẫn còn trên không trung cất tiếng quát lớn đâm mạnh xuống một trượng. Tái Trương Phi không kịp né tránh đỉnh đầu bị đâm trúng, kế đó lão rút trượng ra quét ngang sang Trang Quân Bách, gã kêu lên hai tiếng thất thanh, khi lão chạm đất thì gã cũng đã đổ gục, mệnh vong.

Lúc Hí thân đứng đầu bát hữu, mắt nhìn đám huynh đệ chết thảm bản thân lại bất lực không khỏi nghiến răng uất hận, gã quát lớn một tiếng một trượng quát xuống.

Lý Thiên Hành cùng Lý Thiên Thăng và Trường Đoản nhị đao nhân cơ hội liền phóng đi.

Đình Ân cùng Trương Tự Lưu cũng không có lấy một khắc nhàn rồi đã dậm mình định lao tới.

Vô Vị tiên sinh cười lớn nói: "Tôi hay lắm!" trong tiếng cười chân trái lão đá về phía Lý thị huynh đệ, hữu thủ chụp ra một trảo chụp lấy côn của Trương Tự Lưu, cùng lúc Trường Đoản nhị đao công tới như chớp giạt thì tả thủ lão xuất thanh trúc trượng xé trượng ảnh Lục Hí xuyên vào rồi đi ra từ lồng ngực của gã.

Bóng trượng đầy trời vụt tắt.

Tiếng cười của lão còn chưa dứt, thanh trúc trượng xuyên qua lồng ngực Lục Hí vẫn còn dư lực đâm tới cắm thẳng vào yết hầu của Huyết Kiếm Thần Y. Lão thu hồi trúc trượng vẫn còn kịp thời gian ngăn cản chiêu thứ hai của Trường Đoản nhị đao phát ra.

Lý thị huynh đệ bị một cước của Vô Vị tiên sinh bức lui lại tiếp tục sẵn tới.

Côn của Trương Tự Lưu bị lão nắm chặt gắng hết sức vẫn không thể rút ra lại thấy Đình Ân cùng Lục Hí trúng độc thủ, lòng đau như cắt, gã điên cuồng rống lớn, toàn lực giạt côn ra khỏi tay Vô Vị tiên sinh. Lần này gã rút ra được thật nhưng liền mất đà ngã ngựa ra đằng sau.

Vô Vị tiên sinh đảo người đâm ra hai trượng về phía Trường Đoản nhị đao.

Hà Bát, Trương Ngũ dù gì cũng liệ vào hàng nhất lưu cao thủ trên giang hồ nên tuy nguy hiểm vẫn tránh được hai trượng này.

Vô vị tiên sinh tức giận quát lớn lại đâm ra hai trượng về phía Lý thị huynh đệ.

Hai gã may mắn đoán trước tình hình, phản ứng linh hoạt nên thoát chết nhưng tay trái của Lý Thiên Hành và đùi phải của Lý Thiên Thăng cũng thủng một lỗ, máu trào ra như suối chảy.

Lão cười lạnh nói: "Tốt! Tốt! Để ta xem các người có thể tiếp thêm một trượng của ta nữa hay không?"

Bóng trượng lại quét đến, Lý thị huynh đệ liều mạng đón đỡ, Trường Đoản nhị đao song đao tề xuất va chạm mạnh vào trượng của Vô Vị tiên sinh.

Bình khí vừa chạm cả bốn người đều bị ép lui, bốn loại binh khí đều bị chấn bay khỏi tay.

Lực đạo của thanh trúc trượng mỏng manh đó quả thật khiến người ta sợ hãi.

Lão lại lạnh lùng thốt: "Trượng tiếp theo ta e là các ngươi không xong rồi!"

Lời còn chưa dứt bóng trượng đã tới!

Khoái Dao Xa Lô vốn dĩ cao hơn Bạch Bất Tà, nên cả hai lúc này vẫn đang khổ chiến là có nguyên do, đó là vì trong khi giao đấu Bạch Bất Tà thi thoảng lại phóng ám khí làm Xa Lô không thể không phân tâm phòng ngự, không thể toàn lực tấn công.

Chỉ là lúc này thắng bại đã rõ, sinh tử đã định.

Bạch Bất Tà liên tiếp phóng ra ba mũi tụ tiễn liền bị Xa Lô dùng đao gạt đi.

Thân hình Bạch Bất Tà bốc lên cao, tả hữu thủ phát mạnh, mười hai mảnh Thiết Liên tử bắn ra.

Xa Lô khoái đao như chớp giạt đánh ra một trăm linh tám đao, đao phong phủ kín thân thể đánh rơi tất cả các mảnh Thiết Liên tử xuống đất.

Bạch Bất Tà thân mình trầm xuống, đưa tay ra đã thấy ánh lên hai mũi tiêu màu tím bầm.

Xa Lô xoay người bật dậy, hai tay đưa ra song chỉ đã kẹp cứng hai mũi tiêu.

Bạch Bất Tà lúc này đã chạm đất sau lưng Xa Lô, lập tức xuất thủ bắn ra ba mũi Bạch Liên châm.

Xa Lô hồi thân, tả hữu thủ phát mạnh, hai mũi tiêu bắn trúng hai mũi châm, còn một mũi bị lão há miệng cắn chặt.

Lúc này lão cùng Bạch Bất Tà đã mặt đối mặt.

Bạch Bất Tà chấn kinh trong lòng nảy sinh ý nệm dùng ám khí tiếp tục chống đỡ, chỉ là khi đưa tay vào túi thì phát hiện không còn một món ám khí nào khiến gã không khỏi thất sắc.

Xa Lô không bỏ lỡ thời cơ, một đao phá không chém ngang bụng Bạch Bất Tà.

Gã ngoài việc rú lên thảm thiết còn có thể làm được gì nữa?

Mắt thấy Lý Thiên Hành sắp chết thảm dưới trượng của Vô Vị tiên sinh bỗng kiếm quang chợt loé, thanh trúc trượng đã bị một kiếm chặn lại.

Vô Vị tiên sinh động nộ quát lớn, đầu trượng đảo chiều đâm vào bóng người cầm kiếm.

Chỉ thấy người nọ nhân ảnh như gió nhẹ nhàng tránh khỏi một trượng lại xoay kiếm đâm ra về hướng Vô Vị tiên sinh.

Kiểm pháp người này chẳng những mau mà còn có vẻ phiêu hốt, không mang một chút lực đạo. Kiếm pháp như vậy chỉ có thể là Tổ Nữ kiếm pháp lấy kiếm khí âm nhu là nền tảng.

Người này đương nhiên là Tiên Tử nữ hiệp Bạch Hân Như.

Trượng của Vô Vị tiên sinh vốn là thuận dương chân khí, kiếm của Tổ Nữ kiếm pháp là kinh lực âm nhu, vừa khéo là đại khắc tinh của y.

Đây chính là một trong những mục đích khi phái Bạch Hân Như áp tiêu của Phong Vân Vô Dịch thủ Long Phóng Khiếu.

Chỉ là võ công cùng kiếm pháp của Bạch Hân Như so với Vô Vị tiên sinh quả thật còn kém quá xa.

Lão khê nghiêng người đã tránh khỏi kiếm chiêu, mắt ánh lên vẻ giễu cợt phóng ra một trượng hết sức tùy tiện đã bức nàng lui ba bước

Bỗng lão thất sắc hỏi dồn: "Tổ Nữ Phong Lô Phong thân ni là gì của ngươi?"

Bạch Hân Như đáp: "Chinh là gia sư!"

Lão lại quát ra một trượng, kiếm của nàng chưa kịp gờ lên đã bị chắn bay.

Nàng hoảng kinh kêu lên một tiếng, trúc trượng đã đâm đến nơi.

Hà Bát, Trương Ngũ lại nhặt đao phóng lên, lão đến nhìn cũng không thèm nhìn phát ra một chưởng ép lui cả hai.

Lý Thiên Hành, Lý Thiên Thắng chưa kịp tới gần đã trúng cước té ngã.

May sao lúc này Trương Tự Lưu đã lao tới, Bát Quái còn ngành tiếp trúc trượng nhưng cũng bị ép cho nằm bẹp xuống đất.

Lão quát lớn đồng thời đầu trượng lại tiếp tục hướng về phía Bạch Hân Như đâm ra: "Hôm nay ngươi không chết ắt sẽ thành đại địch của ta!"

Nàng có muốn tránh cũng không thể tránh, đúng là chỉ giương mắt chờ chết thì đao quang chớp nhoáng chấn vào trúc trượng toé lửa, vừa vụn làm đầu trượng lệch sang một bên không đá thương tới nàng.

Xa Lôi đã đến.

Vô Vị tiên sinh căn bản chẳng để những người này vào mắt, lão vốn định tốc chiến tốc thắng, sau khi thu thập đám người này sẽ sang yểm trợ Thích Kế Uy hạ sát Chu Bạch Tự rồi mang kim ngân châu báu rời đi.

Cuối cùng lão lại bí chính đám người mà lão xem thường cầm chân không dứt ra được.

Nhác thấy Xa Lôi lão biết Bạch Bát Tà đã vong mệnh liền nổi giận quát: "Tốt lắm! Để ta xem các người có thể chịu được bao nhiêu chiêu!"

Trong khoảnh khắc trượng ảnh mịt mù cả sáu người bị bức đến không thể hít thở, nhất thời lâm vào hiểm cảnh.

Chỉ mình lão ép sáu người đến không thể chống đỡ, trượng phòng vu vu, chớp mắt đầu trượng đã đâm sát yết hầu Lý Thiên Thắng.

Cả năm người mắt thấy cũng đành bất lực, bỗng đầu trượng bị mũi kiếm đâm chệch sang một bên, là Lý Thiên Hùng. Gã mang thân mình đây thương tích gia nhập vào chiến cuộc.

"Đình ... đang!"

Thanh âm va chạm giữa các món binh khí vang lên chói chói. Bốn kiếm, ba đao, một côn bắn tung ra các hướng, trượng lại đến!

Ngay lúc ấy, sau lưng lão một luồng kiếm phong ập tới chặn đứng trượng phong của lão.

Lão ngược đầu nhìn lên trong lòng đã trầm xuống, Thích Kế Uy đã không xong.

Chỉ nghe được tiếng reo hoan hỉ của Hân Như: "Bạch Tự!"

Thành chủ Bắc thành, Thiểm Điện kiếm khách Chu Bạch Tự đã tới.

Lão lạnh lùng thốt: "Ngươi đã đến!"

Chu Bạch Tự đưa mắt nhìn lão đáp: "Ta đã đến!"

Lão hỏi: "Ngươi giết Thích Kế Uy?"

Chu Bạch Tự trả lời: "Không sai!"

Lão buông lời khen: "Võ công ngươi cũng hông tệ!"

Chu Bạch Tự điềm nhiên nói: "Quá khen!"

Lão lại tiếp tục nói: "Gia nhập Đoàn Hồn cốc! Ngươi sẽ ngồi ghế Tổng hộ pháp!"

Chu Bạch Tự cười nói: "Đa tạ!"

Lão cười nhạt: "Ngươi rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt ư?"

Chu Bạch Tự không đổi sắc: "Đúng vậy!"

Lão ngạc nhiên: "Nhưng ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của ta!?"

Chu Bạch Tự thản nhiên: "Đành tận sức!"

Lão cười lớn: "Tốt! Ta xuất chiêu đây!"

Vừa dứt lời trúc trượng của lão đã như tia chớp phóng tới.

Chu Bạch Tự quát lớn, hồi kiếm bặt trượng.

Lão rút tay, rồi lại đâm tới.

Chu Bạch Tự biến chiêu nhưng đã ở thế hạ phong.

Quả thực gã mới bước một chân vào Quỷ môn quan, chỉ một chút phán đoán sai lầm yết hầu gã đã thủng ra một lỗ.

Nhưng nếu gã không liều mạng thì làm sao có thể thoát khỏi lão?

Lão ra chiêu càng lúc càng gấp.

Trong lòng gã càng lúc càng gấp nhưng cũng không dám một chút sơ sẩy, chỉ một sai lầm tất toàn quân bị diệt.

Gã vốn không coi trọng chuyện sinh tử chỉ là Bắc thành sẽ ra sao nếu gã nằm xuống?

Chiêu thức của lão quả thật rất biến ảo.

Mồ hôi gã từ đỉnh đầu tràn ra.

Nếu như gã chết ai sẽ chăm sóc Hân Như?

Nếu gã vong mệnh, tiêu ngân sẽ lạc vào tay ai?

Bốn mươi hiệp!

Trong lòng gã không ngừng gào thét "Ta không thể chết!"

Không thể chết được.

Không thể chết!

Năm mươi hiệp.

Mồ hôi gã như tắm, áo quần ướt sũng, hơi thở gấp gáp.

Gã không thể chết được, không thể chết!

"Choang!"

Kiểm của gã rốt cuộc đã bị chấn bay, đầu trúc trượng Vô Vị tiên sinh nằm ngay dưới cằm gã, sắt mặt gã như nhúm tro tàn.

Lão nhìn hần thở dốc nói: "Người quả thực là đối thủ duy nhất ta từng gặp trong bảy mươi năm qua có thể tiếp được của ta sáu mươi chiêu!"

Bạch Hân Như định lao lên tiếp ứng lão đã quát lớn: "Ai đến ta giết hần ngay!"

Sau đó lão hướng về gã nói: "Vô luận ra sao quả thật giết người mới là thượng sách!"

Lão lại cười: "Giờ này Trung Minh cùng Đạm Thuỷ đang chờ ta ngoài xe chờ ta. Ta giết người xong người đi đường người ta đi đường ta vậy ha ha ha ..."

Bỗng nhiên trên lầu vọng xuống một tiếng cười khoáng đạt: "Ha ha ha! Được rồi! Người nên đi, đám gia hoả của người đã đi xuống hoàng tuyền mở lối cho lão nhân gia người rồi đấy! Ha ha ha!", tiếng cười này quả thật rất đặc biệt, giống như vang vọng từ trong thính không: "Trước khi chết người có di ngôn gì không?"

Lão vừa ngược mắt nhìn lên liền thấy hai bóng người cầm đầu rơi xuống phía lão.

Loại công phu quái gỡ này thật là chưa ai từng thấy qua.

Lão cũng không dám đón lấy đành dịch người tránh sang một bên.

Chu Bạch Tự nhân cơ hội bắn người về phía sau tránh khỏi sự uy hiếp của trúc trượng, lúc này gã mới thở ra được một hơi.

Hai bóng người đó quả thật cắm đầu xuống đất, máu bắn tung toé.

Hai người đó chắc chắn đã bị điểm huyết trước khi rơi xuống.

Bị điểm huyết tất không thể tự nhảy xuống, cho dù là chính mình ngã xuống cũng không thể cắm đầu xuống như thế, trừ phi hai gã bị người ta ném xuống.

Khoái Dao Xa Lôïi bỗng cả kinh kêu lên: "Sử Trung Minh! Mã Đạm Thuỷ!"

Thì ra hai người cắm đầu xuống đất ấy là Thiên Thủ thư sinh Sử Trung Minh và Đa Tí Kim Viên Mã Đạm Thuỷ.

Tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn lên lầu.

Chu Bạch Tự không khỏi hoan hỉ kêu lớn: "Truy Mệnh! Truy Mệnh huynh! Huynh đã đến!"

Vô Vị tiên sinh tinh thần chấn động. Truy Mệnh? Một trong Tứ đại Danh bộ, Truy Mệnh?

Lão chuyển trúc trượng từ tay trái sang tay phải, tập trung tinh thần phòng bị.

Đến ắt là địch.

Mà hẳn đã đến.

Hà Bát, Trương Ngũ, Xa Lôïi nhất thời đều kinh ngạc tốt độ. Họ không tưởng tượng được trong thời điểm này, địa phương này lại xuất hiện một người trong Tứ đại Danh bộ, Truy Mệnh.

Bọn họ đều ngẩng đầu nhìn về phía Truy Mệnh.

Gã đang ngồi cười hi hi ha ha trên lan can lầu thượng, giữa cổ dốc mạnh bầu rượu đổ vào miệng, rượu chảy ra quá nhiều bắn tung toé ướt gần hết bộ quần áo rách nát trên người.

Gã dường như chẳng có chút gì quan tâm đến xung quanh, cứ tựa như đang ngồi quán uống rượu vậy.

Đến khi bầu rượu cạn sạch gã mới phẩy tay quăng đi, miệng nói: "Ai ... một tiền mua rượu lại hết rồi!"

Vô Vị tiên sinh trầm giọng nói: "Đoạn Hồn cốc có rượu, người có đi uống không?"

Gã khinh khỉnh liếc mắt nhìn Vô Vị tiên sinh đáp: "Rượu của Đoạn Hồn cốc, ta không uống!"

Sắc mặt lão lại trầm xuống thêm một chút: "Nếu huynh đòi cho rằng rượu Đoạn Hồn cốc không ngon tặc có thể lấy rượu ngon nơi khác về cùng huynh đãi thưởng thức!"

Gã vẫn hi hi ha ha đáp: "Rượu nơi khác có ngon đem đến Đoạn Hồn cốc ta cũn không uống được!"

Lão nổi giận quát lớn: "Người rượu mời không uống muốn uống rượu phạt sao?"

Gã cười lớn: "Rượu phạt sao? Hợp ý ta đây!" câu còn chưa dứt người gã đã bốc lên nhảy xuống dưới.

Cước của gã còn chưa chạm đất thì 'Viu' một tiếng, trúc trượng đã như chớp đâm tới.

Thân hình gã trầm nhẹ xuống, nụ cười vụt tắt, tả thủ chụp về trước.

Khi mọi người đưa mắt nhìn xuống trận đấu đã bắt đầu.

Vô Vị tiên sinh chân trái trước, chân phải sau, cước đạp tử ngọc, đầu thanh trúc trượng lừng danh thiên hạ đang nằm trong tay Truy Mệnh.

Truy Mệnh hai chân tùy tiện không theo bộ pháp nào cả, tả thủ chụp cứng trúc trượng

Vô Vị tiên sinh sắc mặt xanh lè gằn giọng: "Trong thiên hạ người là người đầu tiên có thể dùng tay bắt lấy trượng của ta!"

Truy Mệnh sắc mặt cũng trầm xuống: "Người cũng là người đầu tiên để ta bắt được binh khí nhưng vẫn không đoạt được!"

Vô Vị tiên sinh mặt đầy sát khí, thanh trúc trượng trong tay đâm mạnh về phía trước.

Năm ngón tay Truy Mệnh vẫn vững chãi khoá chặt trúc trượng, có điều máu đã tràn ra kẽ tay.

Gã dịch người hướng về phía trước bước ra từng bước.

Chân của gã so với người thường dài hơn một chút nên chỉ vài bước gã đã áp sát tới Vô Vị tiên sinh.

Hữu thủ gã chém về phía tay cầm trượng của Vô Vị tiên sinh.

Vô Vị tiên sinh gạt ngang tả thủ chặn hữu thủ của gã lại.

Gã kêu lên một tiếng đau đớn, chân phải quét ngang về phía lão.

Lão tránh không được, đỡ cũng không xong đành buông tay cả người thối lui tránh khỏi một cước.

Năm ngón tay co lại đoạt lấy trúc trượng, tiến tới một bước lại đá ra một cước.

Lão cúi người phản cước, gã lại lấy trượng đâm vào.

Lão tay nhanh mắt sáng, áp sát người chụp lấy thân trượng.

Cả hai ra chiêu nhanh chóng, chớp mắt trượng đã qua tay hai lần, tranh đoạt không ngừng.

Vô Vị tiên sinh tả thủ cầm trượng, hữu thủ vỗ ra một chưởng về phía Truy Mệnh

Chân trái gã tung ra chạm vào hữu thủ của lão.

Lão không dám nạnh tiếp liền biến chiêu, biến chưởng thành trảo bấu vào tả thủ của gã.

Gã đành buông tay, thanh trúc trượng lại về tay lão.

Trượng vừa về tay lập tức bóng trượng bao trùm, thanh âm 'vu vu' vang lên bao quanh người lão chờ thời cơ xuất chiêu.

Chân gã cũng xoay tròn quanh thân chờ cơ hội! Đôi chân của gã có thể sử dụng như vậy quả thực kinh nhân, cùng đôi tay gã quả thật là một loại binh khí độc nhất vô nhị!

Tiếng trượng xé gió ngày càng gấp!

Cước của gã cũng ngày càng nhanh trông như mười hai bông vụ xoáy ra những cơn lốc vậy.

Một tiếng hét lớn, trượng xuất, cước bạt.

Trong chớp mắt không gian tĩnh lặng chỉ nghe những tiếng hét thảm nỗi nhau vang lên.

Mọi người cơ bản không rõ kết quả như thế nào vì chiêu thức xuất ra quá nhanh.

Chu Bạch Tự rõ ràng nhìn thấy trượng của Vô Vị tiên sinh cắm vào đầu Thiết Thủ.

Nhưng lại thấy Vô Vị tiên sinh phun ra một búng máu, ngực lão đã trúng một cước của Truy Mệnh.

Lão mặt mày co rúm, thống khổ như biến thành ác thú, cả người lao đến Truy Mệnh

Truy Mệnh thở dài: "Trúng một cước của ta mà vẫn có thể phản kích quả thật người là người đầu tiên ta gặp!"

Vẫn còn đang nói nhưng gã đã nhắc người phóng lên tránh khỏi một kích của lão. Sau đó lại xuất hiện phía sau lưng lão, nốt cước lại tung ra, cả người lão bắn tung lên không trung.

Gã cũng đồng thời phóng lên, 'bốp, bốp', 'chát, chát' cả người lão trúng thêm mười bảy, mười tám cước rồi gã mới chạm đất.

Lúc Vô Vị tiên sinh chạm đất đã nhìn không ra hình người, trông không khác một đồng thệ nhậy nhựa.

Nhưng lão chết cũng không đau khổ.

Bởi lão đã tắt thở từ lúc chưa chạm đất.

Giống như người có nội công thâm hậu thì cho dù có chặt hết tứ chi của gã, bỏ đói, bỏ khát ba ngày ba đêm cũng chưa thể chết được. Cái thống khổ ấy ai có thể chịu đựng được?

Cho nên Truy Mệnh xuất cước như gió làm Vô Vị tiên sinh táng mạng tức thì cũng là tránh cho lão bị dày vò mà chết vậy.

Lão đã chết.

Người đứng thứ hai Đoạn Hồn cốc, Vô Vị tiên sinh đã chết dưới cước của một trong Tứ đại Danh bộ, Truy Mệnh.

Vô Địch công tử? Hắn có thể bỏ qua hay không?

13. Q.2 - Chương 8: Con Ưng Khổng Lò

Bình minh.

Bên ngoài khách điếm.

Một chiếc xe ngựa đã sẵn sàng, chuẩn bị xuất phát.

Người đánh ngựa chình là gã còn sống duy nhất trong Đại Hành bát hữu, Nhất Trụ Kinh Thiên Trương Tự Lưu.

Sắc mặt gã thập phần thương cảm, thần tình của hắn như không nằm ở trên xe ngựa, ngơ ngác đến ngờ nghệch.

Một người nếu ở hai canh giờ trước còn có bảy huynh đệ cùng mình ở một chỗ nhưng chỉ trong nháy mắt đều thảm tử chỉ còn lại một mình thì cho dù là người hoạt bát, lạc quan đến mấy cũng hoá thành như kẻ ngây ngốc.

Phía dưới xe vọng lên tiếng người nói chuyện, là giọng nói của Khoái Dao Xa Lô: "Chư vị bắt tất đưa tiễn!"

Chu Bạch Tự sắc mặt âm đạm nói: "Quý tộc chỉ còn hai người, chuyến tiêu này xin cẩn trọng!"

Khoái Dao Xa Lô miễn cưỡng nhếch miệng cười thảm: "Xin nhớ lời Chu đại hiệp, chuyến tiêu này bình an mong là chuyến tiêu của Phong Vân tiêu tộc cũng thế!"

Truy Mệnh mỉm cười nói: "Ta chỉ sợ bình an không được, chỉ mong hoá hiểm thành lành, an toàn áp tiêu!"

Xa Lô chấp tay nói: "Ngày sau nhàn rồi xin mời đến tộ cục để tỏ chút lòng thành tri ân tương trợ." Dứt lời lão phóng mình lên xe ngựa, ngoảnh đầu lại nói: "Cáo từ!" rồi khuất mình vào trong xe ngồi xuống.

Trương Ngũ, Hà Bát đồng thanh: "Hẹn ngày tái ngộ!"

Trương Tự Lưu 'hát' một tiếng lớn thúc ngựa, tiếng móng ngựa gõ đều xuống mặt đường, chốc lát cỗ xe đã khuất tầm mắt mọi người.

Truy Mệnh chậm rãi nói: "Cũng đến lúc chúng ta lên đường!"

Trương Ngũ đột nhiên nói: "Lão phu có chuyện muốn thỉnh giáo!"

Truy Mệnh quay đầu lại hỏi: "Là chuyện gì?"

Hà Bát lên tiếng: "Đoạn Hồn cốc đệ nhị nhân Vô Vị tiên sinh chết đi, không rõ đứng đầu có phải là người năm lần xuất cốc, giết năm trăm mạng, khinh công, chưởng pháp, trí mưu thiên hạ vô song Vô Địch công tử không?"

Truy Mệnh đáp: "Vô Vị tiên sinh tuy là thúc phụ của Vô Địch công tử nhưng quả thật tài trí, võ công đều không phải địch thủ của Vô Địch công tử nên đành phải xếp hàng thứ hai trong cốc vậy!"

Chu Bạch Tự hỏi: "Chẳng hay gã năm nay bao nhiêu tuổi?"

Truy Mệnh trầm ngâm đáp: "Trường Giang sóng sau đũa sóng trước, người này đến nay chỉ khoảng ba mươi nhưng năng lực cao tuyệt, đứng đầu quần hùng ..."

Trương Ngũ nói: "Gã từng gửi thư thông tri cho Long cục chủ sẽ cướp chuyển tiêu này. Hôm nay Vô Vị tiên sinh vong mệnh e rằng hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua."

Truy Mệnh đáp: "Đúng vậy! Từ đây còn ba trăm dặm đường nữa sẽ đến Thiên Long trấn, nơi đó đã thuộc địa bàn của Thí Kiếm sơn trang. Vô Địch công tử trọng phạm vi của Thí Kiếm sơn trang đoán chắc không dám hạ thủ. Do vậy, từ Thiên Long trấn đến Hoàng Hà đại khái không có chuyện bất thường, nhưng quãng đường từ đây đến Thiên Long trấn, ba trăm dặm đường này, không thể trong năm, ba ngày là có thể vượt qua, nếu gã muốn tới ắt sẽ tấn công trong khoảng thời gian này!"

Bạch Hân Như thắc mắc: "Vậy chẳng phải ba trăm dặm đường này rất nguy hiểm sao?"

Truy Mệnh trầm ngâm đáp: "Cách đây khoảng trăm dặm là một tiểu trấn, hơn nữa trong quãng đường này phân bộ Phong Vân tiêu cục trải dài, tin tức rất nhạy, xem như có thể an toàn, nhưng ..."

Chu Bạch Tự hỏi gấp: "Sau trăm dặm này là gì?"

Truy Mệnh cười khò: "Đất hoang, một vùng đất hoang vu, trải dài trăm dặm một vùng hoang vắng, người trong giang hồ gọi đó là đất cường đạo, đây chính là tuyến đường khó khăn nhất để áp tiêu, hoàn toàn có lợi cho việc tập kích nhưng lại bất lợi cho việc phòng thủ, nhất là vùng Bạch Cốt hoang nguyên!"

oOo

Chính ngọ.

Mặt trời bình lửa đỏ xuống muôn vạn hào quang chói mắt đâm sâu vào mặt đất.

Cả bầu trời không có lấy một đám mây, trên mặt đất cũng tuyệt không có lấy một thân cây.

Lướt mắt vẫn có thể thấy được những đám bụi rậm, cỏ dại vàng cháy, chúng như điểm tô thêm sự hoang vu của vùng đất.

Nơi đây trải dài một trăm bảy mươi dặm chói ánh cát vàng, vài ngọn núi nhỏ vạn vẻ kỳ dị, vô số những tảng đá lớn trải khắp bốn phía.

Nếu có người ẩn mình sau các cồn cát nhỏ hoặc các tảng đá âm thầm tập kích quả thật hoàn hảo, khó có người có thể phát hiện. Nhưng xa đội kia đang đi qua mà không bị phát giác thành ra khó có khả năng xảy ra chuyện?

Địch nhân đang ở một nơi bí mật gần đó, xuất hiện ban ngày, đó là đại kỵ của binh gia, nhưng quả thật chúng đang ở đó.

oOo

Một con ưng khổng lồ đảo vòng trên không trung

Ánh mặt trời chói chang phản chiếu lấp lánh trên chiếc mỏ dài của con ưng, nó chúm xuống lại lượn ngược lên.

Con ưng khổng lồ này một mực quần đảo quanh một khu vực.

Dưới mặt đất đang có một bóng người chậm rãi tiến về phía trước.

oOo

Bọn họ đã đi hơn năm mươi dặm đường trên vùng đất hoang vu này nhưng vẫn còn khoảng một trăm hai mươi dặm lộ trình đang chờ ở phía trước.

Bọn họ là Truy Mệnh, thành chủ Bắc Thành Thiểm Điện kiêm Chu Bạch Tụ, Tiên Tử nữ hiệp Bạch Hân Như, Trường Đoãn nhị đao Hà Bát, Trương Ngũ, còn có ba huynh đệ trong Thanh Sam Thập Bát kiếm Lý Thiên Hành, Lý Thiên Hùng, Lý Thiên Thắng cùng hai gã xa phu tướng mạo phong trần điều khiển hai chiếc xe ngựa, xe không chở người mà chở mười sáu chiếc thùng.

oOo

Ngày thứ năm.

Đã năm ngày hành trình, tất nhiên không có chút thoải mái dưới ánh nắng gay gắt như vậy, một hành trình hung hiểm.

Truy Mệnh ước chừng chỉ còn hai ngày đường nữa là tới Thiên Long Trấn. Nếu không phải vì hai chiếc xe nặng nề chất đầy châu báu thì với sáu con khoái mã họ đã sớm tới nơi lâu rồi.

Nhưng mấy ngày nay vẫn bình yên.

Thật ra cũng đã chạm mặt hai nhóm cường đạo chặn đường cướp tiêu nhưng Trường Đoãn nhị đao vừa xuất thủ bọn chúng đã ôm đầu, mang thương tích chạy tán loạn, đó là chuyện của ngày hành trình thứ hai.

Ngày thứ ba, Tiểu Hắc giáo Phó giáo chủ Hàn Tụ Ma Quân Hác Phúc Tường đích thân xuất thủ cướp tiêu, gã đang định so tài cao thấp cùng Trường Đoãn nhị đao chợt thấy thành chủ Bắc Thành trong đoàn liền cung kính nhường đường.

Thật ra không mấy ai biết gã hán tử say khướt gập gềnh trong đoàn là Truy Mệnh, nếu Hác Phúc Tường biết sự thật có lẽ gã phải quỳ xuống mà tiễn chuyển tiêu đi mới đúng.

Ngày thứ tư, một đám mã tặc ước chừng mười hai, mười ba tên không biết trời cao đất dày mặc kệ là ai đang áp tiêu xông đến cướp. Kết quả một mình Lý Thiên Thắng đánh cho chúng chạy tán loạn, tên đầu lãnh trúng một kiếm của Lý Thiên Hùng táng mạng.

oOo

Ngày thứ năm.

Chiều tà, vô sự phát sinh, tiếng lóc cóc của chiếc xe ngựa đều đặn vang lên, cát vàng trải dài, thương khách trên đường hầu như không một người xuất hiện.

Ba chiếc xe nối đuôi nhau.

Con ưng khổng lồ luẩn quẩn trên không trung không rời đoàn xe, ánh mắt tà ác của nó ghim chặt vào đoàn xe.

Nó đang tìm con mồi.

Không một tiếng gió.

Ba chiếc xe vẫn đi tới phía trước.

Trên chiếc xe đầu tiên là Lý thị tam huynh đệ.

Chiếc thứ hai do Trường Đoãn nhị đao cầm cương.

Chiếc thứ ba ngồi bên trong là Chu Bạch Tụ, Bạch Hân Như cùng thân bộ 'say mềm' Truy Mệnh.

Bụi rậm khắp nơi, dốc cao chập chùng.

Địa hình trước sau, phải trái cảnh sắc đều giống nhau như đúc, xa đội quả thật dễ dàng thất lạc nhau nếu có bất kỳ sự cố gì xảy ra làm mất đi sự liên lạc.

Đúng lúc này xe ngựa bỗng dừng lại.

Ngựa đã mệt, phải dừng lại cho chúng uống nước.

Người càn mệt, phải ăn cơm.

Xe ngựa dừng lại, người trong xe ắt phải bước xuống.

Con ưng ngốc ngếch trên không vẫn đảo qua lượn lại không bay đi.

Truy Mệnh bước tới một bụi cây miệng lẩm bẩm: "Nóng quá!"

Chu Bạch Tự cùng Bạch Hân Như bước tới, ngồi xuống nói: "Chúng ta nghỉ một chút thôi!"

Hà Bát thân mình tròn trịa, người mập vốn không ưa nóng, lão cũng không ngoại lệ, không ngừng lấy tay áo chùi mồ hôi. Trương Ngũ nói: "Ôi! Bây giờ có chút rượu để uống thì tốt quá!"

'Lạch cạch', 'sột soạt' vài âm thanh vang lên, Truy Mệnh moi trong người gã ra một bình rượu rồi đổ vào miệng, cổ của hai lão Trương, Ngũ dài ra thêm một đoạn.

Hà Bát rên rỉ: "Không có để uống thì ta ăn vậy!". Lão lặn trong chiếc túi đất bên thắt lưng ra một mớ lương khô nhai rôm rốp. Ăn được một lát bỗng Lý Thiên Hùng vội đứng dậy bước đi ra xa, lão liền lên tiếng: "Hà! Mới ăn một chút lại đi? Lại nữa sao?"

Lý Thiên Hùng đỏ mặt đáp: "Không! Không! Uống nước nhiều quá nên muốn thoải mái chút thôi! Ha ha ..." dứt lời gã bước tới một gò đất đằng xa.

Lý Thiên Thắng hớp một ngụm nước rồi nói: "Ta khát muốn chết nhưng không dám uống nhiều, chỉ sợ nước không đủ dùng, coi hẩn kia, lại nữa rồi!"

Lý Thiên Hành cười ha hả.

Chu Bạch Tự nói: "Chúng ta cứ đi với tốc độ này xem ra chỉ vài ngày nữa là có thể xem như hoàn thành nhiệm vụ rồi!"

Trương Ngũ miệng nhai nhồm nhoàm lương khô nói: "Lạ nhỉ! Hôm nay dường như không có chuyện gì xảy ra cả!"

Truy Mệnh trầm giọng nói: "Càng yên tĩnh có lẽ càng không ổn!"

Hà Bát hồ nghi hỏi: "Chẳng lẽ người cho rằng ..."

Truy Mệnh cười cười đáp: "Chỉ mong là ta sai, ta chỉ cho rằng Vô Địch công tử ắt không cam tâm buông tay ..."

Đúng lúc này, con ưng khổng lồ trên không trung bỗng rít lên một thanh âm chói tai khiến người nghe không rét mà run lên.

Truy Mệnh chuyển tầm nhìn lên không, mọi người sắc mặt đều có vẻ trầm trọng, trong tâm như có một bóng ma lớn vờn không yên. Truy Mệnh tiếp tục nói: "Mấy ngày nay ta luôn cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra, hơn nữa luôn có cảm giác chúng ta đang bị theo dõi nhưng lại không thấy địch nhân xuất hiện, cảm giác địch nhân vô ảnh vô tung quả thật rất đáng sợ, có thể chúng đang rất gần đây ..."

Gã đưa mắt nhận thấy sắc mặt u ám của mọi người liền miễn cưỡng cười nói tiếp: "Chắc là do ta quá đa nghi thôi, ta đoán chúng muốn tạo áp lực khiến chúng ta rối loạn, hà ..., bất luận địch nhân có như thế nào chúng ta cũng đành toàn lực ngăn chặn vậy!"

Trương Ngũ nhồm nhoàm nuốt hết mớ lương khô chùi miệng nói: "Lão Hà, lão Hà! Ăn nhanh, ăn nhanh! Trời đang còn sáng! Lên đường đi ngay!"

Hà Bát đảo mắt găm gờ nói: "Cái lão còm nhom! Muốn đi cứ đi! Ta đây phì nộn, chờ bão thổi đi!"

Hai lão đối thoại khiến mọi người không khỏi ôm bụng cười một cách sảng khoái, Bạch Hân Như nén cười nói: "Thôi được rồi! Chúng ta ăn nhanh một chút rồi lên đường nào!"

Lý Thiên Hành lẩm bẩm chửi rủa: "Thiên Hùng làm quái gì lâu thế nhỉ? Đi tiểu cũng mất cả nửa ngày trời!"

Lý Thiên Thắng phóng mình về phía gò đất, vừa đi vừa nói với lại: "Để đệ xem hẩn đang làm cái trò quỷ gì?"

Lý Thiên Hành hét vống theo: "Này .. này ... Thiên Thắng! Người tính giả thân giả quỷ ăn ké à!"

Thân hình Lý Thiên Thắng lúc này đã khuất sau gò đất, liền đó vang lên một tiếng thét.

Một tiếng thét kinh hoàng pha lẫn đau thương.

Tiếng thét của Lý Thiên Thắng

Thanh âm khủng bố, bén nhọn vang vọng.

Ngay lúc tiếng thét vang lên, Chu Bạch Tự song chưởng vỗ mạnh xuống đất cả người bắn đi.

Thanh âm chưa dứt Chu Bạch Tự đã đến cạnh gò đất.

Người thứ hai lao người đi thì đã vang lên tiếng của Truy Mệnh: "Người đi xem thế nào, cẩn trọng, tiêu ngân có ta ở đây coi chừng!"

Chu Bạch Tự nghe thấy trong lòng thầm hổ thẹn, gã tùy tiện lao đi giả như địch nhân dụng kế diệu hổ ly sơn thì đúng là mang thân dẫn hiềm địa.

Tâm ý vừa động, gã đã phóng qua gò đất, chân chạm đất.

Chân vừa chạm đất cả người gã hoàn toàn bất động.

Bởi gã quá kinh ngạc, quá phẫn nộ.

14. Q.2 - Chương 9: Vây Công

Trường Đoãn nhị đao đã lướt qua gò đất, chân chạm đất.

Hai lão cũng ngậy người.

Chỉ thấy Lý Thiên Thắng hai mắt nhoà lệ, hai tay siết chặt nắm đấm quỳ gục trên mặt đất vô thanh vô tức mà như đang khóc rống lên.

Có thể khóc ra tiếng đã đau khổ, khóc không ra tiếng không thể gọi là đau khổ, khóc không ra tiếng đó là nước mắt anh hùng, thương tâm lệ!

Bởi, Lý Thiên Thắng đang quỳ trước một thi thể.

Thi thể của Thanh Sam thập bát kiếm, Lý Thiên Hùng.

Máu, máu nhuộm đỏ cát vàng.

Sau lưng Lý Thiên Hùng có một vết thương do kiếm gây ra.

Nhất kiếm đoạt mệnh.

Nhóm Chu Bạch Tự kinh ngạc không phải bởi cái chết của Lý Thiên Hùng mà là vì cái chết của gã rất khó tin.

Địch nhân một kiếm giết chết Lý Thiên Hùng cũng không có gì lạ. Nhưng có thể trong một chiêu khiến Lý Thiên Hùng ngay cả kêu lên một tiếng thì thiên hạ có được mấy người?

Địch nhân lợi dụng thời cơ để sát nhân hiển nhiên đã nắm rõ tình hình như lòng bàn tay nhưng địch nhân là ai có thể hành động kề bên thành chủ Bắc Thành, Truy Mệnh mà không bị phát giác?

Địch nhân vô hình?

Địch nhân sát nhân ngay gò đất kề bên mà mọi người không ai hay biết, năng lực kinh khủng như vậy có thật chăng?

Trừ phi là ma quỷ.

Là quỷ!

Cho nên Hà Bát, Trương Ngũ có chút run sợ, cũng không biết là đang sợ hãi hay phẫn nộ.

Bạch Hân Như cũng đã tới nơi, phản ứng của nàng tất không thể so với người đã lăn lộn trong giang hồ bốn mươi lăm năm Trường Đoãn nhị đao nhưng so với Lý Thiên Hành thì khinh công nàng vẫn inh hơn nhiều.

Chân vừa chạm đất nàng đã hét lên thất thanh.

Cái chết của Lý Thiên Hùng thật khiến người ta khiếp sợ.

oOo

Gò đất bên cạnh mọc lên một nấm mộ.

Lý thị huynh đệ đứng ở hai bên, dưới ánh trăng lệ nhạt nhòa khuôn mặt, không nói nên lời.

Thanh Sam thập bát kiếm vì chuyển tiêu này mười sau huynh đệ đã ra đi, hai gã không hoá điên âu cũng là may mắn.

Hai thanh đao của Trường Đoãn nhị đao lấp loá ánh bạc, ngoại trừ hi vọng dùng hai thanh đao này đòi nợ máu còn có thể hi vọng gì đây?

Tâm của Bạch Hân Như hút vào thanh kiếm đang cắm trước mộ, trên kiếm còn dính cát vàng, sắc mặt nàng cũng vàng như cát.

Máu nhuộm cát.

Thần tình Chu Bạch Tự thập phần ảm đạm.

Truy Mệnh dốc bầu rượu uống cạn sự buồn bực trong lòng.

Ba xe sáu ngựa thình lạng đứng một bên, thi thoảng tiếng gõ móng, phất đuôi đuôi ruồi của mấy con ngựa vang lên nhẹ, không gian lạnh lẽo như trăng, tĩnh lặng.

Xa xa có một gò đất cao ngất, ẩn trên đó con ưng giương đôi mắt chăm chú quan sát đám người đằng xa.

Chu Bạch Tự nghiêng răng nói: "Vô Địch công tử quả nhiên thủ đoạn tàn nhẫn, thân thủ inh!"

Truy Mệnh ực một hơi cạn bầu rượu lau miệng nói: "Không phải Vô Địch công tử! Hắn không dùng kiếm, hắn là người cẩn thận chỉ tin tưởng vào đôi tay của mình, chỉ có đôi tay không khi nào hắn quên mang, kiếm có thể quên mang, Thiên Hùng lại chết dưới kiếm."

Hà Bát hồ nghi hỏi lại: "Vậy ý của ngươi là ..."

Truy Mệnh trầm tư nói: "Giết Lý Thiên Hùng ắt là thủ hạ dưới tay Vô Địch công tử, một thủ hạ đặc lực, khả năng lớn là hắn chưa tới đây, bằng không vừa rồi khi chúng ta binh lực phân tán hắn đã có thể dễ dàng xử lý toàn bộ. Đó là cơ hội tốt nhất, với loại người như ẩn ẩn không bỏ qua thời cơ tốt đến như vậy!"

Trương Ngũ kinh hãi nói: "Gì ... gì chứ? ... thủ hạ của Vô Địch công tử thân thủ đã như vậy ..."

Nửa câu sau đã không cần nói ra nữa. Trường Đoãn nhị đao, Bạch Hân Như, Lý thị huynh đệ đều minh bạch ý tứ.

Truy Mệnh vẫn nhàn nhạt nói: "Không cần phải bi quan như vậy! Nếu Vô Địch công tử vẫn chưa đến chúng ta phải nhanh chóng tước bỏ thủ hạ của hắn sau đó toàn lực hợp kích đối phó với hắn."

Bạch Hân Như nói: "Nhưng thân thủ đối phương không tệ. Huống chi, hắn đang ở đâu chúng ta cũng không biết, hắn trong tối, chúng ta ngoài sáng, e là ..."

Truy Mệnh cười nói: "Hắn trong tối chúng ta cũng có thể vào tối, chúng ta tập kích ta chính vào thời điểm này nên hắn đang ở đâu ta nghĩ Chu huynh đệ đã biết ..."

Chu Bạch Tự ngược mắt lên cười nói: "Truy Mệnh huynh! Thật là kỳ lạ, ta đang nghĩ tới ..."

Lý Thiên Thắng siết chặt chuôi kiếm hỏi gấp: "Ở đâu?"

Chu Bạch Tự đưa tay chỉ lên không trung đáp: "Trên trời!"

Trên trời.

Nửa vầng trăng lạnh ngắt trên cao, ngoại trừ con ưng khổng lồ đang bay lượn, cả bầu trời khí lạnh ngàn ngạt khiến người ta gai hết cả người.

Loại khí hậu này ban ngày thì nóng như lửa thiêu, ban đêm thì lạnh như địa ngục.

Lý Thiên Hành nhìn bầu trời trống rỗng một hồi lâu bỗng rùng mình run giọng nói: "Chẳng lẽ là nó, con chim ưng kia sao?"

Truy Mệnh lãnh đạm nói: "Có người trên lưng chim ưng!"

Chu Bạch Tự có thể nhìn thấu nơi ẩn thân của địch nhân không phải là nhìn thấy mà là đoán được.

Con ưng bay trên trời có nhìn cũng chỉ nhận thấy được bộ dáng của nó, căn bản nó bay quá ắt người không có cách nào nhìn thấy được trên lưng nó có người hay không.

Chu Bạch Tự có thể đoán được ngoại trừ hắc thiên tính thông tuệ còn vì hắc đặt sinh tử bản thân dưới phán đoán của mình.

Ngoài ra hắc cũng được Truy Mệnh gợi ý.

Địch nhân không phải là Vô Địch công tử, chỉ là thủ hạ của hắc, thân thủ có cao, khinh công có giỏi bất quá chỉ ngang tay với đệ nhị nhân Đoạn Hồn cốc Vô Vị tiên sinh.

Vô Vị tiên sinh muốn giết Lý Thiên Hùng, tự nhiên là chuyện rất dễ dàng.

Nhưng muốn hạ thủ không dấu vết trước Truy Mệnh tuyệt đối không dễ dàng chút nào.

Huống chi lão đã chết.

Vậy đối thủ dùng cách nào để ẩn thân, sát nhân rồi đi mà không bị phát hiện?

Địch nhân giết Lý Thiên Hùng tại sao Truy Mệnh cũng không phát giác?

Lúc này Chu Bạch Tự dễ dàng liên tưởng đến tiếng kêu của con ưng.

Tiếng ưng thê lương vừa khi trong lòng mọi người đang hoang mang, nếu địch nhân xuất thủ lúc này thanh âm phát ra ắt sẽ không làm người khác chú ý.

Có con ưng khổng lồ thu hút sự chú ý tất địch nhân có thể lai vô ảnh, khứ vô tung mà không ai có thể đoán được tình hình.

Bạch Hân Như nhíu mày nói: "Địch nhân trên trời, chúng ta dưới đất, làm sao xuất thủ đây?"

Truy Mệnh cười nói: "Không cần lo lắng! Tự hắc sẽ xuống tới chúng ta thôi!"

oOo

Đêm đã khuya.

Trăng khuyết.

Bốn bể hoang vu, thê lương tịch mịch.

Ba chiếc xe thỉnh lặng đứng yên một chỗ.

Bên cạnh một đồng lửa đã được nhóm lên, hơi nóng tấp vào thành xe.

Giữa ánh lửa một bóng người như tựa vào một gò đất nhỏ, tựa như đang vận khí điều tức.

Người ấy là Lý Thiên Hành.

Hốt nhiên, một bóng người từ trên xe phóng xuống.

Lý Thiên Hành lập tức tỉnh giấc, 'vèo', gã đã chặn trước mặt bóng người đó, quát khê: "Thiên Thắng! Đệ đi đâu!"

Lý Thiên Thắng vận một bộ trang phục mới, kiếm xuất khỏi vỏ, bàn tay cầm đốc kiếm siết chặt, gân xanh nổi đầy trên lưng bàn tay, hai mắt toé lửa căm hờn rít khê: "Đệ đi giết bọn chúng!"

Lý Thiên Hành quát gấp: "Đệ đi đâu mà tìm chúng?"

Lý Thiên Thắng trừng mắt nói: "Đệ mặc kệ, đệ chỉ cần biết chúng đang ở quanh đây, lúc này Truy Mệnh tiền bối và Chu đại hiệp đã ngủ đệ đi ra dụ chúng đến!"

Lý Thiên Hành bực tức giậm chân nói: "Cho dù đệ tìm được bọn chúng thì có lợi gì chứ? Đệ không phải địch thủ của bọn chúng mà!"

Lý Thiên Thắng chần chừ một thoáng rồi ngẩng đầu lên dứt khoát nói: "Mặc dù đệ không phải đối thủ của chúng nhưng chỉ cần đệ có thể kêu lên một tiếng ắt Chu thành chủ bọn họ sẽ đến nơi, hung thủ sẽ không thể chạy được, sih tử của đệ có xá gì chứ?"

Lý Thiên Hành vội quát át đi: "Không nên, không nên! Trước hết đệ phải thương thảo với Truy Mệnh tiền bối đã rồi hãy hành động!"

Lý Thiên Thắng gằn nhỏ: "Nếu hỏi họ ch8ác chắn họ sẽ phản đối đệ làm như vậy. Đại ca! Huynh đừng ngăn cản đệ nữa ..."

Lý Thiên Hành vừa tức vừa gấp nói: "Ôi! Thiên Thắng! đệ, đệ có thể nào làm vậy được, đệ ..."

Lý Thiên Thắng cao giọng: "Đại ca! Bảo trọng!" chớp mắt gã đã biến mất trong màn đêm.

Tâm trạng rối bời lại không dám bỏ vị trí đuối theo, Lý Thiên Hành chỉ biết ngẩn người như trời trồng.

Lý Thiên Thắng thân hình bắn đi như mũi tên trong chốc lát đã đến nơi Lý Thiên Hùng thảm tử. gã quan sát bốn phía miệng lẩm bẩm: "Lũ ma quỷ! Lũ ma quỷ sát nhân nhất định trốn quanh đây! Ra đây mau, người trốn không được đâu, ra trả mạng cho huynh đệ ta!"

Một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên: "Ta ở đây, người không thấy sao?"

Thanh âm lạnh lẽo như băng giá không mang chút biểu cảm vang lên từ thình không khiến Lý Thiên Thắng rùng mình.

Ánh trăng bỗng bị che khuất bởi một cái bóng lớn, con ưng khổng lồ từ trên trời sà xuống, mỏ hướng về phía Lý Thiên Thắng, con ưng lật mình một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Lý Thiên Thắng xoay mình há miệng định quát to, tiếc là con ưng đã giang hai cánh quạt mạnh, bụi vàng mù mịt thốc mạnh đến sức ép như ngàn quân tấn tới. Gã đến hít thở cũng khó khăn làm sao mà mở miệng hét ra cho được, dù chỉ là nửa tiếng.

Mỏ con ưng như lưỡi trủy thủ bén nhọn mổ đến Lý Thiên Thắng, gã miễn cưỡng trụ mã bộ giữ vững người nhưng thân hình lắc lư không ngừng.

Gã đột nhiên xuất kiếm.

Kiểm chém vào mỏ con ưng.

Tinh hoả tung toé, con ưng dù bị bức lui nhưng ngay lúc đó một luồng kinh lực ép tới chắn bay kiếm của Lý Thiên Thắng.

Lý Thiên Thắng đến kêu cũng không kêu được một tiếng, cả người té dài xuống đất, người nọ nhận thấy thời cơ đã đến mặc nhiên xuất kiếm.

Hoa kiếm toả sáng, kiếm mau như gió!

Lý Thiên Thắng không thể nhúc nhích, lui cũng không lui!

Phía sau gò đất vang lên một tiếng quát lớn.

Kiểm quang sáng chói, mau như chớp giạt!

Kiểm phong kiếm, lưỡi kiếm sát nhân đã bị chặn lại.

Người tới một thân bạch y, thần thái anh tuấn, là Chu Bạch Tự.

Cùng lúc đó, con ưng khổng lồ tung cánh bay lên cao.

Nhưng từ phía sau gò đất sau vài tiếng la hét ba bóng người đồng thời bắn ra hướng về phía con ưng phát ra công kích.

Trong phút chốc bóng người và ưng mù mịt.

Lý Thiên Thăng mặt không đổi sắc, lui người về phía sau.

Tại gò đất đang diễn ra cuộc chiến giữa Chu Bạch Tự và tên sát nhân.

Lý Thiên Thăng lui về phía sau cùng Lý Thiên Hành lao tới trợ giúp Bạch Hân Như cùng Hà Bát, Trương Ngũ đối phó với con ưng.

Quả là se sẻ sẵn mồi, hoàng tước phía sau.

Đây chính là thâm ý của Truy Mệnh khi nói ‘Địch nhân sẽ tự tới’

Một cái bẫy.

Chu Bạch Tự nhìn thẳng người nọ lạnh giọng thốt: “Thật ra người chẳng cần che mặt!”

Người nọ một thân y phục đen ngòm bất động không nói.

Chu Bạch Tự lại nói: “Ta sớm đã biết người là ai!”

Mi tâm người nọ khẽ lay động một cái như thắc mắc.

Trắng sáng, ánh sáng nhàn nhạt phủ xuống bộ y phục đen ngòm của y cùng bộ trang phục trắng toát của Chu Bạch Tự.

Chu Bạch Tự vừa cười vừa nói: “Nhất Kiếm Đoạt Mệnh! Trừ người ra quả thật ta không thể nghĩ đến một người nào khác!”

Người nọ vụt đưa tay kéo tấm khăn che mặt xuống, vẻ mặt đầy sát khí nhưng vẫn lộ ra vẻ cao ngạo nói: “Tốt! Ngoại trừ Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Thi Quốc Thanh ta thì còn ai có thể đến!”

Chu Bạch Tự bỗng chấp tay hướng về Thi Quốc Thanh nói: “Đêm nay ắt không tránh khỏi một trường quyết đấu, lần tranh chấp trước ta muốn thỉnh giáo huynh một việc!”

Thi Quốc Thanh trấn tĩnh như sơn lạnh lùng thốt: “Được! Người cứ hỏi, người hỏi xong ta cũng có chuyện muốn hỏi!”

Chu Bạch Tự đáp: “Huynh quật khởi từ Côn Lôn, xét tài trí, võ công đều thuộc hàng thanh niên kiệt xuất của Côn Lôn, tại sao lại cam tâm khuất mình xưng thần với Đoạn Hồn cốc Vô Địch công tử?”

Thi Quốc Thanh trầm ngâm một lúc rồi ngẩng đầu lên đáp: “Đúng vậy! Ta tại phái Côn Lôn đích thực là nhất lưu kiếm thủ, nhưng mục tiêu của ta là chưởng môn nhân, bọn họ lại chỉ cho ta một cái danh hào ‘Hậu khởi chi tú’ rồi thôi. Ngoại trừ Vô Địch công tử còn ai có thể mang lại cho ta chức chưởng môn nhân chứ?”

Chu Bạch Tự quả nhiên thất kinh.

Người thông minh thường lý tưởng rất cao.

Lý tưởng cao, tham vọng lớn, một khi thất bại thường xem trọng hơn người thường.

Như Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Thi Quốc Thanh, thanh niên đắc hí, kiếm thuật siêu phàm, xét võ công ắt đứng đầu Côn Lôn nhưng xét phẩm hạnh, tài cán thì lại không phải là một lựa chọn lý tưởng cho chức chưởng môn.

Bởi Thi Quốc Thanh thái độ cao ngạo, dưới mắt không người cho nên mọi việc xử lý đều không ổn, hoạch định không đủ tầm nên không lấy được sự tín nhiệm của người khác.

Nhưng gã chẳng lầy đó làm rắn để sửa đổi mà lại vì mục đích của mình bất chấp thủ đoạn.

Gã cho rằng chỉ có Vô Địch công tử mới có thể yểm trợ gã nên dù khuất mình làm thủ hạ cũng không hối tiếc.

Chỉ là, Vô Địch công tử là loại người dễ bị lợi dụng đến thế sao?

Đáng tiếc Thi Quốc Thanh trong cuộc u mê đã không bản khoản đến điểm này.

Lối nghĩ của gã quả thật đáng sợ, tính cách cuồng ngạo, quả thực làm Chu Bạch Tự kinh hãi.

Thi Quốc Thanh lạnh giọng thốt: "Người hỏi xong rồi chứ?"

Chu Bạch Tự thở dài đáp: "Hỏi xong rồi, xin mời!"

Thi Quốc Thanh nói: "Chậm đã, ta còn có chuyện muốn hỏi người!"

Chu Bạch Tự buồn tay xuống đáp: "Huynh cứ hỏi!"

Thi Quốc Thanh thanh âm lãnh khốc vô tình như cơn gió lạnh giữa đêm: "Người muốn đơn dả độc đấu hay quần công?"

Chu Bạch Tự lãnh đạm đáp: "Đương nhiên chỉ hai ta giao đấu, những người khác không can hệ!"

Thi Quốc Thanh hừ lạnh: "Thật sao?"

Chu Bạch Tự nhạt nhẽo đáp: "Nhất ngôn ký xuất!"

Thi Quốc Thanh ha hả cười lớn: "Người trúng kế ta rồi! Trận chiến hôm ấy người là bại tướng dưới tay ta. Nếu hôm nay người lấy nhiều đánh ít còn có cơ hội nhưng lại vì cái danh dự bản thân mà bỏ đi một cơ hội tốt, thật là ngu ngốc!"

Chu Bạch Tự đáp: "Ta xem người nên ít lời đi là tốt hơn, lần trước ta bại là do người gian trá, lần này ta đã có phòng bị, võ công người vốn không phải địch thủ của ta, muốn thủ thắng là chuyện khó khăn nếu người vẫn cuồng ngạo tự đại ta e rằng không tốn mấy khí lực cũng có thể đả bại người."

Thi Quốc Thanh nhất thời chấn động, khí thế cao ngạo tiêu liễm, hấn dù gì cũng liệt hàng danh gia kiếm thuật, 'không thể khinh địch' bốn chữ yếu quyết hấn đã sớm lĩnh ngộ, thần thái gã nhanh chóng khôi phục vẻ tinh anh nhưng giọng nói vẫn không phục: "Bằng vào trí lực của ta muốn giết người dễ như lật bàn tay!"

Chu Bạch Tự cười nhạt đáp: "Cứ như người nói vậy, dù người có giết được ta, thắng ta thì bọn họ tuyệt không cần người, xuất chiêu đi!"

Thi Quốc Thanh dẫu cuồng ngạo tự đại nhưng vẫn không thể không khâm phục sự trầm tĩnh của Chu Bạch Tự, gã cười lạnh: "Vô luận kết quả như thế nào khi Vô Địch công tử đến đây các người đều chết không có đất chôn!"

Chu Bạch Tự nhíu mày nói: "Vô Địch công tử quả thực có thể tín nhiệm người đến vậy?"

Thi Quốc Thanh ưỡn ngực, vẻ mặt đắc ý đáp: "Đương nhiên, nếu hấn không tín nhiệm ta, xem ta như tâm phúc làm sao có thể tự thân mình cưỡi ngựa còn đưa ta con ưng khổng lồ để đi chứ!"

Chu Bạch Tự thở dài thốt: "Người đã nghĩ như vậy ta không cần phí lời nữa, chỉ là ta phải nhắc nhở người một câu, trận chiến này vô luận ai thắng ai thua chung quy sẽ có một người ngã xuống, có thể nói là sinh tử đấu nên ta xuất thủ ắt bất dung tình, người nên lưu tâm chú ý!"

Thi Quốc Thanh chậm chạp nâng kiếm ngang ngực, từng câu từng chữ chậm chậm nói ra: "Ta hiểu rõ! Người cũng phải nhớ kỹ, ta một kiếm giết được người ắt không dùng đến kiếm thứ hai, người yên tâm!"

Lời nói chấm dứt cả hai bỗng tĩnh lặng, một trường huyết chiến sắp diễn ra.

Sinh tử chiến.

15. Q.2 - Chương 10: Đổng Bùn

Trăng sáng, gió nhẹ.

Ai tin khách vượt dặm trường

Chỉ xem trăng phủ dặm đường vắng lai.

Thiết tưởng cổ nhân cũng đã ngược đầu ngắm ánh trăng tại nơi này, cũng cô liêu tịch mịch.

Ánh trăng phủ nhẹ xuống mặt đất, loang trên vai Thi Quốc Thanh cùng Chu Bạch Tự.

Nơi này vẫn yên tĩnh lạ thường, vắng lại từ xa tiếng binh khí va chạm, mơ hồ có thể nghe được tiếng quát tháo cùng tiếng ưng rít lên giận dữ.

Chu Bạch Tự cùng Thi Quốc Thanh vẫn chưa xuất thủ, vẫn tại mảnh đất trống ấy, những gò đất gần nhất cũng cách trăm trượng.

Đất trống vốn cũng không bằng phẳng, rải rác trên mặt đất không ít những tảng đá to, nhỏ, cũng khó mà gọi là đá mà chỉ là những đồng bùn đất dưới ánh nắng mặt trời thiêu đốt mà thành.

Cả hai vẫn bất động.

Chu Bạch Tự hiểu rõ hẳn muốn giết chết Thi Quốc Thanh tuyệt đối không thể gấp gáp.

Gấp sẽ sơ hở, sơ hở sẽ dẫn đến sai lầm, sai lầm ắt tử vong.

Cho nên gã tuyệt đối không dễ dàng xuất thủ.

Thi Quốc Thanh mặc dù cuồng ngạo, nóng nảy nhưng hẳn biết đối thủ là ai, cho nên hẳn bình tâm tĩnh khí chờ đợi, chờ đợi cơ hội xuất thủ.

Bởi đối phó với Chu Bạch Tự một chiêu không thành ắt dẫn đến bại vong, nên hẳn không thể không thành.

Bọn họ đều hiểu rõ võ công của nhau, trong lòng vốn cũng có điểm bội phục đối phương.

Bọn họ tuyệt đối không dễ dàng ra tay, một khi đã ra tay ắt thạch phá thiên kinh, sinh tử quyết.

Nhưng bề ngoài bọn họ đều rần an nhiên, Chu Bạch Tự thậm chí trên mặt còn có nụ cười. Thi Quốc Thanh vừa hít thở một hơi, ánh mắt như đang đặt trên ánh trăng sáng, dường như cả người chìm trong trăng thanh gió mát.

Có ai tưởng được đây là thời khắc trước sinh tử chiến?

Đột nhiên, hai bóng trắng đen chớp động.

Trong thình không vẽ ra những tiếng gió rít gấp gáp.

Tiếng hét, âm ba!

Thi Quốc Thanh động trước!

Thân người hẳn rùn xuống, hai tay quào lấy hai nắm bùn ném về phía Chu Bạch Tự.

Trong trận chiến trước, luận kiếm thuật hẳn chẳngchiếm tiện nghi nhưng khi đấu nội lực hẳn mượn thế đã kích trúng Chu Bạch Tự một chưởng.

Cho nên hẳn quyết định trước hết tiêu hao nội lực của Chu Bạch Tự.

Đây rõ ràng là một hành động sáng suốt.

Chu Bạch Tự không dùng tay chống trả.

Nhưng đám bùn đất mang theo kinh khí bay đến mang theo không năm trăm cũng ba trăm cân lực đạo?

Nếu dùng kiếm ngăn chặn nhất định không phải biện pháp.

Chu Bạch Tự hoàn toàn không sợ hãi, gấp gáp, gã xoay kiếm vít một khối bùn nhắm vào đồng bùn kia hất ra.

Quả là một hành động sáng suốt, kỳ nhân kỳ hành.

‘Ầm’ một tiếng.

Hai đồng bùn chạm nhau giữa không trung, đồng bùn như nở hoa bắn tung toé ra bốn phía.

Chu Bạch Tự lại hét lớn, mũi kiếm lại vút lên một đồng bùn.

Đồng bùn lại bắn vào không trung.

‘Rầm!’ đồng bùn lại vỡ tan.

Từng mảnh vụn li ti bắn ra tứ phía.

Đầy trời ánh cát vàng.

Giữa đồng bùn lầy ngập trời lại bắn ra tiếp một khối bùn to tướng.

Lại một tảng bùn khác bay ra ngăn chặn.

Bùn bay đầy trời bao phủ cả thân ảnh của Chu Bạch Tự cùng Thi Quốc Thanh.

oOo

Con ưng khổng lồ vừa có người lao ra liền giang cánh muốn bay lên cao.

Ưng đã lên tầng không e rằng không có người nào có thể làm hại được nó.

Chỉ là nơi này gò đất chập chùng, đôi cánh dài mười thước của nó khó mà vung ra để lấy đà bay lên.

Nó cần vùng đất trống ước chừng ba mươi thước mới có thể cất cánh. Khi đã giương cánh bay cao ai mà bắt giữ được nó.

Con cự ưng hành động cực kỳ linh hoạt, nó kêu dài một tiếng đã lao ra hơn mười trượng.

Ngay lúc đó, một bóng trắng lướt tới, khình công của Hân Như cao nhất tất là người đuổi kịp trước tiên.

Nàng vừa tới kiếm đã phóng vào cổ con ưng.

Nàng dù gì cũng là một nữ tử trẻ tuổi, đảm lược còn nhỏ, đối với dị vật trong lòng không khỏi nảy sinh thương cảm.

Do vậy, kiếm phóng ra nhưng mắt nàng nhắm lại nên trượt khỏi mục tiêu.

Nguyên nhân cũng không ngoài việc nàng không nhắm tâm giết chết con cự ưng.

Con ưng dường như có linh tính, nó khép cánh, rít lên, rồi quạt cánh.

Hai cánh quạt mạnh tạo thành cơn gió xoáy cuộn đám cát vàng tung lên không trung.

Nữ hài tử về công phu mang tính tiểu xảo, hoa dạng đa phần đều luyện tốt bởi thân thể họ nhẹ nhàng như mèo vậy, nhưng hạ bàn của nữ hài tử phần lớn đều không ổn định, bởi chân của họ thon.

Chân nữ hài tử to quá sẽ rất khó nhìn.

Bạch Hân Như cũng không ngoại lệ.

Nàng còn chưa kịp mở to mắt thì kiếm đã bị đôi cánh to lớn quạt ra, cả thân hình cũng bị quạt bay ra ngoài.

Khi nàng đã mở to mắt ra được thì thân hình đã dừng cách xa một trượng, thân nàng bay ra như chim yến lướt, mũi chân đạp xuống đất như điểm xuống mặt hồ nước phẳng lặng. Con ưng chỉ quạt hai cánh trong phạm vi mười thước mà kiếm của nàng đã bắn xa hai trượng ghim vào một gò đất.

Con ưng đã lao đến vùng đất trống thì sau gò đất lại phóng ra một người, ‘roạt’ mũi kiếm phóng ra nhắm nó mà đâm tới.

Tiếp sau cũng vang lên tiếng quát tháo, một mũi kiếm nữa đồng thời phóng ra.

Người đầu tiên là Lý Thiên Hành, tiếp sau đó chính là Lý Thiên Thắng.

Hai người vừa tạt xe ngựa làm trò giờ lại hợp sức mong thành ‘sát thủ’.

Kiếm chưa đến nơi, con ưng như có linh tính hai cánh liền phát lên.

Lý Thiên Hành cả kiếm lẫn người bắn ra sau ngoài một trượng.

Lý Thiên Thăng bị quét trúng tay phải, đốt ngón tay gần như gãy lìa.
Con ưng này quả thực to lớn vô cùng, căn bản không ai có thể lại gần nó được.
Nhưng vẫn còn người có thể.
Con ưng lướt đi mười thước đã đến được bãi đất trống, hai cánh giang ra lấy đà bay lên.
Đúng lúc hai cánh nó vừa giang ra hai bên mình nó nhoáng lên hai bóng người, một ột thấp.
Trường Đoản nhị đao.
Cánh trái của nó vừa giang ra đao của Trương Ngũ đã ghim xuyên qua, cắm sâu xuống đất.
Con ưng đau đớn cùng cực, rít lên lanh lảnh, cánh phải lật ngang quét về phía Trương Ngũ.
Lão vội buông đao thối lui nhưng vẫn không kịp, cả người trúng chiêu bắn tung vào gò đất đằng xa.
Con ưng điên cuồng giãy dụa rớt cuộc cũng thoát khỏi đao của Trương Ngũ, lập cập giương cánh muốn bay đi.
Tiếc là nó vẫn chậm một bước.
Đoản Đao Hà Bát thân hình nhỏ bé, thân thể linh hoạt đã tiếp cận nó, một đao xuyên bụng.
Nó rít lên đau đớn, cánh phải quét loạn, Hà Bát đắc thủ thoái lui nhanh chóng vẫn bị quét trúng bắn tung lên không trung.
Nó dù gì cũng là bách điều chi vương, trúng thương hai nơi nặng nề nhưng vẫn có thể mạnh mẽ bay lên.
Nhưng cánh trái bị đâm lủng nên mất thăng bằng, nhất thời không thể bốc lên cao được mà là cách mặt đất khoảng một trượng, máu nhỏ thành hàng trên mặt cát vàng.
Một bóng trắng lướt tới, Hân Như.
Khinh công nàng cực cao, thân hình linh hoạt, con ưng vết thương đang đau nhức nhất thời không chú ý, nàng xoay mình bắn thẳng lên không trung, mũi kiếm xoáy về phía đầu nó.
Nó rít lên thê thảm, Hân Như buông kiếm bắn tung người về phía sau.
Con ưng rớt cuộc đã rơi xuống mặt đất, toàn thân co giật, giãy giụa.
Hân Như vẫn chưa hoàn hồn, nàng đứng trên một gò đất đằng xa thở dốc.
Từ đầu con ưng máu phun ra như suối.
Kiếm, đã ghim vào đỉnh đầu.
Con ưng khổng lồ cuối cùng cũng bất động, nó không thoát được ma trảo của tử thần.
Lông chim phủ đầy đất, con ưng đã im lặng trên mặt đất.
Bọn họ vẫn đứng một bên chưa hoàn toàn lấy lại bình tĩnh.
Thú nuôi của Vô Địch công tử đã như vậy, chủ nhân của nó còn đáng sợ đến mức nào?
oOo
Tùng tảng bùn không ngừng va chạm giữa không trung.
Bất ngờ, tiếng va chạm bỗng ngưng lại.
Lúc này, không gian chợt tĩnh lặng lại là một chuyện rất không bình thường.
Chỉ là Chu Bạch Tự cùng Thi Quốc Thanh đều phát hiện xung quanh họ chẳng còn đồng bùn nào nữa cả.
Cách bọn họ chừng hai mươi thước còn có một đồng bùn to như chiếc bàn trà.
Chỉ có một.
Nhất định phải đoạt được.

Vô luận ai đoạt được ném về phía đối phương ắt sẽ chiếm ưu thế, đối phương dù ngăn cản hay né tránh đều rơi vào thế hạ phong.

Bất cứ ai một khi đã bị đối phương chiếm ưu thế ắt không thể cứu vãn đại cục.

Cho nên Thi Quốc Thanh, Chu Bạch Tự vừa ngừng tay thân hình đã lao đến đồng bần đó, nhanh như chớp giật.

Thi Quốc Thanh nhanh hơn một bước.

Đầu ngón tay hắn đã chạm vào đồng bần, trong lòng hắn mừng rỡ như lấy được vàng.

Bỗng nhiên hắn chợt nhận thấy đối phương có điểm khác lạ.

Hắn cảm thấy có điểm gì đó không đúng nhưng lại không biết mình sai ở chỗ nào.

Hắn nâng đồng bần lên, vô luận nặng hay nhẹ hắn nâng rất vững tay.

Hắn chợt chấn kinh, phản thủ rút kiếm.

Trước mắt hắn kiếm quang chói mắt.

Tả thủ hắn buông đồng bần rút âm xuống đất, hắn đã biết hắn sai ở điểm nào.

Đáng tiếc, sai lầm đã có, hắn không thể cứu vãn.

Hắn phản thủ rút kiếm, kiếm ra khỏi vỏ được một nửa liền dừng lại.

Hai mắt hắn trợn trừng, gương mặt méo mó, toàn thân run rẩy.

Yết hầu của hắn có một cây kiếm xuyên qua.

Con người là một loại động vật rất buồn cười, bọn họ đa phần như nhau thường vì một sự tình tầm thường hoặc một món đồ tầm phào hoặc vì tranh hơi dẫn đến đấu nhau trời long đất lở, tranh đoạt không nhường.

Người ngoài thấu suốt, quả là một danh ngôn, khi người ta tranh chấp người là người đứng xem thì thường thường sẽ có sự đánh giá sự tình hết sức thấu triệt. Sau đó liền cho rằng sự tranh chấp ấy quả thực quá vô vị.

Nhưng nếu người là người trong cuộc lại tuyệt đối không thể nghĩ như vậy.

Giống như người đến một nơi cảnh vật tuyệt mỹ, không có gì ước thúc cho người tha hồ ngắm nghía với việc cho người đến nhưng qui tắc đủ điều, hạn chế đủ kiểu ắt là người sẽ lưu luyến, ấn tượng hơn nhiều.

Điều này cũng như người bước vào một toà thành và đứng cách xa trăm bước nhìn ngắm, cảm giác tất hoàn toàn khác nhau

Cũng chẳng khác người leo lên núi, thăm thú khắp nơi ắt sẽ hiểu rõ địa thế. So với việc người nhìn nó từ xa đó hoàn toàn là sự khác biệt, hai cảm giác khác nhau.

Chính là lúc người làm một điều gì đó không kịp suy nghĩ thì sau này người cũng không có cơ hội để làm lại.

Trong trận chiến này, Thi Quốc Thanh nếu có thời gian để suy nghĩ một chút có lẽ đã không chết dưới kiếm của Chu Bạch Tự.

Hắn lúc ấy thậm chí nghĩ nếu đem đồng bần ném Chu Bạch Tự ắt hắn sẽ thủ thắng.

Trong lúc đó Chu Bạch Tự cũng nghĩ như thế.

Nhưng đồng bần chỉ có một, Chu Bạch Tự đột ngột thông suốt.

Tại sao phải tranh đoạt đồng bần?

Tại sao không dùng thời gian đó để rút kiếm?

Chu Bạch Tự nhất thời thông suốt nhưng chậm một sát na suy nghĩ hắn chậm hơn Thi Quốc Thanh một bước.

Thi Quốc Thanh tinh thần tập trung trên đồng bần, Chu Bạch Tự tâm lại đặt trên thân kiếm.
Thi Quốc Thanh hạ thân, bấu lấy đồng bần.
Thân hình hắn tự đặt vào thế cúi người hết sức bất lợi, tay lại vướng vào đồng bần không thể linh hoạt.
Thời điểm đó, cơ hội đó Chu Bạch Tự tuyệt không bỏ lỡ.
Gã rút kiếm
'Keng', tiếng kiếm ra khỏi vỏ làm Thi Quốc Thanh cả kinh, tinh thần hỗn loạn, nghi hoặc.
Lúc này, kiếm quang đã lấp lánh.
Thi Quốc Thanh không phải gã ngốc, hắn lập tức biết hắn sai ở điểm nào.
Đáng tiếc hắn không có thời gian để sửa chữa sai lầm của mình.
Thân hình hắn mới thẳng lên, tay buông tảng bần, yết hầu đã chạm vào kiếm của Chu Bạch Tự.
Hắn hồi thân rút kiếm, thân kiếm mới lộ ra một nửa, kiếm của Chu Bạch Tự đã xuyên qua yết hầu.
Kiếm của hắn rút cuộc không rút ra được.
Nhất Kiếm Đoạt Mệnh mà ngay cả cơ hội rút kiếm ra cũng không có.
Hắn hối hận vì đã quá xem trọng đồng bần, xem nó quá trọng yếu.
Hắn hối hận vì không nghĩ ra sớm một chút.
Đáng tiếc, con người ai cũng nhiều lần hối hận vì những việc mình đã làm, thời điểm hối hận đã muộn.
Chu Bạch Tự nhìn Thi Quốc Thanh chậm chậm ngã xuống.
Gã vĩnh viễn không thể quên ánh mắt của hắn trước khi chết.
Ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi, phần nộ, kinh nghi cùng oán độc.
Lòng bàn tay gã bỗng lạnh toát.
Gã cảm thấy chiến thắng của gã thật sự có chút may mắn.
Lần tranh đấu trước gã cũng đã sai lầm.
Lần đó, gã cùng hắn giành giật thanh kiếm, toàn lực tranh đoạt, hắn buông kiếm xuất chiêu kích trúng gã một chiêu.
Lúc ấy gã cũng hận mình tại sao lại dồn lực đoạt kiếm? Tại sao không buông kiếm xuất thủ?
Đó là kinh nghiệm, hôm nay tình huống tương đồng nhưng lại đặt trên mình đối phương.
Lần đó hắn thoát chết hoàn toàn nhờ vào sự trấn tĩnh, ứng biến và được Truy Mệnh trị thương, may mắn sót lại một mạng.
Hôm nay, rõ ràng Thi Quốc Thanh không có được cái vận khí đó.
Cái này gọi là 'Gậy ông đập lưng ông'
oOo
Đám người Hân Như lần lượt xuất hiện bên cạnh Chu Bạch Tự.
Tiêu diệt được địch nhân bọn họ tự nhiên thở phào một hơi. Nhưng lúc ấy cái cảm giác cường địch đang tới khiến bọn họ khôn khỏi toát mồ hôi lạnh.
Tuy không tận mắt nhìn thấy trận chiến giữa Chu Bạch Tự cùng Thi Quốc Thanh nhưng bọn họ có thể đoán được sự thảm liệt của trận chiến.
Chu Bạch Tự cũng biết bọn họ đã trải qua một trường ác đấu, con ưng kia ắt không dễ đối phó, chỉ cần nhìn thấy thương thế cùng sự mệt mỏi của bọn họ gã liền đoán ra.

Chu Bạch Tự phất tay áo nói: "Chúng ta quay về thôi!"

Quay về? Đúng rồi! quay về với Truy Mệnh chứ!

Truy Mệnh một người đang trấn thủ ba chiếc xe ngựa.

oOo

Sở trường của Thanh Sam Thập Bát kiếm là khinh công, lúc phi thân thanh sam tung bay, kiếm pháp như gió thoảng nên được giang hồ xưng tụng là Thanh Sam Thập Bát kiếm.

Thanh Sam Thập Bát kiếm thì Lý Thiên Hành công lực cao nhất, Lý Thiên Thăng kiếm pháp giỏi nhất, bọn họ khinh công tự nhiên không tệ.

Nhưng hai người bọn họ so với Trường Đoản nhị đao thì thật là không nên so sánh.

Đoản đao Hà Bát khi chạy như một cuộn vải quay tròn, lăn lăn lộn lộn, nhưng bất kể người chạy như thế nào cũng đều ở sau lưng lão.

Lão còm nhom Trương Ngũ thì ngược lại, đôi chân óm nhóm không miếng thịt của lão không dài nhưng sải bước của lão lại gấp ba người thường, chưa cần chạy cũng đã như người thường bỏ trốn.

Đáng tiếc, xét khinh công Hân Như còn trên một bậc.

Toàn thân nàng phiêu hốt như gió, bạch y tung bay, khi di chuyển như đang nương theo làn gió cuốn đi, dường như không ai theo kịp nàng.

Có thể song hành với nàng ắt chỉ có một người, Chu Bạch Tự.

Cũng chẳng thấy gã có bộ pháp gì, chỉ là nói chạy thì gã chạy, gã nhắc bước cảnh vật hai bên liền như ảo ảnh, bên tai cuồng phong rít lên, Hân Như cũng vượt qua được gã.

Nhưng gã có nói nếu lấy đôi chân gã đuổi theo kịp Truy Mệnh thì ắt lúc đó mặt trời sẽ mọc ở hướng Tây.

Đôi chân của Truy Mệnh có thể bước theo những góc độ khó mà tin được, khi gã chạy có khi còn nhanh hơn gió thổi. Cho nên trong giang hồ xét về thuật truy tung cái ngòi đầu không ai dành với gã cả.

Mã bộ của gã ổn định, cước pháp lại nhanh không thể tưởng tượng, người giang hồ tặng cho đôi chân ấy cái tên 'Thiên hạ đệ nhất cước'

oOo

Lý thị huynh đệ vừa đuổi theo tới nơi.

Bọn họ vừa đến liền chấn kinh.

Nguyên do bọn Hân Như đều bất động ở phía trước.

Hà Bát, Trương Ngũ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Lý thị huynh đệ chậm chậm nhìn lại phía sau, không nhìn còn tốt, vừa quay lại sắc mặt họ đột biến, mồ hôi tràn ra như thác đổ.

Tiếng tiêu. Là tiếng tiêu, là khúc 'Phá Trận'.

Tiếng tiêu chợt biến đổi, vừa đằng đằng sát khí lại chuyển qua ôn nhu buồn bã đến rơi lệ, bầu không khí như đặc quánh.

Bạch y nhân.

Bạch y nhân tay cầm ngũ tiêu, bước nhẹ dưới ánh trăng, toàn thân như hoà vào tiếng liêu vang vọng.

Bạch y nhân niên kỷ tuyệt không quá tứ tuần, thần sắc cô tịch, nhưng gương mặt tuấn tú, ngay cả Chu Bạch Tự cũng tự thẹn không bằng, mi tâm ẩn ước linh khí căn bản không thuộc loại người trần tục.

Ai cũng không thể tin được ác danh trùm thiên hạ, xuất thủ không sinh cơ, là hấn, Đoàn Hồn cốc chủ Vô Địch công tử.

Nhưng bọn họ không thể không tin bởi vì ngoại trừ Vô Địch công tử ra thiên hạ còn ai có thể truy tung bọn họ đến đây?

Vô Địch công tử! Ôi, Vô Địch công tử đã xuất hiện.

Một hồi lâu bọn họ mới dời ánh mắt sang Truy Mệnh, điều này cũng do Vô Địch công tử xuất hiện làm chấn động thần trí của họ.

Truy Mệnh lúc này ngồi trên một gò đất nhỏ phía trước ba chiếc xe ngựa, xem gã rất bình thản như chẳng có gì xảy ra.

Gã đến nhìn cũng không nhìn Vô Địch công tử lấy một cái nhưng sau gáy gã mồ hôi đã loang ra ướt áo, gã nốc từng ngụm rượu lớn, dưới chân gã lăn lóc ba vò rượu cạn khô.

Bọn họ biết gã ở thị trấn đã mua năm vò rượu, trên đường đến đây gã cũng chỉ mới uống hết một vò. Vậy mà lúc này gã làm một hơi cạn sạch bốn vò thật khiến người khác kinh dị.

Nhưng bọn họ cũng biết tử khí của gã càng lớn thì thân thủ lại càng inh, đối phó địch hân càng mạnh mẽ.

Vô Địch công tử chân chính là địch nhân lớn nhất của gã.

Vô Địch công tử thổi tiêu, gã uống rượu khiến cả đám Chu Bạch Tự thật chẳng biết làm sao cho phải.

Ai mà tưởng được dưới cảnh tượng u nhã như vậy lại ẩn tàng một trường kinh thiên động địa, một trận huyết đấu thảm liệt.

16. Q.2 - Chương 11: Vô Địch Công Tử

Tiếng tiêu chợt dứt.

Truy Mệnh vươn vai vút vò rượu trống trơn lên không trung.

Vò rượu rớt xuống vỡ nát.

Truy Mệnh chân nam đá chân xiêu gục gặc đầu nhìn bọn họ: "Mọi người sẵn sàng rồi chứ? Vô Địch công tử thật lòng muốn chờ tất cả đồng đủ mới chịu xuất thủ đấy!"

Vô Địch công tử tà áo trắng phát phơ, ngọc tiêu gõ nhẹ lên hộ khẩu nói: "Đoạn Hồn cốc hiện giờ đang cần nhân tài, không rõ ý các hạ thế nào?"

Chúng nhân không khỏi buồn cười, Chu Bạch Tự đã trấn tĩnh lại liền lạnh lùng thốt: "Không có khả năng!"

Vô Địch công tử cười nhạt: "Tốt! Các vị đã không cần vậy, cùng lên đi!"

Trương Ngũ cười lớn lấy lại tinh thần, cao giọng nói: "Không phải lo! Không phải lo! Tất cả chúng ta sẽ cùng lên để lãnh giáo người!"

Vô Địch công tử nét mặt có chút nét cười: "Cũng hay! Ta rất thích người phóng khoáng, ta sẽ để người chết được toàn thây!"

Hà Bát tức giận giẫm mạnh chân như đang xéo một con giun, lớn giọng quát tháo: "Mẹ bà người! Người dám xem thường Trường Đoản nhị đao chúng ta sao?"

Vô Địch công tử thần sắc vẫn không đổi, quả thực Thái Sơn có đổ trước mắt cũng chỉ vậy mà thôi, thốt: "Kỳ thật nếu không để các người vào mắt ta đã không tự mình đến đây giết các người!"

Lời nói của hắn trước trước sau sau đều chém chém giết giết, tựa như cả bọn nhất lưu cao thủ đang đứng đây tùy tiện đều phải chết dưới tay hắn vậy. Lý Thiên Thăng động nộ nói: "Giỏi! Người đến một tên thủ hạ cũng không mang theo sao?"

Hắn cười đáp: "Ta không cần!". Chính xác, với võ công của hắn thật sự không cần thủ hạ.

Hắn lại cười nói tiếp: "Huống hồ thủ hạ đắc lực nhất dưới tay ta Vô Vị tiên sinh, Thi Quốc Thanh, Thiết Dực thần ưng đều bại dưới tay các người, ta mang theo thủ hạ làm gì?"

Truy Mệnh bỗng đứng thẳng người lên, một chút men say cũng không còn, ánh mắt lấp lánh, tỉnh táo trầm giọng nói: "Chúng ta có thể bắt đầu được rồi!"

Vô Địch công tử quẳng ngọc tiêu xuống đất, hay tay áo rũ xuống cười đáp: "Có thể bắt đầu!"

Lý Thiên Hành là người thứ nhất muốn xông lên nhưng gã chợt nhớ lại lời Truy Mệnh lúc thảo luận ở trên xe về cách ứng chiến Vô Địch công tử, gã có nói một câu 'Đối phó người như Vô Địch công tử nếu không đoàn kết thành một khối, hành sự lỗ mãng đơn độc thì kết quả chỉ có một, chết. Hơn nữa đã chết còn làm giảm thực lực của toàn đội, quả thực tội không thể tha thứ.'

Cho nên gã trấn tĩnh lại, hạ kiếm xuống, toàn bộ tinh thần giới bị trên người Vô Địch công tử.

Lý Thiên Thắng vốn cũng định liều mạng người chết ta sống nhưng sức nhớ đến lời Truy Mệnh phân tích với bọn họ, 'Vô Địch công tử song chưởng thiên hạ vô địch, ta sẽ dùng đôi chân khổng chế đôi tay của hắn. Kiếm pháp của Bạch Tự vừa nhanh vừa hiểm sẽ dùng để khổng chế đôi chân của hắn, khiến hắn không thể khinh công, thậm chí tốt nhất không thể di chuyển. Khinh công Hân Như tốt nhất nên tập trung công vào thượng bàn của hắn. Trường Đoãn nhị đao đao pháp tinh kỳ cần tập trung đánh vào giữa người hắn. Kiếm pháp Thiên Hành, Thiên Thắng bạo liệt thì tập trung vào hạ bàn. Tuyệt đối không ai công sai phương vị đã định, nếu không ắt toàn quân thảm tử.'

Lý Thiên Thắng hồi tưởng lại liền toàn thân bất động.

Hà Bất động nộ tuốt đao dậm mình phòng lên, thân người vừa nhích đã dừng lại, lời của Truy Mệnh vang lên trong đầu lão, 'Nhất định phải tỉnh táo! Đối phó với Vô Địch công tử nếu không trầm tĩnh chỉ có đường chết, chúng ta càng vọng động hắn càng dễ dàng đắc thủ!'

Trương Ngũ đao giơ lên trời người đã đình bộ, lời Truy Mệnh nói như gió thổi ghé vào tai lão: "Dùng cảm có khi phiền phức nhất, Vô Vị chết như một gã gốc tử vậy!"

Bạch Hân Như thân hình lẳng không gằn một trượng bỗng nhẹ nhàng hạ xuống đất, nàng nhớ lại lời Truy Mệnh căn dặn: "Nếu tất cả mọi người giữ đúng phương vị được giao thì chúng ta còn có ba phần thắng, còn nếu mỗi người đều xông lên muốn làm anh hùng thì ắt chúng ta sẽ bại, bại triệt để không khác một đám cẩu hùng!"

Chu Bạch Tự bên tai vẫn văng vẳng nhắc nhở của Truy Mệnh: "Khi ta vừa động mọi người lập tức công kích. Tuyệt đối không chần chừ vì thời cơ chỉ có một!"

Vô Địch công tử vốn ung dung tiêu sái nhưng trong lòng đã thầm chấn động, bởi hắn nhìn thấy được đối phương kết nối thành một khối.

Hắn chưa bao giờ thấy qua một lực lượng như thế.

Cái cảm giác đáng sợ, áp lực từ bốn phía ép xuống khiến hắn hít thở có phần trầm trọng, sát khí.

Từ phía Bắc, Thiên Hành, Thiên Thắng đang trừng mắt nhìn hắn, cái thần sắc tựa như sẵn sàng thí mạng cũng phải chém cho địch thủ một nhát.

Ở phía Nam, hai lưỡi đao, lưỡi dài, lưỡi ngắn lấp loá, vẻ mặt của hai lão như mèo đang quan sát chuột, tựa như không cảm dao vào người hắn ắt sẽ không cam tâm vậy.

Hắn lại nhìn Hân Như và Bạch Tự.

Thân thể nàng phiêu phiêu dật dật, tùy thời lúc nào cũng có thể vút lên như một con chim nhỏ.

Đáng sợ hơn chính là Bạch Tự. Hắn không khỏi liếc mắt chăm chú nhìn gã.

Bạch Tự hai tay ôm kiếm sát vào lòng, nhân kiếm hợp nhất, ý tùy tâm sanh, không gì cản được. Đích thực là cảnh giới bất khả chiến bại của thuật dụng kiếm.

Đến khi mắt hắn nhìn đến Truy Mệnh thì không thể nói là giật mình nữa.

Hắn thấy gã cước bộ đạp Đông chống Tây, chẳng ra Tử Ngọ càng không Tứ Bình, chân phải gã hướng sang bên trái nếu xoay ngang ắt thành Tử Ngọ, lúc ấy chân phải gã chuyển hướng vào trong thì hoá Tương Liên, lúc ấy chân trái gã đá ra thì chỉ cần vùng eo trầm xuống cả người gã liền có thể bắn vọt tới công kích.

Hắn bắt đầu cảm thấy ngột ngạt.

Chu Bạch Tự trong lòng lại cảm thấy thất kinh trước thái độ nhàn nhã của Vô Địch công tử, cái thần thái mục hạ vô nhân chính là cách phòng thủ tốt nhất.

Hắn chấp nhẹ hai tay sau lưng, ánh mắt nhàn nhạt mông lung nhưng ai cũng có cảm giác hắn nhìn thấy tất cả.

Bởi vì hắn không hề thủ thế nhưng lại hoàn toàn có thể cùng lúc tiếp được công kích của bảy tên cao thủ trước mắt. Nếu thủ thế ắt có khoảng trống, đây chính là sơ hở chí mạng.

Cho nên hắn không thủ thế mà nhàn nhàn nhã nhã đợi địch thủ phát động công kích, giống như hắn giăng ra một tấm lưới lớn giờ ngồi chờ từng con cá bơi vào vậy.

Chu Bạch Tự chấn kinh vì gã hiểu rõ cảnh giới ‘Thủ tức không thủ, không thủ tức thủ’ đích thực là đỉnh phong của võ học.

Lạnh lẽo, tĩnh lặng.

Bóng trăng đã tà, ánh trăng nhạt dần, đã qua canh bốn.

Mồ hôi ướt đầm áo Lý thị huynh đệ.

Hơi thở của Trường Doãn nhị đao càng lúc càng trầm trọng.

Thân hình Hân Như khẽ run lên.

Gió thổi mạnh, lạnh ngắt.

Chu Bạch Tự nhân kiếm hợp nhất, nhập định.

Còn Truy Mệnh thì đến ánh mắt cũng chẳng ngược lên

Vô Địch công tử vẫn cứ ung dung tiêu sái như đang dạo vườn hoa nhưng trên đỉnh đầu xuất hiện một luồng khói trắng nhẹ.

Đột nhiên, Truy Mệnh hú lên một tiếng quái dị, động thân.

Thân vừa động, song cước đã bốc khỏi mặt đất.

Nhưng vừa lao ra hơn trượng gã lại đình thân

Ngay sát na ấy Vô Địch mắt bắn tinh quang chiếu thẳng vào Truy Mệnh.

Chỉ là không phải Truy Mệnh ra tay.

Ngay lúc ấy, Chu Bạch Tự cả người lẫn kiếm lao đến, Hân Như song hành áp sát Vô Địch công tử, Hà Bát, Trương Ngũ đao ảnh đầy trời phủ kín Vô Địch công tử, Lý thị huynh đệ xuất chiêu, chiêu nào chiêu nấy đều đồng quy vu tận.

Giương Đông kích Tây, phòng bất thắng phòng.

Đáng tiếc, địch nhân là Vô Địch công tử.

Ánh mắt hắn vẫn không rời khỏi Truy Mệnh nhưng hai tay chiêu số trùng trùng như đã sớm nhìn thấu mưu toan của bọn họ.

Định lực của hắn quả thực bất phàm hoàn toàn đã đạt tới cảnh giới ‘Lâm nguy bất loạn, vững như Thái Sơn’

Đang sắc bén, kiếm vô tình.

Song chưởng của hắn quét ngang kinh phong bao bọc không người nào có thể đến gần hắn trong phạm vi một trượng, ngoại trừ Chu Bạch Tự.

Bóng chưởng trùng trùng như thần long cuốn gió lấy hắn làm trung tâm công ra bốn phía. Chưởng ảnh kích Hân Như lui ra hơn trượng, Trương Ngũ, Hà Bát cũng bị ép văng ra, thân hình lắc lư té ngổ xuống đất, Lý thị huynh đệ vừa tiếp cận chưởng phong đã bị chấn bay ngoài hai trượng, nhất thời bò dậy cũng không xong.

Ngoại trừ Chu Bạch Tự.

Nhân kiếm hợp nhất xoáy sâu vào vùng chưởng phong nhưng vẫn bị chấn động, tinh thần phân tán, không xác định rõ phương vị rơi nghiêng xuống đất.

Đừng nói chuyện vây công hay kiếm chế, đến tiếp cận Vô Địch công tử bọn họ cũng không có năng lực.

Võ công của hắn vượt xa sự tưởng tượng của mọi người.

Truy Mệnh quát lớn một tiếng, tai còn chưa nghe được đã thấy gã áp sát Vô Địch công tử, có cảm giác thân pháp của gã còn nhanh hơn tốc độ âm thanh.

‘Hát!’ một tiếng, gã đã tiếp cận Vô Địch công tử xuất cước.

Chỉ tiếc địch nhân là Vô Địch công tử.

Hắn nhắc tay vỗ ra một chưởng, tay hắn đưa sau nhưng đến trước.

Truy Mệnh cách gã ba thước nhưng trúng một chưởng thối lui gần một trượng.

Còn cách ba thước gã mới có thể đá trúng địch nhân.

Đao quang loá mắt, Hà Bát, Trương Ngũ lại đánh tới.

Vô Địch công tử cười to, song chưởng mờ mịt, chớp mắt hai lão đã thoái lui, khoe môi trào máu.

Kiểm của Hân Như lao đến, hắn vỗ nhẹ ra một chưởng đã chấn bay cả người nàng ra ngoài.

Lý Thiên Hành, Lý Thiên Thắng lại ôm kiếm phóng vào.

Công kích liên miên bất tuyệt nhưng hắn chẳng chút rối loạn, hai ống tay áo phất phơ đưa nhẹ ra Lý thị huynh đệ đã văng ngược trở lại.

Thiên Hành văng ra xa hơn một trượng được Thiên Thắng đỡ lấy, cả hai loạng choạng trụ lại cạnh một tảng đá lớn, cả hai hoành thân lại chém xả ra một kiếm.

‘Roạt!’ mũi kiếm xé một đường trên áo Vô Địch công tử, hắn chợt biến sắc, nhất chưởng kích ra như chớp giật mạnh vào ngực Thiên Thắng.

Cả người gã sụm xuống, lồng ngực lún sâu vào, ngũ quan trào máu, khí tuyệt mệnh vong, kiếm của gã nhích thêm một phân nữa ắt có thể đả thương Vô Địch công tử.

Đáng tiếc, gã đã không thể đẩy thêm dù chỉ nửa phần lực đạo.

Thi thể gã cuộn theo chín phần lực đạo bắn tung về phía Chu Bạch Tự.

Chu Bạch Tự thu kiếm, hay tay bắt chéo kiên định đỡ lấy thi thể Thiên Thắng, bằng mọi giá không để thi thể của gã trúng kiếm của mình mà tan xương nát thịt. Chỉ là chưởng kinh quá bá đạo ép bắn tung con mắt của gã ra ngoài, xương cốt toàn thân gãy nát.

Chu Bạch Tự cố gắng nương theo lực đạo cuối cùng cũng đỡ nhẹ được thi thể gã nằm xuống.

Văng lên một tiếng thét thảm của Thiên Hành:”Thiên Thắng, đệ ...” cốt nhục tình thâm, ai có thể tưởng được sự bi ai của tiếng kêu đau thương ấy.

Trương Ngũ bỗng siết chặt nắm tay quát lớn:”Không có khả năng, không có khả năng, không có ...” lão liên tiếp quát lớn bảy, tám lần. Hà Bát tiếp lời lão, thanh âm như muốn phát khóc:”Không lại gần được, làm sao đánh đây ...”

Hai lão vốn không phải hạng người tham sống sợ chết, nhưng đến lại gần Vô Địch công tử còn không được thì làm sao mà đánh đây?

Chỉ có một người không nản chí.

Truy Mệnh.

Thân hình gã biến động đã thấy xuất hiện trước mặt Vô Địch công tử, cái cách mà gã di chuyển đến không ai có thể nhìn thấy rõ ràng.

Gã xuất hiện trước mặt nhưng chưa kịp nháy mắt song cước lại tung ra từ phía sau lưng Vô Địch công tử.

Gã đột nhiên biến thế công vào lưng không khỏi làm Vô Địch công tử rùng mình, tay hắn hạ xuống cước Truy Mệnh đã đến.

Truy Mệnh ngoại trừ hạ bàn cực kỳ ổn định, ngàn quân khó chuyển ra thì song cước của gã có thể tùy tâm phát xuất, thậm chí từ những góc chết vẫn có thể đá ra, hai cước này của hắn quả thực bất khả tư nghị.

Gã phản thân, chân phải vọt lên quá đỉnh đầu đập vào sau đầu Vô Địch công tử, chân trái nhấc lên công vào hạ bàn của hắn, một trên một dưới quả thực khó mà phòng bị.

Điều đáng sợ nhất chính là chân trái gã lại công về phía sau, đây là điều mà người khác không thể tưởng tượng được, đầu bàn chân phải cũng từ sau đánh ngược tới, từ phía sau người đánh tới căn bản không thể biết được cước của gã đang nhắm vào đâu, cho dù có chặn được chân trái của gã thì chân phải gã đã đá vào đầu, lúc đó e rằng chẳng có ai trên đời này có thể tránh khỏi toác đầu ra mà ngậm cười nên chín suối.

Chỉ là địch nhân của gã là Vô Địch công tử.

Hắn đúng là có chút kinh ngạc, nhưng cũng trong lúc kinh ngạc mà tìm ra cách ứng phó, chớp mắt hắn đã tìm ra cách đối địch thích hợp.

Hắn một khi đã nhìn rõ tình hình, một khi đã rõ mình cần làm gì liền không e dè, lập tức xuất thủ.

Song cước của Truy Mệnh đã bị song thủ của Vô Địch công tử chụp trúng. Trong mười năm trở lại đây đại khái hắn là người đầu tiên có thể lấy hai tay bắt trúng hai chân của Truy Mệnh.

Truy Mệnh giật mình, hoàn toàn bất ngờ! Cả người gã bị Vô Địch công tử nhấc lên.

Nhưng gã lập tức trấn tĩnh, bởi chỉ có tỉnh táo mới có thể ứng phó.

Gã ép toàn bộ nội lực xuống hai chân.

Vô Địch công tử xuất thủ như gió, mặc dù có thể kịp thời chụp lấy hai chân Truy Mệnh nhưng hung hiểm vạn phần. Bởi vì chỉ cần hắn chậm một chút thì cước đã đến nơi.

Hắn không chế cặp chân của Truy Mệnh nhưng nhất thời không lay động được.

Hắn lập tức trầm mình, định dùng mười phần công lực vung tay phé đôi chân này của Truy Mệnh.

Chu Bạch Tụ nhìn thấy hai chân của Truy Mệnh bị Vô Địch công tử khoá chặt liền cùng Hà Bát, Trương Ngũ có cùng tâm trạng, tuyệt vọng.

Chỉ là, gã lập tức nhớ lại Truy Mệnh đã nói qua khi bàn bạc cách đối phó Vô Địch công tử, khi đó việc của Truy Mệnh là đôi tay của hắn, mặc dù bây giờ gã ở thế hạ phong nhưng đôi tay của Vô Địch công tử đã bị gã cuốn lấy.

Là cơ hội không thể bỏ qua!

Chu Bạch Tụ lập tức hét lớn, kiếm lao đi!

Vô Địch công tử lâm nguy bất loạn, hắn lập tức cảm nhận được sát khí cũng như kiếm khí ép đến sau lưng, lẽ đương nhiên hắn lập tức có quyết định ứng phó.

Nếu không buông Truy Mệnh ắt hắn sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục nhưng nếu hắn tạm tha Truy Mệnh thì vẫn có thể hạ gục gã dưới chướng của mình.

Nâng lên được, bỏ xuống được vốn là bản sắc anh hùng.

Hắn quát lớn một tiếng hai tay quăng Truy Mệnh ra ngoài, hoành thân phát chưởng, chưởng phong cuốn Chu Bạch Tự bay như chiếc lá giữa cuồng phong.

Truy Mệnh cả người bị ném ra nhắm vào gò đất cách đó hai trượng.

Gã quát lớn, song cước toàn thân tụ lực ít nhất không dưới bốn trăm cân lực đạo, cả người bay ra khoảng một trượng lập tức rơi xuống.

Người vừa trầm xuống, mũi chân tiếp đất, xoay người đã đến trước mặt Vô Địch công tử, ngay trước mặt hắn!

Vô Địch công tử đang dụng song chưởng bức lui Chu Bạch Tự, trong lòng chợt thấy bất ổn, hắn vừa hồi thân đã thấy một quyền Truy Mệnh đánh tới.

Quyền này chiêu thức hết tầm thường nhưng nhanh, cực nhanh!

Truy Mệnh nhanh, hắn còn nhanh hơn!

Hữu thủ hắn đưa ra chụp cứng cổ tay Truy Mệnh, một quyền đó tất nhiên không tới đích, tả thủ hắn cong lại chụp tới ngực Truy Mệnh.

Truy Mệnh cả kinh, toàn thân chấn mạnh.

Ở tình huống bình thường gã chỉ cần thối lui là có thể tránh chiêu nhưng cổ tay gã đang bị chụp cứng, cú giạt người của gã vẫn không thể thoát sự kèm toả chỉ có thể tránh khỏi sự nguy hiểm, chỉ là ngực áo bị chụp trúng, cả người bị nhấc lên.

Huyết chiến liên miên, Vô Địch công tử đối phó thất đại cao thủ chẳng những chiếm hết thượng phong mà đến chân cũng không di động quá nửa thước.

Hắn kiến chiêu phá chiêu, chưởng ảnh trùng trùng đích thực bất khả chiến bại. Hơn nữa gặp khó không lùi, lâm nguy bất loạn, trấn định như sơn.

Nhưng ở một góc độ khác mà nói, đôi chân của hắn ắt không hữu dụng bằng hai tay, công phu trên chân của hắn tuyệt không thể so sánh với Truy Mệnh. Tuy nhiên, song chưởng ứng chiến đã quá dư thừa cần gì đến trợ giúp của đôi chân nữa.

Hắn từ lúc bắt đầu đến giờ chưa đi sai một bước, chưa bỏ lỡ một cơ hội xuất thủ, chưa lãng phí một khắc thời gian, chưa làm sai bất cứ điều gì.

Nhưng, hắn cũng là người, làm người cuối cùng ắt cũng có sai lầm.

Hắn đã làm sai một việc: hắn đã để Truy Mệnh đến quá gần.

Hắn quyết định rất nhanh, tuy Truy Mệnh ở sát hắn nhưng toàn bộ tinh thần hắn đều giới bị song cước của gã, hữu thủ hắn buông lỏng đang muốn một quyền tiễn Truy Mệnh sang Tây Thiên.

Truy Mệnh trừng mắt nhìn hắn, mặt gã bỗng đỏ bừng, miệng hé ra, mãn thiên hoa vũ phun thẳng vào hắn.

Rượu! Là rượu!

Truy Mệnh uống rượu là vì điều này.

‘Rượu là bằng hữu tốt nhất của người, chẳng những giúp người tiêu tan sầu muộn còn giúp người giả say quay cuồng, giả điên hưởng lạc, còn có thể thay người giải quyết địch nhân’, đây là ‘danh ngôn’ đặc ý của gã.

Cho dù võ công siêu phàm như Vô Địch công tử cũng không thể tránh kịp, một kích bất ngờ này của Truy Mệnh há có thể dễ dàng phá giải?

Gã phun rượu như rào xông chân phải đã tạt ra, chân trái chạm đất.

Vô Địch công tử chỉ kịp quay mặt đi, phân nửa của hàng ngàn giọt rượu phun đến bắn vào gò đất bên cạnh, nửa còn lại bắn thẳng vào mặt hắn.

Những giọt rượu bắn vào gò đất không ngờ xuyên thấu qua hết để lại trên đó vô số lỗ thủng to nhỏ.

Phần còn lại bắn lên mặt Vô Địch công tử lập tức hoá hơi bay mất, trên mặt hắn đến máu cũng không rơi xuống một giọt.

Hắn đem toàn thân công lực phủ trên mặt ngạnh tiếp toàn bộ, tuy không mang thương nhưng nhất thời không khỏi chấn động, đầu váng mắt hoa, càng không xong ở chỗ thiên hạ không ai có thể luyện cho đôi mắt đao thương bất nhập, hắn cũng không ngoại lệ.

Cho nên mắt hắn đau đến mức không thể mở mắt lên được.

Chỉ là Vô Địch công tử là nhân vật thế nào, cho dù hắn mù cả hai mắt thì bọn Truy Mệnh cũng khó mà chiếm được tiện nghi huống chi hắn chỉ tạm thời không nhìn thấy mà thôi.

Cho nên bọn họ phải nắm chắc thời cơ.

Đây là thời cơ tốt nhất!

Kể cả khi Vô Địch công tử đau đớn hắn vẫn hoàn toàn tỉnh táo, đang có một luồng kinh lực quét đến!

Không chần chừ, hắn quát lớn, hữu chưởng vỗ ra.

Mặc dù hắn phát chưởng sau nhưng hắn rất tự tin nó sẽ đến trước, chỉ cần chưởng trúng Truy Mệnh ắt gã sẽ bắn tung ra ngoài vậy cước của gã sẽ thành vô dụng.

Huống chi gã chỉ xuất ra một cước, áo gã thì hắn đang nắm trong tay, dù mắt hắn đang tạm thời không thấy nhưng chỉ cần trước tiên trừ khử Truy Mệnh hắn có thể nói hoàn toàn an tâm.

Quả thực vậy, chỉ cần chưởng lực của hắn áp đến thì trong thiên hạ không ai có thể xuất cước. Hơn nữa hắn ra tay sau quả nhiên tới trước đã kích trúng phía trên ngực Truy Mệnh.

Nhưng có một việc hắn đã phán đoán sai lầm, người khác thì ắt không chịu nổi một chưởng của hắn nhưng Truy Mệnh có thể! Gã chỉ trụ một chân nhưng vẫn có thể ngạnh tiếp một chưởng này không ngã xuống.

‘Rắc!’ kinh lực quá mạnh, rốt cuộc cũng chấn gãy chân của Truy Mệnh.

Nhưng cước của gã vẫn không thay đổi phương vị đá thẳng vào giữa ngực Vô Địch công tử.

Sau đó cả người gã bắn tung ra ngoài.

Thương thế của gã đích thực rất nghiêm trọng, người gã bắn ra ngoài ba trượng mới ngã xuống đất, bò dậy cũng không nổi.

Nếu không phải gã nội công thâm hậu, Vô Địch công tử vì mắt đau nhức mà công lực phân tán đồng thời trúng của một cước thì một chưởng đó nếu có đủ lực lượng ắt gã đã táng mạng.

Mà lúc này Chu Bạch Tự cũng không bỏ lỡ thời cơ, kiếm của gã đã đâm tới sau lưng Vô Địch công tử.

Vô Địch công tử cố gắng trụ hai chân lại.

Mặc dù hắn đã vận công chống đỡ nhưng trúng một cước của Truy Mệnh, bất kể là ai dẫu không chết cũng phải trọng thương.

Hắn trúng thương tuyệt không nhẹ, người hắn bắn về phía sau nhằm ngay phía kiếm của Chu Bạch Tự mà lao tới.

Hạ bàn của hắn đích thực không vững chãi.

Hắn lập tức phát giác sau lưng kiếm khí bức tới nhưng không thể trụ vững người lại.

Kiếm đã đến như lời điện, hắn vận toàn lực xoay nghiêng người té nhào xuống đất.

Hắn nhất định phải bảo toàn tính mạng, chỉ cần hít thở một hơi hắn nhất định có thể tru sát toàn bộ địch nhân.

Hắn nghiêng người quả nhiên kiếm đi lệch sang một bên, cắm thẳng vào tay trái của hắn, đâm xuyên qua!

Một kiếm này đích xác đã phế bỏ một tay của hắn.

Hắn gào lên đau đớn, sau liền khệp chặt tay trái vào người kẹp cứng kiếm của Chu Bạch Tự, hữu chưởng chộp ngay mạch môn của gã, gã toàn lực giãy mạnh vẫn không thoát được.

Hắn cười rú lên như lang sói, liền đó chọt buông tay ra, Chu Bạch Tự chưa kịp phản ứng hắn đã trở mình võ xuống một chưởng.

Ngay lúc đó đao quang chọt hiện, hai mũi đao cắm sâu vào hai bên sườn của hắn.

Là hai lão, Trường Đoản nhị đao.

Hai lão đã nắm chắc cơ hội, đến đúng thời điểm, xuất đao!

Nếu Vô Địch công tử mắt không thấy đường, thân trúng thương nặng, tay trái bị phế, tay phải đang vung lên cao thì năng lực của hai lão tuyệt đối không thể gây một chút thương tích cho hắn.

Toàn thân hắn nhuộm máu gào lên thê thảm, Hà Bát, Trương Ngũ bỏ cả đao bắn người về sau nhưng hữu chưởng của hắn đã phát ra, thân hình hai lão còn đang giữa không trung đầu đã vỡ tan.

Đầu vỡ nát tung toé giữa không trung, từ phía dưới phun lên hai vòi máu!

Một bóng người lao đến quát gấp:”Bạch cô nương! Mau ...”

Vô Địch công tử dưới tình trạng như vậy vẫn có thể nghe tiếng đoán ra phương vị, hắn lại bỏ ra một chưởng.

Người nọ hét thảm, đã không thể tránh khỏi, hữu chưởng của hắn cắm vào đầu người nọ, nhất thời không rút ra được.

Lý Thiên Hành đã mất đi mười bảy huynh đệ tình thâm nghĩa trọng. Đến hôm nay lại hi sinh chính tính mạng của mình để kiếm chế hữu chưởng của Vô Địch công tử.

Bạch Hân Như quát lớn đâm ra một kiếm

Kiếm của nàng xuyên qua lưng Lý Thiên Hành rồi cắm vào bụng Vô Địch công tử.

Nàng vốn không phải người tàn nhẫn, nàng vốn vẫn dịu dàng, đầm thắm như người thường, một nữ tử ôn nhu.

Nhưng nàng cũng minh bạch một điều nếu kiếm của nàng đi sai mục tiêu tánh mạng của Truy Mệnh và Chu Bạch Tự ắt dữ nhiều lành ít.

Đầu Lý Thiên Hành đã bị chẻ làm đôi cho dù thế nào cũng không thể cải tử hồi sinh, không thể để hắn chết uổng.

Nàng phải tàn nhẫn, phải lang độc một kiếm xuyên ngực Thiên Hành mà đâm thẳng vào Vô Địch công tử.

Cùng lúc đó, Chu Bạch Tự lo lắng Vô Địch công tử sẽ hạ sát thủ với Hân Như, tình thế cấp bách gã dồn sức giật mạnh rút thanh kiếm đang kẹp trong tay Vô Địch công tử ra.

Chỉ là thanh kiếm dưới kinh lực chấn ép của Vô Địch công tử đã vỡ nát, vụn vụn méo mó, vốn đã thành đồng sắt vụn không thể dùng được nữa.

Hân Như một kiếm đâm trúng Vô Địch công tử, nàng thở phào một hơi trong lòng nghĩ rằng hắn đã chết chắc, chọt từ xa vọng lại tiếng của Truy Mệnh:”Cẩn thận! Phản thủ! Nguy hiểm!”

Nàng đưa mắt thấy hắn người nhuộm máu tươi, mặt mày quỉ dị, cặp mắt kéo đầy gân máu trừng trừng nhìn nàng, hữu chưởng rút mạnh từ đầu Thiên Hành ra.

Nàng bị dọa đến phát khiếp, nhất thời chết trân quên cả rút kiếm.

Là lực lượng nào khiến hắn vẫn còn có thể trốn tránh đôi mắt mà chưa ngã xuống?

Thù hận, nó cũng là một loại ý chí kiên định.

Chu Bạch Tự vừa gấp rút vừa sợ hãi, khuỷ tay thúc vào lưng Vô Địch công tử, miệng quát lớn:”Hân Như! Rút kiếm mau!”

Gã vốn cấp bách nên toàn lực thúc mạnh vào lưng Vô Địch công tử nhưng hắn không chút phản ứng ngược lại khụy tay gả lại tê chồn, chuyện khác không nói, chỉ riêng nội lực thâm hậu này của hắn cũng đã hiếm người có thể so sánh.

Hân Như bưng tỉnh tức thì rút kiếm!

Vô Địch công tử diên cuồng hét lớn, một cước đá bay thi thể Thiên Hành.

Hân Như đã kịp thời hồi kiếm nhưng lúc này hữu chưởng của hắn đã bỏ xuống, thế như thác đổ, lực tựa vạn quân.

Chu Bạch Tự gấp quá hoá liều liền quăng bỏ kiếm, hai tay chụp cứng lấy hữu chưởng của Vô Địch công tử.

Tay của hắn liền chậm lại nhưng vẫn không dừng lại, cánh tay mang cả người Chu Bạch Tự từ sau lưng quật về phía trước nhắm Bạch Hân Như mà lao xuống.

Ngay lúc chiêu thức của hắn chậm lại Hân Như đã định thần lại nhưng vì sợ gây gây ra thương thế cho Chu Bạch Tự nên chần chừ không dám xuất kiếm.

Cùng lúc đó, một bóng người phóng lên cao quát lớn: "Hân Như! Hạ thủ!" liền đó bóng người đã áp sát Vô Địch công tử.

Điểm kinh nhân đó là người đó chỉ dùng một chân nhưng có thể phóng qua ba trượng, áp sát Vô Địch công tử từ phía bên phải, hai tay đưa ra toàn lực chế trụ mạch môn tay phải của hắn.

Truy Mệnh!

Bạch Hân Như không do dự nữa, kiếm chiêu lăng lệ cắm thẳng vào giữa bụng Vô Địch công tử.

Hắn gào lên một tiếng quái gở trước khi chết, hữu chưởng quát tới đem cả Chu Bạch Tự và Truy Mệnh ném văng về phía trước, tâm chưởng vẫn hướng về Bạch Hân Như phóng tới.

Nàng chỉ nghe tiếng kêu thảm của Chu Bạch Tự, tiếng các đốt ngón tay gãy lác rắc của Truy Mệnh thì chưởng phong như núi đổ đã áp tới, nàng đành tận sức, song chưởng đưa ra đón đỡ, 'Ầm!'

Nàng lại nghe một tiếng nổ lớn rồi cảm thấy thân mình như chiếc lá cuốn theo gió bốc lên cao rồi mất đi tri giác.

Chu Bạch Tự cũng chỉ cảm nhận được một lực đạo ngàn cân ép chặt lên người gã, đè gã bẹp xuống.

Rồi gã nghe một tiếng nổ lớn, sau cũng mất đi tri giác.

Lâu, rất lâu sau đó, gã mới hồi tỉnh.

Gã khẽ nhích nhích đầu liền đau như búa bổ, mắt như nhìn thấy ngàn sao. Đến lúc định thần lại mới nhận ra mình đang nằm trên một đồng cát.

Nếu rơi vào một tảng đá có lẽ gã đã ngủ giấc nghìn thu rồi.

Bốn phía tĩnh lặng, sự yên lặng nhuốm đầy tử khí.

Gã cố gắng đứng lên nhưng chỉ khẽ nhích động toàn thân đã nhói đau đến toát mồ hôi, đau đến toát mồ hôi lạnh, gã bèn nằm yên không dám vọng động.

Gã biết ít nhất mình bị gãy ít nhất ba đốt xương.

Gã miêng cưỡng lê thân đi tới chỉ mong tận mắt thấy Vô Địch công tử đã vong mệnh.

Vô Địch công tử đã chết!

Cuối cùng hắn đã chết!

Người hắn đầy máu, bộ quần áo trắng rách nát, bộ dạng cực kỳ đáng sợ, hai mắt vẫn trợn trừng!

Hắn chết không nhắm mắt.

Trận chiến này hắn rất không nên chết!

Nhưng hắn đã chết!

Phải chăng tà bất thắng chính? Hay do vận khí quá xấu?

Cánh tay trái của hắn cơ hồ bị kiếm của Chu Bạch Tự tước ra.

Dưới hai vai còn cắm hai thanh đao.

Trước khi chết hắn vẫn phát ra được một chưởng.

Không ai có thể quên một chưởng đó. Cái uy thế đó, cái khủng bố đó so với một chưởng toàn lực của Yến Cuồng Đồ năm xưa chỉ e rằng không khác biệt!

Chưởng đó đánh ra khi hắn đã trọng thương nhưng có thể đánh bay Truy Mệnh, Chu Bạch Tự, Bạch Hân tam đại cao thủ.

Đáng tiếc, hắn chỉ đánh ra một chưởng.

Một chưởng sau khi phát ra địch nhân đều bắn tung ra ngoài, bò dậy không nổi nhưng hắn đã sức cùng lực tận, ngã xuống!

Đã ngã xuống, hắn vĩnh viễn đã không thể đứng lên nổi!

Tổ chức thống trị Đoạn Hồn cốc ba tháng sau đã giải tán, Vô Địch công tử chết, Vô Vị tiên sinh chết, Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Thi Quốc Thanh rõ ràng cũng đã chết, chỉ còn lại Vô Hình thư sinh Kim Thắng Sơn căn bản không đủ sức khống chế cục diện. Vì vậy Đoạn Hồn cốc một trong tứ đại tuyệt địa của võ lâm trong mắt người giang hồ đã trở thành một điểm du ngoạn rất ư bình thường.

Bởi vì Vô Địch công tử đã tử vong!

Hắn đã mất mạng, Chu Bạch Tự mới có thể thờ phào một hơi, gã bỗng nhiên nhìn thấy Truy Mệnh đang nhìn hắn cười hi hi ha ha.

Cặp xương đùi của gã đã gãy, thân bị trọng thương nhưng vẫn có thể ngồi dưới đất, nụ cười vẫn nở mắt nhìn Chu Bạch Tự.

Có lẽ người hắn làm bằng sắt, Chu Bạch Tự trầm nghĩ.

Vô Địch công tử bị thương đánh loạn nhưng lấy mạng của Truy Mệnh không dễ như vậy nhưng cũng bẻ gãy xương đùi của gã, với gã mà nói thì không quá một tháng liền có thể phục hồi như cũ.

Ác mộng đã qua nhưng trong lòng Truy Mệnh vẫn còn ớn lạnh. Nếu trong trận đấu hung hiểm vừa rồi chỉ cần chậm đi một sát na của bất cứ ai ắt bọn họ toàn bộ đã thảm tử.

Vô luận ra sao việc bảo vệ tiêu ngân vẫn hoàn thành, Vô Địch công tử đã chết.

Chu Bạch Tự sức nhớ tới Bạch Hân Như, gã cố gắng tìm kiếm.

Hân Như vắng ra ngoài ba tháng nằm trên một gò đất.

Gã nhìn thấy rất rõ dù nàng đang hôn mê chưa tỉnh nhưng bộ ngực vẫn đang phập phồng, hiển nhiên nàng chỉ bị chấn động mà thôi.

Nếu không phải Vô Địch công tử tuyệt khí hơn nữa Truy Mệnh cùng gã toàn lực triệt tiêu lực đạo chưởng cuối cùng của hắn chỉ sợ tính mệnh của nàng đã chỉ mảnh treo chuông.

Mọi việc đã qua.

Bò lên được trước tiên là Truy Mệnh.

Chỉ cần còn một hơi thở hắn tuyệt đối không nguyện ý ngã xuống.

Hắn không bằng sư đệ Lãnh Huyết của hắn ở sự kiên nhẫn, quật cường nhưng khả năng chịu đựng, ném mật nằm gai thì gã hơn nhiều.

Đương nhiên, gã với hai vị sư huynh của gã, Thiết Thủ, Vô Tình đều có nét đặc biệt riêng của mình.

17. Q.3 - Chương 1: Không Thể Cứu Vãn, Tốt Nhất Hạ Sát!

Làm người tốt nhất chớ nên vội vã, muốn bắt người, gấp, là chuyện khác. Chỉ cần tận sức sẽ làm được nên truy bắt thì không cần gấp, gấp là lúc không truy.

Đó là nguyên tắc làm người của Thiết Thủ.

Cho nên dẫu trên tay gã còn tồn một số đại án nhưng gã vẫn tâm định khí nhàn, không gì gấp gáp.

Bởi vậy hôm nay gã đi đến Hình bộ, dọc đường đi gã còn điểm huyết.

Gã tự điểm huyết mình.

Đương nhiên gã tự mình điểm huyết mình. Bằng không trong thiên hạ có được mấy người có thể điểm huyết một trong Tứ đại Danh bộ, Thiết Thủ.

Một mặt gã đi rất nhanh, một mặt lại tự điểm huyết mình.

Đây cũng là một cách tu luyện.

Là người đa sự, bận rộn, thật không có biện pháp nào khác đành phải dưới mọi tình huống đều rèn luyện nhưng dưới bất cứ tình huống nào cũng phải giữ cho tâm định khí nhàn. Làm người cần nhất là thoáng dăng điều này không phải tự nhiên mà có được.

Thiết Thủ là người đầu tiên dưới trướng Gia Cát tiên sinh luyện thành tuyệt kỹ có thể biến nơi yếu hại nhất thành nơi cứng rắn nhất.

Gã ngẫm vận công huyết đạo liền chuyển vị, người khác nếu nghĩ rằng đã kiểm chế tử huyết của gã thì gã đã chuyển vị nó đến lòng bàn tay, cho nên nói nơi yếu hại nhất của gã là nơi mạnh mẽ nhất của gã là vậy.

Lúc này gã một mặt tự phong bế huyết đạo thẳm chuyển vị để kiểm nghiệm năng lực của bản thân, kết quả chứng thực một việc.

Đó là trụ phi gã tự tán công thì ngoại trừ đôi mắt không thể dịch chuyển thì cho dù là võ lâm cao thủ nếu dùng tay không cũng không thể khống chế hay đá thương được gã.

Vậy là đủ.

Gã vốn không mong trở thành thiên hạ vô địch.

Thiên hạ vô địch? Thứ nhất là năng lực đến đâu, thứ hai ... thật sự mệt mỏi. Chỉ cần dùng võ công của mình đem đi cứu người, tự bảo vệ mình, sở học có chút đặc sắc, riêng biệt, vậy là đủ. Thiên hạ rộng lớn, võ học bao la, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy ít nhất một điều kỳ lạ, vô địch để làm gì?

Dọc đường đi gã còn nhàn nhã nhớ tới nhiều điều.

Một người mang trọng nhiệm trên thân mà quá quan ngại đến từng sự vụ thì không bị nó đè chết thì cũng đến mệt mà chết.

Không quá quan ngại đại sự mà tìm niềm vui từ những việc nhỏ nhoi thì cho dù thường ngoạn một bức tranh, ngâm ngợi một câu thơ, xướng lên một khúc hát, gảy lên một bản nhạc thì cũng như nhau cả.

Nếu không thể đơn giản, nhẹ nhàng, dùng tứ lượng đầu ngàn cân ắt sẽ luẩn quẩn không tìm thấy lối ra.

Không thoải mái làm sao ung dung? Không ung dung sao có thể sống như bản ngã của mình? Người không tìm vui chỉ sợ khó mà sống lâu, vậy làm sao mà gánh vác trách nhiệm? làm sao mà làm đại sự?

Đây chính là phong cách làm người của Thiết Thủ.

Cho nên gã tuy cư xử ngang ngạnh nhưng tâm tính ôn hoà, tính cách mạnh mẽ nhưng lại đôn hậu. Gã phá án thiết thủ vô tình nhưng nhìn người mà xử, có thể tha được là tha, lấy lòng đo lòng, luôn nhìn về mặt tốt của người khác, vĩnh viễn đối xử tốt với người khác.

Cho nên gã rất nhàn nhã.

Gấp mà nhàn.

Nhàn tại tâm, tại tình.

Hôm nay gã đến Hình bộ.

Đi vào Hình bộ rồi trở ra gã sẽ không nhàn được nữa.

Hết nhàn.

Cấp tốc triệu gã tới Hình bộ là Đại lão tổng Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh người thấp lùn, ục à ục ịch, cười rung cả người, ánh mắt thành khẩn, khi nắm tay người ân cần thăm hỏi người như người nhà quan tâm, như muốn móc trái tim ra cho người coi nhưng chớp mắt nhận công vụ lão đem cả nhà già trẻ gái trai người lẳng trì xử trăm thí lão tuyệt không nương tay, không nhú mày đến một cái.

Có thể tại đây làm đến chức Hình tổng, đã làm việc cùng lão mười năm tự nhiên không thể ngạc nhiên khi nhận xét ưu điểm của lão ít nhất có hai chuyện.

Ưu điểm thứ nhất là lão không có gì đặc biệt hơn người (một khi có điểm hơn người tức cũng là khuyết điểm, địch nhân có thể tìm ra phương pháp ứng phó hữu hiệu)

Thứ hai, lão có nụ cười bao dung, hoà hoãn thân mật khiến cho người đối diện với hắn không nảy sinh tâm lý đề phòng.

Thiết Thủ tuy cũng là bộ đầu Hình bộ nhưng thân phận gã rất đặc thù, không hoàn toàn nằm dưới sự quản lý của Chu Nguyệt Minh.

Cũng có lúc Chu Hình tổng muốn ép Thiết Thủ cùng Tứ đại Danh bộ vào khuôn phép.

Chỉ là ngoài việc giao nhiệm vụ thì Chu lão, trong ý nghĩ của Thiết Thủ, chỉ mang tính hợp tác hành sự. Đương nhiên gã rất rõ người trước mắt gã là ai.

Tuy nhiên, thà có thêm một trăm địch nhân cũng không nên đắc tội với Chu Nguyệt Minh.

Bởi vì loại người này thường không phải là ‘người’, lão tùy thời tùy lúc có thể khiến người không thành người nữa.

Cho nên, lúc lão khen ngợi người, người phải cẩn thận nhìn xem phía trước có hố cho người đạp vào không.

Lão đón chào trọng vọng người, người phải xem xét lại bản thân xem có phải đã có nhược điểm gì bị lão nắm lấy không.

Nếu lão vỗ vai người cười cười nói nói rất ư thân mật, tốt nhất khi về đến nhà người nên lột quần áo ra kiểm tra từng chút một xem trên cổ, vai, ngực của mình có bị hạ độc không.

Gặp loại người như thế tâm khó mà nhàn.

Nói trắng ra, tâm trạng không được tốt.

Chỉ là Chu Nguyệt Minh không khen gã, không nghênh đón gã cũng không ôm vai, ôm lưng gã, chỉ phun ra một câu hỏi.

“Có nghe qua Sơn Đông thần thương hội?”

Có.

Quan Đông Vạn Mã Đường, Bạch gia.

Đông Bắc Thành Tụ Đức, Trầm gia.

Sơn Đông Thần Thương hội, Tôn gia.

Ba thế gia tại Quan Đông không ai trong võ lâm không biết.

Cho nên Thiết Thủ vừa nghe tên này liền cảm thấy nhứt đầu.

Mặc kệ là Bạch gia, Trầm gia hay Tôn gia đều không có chỗ nào dễ trêu chọc. Hễ là sự vụ liên can đến ba nhà này Thiết Thủ thần bộ chúng ta đầu đã phình to ra gấp bảy lần.

Gã chỉ hi vọng câu tiếp theo của Chu Nguyệt Minh sẽ là một sự vụ bình thường.

Tốt nhất là một việc đơn giản.

Tuyệt đối không nên là ‘đại’ sự.

Bởi sự vụ một khi ‘đại’ ắt kinh động rất lớn, thu hút sự chú ý, chăm chú vào người xử lý, người đó nếu có thể giải quyết mọi khó khăn mà không tổn thương hoà khí là tốt nhất.

Tự đáy lòng gã kỳ vọng như thế.

Nhưng kết quả nhất định khiến gã thất vọng.

Bởi nếu sự vụ tầm thường, không quá phức tạp thì Hình bộ đã không kinh động đến gã, danh chấn thiên hạ Thiết Thủ thần bộ.

Gã vốn biết ‘chuyện đến không lành’ bởi gã biết rõ một việc. Nếu sự vụ không quan trọng thì với hạng người như Chu Nguyệt Minh quyết sẽ không ra mặt thông tri mà chỉ phái người ra thông báo. Càng như thế đầu hơn là bên cạnh lão còn có một người.

Người này đôi lông mày rất dày và thô.

Thô như hai cánh tay của tượng La Hán đặt trên mặt, tả hữu như kích ra hai quyền.

Mắt người này rất hẹp.

Như là không có mắt vậy hoặc như lúc nặn gã ra bà mẹ quên mất đôi mắt vậy.

Người này mặc bộ đồ màu đen, đến các vật dụng, giày tất cũng màu đen. Một màu đen tuyền không lẫn tạp chất, không chút khác biệt.

Đến một sợi tóc bạc gã cũng không có. Nhìn bộ mặt đen ngòm của gã khó ai má đoán được tuổi tác, đến khi gã cười người ta mới hàm răng gã cũng đen nốt.

Phảng phất như một người sống trong bóng đêm.

Từ gã toát ra cái tư vị của chết chóc.

Hơn nữa, hẳn có đuôi.

‘Cái đuôi!’

Tóc của gã rất dài, kéo từ cổ đến qua hông, nhìn phớt qua như mọc ra một cái đuôi, khi gã phẫn nộ ‘cái đuôi’ có thể đong đưa, khi đối địch nghe nói nó còn có thể dựng đứng lên, khi động dục liền cong tón như đuôi con khỉng tước lúc hứng tình.

‘Cái đuôi’ của gã cũng toát ra mùi tử khí.

Thiết Thủ biết người này.

Trong Hình bộ gã là một người cực kỳ tàn độc.

Bởi hẳn quá tàn nhẫn nên Tứ đại Danh bộ khi trò chuyện nhắc đến gã cũng rất thối mắt tại sao gã không đi làm sát thủ mà lại đi làm bộ đầu.

Gã ra tay đích xác cực kỳ tàn bạo.

Bản tính của gã quả thực rất hung tàn.

Giả như gã là sát thủ thì Tứ đại Danh bộ có thể danh chính ngôn thuận bắt gã về qui án hoặc ít nhất có thể giáo huấn gã một phen.

Đáng tiếc không phải.

Hắn là bộ đầu.

Là tâm phúc cao thủ dưới tay Chu Nguyệt Minh, rất ít khi xuất động, ít khi ra tay.

Một khi ra tay, người thần phần nộ, quỷ khốc thần sầu, nhân ma bất lưu.

Khi hắn ra tay tuyệt không giống người, thập phần đứu tựa như sát thủ, sát thủ có đuôi.

Nghe nói, đêm càng khuya võ công gã càng cao, sát tính càng nồng.

Thiết Thủ không muốn người như gã trở thành địch nhân.

Ai cũng vậy đều không muốn nửa đêm giờ tý canh ba lại gặp một địch nhân như vậy.

Thiết Thủ cũng không có ý cùng người như gã kết giao bằng hữu.

Gã không nghĩ có thể giữa trăng thanh gió mát có thể ngồi đối ẩm cùng ‘bằng hữu’ như vậy.

Chỉ là rất may mắn, gã đã ở đây, ở bên cạnh Chu Hình tổng, chỉ sợ gã nảy ý kết giao ‘bằng hữu’ với mình thì quả thật nan giải.

Người có thể chọn bằng hữu, lựa chọn địch nhân nhưng người rất khó mà lựa chọn người nhà, thân hữu, đồng liêu, chiến hữu, bọn họ như đã an bài sẵn, đi theo người, quán quanh người, người lúc nào cũng phải để tâm.

Gã họ Lưu.

Gã hình như không có tên.

Mọi người không ai gọi tên của gã, trước mặt gã chỉ gọi một câu ‘Hắc Dạ thần bộ’

Trên thực tế, những người đã thấy qua gã xuất thủ đều gọi gã là.

‘Ác điều.’

Còn không thì gọi là ‘Cầm thú’

Mãnh thú, càng về khuya càng đáng sợ. Chu Hình tổng lần này đưa ‘Mãnh thú có đuôi’ này ra có thể thấy Sơn Đông thần thương hội là một sự vụ rất nghiêm trọng.

Chắc chắn không đơn giản.

‘Người có nghe tên Sơn Quân Tôn Cương đầu lĩnh tổ chức Sơn Đông thần thương hội chưa?’

“Có nghe qua! Nghe nói hắn tại Thần thương hội là kẻ hung hăng nhất, ác độc nhất, khó dây vào nhất. Hắn đã phát triển Thần thương hội trở thành tổ chức sát thủ mạnh nhất vùng Đông Bắc.”

Chu Nguyệt Minh nói tiếp: “Mặc dù là vậy nhưng chúng ta không can thiệp đến. Bởi hắn cùng Vương thái sư, Đông Nam vương, tướng gia đều có quan hệ mật thiết, người chết dưới tay sát thủ của hắn thường là kẻ đối địch của Vương thái sư, Đông Nam vương, tướng gia. Dù sao thì bọn chúng chỉ hoạt động ở Sơn Đông, Tế Nam, Giao Châu, chỉ cần không sinh sự tại kinh sư bọn ta đều không quản.”

Thiết Thủ đáp: “Tốt nhất là vậy, chuyện của bọn chúng ta không nghĩ phải quản.”

Chu Nguyệt Minh thở dài: “Nhưng lần này không thể không quản.”

Thiết Thủ hỏi: “Tại sao?”

Chu Nguyệt Minh: “Bởi con gái Tôn Cương xảy ra chuyện!”

Thiết Thủ: “Là Tôn Diệu Hồng sao? Mỹ nhân nổi danh trong võ lâm, là ai dám động thổ trên đầu Thái tuế?”

Chu lão: “Ai dám đối đầu với hắn chứ!”

Thiết Thủ: “Tôn Cương được xưng tụng ‘Đốt xương thành tro, tro bay theo gió’, địch nhân nghe danh biến sắc, người thường như trông thấy hổ dữ, còn có người dám hạ thủ trên viên minh châu của hắn sao?”

“Vấn có!” Chu minh Nguyệt thở dài:”Nhất Ngôn đường’ dưới trướng Thần Thương hội của Tôn Cương thế lực rất lớn, trong đó có ba đầu lĩnh được hẳn rất tin cậy ...”

Nói tới đây lão đưa mắt sang ‘cái đuôi’ của Lưu ác điều.

Lưu ác điều thần sắc lơ đãng.

Thanh âm chờ đợi.

Nhưng hẳn vẫn lơ đãng nói tiếp cứ như đây là nhiệm vụ của gã. “Một người là con cháu, là con cháu Tôn gia, đặc biệt sủng ái. Nghe nói Tôn Cương đang có ý đem cơ nghiệp ‘Nhất Ngôn đường’ giao cho đứa cháu trai này.”

Thiết Thủ nói tiếp:”Tên còn lại ta có nghe qua, hẳn gọi là Tập Tà. Hẳn chính là tay sát thủ đệ nhất tại Đông Bắc, có người nói võ công hẳn còn cao hơn Tôn Cương.”

Chu Nguyệt Minh thốt:”Còn có một ...”

Lão tựa hồ nhắc đến người này liền cảm thấy đau đầu nhưng vẫn nói tiếp.

“Hẳn nguyên tên gọi là Thiết Tú, mọi người tôn xưng hẳn là Sơn Kiêu ... hẳn quả thực không phải người, trên giang hồ ai cũng rõ hẳn là một cỗ máy giết người.”

Lão dừng một chút rồi thêm vào một câu:”Cả Tôn Cương cùng Nhất Ngôn đường cũng gọi hẳn là Sát nhân kỳ khí.

Lưu ác điều chợt nói thêm một câu:”Tại vùng võ lâm Đông Bắc giang hồ đồn rằng chỉ có Thiết Tú mới có thể đối phó với Thiết Thủ trong Tứ đại Danh bộ, không biết người có từng nghe qua chưa?”

Thiết Thủ mỉm cười:”Có lẽ hẳn có thể khắc chế được ta, ta có nghe qua!”

Chu Hình tổng híp mắt nhìn gã, tựa như một Trư Bát Giới ‘lương thiện’:”Nghe nói hẳn như dã thú vậy, tàn bạo, háo sát, vô nhân tính, ăn cả nội tạng người chết. Bình thường cách giết người của hẳn là ăn thịt, gặm xương, hút não, con mắt cũng không bỏ qua.”

Thiết Thủ thốt:”Ta không có hứng thú với khẩu vị của hẳn, ta chỉ muốn biết ba tên này cùng Tôn Diêu Hồng đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Nguyệt Minh nở một nụ cười.

Lão cười rung bần bật cả người, giọng hặc hặc nói:”Có chuyện, là chuyện rất trọng đại. Lão Tôn sủng ái nhất là ba tên đệ tử này, trong đó lão tin nhiệm nhất là đứa cháu, bởi hẳn có quan hệ huyết thống với lão, tính cách tinh minh lại nhu thuận. Lão trọng dụng nhất là Tập Tà bởi gã tinh ranh lại khôn khéo. Nhưng sự quan tâm nhất của lão lại là tên Thiết Tú bởi nghe nói gã đúng là do cha người mẹ trâu hợp thể sinh ra, một con dã thú, ngoại trừ phục tùng lão hành sự bên ngoài không cần biết đến chuyện gì khác ... chỉ là chính cái gã Thiết Tú ấy đã bắt cóc Tôn Diêu Hồng bỏ trốn khỏi Quan Đông.”

Thiết Thủ nghe xong trong lòng không khỏi chân động

..... Tôn Diêu Hồng như hoa như ngọc lại nằm trong tay cái gã đến súc sanh cũng không bằng, Thiết Tú. Sự vụ này quả thực không ổn chút nào.

Gã nghe đến đó tấm lòng hiệp nghĩa đã trào dâng.

Cứu cô nương ấy!

Nhưng có điều gã chẳng muốn cùng với cái vị tai to mặt lớn Tôn gia kia có chút xíu quan hệ nào.

Cho nên gã hỏi tiếp:”Người như Tôn Cương bị nhục tất báo, cùng hung cực ác sao lão lại để Thiết Tú đào thoát khỏi phạm vi thế lực của lão được?”

“Tất nhiên là không, trước mắt Thiết Tú chưa thoát ra khỏi Quan Đông.” Chu Hình tổng đáp:”Cho nên lão đã phái Tập Tà cùng cháu lão, triệu hồi Tôn thị Cửu kiệt, Tôn môn Thất hổ đều thuộc hàng nhất lưu sát thủ truy sát Thiết Tú, cứu Tôn Diêu Hồng!”

“Tốt quá!” Thiết Thủ thở phào “Đã có nhiều cao thủ như vậy giải quyết, chuyện này không cần đến chúng ta nữa!”

“Không!” Chu Nguyệt Minh lại cười rung rung cả người “Đúng lúc lại có việc của người!”

“Ta có việc?” Thiết Thủ chỉ ngón tay vào mình hỏi lại “Ta có việc gì chứ?”

Chu Nguyệt Minh đáp “Bởi Thiết Tú dù gì cũng là đệ nhất sát thủ dưới tay Tôn Cương đào tạo nên, cũng là một cỗ máy giết người. Cho nên đám cao thủ Tôn thị truy sát hắn nhưng vẫn không thành công.”

Thiết Thủ thở dài: “Vị Tôn cô nương kia quả thật thâm lâm hiểm cảnh!”

Chu Hình tổng nói tiếp: “Thì vậy!”

Thiết Thủ bực bội: “Còn nhiều người có thể giải quyết chuyện này mà, không nhất định phải là ta!”

Vừa nói gã vừa đưa mắt nhìn ác diệu, ý đồ hết sức lộ liễu.

Lưu ác diệu hoàn toàn có thể lãnh nhiệm vụ hà tất phải là gã đi.

Chu Nguyệt Minh lại cười: “Ác diệu sao? Gã tất nhiên phải đi. Chỉ có điều Tôn Cương phái bảy đạo nhân mã truy sát, trong đó ba đạo bốn mươi người Thiết Tú đều giết sạch, trong đó một đạo do Tôn Bất Văn cầm đầu ...”

Thiết Thủ cắt ngang lời lão: “Chậm đã! Ông nói là Thập bộ sát thủ nhân Tôn Bất Văn?”

Chu Hình tổng đáp: “Là hắn! Năm xưa Thần Thương hội phái hắn tranh hùng cùng Sơn phái tranh đoạt địa bàn. Hắn thần uy đại chấn, đàm phán không thành liền kéo người chém giết một đường, hạ sát Cửu Thủy Minh Y, trên dưới Sơn phái một trăm mười sáu đệ tử thảm tử, giang hồ tôn xưng Thập bộ sát thủ nhân cho hắn cũng không sai lệch. Cho nên lần này Tôn Cương phái hắn đi khiến người ta không khỏi nhớ lại chuyện ngày trước. Chỉ là sau khi gặp Thiết Tú liều mạng một trận khi quay về Nhất Ngôn đường chỉ có một nửa khuôn mặt, một nửa nội tạng ...”

Thiết Thủ chau mày hỏi: “Cái gì mà một nửa khuôn mặt, một nửa nội tạng?”

Chu Nguyệt Minh cười khặc khặc đáp: “Còn không phải sao? Nửa còn lại đã bị Thiết Tú gặm mất, ăn mất, lòi cả ruột ra ngoài, máu chảy một nẻo dài, Tôn Bất Văn mang theo mười một người đều chết sạch, hắn trở về còn mang theo một câu nói ...”

Thiết Thủ rất rõ ràng loanh quanh này giờ câu mà Chu Nguyệt Minh muốn nói là câu này, nhưng gã vẫn hỏi: “Nói cái gì?”

Chu Nguyệt Minh chờ gã hỏi mới thủng thẳng đáp: “Tôn Bất Văn thở ra một hơi nói ... Gã quái vật kia một mặt cắn trên mặt lão một mặt rít lên bên tai tôi ‘Muốn bắt ta? Không dễ dàng vậy đâu! Về bảo thân bộ Thiết Thủ đến đây mà bắt ta, gã cùng ta tề danh mà lại không dám cùng ta đấu một trận sao?’ Hắn nói xong cắt đứt tai tôi ...” lão giả giọng đứt hơi nói.

“Không chỉ mình hắn nghe thấy câu nói đó, bốn mươi một người, còn sống trở về đều chỉ còn nửa mạng, tổng cộng ba người, hai gã cao thủ sống dở chết dở cũng nghe qua Thiết Tú nói như vậy, gọi đích danh người.”

Thiết Thủ nghe xong không khỏi rùng mình, trong lòng có chút giận dữ cười nhạt nói: “Ta cùng hắn chẳng có hôn phối, không thù không oán, hắn gọi ta làm gì?”

Chu Nguyệt Minh cười cười đáp: “Xem ra hắn có ấn tượng với người, Tôn gia tiểu thư đang chờ anh hùng cứu mỹ nhân, người chỉ còn cách đi một chuyến mà thôi!”

Thiết Thủ hỏi lại: “Nếu hắn chẳng gọi tên ta mà nhắc đến đại danh của ngài thì ngài cũng lên đường ngay sao? Hoặc hắn gọi đích danh Thái Kinh chẳng lẽ Tướng gia cũng phải thân chinh đến Quan Đông một chuyến à?”

Chu Nguyệt Minh sững sờ, nhưng lão lập tức cười cười nói: “Nhị bộ đầu nói rất đúng! Chỉ là có chuyện còn chưa rõ!”

Thiết Thủ cười khẩy: "Xem ra chuyện ta không biết còn rất nhiều, Hình tổng đại nhân sao không một lượt nói hết ra đi?"

Chu Nguyệt Minh hí hóp nói: "Ta vốn muốn nói có hai người rất mong muốn Nhị bộ đầu đi một chuyến."

Thiết Thủ thốt: "Ồ! Là ai?"

Chu Nguyệt Minh bộ dạng vẫn ung dung như cũ: "Đều là người quen cả! Một công, một tư!"

Thiết Thủ cười nhạt: "Hình tổng đại nhân nếu cứ úp úp mở mở vậy ắt không xem tại hạ là bằng hữu."

Chu Nguyệt Minh bỗng thấp giọng nói: "Tôn tiểu thư vốn đang chuẩn bị xuất giá, nếu không xảy ra chuyện này ắt đã nhập kinh rồi!"

Thiết Thủ rùng mình: "Xuất giá, nhập kinh ..."

Chu Nguyệt Minh nói tiếp: "Là gả cho con trai Tướng gia, Thái Chiết."

Thiết Thủ nghe xong nhin không nổi nói: "Hừ! Xem ra cô ta đã chọn đúng nơi để xuất giá. Tướng gia muốn nắm lấy thế lực võ lâm thật không tốn chút công cũng chẳng tốn sức nhì!"

Chu Nguyệt Minh lấp liếm: "Nhưng chuyện này thật ngoài ý muốn ảnh hưởng lớn đến mặt mũi bà mai!"

Thiết Thủ lấy làm lạ hỏi: "Mặt mũi to như thế à ... bà mối là ai thế?"

Chu Nguyệt Minh nhẹ giọng ẩn ước có ý cười cợt: "Là đương kim thánh thượng tác hợp nhân duyên!"

Thiết Thủ nghe xong đảo mắt một vòng 'Thì ra thánh thượng tứ hôn, khó trách ai cũng thèm muốn cái 'mặt mũi' này!'

"Là vậy!" Chu Nguyệt Minh nói tiếp "Gã quái vật Thiết Tú bắt đi Tôn Diêu Hồng thật là không nề mặt vạ tuế gia chút nào!"

Thiết Thủ đã minh bạch: "Cho nên, Hoàng thượng muốn ta ..."

Chu Nguyệt Minh gật đầu: "Hoàng thượng muốn người đi một chuyến!"

Thiết Thủ hỏi lại: "Là việc công?"

Chu Nguyệt Minh đáp: "Cũng có chút riêng tư!"

Thiết Thủ ngán ngẩm hỏi: "Thái Chiết, Thiết Tú, Diêu Hồng cô nương ta đều không quen biết, còn có việc tư gì chứ?"

Chu Nguyệt Minh đáp bốn chữ: "Gia Cát tiên sinh!"

Thiết Thủ kinh ngạc thốt: "Việc này liên quan gì đến thế thúc?"

Chu Nguyệt Minh đáp: "Tiên sinh ngầm muốn người đi lần này!"

Thiết Thủ hỏi: "Vì sao?"

Chu Nguyệt Minh đáp: "Tiên sinh từng đến khu vực Đông Bắc, Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia từng tiếp đãi qua, Diêu Hồng cô nương từng gặp gỡ, ấn tượng rất sâu đậm ... Nay nàng xảy ra chuyện, ngài muốn người đi một chuyến xem có thể vì nàng làm chút chuyện. Huống chi người đã sớm muốn đi đến đó một chuyến để thám thính tông tích một vị bằng hữu tốt đã lâu không gặp mà!"

Thiết Thủ đã hiểu rõ sự vụ này không làm không được nên gã đáp: "Xem ra lần này ta không đi không được rồi ..."

Chu Nguyệt Minh đáp: "Không chỉ người, ác quỷ cũng đi. Nghe nói tướng gia rất tức giận đã phái thủ hạ đến đó!"

Thiết Thủ hỏi lại: "Bọn họ đã đến Tế Nam rồi sao?"

Chu Nguyệt Minh đáp: "Con quái vật kia lần xuất hiện trước là tại Tế Nam, đường ra chỉ một, xem ra hẳn đang đến Thái Sơn."

Thiết Thủ cười lạnh: "Nhiều người như vậy truy sát một mình Thiết Tú, thật ra có cần sự góp mặt của ta cho thêm phần náo nhiệt không?"

"Người đương nhiên phải đi, không muốn cũng không được!" Chu Nguyệt Minh cười nói "Đây là chưa nói Hoàng thượng hạ mật chỉ, Gia Cát tiên sinh ngầm truyền lệnh, người chẳng có lý do nào để từ chối cả!"

Lưu ác điều bỗng chen ngang nói: "Thiết Tú chỉ đích danh người, người không đến thật như quân rùa đen rút đầu!"

Thiết Thủ nghe xong trong lòng khó chịu, thật sự gã muốn thoái thác chối từ nhưng rốt cuộc nghĩ đến Tôn Diêu Hồng nàng như một đoá tiên hoa lạc giữa vòng cương toả của tên quái vật như lang như hổ Thiết Tú, chỉ sợ đã gánh chịu mọi sỉ nhục, kinh hoàng khiến gã động lòng trắc ẩn, gã lên tiếng.

"Được! Ta đi!"

Liên đó gã thêm vào một câu: "Chỉ là ta không nghĩ sẽ đồng hành với bất cứ kẻ nào ... mặc kệ là người do Hình tổng phái đến hay cao thủ của Tướng gia, cũng như nhau cả thôi!"

"Người đi! Vậy là tốt rồi, mọi chuyện còn lại tùy ý người!" Chu Nguyệt Minh giọng nói vui vẻ, rồi lão xuống giọng, tay ra dấu như một lưỡi dao cắt ngang cổ họng.

"Tướng gia cùng Sơn Quân đã ngầm hạ lệnh 'Diêu Hồng cô nương ở cùng con quái vật ki đã nhiều ngày, chỉ sợ khó mà bảo toàn được sự trong trắng ... nếu đã không thể cứu vãn, tốt nhất hạ sát, bắt tất lưu tình!"

Thiết Thủ nghe xong kinh hoàng hỏi lại: "Hạ sát? Người nói ..."

Chu Nguyệt Minh nhếch môi giễu cợt, trong mắt ánh lên tia sáng tàn nhẫn: "Cả hai đều như nhau!"

Thiết Thủ nghe hết những lời này gã không thể không tức thì xuất quan, trước khi Thiết Tú và Tôn Diêu Hồng chết gã phải gặp họ.

Gã cùng Thiết Tú không quen biết, vì sao quái nhân này lại nói một cách rất rõ ràng là muốn gặp gã?

Thiết Tú tại sao đủ cam đảm để phản bội Sơn Quân Tôn Cương? Hơn nữa còn bắt cóc con gái của hắn?

Gã muốn trước khi hai người bọn họ trúng độc thủ tìm hiểu rõ những chuyện đó.

18. Q.3 - Chương 2: Đoá Hồng Còn Lại!

Xuất quan, bắc tiến, Thiết Thủ lao đi cả ngày lẫn đêm, bảy ngày sau đã đến Thanh Long sơn, đi lên Long Hồ tháp.

Tổng đàn Sơn Đông Thần Thương hội toạ lạc tại Thiên Phật nhai nhưng nơi huấn luyện người mới, sát thủ chính tại Nhất Ngôn đường đóng tại Long Hồ tháp.

Sơn Quân Tôn Cương toạ trấn tại đây.

Thiết Thủ không quen thuộc địa hình Quan Đông cho lắm.

Nhưng ác điều lại rất rành rẽ.

Gã về đây như là về nhà vậy.

Vốn Thiết Thủ gạt gã sang một bên bởi hắn thật sự chịu không nổi gã lại càng không muốn bên mình luôn có tâm phúc của Chu Nguyệt Minh giám sát nhất cử nhất động.

Chỉ là Thiết Thủ thật không còn cách nào khác.

Gã cần người dẫn đường.

Đến Sơn Đông, gã liền đến Nhất Ngôn đường trước.

Gã muốn diện kiến Xương hoá thành tro Tôn Cương

Trước hết phải nắm rõ tình hình.

Thế nhưng hắn chỉ nhận được một cái nghiêng răng uất hận. Hận đến thấu tâm nhập cốt.

Gặp một người mà sự thống hận ăn sâu người, đến tận từng cọng tóc như vậy thì gã chỉ còn cảm thấy kỳ quái ở một điểm. Mang một nỗi hận lớn lao như vậy sao lão già trước mặt gã chưa vì hận mà chết quách đi cho rồi?

Hoặc giả chính cái thống hận đó chính là động lực khiến lão còn sống sót?

Tóm lại sau khi nhìn thấy lão gã càng cảm thấy hồ đồ.

Vì sao mà lão lại hận đến như vậy?

Lão không chỉ hận tên đồ đệ bắt cóc con gái lão mà hận cả con gái lão, thậm chí lão hận cả chính bản thân mình.

“Người đến rất đúng lúc, hãy thay ta giết hắn đi!”

Đấy là mệnh lệnh của lão.

“Hắn?” Thiết Thủ hỏi “Ta là bộ khoái, chỉ bắt người, không phải lúc nguy cấp, quyết không giết người!”

“Bắt được cũng tốt!” Tôn Cương cười nham nhảm “Đem hắn về đây, tự tay ta giết hắn. Từng phân từng phân một đem cái chết đến cho hắn.”

Thiết Thủ không nhịn được lại hỏi: “Hắn dù sao cũng là đệ tử thân tín của lão cũng lập không ít công lao hãn mã. Lão hận hắn như vậy thực sự không cho hắn lấy một chút cơ hội nào sao?”

“Ta há chỉ truyền nghề cho hắn sao. Hắn vốn là vốn như con dã thú, ta đem hắn về nuôi lớn như một con chó rồi cuộc lại bị tấp ngược ...” khí uất của lão dâng trào “Ta chỉ có một đứa con gái, hắn cũng dám ...”

Thiết Thủ vội nói: “Có khi hắn bắt cóc lệnh ái chỉ để làm con tin, hắn cũng không tổn thương gì đến ...”

“Tào lao!”

Lão gầm lớn, một chưởng võ mạnh lên đầu rồng chạm trở trên chiếc ghế đang ngồi.

“Để hắn mang đi bấy nhiêu ngày người nghi Diêu Hồng có thể xuất giá nữa hay sao?”

Lão nghiêng răng ken két: “Hắn đã làm ra cái chuyện vô sỉ như vậy. Ta ... ta đã hạ lệnh, sát, mặc kệ là hắn hay nó, cả hai đứa nó ta muốn chúng phải chết!”

Thiết Thủ biến sắc: “Ta nói rồi! Ta là bộ đầu! Đến đây vì sự vụ! Không phải là thủ hạ càng không phải là sát thủ của lão ... không nên sát nhân, ta tuyệt không sát nhân!”

Tôn Cương gầm lớn giận dữ, cả người run bần bật, thân hình to lớn như quả núi của lão muốn bùng nổ lên như một cơn địa chấn.

Hai tay lão bấu chặt thành ghế.

Cong lưng.

Cúi người.

Trong khoảnh khắc, Thiết Thủ cho rằng cơn giận của lão già đang muốn hướng vào mình mà phát tiết.

Chỉ là, Tôn Cương không ra tay.

Bởi vì có một người xuất hiện.

Người này không cao, không lớn, người nhỏ bé nhưng trông rất tháo vát, mày kiếm, mắt sáng, lạnh lùng, bình tĩnh, và mặt nghiêm nghị nhưng ẩn ước tà khí.

Không phải là sát khí mà là tà khí.

Hắn cũng mang theo cái tư vị chết chóc như ác điều, quả thực trời sanh một đôi. Tuy vậy cũng có rất nhiều khác biệt, đến nỗi Lưu ác điều trông thấy hắn toàn thân liền bức ra luồng sát khí đối chọi.

Chỉ là người này không ngó ngang gì đến gã.

Hắn chậm rãi đi tới, ung dung tiêu sái đi đến giữa Sơn Quân cùng Thiết Thủ, chậm chậm hướng Tôn Cương vái chào, từ từ thốt lên: "Bẩm Sơn Quân, Tam bá đến!"

Nhìn ra ngoài một cái thái độ Tôn Cương lập tức thu liễm.

Với một học giả, nhân vật trong chốn võ lâm có thể tạm chia làm ba loại người.

Thứ nhất, là những người theo nẻo chính thống, bọn họ lấy một thân tài nghệ kinh nhân lên làm đại quan, tướng quân. Tóm lại là dùng võ dẫn thân, phát huy sở trường.

Hai là trên võ lâm dùng tài năng hơn người xưng hùng xưng bá hoá thành nhân sỹ võ lâm thuần túy. Đó giống như Thiểu Lâm, Võ Đang, Côn Lôn, Không động, Nga My, Hoa Sơn các phái, thậm chí thất bang bát hội cửu liên minh cũng không có gì khác biệt.

Ba là những nhân sỹ hành hiệp trượng nghĩa, bọn họ dùng khả năng của mình đánh mạnh giúp yếu, thể thiên hành đạo, gọi là hiệp khách.

Bốn là dùng võ để thoả mãn nhu cầu bản thân, gọi là cường đạo.

Năm là tập trung lực lượng, khai bang lập phái, leo lên đỉnh cao quyền lực, danh vọng như Quyền Lực bang, Kim Phong Tế Vũ lâu, Mê Thiên lĩnh, Lục Phân Bán Đường, Quỷ Lệ Bát Xích môn là cùng một dạng.

Sáu là phong lưu hiệp khách, qui ẩn giang hồ, không phải đến lúc cần kíp quyết không xuất thủ, hạ sơn. Bình thường chỉ chú trọng tu tập bản thân, không thích tụ tập càng không ưa bè phái.

Kỳ thật việc phân loại người đọc sách cũng như vậy, cũng là phương pháp và lối đi như vậy.

Kỳ thật chúng chẳng khác biệt nhau mấy. Mặc kệ là văn đàn, võ lâm, hàn lâm, hiệp đàn đều vì danh, vì lợi, vì quyền lực mà kéo bè kết phái mưu đồ dẫn thân, cũng đều thò đầu khi mây bay mưa tạnh, thối lui khi khó khăn gian khổ. Hoặc đồng đảng chém giết sau khi thành đại sự hoặc bằng hữu vì cầu toàn mạng mà tháo chạy. Rốt cuộc cũng chẳng khác gì nhau, đoàn kết cùng đấu tranh để giành thắng lợi, đến khi thắng lợi lại chia rẽ, lại kết minh, lại tranh đấu.

Sơn Đông Thần Thương hội đại khái chia làm sau nhánh.

Nhất Quán đường là nhánh quan trọng nhất, bọn họ phụ trách toàn bộ hành chính sự vụ của Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia.

Chánh pháp đường phụ trách thưởng phạt.

Đắc Thính đường quản lý ngoại vụ cùng quan hệ nhân sự. An Nhạc đường phụ trách kinh tế của Tôn thị.

Cho nên Nhất Ngôn đường chính là lực lượng chinh chiến của Tôn gia. Nã Uy đường chuyên nghiên cứu và huấn luyện nhằm đưa võ công tuyệt kỹ Tôn gia từng bước độc bộ võ lâm, xưng bá giang hồ.

Trong Lục đại phân đường có thực lực nhất đương nhiên phải có vũ lực lớn nhất. Nói cách khác là có được nhiều cao thủ, khi đó lời nói ra ắt có phân lượng, phân đường có khả năng hiệu triệu tức có thể lực nhất.

Tuy nhiên không thể thiếu An Nhạc đường cung cấp tài nguyên. Mà Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia khi đối ngoại không thể không có Đắc Thính đường, kinh doanh không thể thiếu binh lực, võ công tuyệt kỹ của Nhất Ngôn, Nã Uy có thể gọi là Lương đại phân đường. Chỉ là việc đưa ra quyết sách, phương hướng hành động đều do Nhất Quán đường đăng sau thao túng. Nhưng có thể nào chẳng nữa vẫn phải chịu sự thưởng phạt của Chánh Pháp đường.

Đây chính là kết cấu nội bộ của Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia, mà loại kết cấu này cũng rất ư bình thường đối với các thế lực lớn trên giang hồ.

Lão Bất Tử Ôn gia cũng vậy, Thực trung Đường môn chẳng khác, kể cả Lục Phân Bán Đường, Đại liên minh, Kim Phong Tế Vũ lâu, Tương Tư tháp, Mê Thiên lĩnh về phương thức tổ chức cũng chẳng khác biệt nhiều.

Người của Tôn gia dù liên kết với nhau thành Thần Thương hội nhưng cũng không tránh khỏi tự tư tự lợi, chén ép, ganh đua nâng cao thực lực của mình.

Tôn Cương tại Nhất Ngôn đường quả thực nắm trọn đại quyền. Cho nên, ở vùng Đông bắc Thần Thương hội Tôn gia địa vị của lão rất có phân lượng.

Chỉ là lão vừa nghe tin Tôn tam bá đến liền thay đổi hẳn thái độ.

Thậm chí đến sắc mặt cũng thay đổi.

Lão khào khào hỏi: "Lão đang ở đâu?"

Gã thanh niên đẹp mã nhưng đầy tà khí kia đáp: "Họ vừa rời Bất Trị đảo hiện đã đến Lão nhai."

Tôn Cương lúc này mới thở ra một hơi: "Thật hoàn mỹ! Có thể đến Nã Uy đường, Tôn Bạt Nha ... lần này Hoạt Bảo Nhi ắt khó tránh tai kiếp!"

Gã thanh niên đầy tà khí kia lại thốt: "Tôi thấy bọn họ muốn tới đây!"

"Người xem?" Tôn Cương mặt đỏ phừng lên, một tay kéo gã thanh niên đến sát mặt mình, tựa hồ có thể nuốt chửng lấy gã, mà cái miệng lão toang hoác như chậu máu có khi tấp một cái cắn đứt nửa cái đầu của bất cứ kẻ nào thật.

"Người dựa vào đâu mà xem?"

Gã thanh niên đầy tà khí kia mắt không chớp lấy một cái, đến trả lời cũng không thèm trả lời.

Gã chỉ nhìn lão.

Lạnh ngắt.

Bình tĩnh nhìn lão.

Tôn Cương thu tay lại, co kéo cả nửa ngày trời rốt cuộc lão buông tay ra thở dài, lão lấy bàn tay to bè vuốt lên áo gã thanh niên cho phẳng thơm miệng cười hặc hặc bảo:

"Tốt! Bọn họ tới đây, bọn họ nên tới đây, người thấy vậy. Tốt, vậy là chắc đến tám, chín phần rồi!"

Sau đó lão ra lệnh cho gã thanh niên: "Vậy, người đi ... với danh bộ Thiết Thủ cùng Lưu bộ gia ra khỏi đây một chút. Chúng hỏi gì, người trả lời, chúng muốn đi đâu, người hướng dẫn."

Gã gật gật đầu, lúc này mới liếc mắt nhìn Thiết Thủ.

Nhưng gã lại không thấy Thiết Thủ.

Chỉ nhìn Lưu ác điều.

Ánh mắt hai gã chạm nhau phảng phất đều rùng mình.

Gã nhìn thấy cái tư vị chết chóc trên mình đối phương.

Hắn cũng đã nghe tới cái tà khí của đối phương.

Sau đó gã lẳng lặng, lạnh nhạt đưa tay nói: "Thiết bộ đầu! Xin mời!"

Nhưng gã không hướng về phía ác điều mà mời.

Sau đó, trước khi bước đi gã còn nói thêm một câu với Tôn Cương: "Bẩm Sơn Quân! Tôn tam bá còn mang theo một con chó điên!"

Trên đời chỉ có một Tôn tam bá, cũng chẳng có mấy người khiến Sơn Quân nghe tên xong thần sắc đại biến như vậy.

Cho dù mọi người ở đây đều mang họ Tôn (kể cả người ngoài khi gia nhập Sơn Đông Thần Thương hội đều mang họ Tôn hoặc cải họ sang họ Tôn) nhưng tại Nhất hội Lục đường, Tôn tam bá chỉ có một.

Đó là người phụ trách Chánh Pháp đường, người này xử sự công chánh, thiết diện vô tư. Trong Thần Thương hội không ai không tâm phục khẩu phục.

Lão là đường chủ Chánh Pháp đường, phó đường chủ chính là Tôn Đồ Cầu.

Thiết Thủ cùng ác đểu theo hướng Cửu Đỉnh thánh sau nội viện đi ra. Bởi Tôn Cương rõ ràng đang có chút cấp bách nên gã thanh niên đầy tà khí kia vội vàng dẫn bọn họ nhanh chóng rời đi.

Chỉ là Nhất Ngôn đường kết cấu thập phần đặc biệt, kiến trúc tinh kỳ, chỉ cần Tôn Cương ngồi tại đại sảnh Cửu Đỉnh thánh liền có thể mắt quét bốn phương, trông ra tám mặt. Cho nên dù là vòng qua sân hay đi sau tường nhưng tại vị trí của lão từ ngoại viện đến hoa viên đều có thể giám sát nhất cử nhất động của người khác.

Đương nhiên, nếu tinh mắt thì từ ngoại viện, hoa viên cũng có thể mơ hồ quan sát động tĩnh trong nội đường.

Thiết Thủ đã sớm quan sát bốn phía Nhất Ngôn đường.

Gã muốn thám thính thực địa một chút.

Hướng chi lần Bắc thượng này ngoại trừ việc giải cứu Tôn tiểu thư, tróc nã Thiết Tú. Gã còn đang muốn đến đây tìm một người.

Lão bằng hữu.

Có lẽ Lưu ác đểu cũng cùng chung ý nghĩ. Gã vội vàng ly khai Nhất Ngôn đường nhưng như Thiết Thủ thỉnh thoảng tại nơi men tường, chần song cửa sổ liền chú ý đến sự biến hoá trong Cửu Đỉnh thánh.

Người đến quả nhiên là một già một trẻ.

Từ xa nhìn lại, lão già tuy không cao lớn nhưng dáng vẻ uy nghiêm nhưng không mang sát khí mà rất ôn hoà.

Có thể là do ánh mắt của lão rất có tình cảm?

Cho dù ở khoảng cách xa nhưng Thiết Thủ vẫn cảm nhận được một cảm giác khó nói thành lời nhưng có thể cảm nhận được, thu phục nhân tâm.

Người kia tuổi còn trẻ, trông giống như một thanh kiếm.

Hay gọi là một thanh kiếm còn mới.

Hắn vừa trông thấy Tôn Cương liền nói: "Chắc lão đang cho rằng chúng ta đến Nã Uy đường? Bọn ta như sét đánh ngang tai đến đây để cho lão một sự ngạc nhiên đây!"

Lời nói chuyện như vậy nhất định tuổi đời hắn còn rất nhỏ, rất nhỏ nên nói chuyện cực kỳ khinh suất.

Người như thế chắc chắn chưa từng gặp chuyện, ít nhất chưa từng gặp phiền phức mới có cái lối nói chuyện như vậy.

Mặc dù những lời hắn nói là thật. Thật sự, bọn họ đến rất nhanh.

Gã thanh niên này lộ ra ý đồ sớm quá.

Như đâm ra một kiếm vậy, đến địch ý cũng không giấu giếm.

Thiết Thủ còn mơ hồ nghe hắn thấp giọng nói tiếp một câu: "Nghe nói con gái lão có chuyện, thất tung, bọn ta phải làm rõ" giọng nói hắn lại thấp xuống, nghe không được rõ ràng lắm "... cô nương Diêu Hồng dung mạo mỹ miều, ta vốn ngưỡng mộ đã lâu, không ngờ lại xảy ra việc như vậy, thật sự đáng tiếc, ta đã từng mong muốn cùng với cô ấy kết thân ..."

Thiết Thủ thầm nghĩ trong lòng 'Đây là lúc nào mà Tôn Đồ Cầu còn đi nói những chuyện như vậy!'

Trong lòng gã không khỏi có một tiếng thở dài.

Chỉ là gã không hề dời mắt chú thị hai người một già một trẻ bọn họ.

.... bởi đây quả thực là một nhóm rất ư kỳ lạ.

Tôn lão tam cùng Tôn Đồ Cầu hai người bọn họ tuổi tác ít nhất cũng cách nhau bốn mươi lăm năm nhưng lại cùng lãnh đạo Chánh Pháp đường. Nhưng dù cho sự vụ hay xử lý công việc đều thường phạt công minh, hợp tác chặt chẽ, hoàn toàn vô tư. Đồng thời cũng tôn trọng và nể phục nhau.

Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là Tôn lão tam từng tra xét cha của Tôn Đồ Cầu, Thiên Sát Tôn Pháp Qua có ý sách động Ngũ đại phân đường phản bội Thần Thương hội, lão đích thân hạ thủ giết chết chính em ruột của mình. Tôn Đồ Cầu sau khi lớn lên lại cũng do chính tay lão tiến cử gia nhập Chánh Pháp đường. Tôn Đồ Cầu việc đầu tiên xử lý là phán án tử Tôn Thập Nhị, nguyên nhân do hắn đã gian dâm cùng tứ phẩm của mình, Tôn Thập Nhị, chính là con trai độc nhất của Tôn lão tam.

Hai người này, một già, một trẻ lại như là không thấy mối thù giết cha, hại con này có gì vướng mắc. Ngược lại bọn họ liên thủ hành động trở thành đồng liêu cũng là bạn vong niên.

Chánh Pháp đường có dạng nhân vật chính trực như vậy quản trong Thần Thương hội không ai không phục. Mà Chánh Pháp đường thế lực càng ngày càng lớn, Tôn lão tam cùng Tôn Đồ Cầu cũng đã được Tam đại nguyên lão Tôn thị giao trọng trách, cực kỳ tín nhiệm.

Chỉ có điều, Thiết Thủ mắt thấy tai nghe thì Tôn Đồ Cầu có vẻ thiếu tế nhị và hơi ôn ào một chút.

.... Chỉ là, người trẻ tuổi ắt khi làm việc có phần hơi thẳng một chút, nóng nảy một chút. Có lẽ cũng là để bù cho những gì Tôn lão tam còn khuyết.

Tôn lão tam tình cách trầm ổn vừa hay bổ khuyết cho Tôn Đồ Cầu ở cái sự khinh mạn, lỗ mãng.

Mặc dù Tôn Cương đón tiếp cũng rất khiêm cung, nghênh đón hữu lễ, thần tình tươi tỉnh, xem ra giống như đang muốn dâng hậu lễ nhưng Tôn lão tam thủy chung vẫn bình đạm, vừa không có chút ý vị bức người lại không hoàn toàn có vẻ đồng tình.

Tuỳ tiên nhìn vào lần Thiết Thủ không khỏi ngẫm bội phục. Đương nhiên không phải bội phục cái cách cấn lung tung không mục đích của con chó điên kia.

Cũng không phải cái cách ung dung, ngoài mềm trong cứng của Tôn lão tam.

Mà chính là cái lão danh xưng Tro cuộn theo gió. Xương hoá thành tro, Thần Thương hội, đường chủ Nhất Ngôn đường Sơn Quân Tôn Cương kia.

Gã bội phục lão có thể xử sự như vậy, gã tuyệt đối không làm được.

Rò ràng trước đó một khắc lão còn đang gằm thét. Thậm chí còn đe dọa mang gã cùng Lưu ác điếu muốn xé ra làm trăm mảnh. Nhưng chớp mắt, lão đã thần tình hoan hỉ, cười cười nói nói hoàn toàn thay đổi cứ như một người khác vậy, cứ như lão đang có tâm trạng bước đi ba bước lại nhặt được năm đĩnh vàng vậy. Cái cách chiêu đãi, xử sự này với bọn người của Chánh Pháp đường tựa như bình dân bá tánh lên cửa quan hay Hình bộ vậy. Đều có rất giống nhau, chỉ có cười bồi, cầu xin vậy.

Có lẽ, người trong võ lâm tự thị võ công cao cường không quan ngại hình bộ, nha môn, lục phiên môn nhưng là thành viên trong Sơn Đông Thần Thương hội, Tôn Cương cũng không dám miệt thị người của Chánh Pháp đường.

Trừ phi lão chán sống ... cả quyền lực, danh vọng, tiền tài đều không cần đến nữa.

.... Đến những việc đó cũng không cần ... trên thế gian này có được bao người?

Muốn như Tôn lão tam thanh liêm, nghiêm minh, gã tự nghĩ hoàn toàn có thể, muốn thẳng thắn, kịch liệt như Tôn Đồ Cầu, gã đã trải qua. Nhưng muốn như Tôn Cương nửa mặt âm dương, quay đầu cấn người trước mặt hoà nhã, vui vẻ như đang muốn ôm chầm lấy người mà bày tỏ tình cảm, gã không làm được.

Hơn nữa, gã hoàn toàn không mong mình làm được.

Cho nên gã nhẩn nại thốt một câu: "Sơn Quân giỏi thực!"

Gã thanh niên đầy tà khí kia hỏi: "Giỏi như thế ở đây có rất nhiều, không biết người có vậy chăng?"

Thiết Thủ đáp: "Xoay lưng giết người, trở người cười mỉm, không mấy người có thể làm được!"

Gã thanh niên đầy tà khí kia cười nhạt nói: "Lời nói sắc bén, thật không có mấy người có thể nói dễ nghe như vậy!"

Lưu ác điều bông thốt một câu: "Đấy chỉ gọi là đối trá, có gì đặc biệt hơn người đâu!"

Thiết Thủ cười nói: "Đối trá một cách hoàn hảo như Sơn Quân vậy, đích thực rất giỏi! Một người tính nóng như lửa có thể ép mình uỷ khuất như thế chỉ có thể nghe khó mà gặp được."

Gã thanh niên đầy tà khí kia vừa đi vừa nói: "Nói không chừng Sơn Quân rón rất hiểu khách không chừng người hiểu lắm ông ấy quá nóng nảy thôi!"

Thiết Thủ cười nói: "Không phải hiểu lắm!"

Gã thanh niên đầy tà khí đáp: "Trên đời này mọi sự hiểu lầm đều xuất phát từ việc tự mình không có hiểu lầm, không phải nhìn lầm. Cho nên mới có câu 'Cây ngay không sợ chết đứng'."

Thiết Thủ nghe xong nói: "Nói rất có lý! Chỉ là, cách đây ba ngày, tại Nhất Ngôn đường có một vị ca nữ Ônng Vị Vân bởi không cẩn thận làm gãy chuỗi một cây cổ cầm lão liền chém đứt mất bốn ngón tay của nàng. Hai ngày trước, có một vị nô bộc không cẩn thận đi vào Hồng Quán bắt gặp lão tư thông với em của trang chủ Cô Bà trang giữa thanh niên bạch nhật đã bị lão móc mắt. Hay nói ngày hôm qua, vì một chuyện nhỏ như hạt đậu lão đã nổi trận lôi đình phá đi sáu mươi ba tượng phật trên Long Hồ tháp ... Mấy việc này so với mấy từ 'nóng như lửa' thì lão có thích hợp không? Nếu những việc trên được gọi là 'hiểu lầm' thì trên đời này chẳng có 'sự thực' nào đáng để bàn cãi!"

Gã thanh niên đầy tà khí nghe xong sắc mặt có chút biến đổi nhưng chỉ trong thoáng chốc, gã cười cười nói theo: "Thiết Thủ thần bộ danh chấn thiên hạ quả thực bất phàm! Thì ra trước khi đến Nhất Ngôn đường đã vì mọi lời đồn đãi, bàn tán mà nghe ngóng cả ..."

Nghe lớt phớt bên ngoài như có vẻ đang khen ngợi nhưng vốn chỉ cho những gì Thiết Thủ nói hoá ra chỉ là mớ tin đồn, nhẹ nhàng vuốt sạch mọi việc. Thiết Thủ nghe qua cười cười nói tiếp:

"Việc đã nói xong, có phải là lời đồn đại hay không trong lòng người tự hiểu lấy vậy. Người cũng không cần bẩm báo Sơn Quân để lão không cần tốn công giết người diệt khẩu. Ta đã hỏi qua Ônng cô nương cùng Song Đông ca nhi nhưng họ đều không nhận, thà chết không dám tố cáo Sơn Quân gây thương tích, phẳng phất như họ cam tâm tình nguyện làm vậy. Cho nên, người nên nhìn rõ sự tình, nếu ta truy bắt tội phạm. Hôm nay ta đến Nhất Ngôn đường sẽ để bắt Tôn Cương chứ không phải báỉ phủng lão."

Gã thanh niên đầy tà khí cười hắc hắc: "Song Đông cùng Ônng Vị Vân thọ ân Sơn Quân như núi tự nhiên nói thực tâm, không dám vu hại người!"

Thiết Thủ cười: "Nói hay lắm, 'không dám' hai chữ này hay lắm! Ônng cô nương cùng Song Đông sống dưới phạm vi thế lực của Sơn Quân, nói một lời ra ắt người nhà khó mà giữ tính mạng, một lời nói ra liên quan đến cả họ hàng thân thuộc ắt phải né mà nuốt vào vậy!"

Gã thanh niên đầy tà khí nhún vai đáp: "Thiết bộ đầu! Vất vả cho ngài rồi! Nói hay lắm, nói hay lắm!"

Thiết Thủ bình thản đáp: "Đại tổng quản! Là ta làm án không tốt! Hồ thẹn, hồ thẹn!"

Đôi mày rậm của Lưu ác điều cụp xuống rồi nhướng lên cười lạnh nói: "Đối trá! Đối trá!"

"Nói không đối trá!" Thiết Thủ nghiêm mặt nói "Đại tổng quản, ta thật bội phục các hạ hơn!"

Gã thanh niên đầy tà khí nhếch miệng cười đáp: "Ta chỉ là vô danh tiểu tốt, Thiết bộ đầu quá lời!"

Thiết Thủ cười lớn: "Danh chấn Thần Thương hội, độc bộ Nhất Ngôn đường, đệ nhất hào nhân cạnh Sơn Quân, Sơn Quý Tập Tà. Hiện thân nhưng không nhận trọng trách. Vô danh nhưng tùy cơ ứng biến, quả thực khiêm tốn. Dem cái hư danh xoay chuyển mục đích ắt lộ hào quang. Ngược lại là thâm tàng bất lộ, các hạ thật ỉnh!"

Chí thấy ác diệu chấn động thất thanh hỏi:”Hắn ... hắn là Tập Tà?”

Gà thanh niên đầy tà khí cười nhạt đáp:”Ta tà nhưng không có địch ý. Ta chỉ là tiểu quỷ mà thôi, làm gì mà có đất dụng võ chứ!”

Thiết Thủ thở dài:”Nếu người là quỷ thì Tôn Cương không phải là Sơn Quân mà nên gọi là Diêm vương!”

Tập Tà sắc mặt căng thẳng đưa tay chỉ ra phía trước nói:”Tối đây là vào Bán Hồng hiên, là nơi tám năm trước Diêu Hồng cô nương ở ...”

Tiếp đó hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu nơi ở của Tôn Diêu Hồng. Thậm chí kia là phòng tắm, đây là hoa viên, nọ có một cây do chính tay nàng trồng, đó là khóm hoa mà nàng ưa thích. Tiếp đó hắn giới thiệu luôn chỗ nàng nuôi con mèo, con chó, con thỏ. Thậm chí còn có cả một con rùa nhỏ, vài con cá và một con thần lằn lớn!?

Thiết Thủ chậm rãi bước theo.

Hai người bọn họ lắng nghe chăm chú.

Rất chăm chú.

Lúc đi đến trước phòng ngủ Tôn Diêu Hồng, Thiết Thủ mới thở dài một hơi:

“Xem ra Diêu Hồng cô nương rất yêu hoa, yêu cỏ, yêu cây, yêu thú nuôi. Thật là một cô nương tốt!”

Xem ra, Tôn Diêu Hồng thật sự thích hoa, thích cỏ, thích cây, thích nuôi những con vật nhỏ.

Nàng trồng không ít cây cối.

Nghe hắn giới thiệu cây nào cũng có tên, có cây táo gọi là thủy ông, có cây chuối kêu bằng nguyệt yêu, một số gọi là sâm lâm chi hoả, một nhóm gọi là lưu liên chi trung, có loại lại gọi là tướng niệm, cũng có bụi tên vong ký, có cây tên màu mùa xuân, lại có thứ kêu bằng khước thượng tâm đầu.

Nàng nuôi một con thỏ nhỏ, một con rùa nhỏ, một con thần lằn. Lại nuôi một con gà con, một con chó nhỏ, một con mèo con. Tất cả đều có tên giống như thân hình của chúng.

Mấn nhi, Hoa nữ, Lão cổ, A cát, Trường vĩ, Tiểu tình, Trư đầu, Uy ca, Ngư đầu, Á toan, Hà bao, nhân hoà, địa lợi, thiên thời ... đủ các loại.

Nhưng con thú nuôi này rất thân thiện, đáng yêu, có thể nhìn ra được đã được chủ huấn luyện rất cẩn thận mới có thể phụ tùng, ngoan ngoãn đến thế.

Ác diệu nhìn hết rồi chỉ hỏi một câu:

“Diêu Hồng đã bị bắt đi chín ngày?”

Mặc dù bọn họ vừa nhận được tin đã lập tức xuất phát nhưng tính ra sự vụ bắt cóc này đã qua một đoạn thời gian.

Tập Tà đáp:”Mười một ngày!”

Chu Nguyệt Minh nhận tin từ phi cấp truyền thư tại vùng Đông Bắc, lúc Thái Kinh và Gia Cát tiên sinh hạ lệnh cùng các chỉ thị thì chưa đến một canh giờ đã xuống tới Hình bộ.

Lưu ác diệu đến bất kỳ một địa phương nào thì chỉ cần ánh mắt gã quét tới đâu thì mặc kệ mèo con, gà con hay con thần lằn to tướng đều chạy loạn tìm nơi ẩn nấp, cả thần lằn cũng không dám mở mắt lên.

Tựa như bọn chúng gặp phải ác thú nơi rừng sâu.

Nhìn đám thú nuôi ấy ác diệu suy đoán:

“Mấy con vật này không chết đói, còn sống rất tốt ... là ai cho chúng nó ăn?”

Tôn Diêu Hồng bị bắt đi, ai chăm sóc chúng? Chắc chắn sẽ không phải là Tôn Cương, ai cũng nhìn thấy được lão có thể nhai sống bọn chúng chứ không đi nuôi chúng ... vậy ai có thể không cần thông qua Tôn Cương mà vẫn có thể chăm sóc chúng?

Ổ tình cảnh này tại Nhất Ngôn đường mấy người có thể?

Thiết Thủ trong lòng không khỏi kêu lên hai tiếng ‘Bội phục!’

Quả là hảo thủ dưới tay Chu Nguyệt Minh, Lưu bộ đầu mỗi thứ đều có thể quan sát rất tỉ mỉ, cẩn thận.

Tập Tà trả lời rất đơn giản.

Chỉ một chữ.

“Ta!”

Sau đó hắn lại giới thiệu các loại hoa trong sân nhà Tôn Diêu Hồng, trí nhớ của hắn quả thực rất tốt, bất kể bốn mươi tám loại hoa khắp vườn hắn đều có thể chi tiết, thậm chí rất tình cảm nói ra từng loại: “Đây là hoa Lạc Khẩu, kia là Túy bần nguyệt, còn đó là Nhất vô địch, Lương tâm tri, Tam tiểu vận, Tứ đại danh bộ ...”

Thiết Thủ mỉm cười hỏi: “Tứ đại danh bộ?”

Tập Tà lãnh đạm đáp: “Có lẽ Diêu Hồng cô nương nghe qua cổ sự của các người cho nên mới đặc biệt lấy tên các người đặt cho chúng. Nhưng thực sự chúng cũng chỉ nở một, hai, ba hay bốn đoá thôi!”

Sau đó hắn lại giới thiệu tiếp: “...Ngũ đào hoa, Lục nhân bang, Thất đại khẩu, Cửu đại quý, Thập toàn đại bổ ... còn có Nhất thị đồng nhân!”

Thiết Thủ quả thực đại khai nhãn giới: “... cái này ... đều là tên của những bông hoa này à?”

Tập Tà khoé miệng có chút phật ý nhưng liền mỉm cười: “Đương nhiên! Cũng có những loại hoa tên khá phổ biến như vương lan, nguyệt quế, trúc lan, lương sấu cúc, đông cúc, thực được ...”

Thiết Thủ lại tiếp tục bước đi, chùng như đã hiểu rõ vấn đề, lại hỏi: “Vậy cái bụi hoa khổng lồ này gọi là gì? Sao lại tan tác đến dường này?”

Nó đích xác là một khóm hoa cực lớn, hoa đã tan tác, lá đã rụng xuống không ít lộ ra những cành cây, hoa khô, lá khô đầy đất. Chỉ còn lại một đoá hồng tươi nở rộ, mỗi khi gió thổi qua cánh hoa run rẩy, tuy chỉ một đoá nhưng rất thu hút người đi ngang.

Tập Tà cơ mặt giật giật nói: “Hứa thị nhất tràng phong vũ ba ... nó gọi là Mãn Sơn hồng, là khóm hoa mà Diêu Hồng cô nương ưa thích nhất, tự nàng đã đến Linh Nam để lấy về.”

Thiết Thủ nói: “Dưới cuồng phong bão tố thì hoa rơi lá rụng, đều như nhau cả. Nhưng dựa vào đoá Mãn Sơn hồng kia vẫn còn đó lại không che giấu ...”

Gã vừa nói cửa cúi người nhặt lên một đoá hoa rơi, loại hoa này có sức sống rất mãnh liệt nên vẫn chưa khô héo, cánh hoa khê lay nhẹ trong gió, đung đưa trên tay gã như vẫn còn một hơi thở.

Thiết Thủ nhìn hoa nói tiếp: “Nếu là do mưa gió làm rụng ắt không thể gãy cành, người xem đây vẫn còn lại đoạn cành khô gãy, hoa còn chưa tàn.”

Gã nâng chiếc lá lên đưa sát mắt để xem cho rõ ràng cũng để cho Tập Tà nhìn thấy ‘chứng cứ’.

“Lá vẫn còn nguyên vẹn ắt hẳn đã bị bẻ xuống!”

Tập Tà thốt: “Đây là ở đâu chắc Thiết bộ đầu không quên?”

Thiết Thủ mỉm cười, buông nhẹ chiếc lá, tay vỗ nhè nhè xuống đồng bùn nói: “Sơn Đông Thần Thương hội, Nhất Ngôn đường, người tà Đại tổng quản Tập Tà!”

Tập Tà nói: “Đã là tại Nhất Ngôn đường thì có người ở đây luyện thương, tập kiếm, động võ giao đấu cũng là chuyện rất ư bình thường. Đã luyện võ vậy có chém rớt vài đoá hoa lại càng có gì để ngạc nhiên cả!”

“Đương nhiên không có gì để ngạc nhiên, còn rất bình thường!” Thiết Thủ nói vượt theo, mỉm cười rồi lại hỏi tiếp một câu không đầu không đuôi “Luyện công, tập võ ắt khó tránh khỏi hoa rơi, lá rụng, chỉ là cái cây này ...”

Gã cười nhưng trong mắt hoàn toàn không chó chút tiểu ý: "Đại khái gọi là cây lâu năm? Ất khoảng chừng đã hơn mười năm tuổi? Nếu không phải Diêu Hồng cô nương xuống tay? Hừm ... Sao thân nó đầy vết đao, kiếm thế này? Là ai chém nó, chém không nương tay, hoành đao kiến huyết ..."

Gã dùng ngón tay vuốt theo thân cây dọc xuống, chăm chú nhìn kỹ độ dài, ngắn, nông, sâu của từng vết chém rồi nói: "Hà ... là vết đao, không phải kiếm chém lên. Mấy vết chém này đã được vài năm hơn nữa ngày chém cũng không hề giống nhau ... đại khái là mấy tháng lại chém xuống một, hai đao ... nhưng không biết là ai đã chém?"

Tập Tà sắc mặt như muốn nói điều gì đó nhưng lại trả lời rất bình tĩnh: "Ta cũng không biết, ta không thường tới đây!"

Ác điều lập tức hỏi một câu: "Vì sao?"

Tập Tà cười nhạt: "Diêu Hồng tiểu thư khuê các, nếu không có việc cấp thiết bọn hạ nhân chúng ta không hay lui tới!"

Thiết Thủ thân nhiên nói: "Diêu Hồng cô nương ở đây ắt phải có kẻ hầu người hạ chứ?"

Tập Tà đáp: "Có!"

Thiết Thủ thốt: "Ta muốn gặp bọn họ!"

Tập Tà buông giọng: "Được!"

Hả quay người lại định gọi người đến gặp Thiết Thủ bỗng hỏi:

"Thiết bộ đầu! Không biết ngài có nghi vấn gì đối với người của Nhất Ngôn đường? Sao không đuổi theo cứu tiểu thư? Hay là truy sát Thiết Tú đi?"

Thiết Thủ hăng giọng: "Tập tổng quản có gì thắc mắc?"

Tập Tà nhếch môi như đang cười: "Ta cùng nhị vị nói chuyện hoàn toàn không có vấn đề nhưng vẫn phải báo lại với Sơn Quân. Hiện tại nhị vị lại có hứng thú với người của Nhất Ngôn đường hơn là tên sát thủ đã bỏ trốn. Chuyện này khiến tại hạ lấy làm tò mò, rốt cuộc hai vị đến đây là để giúp hay là để tra vấn chúng tôi vậy?"

Thiết Thủ cười ha hả đáp: "Tập huynh hiểu nhầm rồi! Chúng tôi phải tìm hiểu kỹ ngọn nguồn sự việc mới có đủ thông tin để ra tay cứu người. Nơi đây có phải là nơi ở của Diêu Hồng cô nương không?"

Tập Tà đáp: "Phải!"

Thiết Thủ bình lặng nói: "Nghe nói Diêu Hồng cô nương bị bắt tại Bán Hồng hiên?"

Tập Tà đáp: "Không sai!"

Thiết Thủ nói tiếp: "Cho nên bọn ta trước hết phải nắm bắt rõ hoàn cảnh nơi đây. Hơn nữa còn phải thỉnh giáo tình hình lúc đó mới có thể nắm bắt rõ tình tiết vụ án. Biết rõ căn nguyên tường tận, chuẩn bị đầy đủ mọi thứ ắt cứu người liền nắm chắc thêm vài thành!"

"... lại nhắc đến Sơn Kiêu Thiết Tú có phải đã khống chế Diêu Hồng cô nương ở chỗ này?"

Tập Tà đáp: "Không phải! Là ở bên trong Phi Hồng cư, khuê phòng của Diêu Hồng cô nương!"

Thiết Thủ truy tiếp: "Các người có cùng hấn động thủ qua không?"

Tập Tà đáo: "Hấn khống chế tiểu thư, chúng ta không dám động thủ ngược lại còn bị hấn giết mất mấy người!"

Thiết Thủ truy tiếp: "Mấy người?"

Tập Tà đáp: "Mười lăm người!"

Thiết Thủ biến sắc: "Sơn Kiêu sát tính thực mạnh ... người nói là bọn họ không ở hoa viên mà động thủ trong viện?"

Tập Tà bỗng phát giác ra mình đang bị Thiết Thủ tra vấn mà không rõ mục đích của gã. Hắn lần này không trả lời chỉ gật đầu rồi thốt: “Người còn muốn hỏi gì nữa?” giọng nói hắn cực kỳ lạnh lẽo.

“Hết rồi!” Thiết Thủ cười chỉ về phía bụi cây chằng chịt vết chém tùy tiện hỏi: “Cái cây kế bên bụi cây đó Diêu Hồng cô nương gọi nó là gì thế?”

“Tử vi!”

Cái tên quả thực nằm ngoài suy nghĩ của Thiết Thủ cùng ác điểu.

Hai gã có chút giật mình.

‘Hử! Thì ra nó tên là Tử vi’

‘Rốt cuộc dưới cây Tử vi này đã xảy ra chuyện gì khiến cho Tôn Diêu Hồng lại thỉnh thoảng nổi hung chém lên một đao, thậm chí bảy tám đao như vậy? Hay điều gì làm nàng thương tâm hoặc hận tình? Chuyện đó có can hệ gì đến cái tên Tử vi không?’

‘Hà’

‘..... sâu hoắm, vết đao sâu như vậy?’

‘ Sâu như vậy, hận hẳn lặn trong tim!’

Mấy cái suy nghĩ cảm khái này xẹt ngang trong đầu Thiết Thủ nhưng ngoài miệng gã vẫn bình đạm cất tiếng: “À! Cây này tên gọi là Tử vi sao?”

Sau đó gã đột nhiên hỏi một việc không liên quan đến bất cứ chuyện gì.

“Theo ta được biết Tập huynh xuất môn lập danh tại Thần Thương hội đã là chuyện của bảy, tám năm về trước thì phải?”

Tập Tà đáp: “Ta xuất phát thì chậm, trưởng thành đã già, xuất đạo quá trễ.”

Thiết Thủ cười cười nói: “Quá khách khí rồi! Xuất đầu như tiềm long đãi phi, sau đó như kiến long tại điền, hiện tại như long phi vu thiên, ngày sau ắt long phi cửu thiên.”

Tập Tà đáp: “Ta sáng sớm đã thấy kháng long hữu hối rồi!”

Ác điểu ở bên cạnh chợt hừ lạnh một tiếng, tay trái đỡ tay phải thốt: “Thật chua xót!”

Nhưng Thiết Thủ vẫn nói tiếp: “Tập huynh bảy, tám năm trước đã hữu danh, ba, bốn năm trước tại Nhất Ngôn đường trừ Sơn Quân Tôn Cương ra chính là nhân vật đệ nhất. Vậy chắc người đã nghe qua tên Côn Tôn Dương Mi?”

Tập Tà chợt biến sắc, tròn mắt chuyển động, đang định đáp lời Thiết Thủ đã nói tiếp: “Bốn năm trước, Công Tôn Dương Mi là nhân vật xếp hàng thứ hai tại Nhất Ngôn đường, cả dải Đông Bắc y danh tiếng vang dội. Thần Thương hội đã có dự định đưa gã về Nhất Quán đường, nơi đưa ra những quyết sách cho đại cục.”

Sau đó, gã bình đạm nhìn Tập Tà hỏi: “Chỉ là ba năm trước Công Tôn Dương Mi đột nhiên vô thanh vô tức biến mất không chút tăm hơi, không rõ gã còn ở trong Nhất Ngôn đường không? Hay đang ở Thần Thương hội? Gã còn sống chứ? Hay là đã chết? Gã còn tại Quan Đông hay đã nhập quan hạ thổ rồi?”

Tập Tà như nuốt phải trái đắng không thể trả lời, bỗng nhiên hắn hỏi ngược lại: “Người đến đây để cứu Tôn tiểu thư hay truy tung Công Tôn Dương Mi?”

Thiết Thủ gằn giọng: “Công Tôn Dương Mi là một nhân tài. Bởi hắn là một nhân tài nên năm đó Thần Thương hội thường phái hắn đến kinh sư cho nên ta có gặp hắn ba lần còn có giao thủ qua một lần. Hắn là bằng hữu của ta.”

Tập Tà thốt: “Thần Thương hội có không ít nhân tài!”

Thiết Thủ thốt: “Nhưng bằng hữu của ta trong Thần Thương hội không nhiều lắm!”

Tập Tà đáp: “Thiết nhị gia danh chấn thiên hạ ắt trong mắt xem người xứng là bằng hữu không nhiều lắm!”

Thiết Thủ cười nhạt: "Ta không biết Tập huynh có lo lắng tại hạ không xem huynh là bằng hữu. Nhưng tại Quan Đông các hạ là một nhân vật, tại Thần Thương hội tuyệt đối là một đại nhân tài ..."

Gã hắng giọng nghiêm mặt nói tiếp: "Cho nên giả như có một ngày Tập huynh cũng giống như Công Tôn Dương Mi mất tích tại hạ nhất định truy ra xem huynh đang ở đâu."

Tập Tà trầm mặc một lúc mới trầm giọng đáp: "Tự gạt bản thân ta cũng cảm nhận được thịnh tình. Chỉ là ba, bốn năm về trước tại Nhất Ngôn đường tại hạ chỉ là một tên tiểu tốt, Côn Tôn Dương Mi lúc ấy là một đại nhân vật, chuyện của hắn ta không rõ lắm ... cho dù biết cũng không sâu, không tường tận."

Thiết Thủ đối với câu trả lời của hắn có vẻ hoàn toàn chấp nhận, gạ chỉ bình đạm nói:

"Có lẽ Tập huynh vẫn nhớ ngoại hiệu năm đó của Công Tôn Dương Mi?"

Sắc mặt Tập Tà bỗng lúc trắng lúc hồng, mắt tràn đầy sự tàn nhẫn.

Đó là ánh mắt lang sói, không khác ánh mắt lang sói.

Lưu ác điều thắc mắc: "Ngoại hiệu của gã là gì?"

Thiết Thủ cười đáp:

"Công Tôn Dương Mi ..." gã chấp tay ra sau lưng nhìn vào những vết chém trên thân cây, nếu thân cây này là khuôn mặt vậy những vết chém ấy xem như là nếp nhăn hay là nước mắt?

"... người võ lâm gọi gã là Tử Vi Tinh Quân, giang hồ xưng tụng gã là Tử Vi biến thân thương, người trong Thần Thương hội gọi gã là Tử Vi sát tinh ..."

Gã lại nhìn cái cây kia, lại đưa mắt nhìn bụi hoa còn sót lại một bông hoa đỏ thắm run rẩy trước gió, gã thì thầm như nói với chính mình:

"... Thật không rõ cái cây này cùng Công Tôn Tử Vi có gì liên quan không? Có quan hệ gì không?"

Gã thực đang dạo chơi một cách nhàn nhã.

Người có chút khó khăn lại luôn trấn định lại là Tập Tã, hắn chủ động nói:

"Thiết nhị gia có phải còn muốn đến Phi Hồng tiên gặp những người hầu của Tôn tiểu thư?"

Thiết Thủ cười đáp: "Không chỉ người hầu, phạm là những người có quan hệ mật thiết với nàng ta đều muốn gặp. Ta còn muốn nghe lén bọn họ nói chuyện ... ta cũng muốn đến nơi ở của Thiết Tú xem qua một chút!"

Nhìn Tập Tã như đắp lên mặt một cái mặt nạ khô cứng, lại nhìn vẻ mặt như đang du sơn ngoạn thủy của Thiết Thủ, Lưu ác điều liền dễ dàng đoán được Tập Tã khó mà cự tuyệt được những yêu cầu của Thiết Thủ.

... Cũng khó trách Chu Hình tổng nhắc nhở ta trong nhiệm vụ này phải chú ý hai sự kiên cùng một món đồ, muốn ta học cách tra án của Tứ đại danh bộ.

... Xem ra, cũng có hai thứ đáng xem!

... Chỉ là Chu Hình tổng lại phân phó sự vụ khác, quyết không phải từ sự quyết tâm tra án của Thiết Thủ mà tìm ra điều gì ...

19. Q.3 - Chương 3: Cảnh Tượng Tuyệt Mỹ

Thiết Du Hạ cùng Lưu ác điều đã 'bình thường' tiếp xúc bảy, tám người có quan hệ mật thiết với Diêu Hồng, trong đó đa phần là gia đình, người hầu.

Nơi gặp gỡ chính tại Phi Hồng cư.

Thiết Thủ là người hỏi chính.

Chủ yếu gã hỏi về chuyện của Diêu Hồng nhưng cách nói chuyện hoàn toàn không giống thăm vấn tra án mà như đang tán dóc, buôn chuyện một cách bình thường.

Gã thật sự rất nhàn nhã, ung dung khiến cho người bị thăm vấn rất dễ chịu, thích thú.

... Nguyên lai tại Nhất Ngôn đường mọi người sinh hoạt hàng ngày rất nhiều khuôn phép lại rất nghiêm khắc, bình thường ai nấy đều rất khẩn trương, vội vã.

Nói chuyện phiếm cùng Thiết Thủ quả thực làm bọn họ rất thoải mái. Nếu không vì thân phận Hình bộ, cái kiểu nói tầm phào vui vẻ thế này khiến bọn họ rất muốn trở thành bằng hữu cùng gã để có cơ hội tán dóc với gã nhiều hơn một chút.

Nhưng không,

Thiết Thủ tuy là bộ khoái nhưng danh chấn thiên hạ. Bởi vì thân phận của hắn cho nên có nghĩ bọn họ cũng không dám nghĩ có thể kết giao bằng hữu với gã, nếu có ý kết thân ắt cũng có mục đích khác.

Thiết Thủ hoàn toàn minh bạch điểm này.

Đó cũng là điều mà bốn sư huynh đệ gã cảm thấy buồn bã.

Câu hỏi của gã rất mực nhẹ nhàng, ác diệu thì không.

Hắn ít khi lên tiếng nhưng khi hỏi thì giản tiện, trực tiếp xoáy sâu vào sự việc.

Chỉ là sau khi hỏi qua bảy, tám người bọn họ đều có chung một cách nghĩ.

... Không hỏi được gì.

Cho nên, trong lúc chờ người tiếp theo bước vào, bọn họ nói với nhau.

“Xem ra bọn họ chỉ cho chúng ta gặp người ma bọn họ muốn cho gặp. Hỏi những người này đến sáng mai cũng không đi đến đâu cả!”

“Tại sao chúng ta không chọn người để hỏi?”

Đấy là đề nghị của Lưu ác diệu.

Do vậy, hắn đưa ra đề nghị muốn gặp vài người. Trong đó có bà vú của Diêu Hồng Hà Đại Mục, Thập Nhị thúc Tôn Cự Dương người nghe nói rất cưng chiều đứa cháu Diêu Hồng, người bạn thân thiết của Diêu Hồng, Công Tôn Yêu Hồng cùng ả nha hoàn cận thân của nàng ...

Nghe thấy danh sách những người được bọn họ đòi gặp Tập Tà liền mặt ử mày châu, Thiết Thủ giương mắt quan sát, gã liền đồng ý: “Để ta cố tìm bọn họ xem!” rồi đi ra ngoài, Thiết Thủ liền nói:

“Quả nhiên nhìn không ra. Chu Hình tổng đối với các hạ trọng dụng thật không sai. Danh sách này ta còn chưa có.”

Ác diệu lắc lắc tay, cái đuôi phe phẩy đáp: “Ta chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi!”

Thiết Thủ nói: “Nhà nào cũng có cái khó riêng, phụng mệnh hành sự cũng đều như vậy. Nếu giống nhau chỉ e rằng khó mà thấy được ... chỉ e rằng những người ta muốn gặp đã thất tung hoặc gặp chuyện cả rồi.”

Quả nhiên, kết quả đưa về là Hà Đại Mục đã về quê, Tôn Cự Dương đi Hà Bắc, Công Tôn Yêu Hồng đến Giang Tây ... nghe đến đây ác diệu đã không thể kiềm chế, sắc mặt trầm xuống, sát khí bức ra mạnh mẽ.

“Như vậy là ý gì?”

Tập Tà vội đáp: “Còn có một người đang tới!”

“Ai?”

“Tiểu Hồng.”

Trong lúc chờ Tiểu Hồng tới Phi Hồng cư, Thiết Thủ quan sát sự bài trí trong nội viện, trên bàn có vài hộp son phấn, tám gương đồng, bút nghiên, vài cuốn sách, kim chỉ tất cả đều nguyên vẹn, không suy chuyển.

Xem ra, Diêu Hồng là một cô gái ưa thích cái đẹp, trong phòng có rất nhiều tấm kính, chắc là ngày ngày đều ngồi ngắm mình trong gương? Nhưng ắt nàng rất đẹp mới có nhiều gương như vậy, hơn nữa nàng ắt rất yêu thương bản thân mình. Bằng không cũng không có nhiều gương trong phòng đến vậy.

Màn trước đồ thảm treo các viên thủy tinh xanh lục đong đưa, màu sắc có phần không toàn vẹn nhưng vẫn gọn gàng. Đại khái sau khi nàng bị bắt đi chưa ai dám di chuyển qua những đồ vật ở đây.

Thiết Thủ lại chú ý đến số phần son, trang sức, gã thấy thiếu mất hai hộp, ba bình. Mất gã sáng lên như phát hiện ra điều ám muội, đại khái vật mất đi là phần hồng cùng vài loại phần trang điểm.

Thiết Thủ nhìn chăm chú một lúc cho đến khi Tiểu Hồng bước vào phòng, phía sau Tập Tà còn có bốn, năm người của Nhất Ngôn đường.

... Cả Phó Đường chủ Tôn gia cũng nằm trong số đó, có vẻ rất ư long trọng.

Bọn họ hỏi vài câu, Tiểu Hồng đáp vài lời.

Tiểu Hồng trông rất trắng trẻo, rất đẹp. Nàng như một đoá hoa vừa sinh động vừa tươi tắn tràn đầy sức sống, bàn tay mượt mà, vẻ mặt sáng sủa, má đỏ hây hây nhưng giữa hai chân mày ẩn tàng một điểm đỏ rực như một ngôi sao.

Lưu ác điều hỏi gấp.

Tra nhanh.

Tra rất gắt gao.

Tiểu Hồng lại đáp một cách nhàn nhã nhưng không đi vào trọng tâm câu hỏi.

Bởi vậy, Thiết Thủ nói: "Nếu Tập tổng quản cùng các đương gia đều đã ở đây, bọn ta cùng Tiểu Hồng nói chuyện phiếm không bằng thỉnh giáo Tập huynh vậy!"

Tập Tà bất giác đảo mắt, nở một nụ cười đầy tà khí, 'Không phải ngại bọn ta nhưng chắc Tiểu Hồng đang sợ.'

"Sợ?" ác điều vốn xem Tập Tà không có chút gì là vừa mắt, gắt gỏng "Có gì mà phải sợ?"

Tập Tà nhếch miệng cười như dã thú nhe răng khi nhìn thấy con mồi: "Có lẽ nàng sợ cái tử khí trên người người toả ra."

Ác điều hất đuôi tóc, cái đuôi dựng lên như khi gã nổi giận: "Ta lại thấy nàng đang sợ các người thì phải, tử khí từ ta cũng không khác người là mấy thì phải?"

Tiểu Hồng bỗng cất tiếng.

Thanh âm rất nhỏ.

Run rẩy.

Hai gò má của nàng ửng đỏ, giọng nói nàng như viên đá ném xuống hồ nước:

"Tôi chỉ là a hoàn, tôi không nghĩ mình sẽ nói điều gì, tôi chỉ theo mọi người tới đây mà thôi!"

Ác điều nhất thời ngây ra như tượng, nhìn như một con sói mướt mồ hôi, gã nghiêng rặng, cái đuôi vung vẩy đang định bật ra một câu thì Thiết Thủ đã ôn tồn lên tiếng: "Tiểu Hồng đừng sợ! Chúng ta là bộ khoái, hành xử theo vương pháp, án theo phép công mà làm việc, nàng có gì cứ nói không phải sợ hãi!"

Tiểu Hồng mặt đỏ bừng như cục than hồng, tay giấu trong ống tay áo, vắn vẹo bất an. Tập Tà cười khan hai tiếng thập phần quỷ dị. Lúc này Phó Đường chủ Tôn Gia Biến cất giọng:

"Thiết bộ đầu! Tiểu Hồng đã biết các vị là bộ đầu Hình bộ nên mới không dám vào đây một mình ... các vị thân tại triều đình, người trong dân gian tốt xấu đều thấy quan sai tác ai tác quái, gương nanh múa vuốt. Nhưng trong mắt võ lâm đồng đạo các vị cũng chỉ là đám ứng khuyến, chó đeo chân chủ. Mọi người đều nghĩ vậy ta thật không còn biện pháp nào khác!"

Thiết Thủ cười nói: "Cũng không trách được, đồng liêu của ta ở địa phương này quả thực phần lớn là vậy!"

Ác diệu tức giận hừ lạnh một tiếng.

Thiết thủ liếc mắt nhìn Tiểu Hồng, nhãn quang nhìn trên đầu nàng chạm đến bức tường bỗng hô khẽ một tiếng, vẻ mặt cực kỳ kinh dị.

Vẻ mặt gã khiến ác diệu nhất thời chú ý, phân tâm tạm không phát tác cơn giận trong lòng.

Tập Tà cùng ác diệu cùng hướng theo ánh mắt gã nhìn lên chỉ thấy phía trên chiếc bàn Diêu Hồng thường ngồi trang điểm có một bức tranh. Bức tranh đó vẽ một nữ tử, bên cạnh bức tranh còn đề một bài thơ.

Chỉ thấy một người trầm tĩnh như Thiết Thủ khi thấy bức tranh này liền bước ngang qua Tiểu Hồng, chấp hai tay sau lưng ngửa đầu nhìn bức tranh như ngây như dại.

Ác diệu không có chút biểu tình nào.

Điểm đáng sợ nhất của gã là không có chút biểu tình nào.

Tình cảm đối với gã mà nói là một loại chướng ngại cũng là một dạng tổn thương.

Vậy mà nay khi gã nhìn thấy nữ tử trong tranh lại có chút hốt hoảng, hốt hốt hoảng hoảng như vừa mất mát điều gì đó, một cảm giác gì đó ủa tới.

..... vàng trán, khoé môi, hàm răng, chân mày, vạt áo buông lơ, má hồng giữa không trung, chân đạp tuyết mà đến!

‘Trời ơi! Sao lại có một nữ tử như vậy!’

Gã chưa từng gặp qua nữ tử này nhưng chỉ nhìn qua một cái liền khiến cho gã bốc lên một loại cảm giác trước giờ chưa từng có, tựa như đục vọng của loài mãnh thú hồng hoang.

‘Cả cuộc đời này nếu chưa gặp được mỹ nhân này xem như sống uổng!’

Tập Tà đã từng gặp qua nữ nhân này.

Như đã từng gặp qua trong mộng ập ...

Bức tranh trong lòng hắn vẫn như trước, tóc mây, mặt ngọc, eo thon, nhìn bầy vịt dưới nước, hoa nở ven hồ.

Cho đến Thiết Thủ phảng phất cũng như chìm vào bức tranh, má thắm, gương mặt hư ảo, trong tranh nữ tử như bước đi từ xa tới, từng bước gót sen lay động, dáng người mong manh.

Trong ba người thì Thiết Thủ hồi thần trước tiên, gã thở dài một hơi nói:

“đây có phải là chân dung của Tôn Diêu Hồng cô nương ...”

Tập tà gật đầu.

Ác diệu nghe xong sự cảm hận của gã với Thiết Tú liền tăng thêm vài thành.

Nhưng hắn cũng phát giác ra một việc.

Thiết Thủ vẫn chăm chú xem bức họa kia, ánh mắt tựa như đóng đi vào đấy không chịu rời đi.

Người trong tranh quả thực là một mỹ nữ.

Chỉ là Thiết Thủ ngắm tranh hình như không phải chú ý đến phương diện này.

... Hắn đọc.

Bên cạnh bức tranh có ghi chữ.

Chữ rất mạnh mẽ.

Phóng khoáng.

Gã rất tập trung, không biết trong lòng đang nghĩ điều gì, Tiểu Hồng trộm liếc gã chợt cảm thấy trái tim của người đàn ông này thật bao la, quảng đại.

Lưu ác điều đã chú ý, Tập Tà đương nhiên cũng thấy.

Bên phải bức tranh viết:

‘Hoa lạc tống diêu hồng’

Bên trái đề hai câu thơ giản lược của tiền nhân

‘Thử tình khả đãi thành truy úc,

Chích thị đường thì thái sảng nhiên.

Tình này đã sớm thành ký ức,

Sao đến bây giờ vẫn buồn tênh.

Thơ không viết tên người nhưng cái buồn ấy ẩn ước trên đôi mày của nữ tử trong tranh.

Khi bắt đầu quan sát bức hoạ này thần sắc của ba người bọn họ có chút giống nhau, đều à vì chú tâm đến sự tươi tắn của mỹ nữ trong tranh, ai cũng nhìn thấy từ nữ tử kia một điều đặc ý cho riêng bản thân. Nhưng khi nhìn thấy những dòng đề tự ba người bọn họ lại hoàn toàn khác biệt. Thiết Thủ thì biểu lộ thái độ kinh hi như đang truy bắt, như đang gắp dịch nhân vậy. Ác điều thì đột nhiên tỉnh táo, gã quan sát tỉ mỉ từng dấu vết một. Tập Tà thì như có sắc thẹn, cứ như là đề tự kia đang viết cho hắn vậy.

Thiết Thủ cất tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng:”Tranh đẹp!”

Tập tà giọng nói khô khốc lên tiếng:”Đúng ra nó nên được tháo xuống lúc sáng!”

Thiết Thủ lại thốt:”Quả là một mỹ nhân!”

Ác điều cất tiếng:”... Đây phải chăng đúng là Diêu Hồng cô nương?”

Trong giờ phút này cả ác điều lẫn Tập Tà đều có những biểu hiện na ná như nhau, bản thân đều có sự kinh nghi.

Tập Tà đáp, lúc này hắn đã tận lực lấy lại bình tĩnh trong giọng nói:

“Đó chính xác là Diêu Hồng cô nương, nàng đã bị bắt đi! Nhưng những người nghe nói là đến cứu nàng lại chỉ để ý ngắm bức tranh của nàng mà thôi!”

Ác điều cười lạnh, gã nghe ra ý tứ móc máy trong lời nói của Tập Tà:”Người yên tâm! Hôm nay bọn ta tra xét mình bạch những người ở đây, không cần người nói bọn ta sẽ lập tức đến Thái Sơn để cứu nàng khỏi tay Thiết Tú!”

Lời gã vừa nói lại khiến cho Tập Tà thêm khinh thường gã, hoá ra khi thấy Diêu Hồng là một mỹ nhân gã mới khẩn trương như vậy, hắn không nhận được liền xô thêm một câu:

“... Dù sao ở đây tra hỏi cũng không mang lại kết quả gì, không bằng ta lên núi giải cứu cho Xương hoá thành tro rồi đem lão về đây mà tra vấn tiếp nhĩ!”

Ngoại hiệu của Sơn Quân Tôn Cương chính là Xương hoá thành tro, Tro cuộn theo gió. Lưu ác điều nhận lấy câu xô ngọt của Tập Tà liền hừ lạnh, Tập Tà lại nói tiếp:

“Để tìm ra chân tướng vụ việc thì không chỉ tra vấn mà còn dụng tâm. Chi bằng nói con chó có cái đuôi, kẻ trộm đây đường thì không bắt lại giữa thanh niên bạch nhật đi cướp cơm của mèo thì cũng chỉ xem như là loại cầm thú không biết xấu hổ mà thôi!”

Cái đuôi của Lưu ác điều dựng ngược lên:”Người ...!”

Thiết Thủ chợt hỏi:”Người trong tranh đích thực là một mỹ nhân, người vẽ quả nhiên là diêu thủ. Không rõ bây giờ gã đang ở nơi đâu?”

Tập Tà ngơ ngẩn đáp:”Ta không biết là ai đã vẽ bức tranh này! Ta chỉ biết là xin mời hai vị mau đi cứu tiểu thư giết hung đồ mà thôi!”

Thiết Thủ hoà hoãn đáp: "Điều này người yên tâm, chúng ta ở đây không đến sáng mai sẽ xuất hành đi Thái Sơn ... chỉ có điều sao người biết bọn họ vẫn còn trên núi?"

Tập Tà nói: "Đường xuống núi đã bị bọn ta phong kín!"

Thiết Thủ hỏi vặn: "Nhưng xuống núi có rất nhiều đường?"

Tập Tà đáp: "Chỉ cần có đường có thể xuống núi đều có người của bọn ta phong toả ... bằng không đã không phải cao thủ của tướng gia đến!"

Thiết Thủ nhếch đôi mày lên: "Người của Thái Kinh đã đến?"

Tập Tà đáp: "Vốn chỉ nửa tháng nữa Diêu Hồng đã xuất giá!"

Thiết Thủ lại hỏi tiếp: "Người của người có thể chặn được Thiết Tú không?"

Tập Tà nói: "Nếu hấn phá vậy ắt lộ tông tích cũng chưa chắc thành công. Huống chi còn hai lớp ngăn chặn."

Thiết Thủ: "Tốt lắm! Thái Sơn quá rộng khó mà truy tung, nhất định phải có người rành đường ..."

Ác điều lên tiếng: "Quan Đông tuy lớn nhưng ta rõ như lòng bàn tay vậy!"

Thiết Thủ: "Người quen đường nhưng còn phải có người quen mặt!"

Tập Tà lên tiếng: "Ta cũng đi!"

Thiết Thủ hỏi: "Người không phải muốn ở đại bản doanh trực chiến sao?"

Sắc mặt Tập Tà có chút ưu tư (hay là sợ hãi?): "Ta với các người cùng đi, nếu vẫn không ổn có lẽ Đường chủ sẽ đích thân xuất mã."

Thiết Thủ: "Nghe nói sáng sớm này người của Tôn gia đã lên đường để tăng cường lực lượng bao vây Thiết Tú?"

Tập Tà nhếch nhẹ môi, cũng không rõ là gã cười lạnh hay khinh thường.

Ác điều vẫn chưa nguôi giận nói: "Vì một Sơn kiều mà Nhất Ngôn đường cơ hồ dốc toàn lực, đã vậy toàn quân bị diệt, thật là ... hắc hắc ... Thiết Tú đào vong cùng mỹ nhân quả thực là một cảnh tượng tuyệt mỹ!"

Tập Tà đột nhiên nói: "Các người ngày mai lên Thái Sơn cứu người trước, ta sẽ báo lại với Sơn Quân, xin đa tạ trước!"

Dứt lời hấn chấp tay vái chào Thiết Thủ, không thèm ngó qua ác điều dẫn Tiểu Hồng rời khỏi Phi Hồng cư.

Tiểu Hồng bước đi còn lén nhìn Thiết Thủ.

Gã mỉm cười.

Tiểu Hồng nháy mắt.

Cặp mắt linh hoạt.

Ác điều nhìn vào chiếc gương đồng, nhìn không nháy mắt.

.... Thật quái ạ, một người có tướng mạo như vậy lẽ ra rất không nên sung sướng mà ngắm mình trong gương như vậy.

Trừ phi gã nghĩ rằng mình rất anh tuấn.

Sau khi Tập Tà cùng mọi người rời khỏi, Phó Đường chủ Nhất Ngôn đường Bán Biên Kiểm Tôn Gia Biền liền 'thỉnh' hai vị bộ đầu rời khỏi Phi Hồng cư, ly khai Phi Hồng hiên đến ở tại một căn phòng trong Nhất Diêm viện.

Hai gã lén nói với nhau vài việc.

"Ở đây cũng không tra vấn được gì chi bằng lên núi cứu người trước!" đây là ý kiến của ác điều.

"Tra ra được chút ít manh mối cũng không ủng hộ bọn ta chạy đến đây một chuyến."

Thiết Thủ rất hài lòng.

Chỉ là gã bổ sung thêm: "Xem ra nội bộ Nhất Ngôn đường có chuyện bất ổn, nhân thủ trong đường có sự xung đột. Tôn Cương lại tham lam, tàn nhẫn không khác hổ, sói. Ta lo người đối đầu với lão sẽ không có kết quả tốt."

Ác điều cười lạnh nói: "Chỉ là loại người như lang sói này nhất định không ít người đối đầu với hắn."

Vừa nói trên người hắn lại toả ra một luồng sát khí nồng đậm.

Thiết Thủ nét mặt có chút ý cười, gã phát hiện ra gã thanh niên này cũng có nét đáng yêu, có phần kích động. Cho nên gã vỗ vai hắn nói: "Sói dữ cũng có chỗ tốt, một người nếu không vừa tham lại vừa tàn nhẫn chỉ e rằng không giải quyết được sự vụ, ít nhất không thành được đại sự." gã từ tốn nói tiếp một câu:

"Chỉ là rất may mắn ta không làm việc bên cạnh Tôn Đường chủ."

Ác điều vẫn lạnh nhạt, lạnh ngắt, lạnh như băng tuyết nói: "... Ta chẳng thà hành sự chung với người."

Nói xong những lời này trên mặt gã liền có chút nét cười.

Rốt cuộc hai gã đều đã nở nụ cười.

Gió lướt nhẹ, đoá hoa đỏ tươi trong viện khẽ đung đưa.

Nhưng trên người ác điều cái tử khí lớn vẫn vẫn chưa tiêu tán.

Càng về đêm, tử khí càng nồng.

... Xem ra, trong khu vực Nhất Ngôn đường đã chết không ít người, đại khái là do rủi ro hay oan hồn lệ phách rên rỉ u uất. Bởi thế dù Tôn gia gối êm như nhung, bài trí thanh lịch nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy quý khí âm u, tà khí lớn vờn.

Cũng có khi do trong phòng có sự hiện diện của hình bộ đuôi dài nên tử khí có vẻ dày đặc hơn.

Có lẽ vì vậy mà Thiết Thủ đặc biệt múa vài bài quyền, vận vận phần lưng của mình.

Điểm quái lạ là ác điều vốn xem Thiết Thủ rất không thuận mắt nhưng một đường đi xuống tới đây gã dần dần với Thiết Thủ có sự thay đổi cách nhìn. Nhất là sau khi tiếp xúc Tôn Cương, Tập Tà, hảo cảm của gã lại tăng lên. Trừ lúc ăn cơm sau khi nói qua 'Ta đi ra ngoài một lát thăm dò hư thực của Nhất Ngôn đường xem có phải là long đàm hổ huyết không!', gã bỏ ra ngoài một lát, thời gian còn lại gã ở trong phòng đàm luận cùng Thiết Thủ, gã còn hỏi thăm về những án lệ trên tay Thiết Thủ, trong đó có cả vụ đại án danh chấn thiên hạ, phiền phức nhất của Thiết Thủ:

'Sát Nhân vương Trần Hải Phú', rốt cuộc dưới tay Thiết Thủ thiết chính như núi, gian khổ truy tung mới bắt hắn về quy án.

... Trần Hải Phú là người rất ư cổ quái, hắn phạm pháp sát nhân không vì danh, không vì lợi thậm chí cũng chẳng phải vì báo thù rửa hận.

Hắn thích bức người ta tự sát.

Hắn viết một quyển sách, trong sách miêu tả các kiểu tử vong, chết thế nào thì nhanh nhất, chết thế nào thì nhẹ nhàng nhất, chết thế nào thống khổ nhất, chết sao mới bất tri bất giác ... hắn rất thích nghiên cứu về phương diện này.

Vì muốn chứng thực một cách toàn vẹn, hắn bức người khác tự sát ... dùng đủ mọi cách tự sát từ dùng châm đâm vào màng nhĩ, cho đĩa cắn, ong mật chích. Thậm chí ăn cả thịt người chết, hạ các loại bệnh dịch để đôi phương nhiễm bệnh mà chết.

Tất cả những điều đó hắn đều cẩn thận theo sát bên, ghi chú cẩn thận xem đó như một sự việc hết sức bình thường.

Hắn rất mập mạp nhưng võ công cực cao, khi hắn muốn bức tử một người, người đó chỉ có thể chết.

Không chết không xong.

Võ công của hắn rất à với người võ lâm luôn hành xử theo phương châm ‘Người không phạm ta, ta không phạm người’, hơn phân nửa người hắn giết là bình dân bá tánh. Cho nên bình thường người trong võ lâm cũng không muốn gây hấn với hắn, quan phủ trong phạm vi quản hạt cũng không mấy người muốn dây đến hắn ... nếu đã chọc đến hắn liền biến thành một chương trong sách của hắn ngay.

Chỉ là Thiết Thủ nhắm tới hắn.

Đương nhiên, Thiết Thủ lúc ấy còn trẻ, muốn bắt hắn đích xác không dễ dàng.

Nhưng không dễ dàng mới có tính khiêu chiến.

.... Thiết Thủ vốn là người thích làm chuyện khó khăn, thích dây vào người không nên chọc.

Gã chọc Sát Nhân vương

Bất Trần Hải Phú.

... án này khiến gã chẳng những danh chấn thiên hạ mà còn được đồng đạo võ lâm, dân chúng vô cùng ngưỡng mộ.

Lưu ác điều đã nghe qua án này, gã muốn Thiết Thủ kể lại chi tiết quá trình truy tung, không chịu nổi sự nài nỉ của ác điều gã đành thuật lại một ít chuyện cũ. Cái gã đuôi dài này lắng nghe rất ư hứng thú, tử khí bốc lên nồng nặc.

Cho nên Thiết Thủ vắn vẹo người tỏ vẻ tiễn khách khiến ác điều không thể không đi. Vì vậy, gã cáo từ trở về phòng của gã ở cạnh bên.

Gã vừa đi ra, tử khí liền tiêu tán hẳn.

Gã vừa quay đầu đi, Thiết Thủ lập tức moi trong lõi cây đèn sáp, bên trong hé ra.

Một tờ giấy.

Trên giấy có chữ.

Chỉ có vài chữ.

‘Tiểu thư lưu lại Phiêu Hồng tiểu ký cho người.’

Phía dưới là một hoạ đồ.

Vẽ rất qua loa đại khái.

Thiết Thủ nhìn sơ qua liền nhận ra là bản đồ Phi Hồng hiên.

Gã lập tức nhìn thấy trên hoạ đồ được khuyên một vòng tròn màu đỏ rực.

Bên cạnh viết thẩu hai chữ.

‘Tử Vi!’

..... Đó là nơi bên cạnh khóm hoa Mãn sơn hồng, phía trước Phi Hồng hiên, là thân cây đầy vết đao, cây Tử Vi.

‘Vật gì chôn ở phía dưới?’

Tiểu Hồng nhân lúc mọi người chăm chú ngắm bức tranh trên tường liền đưa tờ giấy này cho gã là có dụng ý gì?

‘Phiêu Hồng tiểu ký’ là cái gì vậy?

Mặc kệ là cái gì đã không e ngại chốn long đàm hổ huyết này, Thiết Thủ đã lợi dụng bức hoạ mỹ nhân dẫn dụ sự chú ý của Tập Tà cùng Lưu ác điều để lấy được mảnh giấy này thì gã đã quyết tâm tra rõ rốt cuộc Nhất Ngôn đường đã xảy ra chuyện gì hòng giải đáp những thắc mắc trong lòng.

Gã đã hạ quyết tâm đi một chuyến.

Không ngại sinh tử.

oOo

Trăng sáng.

Gió thoảng

Thiết Thủ rửa tay.

Gã rất chăm chú, rất từ tốn, cẩn thận rửa sạch sẽ đôi bàn tay trong chậu nước.

Tay gã vốn không cần rửa cũng đã rất sạch, sạch đến nữa cái móng tay cũng chút dơ bẩn. Nhưng gã rất cẩn thận, rất chậm rãi rửa tay một lần nữa.

Sau đó gã dùng một cái khăn cũng rất sạch lau khô hai bàn tay.

Gã mở song cửa sổ.

Nhìn thấy trăng sáng.

Gã hít mạnh một hơi, thoang thoảng đã ngửi thấy mùi hương hoa nhàn nhạt.

Gã bỗng chợt nhớ đến Diêu Hồng cô nương, nàng ở tại Phi Hồng hiên chẳng phải thường xuyên ngửi được mùi hương này, hàng đêm đều cảm thấy mùi thơm thoang thoảng này ...?

.... Một nữ tử kiều diễm như một đoá hoa, lại nằm trong một bàn tay cầm thú. Đêm nay, trên đỉnh Thái Sơn, nữ tử ấy có thể vượt qua được chăng?

Trong khi gã nghĩ miên man vậy thì bàn tay cũng đã lau xong.

Trong phòng chỉ còn lại một chậu nước trong vắt.

Người gã đã không thấy đâu cả.

Hai cánh cửa sổ lắc lư nhẹ.

Nước trong phòng vẫn trong vắt.

Mặt nước bỗng hiện lên một bóng người.

Bóng người này in trên mặt nước thì cả chậu nước phẳng phất trở nên u ám, ảm đạm. Cứ như là mực đổ vào chậu hoà tan vậy.

Nước đen như đêm.

Trên mặt nước nhoáng qua một thân ảnh, gã quay đầu đi chỗ khác, thoảng qua trên mặt nước in lại một cái đuôi.

Nước vẫn trong vắt.

Trong như chiếu yêu kính trên thiên đình.

oOo

Vừa rời khỏi phòng tiến vào phạm vi bố phòng của Nhất Ngôn đường Thiết Thủ đã tránh khỏi ba lộ tuần tra, năm điểm mai phục, men theo bóng đêm cực tốc phóng về phía cây Tử Vi, gã hoàn toàn cảm nhận được tứ phía Nhất Ngôn đường nguy cơ trùng trùng, mỗi bước đi đều ẩn tàng nguy hiểm khiến ánh trăng cũng lạnh ngắt, gió cũng gắt gao.

Nhưng gã vẫn nhắm hướng Phi Hồng hiên mà phóng tới.

.... Tiểu thư lưu lại Phiêu Hồng tiểu ký cho người.

‘Phiêu Hồng tiểu ký là cái gì?’

‘Vì sao lại lưu lại cho gã?’

Gã nhất định phải tìm được Tiểu Hồng hoặc Phiêu Hồng tiểu ký để minh bạch mọi chuyện.

Cho dù có gặp kiếp nạn lớn lao đến mấy gã cũng không quan tâm.

Bởi chỉ có kinh qua quá khăn mới đạt được thành tựu, kiếp người có vậy mới có ý nghĩa để tồn tại.

Tính cách gã vốn trầm ổn, vững chãi. Nhưng trầm ổn không có nghĩa là gã không dám mạo hiểm.

“Trầm” là gã không vội, không gấp, hành sự không đổi sắc.

‘Ổn’ là làm việc có tính toán, có phương hướng, kế hoạch.

Nhưng gã cũng không ngại khó khăn, không màng nguy hiểm, không sợ thất bại.

Cho nên gã làm bộ khoái chính là dốc sức hành sự, cho dù thất bại cũng mang tới kinh nghiệm cho sự thành công hoàn mỹ.

.... Bộ khoái mà hành hiệp trượng nghĩa, duy trì chánh đạo so với người trong giang hồ hành hiệp trượng nghĩa ắt có nhiều hạn chế, hành sự không cẩn thận có khi gánh lấy hậu quả.

Gã biết việc gã làm rất khó khăn, nhưng vẫn lựa chọn con đường này.

Bằng không ai hiệp? ai đạo? ai trung, ai tốt? ai sẽ chủ trì công đạo?

.... Công đạo đôi khi chỉ là hương hoa vô tình. Chủ yếu là làm sao để chúng nhân hiểu mình, hiểu được cái công đạo từ trong tâm mình mà ra.

Thiết Thủ lúc này không có hứng thủ thưởng hoa.

Gã đến tra án.

.... Ban ngày gã ngoài sáng, vậy hiện tại gã đang ‘trong tối’.

Gã đã đến dưới tàng cây Tử Vi.

Nhờ vào hương hoa.

Gã nhớ hương hoa này.

Lướt nhẹ như gió thoảng gã đến không một tiếng động.

Nhờ ánh trăng gã phát hiện dưới tàng cây có một cành cây.

Gã lập tức ngồi xuống moi đất lên.

Hiện tại, gã dường như không còn quý trọng đôi bàn tay đệp đẽ, sạch sẽ, to lớn của gã nữa.

Bàn tay của gã có lực hơn cả mũi đao.

Rất nhanh.

Gã moi lên được một vật.

Một quyển sách.

Gã đào đất lên được một quyển sách.

Một màu trắng lấp lánh, quyển sách dính đầy bùn đất, phía trên viết vài chữ.

‘Phiêu Hồng tiểu ký’

..... Phiêu Hồng tiểu ký, là chép việc gì?

Nhân lúc ánh trăng vẫn còn chiếu sáng gã lật nhanh vài trang, trên trang đầu viết vài hàng chữ thanh tú.

‘Đắc chí thì gửi tình vào hùng tâm. Đắc thế thì gửi tình vào bá nghiệp. Thất vọng thì gửi tình vào sơn thủy. Thất ý thì gửi tình vào cầm ca. Chỉ ta tình ý đều mất, tịch mịch vô biên. Xuân đi thu tới, lá đỏ đầy trời. Ai là kẻ tri âm, sinh tử ai biết trước, đành cố viết Phiêu Hồng tiểu ký để quên đi một người.’

Tôn Diêu Hồng

Thiết Thủ lật vội vài tờ xem lướt qua đã nhận thấy sự tình ghi chép bên trong quan hệ trọng đại. Sau khi xem lướt qua gã đang định nhét vào ngực áo bỗng cảm giác thấy mùi tử khí.

Gã nường mày, sau đó rất nhanh biết được một việc.

Không, không phải tử khí, mà đã tiếp cận rất gần mùi vị tử khí, mùi máu.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, khóm Mãn Sơn hồng cũng trở nên lạnh lẽo, bụi bặm, gió thổi khê lác lư nhưng không còn cái dáng vẻ như lúc ban ngày, từ đó hai dòng nước màu đỏ.

Chỉ là trên mặt đất chảy hai dòng nước màu đỏ rực quả thực quỷ dị.

Dòng nước chảy đến dưới chân Thiết Thủ ngấm ướt chiếc giày của gã.

Màu đỏ này so với hoa còn rực rỡ hơn. Tĩnh lặng như một sát thủ, vô thanh vô tức chảy đến Thiết Thủ rồi nhanh chóng thấm ướt tà áo của gã.

Màu đỏ di chuyển.

Màu đỏ ấy dường như có tình cảm.

Màu đỏ đó dường như có sinh mệnh.

Là máu.

Máu đương nhiên có sinh mệnh vì nếu không có nó ắt táng mạng.

... Cho nên người mất máu liền dễ dàng mất mạng.

Do vậy, nhất định có người chết.

Vì không ai có thể mất đi nhiều máu như thế.

Lúc Thiết Thủ phát hiện ra vết máu gã liền phán đoán đây là máu từ một người chảy ra.

Gã ‘nhận thấy’ được loại ‘máu’.

Gã theo vết máu tìm chủ nhân của nó.

Gã đoán không sai.

Gã tìm thấy người chết.

Phía sau cây Tử Vi.

Xác một nữ tử, trần truồng, nằm trên cây, hai chân cách mặt đất chừng bảy xích.

Một cây đao xuyên qua bụng, ghim thân thể trên cây, máu theo thân cây chảy xuống, chảy thành hàng, chảy đã lâu, rất lâu, máu đã khô kiệt. Dưới ánh trăng thân thể nữ tử kia tái nhợt đến hoa cả mắt.

... Trúng một đao như vậy e rằng rất lâu sau đó mới tuyệt khí.

Máu chảy hết mới chết đi.

Thật chậm chạp, nữ tử này không thể nhúc nhích cũng không thể la lớn lên.

Bởi toàn thân huyết đạo của nàng đều bị phong bế.

Đại khái nàng cũng chỉ mới chết đây, ngũ quan vì đau đớn mà biến dạng nhưng thân thể vẫn còn mềm mại, đàn hồi.

Một thân thể đẹp đẽ như vậy nhưng đã mất đi sinh mạng.

Mắt sạch máu, cái thân thể dưới tàng cây càng trắng nhợt như tuyết, thê lương.

Đến tư thế cũng thật bi thương.

Gã nhận ra nữ tử này.

Là Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng đã chết.

Từng giọt từng giọt máu của nàng nhỏ xuống đọng lại thành một vũng lớn.

Trái tim của của gã nóng rực.

Lại một mạng người.

.... bất kể ra sao đều không nên giết người!.

... Cho dù thế nào cũng không nên phương hại đến một nữ tử chân yếu tay mềm như vậy!

Huống chi lại dùng đến thủ đoạn tàn khốc như vậy.

Mắt gã đỏ rực.

Mọi người đều gọi gã là Thiết Thủ, phảng phất cũng xem như lòng gã cũng sắt đá, ra tay cũng sắt đá. Nhưng lại không biết gã tuy ra tay như lôi đình động nộ nhưng tâm lại ôn hoà. Có khi gã nhìn cảnh vợ chồng chia ly, người trúng thương nhin đau, nhìn động vật giãy giụa cầu sinh gã đều không cầm lòng được mà chảy nước mắt.

Nhưng gã chỉ có thể âm thầm rơi lệ không dám để người ta biết.

... Gã là danh bộ.

... gã là Thiết Thủ.

Gã đang nhìn xác Tiểu Hồng, tâm gã như liền như lò lửa bùng cháy.

Máu chảy cạn, đọng thành vũng kia khêu lên bầu máu nóng trong người gã! Máu màu đỏ!

Không chỉ máu màu đỏ mà cơ hồ không gian xung quanh cũng đã nhuốm màu đỏ của máu.

Một rừng nến đỏ từ bốn phương tám hướng rọi chiếu lung linh sắc đỏ vào gã.

Thân thể trần truồng ghim trên cây thoảng như có chút huyết sắc, như sống động.

Gã cất Phiêu Hồng tiểu ký vào ngực áo.

Gã biết nó là một món đồ trọng yếu của một nhân vật quan trọng.

.... nó mang đến cái chết cho Tiểu Hồng.

Một vật mà phải dùng tánh mạng đổi lấy thì dù cho nó là cái gì cũng đều cần phải coi trọng, quý trọng.

Không được đánh mất.

Bỗng có tiếng người quát, có tiếng người hét, có tiếng người gầm rú, lại có người che mặt.

“..... Tiểu Hồng!”

“Hắn, là hắn giết Tiểu Hồng!”

“..... Tiểu Hồng là do hắn hạ sát!”

“Danh bộ cái quái gì, cầu tặc!”

“Giết hắn!”

“Làm thật hắn đi, không cho hắn trốn thoát!”

Lại nghe một giọng nói âm âm trầm áp các thanh âm loạn xạ nói:

“Thiết nhị bộ đầu! Người danh động thiên hạ, uy chấn kinh sư, muốn tìm nữ tử chơi đùa cũng là chuyện thường, có khi tại kinh sư hô lên đã có trăm người tình nguyện. Người đến đây chỉ cần người lên tiếng yêu cầu tại hạ một tiếng thì không có gì khó khăn cả ... người cần gì đến đây làm ra cái chuyện thương thiên hại lý, không bằng cầm thú thế này!”

Thiết Thủ nhìn lên liền thấy một người tóc ngắn, cao lớn uy mãnh, mặt đỏ phừng phừng. Nhưng kỳ quái là thân hình gã tựa như một cây côn thẳng đứng, đúng là người hần chỉ có chiều à không có bề ngang. Nhìn hần như một chiếc bóng không hề tồn tại vậy.

Thiết thủ đã gặp qua người này, Phó Tổng quản Nhất Ngôn đường Tôn Gia Biến.

Ngoại hiệu của hắn là Chỉ Chí Nhân Ma, ngoài thân hình kỳ quặc thì gã cực kỳ khôi ngô, tinh thần hiên ngang, giọng nói như chuông đổ. Nhưng chẳng hiểu sao Thiết Thủ lại thấy gã mỏng như một cọng chỉ, hoàn toàn không có chút cảm giác gã giống người (có lẽ ai cũng nghĩ vậy!). Hơn nữa, gã cảm thấy trên người hắn có âm khí, là âm dương quái khí, âm khí.

..... một luồng âm khí mãnh liệt áp tới, xoáy vào người gã khiến gã không khỏi rùng mình một cái.

Nội công gã rất thâm hậu.

Nội tức cực kỳ mạnh mẽ.

Bởi vậy, khí dương thập phần hưng vượng. Quả vậy, khí của gã và hắn vừa va chạm thậm chí như phóng ra điện, khí đối khí đã phát chiêu.

Gã lấy khí đoán người. Cho nên gã chỉ đưa mắt nhìn là cảm giác tử khí đầy người Lưu ác điều, tà khí vây quanh Tập tà, Tôn Cương toàn thân bốc hỏa khí, như một thùng thuốc nổ vậy. Mà cái tên Tôn Gia Biến này âm khí vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ là mặc kệ hắn phát ra tư vị gì, tại Nhất Ngôn đường hắn được tín nhiệm, địa vị cũng cao cho nên lời hắn nói ra mặc nhiên rất có phân lượng.

Theo như lời hắn nói thì không thể nghi ngờ điều gì nữa, Thiết Thủ đã giết Tiểu Hồng Gã đã giết chết nàng!

Huống hồ không chỉ hắn nói vậy.

Tất cả mọi người đều nói vậy.

Trán Thiết Thủ bỗng ướt ươn ướt.

Gã lúc đầu nghĩ rằng gã đổ mồ hôi nhưng khi đưa tay vuốt trán, dưới ánh trăng gã mới nhìn rõ, là một giọt máu!

Nhỏ từ thân thể trắng như tuyết của Tiểu Hồng xuống.

Nhìn giọt máu, gã lạnh lùng nói: "Ta không giết cô ấy!"

Gã không lớn tiếng nhưng giọng nói phát ra liên trấn áp thanh âm của mười mấy người đang ồn ào, la hét kia.

"Người đương nhiên chối tội!" Tôn Gia Biến nói "Người làm ra cái chuyện người thân phần nộ như vậy đi thừa nhận mới là chuyện lạ!"

Cả đám người lại rộ lên tiếng mắng chửi Thiết Thủ.

Gã ngược lại tĩnh lặng, đợi cho đám người này chửi bới om sòm một lúc mới lạnh lùng hỏi ngược:

"Các người nói ta giết nàng ... ta vì cái gì mà lại hạ sát một cô nương chân yếu tay mềm như thế?"

Tôn Gia Biến cười hắc hắc đáp: "Là chuyện tốt của người lại đi hỏi ta là vì cái gì?"

Một gã có môi dưới thâm sì giận dữ quát lớn: "Phí lời với cái loại dâm tặc này làm gì? Giết hắn để tính sổ cho xong!"

'Vù' một tiếng, hồng quang loé lên, một mũi thương phá không đâm tới, tay vừa động mũi thương đã đến yết hầu Thiết Thủ.

Thương như chọt hiện trên tay hắn, dài một trượng hai.

Thiết Thủ cười nhạt: "Trượng Nghĩa Thân Thương Công Tôn Cước? Đáng tiếc, thương của người tuy dài nhưng lại không đủ trượng nghĩa!"

Vừa nói gã vừa tùy tiện vung tả thủ chặn lại, hữu thủ đánh ra một chiêu Như Phong Tự Bể. 'Rắc' một tiếng, thương của Công Tôn Cước gãy làm hai đoạn.

.... Phải biết rằng Công Tôn Cước cũng là cao thủ hữu danh tại Thần Thương hội, thương của hắn dài hơn bình thường, rất khó mà sử dụng linh hoạt nhưng một khi luyện thành thì có khi người còn chưa nhìn rõ bộ dáng của hắn thì đã chết dưới thương.

Cho nên hắn tại Nhất Ngôn đường cũng tự hào là một nhân vật tề danh, trong đường cao thủ như mây nếu không phải là người xuất sắc quả thực khó mà để người ta biết đến.

Thương pháp của Công Tôn Cước là biến hoá từ Trượng Nghĩa Thần thương của đường chủ Chánh Pháp đường Tôn lão tam mà ra. Chỉ là hắn hành sự tuyệt không chánh trực, chính phái như lão nên Thiết Thủ mới nói như vậy.

Hắn vừa động thân đã bị Thiết Thủ chấn gãy binh khí.

Hắn cầm đoạn thương rút lui.

Nhưng lại có hai người sấn lên.

Trên tay bọn họ có thương.

Đoản thương.

Khoảng ba xích.

Rất ít khi có thương ngắn như vậy.

Lại càng ít người có thể sử dụng đoản thương.

Thương vốn là binh khí dài, dùng đoản thương chính là bỏ sở trường lấy sở đoản.

Bọn họ trông rất giống ma quỷ mà lại trông na ná nhau.

Cả hai đều rất cao nhưng một người thì thân trên quá dài, thân dưới quá ngắn. Người kia thì ngược lại thân trên quá ngắn, thân dưới lại quá dài. Cả hai khuôn mặt đều giống nhau từ mặt, đến cằm như phượng vĩ trác, có nét anh tuấn ẩn ước ý chí anh hùng.

Trời sinh người quá dài ắt có điểm không được quân bình.

Điểm đặc biệt của bọn họ là hai cánh tay rất dài.

Thế gian truyền miệng ‘Hai tay quá gối, ắt thị viên hầu.’

Tay bọn họ dài nên khi dụng đoản thương, thương liền bắt đoản.

Huống chi tay thì dễ dụng hơn thương.

Thiết Thủ biết bọn họ.

Gã đã nghe qua tên bọn họ.

Nhất Ngôn đường Lương đại Môn thân

Tôn Cước, Tôn Giác.

Hai người không nói tiếng nào vừa lên liền xuất thủ.

Xuất thủ một chiêu, đoản thương trường tít, góc độ công kích thật khiến người khác không thể tưởng tượng, lộ số trong thương pháp cũng ít thấy mà binh khí lại càng hiểm gặp hơn.

Thiết Thủ nhìn chiêu nét mặt liền có sự tôn kính thốt:”Tôn huynh đệ quả danh bất hư truyền!”

Gã vừa nói vừa phản thủ, tả thủ đưa vào, hữu thủ đẩy ra lại xuất chiêu Như Phong Tự Bế. ‘Rắc, rắc’ hai tiếng đã chấn gãy thương của Tôn huynh đệ.

Bọn họ sửng sốt cầm trên tay hai cán thương.

Chỉ nghe Tôn Gia Biển quát khê:”Lui ra!”

Hai người bọn họ hoảng hốt lui về phía sau, phía sau lại lướt lên bốn người.

Trong tay bọn họ đều có thương, điểm kỳ quái phần đầu thương dài hơn cán thương ... nói cách khác phần đầu thương bằng sắt dài hơn phần cán thương bằng gỗ.

Bằng cách đó công pháp thêm phần sắc bén. Cho dù đối phương có thần binh lợi khí cũng khó mà chém gãy phần đầu thương.

Bọn họ vừa ổn định bộ vị đã thủ thế.

Tứ Di Thật Bàn.

Thiết Ngưu Canh Địa.

Thập Diện Mai Phục

Thanh Long Hiến Trảo.

Bốn thức nhất xuất bọn họ tuần tự quát lớn.

“Tôn Tiêm!”

“Tôn Toan!”

“Tôn Khắc!”

“Tôn Bạc!”

Rồi đồng thanh nói.

“Xin Thiết bộ đầu chỉ giáo!”

Thiết Thủ thần sắc nghiêm trang, ôm quyền đáp lễ.

“Nhất Ngôn đường Tứ đại hộ pháp Tiêm Toan Khắc Bạc, Tứ đại danh thương. Hôm nay hạnh ngộ, thập phần ngưỡng mộ. Mong hạ thủ lưu tình, thương hạ lưu nhân.”

Tiêm, Toan, Khắc, Bạc bốn người bọn họ đồng thanh đáp: “Thiết bộ đầu quá khiêm nhượng rồi!”

Tôn Gia Biến cất giọng âm âm nói: “Muốn giữ mạng sao còn không buông tay chịu trói? Nếu tra rõ người không liên quan ắt sẽ thả người, thế nào?”

Thiết Thủ giọng không đổi đáp: “Tại hạ thúc thủ chỉ sợ khổ cần tra xét nữa! Đưa tay chịu trói chỉ e nước rửa cũng không sạch!”

Gã lại cười cười nói thêm: “Tại hạ làm người đã trải qua nhiều chuyện khiến trong lòng không khỏi có ám ảnh, xin đừng trách tội!”

Tôn Gia Biến không đáp, hấn phát tay quát: “Lên!”

Thanh âm vừa vang, tứ thương đều xuất.

Tôn Tiêm dụng Biên Dũng thức xuất thương, nhanh như chớp giật, lực xoáy thành điểm, canh hướng xương tỳ bà.

Tôn Khắc dụng Thiết Phiên Can thức mũi thương điểm chỉ, nhất diệt nhị truy, gió rít phần phật, bức đến kinh nhân.

Tôn Toan dụng Tích Thủy thức phản thủ hồi thương, thuận tay theo gió, trong nghịch lấy xảo, lực như phá đê nhắm vào vùng bụng.

Tôn Bạc dụng Kỳ Long thức tả hiện hữu phục, chân bước thương đi, quét cỏ tìm rắn, bên trái phòng thủ, bên phải ứng cứu, đầu thương vẽ thành những đóa hoa, từ xa trông như một bông vụ.

Tứ thương, tứ thức, tứ giác độ công như lời điện nhắm vào Thiết Thủ.

Thiết Thủ vẫn rất thông dong, bình ổn như một trái núi, gã quát khê một tiếng lại xuất ra chiêu Như Phong Tự Bế. ‘Chát, chát!’ vang lên hai thanh âm từ đầu thương Tôn Khắc, Tôn Bạc, hai mũi thương lệch đi.

Hai mũi thương chệch ra vừa lúc hai mũi thương của Tôn Tiêm, Tôn Hoan lao đến, bốn mũi thương chạm nhau tinh hoả tung toé, bốn người bọn họ kinh hãi quát lớn, đồng loạt hồi thương rồi bất động.

Bốn người một chiêu không thành liền lập tức thoái lui, Tôn Gia Biến sắc mặt biến đổi, lão vừa tính ra lệnh cho bọn họ công kích thì có một bàn tay vỗ lên vai lão, bên tai chợt nghe thanh âm của Tôn lão tam vang lên: "Song thủ của hấn đẩy hai mũi thương lên trên nhưng kỳ thực hấn nếu dụng toàn lực thì đã chấn gãy hai cây thương đó rồi, đó là chưa kể dư lực vẫn thừa sức đả thương hai người bọn họ. Hấn nương tay là muốn giữ thể diện cho bốn người bọn họ nên mới không đem bốn cây thương ấy mà bẻ đi, đánh nữa cũng chỉ chước nhục vào thân mà thôi!"

Sơn Thần Tôn lão tam đến sau lưng Tôn Gia Biến lúc nào hấn hoàn toàn không hay biết, trong lòng không khỏi giật mình. Lúc này hấn mới nhìn rõ không chỉ Tôn lão tam tới mà còn có cả Tôn Đồ Cầu, hai người bọn họ đứng sừng sững vai nhau chú mục nhìn vào giữa sân.

Đã kinh động đến hai vị khách quý của Nhất Ngôn đường, đứng đầu Chánh Pháp đường đến đây thì chủ tử Nhất Ngôn đường Tôn Cương sao lại có thể vắng mặt?

Tự nhiên không thể thiếu Tôn Cương.

Nhưng lão hoàn toàn không giống Sơn Quân Tôn Cương mà Thiết Thủ đã gặp.

Lão vẫn như cũ, đại khái mắt lồi, đầu trọc, tóc đỏ, râu vàng, miệng như cái chậu máu.

Nhưng lão lại rất ôn hoà.

Giống như một con sư tử vừa tỉnh giấc trông thấy một con thỏ nhưng đến ý tứ muốn đuổi bắt cũng không hề có.

Giống như chỉ vô tình ghé đến vậy.

Đi theo hấn đến có hai mươi ba người.

Khi bốn người Tiêm, Toan, Khắc, Bạc vừa lui bước bọn họ liền tiến lên.

Tổng cộng hai mươi ba người.

Trên tay đều có thương.

Dài ngắn khác nhau.

Cao thấp khác nhau.

Bọn họ vây quanh Thiết Thủ.

Gã nhìn thấy hai mươi ba người này không khỏi thở ra một hơi chắp tay vái chào xung quanh cất tiếng:

"Tứ thất nhị thập nhị, thất kính!"

... Tứ thất nhị thập nhị?

... Tứ thất không phải nhị thập bát sao!

Kể ra tứ thất nhị thập bát là thừa, chính là 'tứ thất nhị thập nhị' tại Sơn Đông Thần Thương hội là một đạo kì binh.

Bọn họ vốn có hai mươi tám người, lấy bốn nhân bảy hai mươi tám, danh xưng Yên Thai Tứ Thất thương. Lúc Tứ Phân Bán đường Trần Phóng Tâm, Trần An úy cùng Tử Hư môn Hắc Quang Thần Quân liên thủ tấn công Thần Thương hội, chúng thừa cơ hội Tôn gia cao thủ khi ấy phần lớn đang ở Vũ Hán diệt tuyệt Ô Hữu bang Ngô thị thế gia đến nỗi không còn người trấn thủ đại bản doanh. May mắn là lúc này Yên Thai Tứ Thất thương liều mạng trấn giữ Thần Thương hội mới có thể bảo toàn thanh danh, trấn thủ không để địch nhân có thể bước vào một bước.

Sau Hắc Quang Thần Quân thống lĩnh Tử Hư môn hạ cùng Trần thị huynh đệ của Tứ Phân bán đường này sinh xung đột, đình chỉ công kích, người của Thần Thương hội đã kịp thời quay về nên càng không có khả năng tấn công vào.

Chỉ là Yên Thai Tứ Thất thương tử trận năm người, còn lại đều trúng thương. Nhưng trận chiến này đã mang lại quang vinh tối thượng cho bọn họ, trở thành một nhánh trọng binh của Tôn gia. Bọn họ khi ấy hai mươi tám người liên thủ khổ chiến, cho dù đã tử trận năm người nhưng mọi người vẫn giữ danh xưng Yên Thai nhị thập bát thương hay Thần Thương hội Tứ Thất nghĩa sĩ. Bọn họ tuy chỉ còn hai mươi hai người nhưng vẫn giữ nguyên danh xưng mang theo tinh thần năm huynh đệ của bọn họ sống vai tác chiến.

Lúc này bọn họ đã được điều về dưới trướng Nhất Ngôn đường. Đêm nay Tôn Cương dẫn bọn họ đến đây.

Đầu thương của bọn họ đều hướng vào Thiết Thủ.

Chỉ chờ một hiệu lệnh.

Thiết Thủ cười khở.

Gã tôn kính những người này.

... Bọn họ vì gia tộc không tiếc hi sinh tánh mạng cho đến người cuối cùng, là những người có nhiệt huyết.

Gã không muốn tổn thương bọn họ.

Cho nên gã nửa như cầu xin nói: "Ta có thể không giao thủ với họ không?"

Tôn Cương như nuốt phải chín cái bánh bao lớn giọng hỏi: "Người có thừa nhận đã giết Tiểu Hồng không?"

Thiết Thủ lập tức thủ thế.

Tôn Cương lập tức hít mạnh, vươn cao đầu.

Vung tay lên, quát:

"Giết!"

Hai mươi hai người, hai mươi ba cây thương đồng loạt xuất thủ, đồng loạt phóng về phía Thiết Thủ.

Hai mươi hai người, hai mươi ba cây thương, hai mươi hai cách xuất thủ, hai mươi hai loại sát chiêu.

... một đôi thiết thủ làm thế nào có thể cản hai mươi ba cây thương xuất quỷ nhập thần, cây độc đến vậy?

Có thể.

Trên đời có một loại người đúng là có thể làm được chuyện mà người khác không thể. Nhưng loại người này lại có sự khác biệt, chuyện người khác làm được gã lại không làm.

Kỳ thật mọi người làm được tốt nhất cũng chỉ là chính bản thân mình, ai cũng không thể làm một người khác.

Thiết Thủ ở vụ án Toái Mộng đao tay không phá trường đao. Nay tại Nhất Ngôn đường lại tay không đấu trường thương.

Không chỉ trường thương còn có đoản thương.

Gã phá trường đoản thương.

Thương công tới.

Hai mươi ba cây thương, có trên có dưới, có từ giữa người đâm vào, có lệch vai phóng qua, còn có cố tình đâm chệch vào khoảng không chặn đứng đường lui của gã cũng khoá sự tránh né của gã ... phản công? Ít nhất có sáu mũi thương tạo trên người gã sáu lỗ thủng.

Nhưng gã không lùi.

Cũng không tiến.

Tự cổ tiến thoái lưỡng nan ... nhưng gã lúc này không lùi, không tiến lại có một chút ung dung.

Hai tay gã khép lại, quát lớn một tiếng như lôi đình kinh thiên ... Như Phong Tự Bế.

Một chiêu này gã vắn gãy Trương Nghĩa thần thương, chấn lui Lương đại môn thần, phá trận Tiên Toan Khắc Bạc ... nhưng bây giờ có thể sao?

Địch nhân có hai mươi hai người.

Hai mươi ba cây thương.

Thương thương phóng tới phương vị bất đồng, trường đoản đủ loại, chiêu thức hỗn loạn ... một chiêu này của gã làm sao có thể cùng lúc phong toả hai mươi ba mũi thương này?

Đó là thiên phú của gã.

Chiêu này của gã không nhắm vào thương mà vỗ vào khoảng không.

Song thủ gã giao nhau vỗ ra hai đạo kinh lực khiến địch nhân phía trái công thế đều lệch sang một bên đánh về phía phải. Phía trước nhận thấy trận thế rối loạn nhưng không thể thu chiêu, công thế lại lao hết ra phía sau.

Vì vậy địch nhân thành ra không phải hỗ trợ nhau mà là tự công kích lẫn nhau.

Công kích thất bại.

Thiết Thủ vẫn chưa di chuyển qua, tà áo phát phơ. Như Phong Tự Bế, gã thổ khí.

Từ người gã toát ra sát khí.

Khí bức nhân ép đến địch nhân.

... Thiên nhiên sinh nguyên khí, nguyên khí sinh thiên địa, thiên địa sinh vạn vật. Người hay cây cỏ đều có khí. Khí tự ban đầu lưu chuyển không ngừng tức nguyên khí, hết tụ lại tán không bao giờ cạn kiệt. Khí lưu chu thiên, theo đến tay chân, tay chân vững chãi, phát động tứ chi tức sinh tứ khí. Có khí có sinh, lặn ắt tồn khí, động ắt thoát khí, linh khí tại tâm, khi có khi không, bên trong không ra, bên ngoài không vào.

Thiết Thủ vận lực chính là loại khí này, không phải lực.

Lực, nhiều nhất chỉ có thể phá một thương nhưng giữa trận thế vây công có thể tận dụng thiên thời, địa lợi, nhân hoá vận khí thì phá binh khí hai mươi hai người quyết không phải là vấn đề.

Cách phòng thủ khi bị công kích này so với người bình thường trong võ lâm hoàn toàn khác biệt.

Chẳng hạn có người chụp lấy cổ tay người, phản ứng tự nhiên là rút tay, dụng lực giật ra. Ngược lại đối phương cũng dụng lực chết trụ thành ra là đấu sức với nhau. Nhưng cách của Thiết Thủ là thuận theo tự nhiên, thả lỏng bản thân, nương theo công thế dựa vào toàn thân địch nhân hoặc toàn bộ lực khí của tại từng thời điểm phản ngược lại địch nhân.

... cho nên nhất chiêu Như Phong Tự Bế này của gã chính là dụng Phong để Bế công kích của địch nhân, công kích càng độc ác, càng cường đại càng phát huy tác dụng.

Gã vẫn bất động, khí định thần nhàn.

Chỉ nghe một tiếng quát lớn.

“Giỏi!”

Là sự tán thưởng của Tôn Lão tam.

Lại có tiếng quát.

“Ta lên!”

Xuất trận là Tôn Đồ Cầu.

Hắn bước ra, người vận áo ngắn, không gấp không vội, tay cầm cây thương không dài không ngắn, binh khí chỉ vương, tư thế hoàn hảo.

Hắn bình thường trông có vẻ bộp chộp nhưng nay bước ra thương cầm trên tay cả người hoàn toàn thay đổi.

Trầm ổn, lãnh tĩnh. Tuy sát khí đằng đằng nhưng anh hoa nội liễm.

Hắn hướng về Thiết Thủ ôm quyền: "Mời!"

Thiết Thủ nhìn gã về khâm phục đáp lời: "Mời!"

Bọn họ đối với nhau cung kính hữu lễ quả thực trong lòng có sự trọng thị đối phương.

Nhưng trong sát na xuất thủ về mặt bọn họ lại hoàn toàn khác biệt.

Tôn Đồ Cầu thì toát ra sự cuồng ngạo. Thiết Thủ khí khái ung dung, nhàn nhã.

Tại thời điểm sinh tử bọn họ đích thực kính trọng đối phương nhưng lúc giao thủ bọn họ lại khôi phục cá tính của mình.

..... chỉ có cá tính mới có thể phát huy trạng thái tinh thần tốt nhất, tiềm lực mạnh nhất.

Chỉ là cá tính của Tôn Đồ Cầu thuộc loại phi dương bạt hổ, cá tính Thiết Thủ lại là phong thái ung dung nhàn nhã.

Tôn Đồ Cầu xuất chiêu trước, hắn thi triển Phô Địa Cẩm thức, eo lưng trầm xuống, bước tới một bước sau cất bước như gió thoảng, thân cước chắc như đồng, nhất chiêu Thái Công Điều Ngư lao đến yết hầu Thiết Thủ.

Thiết Thủ giữa đầu, phát tay chụp trúng mũi thương.

'Hả!' một tiếng rền vang, mọi người có mặt đều thất sắc, vừa kinh ngạc vừa chấn động.

Kinh ngạc là vì Tôn Đồ Cầu xuất chiêu không ngờ Thiết Thủ lại không dùng Như Phong Tự Bế để ứng chiến.

Chấn động là vì gã tùy tiện phát tay đã bắt trúng mũi thương đệ nhị nhân Chánh Pháp đường, nhất lưu cao thủ của Thần Thương hội.

Thiết Thủ tuy đã không chế đầu thương của Tôn Đồ Cầu nhưng vẫn chưa thể chấn gãy thân thương, chỉ cần một sát na thời gian Tôn Đồ Cầu đã có thể biến chiêu Điều Tử Phác Âm Thuần.

Chiêu này chuyên dùng để trá cổ tay địch nhân, đầu thương dè mạnh xuống, trong hiểm cầu sinh, mũi thương như rắn độc mổ thẳng vào tim Thiết Thủ còn phân khai công vào hông của gã.

Thiết Thủ hừ lạnh một tiếng, chân trái tạt ngang thân người rùn thấp theo thế Diệt Toạn Thanh Liên hoá giải chiêu thức.

Thương của Tôn Đồ Cầu rung mạnh, giật ngược về sau lại sử ra Thôi Sơn Tắc Hải lao đến mặt Thiết Thủ.

Vừa thấy thế thương Thiết Thủ dụng Ổn Toạ Thanh Liên đảo bộ, tả quyền úp, hữu quyền giữa nhất chiêu Hận Địa Vô Hoàn đánh ra âm dương thủ đã keo chặt đầu thương.

Bọn họ giao thủ chiêu đầu tiên Thiết Thủ đã bắt được mũi thương, quá nhị chiêu cả hai đều lâm cảnh hiểm. Qua đến chiêu thứ ba Thiết Thủ lại kẹp cứng đầu thương, cả hai lại vào thế giằng co.

Bọn họ giao thủ ba chiêu, xuất thủ vừa đủ, chiêu chiêu hữu danh, thức thức hữu pháp.

Chợt Tôn Đồ Cầu nhe răng (trong miệng hắn quả thật có cái răng nanh như răng chó vậy!) dè mạnh đầu thương xuống bộ thể Yến Tử Nhu Thủy đã hoàn thành. Giả như Thiết Thủ không buông tay thì nếu thương không gãy thì tay gã ắt không xong. Nếu buông tay gã đành trợn mắt nhìn mũi thương lao đến như giao long, sát chiêu ấy có tên,

Hoành Đoạn Nhất Điều Long!

Buông hay không buông?

Muốn buông hay không muốn!

.... Muốn buông tay gã có ứng phó được công thế sau đó của Tôn Đồ Cầu?

... Còn không buông, gã cho dù có thể đoạn thương, không chế được Tôn Đồ Cầu liệu có khả năng đánh với toàn bộ hảo thủ của Nhất Ngôn đường, Chánh Pháp đường hay không?

Tình cảnh của gã lúc này thắng thì kết thâm cừ, thua thì thụ hàm oan. Trong lúc này gã có thể làm gì, xử trí thế nào?

Kỳ quái nhất là một người phải đối diện với nhiều vấn đề, với nhiều đại địch như vậy lại vẫn rất ư ung dung, nhàn nhã, mặt vẫn hiện nét cười, thần tình vẫn không có gì biến đổi.

Bỗng có một tiếng quát khê: "Dừng tay!"

Thanh âm trầm thấp.

Tuy vậy, cái tiếng quát khê, thanh âm trầm mặc này như đâm thẳng vào tai toàn bộ mọi người có mặt tại đường trường. Tiếng quát này kích thẳng vào màng nhĩ hai người bọn họ như kim châm, đau nhói đến buột phải nhíu mày.

Quanh sân có hơn mười cây đuốc, 'Bùng!' một tiếng đã bị sức gió ép sáng bùng lên, trong đó còn có ba cái đèn lồng lưới lửa phục lên quá cao cháy rụi cả đèn, bốc cháy phừng phừng.

Thiết Thủ lập tức hiểu rõ người phát ra tiếng quát này công lực cực cao, xem ra không hề thua kém gã.

Trán lão nhăn lại, mắt khô khốc, đôi mày trắng nhướng lên, nhãn thần lấp loé nhưng thần tình từ hoà nhìn Tôn Đồ Cầu nghiêm khắc nói: "Quá tam chiêu, gã tay không, người dụng thương, còn đánh nữa người cũng không qua nổi mười ba chiêu!"

Tôn Đồ Cầu sắc mặt đỏ bừng, đầu cúi thấp nhưng hấn ngẩng lên rất nhanh nói: "Không đúng! Nhiều nhất chỉ là tám chiêu, lão không cần hạ thấp gã. Chiêu thứ nhất và chiêu thứ ba gã hoàn toàn có thể đoạn thương của ta ... nhưng gã lại không dụng lực!"

Hấn nghiễm nhiên giữa trời đất, quanh đồng môn nhận xét về tình thế của mình.

Thiết Thủ minh bạch ý tứ của hấn.

... Hấn không muốn nợ ân tình.

... hấn không muốn chiếm lợi thế.

... Chỉ bằng điểm này người này về sau ắt phi dương bạt hổ, hiện tại cũng đã xem như là một nhân vật.

Cho nên gã vội nói ngay: "Bởi vì ta biết nếu có phát lực cũng chưa chắc đoạn được thương của người. Hơn nữa ta thấy hộ khẩu tay của người liền biết người là cao thủ đoạn thương. Ta e rằng đoạn thương lại là tạo cơ hội cho người phản thủ."

Tôn Đồ Cầu hừ lạnh: "Lấy công lực của người mà nói há chỉ chấn thương gãy làm hai? Cho dù gãy thành bảy, tám đoạn ta theo đó phản thủ có thể làm khó được người sao? ... Người không cần thoa son trát phấn lên mặt ta. Tự ta hiểu được đã dưới tay người. Ta thua rồi!"

Lại nghe một tiếng gầm nhưc óc: "Lần này người trên tay, lần sau chưa chắc! Lại đây, nằm xuống cho ta!"

Hồ gầm ắt là Tôn Cương.

Lão vọt ra.

Lão lại hận. Không chỉ tóc lão vì hận mà dựng đứng lên, miệng lão ngoác ra như một chậu máu thổ phì phò, cái mũi lão như cũng lồi ra như cặp mắt lão, chúng chúng như muốn phóng ra khỏi mặt lão đập vào mặt địch nhân vậy ... địch nhân của lão đương nhiên là Thiết Thủ ... lão hận đến cái đầu hói của lão dường như cũng phát quang, trơn láng, tròn xoe và chói mắt hơn.

"Nhất Ngôn đường không phải là chỗ cho người giương oai, tiếp ta ba thương rồi nói sau!"

Thiết Thủ thoáng thấy ác diệu.

Gã kéo mái tóc dài thường thướt, toàn thân bốc mùi tử khí ung dung tiến đến, sau lưng như kéo lê cái đuôi chậm chậm chập chập bước tới từ sau đám đông, ẩn vào như một chiếc bóng cứ như một bóng ma không chút hơi người vậy.

Nhưng Thiết Thủ vẫn phát hiện ra gã.

Mặc dù tứ bề thọ địch nhưng gã vẫn phát giác ác diệu đã đến.

Gã một mặt xác định vị trí của ác diệu một mặt hồi đáp: "Tôn đường chủ, ta đến đây để phá án không phải để tử võ ..."

Tôn Cương quát lớn cắt ngang lời gã: "Không! Người đến để giết người!"

Thiết Thủ hỏi ngược lại: "Hễ có người chết thì là giết sao? Mấy ngày gần đây vô duyên vô cớ Nhất Ngôn đường có người chết cũng đều do ta giết sao? Lúc đó ta đã đến đây sao?"

Tôn Cương động nộ gầm lớn: "Người không giết người vậy nửa đêm khuya khoát người đến Phi Hồng liên đi dạo chắc!"

Thiết Thủ cười khở đáp: " ... Tra án chỉ có thể làm ban ngày hay sao? Ban ngày ta thấy người đều vô lý người ấy mà hỏi chuyện sao!"

Tôn Cương dẫm chân quát: "Tiểu Hồng có chết cũng đáng khi nửa đêm ra đây cho người tra án!"

Thiết Thủ đành phải nói: "Ta tới đây là do có hẹn ..."

"Có người hẹn?" Tôn Cương rống lớn: "Là ai?"

Thiết Thủ cười khở: "Là ... Tiểu Hồng!"

Gã trả lời xong liền nhận thấy có khi chính mình cũng khó mà tin được liền chỉ biết cười khở. Quả nhiên mọi người đều bất động chỉ còn lại tí tách của những bó đuốc chiếu vào thi thể mỹ lệ của Tiểu Hồng.

Máu của người chết đã từ từ đông đặc lại.

Máu của người sống bắt đầu sôi lên.

"Giết hẩn!", "Đâm chết hẩn đi, tên đâm tặc thói tha!", "Biết pháp phạm pháp tội đáng chết gấp muôn lần!" ... tiếng nhục mạ, chửi bới vang lên dữ dội hơn.

Trên mặt Tôn Cương thoáng có chút cổ quái, lão chỉ tay lên thi thể phía trên hỏi: "Nó ... hẹn người?"

Thiết Thủ gạt đầu thở dài: "Thật bất hạnh là nàng đã chết. Càng bất hạnh hơn lời của ta chính là sự thật."

Tôn Cương lúc này cơn giận đã lên đến đỉnh điểm, cơ hồ lão có thể nuốt luôn cả chính mình, cả khuôn mặt chỉ còn thấy một chậu máu đỏ lôm, cả bầy cái răng như rắn độc, sáu cái răng gãy, mười bốn cái răng vừa đen vừa vàng của lão đều lộ hết ra ngoài, nhìn qua như gặp phải quỷ núi vậy.

"Nó đã chết, người nói nó hẹn người, sao người không nói nó muốn gả cho người chonên mới hẹn người ra để bó trốn luôn đi!"

Thiết Thủ nhú mày, gã phát hiện Tập tà đã đến, tà khí của hẩn gã cảm nhận được. Cách hẩn xuất hiện cũng tà quái, không giống như hẩn đi đến mà như nhảy từ trên cây xuống, từ trong bóng đến chui ra hay nường theo âm thanh mà tới vậy.

Nhưng hẩn đã đến.

Cao thủ quần hội.

Tứ diện Sở ca.

Nhưng gã lại nói một câu: "Tôn Đường chủ! Tại hạ có lời này muốn nói, xin thứ cho tại hạ cả gan mạo muội hỏi một câu mà ngài có thể không muốn nghe .."

Tôn Cương vốn đang thờ phỉ phỉ như trâu, lỗ mũi phập phà phập phù, lão phu ra một câu nói như phu cục đờm.

“Cái rắm gì thì phóng ra đi!”

Thiết Thủ vẫn ung dung nói:” ... ngài mỗi câu đều gào lên như thế không thấy khàn giọng à? Cổ ngài có bị đau không? Lỗ tai ngài có bị đau không? Nói thật, ngài cứ gào lên như thế, không cần động thủ, chỉ cần như vậy ta cũng cảm thấy bội phục ngài lắm rồi!”

“Cái gì!?”

Tiếng quát kinh thiên động địa.

Tôn Cương không ngờ giờ phút này Thiết Thủ còn có thể giễu cợt, trêu chọc lão. Lão như núi lửa bùng phát, như đồm cả thượng thiên, hạ địa bùng nổ phát tiết.

Lão rống lên.

“Ta giết người!”

Nhất thời đương trường không ai có thể nghe thấy được thanh âm gì.

Chỉ thấy bọn họ động thủ, nhưng không nghe thấy thương phong lẫn quyền phong.

... Nhanh, cực nhanh, động thủ cực hiểm.

Nhưng động thủ rất tĩnh lặng bởi không phát ra một tiếng động.

Đó là vì phần lớn môn nhân Thần Thương hội có mặt đã bị tiếng quát như thạch phá thiên kinh của Tôn Cương làm ù cả tai, nhất thời không nghe được gì cả.

Đến khi bọn họ khôi phục thính giác thì lưỡng đại cao thủ đã giao thủ xong.

Bên dưới ánh lửa cháy hừng hực, đằng đằng sát khí, những đóm lửa trong những chiếc đèn lồng lấp loé năm, ba điểm tinh quang màu xanh biếc u tối, tàn nhẫn.

Sát khí vẫn tràn ngập nhưng vẫn lặng như tờ, sát khí bức nhân khiến ai ai cũng phải ứ ứ, vô thức mà gồng cứng người lên, Long Hồ tháp càng lúc càng lạnh lẽo.

... còn trên núi?

Từ Nhất Ngôn đường nhìn ra xa có thể thấy đỉnh Thái Sơn, trong đêm tối âm u như vậy, một người trong bóng tối như vậy, Diêu Hồng cô nương cùng Thiết Tú lẫn trốn ở đâu? Tại đây đang tranh đoạt? Nơi đó đang cầu sinh? Bình yên đang ở nơi đâu?

Hay nơi nọ cũng đã giống như ở đây? Hay là nhập cảnh cứu tử nhất sinh, tìm sống trong nẻo chết?

Ngọn núi lạnh ngắt.

Tâm càng lạnh.

Tiểu Hồng đã chết.

... Diêu Hồng ở đâu?

20. Q.3 - Chương 4: Dạ Đẩu Nhất Ngôn Đường

Tôn Cương xuất thủ

Cực nhanh.

Cực mau

Cực kỳ bá đạo.

Làm người lãnh trọng trách huấn luyện cao thủ cho lục đại phân đường của Thần Thương hội, chủ sự sát thủ Nhất Ngôn đường, lão cũng dùng thương.

Thương của lão rất bình thường.

Nhưng cũng rất hiếm thấy.

Lão tiện tay mà dùng.

Nhưng không có cây thứ hai, độc bộ thiên hạ.

Trên tay lão không có thương.

Tay của lão, là một cây thương.

Đó là cây đuốc trên tay một tên trang đình vào tay lão thành Hoả thương.

Thế công thập phần lãng lệ.

Hoả thương trên tay lão như một sinh mệnh, bùng cháy uốn éo như một con rồng lửa.

Trong đêm tối hoả quang bùng lên như một đoá hoa lửa, giữa không trung xẹt qua một đạo hoả quang, ánh lên trên thi thể trên cây như bùng lên một màu thắm liệt, không khói khiến đôi song thủ danh chấn kinh sư Thiết Du Hạ ớn lạnh.

Thương pháp vốn dĩ rất khó ứng phó.

Hướng hồ là thương do Xương Hoá Thành Tro Tôn Cương xuất thủ ... nhưng là hoả thương, đầu thương như một con rồng lửa, cho dù đâm không trúng để cho lưỡi lửa bén vào cũng có thể nứt da nẻ thịt.

Đoá hoa lửa ánh lên khiến mục quang địch nhân rất dễ loạn thần.

... loạn thần khiến mọi sự vật như thành ảo ảnh.

Tôn Cương quát lớn một tiếng cơ hồ chấn điếc toàn trường, hoả thương của lão lại là mục quang bọn họ hoa cả mắt.

Tai điếc, mắt hoa, làm sao chống đỡ?

Thiết Du Hạ có một đôi thiết thủ, nhưng cũng không thể ngăn cản.

Bởi vì hoả thế quá mạnh nương theo gió bốc cao cộng thêm dẫn lực của Tôn Cương nếu ngạnh tiếp chỉ phải gánh chịu thiệt thòi.

Thiết Thủ chỉ đành dựa vào một thân nội lực thoái lui.

Tôn Cương truy kích.

Quyết đốt chết người.

Lấy thương đòi mạng.

Thiết Thủ vẫn bình tĩnh thoái lui, lui được bảy, tám bước đột nhiên quơ tay, đình bộ, trên tay gã đã có một thứ.

Kiểm!

... Trên tay gã làm thế nào lại có kiếm?

Kiểm của người khác.

Là Tập Tà!

Hắn lúc này đứng sát Thiết Thủ, bản thân hắn cũng là một người quái lạ nhất trong đồng môn huynh đệ của Nhất Ngôn đường đó là bên hông hắn có kiếm, trên tay không có thương, dài hay ngắn, thủy hay hoả đều không có.

Lúc này Thiết Thủ rút lấy thanh kiếm bên hông hắn.

Một thanh kiếm màu đen.

Hảo kiếm.

Đầu tà khí.

... người tà kiếm cũng tà không kém.

Tà kiếm.

Thiết Thủ dùng thanh tà kiếm này giao tranh với hoả thương của Tôn Cương.

Quá tam chiêu.

Giao kích ba lượt.

Mỗi chiêu kiếm thương chạm nhau chan chát.

Va chạm rất mạnh.

Mỗi lần chạm hoả diễm trên thương lại bay tung toé đi một ít, hoả thương lại ngắn đi một chút. Sau ba chiêu, hoả thương trên tay lão chỉ còn lại bốn thước tám tấc ba.

Trên người Thiết Thủ điểm vài đóm lửa.

Đóm lửa nhỏ.

Bốc cháy.

Thiết Thủ hoàn toàn không thể vì mấy đóm lửa này mà phân tâm, hoả thương còn đang trước mặt.

Không được phân thần.

... đại địch trước mắt.

Sơn Quân Tôn Cương dù sao cũng nhân vật số một tại Nhất Ngôn đường, đệ nhất cao thủ.

Hoả thương trên tay lão hoả thể đã yếu dần, chỉ còn lại khoảng năm tấc là còn lập lòe ngọn lửa xanh biếc.

Có vài ngọn lửa màu xanh lục bập bùng trên vai, thắt lưng, quần áo Thiết Thủ. Ngọn lửa rất nhỏ, chỉ bằng đầu ngón tay nhưng vẫn không tắt.

Gã không thể dập tắt chúng vì phùng phùng trước mặt gã đoá hoa lửa vẫn còn đó.

Xương hoá thành tro, tro cuộn theo gió Tôn Cương đang chăm chú quan sát gã bất cứ lúc nào đều có thể công tới.

Giữa sân chỉ còn lại tiếng lửa bập bùng, tiếng bước chân thay đổi bộ vị một cách hỗn loạn và tiếng thở phì phò vang ra từ lỗ mũi của lão.

Nhìn từ phía sau không khác gì hai làn khói trắng phun ra từ ống bễ.

Lúc này trên sân nhiều người đã bắt đầu khôi phục lại thính giác.

Thiết Thủ và Tôn Cương hiện đã dừng tay

Ánh lửa cùng ánh trăng chiếu vào bệt máu cô đọng lại trên thân thể nữ tử khiến Thiết Thủ bất giác cảm thấy cực kỳ đau khổ, cảm thấy không cam tâm khi nhiều người như vậy nhìn vào thân thể loã lồ của nàng, mặc dù nàng đã chết nhưng cái tấm thân không mảnh vải của nàng thật khó mà khiến người khác dời mắt .

Vì vậy hắn cất tiếng:”Chi bằng chúng ta đưa thi thể của nàng xuống trước rồi có gì hãy nói sau ...”

Tôn Cương vừa nghe thấy đã cười rống lên.

Đình tai nhức óc.

Lúc này đại bộ phận nhân thủ đều lấy tay che tai, ngoại trừ những kẻ cầm đuốc không thể che được đành nhắm mắt khổ sở.

Lão càng cười càng điên cuồng.

Lão cười rộ lên khiến cả khuôn mặt giống như con trâu ngoác cái miệng ra lác lư vậy.

Trong tiếng cười quái dị lão cất tiếng hỏi:

“... Đến giờ phút này ngươi còn muốn huỷ diệt tội chúng?”

Thiết Thủ nhìn lão.

Lặng thinh.

Sau đó đột nhiên xảy ra một việc.

Gã xuất thủ.

Cần chú ý là đây là lần đầu tiên tại Nhất Ngôn đường gã xuất thủ, cũng là lần đầu gã chủ động động thủ với nhân thủ của Thần Thương hội.

Gã xuất thủ cực nhanh.

‘Vù!’ một tiếng toàn trường rực rỡ ánh lửa, toàn thể đều không kịp nhận thấy tình huống gì đang xảy ra.

... Gã xuất thủ ra sao?

... Gã xuất chiêu gì?

... Gã thu tay lại thế nào?

Mọi người chỉ đại khái biết rằng gã đã xuất thủ, thế thôi!

Đó là vì gã xuất thủ quá nhanh nên ai cũng chẳng kịp nhìn.

Gã xuất thủ, thu tay như gió thoảng như chưa từng động thủ qua vậy.

Đại khái mọi người có thể biết gã đã xuất thủ bằng tay trái vì tay phải gã cầm kiếm.

Gã chỉ xuất thủ, không xuất kiếm.

Gã ra tay nhanh khiến kẻ khác không trông thấy nhưng muốn đánh trúng đối phương thì chung quy cũng phải bước lên.

Cước bộ của gã cũng nhanh như tay gã vậy.

Gã bước lên một bước đến sát Sơn Quân, xuất thủ, rút tay, lui, trong lúc gã lui ‘Hừ!’ một tiếng hoả thương đã kích ra.

Thương này lao tới trước ngực Thiết Thủ, gã trong lòng đã động.

Chỉ là chiêu này lại quỷ dị vô song.

Tuyệt!

Thương nhắm vào ngực Thiết Thủ, ‘Veo’ một tiếng thương đã đả trúng lưng của gã.

‘Bùng!’, Thiết Thủ ngạnh tiếp nhất thương cả người bắn lên cây chần gãy lưỡi đao, ôm thi thể Tiểu Hồng, phủ lên người nàng một tấm áo choàng trắng. Cả người gã hạ nhẹ nhàng xuống đất nhưng đã kéo xa khoảng cách với Tôn Cương. Lão trừng mắt nhìn hấn lấy thi thể của Tiểu Hồng xuống rồi dập tắt mấy đóm lửa trên người nhưng không có bất cứ động tĩnh gì.

Bọn họ lại trầm lặng.

Không động thủ nữa.

Bất giác Thiết Thủ mỉm cười, khoe miệng rỉ ra một dòng máu.

Hoả thương trên tay Sơn Quân đánh trúng Thiết Thủ một đòn ngọn lửa đã tắt lụi.

Một hồi lâu sau mọi người mới nghe Sơn Quân hít mạnh một hơi.

Lão cất tiếng hướng về Thiết Thủ: "Trái, dưới, thứ năm, nát bét!"

Thiết Thủ miệng lẩm nhẩm tay đặt thi thể Tiểu Hồng xuống bãi cỏ sau đó gã đưa một vật trong tay cho Sơn Quân.

Lão trầm mặc đưa tay ra nhận lấy.

... Lúc này vẻ mặt lão đã có điểm ôn hoà.

Chỉ là mọi người không hiểu lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Một lúc sau Tôn Cương lại lên tiếng.

Thanh âm lão khô khốc: "Người nếu tay không thì không thể tiếp thương của ta"

Thiết Thủ khụ khụ đáp: "Cho nên ta mới dùng kiếm!"

Sơn Quân cười gằn: "Người dụng kiếm chặt đứt hơn nửa hoả thương của ta ... nhưng người cũng biết hoả điểm trên thương là độc hoả đúng không?"

Thiết Thủ thành thật đáp: "Hoả công huỷ diệt, độc hoả vô song sớm đã như sấm động bên tai cùng với giọng cười, tiếng quát, gầm gừ của lão nổi tiếng không kém ... cho nên ta đành mượn kiếm của Tập huynh."

Sau đó gã bình thản nói tiếp: "Kiếm của Tập Tà tên Ích Tà, bách tà ứng địch, vạn độc bất xâm ... ta không hỏi mà lấy mong hấn không trách móc, bây giờ không phải lúc sau này sẽ tạ lỗi với hấn sau vậy!"

Sau đó gã nâng kiếm trao trả cho Tập Tà.

Tập Tà gương mặt vẫn lạnh nhạt đưa tay nhận kiếm, tra vào vỏ rồi lạnh giọng nói: "Thiết huynh nhiều năm trước tại Liên Vân trại từng dùng kiếm phá Nhất Tự kiếm của Thích Thiếu Thương, hôm nay diện kiến quả nhiên phi phạm."

Điểm quái dị chính là thanh hắc kiếm của hấn đã chui vào vỏ nhưng lại như một con rắn đang uốn éo, loáng thoáng còn nghe thấy phì phì phát ra.

Mắt trái Sơn Quân liếc nhìn kiếm của Tập Tà, mắt phải lão nhìn Thiết Thủ như nghĩ ra được điều gì đấy rất quái đản:

"Người trúng một thương của ta mà vẫn không nằm xuống?"

Thiết Thủ đáp: "Đa tạ!"

Tôn Cương cười khan chẳng rõ định nói chuyện gì thì Tôn lão tam đã lên tiếng.

"Không thể nào!"

Lão chỉ nói ba chữ nhưng mỗi câu mỗi chữ đều như một thương phóng ra.

Nhưng mọi người đều không rõ lão nói chuyện gì.

"Hấn đã thắng người một chiêu, mọi người xem ra không thể nhận thấy nhưng hấn xuất thủ đã bẻ gãy cái răng trong miệng người!" Sơn Thần Tôn lão tam đường đường chính chính nói: "Người hoàn toàn không chiếm được chút tiện nghi nào! Người của Thần Thương hội có thể thắng, có thể bại, có thể chết, có thể sống nhưng không thể giấu dốt."

Tôn Cương lại cười khan một tiếng đưa tay bỏ cái răng mà Thiết Thủ đã bẻ, cái răng nanh, vào miệng nghiền nát rồi lục cục lợn cợn vừa răng vừa máu nuốt hết vào bụng.

"Vừa rồi là trận chiến giữa đường chủ Nhất Ngôn đường với người." Sơn Thần Tôn lão tam ôm quyền hướng Thiết Thủ cao giọng nói: "Bây giờ tại hạ đường chủ Chánh Pháp đường xin các hạ chỉ giáo."

Thiết Thủ trầm mặc một lúc rồi thốt: "Ta tới đây là để tra án!"

Tôn lão tam thốt: "Nhưng hiện tại người có liên quan đến vụ án này!"

Thiết Thủ nghiêm túc đáp: "Ta đến Nhất Ngôn đường vốn là muốn trợ thủ, duy trì chính nghĩa."

Tôn lão tam đáp: "Nhưng bây giờ nhìn ngươi có vẻ giống địch nhân hơn!"

Thiết Thủ nặng nề nói: "Ta vốn vô ý đấu cùng Thần Thương hội mà thôi!"

Tôn lão tam thốt: "Chỉ là ngươi quả đã quyết chiến cùng Thần Thương hội."

Thiết Thủ mệt mỏi gật đầu, trầm giọng hỏi: "Ta thật sự không nghĩ sẽ cùng Thần Thương hội giao đấu lại càng không muốn cùng lão động thủ ... ta cam bái hạ phong có thể không cùng lão giao thủ được chăng?"

Tôn lão tam hỏi lại: "Ngươi đồng ý thúc thủ chịu trời?"

Thiết Thủ lại trầm tư một lúc rồi hỏi lại: "Nếu ta không chống cự có thể đảm bảo sẽ xử sự công chính với ta không?"

Nghe những lời này mọi người đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Lại nghe Thiết Thủ muốn đầu hàng.

... gã rõ ràng đã chiếm thượng phong, ít nhất là trường giao đấu cho đến giờ gã đều chưa bại qua. Ít nhất gã có thể từ Nhất Ngôn đường xung sát xông ra, chỉ cần có thể phá vây Thần Thương hội thì một khi chuyện này truyền ra thanh danh gã ắt càng uy chấn thiên hạ.

Nhưng gã lại không có ý đó, gã nhận thua.

Ngạc nhiên hơn Tôn lão tam lại đưa ra đáp án: "Không thể!"

Lão trả lời chém đinh chặt sắt.

Thiết Thủ trầm giọng xuống có phần khó hiểu: "Ta không nghĩ sẽ muốn tiếp tục đánh, cũng không nghĩ đối địch với lão vì sao lại bảo ta không thể được công chính thẩm vấn?"

Tôn lão tam thốt: "Ta biết dụng ý của ngươi, đây là Nhất Ngôn đường không phải Chánh Pháp đường, ngươi đã khiến chúng nhân động nộ, Tiểu Hồng đã chết, tình thế hỗn loạn, việc này không phải ta có thể nói một là một, hai là hai ... cho nên ngươi một khi thúc thủ ta có tận lực bảo hộ ngươi cũng chưa chắc đảm bảo ngươi được an toàn."

Lão nghiêm mặt nói: "Cho nên ta mới nói không thể đảm bảo công chính để mang lại kết cục công bình cho ngươi."

Thiết Thủ thở dài: "Đã như vậy ta đành phải xuất thủ vậy!"

Tôn lão tam đáp: "Xem ra chỉ còn cách đó!"

Thiết Thủ giọng đều đều hỏi: "Chánh Pháp tiên sinh, chúng ta có thể không động thủ không?"

Tôn lão tam đáp: "Ngươi có nghe qua câu 'Nhân tại giang hồ thân bất do kỷ chứ!'"

Thiết Thủ nói: "Có nghe qua nhưng ta cảm thấy đây không phải là lý do để thoái thác trách nhiệm. Kỳ thật người trong giang hồ phần lớn hành sự theo ý muốn. Chỉ cần không hững thủ thì không làm, cao hứng thì việc gì cũng bắt kể làm gì có cái chuyện thân bất do kỷ chứ!"

Tôn lão tam hỏi: "Ngươi có phải là Thiết Thủ thân bộ không đấy?"

Gã đáp: "Là ta!"

Tôn lão tam lại hỏi: "Ta có phải là Tôn Trung Ba không nhỉ?"

Gã lại đáp: "Là người!"

Tôn lão tam thư thả nói tiếp: "Bọn ta quyết đấu một phen ... có xem như hoàn toàn 'do kỷ' không?"

Gã nghèn nghẹn mũi thốt: "Đã vậy, cũng chỉ là tình thế ép buộc. Xem ra chỉ cần có danh vang thiên hạ sẽ có ngày chết dưới tay thiên hạ vậy."

Lão đáp: "Thế sự vốn dĩ là vậy mà!"

Gã lại nói: "Ta chưa từng có ý định tranh giành cái danh đệ nhất ấy!"

Lão thốt: "Người không tranh cũng vô ích người ta cũng tìm người mà đánh."

Thiết Thủ chợt hỏi: "Vì cái gì?"

Lão đáp: "Bởi chúng ngại người ngang đường chúng!"

Gã hỏi tiếp: "Nhưng ta chỉ đứng ở đây mà?"

Lão đáp: "Người đứng sai chỗ!"

Gã thốt: "Vậy ta tránh ra vậy."

Lão lại tiếp: "Tránh cũng vô ích, bọn họ cũng không đồng ý."

Gã thắc mắc: "Là ai?"

Lão phun ra một chữ.

"Ta!"

Sau đó lão liền động thủ.

Động thủ.

... Đã động thương!

Bởi trong tay lão đích xác là thương!

Tay lão vốn không có thương.

Nhưng quả thức lão xuất ra thương, thương phong như chớp giạt.

Vốn lão đã nhân thương hợp nhất.

Lão không cần thương nơi tay.

Song thủ lão vốn đã là binh khí chi vương.

Thương!

... Thủ thương!

Xuất thủ nhất thương so với thương còn cứng rắn gấp bội. Sắc bén, bao trùm, tinh túy, sát thế bùm bùm.

Bức ra từ thương.

Thiết Thủ chỉ có hai tay.

Gã xuất thủ nhưng chiêu thế là chiêu kiếm.

... Xuất thủ nhất kiếm!

Gã đem kiếm pháp dung hợp vào quyền thủ, vận kiếm khí tụ vào đầu quyền.

Tay gã hoá kiếm.

Tay là kiếm.

... Thủ kiếm!

Lúc này thủ thương chạm thủ kiếm.

Như hổ gặp báo, ưng gặp đại bàng, đại nhật như lai kháng bất động minh vương.

Tay bọn họ chạm nhau như kiếm chém thương đâm, kiếm kích thương.

Tinh hoả tung toé.

... Tay bọn họ tuyệt đối không phải là tay!

Ít nhất không phải là loại tay bình thường.

Là binh khí.

.... Lợi khí!

Bọn họ vừa chạm liền rút, điểm đến liền hoàn.

Lưỡng đại cao thủ xuất chiêu cũng cố ý phát chiêu xứng đáng với phân lượng của đối thủ nhưng vô tình cũng khiến phá đá tán ngọc, xuất chiêu mau, thu chiêu lẹ.

Nhưng cũng có khác biệt, Thiết Thủ thu chiêu liền tránh qua một bên, Tôn lão tam thu chiêu liền biến chiêu.

Bước tới.

Xuất kích.

Xuất thủ cực mau.

Hữu lực.

... đây mới chân chính là nhanh, không một chút tiểu xảo, không một chút màu mè.

Chẳng những nhanh mà còn ở phương vị chính xác nhất, chuẩn xác nhất, ngắn nhất để xuất thủ.

.... Đây mới chính là hữu lực, không có một chút dư lực, không chút lãng phí, không chút hư chiêu.

Chẳng những hữu lực mà còn nắm bắt đúng thời cơ không để cho đối phương kịp né tránh, chống đỡ hay thoái lui.

Lão đã đánh tới.

Đúng điểm yếu hại.

Lúc này tay lão không phải là thương.

Tay lão đã là trở lại là tay.

... cầm nã thủ!

Song thủ lão thấp xuống nhắm vào hai chân của Thiết Thủ.

Gã thối lui không kịp.

... gã không nghĩ lão lại khinh địch đến mức công vào hạ bàn.

Gã bắt ngờ.

.... Thoái pháp của gã vốn không linh hoạt như thủ pháp.

Gã có ráng cũng không xong.

.... Không sai, hạ bàn chính là nhược điểm của gã.

Sơn Thần thoáng cái đã nhận biết, nhất chiêu đã phát. Cho nên chiêu đầu của lão chỉ là ném đá dò đường, chiêu thứ hai mới chân chính là công thế.

Nhưng gã là Thiết Thủ, gã trụ cứng hai chân lại.

Hạ bàn công phu gã tuy không thể so với song thủ nhưng nội lực gã trầm hùng ép xuống, Tôn lão tam nhất thời cũng không lay động được.

Nhưng gã cũng đã bị khống chế.

Gã đã mất tiên cơ.

Đúng lúc này gã bỗng làm một việc.

Hai khuỷ tay gã trầm xuống, hai tay vươn ra chụp lấy hai cổ tay Tôn lão tam.

Nhất thời bọn họ người từ Hình bộ kinh thành đến, danh bộ Thiết Thủ, kẻ tại võ lâm Sơn Đông, Sơn Thần hình phán. Người thì dùng tay nắm chân đối phương, người thì tay nắm cổ tay đối thủ cả hai đều bất động.

Trên trán Sơn Thần, trên mặt Thiết Thủ đều có,

Mồ hôi.

Tiếng lửa cháy tí tách.

Lửa trên cây đuốc phát ra những thanh âm nghe như tiếng cười.

Tiếng của người.

Mặc kệ là nín thở trợn mắt hay ngoác miệng phì phò hoặc thở dốc như trâu thậm chí thanh mảnh như làn gió thoảng. Tất cả trộn lẫn với nhau thành một khối tạp âm hỗn loạn.

Bọn họ đều giương mắt tập trung vào giữa sân.

Trong mắt không phát ra thanh âm.

Chỉ có kinh nghi, chấn động, thắc mắc.

... Ai thắng? Ai thua?

Kết quả quyết chiến thường là thế này:

Nếu không phải người nằm xuống thì là ta ngã xuống.

Kết cục quyết đấu thông thường là như thế.

Không phải ta giết người thì là người hạ sát ta.

... Nhưng con người có thể không chiến không đấu sao?

Không.

Không thể.

Mặc kệ là bị ép buộc hay tự nguyện, người đấu với người, cùng sự việc, cùng thiên địa thậm chí cùng chính người sánh vai tác chiến, không kể là phân thắng bại, định thắng thua đều phán sinh tử, quyết tồn vong.

Cuối cùng đã phát ra thanh âm

... giữa sân rốt cuộc đã có động tĩnh.

Thanh âm đến từ trong đám đông xung quanh.

Là Lưu ác điều, giọng nói gã bèn nhọn như thiết kỵ cuồng phong, chớp lòe đêm tối, xé nát ánh trăng, sáng rực trời đất.

“Dừng tay ... người tuyệt đối không phải do Thiết Thủ hạ thủ!”

Mọi người bỗng trở nên tĩnh lặng.

... Nếu ánh mắt mọi người là những mũi tên ắt ác điều đã trở thành một con nhím.

Đến hoả diễm cũng ngưng cười.

Tất cả những mũi thương đương trường loé lên ánh sáng tà dị hướng về phía gã.

Gã lại nói tiếp, giọng khàn khàn như nhổ một cái dằm đâm vào đầu đã lâu nay mới nhổ ra được.

“Vừa rồi ta theo dõi gã đến Phi Hồng hiên đến bên dưới cây Tử Vi ...”

Giọng gã lại như tiếng thú dữ gầm gừ:

“.... lúc hần tới nơi, Tiểu Hồng đã chết!”

Tôn Đồ Cầu ánh mắt lạnh ngắt, dường như đã thành thói quen hàng ngày của hắn để chủ trì công vụ. Nhưng giọng nói hắn sắc bén như lưỡi dao thường xuyên mài giũa, lau chùi cất kỹ đã bảy năm nay mới lấy ra đâm vào bụng người vậy.

“Người dựa vào đâu nói hắn vô tội? Bọn ta dựa vào cái gì để tin tưởng những gì người nói là sự thật chứ?”

Ác diệu nhất thời không nói gì.

Không đáp.

.... Đúng rồi, gã cùng Thiết Thủ song hành đến Nhất Ngôn đường ai mà biết được gã có bao che cho Thiết Thủ hay không? Ai biết hắn nói có phải sự thật hay không? Ai biết hắn có tham dự vào việc hạ sát Tôn Tiểu Hồng hay không? Ai biết?

Chợt một giọng nói vang lên chen ngang vào, giọng nói đầy chính khí

“Gã nói thật!”

Tôn Đồ Cầu lập tức phản ứng cất giọng:”Vì ...”

“Vì vừa rồi ta đã theo sau bọn họ suốt dọc đường cho đến đây!”

Người lên tiếng chính là Tập Tà.

Thật sự không cần nói đến tám trăm lần, tâm tư của đám người ở đây thực sự không mấy ai không tin lời Thiết Thủ.

... mặc dù tình thế trước mắt e là không mấy người lại đi nhận mình sát nhân nhưng đây là thân bộ Thiết Thủ, danh dự của gã trên giang hồ, địa vị của gã trong võ lâm khiến trên dưới Nhất Ngôn đường không ai không nẩy sinh nghi ngờ, rốt cuộc có phải là gã sát nhân hay không? Tại sao gã lại xuống tay? Gã trông có giống loại người như thế không?

Cho dù khẳng định Thiết Thủ là người vô tội nhưng cũng không thể tin tưởng việc ác diệu làm chứng cho gã.

.... Bởi vì dưới trướng Sơn Đông Thần Thương hội không ít người đều có gốc là người trong võ lâm hoặc thường xuyên hành tẩu giang hồ tự nhiên nghe được không ít thông tin. Bọn họ đều có ấn tượng sâu đậm rằng Lưu ác diệu là người của Chu Nguyệt Minh vốn cùng Thiết Thủ đều vạch giới tuyến rõ ràng, tuy chưa là địch nhân nhưng cũng ở hai chiến tuyến khác biệt. Theo đạo lý Ngộ Dạ Quỷ Bộ Lưu ác diệu không cần phải có lời nói tốt cho Thiết Thủ.

.... Càng không cần phải nói dối.

Tuy nhiên cho dù không tin Thiết Thủ lại càng không tin nhiệm ác diệu thì bây giờ cũng không thể không tin, không thể có chút nghi ngờ, bởi Tập Tà đã lên tiếng.

Rất minh bạch.

Tập Tà càng không có lý do để bảo vệ Thiết Thủ.

.... Hắn là đại tướng dưới trướng Nhất Ngôn đường, hồng nhân bên cạnh Sơn Quân Tôn Cương.

Sơn Thần Tôn lão tam lúc này làm một việc.

Lão động ngón tay, ngón út.

Lão buông lỏng ngón út.

Ngón út bàn tay trái.

Sau đó là tay phải.

Ngón út bàn tay phải.

Sau đó là ngón vô danh trên bàn tay trái.

Rồi đến ngón vô danh trên bàn tay phải.

Lão từng ngón, từng ngón buông lỏng ra.

Từng ngón, từng ngón thả ra.

Đến khi hoàn toàn buông ra cả hai tay không nắm lấy hai chân của Thiết Thủ nữa.

Thiết Thủ đã buông tay.

Gã buông nhanh hơn.

Ngay lúc Tôn lão tam buông lỏng ngón út gã đã buông tay.

Thả rất nhanh.

Hai tay cùng lúc.

... Buông hoàn toàn hai tay đang khống chế hai yếu huyết của Tôn lão tam.

Bọn họ đều buông tay.

Một trước một sau.

Một chậm một nhanh.

Nhưng đều đã thả tay.

Tay thả ra nắm lại thành quyền.

Tay buông ra lại chuyển thành chưởng.

... Vô luận ra sao, buông ra so với lúc bắt trúng tổn hao khí lực hơn, khẩn trương hơn.

Buông tay được liền cảm thấy thoải mái hơn.

Ung dung hơn.

... Chỉ có điều trong cuộc sống có những việc đâu thể người nói buông tay là buông tay? Buông tay nhưng người có thể thả lỏng cả tâm người không? Nhưng lúc này đây buông tay liền tìm cảm thấy ung dung tự tại, cho dù chấp niệm chưa dứt nhưng đã trong tâm đã thanh thản hơn nhiều.

Kỳ thật cái cách gã buông tay đã thấy gã vốn chỉ cần ung dung tự tại, tâm tư thoải mái.

Vừa buông tay gã ôn hoà cất tiếng: "Cảm kích!"

Tôn lão tam chậm rãi thu tay về thần tình như đang thu món binh khí yêu quý nhất hạng về miệng nói: "Hạ bàn của người quả nhiên không như song thủ."

Thiết Thủ thừa nhận: "Đó luôn là sơ hở của ta."

Tôn lão tam nói: "Chỉ có điều có lẽ không ai có cách đột phá song thủ của người, xuyên qua nội lực hùng hậu của người mà công tập vào sơ hở đó được."

Thiết Thủ cười cười: "Vừa rồi Sơn Thần chẳng phải đã dễ dàng kích trúng sao!"

Tôn lão tam vẻ mặt nghiêm túc đáp: "Nhưng người đã khống chế song thủ của ta ... nếu ta chấn gãy chân người thì xem như hai tay ta cũng phế bỏ."

Thiết Thủ cười đáp: "Nhưng lão đã chế trụ chân ta trước mà!"

Lão thốt: "Chỉ là nội lực của người quả nhiên đi sau tới trước."

Gã cười cười: "Rất may cho ta Sơn Thần đã buông tay."

Tôn lão tam nghiêm mặt nói: "Ta có thể chế trụ trước chẳng qua do người trước đó đã trúng một thương khiến thân pháp kém linh hoạt ..."

Nói tới đây lão bỗng xúc động đứng lên, thở dài rồi cao giọng nói tiếp: "Một người vì quan tâm một người đã chết mà không quản khó khăn, không ngại vì tầm trường bào che phủ thân thể Tiểu Hồng mà dùng thân

mình ngạnh tiếp hoả thương khiến thương thế không nhẹ ... một người như vậy làm sao có thể đi sát hại một cô nương vô tội được chứ?”

Mọi người tĩnh lặng.

Chỉ còn tiếng lửa reo.

... lưỡi lửa cháy bùng trong không khí phát ra âm thanh lắc rắc, hoa lửa tung toé như một tiếng cười.

Hoả tiếu.

Chỉ có hoả tiếu.

Nhân bất tiếu.

Mà đang lắng nghe.

... bọn họ vốn tôn kính Sơn Thần Tôn lão tam cho nên khi lão cất tiếng tất cả bọn họ đều lắng nghe.

Tập trung lắng nghe.

“Vừa rồi ta xuất thủ chỉ là muốn thử một chút ... vị danh bộ Thiết Thủ này ...” thanh âm của lão chấn nhiếp toàn bộ mọi người có mặt tại đương trường:”gã mỗi lần xuất thủ đều có cơ hội đả thương người khác nhưng gã đều hạ thủ lưu tình, chẳng những giữ lấy thể diện cho người của Thần Thương hội mà đều là chừa sinh lộ lại cho chúng ta ... kể cả khi giao thủ cùng ta gã vốn có rất nhiều cơ hội khống chế ta nhưng lại không phát lực. Đôi tay đó, các ngươi đừng quên, gã chỉ có một mình đối địch chúng ta người đông thế mạnh, tình thế hung hiểm, nguy cấp như vậy gã lại không đả thương người cũng không bắt giữ con tin, cái tâm như vậy làm sao có thể là kẻ sát nhân điên cuồng cho được?”

Thiết Thủ liền lên tiếng:”Thật không phải! Vừa rồi nếu lão phát lực thì đôi chân của ta đã bị phế rồi!”

Lão cười đáp:”Tay ngươi chụp cứng tay ta thì làm sao mà ta phát lực được?”

Gã vội hỏi:”Lão đừng quên là lão chụp trúng chân ta trước!”

Tôn lão tam cười ha hả:”Ta không quên! Chân ngươi đứng để cho ta bắt lấy trước là để ngươi bắt lấy hai tay của ta!”

Gã vẫn kiên trì giữ ý kiến của mình:”Hạ bàn ta có sơ hở, lão liếc mắt liền nhận thấy nếu lão phát lực thì chân ta làm sao mà cử động được?”

Tôn lão tam một điểm vẫn không nhường nói:”Người khác hẳn sẽ cho hạ bàn của ngươi là nhược điểm nhưng một khi ta phát động công kích ngươi từ trên đánh xuống không phải ta tự chuốc lấy nhục sao!”

Gã vẫn không đồng ý:”Chẳng phải lão đã nhường ta một thức ...”

Tôn lão tam chợt biến sắc cao giọng nói:”Các ngươi ở đây ắt đã nhìn thấu sự tình, Thiết nhị bộ đầu đây khi động thủ với chúng ta nhất thủ nhất động đều ung dung trấn định nhưng không hề xem nhẹ đối phương, không vì địch thủ mạnh mẽ mà sợ hãi, mỗi một lần giao thủ đều như nhau, thông dong mà ứng chiến, khiêm cung hữu lễ, không vì ngươi yếu thế mà khinh mạn, không ý tài à bức nhân, thủy chung vẫn giữ lấy thể diện cho ngươi, không đả thương ngươi!”

Nói tới đây lão đã không cho Thiết Thủ có cơ hội lên tiếng mà lại như nạt nộ quát lớn:”Ta ra tay cốt yếu chỉ để thử phân lượng cùng gã, cũng muốn xem thử nhân phẩm của gã. Bây giờ Tiểu Hồng đã chết, gã cũng không khỏi liên quan nhưng ta thấy tuyệt đối không phải gã sát nhân ...” lão đảo mắt nhìn xung quanh, lưỡi lửa bập bùng như bị ánh mắt gã hút cạn:”Bây giờ Lưu ác điều đã lên tiếng hẳn theo dõi gã tới đây, cũng vừa đúng lúc Tập Tà cũng theo sau. Tất cả đều minh chứng một điều gã tuyệt không sát nhân.”

Sắc mặt và giọng nói của lão hoà chung một thể:”Lê dĩ nhiên Nhất Ngôn đường không phải Tôn Trung Ba ta đây nói một câu là xong chuyện nhưng ta cũng không nhất thiết phải lặp lại tám trăm lần khẳng định này của ta là sự thật với các ngươi.”

Sau đó, mỗi câu mỗi chữ lão gằn giọng nhấn mạnh:”Bất kể ra sao, Tôn Trung Ba ta đại diện Thần Thương hội Chánh Pháp đường khẳng định một điều: Ta cho rằng Thiết Du Hạ không phải là hung thủ đã giết hại

Tiểu Hồng, ta đồng ý lấy tánh mạng ra đảm bảo. Nếu quả thực là hần ta nhất định sẽ phụ trách giết hần tạ huynh đệ. Nếu không giết được hần ta sẽ lấy cái chết để tạ tội.”

Lão kết một câu:”Ta cho rằng nên để Thiết Thủ có một cơ hội thanh minh!”

Lão quả thật không cần thiết phải lặp lại ý tứ của mình thêm một lần nữa, một lần cũng không cần.

Bởi đệ tử Thần Thương hội trên sân đại đa số đều đồng tình với ý kiến của lão.

Thiết Thủ bình đạm nhìn Tôn lão tam như nhìn thấy một tri kỷ đã lâu không gặp, gã thốt hai chữ:”Đa tạ!”

“Người bắt tất đa tạ ta!” Tôn lão tam nhãn thần từ hoà nhưng không kém phần sắc bén:”Nếu người sát nhân thì đa tạ ta cũng vô dụng, nhược bằng người không làm thì việc gì phải đa tạ ta?”

Sau đó lão nhìn Tôn Cương hỏi:”Thế nào?”

... nơi đây dù sao cũng là Nhất Ngôn đường.

... đường chủ Nhất Ngôn đường là Sơn Quân Tôn Cương, không phải lão.

Lão chờ Tôn Cương lên tiếng.

... dù chỉ một câu.

Tôn Cương trầm ngâm một lúc rồi mới cất tiếng.

Lúc này lão không còn bốc lửa như muốn nhai nuốt luôn chính bản thân nữa mà lời nói ra rất cẩn thận, cứ như là chỉ cần nói sai một câu lão sẽ sa xuống địa ngục vậy. Lão nói:”Đã có Tam ca đảm bảo ta cũng không bức người quá đáng. Nhưng Tiểu Hồng đã chết ta phải có lời ăn nói với huynh đệ trong đường.”

Thiết Thủ trầm giọng thốt:”Trước khi Tiểu Hồng chết có giao cho ta một vật, có thể có liên quan rất lớn đến cái chết của nàng. Bây giờ ta không tiện công khai nhưng nhất định sẽ theo manh mối này để điều tra tới cùng. Diêu Hồng cô nương còn đang ở Thái Sơn, sinh tử không rõ. Tiểu Hồng cô nương chết thảm ở đây, oán khí sâu nặng. Ta vừa đến đây lại gặp hung án, hai án này xem như là việc của ta. Mọi người hãy cho ta thời gian mười ngày ta nhất định sẽ lên núi vì Diêu Hồng cô nương tận sức cũng nhất định tra xét minh bạch cái chết của Tiểu Hồng.”

Sau đó gã vỗ vỗ trán như chợt nhớ ra điều gì rồi bồi thêm một câu:”Mười ngày! Cho ta xin thời gian mười ngày!”

Tôn lão tam đưa mắt nhìn Tôn Cương.

Lão giậm chân hung hăng đáp:”Tốt! Ta cho người mười ngày!”

Sau đó lão phẫn hận nhe răng cao giọng:”Thiết Thủ! Đây là lời hứa của người với huynh đệ Thần Thương hội. Quá thời hạn nếu người nuốt lời đừng trách bọn ta sẽ truy đến hình bộ kinh thành nói chuyện với người!”

Tôn lão tam lạnh giọng bồi thêm một câu:”Các người không quản, ta quản! Nhất quyết không để kẻ thủ ác tiêu diêu pháp ngoại, đắc chí làm càn!”

Thiết Thủ nhìn gương mặt như hung thần ác sát của Tôn Cương rồi nhìn nét mặt từ hoà của Tôn lão tam chậm chậm nói:”Hãy yên tâm! Ta quyết không nuốt lời! Phá không được án này ta sẽ giao mình cho Nhất Ngôn đường, muốn chém muốn giết tùy các người, ta chết không oán!”

Tôn lão tam cười nói:”Tốt! Đã vậy ...” Lão đưa một tay ra:”Không tiễn!”

... “Không tiễn!” ý tứ là sự tình ở đây đã xong, người tự đi mà xử lý lấy chuyện này.

Lão nói xong chúng nhân liền mở ra một đường đi, cơ hồ hoả diễm cũng nhạt bớt phân nửa.

Tôn Cương cũng cất tiếng:”Tốt! Lui!”

... “Lui!” tức giải tán.

Vì vậy đương trường vốn sát khí đằng đằng vây quanh Thiết Thủ thoáng một cái đã không còn bóng người.

Bọn họ vốn rất đông người.

Giải tán rất nhanh.

Rất nhẹ.

... nói cách khác bọn họ kéo đến ít nhất cũng hai, ba trăm người nhưng thoái lui cùng một thời điểm cứ như là chỉ có hai, ba người bỏ đi vậy, chẳng khác biệt gì mấy.

Bọn họ kéo đến đều cầm theo binh khí, phần lớn binh khí đều là thương.

... các loại thương.

Thiết Thủ để ý có rất nhiều loại thương, có loại uốn éo cán gỗ, có loại không có mũi thương mà trên đầu gắn bảy tám mảnh sắt. Xem ra còn có mũi thương gắn đạn sắt chỉ cần nhích động cơ quan trên thương sẽ bắn ra dày đặc như ám khí hơn nữa còn có thể bắn ra mười mấy phát.

... hạ thủ như vậy nhất định là loại vũ, ám khí lợi hại.

Điều này khiến gã chợt hiểu tại sao Gia Cát tiên sinh rất chú ý đến Thần Thương hội, gã không khỏi ưu tư ‘Thần Thương hội một khi phát triển, tổ chức hoàn thiện, thấu đáo thương pháp, dã tâm xâm nhập Trung Nguyên chỉ sợ càng lớn. Võ lâm Trung Nguyên bang phái tàn sát lẫn nhau chỉ sợ người có thể chống cự không có mấy ai.’

Chỉ là Gia Cát tiên sinh còn nói một câu ‘Chỉ là người của Thần Thương hội Tôn gia lại không được đoàn kết, tư tâm quá nhiều, dã tâm lại lớn. Người kiệt xuất như Tôn Thanh Hà lại bị bức rời khỏi Quan Đông, lưu lạc giang hồ. Người chủ trì được đại cục như Tôn Trung Ba lại bị bài xích, cô lập, đến Tôn Hoa cũng bất đắc chí không chiếm được ưu thế ... bằng không Thần Thương hội chỉ sợ đã san bằng ba tỉnh, tiến thẳng Trung Nguyên, lấn tới Giang Nam rồi!’

Lúc này Thiết Thủ quan sát tỉ mỉ liền phát hiện một việc, vũ khí của bọn họ tuy đều là thương nhưng qua quá trình nghiên cứu thiết kế, liên tục sáng tạo quả thật có thay đổi rất lớn.

... Có những thay đổi mà Thiết Thủ cũng không thể xác định rõ công dụng của nó là gì.

Gã lại càng chú tâm là bọn họ trước khi rút lui liền thu hồi binh khí rồi cắm đuốc xuống đất rồi đầu đuôi hô ứng, kỷ luật nghiêm mình tuân tụt rút lui.

Đương trường bất luận kẻ nào có ý định muốn công kích bọn họ hoặc giả bọn họ gặp đột kích bất ngờ đều có thể ứng phó, tức thì phản kích.

Bọn họ đều luôn ở trong trạng thái sẵn sàng. Lui là một cách thu mình chờ lệnh, tiến là tình trạng toàn lực càn quét.

Bọn họ thoái lui rất nhanh, rất tĩnh lặng nhưng hoàn toàn không sơ hở chút.

Trên tay bọn họ thương không rời tay ... phảng phất đó như một phần thân thể, là cánh tay bọn họ, đã vậy quyết không ai có thể để tay của mình rơi trên mặt đất.

Bọn họ cũng không quên ôm đi thi thể của Tiểu Hồng.

Người có đôi lông mày trắng đang dùng ba ngón tay vuốt trên đầu Tiểu Hồng có lẽ là người nổi danh trong Thần Thương hội Thần Thông đại phu Tôn Phong?

Xem ra lão không ‘Phong’ như trong lời đồn đãi giang hồ.

Ngược lại, lão rất trầm tĩnh.

Cái cảm giác rất trầm tĩnh.

Thiết Thủ rất chú ý đến những chi tiết này vì gã nhận mệnh Gia Cát tiên sinh đến đây còn có ẩn tình bên trong.

Bọn họ rút lui chỉ còn lại Thiết Thủ, ác điều, Tập Tà, Tôn Đồ Cầu, Tôn Cương cùng Tôn Trung Ba.

Thiết Thủ lên tiếng: ‘Bọn ta lập tức lên đường!’

‘Lên đường!’ là gã muốn lên Thái Sơn, cứu Diêu Hồng.

... cứu người như cứu hoả.

Đây là việc gấp.

Với Thiết Thủ mà nói những lời này như một giao ước.

“Tốt! Người đi đi!” Tôn lão tam đáp: “Chỉ cần người có thể thực hiện lời hứa của mình là tốt lắm rồi!”

Tôn Cương cất giọng quát chúa: “Nhớ kỹ! Thay ta giết con quái vật kia, mang trái tim nó về đây, ta muốn ăn tươi nuốt sống nó!”

Tôn Đồ Cầu lạnh lùng nói: “Thiết Thủ! Thiết Tú ngoại hiệu là Sơn Kiêu, rất khó đối phó ... đừng để ta phải lên núi tìm hải cốt của người, ta sẽ rất tiếc nuối ... hay chúng ta đánh lại một trận cho thắng tay đi, trận vừa rồi thật chán mà!”

Tập Tà không nói gì.

Ác điều càng không.

Trên người Tập Tà tà khí vẫn nồng đậm.

Từ người ác điều tử khí vẫn lan tràn.

Cả hai người bọn họ không nói gì nhưng ánh mắt đều cất tiếng.

Bọn họ hiện tại không thốt một câu nhưng cũng chẳng khác đang chửi mắng người khác mấy chục câu, như cùng người giao đấu mấy chục hiệp.

.... Chẳng phải vừa rồi hai người bọn họ đồng lòng minh chứng Thiết Thủ không sát nhân sao? Tại sao trong mắt bọn họ lại đầy sát khí đối nghịch như vậy?

Lúc đi trên Nhất Gian viện Thiết Thủ hỏi ác điều một câu.

“Tại sao người lại nói dối?”

Gã bước đi phía trước.

Ác điều đi sau.

Ánh đèn xa xa dẫn đường.

Trăng đã trốn sâu vào các đám mây dày.

Hỏi một câu gã liền cảm giác ác điều có chút chần động dù hấn đang đi sau gã gần bảy bước.

Gã vẫn tiếp tục bước về phía trước.

Tử khí phía sau càng lúc càng đậm đặc, gã cảm thấy được.

Ác điều vẫn bước theo sau.

Gã cũng nhận thấy áp lực từ phía trước càng lúc càng mạnh mẽ.

Hai người bọn họ một trước một sau bước đi, càng lúc càng tối, càng đi càng u ám. Đêm ngày càng tối, càng tu ám, càng không nhìn thấy chút ánh sáng, chút điểm mờ.

Đến phía trước Nhất Gian viện Thiết Thủ đột nhiên đứng lại, ác điều cũng dừng lại.

Mây trôi.

Trăng sáng.

Mặt đất sáng lên.

Trăng sáng nhàn nhạt.

Hương hoa thoang thoảng.

Thiết Thủ đưa tay đẩy cánh cổng chợt ác diệu cất tiếng: "Tại sao ngươi biết?" ... gã không thừa nhận gã nói dối.

Cũng không trả lời câu hỏi của Thiết Thủ.

Gã hỏi ngược.

Thiết Thủ dừng tay không đẩy cửa đáp: "Bởi vì khi ta đến dưới cây Tử Vi không có ai theo sau ta."

Ác diệu có chút rung động.

Gã kinh ngạc.

"Làm sao ngươi biết ta lúc đó không theo ngươi?"

"Mùi của ngươi!" Thiết Thủ bình thản đáp: "Ta với ngươi đi chung đã vài ngày, trên người ngươi có một loại mùi đặc trưng ... nếu ngươi ở đó ta sẽ ngửi thấy, còn không mùi tự nhiên không có!"

Một đám mây đen kéo đến che khuất một phần ánh trăng.

Thiết Thủ nhìn sắc trời rồi cười cười nói tiếp: "Điều này không khó để phân biệt."

Ác diệu lạnh giọng nói: "Vậy tại sao ngươi không lo chúng vạch trần lời nói dối của ta?" Thiết Thủ đáp: "Ta không nói mới có lợi phải không? Ngươi nói dối là để chứng minh cho sự trong sạch của ta, bản thân ta không giết Tiểu Hồng nhưng dưới tình huống đó bọn họ không cho ta cơ hội biện minh. Chỉ là ta không biết lúc đó ngươi đang ở đâu?"

Ác diệu trầm mặc.

Gã phảng phất như hoà mình vào đêm tối.

Một lúc lâu sau gã mới cất tiếng: "Ta có nhất định phải hỏi đáp?"

"Nhất định!" Thiết Thủ vẫn không quay người lại, tay gã vẫn đặt trên cánh cửa: "Ngươi nhất định phải nói cho ta biết, bằng không khó tránh khỏi ta hoài nghi cái chết của Tiểu Hồng với ngươi có quan hệ!"

Ác diệu cùng bóng đêm hư vô kết hợp thành một lực lượng.

Hắc ám lực lượng.

Sát khí nồng đậm.

... tử khí còn mạnh mẽ hơn.

Thiết Thủ nếu muốn đối địch cùng gã cơ hồ sẽ cùng với toàn bộ thế lực hắc ám đối địch.

... do gã đã hoà mình cùng hắc ám nên đã thành đối địch cùng thiên địa.

Ác diệu lại một lúc sau mới phá vỡ sự tĩnh lặng, dường như gã có đề thanh âm của mình xuống.

"Ta không có giết cô ấy!"

Thiết Thủ kiên quyết truy hỏi: "Lúc ấy ngươi đi đâu?"

Tay của gã vẫn giữ ở tư thế đẩy cửa nhưng vẫn bất động.

Gã biết một khi gã xem gã ác diệu phía sau là địch nhân thì xem ra so với đám cao thủ Thần Thương hội vừa rồi còn khó đối phó hơn gấp bội.

Gã cảm thấy mình đang đối địch với cả bóng đêm bao trùm xung quanh.

Cho nên gã duỗi tay ra.

Một khi đưa tay ra gã sẽ đẩy cửa bước ra ngoài.

Khi cửa mở, ở tình huống tĩnh lặng và u ám này sẽ tạo ra một khe hở, một lỗ hổng, hơn nữa còn có một âm thanh.

Gã muốn tận dụng cơ hội này, cái khe hở nhỏ bé này ... chỉ cần cửa mở, một chút thời gian khi cửa hé ra gã có thể thoát ra khỏi cái áp lực khủng bố, sát lực mạnh mẽ, tử khí lan tràn từ vị Ngộ Dạ hình bộ sau lưng.

Lưu ác điều không hồi đáp.

... gã mở miệng trả lời tức là vẫn còn đối thoại mặc dù vẫn có thể xuất thủ nhưng ít ra là vẫn chưa động thủ. Nếu gã im lặng không trả lời vậy giao chiến hiển nhiên đã bắt đầu.

Trong đêm tối mịt mùng giao chiến với Sát Thủ hình bộ thì đoán chắc một điều tử thần đã khiến người nhảy mũi một cái rồi.

Thiết Thủ không quay người lại.

.... Bây giờ mà quay người cũng quá nguy hiểm, khi mà cả người chuyển vị xoay lại tất sức phòng ngự giảm sút, yếu nhất, sát na ấy nếu địch nhân nắm bắt chính xác thời cơ thì ắt chết đến bốn mươi tám lần không sai chạy.

Sai lầm là mất mạng, một lần cũng không được.

Có nguy hiểm cũng không được phép sai lầm.

Thiết Thủ không nghĩ sẽ phạm sai lầm.

Cho nên tay của gã tiếp tục đẩy cửa.

Ác điều đang ở sau lưng gã như tan biến vào bóng đêm.

Đêm, sâu thăm thẳm.

Tối như mực.

Trời sáng.

Mây tan.

Trăng đến.

Bóng hoa đổ.

Trăng cuối cùng đã chui ra khỏi mây.

Thiên địa sáng ngời.

Sáng tỏ.

Ác điều cuối cùng đã trả lời câu hỏi của gã.

Gã trả lời bằng một câu hỏi, lấy bản thân mình làm câu hỏi cũng là một loại đáp án.

“Người có biết ai phái ta đến đây không?”

Thiết Thủ đáp: “Chu hình tổng!”

“Người có biết tại sao lão phái ta đến đây không?”

“Người là đại tướng dưới tay lão, lão đồng ý phái người đến Đông Bắc tất có nguyên do trọng đại. Có lẽ việc truy bắt Thiết Tú, cứu Diêu Hồng chỉ là cái cớ mà thôi!”

“Người đoán đúng rồi!” Ác điều đang đưa cái đuôi thốt. Rất cuộc dưới bóng hoa đang đưa Thiết Thủ đã chậm chậm quay mình lại đối diện với một con mãnh thú đang đứng đưa cái đuôi.

“Rất nhiều người không rõ nội tình mà cho rằng Hình bộ bọn ta chỉ biết truy bắt tội phạm, tra án nhưng không biết rằng chúng ta còn có rất nhiều nhiệm vụ không thể để người khác biết được phải phụ trách thực hiện.” Ác điều lặng lẽ cười nói: “Tỷ như điều tra trong triều đình, nhân gian có ai hai lòng, ý đồ tạo phản để chặn đứng không cho chúng kịp hành động hoặc lúc Hoàng thượng xuất cung phải bố trí hệ thống phòng ngự bảo giá, lại giám sát nhất cử nhất động các lộ Thái tử, Vương gia. Bọn ta đều vì phụng sự Hoàng thượng mà luôn phải tăng cường hoạt động ...”

Thiết Thủ lạnh lùng nói: "Tự nhiên cũng thay Hoàng thượng, quần thần trừ khử những người không hợp nhân!"

Ác điều trong đêm đen trông như một đầu quái thú đen ngòm, có đuôi, không động đậy nhưng đôi mắt mang màu xanh biếc ánh lên sự bí hiểm: "Người là Hình bộ, còn là danh bộ rất có kinh nghiệm, những chuyện này tất nhiên không gạt được người, Hình bộ điều tra sự cố trong triều đình, kỳ thật cũng như rất nhiều tổ chức hoạt động tương tự. Không mấy đại thần trong triều có thể biết được huyền cơ nhưng ta e rằng người còn biết rõ ràng hơn bọn ta."

Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Chỉ có điều bọn người dưới trướng Gia Cát tiên sinh, trực tiếp hành sự dưới lệnh Hoàng thượng không cần phải quanh co, rối rắm. Bọn ta thì cả việc Hoàng thượng xuất cung thưởng hoa, tư tình lén lút đều phải dọn đường sẵn ... cũng không trách được ai khi Hoàng thượng háo sắc, mỹ nữ trong cung, thực nữ nhân gian hề được sủng hạnh ngài đều thân chinh xuất động. Địa phương nào có kỳ sơn dị thạch đều muốn tự mình đến xem. Bọn ta lo việc trải dài mấy trăm dặm đến chuyện sau cửa cung ... Hoàng đế một khi hứng chí bọn ta đều như treo trên giàn hỏa cả!"

Thiết Thủ hừ lạnh: "Thân bất chánh ại đổ cho người! Núi đá vô tri, thiên ý khó dò, cỏ cây vô giác, đạo trời vô lối, dùng đàn làm củi, bắt hạc để ăn, đục khoét bảo khối, mê muội bất trí chẳng khác dùng chân gậy đàn, dùng tay để đi. Dẫu do thời thế cố nhiên trên làm dưới theo nhưng giúp ác làm việc, nhen lửa thổi gió đến khi gió lớn ắt hại chính mình."

Gã dừng lại một chút kìm chế tâm tình, giọng nói ôn hoà nhưng nghiêm khắc, bình tĩnh nhưng mạnh mẽ nói tiếp.

"Chúng ta thân tại công môn nhưng có những việc chúng ta có thể không làm, có những việc nhất định phải làm ... có hay không có mệnh lệnh từ trên cũng không phải là điểm quan trọng."

Ác điều lại trầm lặng.

Gã lại lặng im trở lại.

Khi gã lặng thinh đích xác mang đến cho người cái cảm giác giống như gã đã chết rồi vậy.

... không phải gã chết mà là gã lặng im để người tưởng rằng gã đã chết.

Chỉ là Thiết Thủ không sợ sự tĩnh lặng.

Càng không sợ chết.

Tâm gã bình lặng như đáy hồ nước.

Cũng trong hơn nhiều.

Ác điều trầm mặc một lúc rồi lạnh lẽo nói: "Ta với người không giống nhau, người có Gia Cát tiên sinh, ta không có!"

Thiết Thủ đáp: "Người cũng có Chu Nguyệt Minh, Chu hình tổng đốc đấy thôi!"

Ác điều nói: "Hoàn toàn khác biệt! Chu Nguyệt Minh bồi dưỡng ta là muốn ta nghe lão nói, phục tùng mệnh lệnh lão, nhất định phải có giá trị lợi dụng ... lão đại trên đời này đều như thế cả."

Thiết Thủ cất lời: "Nói lợi dụng ắt có chỗ hữu dụng, vậy phải nói người hữu dụng, đã vậy người dựa vào chính thực lực của mình hành sự hoàn toàn có thể không ngả nghiêng theo sắc mặt người khác."

Ác điều đáp: "Ta dựa vào lão thì phải chịu sự khống chế của lão. Không dựa vào lão thì cho dù võ công có cao đến mấy cũng không thể chú ý đến, không lâu sau trên giang hồ cũng chỉ có thêm một bộ hài cốt trên đường mà thôi. Gần núi ăn của núi, gần nước uống nước, không tựa núi, không nương nước thì không oan chìm đáy bể cũng xương hoá thành tro. Tà bất thắng chính là quy luật đã là chuyện hiển nhiên."

Thiết Thủ thốt: "Cho dù là chuyện hiển nhiên cũng không thể đánh mất cái tâm. Trận chiến cuối cùng của đại trượng phu chính là bản thân mình. Tần thúc chủ cũng có lúc bán ngựa. Ta biết thời thế hiện giờ chính khó thắng tà nhưng cho dù không thắng cũng đánh một trận."

Ác điều lại tĩnh lặng trong thoáng chốc rồi nở một nụ cười quỷ dị thốt: "Ta đấu!"

Thiết Thủ hỏi: "Đấu với ai?"

Ác điều đáp: "Tập Tà!"

Thiết Thủ thở ra: "Khó trách bên hông hấn tựa hồ bị thương mà sau cổ người cử động cũng có chút khó khăn ... trận chiến ắt rất đáng xem đáng tiếc ta không có phúc phận để thưởng lãm."

Ác điều hừ lạnh: "Nếu không làm sao người có thể mượn kiếm của hấn chứ!"

Thiết Thủ cười hỏi: "Không phải Chu hình tổng muốn người đánh một trận với Tập Tà chứ?"

Ác điều đáp: "Cũng không hấn, lão có dặn dò ta rất kỹ nếu không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không nên trêu chọc vào hấn."

Thiết Thủ nói: "Nhưng người lại chọc ..."

Ác điều cất tiếng: "Ta chỉ bất đắc dĩ thôi, nhưng ta cũng muốn đấu với hấn một trận, trách nhiệm của hấn là bảo vệ cơ mật Thần Thương hội mà nhiệm vụ của ta lại chính là khám phá bí mật của Tôn gia."

Thiết Thủ thắc mắc: "Vậy là trong lúc hành động người bị hấn phát hiện?"

Ác điều đáp: "Người đến Phi Hồng hiên ta có chút do dự."

Thiết Thủ hồ nghi: "Do dự?"

Gã hỏi trong lòng thầm nghĩ hoá ra cái gã mình đây tử khí này cũng có lúc 'do dự'.

Ác điều đáp: "Ta do dự là cuối cùng ta nên theo dõi người hay nhân tiện thăm dò Nhất Ngôn đường một chuyến."

gã nói tiếp: "Người làm thế nào biết ta không theo sau người ... chỉ dựa vào mùi của ta người không thể nào dám khẳng định như thế?"

Thiết Thủ đáp: "Lúc đấu với đám người của Thần Thương hội ta đã nhìn ra thương thế ở cổ của người. Nếu người theo sau ta thì với thân thủ của người nếu bị thương thì ta không thể nào không phát giác."

Ác điều gạt gù: "Người dĩ nhiên không biết, lúc người ở Phi Hồng hiên thì ta đang ở Cửu Đỉnh thánh."

Thiết Thủ thốt: "Cửu Đỉnh thánh! Xem ra người muốn đến đảo Hoàng Long."

Ác điều trầm giọng: "Ta có mục đích. Một, Chu tổng nhận được tin báo Thần Thương hội gần đây đang bí mật nghiên cứu một loại thương pháp cực kỳ bá đạo đã sắp thành công. Một khi thành công lực sát thương cực lớn, ngay cả người võ công trung bình sử dụng loại thương pháp này cũng trở nên thiên hạ vô địch."

Thiết Thủ động dung: "Có loại thương pháp như vậy sao?"

Ác điều thở dài: "Điểm đáng ngại hơn chính là bọn ta chỉ biết nó tồn tại nhưng bí pháp kia rốt cuộc là thương pháp hay là một loại binh khí cũng không biết được."

Thiết Thủ hỏi dò: "Người tới đây vì chuyện đó ư?"

Ác điều đáp: "Đương nhiên! Mặc kệ là thương pháp hay binh khí ta đều cướp lấy rồi nói sau."

Thiết Thủ thốt: "Cho nên Chu Nguyệt Minh mượn cơ cứu Diêu Hồng cô nương phái người đến đây là để tra ra cơ mật này sao?"

Ác điều đáp: "Còn có mục đích khác, Nhất Ngôn đường còn ẩn chứa càn khôn."

Thiết Thủ thở nhẹ ra một hơi: "Nhất Ngôn đường còn có vũ khí bí mật khác nữa sao?"

Ác điều đáp: "Đó có thể là một loại dược vật, một loại bí phương hoặc phương pháp huấn luyện nhân tài."

Thiết Thủ nói: "Nhất ngôn đường tại Thân Thương hội chịu trách nhiệm huấn luyện, tinh anh cao thủ xuất ra vô số. Người ta huấn luyện tốt, dùng người chuẩn cũng không thể không ai nhận ra phương pháp huấn luyện của bọn họ."

Ác điều cười nhạt: "Có điểm khác!"

Thiết Thủ ngạc nhiên: "Khác?"

Ác điều thốt: "Rất khác biệt! Sáu năm gần đây Nhất Ngôn đường có không ít cao thủ thất tung hoặc phát điên, không phải chết mà là mất tích. Một khi có cao thủ xuất hiện tất gió tanh mưa máu, nhiệt não một phen, di hoạ vô lâm nhưng hoành hoành ngang ngược không lâu lại bất đắc kỳ tử chết thảm. Những năm gần đây ít nhất sáu, bảy tên cao thủ từ Nhất Ngôn đường có kết quả như vậy."

Thiết Thủ trầm ngâm nói: "Người cho rằng ... bọn họ có phương pháp đặc thù huấn luyện cao thủ có thể khiến người võ công mãnh tiến nhưng có thể làm họ phát cuồng mà chết sao?"

Ác điều nói: "Nếu thực sự có loại bí pháp này thì chẳng những Chu tổng muốn mà cả Tướng gia cũng muốn."

Thiết Thủ hồ nghi hỏi lại: "Thực sự thì có loại bí pháp này không?"

Ác điều đáp: "Có! Người đừng quên trong Thần Thương hội vốn có người của Chu lão, trong Nhất Ngôn đường cũng sớm có nội ứng. Chuyện trong thiên hạ có gì có thể qua mắt được hai người bọn họ? Bọn họ mới quả thực là long phụng trong đương thế, không ai có thể so được"

Thiết Thủ cười nói: "Biết chuyện bí mật của người khác đúng là không ai có thể bì được họ rồi. Như vậy thì sử quan mới là không ai so được chứ, bọn họ ghi lại sự thật, dẫn xưa thuật nay vậy mới là nhìn lòng người. Cho dù có đoạt được bí pháp của Nhất Ngôn đường thì có thể dùng không, đến bọn họ còn chưa tìm ra biện pháp khống chế hậu quả của cách đó. Cường đoạt nó xem ra chỉ là gieo gió gặt bão tự mình hại mình mà thôi!"

Ác điều trầm ngâm: "Chu lão tổng, Tướng gia bọn họ không quan tâm. Chỉ cần có thể đưa võ công nhân thủ dưới tay đột biến gấp mấy lần hơn nữa có thể bắt kể việc gì xuất động một đám thiên hạ vô địch động thủ có ai mà không muốn có? Ai không muốn đoạt? Đó là nguyên do ta đi chuyến này!"

Thiết Thủ đột nhiên hỏi: "Tại sao ngươi lại nói với ta mấy chuyện này?"

Ác điều đáp: "Bởi ngươi và ta mục tiêu hành sự khác nhau, nói với ngươi cũng chẳng có việc gì quan hệ."

Thiết Thủ thản nhiên nói: "Sao ngươi chắc ta sẽ giúp ngươi? Nói không chừng ta quay đầu lại đoạt lấy vật trên tay ngươi đi thì sao?"

Ác điều trầm ngâm cả nửa ngày mới mở miệng: "Ta cũng muốn bỏ qua chuyện này ... nhưng nay lại muốn nói cho ngươi biết, tình thế của ta phải giữ thân và cũng rất bất đắc dĩ!"

Thiết Thủ bình đạm nói: "Ai mà có thể khiến Ngộ Dạ Sát Nhân ngài phải bất đắc dĩ vậy?"

"Đêm nay ta cùng Tập Tà giao thủ lập tức nhận thấy hành động đơn độc lần này chỉ sợ hỏng việc!" thanh âm phát ra từ cổ họng gã như tiếng gầm gừ của mãnh thú gặp phải thiên địch.

"Ta muốn hợp tác với ngươi!" gã thì thầm: "Ta muốn liên thủ với ngươi!"

"Chúng ta hợp tác cả hai cùng có lợi!" gã thành thực nói: "Tách ra thì cả hai đều thiệt hại!"

"Tình thế vô cùng rõ ràng, không cần hoài nghi!" gã nói mang theo luồng tử khí mãnh liệt: "Ngươi chỉ có ở cùng trận tuyến với ta mới có thể được việc!"

Thiết Thủ đáp: "Ta đến là để cứu Diêu Hồng cô nương, bây giờ còn muốn tra ra hung thủ đã giết Tiểu Hồng!"

Ác điều thốt: "Ta biết! Chuyện đó cũng không có gì mâu thuẫn!"

Thiết Thủ lại nói: "Ta chỉ muốn cứu người, truy bắt kẻ thủ ác cũng không hề có ý định sẽ vì Thái Kinh, Chu lão làm việc gì riêng tư cả!"

"Huống chi," gã dừng một chút rồi nói tiếp: "Nếu Thần Thương hội quang minh chính đại nghiên cứu thủ pháp sử dụng thương pháp, bình khí. Người của Nhất Ngôn đường tình nguyện tham gia phương thức huấn luyện đệ tử tinh anh thì theo ta không có vấn đề, ta cũng không quấy rối hoạt động của họ."

Ác điều nói: "Ngươi là danh bộ danh chấn thiên hạ, hãy nhìn cục diện hiện nay của Thần Thương hội nó có giống như là không có ý đồ thôn tính thiên hạ, không có dã tâm thâm sâu vô lâm sao? Ngươi cũng đã gặp

Tôn Cương, lão có giống như là người dùng phương pháp quang minh lỗi lạc cho chuyện huấn luyện nhân mã sao?”

Gã bỗng nhiên hạ thấp thanh âm.

Nhú lông mày.

Cũng hạ thấp vai xuống.

Thoáng cái, phảng phất cả bóng đêm cũng hơi bị đè thấp xuống ép đến Thiết Thủ.

Chìm, mà nặng.

Đen, mà nặng đậm.

“Nếu như lấy được bí pháp cùng bí kỹ có thể đột nhiên tăng mạnh võ công, lấy võ công ta và người mà tính, thực không gần ư vô địch thiên hạ ư?” Ác diệu lạnh giọng nói, “Chúng ta đoạt được của quý này không nhất định phải hiến tặng cho Thái Tể Tướng cùng Chu lão tổng. Chúng ta hoàn toàn có thể thu lấy món lợi đó chứ ... lợi dụng tình báo của bọn chúng cùng sự lớn mạnh thực lực của mình, hùng bá thiên hạ, có sao mà không làm? Ta và người sao không hợp tác? Chúng ta liên thủ ắt không ai sánh kịp, còn có thể vô địch khắp thiên hạ!”

Thiết Thủ nghe, cũng hiểu.

Hắn rút cục minh bạch ý tứ ác diệu rồi.

... người cũng đã nói lời thành thực. Người cũng cần phải đáp lời.

“Với ta không có ý nghĩa, cũng không hứng thú muốn hùng bá thiên hạ;” gã hôn hậu mỉm cười nói, “Ta nghe đến vô địch thiên hạ bốn chữ chỉ sợ, ta chỉ nguyện sống được thật vui vẻ, thanh thản, vì lão bách tính làm nhiều chuyện tốt, vì dân mà phụng sự, làm người không thể vô địch, vốn không thể, thật ra thì không cần phải vô địch! ... kiếp sau làm heo làm chó, làm gà làm vịt chưa biết chừng! Người là Tể Tướng, không giống với người thường nhưng cũng có sanh lão bệnh tử, hỉ nộ ái ố. Bình dân dân chúng tất cả đều là người, cũng có cha mẹ huynh đệ, vui mừng ly hợp. Người mơ ước có vũ khí bí mật của Thần Thương hội cùng bí pháp huấn luyện cao thủ của Nhất Ngôn đường ... ta không có cái hùng tâm này.”

Ác diệu tựa hồ không ngờ tới Thiết Thủ trả lời như vậy.

Khi gã nói, tựa như một đứa bé tìm được một viên kẹo, gã chịu chia phần ột đứa bé khác đã là gã hết sức khăng khái cùng đối phương chia sẻ quang vinh.

Song Thiết Thủ cự tuyệt gã! ... hơn nữa thái độ còn giống như nhân từ với ma quỷ, gã lần đầu tiên cảm giác tử khí ở mình gã không thể bức gần quang minh chánh đại của người này, hơn nữa còn vô pháp bức tới.

Ác diệu như dựa vào nơi hiểm yếu phản kháng thấp giọng gầm lên: “Nhưng ... Ta xem người là bằng hữu, ta đã đem hết thầy nói cho người biết rồi!”

Thiết Thủ ánh mắt nhu hòa thân mật: “Đúng vậy! Người nói cho ta biết. Cho nên chỉ cần người không giết người, không đả thương người, ta quyết sẽ không ngăn trở hành động của người.”

Ác diệu nghe xong, hắn nắm chặt nắm tay vừa mở ra, vốn đang nắm chặt đuôi tóc mới vừa rơi xuống.

Hắn ối một tiến nói, “Ồ trong võ lâm, người không làm đệ nhất thì ngay cả đệ nhị, đệ tam cũng làm không được, mọi người chỉ nhìn cái tốt nhất, nếu không chỉ là đồ phế thải, ai lại muốn đồ thứ phẩm chứ!?”

Thiết thủ cười nói: “Ta là người, không phải là hàng hoá. Ta sợ nhất đệ nhất, làm đệ nhất rất không thoải mái, tự tại. Nếu là không làm đệ nhất ngay cả đệ nhị, tam, tứ cũng làm không được, vậy thì đứng thứ một vạn một ngàn một trăm mười một cũng tốt lắm mà có gì phải khẩn trương? Ta cũng không phải là hàng, ta là người. Cứ phải lo tìm cách đứng hàng thứ đệ nhất hay một vạn một ngàn một trăm mười một làm gì? Nhưng ta chỉ có một, không một dấu chấm phẩy, không cách nào bắt chước, chẳng phải đã là duy ngã độc tôn, độc bộ thiên hạ?”

Ác điều hừ hừ nói: “Người không có nghe nói tới sao? Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ ... học như đi ngược dòng nước, không tiến ắt lùi, người nếu tồn tại không tranh giành không đấu, ý nghĩ lụn bại thì các người Tứ Đại Danh Bộ sớm muộn nhất định cũng tụt lại phía sau, sớm muộn gì cũng sẽ bị đào thải!”

Thiết thủ ôn hòa nói: “Nếu là đào thải tức là chúng ta đã không cần thiết để tồn tại rồi, vậy thì thiên hạ thái bình rồi ... đó là chuyện tốt đấy! Truy Mệnh Tam sư đệ ta thích ngâm tụng bốn câu thơ ‘nguyện vì trường an khinh bạc nhi sanh đương khai nguyên thiên bảo thì đầu kê tẩu cầu quá nhất sanh thiên địa hưng vong lưỡng bất tri’. Được vậy thật cho gã đã được toại nguyện rồi. Thật ra thì nhân sinh trên đời có mấy khi được là chính mình? Chúng ta sinh ra đến chết cũng không do mình quyết định còn muốn bàn về những chuyện khác! Về phần nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ chỉ là biện minh cho sai lầm của người trong giang hồ mà thôi ... dù nói thế nào, lưu lạc giang hồ so sánh với ở nhà đã tùy tiện hơn nhiều rồi!”

Ác điều vẫn chưa từ bỏ ý định, “Nhưng là người là bộ khoái. Người mắt thấy Thần Thương hội sẽ có tuyệt chiêu, vũ khí cùng bí pháp, sẽ cần quét giang hồ, tự mình hùng bá cũng không nhúng tay vào. người trợ Trụ vi ngược, dung dưỡng kẻ gian!”

Thiết Thủ thần sắc nghiêm nghị.

Gã rất chân thành trả lời ác điều câu hỏi này: “Bất luận kẻ nào cũng có thể đưa đệ tử của mình huấn luyện trở thành tuyệt thế cao thủ. Bất luận kẻ nào cũng có thể nghiên cứu luyện thành tuyệt chiêu vô địch thiên hạ. Đó là tự do của bọn họ. Ta là hình bộ cũng không quyền can thiệp. Nhưng bọn họ dùng những cao thủ này hoặc tuyệt chiêu đó làm chuyện xằng bậy, ta nhất định sẽ không ngồi yên không lý đến. Thăng thần mà nói ta tới nơi đây, cũng điều tra nơi hạ lạc một người bạn tốt, không rõ nguyên nhân thất tung. Nếu ta điều tra rõ Thần Thương hội thật là làm xằng làm bậy ta sẽ tra ra chân tướng. Nếu như bọn họ huấn luyện ra cao thủ ra bên ngoài giết người cướp của, hoặc là dùng phương pháp huấn luyện coi thường nhân mạng ta nhất định xử lý nghiêm khắc Nhưng nếu như không có bằng cứ cụ thể ta sẽ không can thiệp chuyện nhà của bọn họ, càng không có dã tâm đi cướp bí pháp mà bọn họ cực khổ nghiên cứu chiếm lấy ình dùng.”

Ác điều nhất thời tỏ vẻ thất vọng: “Tứ đại danh bộ! Thì ra là mặt kệ sự tình!”

Thiết thủ cười ha hả nói: “Chúng ta chỉ để ý chuyện bất bình của thiên hạ nhưng đúng là mặc kệ chuyện riêng của người khác . Không phạm pháp, không trái với đạo nghĩa, đều không liên quan chuyện đến bọn ta. Chỉ cần mọi người cần nha sai tới chủ trì công đạo, đạo nghĩa thì bọn ta ăn công môn cơm cũng có thể động thân, kịp thời chạy tới là tốt rồi. Nếu là khi bọn hấn không có hành động bất kỳ làm trái pháp luật bọn ta quyết không quấy nhiễu bọn họ. Như vậy, chúng ta là người Lục Phiến Môn cũng không bị người mắng nhiếc trở thành nhân vật đáng ghét trong suy nghĩ của dân chúng. Chúng ta phải học được như thế nào quân sự, không được ước thúc chính mình, lúc nào thì mặc kệ.”

Sau đó gã thần nhiên nói: “Người vẫn chưa từng nói cho ta biết mục đích thực sự, nhưng lại nhất nhất cho ta biết vào tối nay. Ta rất cảm tạ nhưng không biết có phải hay không là do các hạ cùng Tập Tà đánh một trận xong cho nên kế hoạch có biến hóa?”

Ác điều hừ lạnh một tiếng: “Người thật là người thông minh.”

Thiết thủ mỉm cười nói: “Ta vốn dần dần nổi danh.”

Ác điều u ám nói: “Một người thông minh quyết sẽ không nói mình thông minh. Thậm chí cũng sẽ không để cho người khác biết hấn là người thông minh.”

Thiết thủ cười khổ nói: “Nhưng ta thật rất dần dần. Cho nên đối với chuyện gì đều chỉ dựa vào công phu. Bao gồm nhìn nhận vấn đề bởi vì tư chất kém cho nên so sánh với người khác suy nghĩ nhiều gấp mấy lần.”

Ác điều cười lạnh nói: “Nhưng người một câu trúng đích. Thật sự ta cùng Tập Tà đánh một trận xong, mới thay đổi kế sách ban đầu.”

Thiết Thủ cũng không quá lạ đáp: “Kế hoạch ban đầu của người dĩ nhiên không có ta tham dự.”

Ác điều nói: “Đây là tin tức ta cực khổ mới có được. Hơn nữa đi theo Chu lão lâu rồi mới có một chút chỗ tốt làm sao có thể hai tay dâng cho người được!”

Thiết Thủ thở dài nói: “Nhưng ta cảm giác thấy Chu tổng vốn đối đãi người không tệ.”

Ác điều cảm giận nói, “Đáng tiếc trên đời tất cả lão tổng đều như vậy. Ta mới vừa rồi không phải đã đã nói sao? Lão là lão tổng ta không phải, ta chỉ nghe lời của lão. Lão cố ý tài bồi ta là bởi vì lão đã sớm đã nhìn ra ta là người như thế, chỉ thích hợp thi hành mệnh lệnh của lão nhưng vĩnh viễn không thay thế được chỗ ngồi của lão. Cho nên lão mới yên tâm để cho ta làm việc, không sợ ta đoạt quyền soán vị. ‘Lão tổng’ vốn hi vọng luôn cười lên lưng người, mồ hôi người tuỳ lão dưng. Lão cho người một chút quyền lực cùng tự do, nhưng cũng chỉ có ở nơi không ảnh hưởng đến lão và bị lão khống chế mới có tí xíu bố thí ban cho. Hơn nữa người còn phải có ơn lo đáp. Một khi để cho lão nhìn ra người vong ân phụ nghĩa, lão ngay cả cảm cũng sẽ không cho người ăn. Nếu để cho lão dò xét ra người đã tâm so với lão còn lớn hơn, lão sẽ cho người biết: lão có bản lĩnh để người vươn lên, lão cũng đủ bản lĩnh để đẩy người ngã xuống.”

Thiết thủ chỉ có thở dài.

Thầm trong lòng.

Ác điều hai mắt hiện ra màu xanh biếc: “Cho nên, ta muốn phần đầu, ta muốn giữ chặt kỳ ngộ của mình, ta muốn có sự thành tựu của mình.”

Thiết thủ không nhịn được nói: “Người đã có danh Ngộ dạ ma bộ thiên hạ đều nghe thấy.”

Ác điều hừ một tiếng: “Đó chẳng qua là ma. Muốn làm bộ, nên làm thần bộ. Muốn hành hiệp, nên làm hiệp thần. Muốn thành ma, ít nhất cũng nên là một đời Ma vương.”

Thiết thủ không khỏi thở dài.

Gã thở dài ra một câu:

“Cho nên người muốn đoạt được bí mật Thần Thương hội?”

“Đúng!”

“Nhưng người cùng Tập Tà đánh một trận đã phát hiện chuyện vốn không phải dễ dàng như vậy?”

“Ít nhất sẽ khó khăn nếu ta hành động một mình.”

“Cho nên người muốn ta với người liên thủ?”

“Trên thực tế, người không cùng ta liên thủ, bọn họ cũng nhất định sẽ đối phó người ... Tiểu Hồng chết oan chết uổng, chỉ sợ tám phần là vì hãm hại người.”

Thiết thủ thản nhiên: “Cho dù ta không có giết hại Tiểu Hồng... Tiểu Hồng cũng là vì ta mà chết .”

“Cho nên người vừa tới nơi này đã mắc kẹt, người muốn bứt ra cũng không được.”

“Vì vậy ta không thể hợp tác với người?” Thiết Thủ đáp.

“Là vậy!” ác điều than thở.

“Ta muốn lên Thái Sơn cứu Diêu Hồng trước.”

“Ta cũng muốn lên Thái Sơn bắt Thiết Tú chúng ta đồng hành vậy! ”

“Sơn Kiêu Thiết Tú với chuyện cảm thấy hứng thú nhất của người có liên quan sao?”

“Gã là mấu chốt.”

“Hả?”

“Cho nên trước tiên ta muốn xem qua quyển sách Tiểu Hồng để lại cho người ... lúc người đào ra quyển sách đó ta vừa đến cũng kịp liếc thấy!”

“... người tới sớm hơn cả đám người Nhất Ngôn đường sao?”

“Nhưng ta đã chấp nhận nói dối thay người giải thích sáng tỏ sự việc, người thiếu ta một ân tình!”

Thiết Thủ cười: “Ta thiếu người ân tình?”

Ác diệu thần nhiên nói: “Nếu không có ta thì người tuy nhất thời một mình có thể chống đỡ được Tôn Trung Ba, Tôn Cương, Tôn Đồ Cầu ... Chẳng lẽ người còn có thể một mình đối địch với Sơn Thần, Sơn Quân, Sơn Tạt ... quần ma liên thủ sao? Còn có Tập Tà nữa!”

Thiết Thủ gật đầu nói: “Cũng đúng! Ta thiếu người một ân tình.”

Ác diệu phun ra từ kẽ răng: “Người đương nhiên thiếu ta một ân tình!”

Thiết Thủ hòa hoãn nói: “Ta thật là thiếu người ân tình. Nhưng nếu là lúc ấy ta trước mặt mọi người nói ra sự thật là người không có đi theo phía sau ta. Đồng thời cũng không biết người đã đi đâu ... Người nói xem bọn họ có thể không hoài nghi người không? Có khi bọn họ chuyển mục tiêu công kích đến người thì sao?”

Gã ngữ điệu mặc dù bình thản, nhưng lời nói sắc bén.

Ác diệu ngẩn người ra.

Gã hiện tại mới hiểu được lời giang hồ đồn đãi, Thiết Thủ quả là người rất trọng hòa khí .

... nhưng hòa khí không có nghĩa là không có đảm khí.

Gã cũng nghe nói Thiết Thủ nổi tiếng là bộ khoái rất quang minh chính đại.

... nhưng quang minh chính đại cũng không có nghĩa là ngu dốt.

Thiết Thủ cũng không đàn độn.

Gã rất khôn khéo.

Chỉ cần gã không muốn, ai cũng đừng nghĩ lừa gạt được gã, người nào cũng không chiếm được tiện nghi với gã, ai cũng đừng mơ tưởng dùng tiểu xảo ở trước mắt gã.

Thiết Thủ cười nói: “Chỉ là nói cho cùng nếu không có người giải vây thì hiện tại ta cũng khó mà nói rõ được mọi chuyện, lúc đó việc sáng mai lên Thái Sơn? Hắc! Chỉ sợ sang năm lên đây bái tế ta thì đúng hơn!”

Gã luôn ôn hoà nhân hậu.

... nếu lời nói đã rõ rồi liền điểm đến là dừng lúc nào cũng chừa đường lui cho người khác.

Ác diệu cũng cười.

Hàm răng trắng ố trong đêm tối của gã rất bắt mắt.

Lúc này, đêm đã chìm xuống ngay cả lực lượng hắc ám phảng phất cũng đã tan đi rất nhiều.

... là chuyện gì khiến cho đêm không lạnh? không tối? Thậm chí ngay cả trên người gã tử khí cũng không còn mãnh liệt như vậy?

Hữu nghị là gì?

... hữu nghị là một loại cảm giác đi xuyên qua huyết mạch người, khiến cho người vui vẻ, sung sướng, không còn cô độc.

Lúc này ác diệu từ tốn nói: “Vốn ta cũng không định sang năm bái tế người ở đây ... cùng Tập Tà đánh một trận, ta đã nhận thấy khó bề hành động ở Nhất Ngôn đường rồi.”

Thiết Thủ không nhịn được hỏi: “Ta thấy trên kiếm gã có dính máu ... Gã lợi hại vậy sao?”

“Bản thân ta không trúng thương do kiếm của gã.” ác diệu lẩm bẩm tự nói, phảng phất vẫn còn sợ hãi: “Ta muốn tìm ra bí mật huấn luyện tinh binh mãnh tướng của Nhất Ngôn đường cho nên đột nhập vào Cửu Đỉnh thánh, hoàn toàn không thấy ai theo sau, ta đang muốn lên vào Lục Đỉnh lâu muốn thám thính nơi ở của Tôn Cương thì gặp Tập Tà.”

Thiết Thủ hỏi: “Lúc đó đèn sáng?”

Ác diệu đáp: “Không!”

Thiết Thủ lại hỏi, “Có ánh trăng chiếu sáng?”

Ác điều cười lạnh nói: “Ánh trăng không chiếu vào trong phòng, chỗ đó ngay cả muỗi cũng không bay vào.”

Thiết Thủ hỏi nữa: “vậy làm sao người xác định đó là Tập Tà?”

Ác điều khẳng định: “Tuyệt đối là Tập Tà không thể nghi ngờ.”

Thiết Thủ thích thú hỏi lại: “Làm sao người biết?”

Ác điều đáp: “Chỉ bằng mùi vị.”

“Mùi vị?”

“Tà vị!”

Ác điều hết sức tự tin nói: “Tập Tà trên người thì một loại tà vị ... giống như tử khí của ta nhưng bất đồng.”

Thiết Thủ cười.

Xem ra, người tuổi trẻ này rất biết tự nhận xét bản thân.

... dù sao thì một người có bản lĩnh lại tự cao tự đại mà lại biết tự biết mình biết người như gã quả thực rất hiếm.

Cho nên gã không truy cứu nữa, chỉ hỏi: “Gã vừa thấy người liền động thủ?”

“Không!”

“Không?”

“Lúc nhận ra có người ta đã giật mình, khi ấy gã đã ở phía trước ta không tới ba thước.”

Nghe câu này ngay cả Thiết Thủ cũng lấy làm kinh hãi:

“Con mắt của người không phải có thể trong đêm tối phân biệt đồ vật như ban ngày sao?”

“Ta là có khả năng này!” ác điều mắt lóe lục quang, buồn rầu nói, “Nhưng ta nhìn không thấu gã! Gã phảng phất có một loại khả năng, có thể gần mộc thì thành mộc, gần hỏa thì như hỏa, gần nước thì hòa nước, gần kim thì thành kim ... Ta thiếu chút nữa đụng vào người gã trên đường đi.”

Thiết Thủ nói ngay, “Là bởi vì người kịp thời nhận thấy tà vị trên người gã?”

Ác điều ảo não nói: “Đúng vậy!”

“Nói như vậy, gã cũng không nhất định có thể phát hiện người;” Thiết Thủ an ủi gã nói, “Gã cũng không có năng lực như người nhìn trong đêm tối. Nếu không gã đã sớm xuất thủ.”

“Ta nghĩ, gã phát hiện ta đồng thời cảnh giác ta ngay lúc ta phát giác ra gã!” ác điều vừa quật cường vừa ảo não nói: “Gã đại khái cũng ngửi được mùi vị của ta!”

Trong đêm tối, Cửu Đỉnh thánh, hai người tinh thông dạ chiến, sở trường ám đấu. Cao thủ, sát thủ gặp nhau, ngay cả bọn họ đối đầu với Thiết Thủ gã cũng không dám xem thường.

Quả thực là một trận chiến kinh tâm động phách.

Ở Sơn Đông.

Thần Thương hội.

Nhất Ngôn đường.

Cửu Đỉnh thánh.

Đêm tối.

Trước cửa.

Hắc báo đối đầu ác điều, mị ảnh đấu cùng quái thú, bọn họ ngửi mùi vị của nhau.

Bọn họ tĩnh lặng.

Bất động.

Không nói.

(Tập Tà không hỏi ác đế: “Người tại sao lên vào nơi trọng địa này!?”)

(ác đế cũng không cảnh cáo Tập Tà: “Người không nhường đường, ta giết người!”)

Bọn họ không nói gì.

Thậm chí cũng không hỏi đối phương ‘Muốn làm gì!’

Bọn họ tựa như trong đêm tối, từ hồng hoang, hai con mãnh thú thời thượng cổ gặp nhau trên đường đi.

... mà không có đường lui.

Chỉ có quyết đấu.

Giao thủ.

... từ trong sinh tử định thắng bại!

Bọn họ một người nhất định phải ngã xuống, người kia mới có thể đạp trên xác, liếm máu mà đi tới phía trước được.

Một người là vì phá quan.

Một người là muốn bảo vệ.

Cho nên chỉ có tỷ thí.

Ác đế đã âm thầm đeo bộ móng vuốt lên.

Móng nhọn.

Vũ khí của gã chính là vuốt sắc nhọn đeo lên mười đầu ngón tay, dài chừng ba tấc.

Gã đeo lên bộ móng vuốt này ngay cả chính gã cũng cảm thấy rất giống

Rất giống một con thú hoang.

Danh bất hư truyền.

... quả nhiên là ác đế!

Mặc dù Thanh sơn y cựa trảo được gã đeo lên trước.

Nhưng công kích trước không phải là gã.

Mà là Tập Tà.

Tập Tà xuất thủ.

Gã rút kiếm.

Tập Tà vừa động ác đế đã biết.

Nhưng vẫn không còn kịp nữa.

Tập Tà tay mới đề chuôi kiếm ác đế đã muốn sử ra Thanh tỳ quyết dùng Thanh sơn như trước trảo uy hiếp khiến gã không kịp rút kiếm, nhưng đột nhiên gã cảm giác kiếm khí đã tới!

... phảng phất thương phong, đa phần kiếm khí!

Nhất kiếm công tập có chút tà môn!

Hướng chi kiếm Tập Tà còn không ra khỏi vỏ, sao lại có kiếm khí?

(nhưng ác đế đã không kịp suy nghĩ.)

Gã húng không dưới một kiếm.
Gã chỉ còn nước lui.
Lui ra cửa.
Lui cực nhanh.
Gã lui được, Tập Tà cũng truy kích được, còn nhanh không tưởng.
Gã đuổi đến mau mà ngay cả kiếm còn không kịp rút ra .
Kiếm chưa ra , kiếm khí ra .
Thân hình ác điều mình vội thối lui đến trong viện.
Gã đã tránh khỏi một “Kiếm”
Kiếm khí, thương phong!
Gã đột nhiên dừng lại.
Gã dừng lại, Tập Tà đồng thời công mạnh về hướng gã.
Nói thì chậm, khi đó rất nhanh.
Khi đó mây đen đang che trăng, phủ trời đất, trong sân vẫn tối đen thăm thẳm.
Không ai thấy ai.
Ai cũng có thể nghĩ được đối phương.
Ác điều đột nhiên đứng lại.
Gã đang đợi Tập Tà đụng vào.
... chỉ cần hấn đụng vào, gã có hai mươi tám loại phương pháp có thể xé xác hấn.
Nhưng gã vội vàng thối lui rồi ngọt đột nhiên dừng lại thì Tập Tà đang truy kích bỗng nhiên xoay mình.
Một trước một sau.
Đổi mặt.
Mặt đối mặt.
Tỷ thí.
Khoảng cách vẫn ba thước.
Tập Tà vẫn tay dè chuỗi kiếm.
Kiếm ra khỏi vỏ.
Mười ngón tay Ác điều trong bóng tối toát khi bức nhân.
Khí tử vong.
Sát khí bức nhân.
Trong viện, vốn có chim chóc sinh sống. Mà nay, có thể bởi vì sát khí bỗng nhiên tràn ngập đầy sân khiến chúng cũng muốn vỗ cánh bay cao.
Tuy nhiên nó bay không nổi.
Bởi vì sát khí quá lớn.
... sát khí lớn, áp lực cũng lớn.
Mặc dù hai người chỉ đứng thẳng còn chưa động thủ.

Nhưng đến con chim nhỏ cũng không bay nổi.
Bay lên cũng rơi xuống.
Trời buộc quá lớn.
Không khí ngưng tụ
Sát khí,
Sương lạnh.
Trong đêm tối toả phát ra tà khí cùng tử khí.
Lần đầu tiên giao thủ, là ở Cửu Đỉnh thánh.
Ác diệu tránh khỏi một kích.
Kính hồn chưa định.
Lần thứ hai giằng co, là ở trong sân.
... đây là nơi đệ tử Nhất Ngôn đường gọi là Lộc tử thụ thủy uyển.
Ác diệu vẫn còn có sợ hãi.
Nhưng dững khí không giảm.
Gã cảm thấy phần chấn.
... Đã lâu gã không có gặp gỡ đối thủ cường đại như vậy rồi!
Huống chi, địch thủ càng đáng sợ, gã càng phần khích.
Cho nên gã muốn phản kích.
Gã đang muốn giương nanh múa vuốt phát lực đọ sức thì đối phương rút kiếm.
Thân kiếm màu đen .
Kiếm cùng đêm tối tan ra thành một thể.
Nhưng kiếm chỉ rút ra một nửa, còn chưa rút hẳn ra, ác diệu đã mãnh liệt tấn công.
Cực kỳ mãnh liệt nhưng hết sức im ắng công tới.
Gã nhất định phải đánh bại đại địch trước mắt.
... gã không thể để đối phương chiếm thượng phong nữa.
Bởi vì kiếm pháp của đối phương thật khó tưởng tượng tiếp tục như vậy gã chỉ còn nước gờ lưng chịu đánh.
Gã nhất định phải thừa dịp mình còn có năng lực gấp mạnh càng mạnh phải đi trước một bước, ít nhất áp chế một phần nhuệ khí đối phương rồi hãy tính tiếp.
... nhuệ khí đối phương chưa áp chế bản thân gã đã phải chịu ngăn trở rồi.
Khẩu khí này, là binh gia tất tranh xu thế, tuyệt đối không được thua, không được mất.
... giờ Tập Tà đã rút kiếm ra tình thế có thể đã hung hiểm hơn rồi!
Cho nên gã một mạch sử ra Thanh Sơn nghi cứu trảo đại pháp!
Chiêu này một khi thi triển tình thế sẽ như thế nào?
Không biết!
Có hai nguyên nhân
Một, gã đã ba năm rưỡi chưa bao giờ dùng qua một chiêu này đối địch. Ba năm rưỡi trước gã dùng một chiêu này, chẳng những giết chết địch nhân mà ngay cả Chu Nguyệt Minh cho rằng gã tuyệt đối không giết

được. Ngay cả chính gã cũng cho là không nhất định. Chỉ là công đến rồi thì ý chí chiến đấu địch nhân hoàn toàn tan vỡ, cổ của của hắn cũng nát bấy! Ba năm qua gã vẫn chuyên cần luyện không ngừng chiêu này, đã tinh còn tinh hơn, chiêu này uy lực càng tăng tiến, nhưng tiến đến cảnh giới nào thì ngay cả chính gã cũng không biết.

Hai, gã không có đánh chiêu này ...

Bởi vì kiếm phong đã tới!

Vấn đề là!

Kiếm phong làm thế nào nói đến là đến!?

... kiếm không phải là vấn phân nửa ở trong vỏ sao?

Nhưng, kiếm phong đúng là muốn tới đã tới rồi!

Đen ngòm, kiếm đã tới!

Kiếm phong như thương?

Không hổ Lưu ác điều, gã tung mình lên cao, tránh thoát một kiếm.

“Soạt” một tiếng, từ phía sau lưng gã một bóng đen lướt lên, bay vụt lên trời.

... là một con chim nhỏ rất cục từ trong đêm tối đầy áp lực phóng lên cao.

Điều giữa không trung.

Ác điều người đã ở giữa không trung.

Gã đã tránh thoát kiếm thứ hai.

Song gã còn chưa phản công ...

... gã không phải là không phản kích mà là phản kích không kịp! Tập Tà tập kích bất ngờ, thật sự là quá tà rồi!

Thời điểm gã ở giữa không trung, Tập Tà đột nhiên rút kiếm!

Kiếm rời vỏ!

Kiếm đen như bóng tối.

So với đêm càng đen hơn.

Hơn nhiều!

Người còn sợ hãi hơn.

... gã làm người ta kinh hãi, sát khí ở bên trong bức ra từ thanh đệ nhất kiếm đằng đằng sát khí.

Kiếm công ác điều!

Ác điều rơi từ trên không xuống.

Lực phóng lên của gã đã cạn.

Tiền lực cũng hết.

Dư lực không còn.

... tình thế hết sức hung hiểm!

Trên đời có một số việc, một số vật hết sức trân quý, không kinh qua gian khổ không thể đạt được.

Có một loại rắn gọi là Toản Hầu Phong , người phải dùng động vật tỷ như gà, thỏ, dê cho nó cắn rồi lại dùng lực di chuyển cho răng nanh nó cắn đúng chỗ mới có thể bức ra chân chính độc lực của nó. Khi đó,

người có thể đem mảnh thịt sống mà rắn đã cắn vào cắt xuống , thêm dược thảo, ngâm ướp gia vị, đúng hạn ăn chút ít, nghe nói có thể trị được bệnh suyễn.

Nhưng động vật bị nó cắn thật sự rất thảm.

Và răng của Toàn Hầu Phong cũng không thể bảo toàn.

Con trai cũng một thí dụ. Bởi vì có hạt cát chui bên trong khiến cho nó thống khổ tiết ra dịch nhờn, bọ lấy hạt cát lâu ngày hoá thành trân châu.

Trân châu là có thể bán , nhưng là dùng máu cùng mồ hôi của nó mới có thể có được .

Mà một khi người ta vạch xác nó lấy trân châu, nó cũng sống không được nữa rồi.

Con cóc cũng một thí dụ. Nghe nói vùng Đông Bắc này có một con cóc, người đem tay chân nó băm nhỏ, nó mới vì vô cùng thống khổ mà tiết ra một loại cao, mà loại cao này bôi vào da thịt, trên mặt làm da dễ mềm mại, rất nhiều thiếu nữ thích dùng thứ này.

Nhưng con cóc không còn tay chân cũng vô cùng đau khổ lúc tiết ra loại cao nhuận da này.

Nếu như nó không có loại cao nước này có lẽ cũng sẽ không có nhiều đồng loại của nó bị người ta băm thành thịt nát khổ thảm chờ chết.

Nghe nói có ít người cũng tương tự.

Bọn họ ở nguy nan lúc mới có thể phát huy tiềm năng.

... thậm chí bọn họ không biết mình thì ra vốn có lực lượng lớn như vậy, năng lực mạnh như vậy!

Ác điều không phải loại người đó.

Chính gã cũng biết điều đó.

Tuyệt chiêu của gã trừ Thanh sơn y cự trảo còn có một loại kỳ kỹ danh chấn giang hồ:

... Kỹ độ tịch dương tiên!

Trên tay gã không có tiên.

Đầu gã có.

Gã sử tiên!

Hảo tiên!

Kiểm đã đâm ra!

Một kiếm này phát ra thiên địa u ám khoá hết mọi sinh lộ.

Tà kiếm.

... chiêu số còn tà hơn.

Tập Tà nghiêng người bạt tà kiếm, rút kiếm tà quái chiêu số nghiêng nghiêng cũng cực tà.

Nhất chiêu xuất, kiếm chưa đến, tà ý đã bức nhân.

Nhưng tiên của ác điều đã quán lấy.

Kiểm bị đuôi tóc đen ngóm quán chặt.

... kiếm vốn màu đen, ở giữa đêm tối chỉ toát tà khí chứ không thể nhìn thấy. Nhưng ác điều chỉ cần một ít tà khí ấy liền phát tiên hướng đến. Nhất thời tựa như đêm tối ngưng kết trong không khí.

‘Phốc’, ‘phốc’ ... đúng lúc này hàng loạt thanh âm vang lên, từ phía sau ác điều bay lên hàng loạt con chim nhỏ, chúng dừng lại một chút rồi đảo một vòng vọt lên cao

Xông lên.

Hướng lên cao.

Nó bay hướng lên bầu trời.

Trời đen ngòm cùng lúc này cũng biến đổi.

Mây chợt tan..

Trăng lộ ra ...

Hoa sắp hiện.

Một bầy chim bay lên tạo ra một thanh âm lớn.

Trong nháy mắt, Tập Tà thu kiếm.

Ác điều cũng thu tiên.

Tiên quần trên đầu gã thành một bó đuôi tóc lớn.

Trăng chiếu sáng mặt đất.

Hai người vẫn ở Lộc tử thủy thủ uyển giằng co.

Nhưng từ xa vang lên tiếng động lớn, tiếng chửi rủa âm ỉ, lửa sáng như ban ngày, tiếng người từ Phi Hồng hiện truyền đến

Lúc này chính là lúc Thiết Thủ tìm được Phiêu hồng tiểu ký, phát hiện thi thể Tiểu Hồng khiến đệ tử Nhất Ngôn đường bao vây ‘hung thủ’, mắng chửi rầm rĩ.

Thiết Thủ đang lắng nghe rất hứng thú.

Lúc này đã sang canh tư, bọn họ đang ở Nhất giam viện, ác điều đang chìm dần trong hồi ức.

Nghe đến đó, Thiết Thủ không khỏi hỏi: “... sau đó?”

Ác điều nhàn nhạt nói: “Gã thu kiếm, ta thu tiên. Sau đó, ta đi về phía nơi người gặp chuyện không may, gã không thấy ra tay cũng không ngăn cản.”

Thiết Thủ trầm ngâm nói: “Có lẽ, gã chỉ phụ trách gác trọng địa Cửu Đỉnh thánh, Lục đỉnh lâu. Người không xông vào, gã không cần thiết động thủ.”

Ác điều lẩm bẩm: “Giống như địch thủ ta cũng không cần thiết phải tiếp tục giao đấu, ta đi tới nơi loạn chiến ... ta tới là vì hoàn thành nhiệm vụ, ta muốn cướp đồ. Không phải cùng loại người này liều chết ngọc thạch câu phần, không phải lúc, không đúng nơi.”

Thiết Thủ mỉm cười nói: “Có lẽ, gã cũng phát hiện đuôi của người, mới thu binh, điểm đến là dừng, thoái lui!”

Ác điều lắc lắc đuôi tóc, khẳng định nói: “Không phải.”

Thiết Thủ dò xét hỏi: “Ít nhất, các người cũng đánh ngang tay, ai cũng không chiếm nổi tiện nghi đối phương, không phải là sao?”

Ác điều vẫn cố chấp nói: “Không phải! Ta lấy tóc cuốn kiếm của gã, cổ của ta đã bị kiếm phong tà khí của gã gây thương tích.”

Thiết Thủ an ủi gã :“Nhưng cổ tay phải gã cũng chuyển động mất linh ... bằng không đúng như người nói, gã chưa chắc sẽ để ta mượn kiếm ... Chỉ là, người thật bị thương dưới kiếm phong của gã sao?”

Ác điều ngoan cố nói: “Không phải! Khi động thủ , sau người ta có con chim nhỏ. Có ít nhất một con có thể bay lên nhưng vị trí của nó khiến ngay cả một chút cũng đột phá không được sát khí của gã bức ra... Nói như vậy, ta vẫn thua một bậc. Cổ của ta thật là do kiếm khí xâm nhập nhưng kiếm của gã vẫn không thoát phát tiên của ta!”

Thiết Thủ lắng nghe tự đáy lòng không khỏi hiện lên một tia kính trọng:“Người không cần nói cho ta biết điều này! Ta không có ở hiện trường căn bản không biết ai thắng ai thua.”

Ác diệu tinh thần có chút sa sút nói: “Ta cho người biết, là bởi vì muốn người biết Nhất Ngôn đường quý bí khó lường, Thần Thương hội còn hơn đầm rồng hang hổ, chỉ một Tập Tà đã không dễ ứng phó cho nên ta tất yếu phải cùng người liên thủ ... mà người nhất định phải liên thủ.”

Thiết Thủ cười nói: “Chúng ta hiện tại đã không phải là liên kết ở cùng một chỗ sao? Chúng ta cùng nhau tới phá án mà!”

Ác diệu khẽ cười: “Nếu như người thật có thành ý vậy trước tiên thừa nhận còn nợ ta một ân tình rồi hãy nói.”

Thiết Thủ đã nghe gã nói ra hai lần chuyện thiếu tình, gã biết đối phương thành thực.

Cho nên gã cũng thành thực hỏi: “Tốt! Người nói xem ta làm sao trả lại người cái ân tình này đây?”

Ác diệu thẳng thắn: “Ta muốn xem quyển sách trong ngực người. Nếu không phải ta đã cố ý lần đầu ở Phi Hồng hiên nhìn ngó thất thần bức họa của Diêu Hồng cô nương thú hút sự chú ý của đám gia hỏa kia người có thể thuận lợi lấy tờ giấy từ tay Tiểu Hồng sao? Ta tin tờ giấy mà nàng đưa người là báo cho người đến dưới tàng cây Tử Vi lấy tin.”

Thiết Thủ vốn muốn hỏi ‘Nếu lúc người tới Nhất Ngôn đường, cao thủ của chúng đã vây quanh ta thì người làm sao nhìn thấy ta dấu đi Phiêu hồng tiểu ký?’

Chỉ là gã chỉ nghĩ trong lòng không hỏi ra lời, chỉ nói: “Tại sao người nhất định phải xem? Quyển sách này rất trọng yếu sao?”

“Ta cho là nếu Tiểu Hồng cô nương liều chết nói cho người bí mật này. Hơn nữa là do Diêu Hồng tiểu thư ghi chép lại trước khi bỏ trốn, nó nhất định chính là mấu chốt của án này!” ác diệu nói: “Huống chi, nàng cùng đệ nhất chiến tướng Thiết Tú dưới tay Nhất Ngôn đường Tôn Cương chạy trốn, trong đó ắt có ẩn tình ... ta không chút giấu diếm nói cho người biết rất nhiều việc trọng đại ta hi vọng người nhớ cái ân tình này ...”

Gã nhìn Thiết Thủ từng câu từng chữ nói ra.

“Cho ta xem nội dung của nó!”

Sau đó gã còn nói thêm một câu:

“Ta muốn biết rõ nội tình!”

Thiết Thủ suy nghĩ một chút, rút cục tiện tay đẩy cửa Nhất giam viện ra nói: “Vào đi!”

Trăng lặn, mây tan..

Ngày mai khí trời sẽ tốt.

Ác diệu theo sau Thiết Thủ bước vào phòng trong Nhất giam viện, bọn họ muốn biết vì sao Diêu Hồng bỏ trốn. Tiểu Hồng vì sao gửi lại Phiêu hồng tiểu ký.

Thiết Thủ khi mở ra đọc lướt lần trước đã mơ hồ cảm giác được.

Đây có thể là một ghi chép chí chân chí thành, chí thống chí khổ về tình ái.

Gã đã từng hoài nghi mình có nên đọc hay không?

Gã cũng có mơ hồ.

Cô ai gặp nạn trên Thái Sơn có khỏe không? Nàng đang làm gì đó? Nàng đang suy nghĩ gì?

Trong phòng vừa sáng đèn.

Song bên ngoài sắc trời đã sáng dần.

Phương Đông dần lộ một chút hồng

Yêu hồng.

21. Q.4 - Chương 1: Phong Hoa Tuyệt Bút

Mộng tưởng của nàng là sự náo nhiệt .

Nàng mộng mơ các loại hoa, nàng trồng cây, nàng nuôi mèo, chó cùng chim nhỏ. Nàng mộng mơ thấy gió thổi nhẹ, lá cây đung đưa, mùa thu lay động, nàng nghe thấy được hơi thở của gã. Ngẩng đầu còn có thể nhìn thấy đôi lông mày như cánh chim vỗ cánh muốn bay, còn có một đôi mắt đa tình. Nàng mộng mơ thấy Tam bá, Lục thúc, tứ thẩm, còn có biểu thúc Thanh Hà , biểu ca Thanh Hồ đối với nàng quan tâm, ôn nhu, lời nói nhân hậu ... Nàng nghe được tiếng ca tiêu dao thâm tình, hơn nữa nghe thấy ý vị văn chương, thi hoạ. Nàng ngửi được mùi thịt khô cùng hương mai vàng trộn lẫn trong lễ mừng năm mới, nàng cảm giác được bếp đã nhóm lên rồi.

Mọi người đang muốn dùng các loại phương thức làm cho nàng đi ra ngoài ăn đoàn bữa cơm đoàn viên... Nàng còn giống như đang ngủ trên chiếc giường mềm mại như nhung nhồi lông thiên nga, vì quá ấm áp mà nước mắt lại rơi, song lò sưởi ngoài kia người cũng đang muốn dập tắt, chỉ còn lại có một chút tro tàn, ửng đỏ

Hồng? Không biết Tiểu Hồng hiện tại ra sao?

Diêu Hồng đang ngủ chột vì cái ý nghĩ này mà giật mình tỉnh lại.

Mấy ngày gần đây nàng thường kinh hoàng mà tỉnh giấc, mỗi lần thức tỉnh lý do đều khác nhau, thậm chí mỗi khi thức tỉnh là ở một nơi khác nhau, nhưng mỗi lần cũng đều là vì kinh hoàng mà tỉnh giấc.

Thức còn kinh hoàng hơn.

Phía trước là một núi lửa, đúng là đã cháy hết rồi, chỉ còn một chút dư âm, gió núi rít gào, vu vu, những đốm lửa lập loè. Mặc dù là đã đốt gỗ thành than, nứt nẻ giống như cây sắt tôi qua mà mài lúc lửa đỏ!

Trên núi, lúc gần bình minh đặc biệt hắc ám.

Rất lạnh.

Tiếng gió thê lương.

Diêu Hồng cảm thấy phát rét, thê lương.

Nàng bắt giác kéo quần áo cao lên một chút. Lúc đó nàng mới phát giác hai tay vẫn đang bị vải trói chặt, rất bất tiện.

Ở đây không có chiếc giường êm ái.

Ở đây không có hoa thơm, chim hót véo von.

Ở đây cũng không có người ôn hoà, từ ái.

Nàng đã lâu không ăn thức ăn nóng hổi, nàng thậm chí đã hai ngày không có ăn uống gì.

Này không thấy đôi lông mày tung bay, đôi mắt đa tình.

Gã không có ở đây .

Còn sót lại có lẽ là ở trong mộng bởi vì cảm động mà ở gò má nàng còn lưu lại nước mắt.

Đó là mộng.

Mộng náo nhiệt.

Hiện tại tỉnh.

Sau khi tỉnh lại buồn bã.

Dáng ngồi tịch mịch cổ kính trên núi.

Đêm trên hoang sơn trừ thanh âm êm dịu của chỉ có sự sợ hãi cùng lưu vong.

Mấy ngày qua, chạy trốn trên núi nàng chỉ nhớ một việc, ngoại trừ thiên nguy vạn khổ hay vạn khổ thiên nguy đến cứu tử nhất sanh nhất sanh cứu tử, chính là hoang vu, thê lương cùng với bi ai.

Chỉ một thứ đẹp đẽ chính là lúc mặt trời mọc, mặt trời lặn, lúc hoàng hôn và bình minh mặt trời tròn xoe, ánh hồng toả sáng.

Thậm chí trong cơn cuồng phong bão tố này khiến nó còn sáng hơn bình thường.

Nàng nhìn đồng lửa tàn cũng khó tránh khỏi nhìn thấy ‘người’ nằm bên cạnh đồng lửa.

Không, không thể coi như là người.

Đó là từ thỏ hồng hoang còn sót lại một con dã thú.

Không, không! Cũng không thể xem như là một con thú.

Bởi vì gã hoàn toàn mang hình người, nhưng toàn thân rách nát tung toé, gã không có mảng da thịt nào không rữa nát, không một khí quan nào không dị dạng. Xem như thú cũng là coi trọng thể diện của gã, một con thiềm thừ so với gã cũng còn toàn vẹn hơn. Toàn thân gã đau nhức, xương cốt gãy lìa, co quắp. Tiếng ngáy vang lên như sư tử cùng sói đang giao phối, toàn thân như để cho sài lang cắn nát. Gã mặc dù đang ngủ nhưng răng vẫn nghiến ken két, con mắt phải vẫn mở to nhưng hoàn toàn trắng dã chỉ còn lại có một chút đỏ sậm, giống như bên đọng lại một ít hồng bảo thạch, một màu hồng mê hoặc.

Diêu Hồng nhìn ‘nó’, nàng cùng “vật này” lên núi những ngày vừa qua.

Ngày.

Nàng bỗng nhiên lặng lẽ muốn khóc.

Bất lực.

Thất tán.

Hơn nữa hoàn toàn không chỗ nương tựa.

Tuyệt vọng không chỗ nương tựa.

Cô độc.

Ngoài cửa sổ bóng đêm sáng lên từ từ nhưng vẫn không rõ, phảng phất như có người thổ một búng máu, ở thời điểm này có khi hoá thành một trái tim.

Thiết Thủ cùng ác điều đang đọc Phiêu hồng tiểu ký.

Phiêu hồng tiểu ký đóng thành quyển sách nhưng bên trong chia làm ba tập, hiển nhiên là hai người bọn họ nhớ kỹ.

Thiết Du Hạ cùng Lưu ác điều dĩ nhiên theo trật tự xem Tập một trước. Trang đầu tập một viết hai chữ Hiểu Hồng, đại khái nội dung bên trong ghi nhớ những tâm tình, cũng giống như tảng sáng ánh hồng tràn ngập, tâm tư vui vẻ như vậy lại không viết lại đôi dòng sao?

Chữ Hiểu Hồng màu đen viết theo thể quyên tú, vẻ bề ngoài đầy anh khí nhưng cũng toát ra vẻ trêu chọc, ngây thơ, có vài câu lại ánh lên sự kinh diễm tài tình. Có những ý nghĩ đan xen bộc lộ tài văn chương. Có lúc giống như một ca khúc, có đoạn lại như một câu thơ, như phong hoa tuyết bút.

Những thứ đó đến tập thứ hai Loạn hồng đã hoàn toàn biến thành rồi phong sương cùng tang thương.

Ác điều cùng Thiết Thủ lúc này thời gian vội vã gấp rút dĩ nhiên không cách nào đọc tường tận Phiêu hồng tiểu ký. Bọn họ dĩ nhiên cũng không kịp ghi nhớ nội dung chi tiết của tập Hiểu Hồng. Nhưng đây là Thiết Thủ thân bộ cùng Hắc dạ quỷ bộ, bọn tuy chỉ đọc lướt qua nhưng sự vật, tâm tình của nàng tuyệt đối không như phù quang lược ảnh mà đều ghi nhớ vào trong lòng.

Trong Phiêu hồng tiểu ký phần Hiểu Hồng, Diêu Hồng cô nương đại khái ghi chép lại những năm tháng đã qua của mình, thăm lức.

Nàng có một tuổi thơ và thời niên thiếu rất hạnh phúc.

Khi đó, mẫu thân của nàng vẫn còn sống. Mẹ Diêu Hồng là hòn ngọc quý trên tay Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia ngoại hệ An Nhạc đường Đường chủ Công Tôn Tự, Công Tôn Tiểu Nương.

Công Tôn Tiểu Nương xinh đẹp như hoa chẳng những ở trong võ lâm nổi danh mỹ nữ, ở trên giang hồ được rất nhiều hiệp khách, danh sĩ ái mộ cùng theo đuổi. Ngay cả trong Thần Thương hội các lộ đệ tử, cao thủ cũng có không ít người quỳ gối dưới váy Công Tôn Tiểu Nương.

Công Tôn Tiểu Nương chẳng những người đẹp mà nhân tâm cũng tốt, quảng kết nhân duyên, trong cửa ngoài cửa, tất cả mọi người thương yêu nàng. Nàng còn học được một thân Nhất Trụ Kinh Thiên do Công Tôn Tự đích thân truyền dạy, kinh công cực cao còn tinh thông Tứ đại bí pháp Đạn chỉ thánh thanh, Thánh âm biện huyết, Kim sai tác mệnh, Ngân châm độ hoạt. Chẳng những văn hay mà còn võ giỏi, không những hiền hậu lại có nghĩa khí được người người ca tụng.

Cuối cùng, bởi do Côn Tông Lạc, người quản sự trong Thần Thương hội đường chủ Nhất quán đường một trong nội đường tam đại đường chủ, tận lực tác hợp, Công Tôn Tiểu Nương rốt cục gả ột cao thủ nổi danh siêu quần trong Nhất Ngôn đường, Tôn Cương.

Sau khi Công Tôn Tiểu Nương cùng Tôn Cương kết duyên sự nghiệp Tôn Cương phát triển không ngừng. Không lâu sau đó chủ trì Nhất Ngôn đường Tôn Tự Tấn xuất lãnh tam đao lục động nhất thương thất sát tiêu diệt Ô Hữu bang Ngô thị huynh đệ Thập Bát kỵ, vì Tứ Phân Bán đường Trần thị huynh đệ phục kích tổng đường khi trở về nuốt hận mà thoát. Tôn Cương nhanh chóng thăng lên làm đường chủ Nhất Ngôn đường bởi vì uy vọng hơn người cùng với thanh thế cực lớn của lão, trên giang hồ lúc ấy đã xưng tụng lão là Sơn Quân.

Tôn Cương có Công Tôn Tiểu Nương từ An Nhạc đường cung ứng tài nguyên, tài lực hùng hậu cộng thêm Tôn thị phụ phụ, đối ngoại, đối nội đạo lý rõ ràng, Thanh danh Nhất Ngôn đường Sơn Quân càng hưng thịnh, lên như điều gặp gió. Hơn nữa quyền lực cùng sức ảnh hưởng cũng càng lúc càng lớn.

Lúc này Diêu Hồng chào đời.

Trước khi Diêu Hồng sinh ra còn có một ca ca tên là Tôn Bình. Nhưng mới ra đời không lâu đã mất. Vì thế vợ chồng Tôn Cương xem Diêu Hồng như bảo bối.

Khi đó, Tôn Cương tính tình còn chưa trở nên giống như sau này, thô bạo, thích giết chóc mà đối với thê tử hết sức bảo bọc, cả nhà sinh sống hết sức sự hòa thuận luyến ái.

— đối với sự trưởng thành của Diêu Hồng lúc trước, nhất là từ khi nàng hiểu chuyện, trong tiểu ký chỉ ghi lại chút ít cũng không tường tận. Đó là vì nàng tuổi còn nhỏ, sự tích của cha mẹ nàng cũng là nghe từ nhiều người mà tường tận.

Chỉ là lời đồn đãi về Nhất Ngôn đường cùng An Lạc đường rất nhiều, hai người bọn họ đã nghe qua không ít nên cũng không có gì lạ lắm.

Quả thật là nàng không thể quên cái khoảng thời gian hạnh phúc ấy! Cái khoảng thời gian đắm chìm trong không khí vui tươi mà khi viết lại nàng vẫn thập phần vui vẻ.

Công Tôn Tiểu Nương thường xuyên đưa nàng về nhà mình. Ông ngoại đối với nàng hết sức cưng chiều. Hơn nữa An Nhạc đường tài nguyên phong phú, bà con đông đảo, ai cũng đối với cô bé cực kì thông minh, bé nguyệt tu hoa này thương yêu che chở, khiến thời gian thơ ấu của nàng trải qua hết sức ấm áp, phong phú và nhiều kỷ niệm đẹp đẽ.

Khi đó, Tôn gia dòng chính và phụ thường ở chung một nơi, bao gồm cả trưởng tôn. Thân hữu Công Tôn, Trọng Tôn ở An Nhạc đường đoàn tụ An Nhạc đường, thật có thể nói là tại vùng võ lâm Đông Bắc là một thiên đường an cư lạc nghiệp.

Đối với Tôn Diêu Hồng, năm tháng ở An Nhạc đường luôn bình an, vui vẻ . Chỗ đó có thân nhân của nàng, trưởng bối, bạn bè, nha hoàn, gia đình ... toàn gia hoà thuận vui vẻ.

Mùa hè, bọn họ ra hồ sen bắt ếch, thả diều trên đồng cỏ, tú thăm sen cho nàng que hạt sen đường phèn, biểu ca Thanh Hồ len lén đưa cho nàng con tò he. Hàng đêm phe phẩy quạt ngồi nghe người lớn thuật

chuyện xưa, bắt giặc nghĩ lại ... tất cả mọi người đều đặc biệt thương nàng.

Mùa đông, có một ngày tuyết rơi đúng lúc, hoa mai trong một đêm bùng nở, vạn cây ngàn nhánh trở đầy băng hoa. Biểu thúc Thanh Hà đặc biệt dùng tiền khắc một tượng đá là cầm tinh của nàng, Lục thúc mua cho nàng một chiếc áo nhung đỏ mặc mừng năm mới ... Có một năm, pháo nổ tung trời trên mặt tuyết trắng điểm đầy xác pháo hồng ai cũng ưa thích cô bé tinh nghịch, xinh xắn động lòng người đầy cả.

Nàng thích đặt tên cho những cây cối trong sân nhà, ngay cả mèo chó cũng không buông tha.

Nếu như nàng thích trái cây, mắt thấy nó trưởng thành, thành thực, nàng không ăn được, nó sống có sinh mạng, người khác ăn nó nàng sẽ vì nó mà khóc.

Có lần nàng lên cả bà vú Hà đại mục người hết sức thương yêu nàng khắc tên của nàng lên một quả lê. Hà đại mục ban đầu không để ý, tình cờ đứng dưới cây lê bỗng nhiên phát hiện thấy trên quả lê có khắc chữ Hồng.

Nàng không ăn lê nữa thậm chí ngay cả nước lê cũng không dám uống.

Sau Thập nhị thức Tôn Cự Dương nói với Hà đại mục ‘Chữ Hồng kia chắc là Diêu Hồng cô nương cầm giấy mà viết trước sau dán lên quả lê. Trải qua hồi lâu dầm mưa dãi nắng đến khi xé đi mảnh giấy chữ Hồng hiện ra do màu sắc bất đồng nhìn qua giống như ăn vào quả lê vậy.’

Thập nhị thức bác học đa tài, cơ trí hơn người giải thích mới khiến Hà đại mục không còn nghi hoặc.

Ngày qua ngày Diêu Hồng vui cười nhiệt náo, đùa giỡn với Công Tôn Yêu Hồng cùng Chu Thái Hà, Lâm Phong cùng nhau nghịch tuyết dưới ánh mặt trời. Nắng chiều nhàn nhạt, cuộc sống trôi qua thật sự thoải mái,

Sau nàng lớn lên trong nhà có chút chút ít chuyển biến.

Đương nhiên là chuyện không vui lần lượt tới.

Tuy nhiên, thay đổi là đến từ nam nhân.

Bởi vì trong An Nhạc đường xuất hiện hai nhân vật vô cùng xuất sắc, bọn họ rất trẻ tuổi, cũng rất phi thường.

Một người tên là Tôn Thanh Hà.

Một người tên là Công Tôn Dương Mi.

Tôn Thanh Hà khi đó khoảng hai mươi mấy tuổi, vốn là nhân tài mới xuất hiện tại Nã Uy đường Thần Thương hội, nhưng gã hình như vì không thích Nã Uy đường sát phạt quá nặng, nên đề nghị với người chịu trách nhiệm quyết sách trong Nhất quán đường xin điều tới An Nhạc đường. Chuyện này có thể cũng bởi vì gã luôn luôn đối với Đường chủ Công Tôn Tự hết sức ngưỡng mộ.

Người này so với người khác rất khác biệt. Sơn Đông Tôn gia mọi người lấy thương pháp thành danh, gã lại luyện được tuyệt thế kiếm pháp, sáng tạo lối đi riêng, kiếm pháp chỉ công rất ít thiêu thủ gọi là Nhất Trụ kiếm.

Kiểm pháp của gã giống như là nước xuôi dòng không giống như đâm tới. Động tác của gã cũng như mây trôi tự nhiên chứ không phải cố ý mà làm.

Ngay cả mẹ ruột của nàng cũng nhìn không được tán tụng khinh công của gã: “Thấy thân pháp tuyệt mỹ của gã không khỏi nghĩ rằng mình đang tàn phế .”

Nhưng Tôn Thanh Hà đối với mẫu thân nàng lại rất ngưỡng mộ.

Gã từng khen ngợi Công Tôn Tiểu Nương với thập nhị thức Tôn Cự Dương.

“Cái khí chất cao nhã, uyển chuyển như thế khiến ai cũng khó mà bắt chước, cùng nàng đứng chung một chỗ, cứ như mình vừa lăn dưới đất đứng lên toàn thân đầy bùn.”

Lúc ấy, Tôn Thanh Hà ở trong võ lâm đã rất nổi danh.

Võ công của gã rất cao từng đánh bại cường địch là Vô Toán.

Đương nhiên gã cũng gây thù hằn vô số.

Gã nổi danh ngoài chiến tích cũng bởi gã rất phong lưu.

Nơi gã lướt qua luôn lưu lại danh phụ bạc.

Lưu tình khắp nơi .

Nhưng tình của gã cũng như gió thoảng.

Bởi vì gã rất không giống người bình thường, vốn nhạc cao ít người hoạ, lại trêu hoa ghẹo nguyệt lãng tử lưu danh, mà khi xuất thủ vừa vô cùng lăng lệ, cực kỳ lợi hại, quyết không dung kẻ địch, cũng không nương tình với kẻ thù, thậm chí đồng môn cũng gọi gã là Dâm Tình Kiếm Ma.

Gã mặc kệ.

Cũng không để ý.

Gã không quan tâm.

Gã không nghĩ sẽ nhận lỗi với ai nên mặc kệ người khác nghĩ gì.

— phảng phất chỉ cần gã thích người, để mắt đến người, người có gọi gã là tên vương bát đản cũng không sao. Nhưng nếu như gã không thích người, căm hận người, cho dù người khẩu đầu kêu to “Đại gia”, “Đại hiệp”, gã cũng một kiếm lấy mạng của người!

Gã chính loại người như thế.

Mẹ Diêu Hồng rất tôn trọng Tôn Thanh Hà.

Có lần nàng nghe mẫu thân nói với thập nhị thúc Tôn Cự Dương: “Chỉ có người bất phàm như vậy mới có thể mang đến vinh dự cho Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia chúng ta.”

Một người khác, có thể sánh bằng Tôn Thanh Hà hơn nữa còn rất trẻ.

Khi đó, gã hoàn toàn là có thể nói danh phù kỳ thực, ngựa non háu đá, thiếu niên anh hùng.

Gã là Công Tôn Dương Mi!

Công Tôn Dương Mi là con của lục thúc Công Tôn Dư.

Con trai độc nhất.

Gã cùng Tôn Diêu Hồng giống nhau đều là nhân vật hậu sinh được sủng ái trong hàng ngàn hậu duệ Thần Thương hội.

Công Tôn Dương Mi là một thiếu niên.

Lông mày gã rất đẹp trông như hai cái lông chim đen tuyền. Gã chịu ảnh hưởng rất lớn của Tôn Thanh Hà, gã cũng bỏ thương pháp mà luyện kiếm pháp. Hơn nữa, từ rất sớm trong Thần Thương hội lan truyền ra gã tự sáng tạo ra một bộ Dương Mi kiếm pháp. Chưa tới hai mươi tuổi gã đã liên tục chiến đấu ở các chiến trường Đông Bắc, giành được thanh danh, nhất tề cùng tam nhân kinh sư tề danh.

Đây là thời điểm của anh hùng xuất thiếu niên Dương Mi xuất kiếm.

Hai người này ngày sau đối với Thần Thương hội còn có An Nhạc đường cùng Nhất Ngôn đường ảnh hưởng rất lớn. Đối với mẹ con Tôn Diêu Hồng khi còn sống còn ảnh hưởng lớn hơn nữa!

Công Tôn Dương Mi khi đó trong võ lâm đã có một chỗ đứng nhất định.

Nếu như nói Tôn Thanh Hà là anh hùng trong Nã Uy đường Thần Thương hội thì Công Tôn Dương Mi chính là thiếu hiệp của An Nhạc đường.

Hai người bọn họ đều nổi danh.

Hai người bọn họ hào quang chói mắt.

Bọn họ xê xích nhau chừng mười tuổi, ở một lần tỷ đấu (không người nào có thể biết kết quả trận chiến ấy!) hai người bọn họ lại càng quý mến lẫn quý trọng nhau.

Tâm đầu ý hợp.

Chỉ là, Tôn Diêu Hồng biết Công Tôn Dương Mi nhưng không phải là gặp mặt mà là qua một bức tranh.

Nàng thưởng lãm không phải là Công Tôn Dương Mi mà là bức tranh của gã.

Nàng từ nơi ở của người bạn thân Công Tôn Yêu Hồng xem rất nhiều bức tranh.

Có khi là tranh sơn thủy.

(làm sao mà bức tranh sơn thủy chỉ bằng vài nét phỏ phác đã có thể biểu hiện một tình cảm mãnh liệt lại đầy chí khí như vậy!?)

Có khi là hoa và cây cảnh.

(làm sao bức tranh hoa hoa thảo thảo cũng có thể vẽ ra được tình cảm như vậy hơn nữa còn tràn đầy thâm tình!?)

Có khi là bức vẽ người phụ nữ.

Tôn Diêu Hồng thích nhất chính là gã vẽ các cô gái

(sao lại giống ta thế!?)

(gã gặp qua ta ư!?)

(gã là ai vậy?)

Diêu Hồng xem những bức tranh gã vẽ các cô gái liền nhận thấy đúng là rất giống nàng, bất giác gương mặt ửng hồng.

Ngay cả Hà đại mục, Tôn thập nhị thúc, Yêu Hồng, Tiểu Hồng ... cũng cảm thấy bức tranh gã vẽ rất giống nàng.

“Mỗi cái nhăn mày, nụ cười quả thực giống nhau như đúc!”

Bọn họ cũng nói như vậy.

Khi nàng biết gã họa sĩ tuổi chỉ bằng nàng thì trái tim nhảy liên hồi như hươu chạy. Đến nỗi Tiểu Hồng, Yêu Hồng đều cười nói sẽ giới thiệu người họa sĩ ấy cho nàng làm quen. Nàng vì e lệ, cũng không khỏi có cảm giác thân mật khó hiểu còn có nguyên do không hiểu được nhưng có điểm giống tình ý hơn là e sợ, toan tính nên nhất quyết cự tuyệt.

Mặc dù cự tuyệt nhưng sau rất hối hận.

Chỉ là, hữu duyên đúng là vẫn sẽ có duyên .

— mặc dù hữu duyên không nhất định có kết quả.

Thời điểm gã vẽ cũng đã sớm nghe nói qua trong gia tộc có một mỹ nhân.

Nhưng gã cho tới giờ chưa từng thấy qua nàng.

Cũng không có khát vọng nhìn thấy nàng.

Chẳng qua gã cảm thấy cô đơn.

Gã tài hoa nhưng phát tiết quá sớm làm gã cô tịch. Gã gơ roi đánh ngựa chạm tới không chỉ là gió còn có sự cô đơn. Gã ngắm mặt trời lặn trên sông dài, đó là vòng tròn mang màu hồng cô tịch. Gã ngắm khói bốc thẳng trên đại mạc, cũng là một đường thẳng cô liêu. Gã xuống phố dùng binh khí đánh nhau, đâm máu khổ chiến, giành được thắng lợi còn có mang theo thương thế. Đau đớn cô tịch. Gã tung hoành chiến đấu ở các chiến trường, thắng hiểm đại địch, chém giết thù nhân, trở về vinh dự, cũng là ôm một nỗi cô liêu.

Gã vẽ tranh, thật ra thì vẽ đấy không phải là sơn thủy, không phải là hoa cỏ càng không phải là mỹ nữ mà là tịch mịch.

Gã nháy mắt nghe thanh âm, nghe được chính là tịch mịch.

Gã nuôi một con chó nhỏ, thật giống như đang nuôi tịch mịch.

Gã hình như là dùng tịch mịch viết thành .

Kiểm pháp cũng thế.

Tịch mịch.

Tịch. Mịch.

Tịch mịch.

Tịch

Mịch.

Hơn nữa cô tuyệt.

Khi đó gã vẫn còn trẻ cũng sợ yêu.

Gã cảm thấy yêu dễ dàng sẽ hủy diệt một người, thậm chí nếu so với hận thù sát thương còn lớn hơn gấp bội.

Yêu là muốn giao ra bản thân.

Cho nên dễ dàng thua chính mình.

— yêu ắt khổ não, không yêu cũng chẳng sao.

Gã sợ yêu.

Gã cố ý trốn tránh tình yêu.

Cho đến khi gã gặp Diêu Hồng.

Nghe tim nàng đập.

Nghe tiếng lòng nàng.

Ngày đó hoàng hôn, đưa mắt nhìn hồng, ánh nắng chiều đầy trời, từng tia nắng nhảy nhót xuyên qua bức tranh.

Nàng ở hậu hoa viên Tiêu Tương quán An Nhạc đường bỗng nhiên cảm xúc dâng lên thối lên khúc loạn hồng, loạn hồng bay qua cho thu đi, hoa rơi người đứng, vũ yển song phi.

Gã nghe được tiếng nhạc du dương.

Gã hoàn toàn cảm nhận được sự tịch mịch trong khúc tiêu.

Trong nắng chiều gã nghe thấy.

Ngơ ngẩn.

Gã đột nhiên cảm giác đau lòng.

Ngây dại .

Gã tìm được nàng.

Thấy nàng.

Chết đứng.

... gã, cả đời này, không phải là vì thấy nàng mà đến đấy sao?

Ước hẹn lục sinh tam thế làm sao chính mình cơ hồ đã quên, thiếu chút nữa bỏ lỡ?

Nếu cứ như vậy bỏ lỡ chẳng phải chính mình đến nhân gian một chuyến này phí hoài sao.

Công Tôn Dương Mi gặp được nàng, mới biết được cái gì gọi là sợ hãi. Gã trước kia trong chiến đấu cũng không sợ. Đang lúc kịch đấu cũng chưa từng sợ, sống chết trước mắt càng quên sợ. Song khi gã gặp được Diêu Hồng gã rốt cuộc biết rồi cái gì gọi là sợ hãi.

Gã sợ chính mình không đủ anh tuấn tiêu sái khiến Diêu Hồng Hội sẽ không để gã vào mắt. Gã sợ mình quá thô lỗ không văn nhã, đường đột giai nhân. Gã sợ chính mình hôm nay không có nghe thấy tiếng tiêu mà đến vậy chẳng thể gặp gỡ khiến trọn đời di hận sao. Gã sợ mình chết sớm nên không thể cùng nàng răng long tóc bạc. Gã sợ mình mất đi trí nhớ, đến nỗi không thể tương tư nàng. Gã sợ nỗi sợ của mình thành sự thật. Gã sợ bị bệnh. Gã sợ. Gã sợ..

Gã sợ mất nàng,

Thật ra thì gã căn bản không cần phải lo lắng.

Bởi vì nàng vừa nhìn thấy gã , cũng biết chính là gã.

Gã tới.

Là gã tới.

Nàng biết người đồng lứa nàng đợi, chờ, người duy nhất nàng chờ rốt cục đã xuất hiện.

Nàng thích gã vẽ mặt đang lúc lộ ra ngạo khí, phảng phất mỗi nhất cử nhất động cũng đủ để lu mờ ánh sáng trăng sao, mỗi một cái giơ tay, một cái nhấc chân đều rực rỡ.

Trăng quá già rồi, ánh sáng của nó đã không chiếu rõ mặt của bọn họ.

Sao quá mềm yếu rồi, mệnh mang so sáng cũng thấy không rõ đường đi của bọn họ.

Tuy nhiên, gã chỉ tập trung vào nàng.

Thâm tình.

Nàng yêu cái giọng nói của gã, giống như một câu nói trong sách “”Đọc sách, học tập nhiều hơn nữa để mong chờ tương lai chẳng khác nào trời buộc tự do tự tại của hiện tại, như đeo đá vào chân!” nếu là người khác nói ra chẳng cần nói nhiều cũng rất chi là vô lễ.

Nhưng khi gã nói ra là khí phách cũng là không khí trong lành.

Còn có thành ý.

Cho đến bọn họ ở chung một chỗ đến lúc phân không rõ ai là ai, không còn nhớ đến thời gian, gã mới biết được thì ra là nàng là Tôn Diêu Hồng, nàng mới hiểu được thì ra là gã chính là Công Tôn Dương Mi.

Nhưng lúc đó bọn họ đã quyết định, riêng của mình, bọn họ đem hết cái sức lực của mười tám, hai mươi năm nghỉ ngơi dưỡng sức đã qua oanh oanh liệt liệt yêu đương một trận. Hơn nữa bọn họ nguyện ý sẽ cùng nhau ứng phó và gánh chịu mọi hậu quả.

Đến lúc này, nàng mới biết được tranh là do gã vẽ.

Thì ra là bàn tay sử kiếm đó cũng có thể vẽ ra bức tranh như vậy.

Nàng vì gã thổi tiêu.

Gã thích nghe.

Tình yêu như một giấc mộng đẹp.

Gã vì nàng vẽ tranh.

Gã vẽ nàng.

Nàng ở Tiêu Tương quán ngâm thơ, gã mô tả nàng, vì nàng mà vẽ, vì nàng vẽ ra ngàn loại khí chất trăm loại phong tình, gió thu tinh tế, lá lá ngô đồng, màu đỏ như lửa, bay loạn như máu, vẽ nàng như người ta thiên hô vạn hoán, thiên ngôn vạn ngữ nhưng không một tiếng động đổ vào trong bút hoạ.

Bức tranh hoàn thành.

Người người đều nói thế là đủ rồi. Vốn là ta đối với Kim Đồng Ngọc Nữ lẽ dĩ nhiên người người ca ngợi, đối với bọn họ ân ái lại càng không mong tưởng uyên ương.

Nhưng nàng tự mình cho là không giống.

Bởi vì cho dù giống nữa, rất giống, càng giống cô gái khi gã chưa thấy nàng, không thấy nàng trước đó cũng đã vẽ bức tranh ra, viết ra rồi đến nỗi khi gã nhìn thấy nàng sau, vẽ nàng thì lại trở nên xa xôi không thành thật rồi.

Điểm duy nhất giống ngược lại là khí chất.

Cùng với chút ít cảm giác không thể nói rõ, là phong tình.

Đọc Phiêu Hồng tiểu ký đến đoạn này Thiết Thủ chợt nhớ tới ở bức tranh trên vách ở Phi Hồng cư.

Bức tranh vẽ cô gái.

... nàng cười lúm đồng tiền rực rỡ nhưng ánh mắt tịch mịch.

Tay áo nàng giống như ngọn nước lưu động, động là một loại phong tư, hàng ngàn chuyển động là hàng ngàn loại phong tư. Ai cũng có thể nhìn ra, họa sĩ đối với cô gái trong bức tranh trong lòng có vạn điều muốn nói, cũng vì một tiếng cười trong trẻo mà hạ bút.

Gã vì nàng mà đau.

Đau đớn.

Nhưng từ bóng hình xinh đẹp của nàng vẫn toát ra cái cảm giác cô liêu làm cho không người nào có thể quên được, tựa như nàng đã cô độc tự trăm năm rồi, tịch mịch đã ngàn năm rồi! Nếu như trong bức tranh sắc đẹp cô gái là vĩnh hằng thì nói như vậy về cô tịch của nàng cũng giống nhau không khác biệt.

Tại sao gã có thể vẽ bức tranh về nàng như vậy?

Vì sao gã ở trong lúc mà tình yêu cuồng nhiệt lại vẽ ra nàng như thế?

Thiết Thủ biết cách làm người của gã.

Gã là loại người đứng ở bất kỳ địa phương nào cũng tựa như gã chính là chủ nhân của địa phương đó.

Tung hoành nhưng không câu nệ.

Thiết Thủ hiểu rõ loại người này.

Gã vốn biết loại người này.

Hắn vốn là phân nửa mục đích mà gã đến đây. Gã vì hắn mà xông vào Nhất Ngôn đường, còn có thể vì hắn mà xông lên Thái Sơn.

Gã tới, đã không có lựa chọn nào khác.

Thiết Thủ nghe qua gã nói đến chuyện của nàng thì gã thậm chí cho là bản thân gã yêu nàng đến tận chân tơ kẽ tóc.

Gã có thể bằng vào ánh mắt cũng đủ để đem dịch tửu xé thành vạn mảnh.

Nhưng gã vì sao phải vẽ nàng như vậy? Tình yêu chân thật như vậy. Sâu như vậy. Điên như vậy, cuồng như vậy, dưới ngòi bút gã, nàng, lo lắng như vậy, ưu tu như vậy, lạnh lẽo như vậy, buồn bã như vậy!

... chẳng lẽ ngay khi gã đang cùng nàng hạnh phúc đã cảm thấy được tương lai của bọn gã là không may mắn? Cái cảm giác không nắm chắc, không biết dừng lại trước vực sâu?

Thiết Thủ không biết. Thiết Thủ không hỏi.

Khi đó gã chỉ biết là hấn đang yêu.

Bọn họ ở kinh sư, tương giao tâm đầu ý hợp, nhưng gã hay vội vàng trở về Đông Bắc.

Bởi vì nàng ở đó tim của gã sớm đã bay trở về.

Sau đó rất lâu cũng chưa có tin tức của gã.

Thiết Thủ khi đó còn chưa xem bức họa này.

Gã trong một cuộc chiến mà biết gã, hai người không đánh không quen biết, hết sức thân thiết.

Gã chính là người gọi là Dương Mi kiếm hoặc Dương Mi tài tử Công Tôn Dương Mi.

Tảng sáng.

Thiết Thủ cùng ác quỷ còn đang học “Hiểu Hồng” .

Bọn họ sắp lên đường, lên Thái Sơn, giết Sơn Kiêu, cứu Diêu Hồng.

Nhưng gã vẫn chưa đọc xong phần Hiểu Hồng trong Phiêu Hồng tiểu ký.

Bọn họ còn đang đọc.

Đọc nàng.

Buổi sáng sớm trời rất lạnh.

Phía ngoài truyền đến tiếng hành binh huyền ảo, khí thế sát phạt nồng đậm.

Trên thực tế “Nhất Ngôn đường” mấy ngày nay luôn đặng đặng sát khí.

Nhưng trong Nhất giam viện danh bộ Thiết Thủ, còn có quỹ bộ ác quỷ đều đang đọc ‘Phiêu Hồng’. Hiểu rõ tâm tư Diêu Hồng mặc dù cảm thấy trong lòng có chút mát mẻ nhưng trên mặt phát lạnh.

... người đã lạnh như vậy, trên núi nhất định còn lạnh đến đâu?

Trên núi tuyết có rơi không?

.... nàng chịu nổi chăng?

Phần Hiểu Hồng đến đoạn sau, rõ ràng có khúc ngoặt.

Đầu tiên là lời đồn.

Bởi vì Công Tôn Tiểu Nương thường nấn ná ở nhà mẹ đẻ An Nhạc đường khó tránh khỏi thị phi.

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, nói thầm, phao tin. Lúc ban đầu là đồn Công Tôn Tiểu Nương cùng Tôn thập nhị có quan hệ không thể cho ai biết.

Tôn thập nhị vì tị hiềm, không muốn liên lụy Công Tôn Tiểu Nương cho nên dứt khoát buông bỏ mọi thứ rời xa Đông Bắc về chủ trì Lão mẫu động tại vùng Chiết Giang chuyên phụ trách liên lạc giữa Thần Thương hội cùng Giang Nam đồng đạo.

Có lời đồn khác rằng Tôn Cương biết Tôn Cự Dương cùng ái thê có mập mờ rất tức giận. Lão từng tìm tới Tôn Cự Dương tính sổ, Tôn Cương giận dữ mắng mỏ tôn thập nhị ‘Không nên ngay cả chị dâu của mình cũng đã tâm lang sói!’ Tôn Cự Dương thì cãi lại ‘Có thể vũ nhục ta nhưng không thể khinh nhờn Tiểu Nương!’ Cho nên hai người đại chiến trong An Nhạc đường, Sơn Quân Tôn Cương đánh trọng thương Tôn Cự Dương. Bởi vì bị thương mà lão chạy trốn chết đến Lão mẫu động giữ mạng, miễn cưỡng cầu sinh, công lực không lớn bằng lúc trước, cũng không hỏi chuyện giang hồ nữa.

Nhưng lời đồn đãi cũng không vì Tôn thập nhị mai danh ẩn tích mà tiêu tán.

Lần này lời đồn đãi là về Tôn Thanh Hà.

Thanh danh gã trước giờ rất không tốt, nhưng trong Thần Thương hội vì kiếm pháp cực cao, tài cán hơn người nên trước đến giờ đều bị người ta đàm tiếu.

Nữ vẫn là Công Tôn Tiểu Nương.

Cho dù nàng đã lớn, lập gia đình, có con nhưng vẫn xinh đẹp rạng ngời. Nàng chưa lập gia đình chỉ như một giọt nước long lanh. Sau khi cưới chồng lại như một cuộn sóng tung mình rung động. Khi nàng còn là con gái bọn họ luôn nghĩ rằng không có nàng quả thực chuyện bi thảm của đời người, có người còn cảm thấy rằng lòng mình đã chết. Khi nàng đã trở thành thiếu phụ thì không theo năm tháng qua mà trở nên già cỗi mà ngày càng thành thực, theo tuế nguyệt mà mài giũa hoàn hảo hơn, phẳng phất như chẳng già đi mà ngày càng phong quang hơn.

Tôn Thanh Hà ngày qua ngày cũng chỉ như thế tục công tử, hơn nữa phóng đảng khôn cầm, hoàn toàn không đếm xỉa dư luận.

Mọi người đối với bảo bối trong mộng của mình cách nhìn thường thường là không phải vô cùng mong đợi mà thà rằng ngọc nát.

Lời đồn đãi đối với bọn họ mà nói tuyệt đối không đáng tồn tại.

Tôn Thanh Hà cũng không phải là Tôn Cự Dương, gã đối mặt lời đồn đãi kiên định phản kích. Tựa như gã không tiếc giết hổ chém gấu lột da bọn chúng trải dài dưới đất từ Lao Sơn cho tới núi tuyết Côn Luân cũng như nhau ...

Nhưng Tiểu Nương làm không được.

Nàng dù sao cũng là nữ tử.

Nàng chịu không nổi đủ loại thị phi, đàm tiếu.

Lời đồn đãi thương người có khi càng sâu hơn đao chém.

Tôn Thanh Hà kiên định, kiên cường, cũng không nguyện đẩy nàng vào chỗ khó. Cộng thêm gã hành sự tuý vào suy nghĩ của mình, yêu ghét rạch ròi khiến ở Đông Bắc đã gây thù hằn không ít, ở Thần Thương hội cũng tứ diện Sở ca. Gã đối với chế độ Tôn gia cũng có nhiều bất mãn. Cho nên, gã cuối cùng tôn trọng quyết định của nàng, gã cũng bước chân theo Tôn thập nhị.

Gã đi.

Rời Đông Bắc.

Gã thậm chí tiến hơn một bước, thoát ly Thần Thương hội.

Công Tôn Tiểu Nương thì trở về Nhất Ngôn đường.

... Chỉ có cùng vị hôn phu ở chung một chỗ nàng mới có thể bỏ qua mọi lời đồn đãi.

Nàng mang Diêu Hồng rời khỏi An Nhạc đường.

Lúc này từ nét chữ ghi chép đã rõ ràng có thể cảm giác được:

Nàng đối với cha mẹ trong lúc nổi lên xung đột cùng mâu thuẫn đã cảm thấy hết sức lo âu bất an.

Nhưng ở phương diện của nàng, hơn nữa ở trong chuyện tình cảm cũng chưa quá mức thất vọng.

Bởi vì Tôn Cương mặc dù đối với thê tử có sự khấn trương, hơn nữa rất tức giận nhưng cũng không phản đối Diêu Hồng cùng Công Tôn Dương Mi lui tới, còn ra sức tài bồi.

Cho nên Công Tôn Dương Mi gia nhập Nhất Ngôn đường.

Gã còn được nể trọng, trở thành cánh tay phải của Tôn Cương.

Diêu Hồng mặc dù trở lại Nhất Ngôn đường nhưng vẫn vì chuyện của cha mẹ mà lo sợ nghi hoặc. Cho dù vậy chuyện này cũng không có khiến nàng cùng Công Tôn Dương Mi phân ly. Chỉ là nàng đã không thể thấy toàn gia bên ngoài hòa thuận, ấm áp.

Nàng trở ‘nhà’ nàng.

Bởi vì ... ‘Nhà’ nàng cảm thấy tương đối lạ lẫm, cho nên nàng trồng rất nhiều loại hoa.

Hoa màu hồng.

Công Tôn Dương Mi từ từ nhận được sự trọng thị tín nhiệm của Sơn Quân, nhận trách nhiệm nặng nề, công việc bận rộn thường xuyên ra ngoài. Nàng như tảng đá lớn giữa rừng hoa, nàng lưu luyến, nhớ nhung nhiều, rất nhiều, nhiều lắm cuộc sống lúc trước.

Đáng tiếc, hoa đẹn ít khi nở..

Hoa không hồng ngàn ngày.

Hiểu Hồng đến đây dừng lại, tựa như phong hoa tuyết bút.

Mặt trời ló dạng ở phương Đông.

Sắc trời sáng rõ.

Bóng ngọn Thái Sơn cao vút đổ xuống theo ánh sáng mặt trời. Đổ xuống người Thiết Thủ cùng ác quỷ bên cửa sổ.

Đường lên núi gập ghềnh, núi cao dốc đứng nhưng rất bình thường dưới mắt bọn họ.

Bọn họ nhân giới vốn rất cao.

Cũng chỉ xem thử đoạn như thế nào?

Vận khí như thế nào!

22. Q.4 - Chương 2: Nữ Tử Nhiều Tai Kiếp 2

Nàng biết mình vận khí không tốt. Lúc trước nàng đương nhiên không có cảm giác này, nàng chỉ biết mình rất vui vẻ, rất sung sướng, người người thương nàng. Từ sau khi sanh nàng, sự nghiệp phụ thân liền như mặt trời chính ngọ, uy danh cái thế. Nàng sống ở nhà ông ngoại, An Nhạc đường cũng hết sức thịnh vượng. Cho đến mức nàng ở Tiêu Tương quán trồng hoa, hoa sen cũng đặc biệt tươi tốt, đặc biệt ngát hương. Thương nàng Lục thúc cũng phát tài, tiếc nàng Hà đại thẩm cũng sanh đôi. Ngay cả nàng nuôi mèo chó, cũng vừa mập vừa khoẻ mạnh, tinh nhanh lanh lợi, có con chim còn có thể nói tiếng người. Ngay cả một loại cá nghe nói trên đời hiếm thấy nàng cũng nuôi sống một đôi, mà còn có thể tại ngày lễ phát ra thanh âm chúc tụng. Lễ mừng năm mới mùa xuân trong suốt mười lăm ngày, một con kêu “Cung cung cung cung” , một con gọi “Hỉ hỉ hỉ hỉ” .

Ngay cả khi nàng trồng một hạt tiêu đỏ nó cũng trở thành tiêu vương, cả mẹ nàng cũng không nhịn được mà thốt:”Màu đỏ này thật là chói mắt quá!”

Chỉ có điều năm, sáu năm trước tất cả mọi chuyện đột nhiên trong một đêm biến đổi.

Đêm hôm đó, từ Thái Sơn cuộn tới một trận cuồng phong, đại khái muốn vùi vàng cuốn tới Lao Sơn thì phải. Hoa cỏ một đêm tan mất, sáng ngày trong vườn hoa tàn hồng phủ rợp, khắp nơi hoang tàn.

Sau lần đó vận khí của nàng ngày càng sa sút, chưa bao giờ sống vui vẻ được nữa.

Lúc này, nàng mới biết được thì ra là trước kia đủ loại tao ngộ cũng là do vận khí tốt mà ra.

Thì ra là vận khí tốt là như vậy.

Đáng tiếc lúc nàng nhận ra thì không còn kịp quý trọng.

Người luôn là mất đi mới hoài niệm.

Lúc mất đi mới biết quý trọng.

Nàng bây giờ là người bất hạnh .

... nữ tử nhiều tai kiếp.

Nàng đang ứng kiếp.

... kiếp nạn khi nào tới?

Tai kiếp nặng nề, có khi nàng thật muốn chết.

Nhưng nàng không thể chết được.

Ít nhất bây giờ không thể.

Bởi vì nàng còn có tâm nguyện chưa thành.

... nàng vốn dễ dàng nhớ ơn người khác, nàng đối với hết thảy trong lòng đều rất cảm kích. Cảm tạ cha mẹ sinh ra nàng, thân nhân nuôi nấng nàng, mọi người thương nàng. Cảm tạ nàng được mỹ lệ, khỏe mạnh. Thậm chí đối với bốn mùa lui tới, hoa nở hoa tàn cũng sinh cảm động, cho đến hiện tại...

Mà nay, nàng có thù phải trả.

Nàng đã thù sâu như biển.

Nàng có huyết hải thâm cừ.

Ánh hồng bình minh, hận sâu như biển.

Tầng tầng mây phủ.

Lớp lớp thù.

Không chỉ là thù, còn là buồn.

Nàng nghĩ người này trong lòng liền thăm nào.

... trên thực tế, ‘hắn’ chỉ sợ không thể nói là một ‘người’.

Một ‘Người’ như vậy: tóc của hắn dựng đứng như Lang Nha bồng, như mũi tên nhưng ở giữa đầu một mảng lớn trống trơn, ngay cả một cọng lông tóc cũng không có. Nhưng chiếm cứ khoảng trống ấy không là da đầu, mà là một màu xanh biếc, ánh nắng chiếu thẳng vào mơ hồ lấp lánh ánh sáng tà dị, ánh trăng chiếu vào lấp lánh điểm hàn quang.

Nhưng hắn không phải là ‘Cá’ Mặc dù chẳng bao giờ hắn ngủ ngon nhưng bốn cái răng nanh vẫn lộ ra miệng, thanh âm vang vọng ‘răng rắc, răng rắc’ như đang cắn một quả dưa. Có khi còn đột nhiên phun ra mấy lời mắng nhiếc, vung đánh mấy quyền. Trên núi tình cờ lui tới vài con thú hoang chợt nghe thấy cũng sẽ cong đuôi chạy trốn. Ngay cả đám gấu to gan vùng Đông Bắc cũng không ngoại lệ. Khi đó, mặt của hắn đột nhiên xanh lè, hàm răng nhe ra, đầu lưỡi duỗi dài, liếm cái đốm đen thui trên mặt ... thật ra thì chỗ đó là một cục thịt nhão, theo lý hắn là đầu mũi của hắn. Chỗ hắn nằm ngủ sau một lúc sẽ ướt nhẹp bởi vì nước miếng của hắn chảy ra một vũng lớn, phần lớn màu xanh có khi có màu vàng nhưng bất kể xanh hay vàng nhất định có đờm. Lúc này thật sự hắn trông như mặt xanh nanh trắng nhưng hắn không phải là răng hươu, mặt nai... . Chợt nhìn còn tưởng rằng hắn có ba chân, mặc dù trong ba cái chân có một chân không đầy đủ. Một chân chỉ có thể thấy được máu mủ còn có thể thấy cả xương trắng. Một chân giống như chân chó săn không sai biệt lắm. Truyền thuyết chỉ có thời viễn cổ lúc người và vượn vẫn còn tạp giao sẽ có hiện tượng này, đó vẫn gọi là người?? Tương truyền hoàng đế đến phía bắc gặp một tộc người ở vùng Thiểm Tây, Cam Túc. Cũng có một loại thú (chính là dạng ba chân) chân giống như chân người. Chỉ là khi nhìn kỹ lại nó được sinh trưởng đốt xương cùng giữa đùi, vậy hắn là cái đuôi mà không phải chân. Chỉ là, hắn không phải là loài bò sát Một ‘Người’ như vậy thật sự là người sao? Có thể xưng là người sao? Có thể đối đãi như với người sao?

Diêu Hồng mỗi khi nghĩ tới đây đều muốn khóc.

Tuyệt vọng đến muốn chết đi.

Nhưng nàng chính vì bi phần mà không chết, tuyệt vọng mà không thể khóc.

Nàng phải sống sót, muốn báo thù thì không thể chết. Càng không thể xa xỉ đi khóc lóc, buồn bã thảm thiết.

Mặc dù đây là núi hoang, ánh sáng mặt trời vẫn còn lạnh lẽo, yên tĩnh nhưng nguy cơ tứ phía. Mà nàng chỉ là nữ tử yếu đuối, thật như một thứ hàng hoá mặc cho người ta vứt đi. Đi cùng với nàng là một con thú ...

Đột nhiên, bất chợt ... con thú kia bỗng nhiên thức tỉnh.

... giống như trong mộng đột nhiên bị người ta đâm một đao mà kinh hoàng bật dậy.

Chỉ là, đó có vẻ giống như đây là cách hẳn tỉnh giấc từ đó đến giờ.

Hắn quả thật cho tới bây giờ cũng chưa từng có một giấc ngủ ngon, an lành mà tỉnh lại, hẳn ngủ cũng chẳng khác biệt gì mấy.

... chỉ sợ đến ngày hẳn chết đi có khi nào giống như cương thi bỗng nhiên bật dậy không?

Hắn nhảy bật lên vừa loạng choạng vừa phòng bị, vừa kinh vừa sợ, giống như con chó bị người ta đá vào đầu làm cho tỉnh.

Hắn dòm chừng chung quanh, như chim sợ náy, hai cánh mũi khẽ lay động, cuồng nộ đánh hơi các loại mùi vị.

Song hẳn chỉ cần động dậy cả khu vực lãng đăng, mát mẻ đầy mây phủ trên núi đều bốc lên mùi hôi của hẳn ... cũng không biết là từ trên thân thể rách tung toé của hẳn toả ra hay là từ hơi thở của hẳn.

Hắn đứng lên rất khó nhọc.

Đôi mắt của hẳn (trong đó một con chỉ còn lại một hố sâu hun hút) chuyển từ màu đỏ sậm sang màu xanh, một màu xanh âm u sâu thẳm.

Sau đó hẳn lập tức 'tìm' nàng. Cho đến hẳn nhìn thấy nàng, ánh mắt lại chuyển thành màu tím hồng. Khi hẳn phát hiện nàng thì nàng cũng đang nhìn hẳn, nàng cúi thấp đầu xuống rồi dời tầm mắt đi chỗ khác. Lúc này ánh mắt quý dị của hẳn làm người ta thực sự cảm thấy hoang mang rối loạn.

Diêu Hồng phát hiện ra hẳn lần nào cũng như vậy.

... ít nhất mỗi lần tỉnh lại cũng là như vậy.

Nhưng lần này, hẳn ngoác miệng cười toe toét, Diêu Hồng thậm chí nhìn thấy rõ ràng trên dưới hàm răng lờm chờm của hẳn còn nhều nước bọt chảy xuống.

Hơn nữa lần này hẳn tỉnh giấc lần này có vẻ khủng hoảng, kinh hãi hơn những lần trước.

“Ó ó a ... ó ha ...” thanh âm âm trong cổ họng hẳn phát ra cố lắm cũng chỉ có thể phát ra mấy từ như ép hơi bắn ra, cơ hồ như tiếng thú gầm gừ chẳng có chút ý nghĩa nào. Thật không khỏi người ta tưởng hẳn vốn là một con chim học nói tiếng người, như một ảo giác “... Có người đến...”

Diêu Hồng nghe liền cảm thấy hoa mắt.

“Có người đến!”

... hẳn nói có người đến, tất có người đến, nhất định không sai.

Bởi vì hẳn là thú.

Hắn có bản năng của dã thú.

Diêu Hồng phảng phất lại nghe tiếng binh khí, móng vuốt, răng cắn xé rách xương cốt vang đến.

Nàng giống như vừa nhìn thấy thật sự những thứ đó hiện ra, huyết quang tung toé, máu đỏ tràn lan cùng ánh mắt yêu thú trong gió tanh mưa máu hoan lạc ...

“Đi!”

Hắn nhảy lên quát một tiếng.

Song do sự mệt mỏi không chịu nổi hay là tâm lý cự tuyệt trốn chạy của nàng, nàng muốn chống đối nhưng kháng cự cũng không còn chút sức lực nào, nàng đành đứng lên, đôi chân bị thương nhói đau, nhất thời ngay cả đứng cũng không ổn. Đối diện ánh mặt trời nàng cảm thấy trong lòng, trước mắt, một màu hồng ảm áp, cả người như ánh nắng chiếu nghiêng lao mình men theo vách núi lao xuống.

Con thú đưa tay lên bắt được nàng.

Tay to như tay gấu.

So ra còn dày hơn.

Thô hơn.

... cũng thối hơn.

Tay hắn không dài, không bén nhọn nhưng móng tay vừa đều vừa đẹp, chứa đầy bùn sinh trùng giống như những chiếc xẻng.

Hắn nhún vai đặt nàng lên lưng.

Sau đó hắn lao đi, chui lủi, giống như đang bị ba trăm mười hai tên thợ săn cùng hai trăm ba mươi một con chó săn đuổi theo, liều mạng chạy trốn.

Trốn!

... trên đường gió rất mặt, sức lực suy giảm nàng nhắm mắt lại chỉ cảm thấy mùi hôi nồng nặc.

Núi Thái Sơn cao vút, càng lên cao, Diêu Hồng càng cảm giác mình đã trầm luân, rơi xuống sâu không thấy đáy.

Nàng tựa như một món hàng hóa tùy vận mệnh cùng con thú này định đoạt.

Ở đây cảnh tượng tuyệt mỹ.

Phong quang vô hạn.

Từ nơi này mà nhìn ra gió núi cuộn cuộn, dưới tầm mắt bờ ruộng dọc ngang chạy dài, vùng đất bằng phẳng vạn dặm, muôn dặm rừng xanh, vạn khe ngàn núi thu hết vào mắt.

Bóng núi, bóng cây, bóng đá, bóng mây đan vào nhau tạo thành cảnh tượng tuyệt mỹ. Mây hồng nắng vàng mênh mang đầy trời, gió cuộn tầng không tung hoành trời cao, dãy núi trập trùng, tầng hoa kỳ thạch, không nơi nào gió không thoáng tới, không nơi nào không có phong cảnh mê hoặc, cả khoảng không không chỗ nào không có gió, không chỗ nào không là cảnh đẹp.

Hổ sơn thế hổ.

Ma Thiên Linh chống trời mà đứng.

‘Quái thú’ theo sườn núi một đường phóng lên, khí thế như hổ mãnh tiến, càng cao hắn càng muốn lên, càng dốc hắn càng phải vượt, hắn cuồng chân chạy như điên, hơi thở gấp rút, phì phò dường như hắn đã quên trên lưng hắn còn có người.

Nàng đã đánh hắn mười mấy cái. Nhìn từ xa trông nàng giống như măng xà quán cột, phía sau có mảnh vải quấn chặt. Sau đầu hắn có một bọc vải, mặt của nàng gối lên trên bọc vải này.

Chạy như điên chính là quái thú này, không phải nàng.

Nàng hoàn toàn không dùng sức. Có lẽ trải qua mấy ngày nay nàng đã mất sức thậm chí không có khí lực để sinh tồn.

Nàng gối mặt lên kia bọc quần áo nhỏ nhìn hắn liều mạng băng núi vượt đèo, mấy lần cơ hồ trượt chân. Càng lâm hiểm cảnh cảnh tượng lại càng tuyệt mỹ, nguy đến cực điểm lại cảm giác tựa như mạo hiểm. Nàng bỗng nhiên phát giác có thể như vậy không chết không sống tồn tại, cũng là một loại hạnh phúc

Đang khi nàng mới vừa cảm nhận được điểm này, bên dưới người nàng quái thú đột nhiên ngừng lại.

Xoay mình ngừng lại.

Hắn dừng lại, tựa như có ma pháp hoá hắn thành tảng đá, bất động, cũng không nhúc nhích.

Thậm chí còn không thở dốc.

... so với việc hắn chạy như điên càng thêm đột ngột.

Yên lặng, dừng lại.

Diêu Hồng phảng phất nghe thấy mồ hôi tụ thành dòng chảy dưới lớp da dày cui của hắn.

Diêu Hồng nhìn quanh thấy hàng hàng lớp lớp các tảng đá, cái ngòi cái đứng uy mãnh tựa La Hán mà kiểu dáng mỗi tảng đều khác nhau, nàng không nhận được cú xuống phía dưới hỏi hắn:

“... Có chuyện gì vậy!?”

Không có hồi đáp.

Yên lặng.

Dừng lại.

Hắn xoay mình quát to một tiếng: “Đi ra!”

Lập tức có người ra, không nhiều lắm.

Đồng thời ra tới là bảy cây thương.

Bảy cây thương màu sắc bất đồng, bảy đạo thương phong bén nhọn phá không, nhanh, mãnh hướng về phía hắn!

Hướng về phía hắn cũng là đâm về nàng ... bởi vì ... lúc này nàng cùng là nhất thể !

Thấy được lối xuất thủ này lòng của nàng trầm xuống.

Nàng biết người tới là ai.

... Tôn thị thất hổ, hoa thương, Thất Sắc Đoạt Mệnh Huyết Hoa thương!

Nàng biết chắc Nhất Ngôn đường đã hạ Quyết sát lệnh. Bằng không cho dù Tôn thị thất hổ có gan bằng trời bọn họ cũng quyết không dám xuất thủ không kiêng nể như thế. Một lưới bắt hết!

Nàng biết rõ Tôn Cương có hạ Quyết Sát lệnh nhưng lại không nghĩ được rằng lệnh sẽ đến nhanh như vậy, gấp như vậy, không chừa đường lui như vậy, mất hết tính người như vậy!

Mặc dù nàng đã sớm thấy hậu quả, nàng từ lâu đã biết sẽ không có kết quả tốt nhưng một khi nhận ra nó tới nhanh như vậy, vô tình như vậy, quyết liệt nhẫn tâm như vậy nàng vẫn không khỏi đau xót trong lòng, trong mắt nóng lên.

... tuyệt tình như vậy, chỉ có nhân tài từ nhà mình mới có thể làm ra được!

Trong chớp mắt nàng đã không quan tâm đến sinh tử, tử sinh cũng đã không còn quan trọng. Nàng nhắm nghiền hai mắt chờ Thất sắc hoa thương trở ra trên mình nàng mười bốn lỗ thủng.

Nhắm mắt lại nàng cảm nhận được mặt trời đã lên.

Đỏ rực.

Đỏ như hoa.

Như máu.

Nhỏ ra từ trái tim.

Nàng đã không thể né tránh.

Nàng cũng cự tuyệt trốn chạy.

Nàng không tránh.

Nàng đang chờ.

Chờ chết. Ngay lúc cái chết chết trong nháy mắt sẽ đến, hiện lên trong lòng nàng một câu hỏi ‘Đi đến cảnh tượng này là ai ép nàng đến tuyệt lộ?’

o0o

Khi xem quyển thượng Phiêu Hồng tiểu ký Thiết thủ cũng không hiểu, hẩn nhìn thấy một thiếu nữ hạnh phúc, ôm ấp tình cảm, một cô gái vui vẻ không lo toan ... làm sao lại dẫn đến việc nàng đau khổ đến muốn chết, bị bắt cóc?

Hẩn tưởng tượng không ra một đôi tình nhân như vậy, bọn họ yêu nhau. Nam là thiếu hiệp anh hùng, hào hoa phong nhã. Nữ ôn nhu kiều my, luôn được sủng ái. Làm thế nào lại loạn tới mức như thế, gia đình tan nát, hoa lạc nhân vong, một người mất tích, một người gặp nạn?

Gã không thể hiểu được, cho nên gã muốn đọc tiếp tập hai Phiêu Hồng tiểu ký, trang đầu chỉ viết hai chữ:

“Thảm hồng” .

Hồng là màu sắc vui vẻ.

Màu đỏ chói mắt.

Hồng không thảm, nhiều lắm chỉ đem lại chút thê lương.

... vì sao gọi “Thảm hồng” ?

Màu đỏ như là phong cảnh khó nhìn, cũng là vì sao đi đến tuyệt lộ?

Thảm Hồng viết, Diêu Hồng cô nương rời An Nhạc đường trở lại Nhất Ngôn đường.

Trở lại Nhất Ngôn đường ban đầu nàng cảm thấy có chút xa lạ, có chút không quen. Sau đó nàng càng ngày càng không thể thích ứng, càng lúc càng mất tự nhiên, thậm chí còn cảm thấy càng lúc càng cảm giác có điều gì đó không đúng .

Không thích hợp nhất, yếu hại nhất lại chính là phụ thân của nàng, ông đã không còn là phụ thân tốt đẹp như trong trí nhớ của nàng nữa. Khi nàng sống nhờ ở nhà ngoại tổ Công Tôn Tư thực là những năm tháng tốt đẹp khi ấy phụ thân Tôn Cương sáng khoái, từ ái làm người ta dựa dẫm quả là một người cha tốt. Ông rất ít khi tức giận nhưng không giận mà uy. Ông rất ít khi nói chuyện lớn tiếng, nhưng ho nhẹ một tiếng cũng nghiêm nghị khiến người ta kính nể. Diêu Hồng nhớ được bởi vì có lúc Nã Uy đường Toả Thần thương Tôn Bạt Nha với Nộ Thần thường Tôn Bạt Hà vì đối với nàng nảy sinh tà ý mà phát sinh xung đột hết sức lớn ông liên tục sáu ngày sáu đêm không chợp mắt, chưa từng nghỉ ngơi quá nhưng ánh mắt vẫn trong sáng, rõ ràng một chút vẩn đục cũng không có, con mắt đen ngòm. Diêu Hồng nhớ được có một lần phụ thân cùng đường chủ Nã Uy đường Thanh Long Cương Nguyệt thương Tôn Xuất Yên quyết chiến ba trăm hiệp vẫn nói nói cười cười. Thậm chí đến một sợi tóc cũng không rối.

... phụ thân chính là khí định thần nhàn ai so ra cũng kém cõi.

Trong lòng đứa trẻ Diêu Hồng ấn tượng về phụ thân đầy uy lực mà ôn hoà hiền hậu, cánh tay lúc đặt lên cổ, lúc choàng bên hông tạo thành cánh nôi vì nàng mà đung đưa. Mẫu thân thì ở bên cạnh khẽ mỉm cười nhìn hai cha con nàng. Trời chiều, ánh hồng mờ mờ.

Tự như ngồi xích đu đây ... nhưng thập phần an toàn, cảm giác ấm áp!

Nhưng bây giờ trở về mọi thứ đã khác rồi.

Phụ thân trở nên hung bạo, phiến não.

Ông thường vì chuyện nhỏ mà giận dữ thậm chí động thủ giết người.

Thanh danh của ông càng lúc càng vang dội nhưng cũng càng lúc càng bận rộn.

Diêu Hồng cơ hồ rất ít khi gặp ông, càng không còn cái khung cảnh lấy tay làm nôi, cái chỗ ngồi ấm áp, ôn nhu đó nữa.

Diêu Hồng rất nhớ cảnh tượng ngày đó.

Không khí đó.

Cảm giác kia.

Nàng càng nhớ nhưng hơn chính là Công Tôn Dương Mi.

Kể từ khi Công Tôn Dương Mi bởi vì muốn gần gũi nàng mà gia nhập Nhất Ngôn đường thì gã cũng giống như Tôn Cương, càng ngày càng bận rộn, hai người cũng càng ngày càng ít gặp mặt.

Công Tôn Dương Mi ở trước mặt Tôn Cương trở nên càng lúc càng trọng yếu. Ở Nhất Ngôn đường địa vị cũng ngày càng thăng tiến ... có lẽ bản thân gã cũng đã thay đổi.

Trước kia gã mặc dù có khi quá tung hoành, quá ngạo khí khinh người, xuất thủ cũng quá tàn nhẫn nhưng vô luận nói như thế nào cái khí chất cao thượng cùng với hiệp khí bao dung của gã khiến người khác cảm thấy hẳn cũng không quá phạm, hoặc chú ý.

Nhưng hiện tại không giống với lúc trước.

Gã trở nên hết sức giao hoạt.

Gã từng ý chí hào hiệp, khí thế xuất trần nay lại trở nên điên cuồng, che dấu tội lỗi, xấu xa. Ngày càng trở nên không giống gã mà giống như một người khác, Sơn Quân Tôn Cương.

Diêu Hồng không thích sự thay đổi đó.

Nàng càng không thích hơn chính là cha mẹ nàng thường cãi vã.

Cãi vã giống như ruidi nhặng vào mùa xuân, mùa hạ thường tránh không được mà càng lúc càng nhiều, lực sát thương cũng dần dần ngấm sâu vào bên trong.

... cha mẹ trong lúc cãi vã đến tột cùng là điều gì Diêu Hồng vốn không chú ý.

Nàng chỉ biết mẹ giống như biết một ít chuyện gì đó của cha và hết sức phản đối, mà cha hay vì những lời đồn đãi trước kia của mẫu thân mà động nộ chất vấn.

Hai người xung đột kịch liệt.

Tình cảm nồng thắm trước kia đã không còn nữa.

Mẫu thân có khi bị đánh, nàng nhớ được có lần toàn thân bà đầy thương tích, bẻ đầu chảy máu, mẫu thân nắm chặt tay nàng nói: “Đừng để Dương Mi theo cha con học xấu! Đi, nhanh đi khuyên hẳn, ghìm cương trước bờ vực ... nếu không khó mà cứu vãn!”

Mẫu thân cũng không nói ra là chuyện gì. Diêu Hồng có lần hỏi bà chỉ lẩm bẫm: “Con đừng biết đến tốt hơn ... lão dù sao cũng là cha con. Cho lão một cơ hội xem sao!”

Trong lúc này phụ thân ngược lại cùng Nã Uy đường Tôn Xuất Yên, Tôn Bạt Hà, Tôn Bạt Nha nhất môn tam phụ tử Thiên Địa Nhân tam thương bắt tay thân thiện, hợp tác chặt chẽ, không hề xung đột. Diêu Hồng chỉ mơ hồ phát hiện đến mừng một, mười lăm đều có một người quái đi đến tìm phụ thân, vào thẳng vào thư phòng hoặc mật thất của phụ thân nói chuyện với nhau, mật nghị một lúc lâu, sau khi người nọ về cha mẹ lại phát sinh cãi vã.

Không biết người ấy tới nói chuyện gì? ... nhưng trong lòng Diêu Hồng dĩ nhiên vô cùng không thích người này nhưng nàng chưa từng thấy qua hình dáng người nọ.

Người nọ mặc dù không che mặt nhưng dường như không muốn để nàng hoặc người trong Nhất Ngôn đường chú ý (lẽ đương nhiên lúc ấy thân tín của Tôn Cương Công Tôn Dương Mi là ngoại lệ). Hẳn ít khi để cho người ta thấy diện mục thật của hẳn.

Không biết sao mỗi lần người này đi qua hoặc là nàng đi ngang người này mặc dù cách xa nhau khá xa, nàng đều có hai loại cảm giác.

Thứ nhất là quen thuộc.

Cái loại quen thuộc này giống như là từ một bộ y phục lâu năm, đã nhiều lần mặc lên người, nên nay cho dù nhắm mắt lại mặc vào cũng hoàn toàn quen thuộc màu sắc, vải vóc, cảm giác ...

Thứ hai là sự sợ hãi. Đó là nửa đêm nửa mơ nửa tỉnh người phát hiện có một con côn trùng bò vào trong chăn. Nhưng nàng vẫn không biết diện mạo của người này, chỉ biết là sau mỗi lần hấn tới cha trở nên hơn thô bạo hơn gần như đều cùng mẹ cãi vã. Công Tôn Dương Mi nháy mắt cũng biến mất. Hơn nữa trên mặt đất trước Thiên Thủy Loan vọng đến thanh âm thê lương như ai đó đang điên cuồng gào thét dồn dập không dứt chẳng khác nào địa ngục nhân gian. Có khi còn mơ hồ vang lên từ Cửu Đỉnh thánh, Phi Hồng hiện thanh âm như khóc như rên, quỵ khóc thần sầu, không rõ là thanh âm của thú hay người ... chẳng lẽ quái thú đã trốn ra khỏi địa lao?

Diêu Hồng trong lòng vừa kinh nghi vừa sợ hãi.

Đồng thời Diêu Hồng phát hiện Công Tôn Dương Mi giết quá nhiều người. Hơn nữa giết quá nhiều người không nên giết, làm quá nhiều chuyện không nên làm. Hơn nữa sau khi nàng hết sức tình cờ nhìn thấy ‘Quái vật’ kia nàng càng không thể dễ dàng tha thứ cho gã.

Nàng đã không thể nhịn được nữa, cuối cùng người yêu nàng lại trở thành người như vậy, biến thành sát nhân cuồng ma, gian trá tiểu nhân.

Một chiều kia, nàng quyết định ở Bán Hồng hiên, nơi đây có có chút ít hoa cỏ hữu danh lẫn vô danh, hẹn hấn nói chuyện để khuyên can, trút cạn nỗi lòng.

“Chàng còn như vậy chàng sẽ không còn là chàng! Ít nhất, không phải là người mà ta đã yêu thương!”

Nàng nói như vậy với gã.

Công Tôn Dương Mi nghe qua phản ứng rất quyết liệt.

“Ta làm hết thấy mọi việc cũng là vì nàng!”

Công Tôn trả lời làm Diêu Hồng hết sức nghi hoặc.

“Vì cái gì chứ?”

“Cha nàng đồng ý cho ta cưới nàng nhưng nhất định phải thay ông ấy hoàn thành những chuyện này!” Công Tôn Dương Mi buồn rầu nói “Bằng không ông ấy sẽ không để ta đến gần nàng!”

“Cho nên hết thấy mọi việc cũng là vì nàng mà ta làm!” đôi mày kiếm của gã nay đã không còn tung bay ngược lại ủ dột, chau lại trên đôi mắt lấp lánh hữu thần: “Mà nàng lại... . .”

Diêu Hồng bấy giờ mới hiểu được.

Tim của nàng đập rất mau.

Bóng hoa phơn phớt.

Bóng cây loang lổ.

Mặt của nàng rất nóng.

“Chàng ... Không cần vì ta mà làm như vậy.”

Không biết có phải vì Công Tôn Dương Mi ngộ tính cao hay là gã hoàn toàn có thể lĩnh hội tâm ý của Tôn Diêu Hồng nhưng Diêu Hồng cô nương lại thốt:

“Chàng tiếp tục như vậy, là trầm luân không phải phi thăng. Ta thích là người đường đường chánh chánh, hiệp nghĩa, ta muốn gã cho người như thế. Chàng còn trợ Trụ vi ngược thì chàng sẽ đánh mất ta ...”

Công Tôn Dương Mi thốt: “Thật ra thì ta cũng không thích làm như vậy. Trưa nay Gia Cát tiên sinh cùng đại bộ đầu Vô Tình đã tới Nhất Ngôn đường cũng lên nói qua chuyện này với ta. Bọn họ cũng hi vọng ta

gặp vực ghìm cương không nên tự hủy tương lai. Ta cũng biết theo cha nàng hành sự sẽ không có kết quả tốt. Ta cùng Thiết nhị bộ đầu cũng có giao tình thâm sâu, gã cũng là nhất phương hào kiệt, sư phụ cùng sư huynh gã tự nhiên cũng là rồng phượng trong loài người. Bọn họ nói ta nghe thấu ... Chỉ là, Sơn Quân biết bọn họ nói chuyện với ta liền rất không hài lòng. Bọn họ vừa đi đã trách ta ... hôm nay, như nàng nói vậy với ta, ý tứ của nàng ta hiểu rồi...”

Sau đó gã nói ra quyết định của mình.

“Ta ngày mai sẽ nói rõ với cha nàng. Những sự tình ông ấy làm thương thiên hại lý, tổn hại âm đức ta cũng khuyên ông ấy buông tay! Chuyện này đã kinh động quan sai trong kinh, vô lâm chú ý, ông ấy cường hoành thực hiện chỉ sợ gây ông đập lưng ông. Ông ấy ...”

Gã rất tình cảm nói tiếp: “Ta dù sao cũng ủng hộ ông ấy. Ông ta dù sao cũng là phụ thân của nàng ... vạn nhất sinh biến ta cũng không thể làm gì khác hơn là giúp ông ấy dọn dẹp tàn cuộc!”

Diêu Hồng nghe xong trong thâm tâm hết sức cảm động.

Lúc đó đã rất khuya.

Lúc đó là ban đêm, hết sức tối tăm.

Gió rít.

Đêm sâu thăm.

Bóng hoa tán loạn.

Loạn hơn chính là tâm của Diêu Hồng.

Bởi vì kẻ bên chính là hơi thở của Dương Mi.

Nhìn thấy thâm tình của gã, đôi mắt u buồn mang một theo một ít màu đỏ sậm nàng đột nhiên minh bạch, thấu hiểu.

Nàng hoàn toàn hiểu được.

Hoàn toàn triệt triệt để để rất rõ ràng hiểu được.

Nàng vốn cho rằng gã rất kiêu ngạo .

Ít nhất, gã vẫn tự mình là con cưng của trời.

Gã cực độ tự tin, tự tin đến mức tự đại.

Nhưng thì ra là những thứ kia chẳng qua là che dấu cái yếu ớt nhất. Gã ngoan cố, chỉ bởi vì gã đã dấn quá sâu, chìm quá sâu xuống hồ.

Gã không thể thua được.

Bởi vì khi gã thấy được nàng gã đã sớm thua chính mình rồi.

Gã vì quá chú trọng nàng mới đặc biệt ngoan cố cộng một ít tự ái cùng một chút tự trọng.

Thật ra thì gã cơ hồ là vì nàng mà sống. Bằng không, gã cũng không cam lòng vì Sơn Quân mà hành sự.

Gã ở trước mặt nàng chỉ còn lại có cái vỏ bọc yếu ớt bên ngoài, thậm chí còn không chịu nổi cả một cơn gió đổi mùa.

Mà nàng cũng vậy.

Gã nghĩ rằng nàng là thiên chi kiêu nữ, theo đuổi dưới váy nàng đếm không hết người, nàng mắt cao hơn đầu, giống như phượng hoàng trên Tử Cấm thành không để tâm đến đám phàm phu tục tử.

Nhưng đó cũng chỉ là cái vỏ bên ngoài của nàng.

Cái vỏ yếu mềm cho nên mới đeo nhiều loại trang sức hồng che dấu, hi vọng gã sẽ không nhìn thấu.

Thật ra thì lòng của nàng đã sớm thuộc về gã.

Nàng mê đắm gã.

Thuỷ chung với gã.

Có lẽ tình yêu một đoạn thời gian giấu kín sau đó mới trao nhau thâm tình, như một trò chơi. Mà bọn họ bây giờ trái tim đã tương thông, vốn đã không còn che giấu tình cảm dành cho nhau.

Thậm chí đã không cần bóng bẩy, ẩn dụ.

Gã yêu nàng.

Nàng thương gã.

Chỉ vậy.

Là vậy!

Nàng dùng chân tình đơn giản bên trong nói với gã phong tình vô hạn. Gã dùng ánh mắt thăm thăm nhìn nàng, giao hòa.

Bóng hai người bọn họ hợp lại thành một.

Hơi thở ôn nhu, tim đập đồng thanh. Mây kiếm của gã ngấm vào ánh sao trong mắt nàng, gã gấp gấp đưa đôi môi mình tìm kiếm đôi môi nàng.

Gã để tình yêu mình thăng hoa.

Tìm thấy nàng.

Gã đã không thể quay đầu, có chết cũng không lùi bước.

Nếu không có được nàng gã cũng không biết mình sẽ làm gì.

Gã yêu nàng.

Nàng cũng thế.

Tối nay bọn họ tin vào điều này, sự thật này.

Bọn họ muốn hơn thế nữa.

Lúc đó bọn họ đã chẳng phân biệt được ai là ai, chẳng phân biệt được nàng cùng gã.

Bọn họ muốn hoà tan vào nhau.

Hợp lại làm một.

Cường nhiệt hoà hợp.

Yêu không hối hận, tình cảm chân thành tuyệt không hận.

Song không ai biết có hơn một đôi mắt âm đạm, u tối nhìn bọn họ theo bậc thang hoa lệ của tình yêu từng bước từng bước đi vào nơi tăm tối, đi vào nơi tuyệt cảnh.

Tuyệt lộ.

Sau đêm ấy, nàng là của gã.

Gã cũng là của nàng.

Gã luôn ngạo mạn cô tịch mà nay gã đã không còn đơn độc tác chiến nữa.

Bởi vì trong lòng gã có nàng.

Nàng luôn luôn rứt rứt từ khiết. Hôm nay, nàng yêu thương nhất lại không phải là mình.

Bởi vì thân thể cùng linh hồn nàng đều đã thuộc về gã.

23. Q.4 - Chương 3: Nữ Tử Nhiều Tai Kiếp 3

Quý đệ chính là sau đêm đó gã có nàng, nàng cũng có gã, nhưng bọn họ không ở cùng một chỗ nữa, không hề ở chung một chỗ. Mặc dù như vậy cũng không thể thay đổi sự thật này.

Vận may khó có thể khống chế nhưng tâm tình có thể.

Nhất là tình.

Tình này bất biến.

Kim sinh vô hối.

Vận mệnh thường vô cùng tàn khốc. Hơn nữa thường ở thời điểm tàn khốc nhất người mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Đêm hôm đó giấc mộng bất phàm.

Mộng ảo hư không.

Cái lúc gã bùng nổ ở trong cơ thể nàng gã cảm giác mình đã đi tới đỉnh cao của thế gian, hạnh phúc tràn đầy, gã cảm thấy vô cùng thoả mãn bấy giờ có chết, có tan xương nát thịt cũng không hối hận.

Nàng cũng thế.

Cho nên nàng khóc.

Như tuyết tan ra.

Có lẽ Công Tôn Dương Mi cũng chưa hoàn toàn hiểu rõ Diêu Hồng khóc là bởi vì cảm động chứ không phải thương tâm. Cho nên gã nghiêm minh nói lên quyết định của gã, cái kiểu như tuyên thệ mà nói: “Phụ thân nàng đang bị người khác sai khiến, phải cùng người khác hợp tác nghiên cứu ra phương pháp huấn luyện ra một nhóm sát thủ vô cùng lợi hại chỉ nghe lời chủ nhân quyết không cãi lệnh, hoàn toàn huỷ diệt nhân tính, chỉ còn tính mạng, mà vô công tinh tiến, thần trí huỷ diệt, lực công kích lớn vô cùng, vượt qua cực hạn của con người ... nếu như có thể thành công thì người nào có một nhóm lớn sát thủ như vậy người đó có thể xưng bá vô lâm, vô địch thiên hạ. Bởi vì khi gã muốn thanh trừ bất kỳ chướng ngại nào cũng đã không còn chướng ngại; gã muốn làm chuyện gì, cũng không thể không làm được ... và quyết không cần phải lo lắng sẽ có thủ hạ thay lòng, phản chủ.”

Diêu Hồng lo sợ nghi hoặc hỏi: “Cha muốn tạo nên một nhóm người thú tính như thế lên đến... cả ngàn người ư?”

“Lão ...” Công Tôn Dương Mi thở dài nói: “Lão vốn là người rất có chí khí ... người như thế nếu như bị người giật giây hay để cho người ta điều khiển rất có thể biến thành người vô cùng có dã tâm.

“Lão muốn xưng bá Đông Bắc, tiến vào Trung Nguyên.”

“Chàng ...” Diêu Hồng hỏi: “Cũng là vậy sao?”

“Đúng vậy!” Công Tôn Dương Mi than dài đáp: “Ta xác thực cũng giống như loại người này, khởi đầu là hùng tâm tráng chí, sau không chừa thủ đoạn nào, lòng dạ độc ác.”

“Nhưng , tại sao chàng ... ?”

“Khởi đầu là bởi vì ta muốn đến gần nàng nên mới gia nhập dưới trướng cha nàng. Sau đó, ta cũng vậy vì kế hoạch đó mà động tâm, toàn lực tiến hành. Chỉ là ta cũng dần dần phát hiện kế hoạch này hy sinh quá nhiều, quá lớn, cũng quá kinh khủng. Một thường nhân khi đã tiến vào nhất định tai mắt nhiễm độc, độc công kích thích thú tính, ác độc vô cùng. Tối nay có nàng khích lệ, ta nhất định phải rút chân ra, cũng tận hết mình khuyên cha nàng sớm ngày thu tay lại. Nàng yên tâm ta nhất định sẽ hết sức ngăn lại sự ác nghiệt ở Nhất Ngôn đường không để nó phát triển!”

Nhưng Tôn Diêu Hồng rất lo lắng.

“Cha rất cố chấp mấy năm gần đây lại càng bảo thủ ... Ông ấy có thể nghe lời chàng nói sao?”

Đối với điểm này Công Tôn Dương Mi vô cùng tự tin. “Lão sẽ nghe! Lão cần ta cùng Tập Tà. Lão nếu muốn huấn luyện ra Hình Nhân nhất định cần phương pháp lai giống của Tập Tà. Ngoài ra còn có độc môn bí dược của An Nhạc đường chúng ta cùng với phương pháp huấn luyện tàn khốc của cha nàng. Ba người không thể thiếu một.”

Công Tôn Dương Mi cân nhắc thế cục tựa hồ rất có lòng tin. Đây là lần đầu tiên Diêu Hồng nghe được tên Tập Tà.

“Nếu như lão không đồng ý, ta sẽ không giao cho gã phương thuốc, lão sẽ không cách nào hoàn thành chuyện này, cuối cùng sẽ có thỏa hiệp!”

“... Nếu như ông ấy cố chấp đến cùng thì sao?” Diêu Hồng vẫn lo lắng.

“Ta đây rất tiếc sẽ phải cùng cha nàng đánh một trận!” Công Tôn Dương Mi vẫn có lòng tin, “Nàng không phải sợ! Ta nhất định sẽ không phương hại cha nàng. Ta cũng nhất định không thua trong tay ông ấy! Ta chỉ muốn nói cho ông ấy biết ta đã hạ quyết tâm không gì luyến tiếc muốn ông ấy dừng tay thực hiện cái kế hoạch hại người tàn khốc này!”

“Tại sao lại phải dùng dược vật lai giống và những biện pháp huấn luyện đặc biệt này?” Diêu Hồng không hiểu hỏi: “Lấy đức phục chúng hoặc nắm lấy đại nghĩa chẳng phải tốt hơn sao?”

“Người có nhị tâm! Nghiệp lớn chưa thành còn có thể đồng tâm hiệp lực, quyết chí tự cường nhưng một khi cơ nghiệp phát triển, mở rộng rất dễ phát sinh mâu thuẫn. Càng có tài năng thì như cánh chim bị gò bó càng khó khống chế. Đây chính là việc gây ảnh hưởng, lo âu của cha nàng.” Công Tôn Dương Mi nói rõ vấn đề của hiện thực: “Huống chi người thì có thất tình lục dục dễ dàng phân tâm, lại có tư tâm, rất khó cùng chung chí hướng, nhất là thống nhất ý chí hành sự, quên mình mà phục vụ. Bọn ta ba người phối hợp có thể chế làm ra một thứ tạm gọi là Nhân Hình Đương Khắc nhằm tạo ra một thứ quái vật tuyệt đối cực cung tận tụy đến chết mới thôi, cả đời chỉ biết thi hành nhiệm vụ, vứt bỏ thất tình lục dục. Người nào trên tay có nhóm mãnh tướng, tử sĩ này. Người nào có lực lượng cường đại này đủ để hủy diệt tất cả, có thể độc bá nhất phương, thậm chí hùng bá thiên hạ.”

Diêu Hồng nghe xong cũng không khỏi thở ra một hơi: “Khó trách cha vì lần này mà dồn hết tâm lực, quá sức mệt mỏi khiến tính tình biến đổi!”

“Nam nhi chí tại bốn phương có hùng tâm tráng chí, cũng không có gì không tốt!” Công Tôn Dương Mi nói tiếp: “Chỉ do ta khi tham dự kế hoạch này đã cảm nhận được nếu muốn hoàn thành nó sẽ phải hy sinh quá nhiều người, giết hại quá nhiều nhân mạng vô tội, tội lỗi cùng cực, mất hết nhân tính! Ta gần đây toàn tâm dốc sức vào nó cũng chỉ mong nó có thể thành công. Cũng bởi ta quá sức hiếu thắng mà không để mắt đến hậu quả của nó!” Công Tôn Dương Mi như kiểm tuốt ra khỏi vỏ dưng cảm quyết đoán nói: “Tối nay, ta có nàng mới thanh tĩnh lại, mới tỉnh ngộ thì ra chính mình tạo nghiệp. Không! Không được! Ta nhất định phải ngưng nó lại ... Nhân Hình Đương Khắc này thật quá bá đạo, nó như một loại độc vật khiến cho người ta hấp thụ nó liền có cảm giác sung sướng như lên tới thiên cung. Song trên thực tế, nó đang ăn mòn vào xương vào tủy làm người ta trầm luân rơi thẳng vào mười tám tầng địa ngục!”

Đây là lần thứ ba Diêu Hồng nghe được tên gọi Nhân Hình Đương Khắc ... mặc dù vậy nàng vẫn không rõ rốt cuộc nó nói về cái gì?”

Rốt cuộc là người? Hay là thú?

... là người mang hình thú? Hay là thú đội lột người?

Nàng không hỏi.

Cũng không kịp hỏi.

Nàng chỉ lo lắng.

Lo lắng Công Tôn Dương Mi sẽ xảy ra chuyện.

“Ta không có việc gì! Cho dù ta vạn nhất bất hạnh cũng sẽ không tiết lộ tên được vật cho dù bị cưỡng bức, ta nhất định giữ kín phương pháp cùng phân lượng dùng thuốc, ta không thể để kế hoạch mất hết nhân tính này tiếp tục nữa!”

Như nhìn thấu sự lo sợ bất an của nàng Công Tôn Dương Mi giải thích cũng là an ủi.

“Nếu như vạn nhất ...” Diêu Hồng không biết sao chỉ cảm thấy có chút ít bị thương, nàng nhìn gã, cũng chẳng biết tại sao loáng thoáng cảm giác được bất kỳ một câu nói nào bây giờ cũng là câu nói sau cùng rồi. Tùy tiện một câu cũng là lần cuối cùng rồi.

Nàng thậm chí cảm nhận được gã vốn là một thanh niên tung hoành đầy ngạo khí mà nay đã trở thành một nam nhân ôn nhu nhưng chứa đầy bi thương. Tương lai của gã cùng kiếp sống này của gã thật giống như thiếu nợ cha nàng quá nhiều ân tình.

Nàng không biết cảm xúc này là bởi vì đâu mà đến, như thế nào mà nảy sinh .

“Nếu như vạn nhất chàng xảy ra chuyện, ” Diêu Hồng hỏi:“Ta phải làm gì cho đúng bây giờ?”

“Nàng cái gì cũng không cần làm, chỉ cần nói ẹ của nàng biết. Mẹ nàng là người ta bội phục nhất, bà ấy vì ngăn trở kế hoạch này đã chọc giận tới cha nàng nhưng bà ấy bất chấp tất cả có uỷ khuất cũng không oán hận!” Công Tôn Dương Mi đáp:“Bà ấy nhất định sẽ đứng về phía nàng, mặt khác ...”

Công Tôn Dương Mi nói tới đây, hai hàng lông mày nhíu chặt, hai mắt cũng ánh lên:“Có lẽ còn có thể trông cậy một người, gã ở kinh sư rất nổi danh...”

“Gã tên Thiết Du Hạ, người ta thường gọi là Thiết Thủ!” Công Tôn Dương Mi vừa nhắc tới người này đôi mi không khỏi bay nhảy “Một khi ta xảy ra chuyện nếu là ngay cả Chánh Pháp đường Tôn Tam bá cũng không thể minh xét. Thì trong thiên hạ có lẽ cũng chỉ có mình gã có thể vì ta mà chủ trì công đạo!”

Tôn Diêu Hồng từng nghe qua truyền kỳ về Tứ đại danh bộ, cũng nghe nhiều lời đồn đãi về Thiết Thủ.

Nàng biết Tứ đại danh bộ bất kể đối tượng thuộc hàng quyền quý hay là thứ dân bọn họ cũng vì chánh nghĩa mà duy trì pháp kỷ, diệt ác phù thiện, là tinh anh chánh trực trong Lục Phiến môn.

Bọn họ tuy chỉ là bộ khoái, nhưng trong người mang ngự tứ Bình Loạn quyết cộng thêm có Gia Cát Thần Hầu trong triều ủng hộ. Hơn nữa trên giang hồ, trong chốn võ lâm thanh danh cùng uy vọng rất lớn. Những năm gần đây được xem như hậu duệ Bao thanh thiên, bốn người bọn họ có thể chấp chưởng chánh nghĩa pháp lý, theo lẽ công bằng mà làm việc, vì dân ra mặt, thay thiên hạ trừ tai họa.

“Gã là bằng hữu của người?”

Diêu Hồng biết Công Tôn Dương Mi còn trẻ khí thịnh đắc tội với nhiều người. Trong lòng đương nhiên rất vui khi nghe được gã kết giao với bằng hữu tốt.

Ai ngờ Công Tôn Dương Mi trả lời vô cùng quả quyết.

“Không phải!”

“Gã là địch nhân của ta!”

“Ta cùng gã vốn không thù oán nhưng ta lần đầu tiên cùng An Nhạc đường đường chủ Công Tôn Từ vào kinh đã cùng gã kết thù kết oán. Nguyên nhân vì Trương Tôn Phi Hồng.”

Tôn Diêu Hồng dĩ nhiên biết Trương Tôn Phi Hồng là ai.

Ngay cả lúc Thiết Thủ cùng ác điều đang chuyên tâm học Thảm Hồng bọn họ cũng nhớ được tuyệt đỉnh nhân vật cực kỳ khó giải quyết này.

... Hai mươi năm trước, trong chốn võ lâm có một khúc ca

‘Trên đường lên tuyệt đỉnh.

Mắt thấy nghìn tiểu sơn,

Bất bái Nhất Quán đường

Tất hội Thê Lương vương’

Lại có câu.

‘Không thấy mặt trời không thành chuyện,

Gặp phải Phi Hồng chó trách chi!’

Là nói năm đó chấp chương quyết sách cao tăng Sơn Đông Thần Thương hội là Công Tôn Gia. Chấp chương Nhất Quán đường là Thê Lương Tuyết Đỉnh thương Trưởng Tôn Phi Hồng uy thế cực lớn, danh chấn Đông Bắc, thế trùm thiên hạ.

Nguyên do Trưởng Tôn Phi Hồng võ công cái thế, uy danh vang vọng. Chỉ nói đến chuyện chiếm cứ Đông Bắc, mở rộng thế lực, thiết lập kế hoạch căn bản không ai ngoài gã. Chỉ tiếc, gã đã làm một chuyện không chuyện nên làm ... ngay cả võ công, tài trí hơn người của gã cũng không cách nào giúp gã hóa hiểm vi di.

Là đại sự.

Bởi vì gã luôn luôn có chí lớn.

Chí lớn bắt buộc gã làm đại sự. Trưởng Tôn Phi Hồng lúc ấy nhận thấy trong triều pháp kỷ lỏng lẻo, dân đen chịu khổ đều bởi vì Tể Tướng Vương An Thạch cường hoành thực hiện cải cách pháp chính. Vương An Thạch tính cách vô cùng bướng bỉnh, tự cao tự đại, không lắng nghe ý kiến của người khác, phê phán những phong tục thông thuộc, hành sự vô lý, lại nói: “Đạo trời không cần xét, tổ tông không hiểu pháp, nghị luận không cần dùng” hết sức cuồng ngạo. Trưởng Tôn Phi Hồng nhìn gã không thuận mắt cộng thêm gã từng theo học Lữ Hối, Lữ vốn không có giá trị trong mắt Vương An Thạch, đồng thời cũng không nhìn thấy tầm nhìn của Vương An Thạch trong việc cải cách tân cùng lý tưởng cao xa của Vương nên mắng Vương ‘Đại gian đại trá!’. Trưởng Tôn Phi Hồng chịu ảnh hưởng của Lữ nghi ngờ biện pháp ‘Tiêu diệt’ lấy tân pháp ngộ dân sinh của Vương.

Cho dù không bị Lữ Hối giựt giây, chính pháp của Vương An Thạch phổ biến đối với Thần Thương hội có ảnh hưởng trọng đại. Chẳng hạn như Bảo giáp pháp lấy dân binh tuyển quân ý đồ dân, binh cùng nhau hành sự nhưng quá trình mộ binh không khỏi nhiều dân lại không thể chính thức hình thành quân đội, đối với kết cấu tổ chức Thần Thương hội rất có ảnh hưởng. Huống chi cả vùng Đông Bắc rất nhiều người buôn bán ngựa, Thần Thương hội cũng không ngoại lệ. Vương An Thạch thấy Tống Liêu đang lúc tranh đoạt, mỗi bên đều có chuyện, việc điều động ngựa chiến khó khăn, mọi vùng đều thiếu thốn nên muốn lợi dụng sức dân phát triển ngựa chiến cung cấp cho quân sự. Vương dùng Bảo mã pháp đặt ra rất nhiều pháp lệ truy cứu, ức chế, tình hình như vậy khiến Vương đã cùng giới buôn bán ngựa kết thù. Cộng thêm Vương An Thạch mạnh mẽ phổ biến Quân khí giam pháp đem mấy châu chế tạo quân khí hợp lại làm một, phỏng qui chế trại giam quản hết thấy quân khí được chế tạo. Khiến cho những nơi có thể chế tạo các loại binh khí, khí tài thành danh nhằm mưu cầu lợi nhuận như Sơn Đông Thần Thương hội không còn đường để đi, chỉ còn có thể liều lĩnh mà làm khiến bọn họ thật muốn giết Vương An Thạch cho thống khoái.

Tuyết Đỉnh Thê Lương thương Trưởng Tôn Phi Hồng lúc ấy vốn là đường chủ Nhất Quan đường đồng thời chịu trách nhiệm chính của Thần Thương Chế hội. Lúc này xu thế bất lợi gã liền giao trọng trách lại cho phó đường chủ Thương Thần Tôn lão tam. Bản thân gã cùng Giang Nam Phích Lịch đường Lô Vũ nổi danh trong giang hồ về chế tạo hỏa khí và Hắc Diện Thái Gia Thái Khắc Tử người của Đường Môn cùng nhau vào kinh thành ám sát Vương An Thạch.

Gã không thành công.

Nguyên nhân vì gặp phải Gia Cát Tiểu Hoa.

Khi đó, Gia Cát tiên sinh xuất thế đại triển thân thủ cứu Vương An Thạch, lão cùng Đại Thạch Công, Thư Vô Hí còn có Mễ Hữu Kiều đánh lui nhóm sát thủ Trưởng Tôn Phi Hồng. Trưởng Tôn Phi Hồng còn trở lại một lần nữa nhưng ẩn thân tại kinh sư chờ cơ hội. Cơ duyên xảo hợp gã làm quen với đương triều danh sĩ Tô Đông Pha, đại nho Trình Cố Cập, đại tướng quân Vương Thiệu Đăng. Bọn họ tuy không đồng ý lắm với Vương An Thạch thực hiện biến pháp quá gấp rút quá kịch liệt, khí lượng quá hẹp hòi nhưng đối với cách làm rất tán thưởng, đối với dụng tâm cũng đồng tình. Trưởng Tôn Phi Hồng từ đó hiểu rõ toàn bộ ẩn

tình trong biến pháp. Sau vì thấu hiểu khí tiết khở tâm của Vương cho nên bỏ đi ý niệm ám sát trong đầu trở lại Đông Bắc.

Trở lại Thần Thương hội Trưởng Tôn Phi Hồng nhận thấy Thần Thương Tôn lão tam nắm đại quyền xây dựng Nhất quán đường hành sự đạo lý rõ ràng, gã cũng không độc tài, độc đoán liền cùng Tôn lão tam trợ lực, hợp tác cùng nhau quản lý đại nghiệp Thần Thương hội.

Chỉ là gã đến kinh thành một chuyến, vô công mà về. Mặc dù không lâu sau đó Vương An Thạch thất sủng, Tư Mã Quang cầm quyền hết thấy khôi phục như trước. Thần Thương hội thoát khỏi tân pháp công kích nhưng Trưởng Tôn Phi Hồng thủy chung cảm thấy có chút hậm hực, buồn bực không vui.

Chuyện qua rất nhiều năm, xảy ra rất nhiều chuyện, rốt cục, Triệu Cát lên ngôi trọng dụng Thái Kinh. Thái Kinh được nước hành sự cường hành cấu kết thế lực trong ngoài vì cá nhân, xem quốc gia như phế bỏ.

Trưởng Tôn Phi Hồng đại chí hùng phát. Lần này gã muốn ám sát chính là Thái Kinh.

Chỉ là chuyến tranh đấu này không người nào theo gã hành động. Thái Kinh cùng Vương An Thạch là hai người hoàn toàn bất đồng, hấn đại gian đại ác, đủ gian đủ hoạt, kéo bè kéo phái, đả kích đối đầu, ngay cả trong Phích Lịch đường cùng môn hộ Hắc Diện Thái cũng có vây cánh của gã, đã sớm liên kết thông đồng.

Bọn họ cũng không muốn đắc tội với Thái Kinh.

Lần ám sát này Trưởng Tôn Phi Hồng cũng sắp thành lại bại ... nhưng không phải bởi vì Gia Cát Tiểu Hoa ngăn trở mà là đồng môn của gã, Nguyên Thập Tam Hạn.

Nguyên Thập Tam Hạn đánh lùì Trưởng Tôn Phi Hồng.

Hai người đều bị thương, chỉ là Trưởng Tôn bị thương nặng hơn một chút.

Trưởng Tôn Phi Hồng mất mấy năm thời gian dưỡng thương mới phục nguyên tám phần. Nguyên Thập Tam Hạn trúng chưởng của gã trên đầu cũng không đáng ngại. Kì thực ngày sau Nguyên Thập Tam Hạn có chút điên cuồng là do một chưởng này gây ra.

Trưởng Tôn Phi Hồng lần này trở lại Thần Thương hội cảm thấy đại thế đã mất. Một chút chỗ dựa từ Thương Thần Tôn lão tam cũng không khiến gã thoải mái nên âm thầm rời khỏi Đông Bắc. Sau khi thương thể phục hồi, chí khí khởi phát lại muốn vào kinh ám sát.

Chỉ là lần này người gã cần giết không phải là Thái Kinh, mà là chỗ dựa sau lưng Thái Kinh, hoàng đế Triệu Cát.

Lúc này gã đối với thế thái nhân tình đã thành thục hơn nhiều.

Gã phát hiện cho dù giết chết Thái Kinh cũng vô ích.

Bởi vì Thái Kinh thật ra cũng chỉ là phụ họa, phụng chỉ họ Triệu làm việc. Gã làm nhiều việc ác, tai họa vạn dân, đầu độc thiên hạ thì quyền lực cũng là từ Triệu Cát mà có. Nếu như giết Thái Kinh chỉ trị được bệnh không trị được căn. Cho nên Trưởng Tôn Phi Hồng quyết ý muốn lớn gan làm một chuyện.

Hành thích thiên tử!

Gã mang theo năm, sáu tên cao thủ thân tín trong Nhất Quán đường cùng nhau hành sự. Kết quả lần này gã tái ngộ Gia Cát tiên sinh.

Gia Cát tiên sinh dĩ nhiên không để cho gã được như ý.

Sau khi khổ chiến lão bắt được Trưởng Tôn Phi Hồng rồi tranh luận về đại nghĩa.

“Bây giờ là nịnh thần làm ác, tay sai làm gian, sao không diệt mầm tai vạ lại đi hành thích vua.”

Nhưng Trưởng Tôn Phi Hồng không đồng ý.

“Nô tài làm ác, là do chủ nhân sai khiến. Giết tên đầu sỏ, thiên hạ thái bình. Người là ác nô, trợ Trụ vi ngược, mỗi lần đại sự cũng đều phá hủy ở trên tay người, ta nhất định giết người!”

Gia Cát tiên sinh thở dài nói: “Ngươi giết ta cũng vô ích! Thái Kinh, Lương Sư Thành, Vương phủ một đám tham quan ô lại cũng vẫn như cũ di họa thiên hạ, cướp bóc bữa bãi, ngươi làm gì được bọn chúng! Ngươi có thể nhất nhất giết sạch bọn họ chẳng! Đương kim thánh thượng, đồng học xuất chúng, rất có tài hoa, vốn có thể làm nhiều việc. Chỉ là nhất thời hồ đồ tin dùng bọn hoạn quan để chúng chi phối. Nếu để từ từ can gián hoặc có thể khôi phục sự cơ trí phán đoán sáng suốt. Vô luận như thế nào, hôm nay do tâm nhân hậu nên dù giận dữ triều thần nhiều lắm chỉ cách chức đuổi đi, ít khi xét nhà diệt tộc. Các ngươi giết quân chủ dẫn tới quần long vô thủ, đại thụ mất gốc triều đình chẳng phải nguy nan ư? Chưa nói Thái Kinh vây cánh lớn mạnh, nắm đại quyền trong tay, hiệu lệnh thiên hạ. Nếu như hành thích hoàng thượng thành công thì làm sao ngươi có thể khống chế loạn lạc ngược lại còn để cho hắn nắm quyền định đoạt, đồ thân sinh linh chẳng khác Đổng Trác, Tào Tháo phò thiên tử mà làm loạn! Đến lúc này Liêu quân xâm lấn, nội loạn ngoại xâm chẳng phải đã gieo họa cho chúng sinh sao?”

Trưởng Tôn Phi Hồng rút cuộc hiểu rõ ý tứ của Gia Cát tiên sinh

... một người đã có bệnh mấy chục năm, toàn thân là bệnh hiểm nghèo, hấp hối, kéo dài hơi tàn. Một khi cầu y nếu như viết đơn thuốc quá mạnh thì chẳng những trị không hết mà lập tức một mạng quy thiên!

Mà nay Tống thất chính là bệnh nhân.

Thay đổi chỉ có thể thay đổi dần dần, sự hoãn tắc viên, dục tốc bất đạt.

... nếu như giết Triệu Cát có thể ngay cả quốc gia có khi cũng mất.

Nói như vậy, chẳng lẽ muốn Triệu Cát tự động tự giác, tỉnh ngộ, cải tà qui chính hồi tâm chuyển ý sao!

Thử hỏi, có người nào đương quyền được thế, sinh sát tùy tâm có thể làm như thế? Tỉnh ngộ, từ bỏ quyền lực, quay đầu là bờ?

Không thể nào!

Về điểm này, Trưởng Tôn Phi Hồng cảm thấy rất ảm đạm.

Rất mất phương hướng.

Vốn gã lớn mật làm bậy, hùng tâm tráng chí, không bao giờ nói bại, không bao giờ mệt mỏi rút cục buông tay chịu trôi.

Bởi vì gã đã cảm thấy chuyện không thể làm.

Gia Cát tiên sinh vốn có toan tính phóng thích Trưởng Tôn Phi Hồng. Lão hết sức kính trọng Trưởng Tôn Phi Hồng anh hùng gan dạ, sáng suốt, hào hiệp, khí phách. Nhưng vây cánh Thái Kinh đã đồn đãi chuyện này, báo lên Thiên Tử. Triệu thấy có người dám can đảm hành thích, mặt rồng đại nộ hạ chỉ muốn ngũ mã phanh thây Phi Hồng cùng phái quân tiêu diệt Thần Thương hội.

Gia Cát tiên sinh vội vàng can ngăn, nhưng không hiệu quả, đành không thể làm gì khác hơn là phân tích lợi hại: “Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia nhất tộc vốn thế lực lớn, võ công cao tuyệt. Ở trong võ lâm môn đồ nhiều, đồng đảng đông, võ công cao cường, quân khí xưng tuyệt giang hồ. Nếu như âm ỉ đuổi giết bọn họ ngược lại khiến cho bọn chúng liều mạng. Nếu một đám liều mạng trốn vào kinh thành làm xằng làm bậy vạn nhất kinh động thánh giá, náo loạn cung đình thành ra không phải là chuyện tốt rồi!”

Triệu Cát nghe xong tự nhiên lo lắng. Gã biết những nhân vật đi lại trên giang hồ không dễ chế ngự, lại cực kỳ khó khăn thu thập đành không thể làm gì khác hơn là tạm thời không giết thích khách nhưng vẫn nghe Thái Kinh nói điều động thuộc hạ giam Trưởng Tôn Phi Hồng trong đại lao khiến Thần Thương hội cố kỵ không dám can rờ.

Kể từ đó, Gia Cát tiên sinh không thể phóng thích Trưởng Tôn Phi Hồng được nữa. Trưởng Tôn Phi Hồng bị giam trong thiên lao, bởi vì gã danh động thiên hạ cộng thêm võ công cực cao nên Gia Cát tiên sinh một lần nữa căn dặn ngục tốt, đội trưởng thiên lao đối xử tử tế với gã. Cho nên, gã bị giam trong thiên lao nhiều năm trong ngục vẫn lấy danh Thê Lương vương mà đối đãi, trừ việc không được tự do vẫn còn có oai ngẫm. (bởi vì chuyện này, khiến cho ngày sau võ lâm kinh sư võ lâm tranh đấu, bạch đạo hảo hán Đường Bảo Ngưu cùng Phương Hận Thiếu vì phạm tội mà giam tại Thiên Lao nhận được giúp đỡ của Thê Lương vương mới thoát khỏi. Chuyện thuật trong Thuyết anh hùng, thủy thị anh hùng hệ liệt.)

Chỉ là trong quá trình này có một chuyện tương đối trọng yếu đan xen vào.

Đó chính là Công Tôn Dương Mi cùng Công Tôn Từ đi cướp ngục cứu Trưởng Tôn Phi Hồng.

Bọn họ đương nhiên sẽ đi cứu Trưởng Tôn Phi Hồng.

... Công Tôn Từ cùng Trưởng Tôn Phi Hồng vốn có thâm giao, Trưởng Tôn Phi Hồng vốn là lãnh tụ Nhất Quán đường, khi gã còn cầm quyền Sơn Đông Thần Thương hội chẳng những trên dưới đoàn kết nhất trí hơn nữa thanh thế lớn, uy danh vọi vọi.

Công Tôn Dương Mi đương nhiên ủng hộ Công Tôn Từ. Huống chi gã từ thuở nhỏ đã sùng bái hùng tâm của Trưởng Tôn Phi Hồng.

Cho nên, gã ở kinh sư gặp được Thiết Thủ.

Còn giao thủ.

Trong Thảm hồng, Tôn Diêu Hồng ghi rất kỹ lúc Công Tôn Dương Mi cùng Thiết Thủ tương giao.

Khiến Thiết Thủ hết sức chú tâm.

Tinh thần gã khó tránh khỏi trở về ngày đó cùng Công Tôn Dương Mi giao thủ cho tới thâm tình ở những ngày tháng đó.

Ác diệu cũng hết sức chú tâm.

Gã phát giác Thiết Thủ bắt tay vào làm án này có vẻ dính líu chút ít đến tên Dương Mi này. Kỳ thật trông có vẻ như mọi gút mắt đều nằm trên mình tên này.

Gã phát giác nên gã lưu tâm.

Lúc ấy, Công Tôn Dương Mi nói với Tôn Diêu Hồng.

“Chúng ta phải cứu Trưởng Tôn tổng đường chủ, muốn cướp ngục. Tứ đại danh bộ không cho chúng ta hành sự. Bọn ta liền đánh nhau.”

Diêu Hồng lấy làm kinh hãi.

Nàng biết Tứ đại danh bộ vừa danh động thiên hạ cũng là danh bất hư truyền.

Nàng từ nhỏ đã nghe danh bọn họ, kính trọng bọn họ vì chánh nghĩa bất phân giàu nghèo, rút đao tương trợ quyết tâm duy trì pháp kỷ.

Nhưng lúc này nàng hoàn toàn không có biện pháp, không phân nặng nhẹ mà toàn tâm toàn ý ủng hộ Công Tôn Dương Mi. Thậm chí bất kể ai nguy hại đến gã đều là quân chết tiệt cả.

... cho dù là Tứ đại danh bộ thì có chết cũng không có gì đáng tiếc.

“Là chàng thắng?”

Công Tôn Dương Mi có thể đứng đây dĩ nhiên không bại.

“Ta ban đầu cũng cho là mình thắng nhất chiêu bán thức!” Công Tôn Dương Mi tự giễu cười cười nói: “Ta đấu với Thiết Thủ, lúc ấy còn dùng khăn che mặt ... bọn ta không muốn liên lụy Thần Thương hội!”

“Nhưng đánh một trận thủy chung cũng không thể cứu Trưởng Tôn tổng đường chủ. Cẩm quân, sai dịch hô hào nhau áp tới, ta lấy chỉ làm kiếm đánh Thiết Thủ rồi nhân cơ hội trốn thoát!” Công Tôn Dương Mi vừa giãi đôi lông mày: “Khi đó, ta thật cho là mình đã thắng gã rồi!”

“Chàng không phải đã thắng sao?”

Diêu Hồng hồ nghi hỏi lại.

“Ta với ngoại công nàng cùng những người khác cướp ngục sau khi trốn ra hồi tưởng lại. Lấy khả năng Thiết Thủ mà nói lúc ấy so chiêu tuyệt không có khả năng trúng chỉ kiếm của ta!” Công Tôn Dương Mi cười khỏ nói: “Ta không thể lừa gạt bản thân cho nên càng ngẫm càng hoài nghi!”

Diêu Hồng trù mên nhìn Công Tôn Dương Mi.

“Cho nên ngày thứ hai, ta cố ý đến khu vực phụ cận Thần Hầu phủ quan sát Thiết Thủ ...” nói tới đây Công Tôn Dương Mi khẽ thở dài một tiếng

“Kết quả ta phát hiện, Thiết Thủ trúng một chỉ kiếm của ta hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra, gã vẫn bình yên đi bộ trên đường cái.”

“Nói như vậy ...” Diêu Hồng cũng không dám tin. Nàng biết chỉ kiếm của Công Tôn Dương Mi nếu so với kiếm thật còn lợi hại, lừng lẹ hơn nhiều. Kiếm của gã có thể nhất kiếm cắm sâu vào đá, ngập đến tận chuôi nhưng chỉ kiếm của gã lừng lẹ không có thể đánh nát tảng đá thành một lỗ thủng to.

“Gã căn bản không có việc gì!” Công Tôn Dương Mi khẳng định nói: “Gã cố ý hứng lấy nhất chỉ kiếm của ta, thả ta chạy trốn!”

“Gã tại sao lại muốn tha cho chàng một mạng?”

“Ta khi đó cũng không biết!” Công Tôn Dương Mi nói: “Cho nên ta cùng gã giao thủ lần nữa?”

“Ngay trên trên đường cái ... !?”

“Đúng vậy! Ta lấy mặt nạ gã say đeo lên, giả bộ say rượu rút kiếm khiêu chiến với gã!”

“Lần trước là bởi vì đối phương quen thuộc địa hình hơn nữa gã còn kêu viện binh đến!” Diêu Hồng uyển chuyển nói: “Lần này ở trên đường cái, tình thế công bình hơn!”

“Trận chiến này cũng không lâu, chỉ giao thủ mười bảy chiêu, đánh trong bốn cái nháy mắt. Dù sao, trên phố lớn rất đông người bọn ta cũng không muốn tổn thương đến người vô tội. Ta cũng đã toàn lực xuất thủ!”

... mười bảy chiêu!

... trong bốn cái nháy mắt!

... giữa biển người không muốn tổn thương người vô tội!

... ngay cả Công Tôn Dương Mi vốn ngạo mạn tự thị cũng phải thừa nhận, gã đã toàn lực xuất thủ.

“Kết quả?”

Công Tôn Dương Mi lắc đầu: “Ta đâm trúng gã một kiếm nữa!”

Diêu Hồng vui vẻ nói: “Chàng thắng rồi!”

Công Tôn Dương Mi nghiêm mặt nói: “Ta không có thắng!”

Diêu Hồng nói: “Nhưng mà chàng đã đâm trúng gã mà!”

Công Tôn Dương Mi bổ sung: “Một kiếm đó ta chỉ đâm vào trên mu bàn tay trái của gã mà thôi!”

Diêu Hồng nói, “Đó là chàng không muốn giết gã, giữ lại một tay cho gã!”

“Không phải!” Công Tôn Dương Mi giải thích: “Phải nói, ta đâm gã một kiếm, gã không tránh mà dùng tay cản!”

Diêu Hồng nói: “Vậy gã đã trúng thương dưới kiếm chàng rồi! Vậy không phải là thua một chiêu sao!”

“Bề ngoài là vậy!” Công Tôn Dương Mi trên mặt một chút biểu tình vui mừng vì chiến thắng cũng không có: “Nhưng kỳ thật là không!”

“Tại sao?”

“Bởi vì gã hoàn toàn không bị thương.”

“Nhưng ... Chàng quả thật đã đâm gã một kiếm mà!”

“Nguyên nhân là ...” Công Tôn Dương Mi dừng lại một chút “Gã là Thiết Thủ.”

Gã giải thích:“Lúc ấy ta có thể đâm gã một kiếm nguyên nhân là có một lão phụ bán bánh trượt chân ngã hướng về phía ta, ta vừa phát kiếm thu chiêu không kịp, nhưng Thiết Thủ kịp thời đỡ lấy bà ấy cùng lúc phải sử dụng tay ‘đón’ một kiếm của ta!”

“Tình huống rất minh bạch!” Công Tôn Dương Mi trong mắt tràn đầy vẻ tôn trọng:“Nếu như không phải vì cứu lão phụ kia ta căn bản đâm không trúng gã.”

“Huống chi, đâm trúng gã cũng vô dụng!” Công Tôn Dương Mi nói, giọng nói lúc vui vẻ ẩn chứa sự giễu cợt:“Hai tay gã so với sắt còn cứng rắn hơn, so với cương còn mãnh hơn vốn đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm. Tay của gã chính là binh khí của gã!”

Gã nhú lông mày nói:“Thử nghĩ xem ta đem kiếm đâm vào binh khí của gã thì sẽ có hiệu quả gì? Còn tính toán là thắng hay không sao?”

Diêu Hồng cũng đáp không được ... ít nhất, cũng không cách nào đem người mình yêu mến ra mà nói.

Nàng chỉ có thể hỏi tiếp: “Sau đó ...”

“Sau đó người bắt đầu kéo tới nhiều hơn. Hơn nữa giữa đường cái đánh nhau khó tránh khỏi khiến cho rối loạn, kinh động đến các lộ nha sai, bang hội ở kinh thành. Cao thủ của Mê Thiên lĩnh, Lục Phân Bán đường, Kim Phong Tế Vũ lâu cũng lần lượt kéo tới... Đây không phải là nơi quyết đấu tốt!”

“Gã trong kinh là danh bộ, nếu các lộ nhân mã kéo đến gã lại chiếm tiện nghi rồi!”

“Cho nên gã cũng không chịu chiếm tiện nghi! Gã thu chiêu!”

“... gã chủ động thu chiêu sao?”

Diêu Hồng có chút không tin.

Công Tôn Dương Mi nói: “Đúng vậy! Gã còn nói với ta ‘Nếu người ra tay ám toán bất ngờ ta không tránh được nhất kiếm của người!’ ”

Diêu Hồng thốt: “Gã nói rất đúng!”

Dương Mi thở dài nói: “Nhưng ta làm sao có thể nào không lên tiếng liền xuất chiêu ám toán cho được!”

Diêu Hồng tiếp lời:“Nếu làm vậy thì đó không phải là chàng!”

Dương Mi nói tiếp:“Cho nên ta đáp ‘Hôm nay thắng bại chưa phân ta sẽ còn tìm người quyết chiến!’”

Diêu Hồng hỏi: “Gã trả lời thế nào?”

Dương Mi đáp:“Gã sao? Gã nói ‘Nơi đây không nên ở lâu người đi đi, lần khác ta sẽ lãnh giáo.’”

Diêu Hồng nói: “Vậy người sau đó có còn hay tìm gã quyết chiến không?”

Dương Mi thốt:“Có!”

Diêu Hồng: “Ta xem gã đối với chàng tựa như không có ác ý ... Hà tất ...?”

Dương Mi:“Khi đó, ta đối với gã cũng kính trọng trong lòng. Nhưng ta còn nghĩ cách cứu Trưởng Tôn tổng đường chủ. Chỉ cần gã còn ở đây bọn ta khó có thể đắc thủ. Hơn nữa, ta cũng hiểu thắng không phân một thắng bại không thể cam tâm!”

Diêu Hồng phụ họa nói:“Kết quả đó ngay cả ta cũng muốn biết. Ta nghĩ không chỉ là hiểu thắng mà làm cho người ta hiểu kỳ!”

Dương Mi đáp:“Lúc ấy gã hỏi ta khi nào tái chiến? Ở đâu? Ta đáp ‘Ta sẽ tìm người! Yên tâm! Ta sẽ không đột kích!’ Gã lại đáp ‘Vô phương! Ta chỉ hi vọng làm quen người, có cơ hội giao thủ cũng sẽ có cơ hội giao hữu!’”

Diêu Hồng: “Gã giống như xem người là bằng hữu rồi!”

Dương Mi đáp: “Ta lại chỉ chờ cùng gã tử chiến.”

Diêu Hồng: “Cho nên người ở kinh thành không muốn rời đi?”

Dương Mi tỏ dài: “Ta đợi cơ hội. Rốt cục có một lần tại nơi ta trú chân xảy ra một tranh chấp.”

“Tranh chấp cái gì?”

“Tranh giành con!”

“Tranh giành con?”

“Hai nhà tranh giành một đứa bé năm tuổi tên là Niếp Niếp làm nhi tử của mình.”

“Có chuyện này sao?”

“Thế sự không chuyện kỳ lạ nào không xảy ra. Sau ta nghe người ta kể lại mới biết được tình hình cụ thể và tỉ mỉ lúc đó. Khi đó ta đang ở tại Nhất gian khách điểm...”

“Nhất gian khách điểm? Danh tự này thật là lạ.”

“Thật ra thì cũng không kỳ quái! Khách sạn chỉ có một gian phòng hảo hạng, hết sức ưu nhã, lão bản khách điểm là người rất tao nhã, không phải là gã ngó tới nàng thì gã cũng không cho thuê. Người ở kinh thành cũng thật rắc rối, càng khó khăn như vậy, càng nhiều văn nhân, nhà sĩ, quan lớn, quý nhân muốn vào trọ ở đó. Nhưng này người lọt vào mắt lão bản nọ cũng không phải là nhiều!”

“Người như thế ... Chẳng lẽ là người danh vang thiên hạ, chuyên có lối kinh doanh cổ quái nhưng khách điểm có phẩm vị rất cao, Ôn Lục Trì?”

“Chính là Lão Tự Hào Ôn gia Ôn Lục Trì!”

“Gã cũng thật có tuệ nhãn nhìn ra người có võ công siêu quần như chàng ... chẳng biết lão có nữ nhi không?”

Dương Mi cả cười: “Lão cũng không phải để mắt đến ta vì ba chiêu hai thức ... lão yêu thích tranh của ta!”

Sau đó gã chen vào một câu: “Đáng tiếc lão không có nữ nhi!”

Diêu Hồng hừ hừ: “Đáng tiếc?”

“Đáng tiếc!” Dương Mi nghiêm túc đáp.

Sau đó, hai người bọn họ đồng thanh cười phá lên.

“Ấn đó phát sinh ở Lục Căn trấn tại nhà của Trần viên ngoại và Diệp lão bản. Trần viên ngoại nguyên danh là Trần Kim Kỳ là người có quyền thế, ở trong triều có quan hệ, kết giao với không ít người quyền quý, quan chức, nhưng lại không có con. Diệp lão bản thì ngược lại, lão tên Diệp Kim Đồng buôn bán nhỏ là người làm ăn nhưng có một nhi tử gọi là Niếp Niếp, tuy đã năm sáu tuổi nhưng vẫn còn si ngốc, ngơ ngác, không nhận biết người thân cũng không hiểu chuyện. Cũng bởi vì nó ngu dốt hơn so với những đứa trẻ bình thường cho nên vợ chồng lão cũng ít để cho nó gặp người lạ. Hai nhà là láng giềng thường lui tới. Bởi vì hai nhà có chung cửa bên hông nên Niếp Niếp cũng có lúc đến sát vách chơi đùa. Nhưng đến lúc này này sinh một chuyện lạ...”

Diêu Hồng lắng nghe rất hứng thú hỏi tới: “Chuyện gì? Tiểu Niếp Niếp có thể gây ra đại sự gì chứ?”

Công Tôn Dương Mi nói: “Trần Kim Kỳ cùng phu nhân Lương thị cũng không để ý đến nó, mặc kệ Niếp Niếp chơi đùa. Điểm kỳ quái chính là mỗi lần Niếp Niếp đến cửa hông nhà bọn họ chơi tất có hi sự. Trần viên ngoại không phải là tự dưng thăng quan tiến tước, chính là mỗi khi nó lại chơi thì tin thăng quan lại đến. Cho nên, vợ chồng hai người bọn họ xem Niếp Niếp như bảo bối. Có lần bọn họ đề nghị với Diệp lão bản có thể đem Niếp Niếp cho bọn họ làm con thừa tự hay không, không tiếc hậu lễ. Vợ chồng Diệp lão bản mặc dù đối với Niếp Niếp ngu ngốc rất chán nản, âu lo nhưng dù sao cùng là hài tử của mình nên vẫn hết sức yêu quý, quyết không đem cho. Cho nên hai nhà vì chuyện này mà bất hoà. Vợ chồng Diệp lão bản rất sợ Trần viên ngoại cướp con nên ngăn cấm Niếp Niếp không cho tiếp xúc với người nhà bên cạnh.”

Diêu Hồng chen vào: “Vợ chồng Diệp lão bản không khỏi hẹp hòi quá! Nhưng vì thương con thật khó tránh khỏi nghi kị!”

Công Tôn Dương Mi nói: “Đến lúc này, Trần viên ngoại đã nổi giận. Lão và Lương thị định một không làm, hai không nghĩ dụ Niếp Niếp về nhà rồi thông đồng rồi quan sai địa phương nói Niếp Niếp là hài tử ruột

thịt của vợ chồng lão, vợ chồng Diệp Kim Đồng bởi vì chỗ ở gần nên có ý đồ bắt cóc. Hai nhà tranh chấp không ngừng kiện tới nha môn.”

Diêu Hồng nghe đến đây cũng có chút phẫn nộ: “Vợ chồng Trần Kim Kỳ thật không nói đạo lý!”

Công Tôn Dương Mi nói: “Trần gia trong triều nhất hô bách ứng, có danh có khí. Vợ chồng Diệp Kim Đồng khổ sở cũng vô pháp chứng minh Niếp Niếp do mình sinh ra, cho dù không bị kiện hài tử cũng xử cho Trần gia. Biết rõ thị phi trắng đen đảo ngược cũng không ai dám vì Diệp gia làm chứng. Người không hiểu nội tình càng đứng ở một bên sống chết mặc bây!”

Diêu Hồng hỏi thử: “Còn chàng? ... Chàng làm thế nào biết được chân tướng chuyện này?”

Công Tôn Dương Mi giải nhẹ hàng lông mày đáp: “Nơi ta ở nằm về phía Tây hai nhà bọn họ, gian phòng ta ở rất rộng rãi nằm ở tầng hai nhìn xung quanh đều thu vào trong mắt. Lúc đó ta ở lại trong kinh kết giao với nhiều lộ hào kiệt, bố trí các mặt nhằm ngay sau Thần Thương hội tiến quân kinh sư, mở rộng địa bàn. Mặt khác chờ cơ hội cứu Trưởng Tôn Phi Hồng. Ở cũng đã lâu nên khó tránh khỏi đứng ở phía trước cửa sổ xem cảnh vật chung quanh, xem nhiều dĩ nhiên là có ấn tượng ... Đương nhiên cũng nhìn rõ Niếp Niếp là hài tử của Diệp gia, Trần gia có âm mưu cướp đoạt!”

Chỉ là gã lập tức nói tiếp: “Nhưng ta không tiện làm chứng!”

Diêu Hồng đương nhiên minh bạch: “Chàng tới là để cứu Trưởng Tôn tổng đường chủ đã từng cùng đại nội cao thủ giao thủ, vào lúc này tuyệt đối không thể quá nổi bật!”

24. Q.4 - Chương 4: Nữ Tử Nhiều Tai Kiếp 4

Công Tôn Dương Mi cười lạnh nói: “Ta mặc dù không thể lộ diện nhưng có thể âm thầm sau lưng diệt trừ cái thứ bại hoại cướp đoạt cốt nhục người khác này!”

Gã nói tiếp: “Chỉ là Thiết Thủ đã cứu bọn họ một mạng!”

“Thiết Thủ?”

“Là gã!”

“Gã với loại án hạt mè hạt đậu này có dính líu sao?”

“Cùng là người ở kinh thành Thiết Thủ tựa như quen biết Trần Kim Kỳ, cũng biết Diệp Kim Đồng. Một khi quan phủ phán án thì bên thua cuộc chỉ sợ phải ngồi năm ba năm tù, chuyện này không thể tránh khỏi. Thiết Thủ nghe lời đồn đãi liền chạy tới điều đình!”

“Điều đình!?”

“Đúng vậy! Chính là thoả thuận hi vọng có một thoả hiệp mở đường sống. Nếu không kinh động đến nha môn ắt không thể cứu vãn, cả hai nhà đều không có kết quả tốt!”

“Thiết Thủ có biết Niếp Niếp là nhi tử của Diệp lão bản không?”

“Dĩ nhiên không biết! Bằng không Trần viên ngoại cũng không dám phát đơn kiện. Khi Thiết Thủ đến đó hai nhà đang tranh chấp dữ dội, lẫn trong tiếng chửi mắng ồn ào Niếp Niếp chỉ oa oa khóc lớn, ai cũng không nhận!”

“Thanh quan khó xử chuyện gia đình! Ta thấy Thiết Thủ lần này tự chuốc lấy phiền toái rồi!”

“Ta cũng cho là gã anh hùng không đất dụng võ, tự tìm phiền toái rồi! Vốn ta muốn nhìn gã tự bêu xấu mình như thế nào thì gã đã tiện tay phá án!”

“Phá?”

“Phá!”

... Đây, đây ... ông nói ông có lý, bà nói bà có lý. Hai bên các người không ai nhận thua, án tình làm thế nào phá được?

“Nói đến cũng hết sức bình thường!” Công Tôn Dương Mi dịu giọng nói: “Thiết Thủ đến hiện trường không lâu, Trần Diệp nhị gia vẫn tranh chấp không dứt, mặt đỏ tía tai. Bọn họ đều nói Niếp Niếp là hài tử của mình. Hồi đặc điểm, sở thích hai nhà đều hết sức quen thuộc rất khó khăn để phán xét. Đúng lúc này, đột nhiên cánh cửa mở rầm một tiếng, hai đại hán xuất hiện, một gã lớn tiếng thét ‘Tiểu tử kia dám ăn cắp vệt giỗ tổ của nhà ta à!’ đại hán còn lại rút ra thanh đao quát mắng ‘Tể phẩm cung phụng tổ tiên nhà ta người cũng dám ăn cắp! Nó là con nhà ai ta cũng giết!’ hai người động tác kỳ nhanh chóng, giơ tay một cái đã bắt được Niếp Niếp, rút đao chém xuống, động tác lưu loát, nhất đao tam thức may mà tay của Thiết Thủ kịp thời đưa ra ứng cứu!”

Diêu Hồng nghe được nhú mày muốn nói gì đó lại thôi.

“Thiết Thủ nhất thời quát lớn ‘Hảo hán! Có chuyện gì cũng từ từ mà nói chớ có giết người!’. Khí khái bình tĩnh gã hán tử tướng mạo chân chất một tay túm chặt Niếp Niếp đang khóc sướt mướt, một mặt rống lớn ‘Đều là do tên tiểu tạp chủng này! Ai là cha mẹ của gã, nuôi mà không dạy, dạy mà bất thiện, huynh đệ ta cũng là bất đắc dĩ!’ đằng kia tên hán tử còn lại đang cầm đôi liễn ‘Tể tổ Song thân’” Công Tôn Dương Mi nói tiếp: “Khi đó ta ở trên lầu bốn Nhất gian khách điểm nhìn xuống, bởi vì khoảng cách quá xa cứu giúp không kịp ... trong lòng cũng có chút gấp gáp!”

Diêu Hồng lại cười hì hì nói: “Ta thấy chàng cũng không cần nóng nảy!”

Công Tôn Dương Mi nhướn đôi mày kiếm thốt: “Sao cơ?”

Diêu Hồng mỉm cười đáp: “Ta biết cách phá án của gã rồi!”

Công Tôn Dương Mi nhìn nàng đầy vẻ thương yêu thốt: “Nàng thật thông minh ... Nhưng lúc ấy ta nhất thời không nghĩ ra!”

Diêu Hồng vội nói: “Chàng hiệp tâm vương bạn, cương trực lại nôn nóng cứu người lại đang trong cuộc, người trong cuộc thường nhìn không rõ. Ta ở ngoài nhìn vào, lại là nữ nhi nên nhìn thấu lòng người mẹ mà thôi!”

Công Tôn Dương Mi cười: “Nàng lại trải thảm khắp nơi vì lời nói của ta! Khi đó, ta tức thì nhảy xuống chạy tới phía trước hai nhà Trần, Diệp đứng ở phía ngoài vừa hay xem gã phá án!”

Diêu Hồng mỉm cười nói: “Dĩ nhiên phá.”

Công Tôn Dương Mi thú vị nhìn Diêu Hồng: “Nàng nói xem làm sao mà phá?”

Diêu Hồng hé miệng cười nói: “Có một điểm mấu chốt!”

Công Tôn Dương Mi cố ý động viên nàng: “Mấu chốt gì nàng hãy nói xem!”

Diêu Hồng cặp mắt to tròn chớp chớp: “ta thấy hai hán tử kia không phải người lạ!”

Công Tôn Dương Mi cười.

“Nàng đã đoán đúng.”

“Bọn họ là hai bộ đầu trong thành. Một người ngoại hiệu Khiếu Hôi Nhĩ, một người tên Khiếu Sao Trần. Hai gã bắt người, muốn đánh muốn giết khiến vợ chồng Trần viên ngoại sớm bị dọa ôm đầu ôm cổ, kêu gọi tha mạng nào dám ngăn cản? Chỉ có vợ chồng Diệp lão bản liều chết tiến lên cứu nhi tử, còn kêu la thảm thiết ‘Muốn giết Niếp Niếp, trước hết giết ta đi!’”

Diêu Hồng thản nhiên: “Án này án không cần thẩm nữa rồi!”

“Là vậy!” Công Tôn Dương Mi nói: “Thiết Thủ phát tay Hôi Nhĩ, Sao Trần tự nhiên dừng tay. Diệp lão bản cũng tự thiên dừng bước. Thiết Thủ nói với vợ chồng Trần viên ngoại ‘Hiện tại Niếp Niếp là ruột thịt của ai đã rất rõ ràng, phụ tử tình thâm không thể miễn cưỡng giả tạo. Lần này tạm thời tha cho người nhưng phạt người xuất tiền trợ giúp Diệp lão bản nuôi con, học hành. Ngày sau Niếp Niếp lớn lên nếu đại triển hồng đồ nói không chừng cũng có lúc trở lại tạ ơn các người. Lần này tạm không truy cứu, niệm tình bố

qua, có thể miễn hình phạt. Nếu còn không biết hối hận còn tái phạm ta sẽ dụng hình không nương tay! Vợ chồng Trần viên ngoại thấy Thiết Thủ anh minh không dám khinh thường liền khấu đầu nhận tội không ngưng. Diệp gia phụ tử đoàn tụ tất cả đều vui vẻ.”

Diêu Hồng hớn hở thốt:“Tốt quá!”

Công Tôn Dương Mi cố ý trêu chọc nàng:“Nàng làm thế nào đoán được Thiết Thủ có thể lập tức phá án? Nàng thiên vị gã quá chăng?”

Đôi mắt tuyệt mỹ của Diêu Hồng khê động:“Gã đương nhiên có thể dễ dàng phá án!”

Công Tôn Dương Mi không buông tha hỏi tới:“Tại sao vậy?”

Diêu Hồng khê cười nói:“Thiết Thủ là người thế nào chứ! Gã có thể giao thủ hai lần, ngang sức ngang tài, lại được Dương Mi Xuất Kiếm Công Tôn thiếu hiệp tôn sùng ca ngợi. Ca ngợi như không phải là phạm nhân vậy. Người như vậy sao lại ngay cả cái tiểu án đó cũng phá không xong! Ta nếu xem thường gã chẳng phải khinh thường mắt nhìn người của Công Tôn thiếu hiệp rồi sao!”

Công Tôn Dương Mi cười hả hả:“Thật nói không lại nàng!”

Diêu Hồng yêu kiều nói:“Đó là ta nói rất có đạo lý!”

Công Tôn Dương Mi thốt:“Nhưng khi đó ta cũng đã lướt xuống lầu, cũng đến thư quán Quách Cửu gia bên cạnh rồi!”

Diêu Hồng sực nhớ tới một chuyện:“Quách Cửu thúc? Chẳng lẽ là người được tôn xưng ‘Ác cửu thành, tử thập thứ, Ác nhân tự có ác nhân trị’ Không Trung lão Quách Quách Cửu Thành?!”

“Chính là lão!”

“Sao nghe nói lão vì cứu Trưởng Tôn tổng đường chủ cũng không tiếc thân vào ngục, trở thành tù nhân rồi?”

“Quách Cửu gia cùng Thê Lương vương nghĩa bạc vân thiên, trượng nghĩa tương giao đã sớm truyền tụng giang hồ!”

“Khi đó chàng đang ở bên cạnh thư quán của lão?”

“Ta đang muốn dò thăm tin tức, nhìn xem có cần ám trợ Thiết Thủ hay không!”

“Nhưng án tình khi đó đã kết liễu, Thiết Thủ cũng sẽ đi ra? ...”

Diêu Hồng suy đoán.

“Là vậy!” lần này Công Tôn Dương Mi không khỏi bội phục Diêu Hồng thông minh hơn người:“Gã vừa ra tới liền nhìn chăm chăm vào ta!”

“Nhưng mà ...” Diêu Hồng lo lắng hỏi:“Gã nhưng chưa từng thấy diện mục thật của chàng, chưa chắc là đang nhìn chàng!”

“Cho nên ta lập tức giả bộ như không có chuyện gì, cầm tờ giấy, cầm cây bút, mài nghiên mực vẽ tranh.”

Diêu Hồng cười nói:“Đó là tuyệt đỉnh tài hoa của chàng, thật có cơ hội phát huy rồi! Thật may mắn cho dân chúng diễm phúc được nhìn thấy!”

Công Tôn Dương Mi cười khỏ:“Gã đi về phía ta!”

Diêu Hồng ngăn người:“Nhưng gã không biết người mà ... Chắc là do bức tranh hấp dẫn tới ... dù sao gã cũng là người có nhãn quan!”

Công Tôn Dương Mi cười nhẹ một tiếng:“Gã đúng là rất biết nhìn. Khi đó, ta đang lấy bút vẽ trên bức tranh một ngọn cỏ phong, điểm chỉ trên đỉnh cao ngất một bóng cây. Gã đi tới sát bên ta. Ta tận lực không ngẩng đầu lên nhìn, hết sức chuyên tâm vào bức tranh của ta.”

Diêu Hồng lo lắng hỏi:“Gã chưa chịu đi?”

“Không đi!”

“Gã còn đang nhìn?”

“Đang nhìn!”

“Nhìn lâu vậy sao?”

”Rất lâu! Gã chờ ta vẽ bầy tám nét lên bức tranh, chỉ còn nét cuối cùng, gã mới nói một câu ‘Vô lý vô tập!’. Ta in lặng một lúc để khẳng định là gã đang nói chuyện với ta. Sau đó ta mới đáp gã một câu ‘Cám ơn!’ ta cũng cố ý hạ thấp thanh âm. Nhưng là gã lập tức nói ‘Là người!’ ta biết đã tránh không khỏi nhưng đột nhiên lại hỏi gã ‘Người làm sao biết là ta?’

“Đúng vậy!” Diêu Hồng hồ nghi mê hoặc nói:“Gã làm thế nào nhìn ra được?”

“Câu trả lời của gã rất hay!”

“Là bút pháp kỳ diệu của người!”

“Gã nói: ‘Người vẽ bức tranh nét nào cũng tràn đầy kiếm khí. Ta đã lĩnh giáo kiếm pháp của người. Đương nhiên là nhận ra người. Nếu không phải là người thì người nào có thể sử dụng kiếm pháp cao ngạo như vậy, dùng bút cuồng ngạo như vậy. Cảnh giới như vậy thật cô tịch!’”

“Xem ra ...” Diêu Hồng nghe tới đây không khỏi thở dài:“Gã thật là tri âm của chàng!”

“Đáng tiếc, chúng ta là địch nhân!” Công Tôn Dương Mi trầm ngâm“Ta với gã nói chuyện!”

“Ta nói ‘Chúng ta có hẹn giao thủ. Ta muốn xuất thủ!’ nói xong, ta xuất chiêu.”

Diêu Hồng kinh hãi:“Chàng giữa đường rút kiếm!?”

“Không có! Lúc ấy Lục Cận trấn chuẩn bị là hộp chợ có rất nhiều phụ nữ và trẻ em, già trẻ đều có nếu công khai động thủ rút đao múa kiếm sẽ kinh động người đi đường khó tránh khỏi hỗn loạn khiến mọi người xô đẩy, dẫm đạp khiến náo loạn cả lên ... đó là chuyện mà ta cùng Thiết Thủ thần bộ không muốn thấy!” Công Tôn Dương Mi nói:“Ta lấy bút thay kiếm công kích gã. Gã mặt ngó ta, lưng quay về phía sau. Quách Cửu gia cản trở phía sau gã. Bọn ta xuất thủ rất nhanh, không chú ý nhìn còn không biết chúng ta giao thủ. Ta nói ‘Điểm đến là dừng ba chiêu định thắng bại!’ gã đáp ‘Ta đánh mục coi như thua!’ chúng ta giao thủ ba chiêu, rất nhanh!”

Diêu Hồng không nhịn được hỏi:“Binh khí của gã đâu?”

Công Tôn Dương Mi đáp:“Gã tay không!” Sau đó nhấn mạnh thêm một câu:“Gã luôn luôn tay không, cho tới tận bây giờ cũng là một đôi tay không!”

Diêu Hồng thay đổi cách nhìn:“Vậy cũng tốt chàng lấy bút thay kiếm, gã không dùng binh khí. Ít nhất có thể không cần đả thương đối phương!”

“Không phải vậy!” Công Tôn Dương Mi không đồng ý cách nhìn của Diêu Hồng:“Ta dùng bút làm kiếm, lực dồn vào viết, khí tụ đầu ngọn bút, hoành tảo thiên quân lực sát thương còn lớn hơn dùng kiếm. Gã dùng một đôi Thiết Thủ vạn nhận mạc tội, thiên phong vi đoạn. Bọn ta xuất thủ giữa phố xá sầm uất thần bất tri quỷ bất giác. Giữa đám đông xuyên qua khe hở những bức thư họa treo lủng lẳng giao thủ so chiêu. Thật ra thì nếu so với hai lần trước còn hung hiểm hơn, phí sức hơn.”

Diêu Hồng nghe xong hít vào một hơi, nhất thời nín thở, giống như là nếu thở ra một hơi sẽ ảnh hưởng đến tình hình chiến cuộc, gây phân tâm chiến ý Dương Mi,

“Chiêu thứ nhất ta tấn công gã trước, sau đó gã tấn công ta nếu không thu chiêu thì lưỡng bại câu thương nên cả hai đồng thời thu chiêu. Chiêu thứ hai ta cùng gã đồng thời xuất thủ, hai chiêu triệt tiêu lẫn nhau!” Công Tôn Dương Mi phảng phất đã hoàn toàn đắm chìm vào trận chiến ở kinh thành.

“Trọng yếu chính là ... Chiêu thứ ba!”

Chỉ lắng nghe Diêu Hồng đã toát mồ hôi lạnh.

”Chuyện này quyết không thể như Công Tôn Dương Mi kể lại một cách dễ dàng bình thường. Hai chiêu này ở trong điện quang hỏa thạch giao thủ, là nửa đời công lực của hai người bọn họ. Tinh hoa hội tụ, nửa

phần cũng không được lệch, nửa điểm khinh thường cũng không được có. Hai người bọn họ quá hai chiêu ngang tay, biến hóa trong đó, hung hiểm trong đó không thể nói ra hết được.

Chiêu thứ ba thì như thế nào?

“Chính chiêu thứ ba mới định cục thế!” Công Tôn Dương Mi than dài, gương mặt cười như không cười, tựa như kiêu ngạo mà không phải là kiêu ngạo: “Sau một chiêu này ta mới biết được, ta mới hiểu được, ta mới chợt hiểu một chuyện, một câu nói!”

“Chuyện gì? Nói cái gì?”

Diêu Hồng hỏi tới.

Ý đậm.

Tình nồng.

“Chuyện với nói cũng chỉ một câu!” Công Tôn Dương Mi chậm chậm nói: “Tài hoa không phải là tất cả!”

Diêu Hồng nhíu mày không rõ.

“Ta trước kia cũng không hiểu!” Công Tôn Dương Mi nói tiếp: “Chiêu thứ ba, ta dùng một chiêu mới vừa sáng chế gọi là Thư Kiếm Giang Sơn, một chiêu này là ta dùng sáu mươi bảy đường Dương Mi kiếm pháp tinh hoa hội tụ mà đâm ra. Sát na xuất chiêu ta lại ngộ ra nên đã tăng cường ưu điểm cũng bỏ khuyết một điểm sơ hở nhỏ nhoi. Khi xuất chiêu như điện quang hỏa thạch, vừa động đã biến hóa. Một chiêu này ta rất đặc chí vừa lòng, thẳng thắn mà nói, hiện tại ta cũng không thể xuất chiêu một cách toàn vẹn như lúc đó ... nếu không có địch thủ như Thiết Thủ thật không thể bức ta xuất ra một chiêu uy lực như thế!”

Điểm Diêu Hồng quan tâm chính là: “Thiết Thủ tránh được sao?”

Công Tôn Dương Mi nói: “Ta vốn là muốn đâm vào lồng ngực của gã, ngay trái tim. Nhưng đầu ngón bút chỉ đâm trúng trên cánh tay trái của gã.”

Diêu Hồng vui vẻ nói: “Trúng?!”

Công Tôn Dương Mi nói: “Trúng! Trên áo gã có chút vết mực. Chỉ là cùng lúc gã ra tay chặt đứt đầu ngón bút của ta!”

“Chặt đứt?” Diêu Hồng cảm thấy có chút kỳ hoặc: “Trên tay gã không phải là không có lợi khí sao? Gã dùng binh khí gì chặt đứt đầu bút của chàng?”

“Gã chỉ dùng tay!” Công Tôn Dương Mi lấy tay đưa lên: “Gã không có vũ khí!”

Diêu Hồng ngạc nhiên hỏi: “Tay có thể nào chặt đứt đầu ngón bút?”

Công Tôn Dương Mi vươn tay ra, hai ngón tay kẹp lại: “Là như vậy! Gã dùng hai ngón tay kẹp lại, thế là chặt đứt!”

“Ngón tay của gã?!” Diêu Hồng sửng sờ: “So sánh với kéo còn bén hơn sao?!”

Công Tôn Dương Mi bước tới nói: “Nếu ta dùng là kiếm chỉ sợ cũng bị gã kẹp lấy mà gãy!”

“Vậy thì chưa chắc!” Diêu Hồng chất vấn: “Dù sao, kiếm so sánh với bút lông cũng cứng hơn nhiều...”

“Nhưng lông bút rất mềm!” Công Tôn Dương Mi lại nói: “Có thể cắt nhuyễn bút so với chấn gãy cương kiếm còn khó hơn!”

Diêu Hồng vẫn ngoan cố: “Gã mặc chặt đứt đầu ngón bút nhưng chàng đâm trúng gã trước rồi ... nếu là kiếm thì gã đã có thêm lỗ thủng trên người rồi!”

“Nhưng ta đâm trúng chính là cánh tay gã!” Công Tôn Dương Mi cũng mê man nói: “Ta biết đôi tay gã đã luyện được bách độc bất xâm, kiên bình bất nhập thật không biết có phải hay không, tay của gã cũng giống nhau đao thương vậy!”

“Nhưng gã ...” Diêu Hồng đứng trên lập trường ủng hộ Công Tôn Dương Mi: “Dù sao vẫn đã trúng một kiếm của chàng!”

Công Tôn Dương Mi than nhẹ một tiếng nói: “Nhưng sau đó ta còn phát hiện hai chuyện khiến cho ta đối với trận chiến này hoàn toàn thay đổi cách nhìn.”

“Chuyện gì?”

“Thì ra là Quách Cửu gia cũng xuất thủ!” Công Tôn Dương Mi nụ cười có chút khổ sở. “Lão vốn nghĩ giúp ta một tay!”

“Cửu gia xuất thủ?” Diêu Hồng giật mình: “Không Trung Lô Các, Sát Nhân Vô Thanh không phải chuyện đùa, nan giải khó phá ... lão xuất thủ lúc nào?”

“Lúc ta cùng Thiết Thủ ra chiêu thứ hai rồi thu tay lại. Chiêu thứ ba đang chuẩn bị xuất thủ, lão âm thầm xuất ra một chiêu. Bởi vì thân hình Thiết Thủ cản trở tầm nhìn mà ta lại chuyên tâm toàn lực phát chiêu thứ ba cho nên nhất thời không phát hiện!”

“Nhưng sau đó chàng mới phát hiện?!”

“Đúng vậy! Bằng không ta cũng sẽ không thừa dịp Thiết Thủ phân tâm mà toàn lực xuất thủ!” Công Tôn Dương Mi cảm khái nói: “Nói cách khác, đến chiêu thứ ba Thiết Thủ một bên hóa giải ám toán của Quách Cửu gia lại vừa chống đỡ một kích bút kiếm của ta!”

“Đúng vậy!” Diêu Hồng lần này phải đồng ý: “Đối với Thiết Thủ mà nói hơi không công bình.”

“Sau đó ta còn phát hiện bức tranh ta trải trên bàn còn thiếu nét cuối cùng gã đã vẽ nốt!”

“Cái gì?”

“Bức tranh của ta chỉ còn lại một nét ở góc cây trên đỉnh núi cao, gã đã thay ta vẽ nốt!” Công Tôn cười khổ nói: “Trên đó không chỉ là một chấm mực!”

“Gã... Gã vẽ từ lúc nào chứ!?”

“Nhất định là trong lúc giao thủ!”

“Lúc ấy chàng không hay biết sao?”

“Ngay cả Quách Cửu gia ở bên cạnh cũng không nhận thấy!”

“Gã xuất thủ...” Diêu Hồng kinh nghi bất định: “không nhanh như vậy chứ!?”

“Nàng đừng để ngoại hiệu của gã đánh lừa!” Công Tôn Dương Mi nghiêm mặt nói: “Thiết Thủ, ngoại hiệu này nghe qua thật giống như gã có một đôi tay mình đồng da sắt, tựa như rất công kênh, chậm chạp. Thật ra thì không. Tay của gã đáng sợ hơn chính là linh xảo ... nói nhiều linh thì nhiều linh, nói nhiều xảo liền có nhiều xảo. Hơn nữa còn nói nhanh thì có rất nhanh. Thậm chí đúng là nói không biết nhanh đến mức nào!”

“Một bút này ...” Diêu Hồng lần này cũng cảm thấy nói không được nữa: “Thật sự là ...”

“Một bút đó ... thật sự là tuyệt bút!” Công Tôn Dương Mi chân thành ca ngợi: “Gã một bút hạ xuống. Bức tranh của ta cuồng ngạo, cô tuyệt tất cả đều thay đổi. Bởi vì một bút tàng phong này nhu hòa cô phong, hoà hợp thiên sơn khiến cho bức họa của ta hoàn toàn thay đổi trạng thái kiêu ngạo, cuồng vọng!”

Gã tự giễu cười nhẹ một tiếng: “Ta khi đó mới biết được thì ra Thiết Thủ cũng biết hội họa.”

Diêu Hồng yên lặng chốc lát rồi cục cật tiếng: “Trận chiến ấy gã thắng!”

Công Tôn Dương Mi không chút do dự thừa nhận: “Nhưng gã không kiêu không ngạo thậm chí còn che giấu thắng lợi chân chính không để cho ta cảm thấy khó xử!”

“Gã rất cục khiến cho ta ngộ rồi!” Công Tôn Dương Mi thở phào nhẹ nhõm ... thật giống như gã đem những lời này nói ra trong lòng mới có thể thoải mái: “Tài hoa không phải là tất cả. Người có tài rất nhiều nhưng giống như Thiết Thủ vậy, đại khí đại khái, không kiêu ngạo không nóng nảy, đối với người thân thiết, xử sự công bình, gã mới thật sự là tài giỏi!”

Diêu Hồng đồng tình:“Đúng vậy! Nếu có cơ hội ta cũng hy vọng có thể bãi hội Thiết Nhị gia ... có thể làm cho chàng kính trọng, nhất định là nhân vật tuyệt thế!”

Nhưng sau ngày hôm ấy Diêu Hồng lâm vào một trường hí kịch nàng đã không còn có cơ hội nhìn thấy Thiết Thủ. Thậm chí ngay cả Công Tôn Dương Mi cũng từ biệt mà thành vĩnh biệt.

Chỉ là Diêu Hồng đem nhân vật phong vân Thiết Thủ này ghi nhớ ở trong lòng, cũng ghi đoạn nói chuyện này giữa nàng với Công Tôn Dương Mi cùng thiếp thân nha hoàn Tiểu Hồng trao đổi ghi lại trong Phiêu hồng tiểu ký ... Dĩ nhiên ghi chép cũng không tỉ mỉ. Chẳng qua Thiết Thủ khi đọc bản chép tay tự nhiên sẽ hồi tưởng lại, chí khí bùng phát, nhớ lại tài năng xuất chúng của Dương Mi, lần giao thủ, gặp gỡ.

Gã thích cái chí khí đó, tài hoa đó, hiểu thắng đó, hiệp nghĩa đó, thậm chí cả việc thất vọng về việc làm xằng làm bậy của gã thanh niên này.

Gã luôn có ấn tượng tốt về hắn.

Sau khi đánh một trận xong, gã và Công Tôn Dương Mi rốt cục biến chiến tranh thành hoà bình, hai người tương giao, tâm đầu ý hợp, trở thành tâm giao.

Chỉ là Công Tôn Dương Mi mỉm cười bày tỏ rõ thái độ với gã nói:“Ta mặc dù bội phục ngươi, cùng đã trở thành bạn tốt của nhau, cũng xem ngươi như huynh trưởng nhưng chính vì vậy ta càng phải nói rõ, ta nhất định phải cứu Trưởng Tôn Phi Hồng .”

Thiết Thủ khi đó nghe xong liền cười nói:“Tốt! Ngươi cứu là việc của ngươi , ta ngăn cản là việc của ta.”

Không lâu sau Công Tôn Dương Mi rốt cuộc đã từ bỏ ý định. Nguyên nhân vì Thiết Thủ nhân lúc thích hợp nói cho gã biết một chút ẩn tình.

“Thật ra thì ngươi không nên tùy tiện đi cứu Trưởng Tôn Phi Hồng.”

“Tại sao?”

“Bởi vì Trưởng Tôn Phi Hồng, bản thân lão cũng không ra ngoài!”

Nghe qua Công Tôn Dương Mi đương nhiên không tin.

Dĩ nhiên khó có thể tin được.

“Lão nhiều năm trước vì bị Nguyên Thập Tam Hạn đả thương, thương thế lúc tốt lúc xấu, khi thấy mặt trời sẽ phát tác có biểu hiện như chứng động kinh. Sau Gia Cát tiên sinh bắt lão, thế thúc chưa kịp phái người tới đại lao bảo vệ lão thì Thái Kinh đã phái người tới trước hạ độc, lão trúng phải sáu loại kỳ độc nhưng may mắn do nội lực cao thâm cộng thêm thế thúc cung cấp linh dược mới bảo vệ được tánh mạng. Nhưng một khi vận động mạnh lại gặp ánh sáng mặt trời sẽ gây thương tích chí mạng. Gã hiện nay hàng ngày ở trong ngục khổ luyện Nại Thương công khắc chế nội thương cùng độc lực, dần dần phát triển thành một loại nội thương quyền pháp. Thế thúc bình luận trong thiên hạ chỉ có ba người có thể bị thương càng nặng, quyền pháp càng cao, Thê Lương vương do vậy tình nguyện lưu lại trong ngục không ra. Huống chi...” Thiết Thủ đem ẩn tình bên trong nhất nhất nói ra:“Lão ra ngục, nếu ngày ngày độc công cùng ánh sáng tác động chỉ e khó mà giữ mạng. Nếu về Đông Bắc, lặn lội đường xa còn bất lợi hơn. Dọc đường ưng khuyến Thái Kinh tất không buông tha phái người mai phục tập kích, dù chưa chắc địch nổi lão nhưng có thể làm thương thế Thê Lương vương bộc phát. Còn có một chuyện ...”

Thiết Thủ đến đây ngừng lại một chút:“Ta không biết nên nói ra hay không?”

“Ngươi cứ nói!”

“Là chuyện nhà của các ngươi!”

“Hãy nói rõ ràng hơn!”

“Theo ta được biết người quyết sách Nhất Quán đường rất không hoan nghênh Trưởng Tôn Phi Hồng trở về Thân Thương hội, lão cũng có cảm giác tâm tàn ý lạnh, không còn ý muốn trở về Quan Đông nữa!”

Công Tôn Dương Mi vì muốn chứng thực lời nói này gã yêu cầu ‘gặp’ Trưởng Tôn Phi Hồng.

Thiết Thủ đồng ý an bài.

Hơn nữa thật sự an bài.

Công Tôn Dương Mi nhìn nhân vật năm xưa đã danh chấn thiên hạ, uy chấn Quang Đông, vị tiền bối, tổng đường chủ hình dạng khô héo không giống hình người cơ hồ rơi lệ tại chỗ.

Quả nhiên, Thê Lương vương không màng thế sự, không muốn tái xuất, từ chối khéo cũng kiên định phản đối toan tính của Công Tôn Dương Mi cùng Công Tôn Từ, lão không muốn ra tù.

... Thiên Lao là ‘nhà’ của lão.

Lời Thiết Thủ nói là lời thật.

Chỉ là Công Tôn Dương Mi cũng không lưu lại kinh sư lâu hơn.

Bởi vì gã muốn trở về gặp người trong tâm.

... một người trong tâm tưởng, nữ tử trong lòng gã.

Nàng dĩ nhiên chính là Diêu Hồng.

Thiết Thủ chính là từ miệng của gã thiếu niên mơ mộng ấy mà biết tên Tôn Diêu Hồng.

Trở lại hiện tại, gã nhìn Phiêu Hồng tiểu ký.

Từ Thảm Hồng đọc được Diêu Hồng cùng Công Tôn Dương Mi rất cục người có tình có thể kết làm một thể. Sau đó trao nhau ước nguyện, khuyến khích. Nàng hi vọng gã có thể khôi phục hiệp khí hào hùng ngày nào, không nên vì một chút nhớ nhung mà làm những chuyện vốn không hợp với tính tình của gã và cũng là chuyện thương thiên hại lý. Gã thì mong nàng chờ gã, gã muốn cùng cha nàng nói chuyện rõ ràng đồng thời cũng sẽ tận lực khuyên Tôn Cương thu tay lại. Bằng không gã sẽ cùng nàng cao bay xa chạy.

Bọn họ có mục tiêu còn có phương hướng.

Bởi vì bọn họ trong lòng có nhau.

Cho nên hai người bọn họ đều có hi vọng cùng mong đợi.

... vì đối phương mà thay đổi.

... vì tương lai của mình mà không ngừng đấu tranh.

Công Tôn Dương Mi nói cho nàng biết ngày mai gã sẽ đi tìm Tôn Cương để nói rõ tất cả mọi chuyện.

Diêu Hồng hiển nhiên rất lo lắng, tính tình của phụ thân đại biến không biết có còn độ lượng mà nghe khuyên?

“Tóm lại, ta nhất định sẽ không cùng ông ấy làm chuyện như vậy nữa! Xưng bá giang hồ! Ta không có cái dã tâm này! Cũng là nói xưng hùng võ lâm không nên dùng thủ đoạn. Ta nhất định trở lại nàng phải tin tưởng ta. cho dù cha nàng phản đối ta cũng nhất định tìm đến nàng vĩnh viễn không rời! Chuyện ta với nàng từng trải qua ta vĩnh viễn không quên. Ta sẽ cầu hôn với cha nàng bất kể ông ấy có đáp ứng hay không. Ta cũng muốn cùng nàng thiên trường địa cửu, địa cửu thiên trường!”

Cuối cùng gã vẫn kiên định nói: “Nàng phải chờ ta!”

“Ta nhất định chờ chàng! Nếu như cha phản đối chuyện chúng ta! Ta sẽ cùng ngươi cao bay xa chạy!” Diêu Hồng cũng vô cùng kiên định nói với gã: “Ta nhất định sẽ chờ chàng!”

Cứ như vậy bọn họ giữa đêm chia tay. Đêm đó ánh nến sáng hắt ra ngoài hiên, trong sân hoa rộ hồng, bên ngoài trời đêm rất lạnh.

Lúc nàng đi ngủ vẫn mang theo cõi lòng ấm áp, lạ sao nhiệt tình như lửa triền miên cùng cảm giác tương thông sau khi nói chuyện với nhau khiến nàng đột nhiên cảm giác trống rỗng. Có một loại tình cảm khiến nàng đã chui vào chăn vẫn không dám cũng không muốn thổi tắt ánh nến điểm chút ánh sáng hồng hồng.

Nàng sợ thê lương.

... con người có thể thiên trường địa cửu sao? Có lẽ là trọng yếu hơn là đã từng có được.

Khi đó nàng không chú ý tới dưới song cửa sổ đang có một đôi mắt thú tính tam bích tứ lục thâm não đang giương mắt nhìn nàng.

Mãi cho đến nàng đi ngủ đôi mắt ấy mới chuyển sang có chút hồng.

... nếu như đó là ánh mắt dã thú sao lại tràn đầy lệ quang?

Từ nay về sau Diêu Hồng sẽ không còn gặp lại Công Tôn Dương Mi nữa.

Không thấy được kiếm của gã, không thấy được lông mày của gã, không thấy được gã cao ngạo, không thấy được gã ôn tồn, không thấy gã nữa.

Không thấy được gã.

Không thấy được.

Thiết Thủ cùng ác đế đọc tới chỗ này trong đầu chợt hiện lên một suy nghĩ.

... nhân sinh thật là vô thường!

(nếu người cùng Diêu Hồng liều mạng tiến lên Thái Sơn không phải là Thiết Tú mà là Công Tôn Dương Mi. Tình cảnh thật bất đồng.)

Dĩ nhiên, đó sẽ không phải là cầm tù hoặc bắt cóc mà sẽ là bỏ trốn hoặc chạy trốn rồi.

Tự nhiên, Thiết Thủ cũng sẽ không lại càng không tham dự chuyện truy đuổi bọn họ.

Lưu ác đế lại bỗng nhiên nói: “Ta nghĩ trước khi xuất phát chúng ta nên tới một nơi xem qua một chút!”

Thiết Thủ hỏi: “Nơi nào?”

Ác đế vẽ mặt giống như một con hồng hoang mãnh thú lần đầu tiên thấy được ánh trăng sáng: “Hồ Thiên Thủy!”

Thiết Thủ cũng có ý đó, nơi đó chính là nơi trong tiểu ký đặc biệt miêu tả đã phát ra tiếng gào thét bi thảm.

... Công Tôn Dương Mi từng ở đó một thời gian dài cùng Tôn Cương và ‘cộng sự’ Tập Tà. ‘Công việc’ của bọn họ làm tại đây.

... phảng phất đây là nơi phát sinh nguồn gốc tai hoạ, một địa phương thần bí.

Cho nên Thiết Thủ lập tức nói: “Ta cũng muốn xem một số vật ở đây!”

Lần này đến ác đế hỏi: “Vật gì?”

Thiết Thủ vẽ mặt hình như là phát hiện trên mặt đất nhảy ra một con cá vẩy: “Nhân Hình Đãng Khắc!” .

Ác đế cũng đang có tư tâm, cái tên này trong “Phiêu Hồng tiểu ký” có đề cập tới, mà gã lại càng không quên Chu Nguyệt Minh trước khi đi đối với gã đặc biệt giao phó.

Sáng sớm khí trời rất lạnh.

Từng đợt hàn khí rít trên binh khí cuộn lẫn bên ngoài hàng quân đang xếp thành hàng lên đường chinh chiến .

Ác đế đồng tai.

Đang nghe.

Lúc gã chú tâm lắng nghe trông giống như một người trong ánh sáng yếu ớt chuyên chú đọc sách vậy!

Sau đó gã nói: “Hình như nơi đó đúng là trung tâm mọi vấn đề.”

Thiết Thủ có tư lự: “Không biết Tôn Cương có để cho chúng ta ‘đi thăm’ dạng trọng địa như vậy không?”

Ác đế nói: “Lão đương nhiên không hoan nghênh nhưng chúng ta có thể lợi dụng chức quyền!”

Thiết Thủ hỏi: “Chức quyền?”

Ác điều lãnh đạm nói: “Ta là Hình bộ phái tới điều tra, người do hoàng thượng phái tới giám sát. Một vùng Đông Bắc núi cao hoang đế xa, vạn nhất có cái tổ chức gì đó, có quân khí, có kẻ xấu, có uy hiếp đến sự yên ổn của triều đình chúng ta đều có quyền tra xét, thẩm tra. Đây là chức trách của chúng ta!”

Thiết Thủ cười cười như tự nói với mình: “Chỉ mong chúng ta không có lạm dụng chức quyền.”

“Lạm dụng thì đã có sao?” Ác điều lạnh lùng thốt: “Đều là do nơi này có kế hoạch nham hiểm, ám muội, lạm sát người vô tội để củng cố vũ lực, quyền lực của bọn chúng!”

Thiết Thủ nói: “Vậy thì chỉ mong Diêu Hồng cô nương còn chống đỡ được, chờ chúng ta lên núi!”

Ác điều hỏi: “Chúng ta không xem hết Phiêu Hồng tiểu ký rồi mới lên đường ... Ít nhất xem qua phần Nộ Hồng để nắm rõ thêm tình hình vụ án chứ!”

Thiết Thủ đáp: “Cứu người như cứu hỏa, lúc nguy cấp không nên chậm trễ. Huống chi chúng ta còn muốn tranh thủ đến hồ Thiên Thủy một chuyến để điều tra Sơn Quân, Nhân Hình Đãng Khắc rốt cuộc là thứ gì!”

Ác điều phản đối: “Nếu phải điều tra nơi hồ Thiên Thủy, tìm hiểu xem cái gì là Nhân Hình Đãng Khắc, vậy thì ngược lại nên đọc xong trước phần Nộ Hồng. Nếu không chúng ta không có đầu mối không thể đưa ra nghi vấn. Việc Thiết Tú bắt cóc Diêu Hồng lên núi đã không phải là lúc chuyện trong chốc lát có thể xử lý. Huống hồ đã qua mấy ngày Diêu Hồng nếu có thể còn sống thì hiện cũng không cần gấp gáp đến đây, lại càng không gấp trong một giờ nửa khắc.”

Gã lên giọng như một lão binh huấn thị cho tân binh nói.

“Làm tốt công tác chuẩn bị mới có thể cứu người ... nhất thời tình thế cấp bách, nóng vội cũng không phải cho rằng những hình bộ lâu năm như chúng ta nên phạm khuyết điểm.”

Thiết Thủ nghe qua thở dài một hơi nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ngoài cửa sổ vài bông mai vàng hé nở bị che khuất bởi vài đoá hồng.

“Nhanh thật hoa mai lại nở!” Thiết Thủ cảm khái nói, câu nói kế tiếp chỉ ở trong lòng vang lên không nói ra, ngược lại gã hỏi một câu.

“Hôm nay là ngày mấy?”

“Mười bốn!” Ác điều trả lời rất mau, quả thực là không rảnh để suy tư: “Là ngày bát bạch phi tinh, cúng tế, sửa nhà, phát nhân đình tài lộc, xuất trung thân, phú quý, trường thọ, là ngày tốt!”

Thiết Thủ cười: “Người đối với dịch số rất có nghiên cứu?”

Ác điều trên mặt hoàn toàn không có nụ cười: “Chúng ta là người có lý tưởng sống, có thể nào ngay cả mỗi một ngày trôi qua là ngày mấy cũng không biết gì cả sao!”

Thiết Thủ mũi ngửi được mùi hương thơm mát, đó là mùi hoa sao? Hơn nữa còn là hương hoa mà Diêu Hồng đích thân trồng từ trong vườn toả ra. Chỉ là chủ nhân đã không còn ở đây nữa.

Nữ tử yêu kiều đó vẫn trên chân núi sao! Kia đỉnh núi Thái Sơn tịch mịch phủ đầy tuyết trắng.

Gã vừa rồi chẳng qua là tùy ý hỏi một câu. Trong lòng gã muốn nói nhất là.

Mùa đông qua nhanh, cái ẩm áp đang đến có kịp đưa nữ tử nhiều kiếp nạn kia kịp trở về tới nhà không? Mùa xuân đến rồi, nữ tử nhiều kiếp nạn ưa thích sự náo nhiệt sẽ trở lại xem hoa của nàng trồng chứ? Khi đó nàng còn có tâm tình để ngắm hoa nở chăng?

Đối với người mà nói vui vẻ so với hoa nở quan trọng hơn.

Hoa nở thì hoa tàn, có vui vẻ ắt có thương tâm.

Lại nghe ác điều thúc giục: “Chúng ta mau đọc cho nửa phần còn lại của Thảm Hồng thôi!”

Đúng là nửa phần còn lại của Thảm hồng tiết lộ không ít chuyện có liên quan đến Nhân Hình Đãng Khắc cùng bí mật hồ Thiên Thủy.

Nhưng tình huống càng lúc càng thảm liệt.

Hơn nữa còn rất thảm khốc.

25. Q.4 - Chương 5: Hai Kẻ Cô Đơn

Mười bốn tháng mười một đế vương lịch, ngày xấu, không tiện tổ tụng, di chuyển nguy hiểm, hạn chế động thổ, chôn cất, oán khí cao, vướng việc bất bố. Ngày này không nên đi xa.

Thiết Thủ cùng ác điều sắp tới.

Điều Hồng, Sơn Kiều vẫn bị vây trên trên núi.

Theo như Túc diệu kinh giảng ‘nhật hữu nhất bội lực, túc hữu tứ bội lực, diệu hữu bát bội lực, hảo thì chi lực hữu vạn bội’.

Người bình thường phần lớn dùng lịch nhà nông, nhưng đế vương lịch cùng lịch nhà nông phần lớn tương đồng, nhìn từ góc độ của tầng lớp thống trị có thể phối hợp cả hai phục vụ ình.

Túc diệu kinh nhị thập lục túc bàng thông lịch là một loại lịch bí mật do một nhóm các cao tăng cùng Khâm Thiên giám suy tính, giám định vì đại quan trong triều đình cùng vương hầu khanh tướng các triều đại xem xét những mặt tích cực theo ngày mà hành sự.

Hôm nay là ngày rất bạo liệt, bóng mặt trời kéo thành đuôi.

Người xuất thủ đương nhiên không có đuôi.

Bọn họ là người đương nhiên không có cái đuôi.

Nhưng bọn họ hạ thủ tàn nhẫn độc ác, mà ngay cả súc sinh có đuôi cũng theo không kịp.

Bảy cây thương có ít nhất ba cây trực tiếp đâm vào cổ họng, mi tâm cùng huyết Hội Âm của nàng.

Ở hướng khác là Suý Thủ thương.

Thương rời khỏi tay rít lên như hổ gầm nhắm hướng lồng ngực của gã.

... một khi ghim vào nhất định xuyên thấu cũng có nghĩa là đâm thủng tim của gã.

Nàng biết bọn họ không chỉ muốn tánh mạng của hắn mà còn muốn mạng của nàng.

Nàng nhìn thấy những cây thương này, thương pháp này, những người này, sát chiêu này!

Nàng nhắm hai mắt lại.

Nàng đã hiểu thấu.

Nàng không chống cự nữa.

... kể từ khi gã biến mất nàng vốn là không muốn sống nữa.

Người sống nhưng như đã chết.

... sống không bằng chết chẳng bằng chết đi cho xong.

Chẳng qua là thù còn chưa báo.

Oan như tuyết trắng.

Tuyết oán.

Nàng chưa chết là bởi vì dưới người nàng quái vật lập tức phá vỡ.

Phản kích.

Thấy lại gã nếu là một năm rưỡi trước kia nàng không bằng chết đi cho xong.

Nhưng hiện tại nàng không như vậy. Ít nhất sẽ không yếu ớt như vậy.

Nàng đã là người của một năm rưỡi sau đó.

Chỉ là nàng hay buồn nôn.

Muốn ói.

Tôn thị thất hổ là là vốn quý của Thần Thương hội, là nhân vật đời sau có võ công tốt, thành danh sớm, xuất thủ độc ác còn có chỗ dựa từ tổ tiên trưởng bối.

Bọn họ ngay cả tướng mạo cũng anh tuấn hơn người.

Tôn thị thất hổ gồm Huyền Diệt Thần Thương Tôn Hoa Hổ , A Tu La Thương Tôn Phi Hổ, Mạnh Bà Dao Thần Thương Tôn Hắc Hổ, Thiên Thương Tôn Hồng Hổ, Địa Thương Tôn Hoàng Hổ, Nhân Thương Tôn Sắc Hổ, Phong Vân Đệ Nhất Thương Tôn Hổ Hổ.

Bảy người này, không chỉ có có thể đánh hơn nữa có thể quan sát, không chỉ chiến lực cao, trí mưu cũng cao không kém.

Bọn họ là bảy bảo bối của Thần Thương hội Tôn gia.

Bọn họ bảy người cùng Thiết Tú đứng chung một chỗ tựa như là bảy tiên nhân và một con trùng.

... ngay cả súc sinh cũng không bằng con trùng.

Nhưng Thiết Tú không phải là con trùng.

Ít nhất không phải là con trùng chờ chết.

Hắn đang chờ.

Chờ thương đến.

... chờ một thương đâm vào thân thể của hắn!

Quả nhiên (không ngoài sở liệu của hắn) một mũi thương nhanh nhất đã đâm tới thân thể hắn (vào lồng ngực), đương nhiên là A Tu La thương Tôn Phi Hổ.

Bởi vì hắn xuất thủ nhanh nhất.

Huống chi, hắn vẫn luôn quý mến Diêu Hồng. Mà nay, hắn đã vô vọng.

... đã tuyệt vọng, người như hắn, nhất định sẽ đích thân nghiền nát kẻ đã đập tan hi vọng của hắn.

Có lẽ làm người như thế mới cam tâm.

Cho nên hắn hạ thủ cũng độc nhất.

Hắn nhất thương đâm đến trái tim Thiết Tú, thương chuẩn bị xuyên ngực trở ra đem đôi gian phu đâm phụ này một thương xuyên qua mà chết.

Thương đâm trúng địch nhân thất hổ đều thầm nghĩ ‘Đắc thủ rồi!’.

Bọn họ tự nhiên mừng như điên.

... vui nhất chính là giết Thiết Tú không cũng không tốt. Có thể cùng lúc giết chết hai người này tuyệt đối là lập công lớn.

Bọn họ cũng thích lập công.

Nhất là công lớn.

Chỉ có lập công lớn mới có thể nổi danh, thành công.

Bọn họ đã nhiều lần gian khổ bôn ba lên núi mai phục bày trận đều vì giờ khắc này, giết sạch!

Bọn họ vui mừng tự nhiên tim đập cũng nhanh một chút.

Bọn họ mắt thấy đắc thủ thành công dĩ nhiên không thu tay lại được nữa, toàn lực phát công, toàn diện xuất thủ.

Bọn họ còn trẻ, khí thịnh mà cho là mình đứng ở trên chữ lý, cho nên xuất thủ quyết không chừa đường lui cho người khác.

Hoàn toàn không để lối thoát.

Thật ra thì thế sự thường thường chính là người không để lối thoát cho người khác cũng là không có chừa ình đường lui.

Mũi thương của Tôn Phi Hổ mới vừa đâm vào lồng ngực Thiết Tú cũng là lúc Thất hổ trận thế bố trí xong đồng thời toàn lực phát động sát cục. Thiết Tú trúng thương đau đớn đột nhiên nhảy vọt lên.

Hắn phóng lên tựa như bạo long phá thạch, ‘Cách!’ một tiếng mũi thương Tôn Phi Hổ ở ngực hắn gãy đoạn.

Đồng thời một tiếng ‘Rắc’ vang lên, Thiết Tú thừa dịp hắn tưởng rằng thương đã trúng mục tiêu còn đang sung sướng, đắc chí vì đã hạ được địch nhân, gãi một tay vụn gãy rời cổ của hắn.

Lúc này, thương của Tôn Sắc Hổ đã đâm tới dưới xương sườn hắn ... từ dưới xương sườn đâm vào chính là trái tim.

Trúng thương nơi đó hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Chỉ là nếu nói phía dưới xương sườn, ở bên dưới xương sườn cũng là dưới cánh tay.

Thiết Tú cánh tay khép chặt kẹp lấy thương, Tôn Sắc Hổ hoàn toàn cảm nhận được mũi thương đã đâm trúng, xuyên vào, nhập vào dưới xương sườn, vào bên trong rồi nhưng vô dụng, Sơn Kiêu đã dùng cánh tay cùng lúc kẹp chặt lấy thương của hắn hơn nữa còn nhìn trừng trừng vào hắn.

Thoáng cái, Tôn Sắc Hổ đã sụp đổ hoàn toàn ý chí chiến đấu.

Hắn chưa từng thấy qua ánh mắt đáng sợ như thế.

Đây không phải là ánh mắt của người.

Đó là ánh mắt cầm thú.

... Không! Không có loại cầm thú nào có ánh mắt đáng sợ như vậy.

Đó có lẽ là ánh mắt ma quỷ.

Chỉ có ma quỷ mới có ánh mắt khủng bố như vậy.

... người ta sợ hãi ánh mắt đó!

Ánh mắt Tôn Sắc Hổ cũng chỉ có thể nhìn đến đó.

Bởi vì chớp mắt một cái hắn cái gì cũng không thể nhìn nữa rồi.

Sơn Kiêu một quyền đánh nát đầu của hắn.

Dĩ nhiên cả đôi mắt của hắn.

... đầu người vỡ vụn tạo ra thanh âm gì?

Chắc rằng phần đông cũng chưa từng nghe qua.

Nếu như người chưa từng nghe qua tốt nhất là không nên nghe qua.

Thế gian này có nhiều người thích đi nghe, nhìn, hưởng thụ, lấy giết người làm thú vui. Tàn nhẫn hại người, ưa chuộng bạo lực, sắc tình bừa bãi, quái lực loạn thân, dâm loạn thấp kém được nói tới nhiều trong chuyện xưa cùng truyền thuyết, sự thật cùng đồn đãi. Thật ra thì một khi bản thân hoặc thân hữu bên cạnh xảy ra chuyện bất hạnh có thể bị dọa đến ba hồn bảy vía bay mất, sợ đến kinh tâm vỡ mật. Lúc ấy chỉ còn mong cơn ác mộng ấy mau qua đi trời quang mây tạnh.

Quả thật vật cùng loại tự nhân quả tuần hoàn. Hoa nở thế nào thì kết quả thế ấy. Thở những ra sao thì cây lên như vậy.

Thời loạn thường là quân tử nhẫn nhục tiểu nhân đắc chí, nhân tình lạnh lẽo, xơ xác tiêu điều, thời thế vô tình, thế đạo bất công, thiên đạo hôn ám, thường người lương thiện âm áp từ bi đồng lòng với nhau.

Lấy sát chế sát đều do bức bách.

Cũng là do tình thế bất đắc dĩ.

... chẳng qua lấy giết chóc có thể dừng giết chóc sao?

Sơn Kiêu Thiết Tú hiện tại bản thân không có sự lựa chọn.

Hắn đại khai sát giới, thẳng tay chém giết.

Có lẽ hắn căn bản đã không còn bất kỳ lựa chọn nào.

Hắn là vì sát mà sinh, vì giết mà sống thậm chí còn không tiếc vì giết mà chết!

Người có lẽ chưa từng nghe qua tiếng xương người vỡ vụn nhưng Tôn Hoàng Hồ khẳng định đã nghe qua, rất rõ ràng.

Bởi vì khi đó hắn ở rất gần.

Hắn cùng Tôn Hồng Hồ đồng loạt áp sát nhân cơ hội xuất thủ.

Nhất thương đâm Sơn Kiêu, nhất thương đâm Diêu Hồng.

Hai người bọn họ tâm ý tương thông, chỉ cần nhất thương đắc thủ lập tức thương thứ hai ghim vào. Bọn họ một khi hợp kích thân thể của đối phương thường xuyên thấu bảy bảy bốn bốn chín lỗ thủng mới chấm dứt. Trên thực tế, thân thể một người để cho hai cây thương to tướng mà sắc bén như vậy đâm trúng thì chỉ năm mười thương thân thể của hắn đã nát vụn rồi.

Bọn họ đoán chừng Sơn Kiêu một khi tự cứu bọn họ lập tức biến trận dời chiêu.

Một thương đâm Diêu Hồng sẽ chuyển sang công Sơn Kiêu, thương vốn nhắm vào Sơn Kiêu sẽ đổi hướng đâm Diêu Hồng.

Đến lúc này nhất định phải giết Sơn Kiêu nếu không cũng sẽ giết Diêu Hồng. Tốt nhất là đem hai người bọn họ đồng loạt hạ sát.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới Sơn Kiêu không bảo vệ Diêu Hồng cũng không tự cứu.

Hắn chẳng qua là xông tới.

Hắn chẳng qua là đâm đầu về phía trước.

Thương của Tôn Hồng Hồ rõ ràng đã đâm trúng Sơn Kiêu rồi nhưng đột nhiên bị chặt đứt, gãy đoạn.

Có lẽ, mũi thương đã nằm trong thân thể Sơn Kiêu nhưng Sơn Kiêu xung lực quá lớn, sắc tới quá hung bạo khiến cán thương chịu không nổi mà gãy.

Sơn Kiêu một quyền nện vào mặt Tôn Hồng Hồ.

Mặt Tôn Hồng Hồ lập tức giống như một con kiến trên mặt đất bị một cước đạp xuống nghiền nát.

Đây là lúc Tôn Hoàng Hồ nghe được thanh âm xương vỡ vụn.

Sau đó hắn lại nghe một thanh âm khác.

Vẫn là tiếng xương cốt vỡ vụn.

Hơn nữa còn là xương đầu.

Lần này là chính đầu của hắn.

Nghe được tiếng xương vỡ vụn cố nhiên đáng sợ, nhưng thanh âm ấy nếu xương cốt của mình thì càng đáng sợ hơn.

Kinh khủng hơn chính là tiếng vỡ vụn phát ra đến từ đầu của hắn.

Tuy nhiên Tôn Hoàng Hồ còn không coi là bất hạnh nhất.

Bởi vì hắn không có nghe được một thanh âm khác nữa.

Đó là tiếng răng cắn lấy cổ họng người mà nhai, mà nghiền.

... người bị cắn cổ họng là Tôn Hồ Hồ.

Cắn hắn không phải là thú.

Mà là người.

Chuyện này càng đáng sợ.

Cắn vào cổ họng hắn dĩ nhiên chính là Sơn Kiêu Thiết Tú.

So với Tôn Hoàng Hồ chỉ nghe được xương mình vỡ vụn, Tôn Sắc Hồ có thể nói còn thê thảm hơn nhiều.

Hắn vừa nghe được tiếng Sơn Kiêu cắn vào cổ Tôn Hồ Hồ vừa nhìn thấy quái vật không bằng cầm thú từng miếng, từng mảng nhai nuốt yết hầu Tôn hồ Hồ phảng phất như đang ăn sơn hào hải vị vậy.

Hắn lập tức cảm thấy hoa mắt.

Chân cũng nhũn ra.

Hắn mất đi ý chí chiến đấu.

Hắn đang định rút thương muốn chạy trốn nhưng không biết sao, hắn ngửi thấy được mùi máu cực kỳ mãnh liệt.

Mùi máu tươi bốc ra từ trong cơ thể mình!

Lúc này hắn mới phát giác con thú kia đã vươn ra đại trảo lông lá của hắn cắm vào trong bộ ngực của mình, hắn đang moi móc từ trong lỗ thủng trên lồng ngực hắn lấy một vật ra ngoài.

Trong nháy mắt hắn không cảm thấy đau.

Còn chưa cảm thấy đau .

Hắn chỉ sợ.

... cho đến lúc hắn phát hiện đối phương cầm trên tay một trái tim còn đang đập nhẹ nhàng hắn mới tuyệt vọng la thảm một tiếng té xuống.

Hắn không sợ hãi nữa.

Bởi vì hắn đã chết rồi.

Người sống mới sợ.

Người chết không sợ.

Hiện tại sợ hãi nhất chính là

Người còn sống, Tôn Hắc Hồ!

Thương Tôn Hắc Hồ vốn từ mình phóng ra.

Một thương này đâm vào vai Sơn Kiêu.

Sơn Kiêu Thiết Tú lúc này đang gặm nhấm cổ họng Tôn Hồ Hồ, một tay vừa móc được trái tim Tôn Sắc Hồ còn quay về phía hắn gặm lên một tiếng tựa như ngấn cắn hắn tới tranh giành thức ăn vậy.

Lúc hắn gặm lên máu, thịt, xương bầy nhầy trên khước miệng, máu tung toé trên môi và râu của hắn.

Tôn Hắc Hồ đột nhiên phát hiện một việc, bọn họ cùng nhau lên núi, cùng nhau truy tung, cùng nhau xuất thủ, cuộc sống mười mấy năm của sáu huynh đệ hần cùng nhau, thoáng cái cùng nhau kết thúc.

Chỉ còn lại còn một mình hần.

Hần nhất thời hồn phi phách tán ... thương, cũng đã đâm không nổi nữa!

Mũi thương vẫn cắm trên cánh tay trắng kiện như một thân cây của Sơn Kiêu. Hần vất thương bỏ chạy, mới chạy được bảy tám bước, chân nặng như bị rong rêu cùng bạch tuộc quấn chặt, hơi thở gấp gáp còn chưa lấy lại bình tĩnh thì phát hiện phía trước có người.

Cũng không thể coi đây là người.

Càng không phải là thú.

Nó so với thú còn đáng sợ hơn.

Mạnh mẽ hơn cũng tàn nhẫn hơn.

Thậm chí khát máu hơn.

Quái vật khát máu thích giết chóc này đứng ở trước người hần, nó đang rút cây thương đang ghim trên cánh tay ra.

Cây thương đó đương nhiên là của hần, ở trong võ lâm cũng coi như có tiếng tăm lừng lẫy kêu là Mạnh Bà thương. Lấy ngoại hiệu này ý tứ là nếu cùng thương của hần giao phong cũng giống như uống Mạnh bà thang vậy, chuyện lúc trước quên hết đi thẳng xuống Hoàng Tuyền.

Đao của hần cũng thế.

Trong Tôn thị thất hổ cũng chỉ có hần là dùng cả đao lẫn thương .

Hần thương pháp inh, đao pháp cũng không kém.

Hần thấy thương của mình đã đâm trúng Sơn Kiêu nhưng vô ích nó chỉ càng kích phát thú tính của hần.

Thậm chí là nổi điên lên.

Lúc Sơn Kiêu rút thương động tác chậm chậm. Thay vì nói hần nhịn đau, sợ đau không dám rút nhanh chi bằng nói hần đang muốn kéo dài đau đớn, thậm chí tận tình hưởng thụ sự thống khổ ấy.

Cổ quái hơn chính là quái thú này mặc dù đã chặn trước mặt hần nhưng đôi mắt (có lẽ chỉ là một con, một con khác chỉ là hổ sâu hoắm, Tôn Hắc Hồ dường như nhìn thấy trong hổ mắt ấy chằng chịt gân máu, lổm nhổm dòi bọ), lại nhìn ra sau lưng của hần.

Sau lưng hần là vực thẳm.

Đằng kia Diêu Hồng đang nằm sấp dưới đất ... hần một mặt kịch chiến hết sức một mặt đã đặt nàng xuống. Một mặt bảo vệ nàng còn một mặt giao chiến. Bằng không 'nó' cũng không trúng mấy thương như thế.

Ánh mắt 'nó' trống rỗng nhưng phẳng phất lại có một lực lượng không thể hình dung xung động khiến hần nhìn thẳng về phía trước.

Nhưng Tôn Hắc Hồ biết sau lưng mình là khoảng không là đương nhiên không có gì để nhìn, trừ phi vừa rồi có thần tiên lướt qua.

Đương nhiên không có thần tiên.

... có 'Yêu vật' như vậy ở đây cho dù thần tiên có đi ngang qua cũng bị dọa cho chạy mất.

Nếu là ma quỷ có lẽ sẽ hợp lý hơn chút ít.

Giờ phút này thần thái Sơn Kiêu giống như bị ma nhập, giống như một con bạo long từ thời hồng hoang đang từ trạng thái tàn bạo uy phát mãnh liệt chợt nhìn thấy trên bầu trời bay đến một thân cây.

Có lẽ nó không rõ vì sao có cây bay trên đây. Thậm chí đó có phải là thân cây hay không nó cũng không thể hiểu. Chẳng qua là bởi vì cảnh vật quá đặc thù người như nhập ma đổi sắc.

Tôn Hắc Hồ trên tay đã không còn thương.

Nhưng hấn còn có đao.

Hấn rút đao.

Đao hoa uy vũ.

Hấn muốn liều mạng.

... ở trên giang hồ để sống sót thì phải liều. Huống chi là lúc này, nơi đây gặp được quái vật kia.

Hấn muốn thừa dịp Sơn Kiêu đang ngơ ngẩn chém hấn một đao.

... ít nhất cũng phải chém hấn một đao vào nơi yếu hại, chém hấn một phát đòi mạng để chính mình có thể chạy trốn chết.

Đao chế tạo từ ô kim, đen mà phát sáng, mũi nhọn bén ngọt, đao phong phá không, đao quang chói mắt. Trông như ánh mặt trời cũng bị hấn chém đứt đoạn dưới đao.

Nhưng Sơn Kiêu tựa hồ không chú ý tới.

Hấn dường như ngay cả khi đao Tôn Hắc Hồ chém xuống đầu cũng không lưu ý, hai mắt chỉ nhìn thẳng phía trước, trừng trừng nhìn sang sườn núi bên kia. Vực thăm mây mù mờ ảo .

Bên đấy có cái gì mà so với tánh mạng còn có giá trị hơn khiến quái vật khát máu đó hoàn toàn bị hấp dẫn, thất thần, phân tâm, tiêu tan sát ý?

Tôn Hắc Hồ tim đập rộn lên khiến ngay cả chính hấn cũng không thể khống chế.

... ngay cả năm đó hấn tay trái cầm đao, tay phải cầm thương xung sát san bằng Cửu thủy thập lục kỵ, đánh một trận danh chấn giang hồ trái tim của hấn cũng không đập nhanh như vậy.

Trên thực tế lần đó không chỉ hấn một mình xuất thủ. Lúc ấy huynh đệ Tôn Bạt Hà cùng Tôn Bạt Nha trong tối ám trợ hấn mà hấn cũng là phục kích ám toán. Chuyện đó cũng là vì gia tộc muốn hấn thành danh.

Lần này hấn cũng một mình, hấn không muốn cơ hội này biến mất. Hấn muốn một mình chém chết Sơn Kiêu Thiết Tú!

Sơn Kiêu chết tuyệt đối đại sự!

Có thể giết Thiết Tú tuyệt đối là lập công lớn!

... cho dù là hấn năm đó tại Cửu thủy minh tích che mặt cùng Tôn Sắc Hồ, Tôn Hoa Hồ luân phiên hãm hiếp cô gái mà hấn hãm mộ đã lâu tim hấn đập cũng không gấp như vậy, nhanh như vậy!

Trước mắt hấn đang có một cơ hội.

Có thể sống.

Có thể giết Thiết Tú.

Ánh mắt hấn tỏa sáng, mặt đỏ lên, môi phát tím chỉ vì có thể ám toán, giết người, đắc thủ, giữ mạng. Nếu như, lúc này hấn có thể thấy được hình dạng của mình chỉ sợ so với Sơn Kiêu cũng không tốt hơn bao nhiêu!

Chỉ là hấn không có đắc thủ.

Bởi vì một đao kia hấn không có chém xuống. Hoặc là hấn đang muốn chém xuống thì đột nhiên phát hiện ngực mình đau nhói, trước ngực chói sáng trở ra một mũi thương.

Mũi thương dính máu.

Hấn kinh nghi.

Hấn không tin.

Nhưng hấn ngã xuống.

Đã chết.

Ai cũng sẽ chết.

Đúng là tránh không được cái chết.

Bất kể là người thật lợi hại hay người kém cỏi cũng như nhau, đều phải chết.

... ám toán người hay bị người ám toán cũng như thế.

Dao của hắn rơi xuống.

Ám toán hắn chính là người phục trên mặt đất, Tôn Diêu Hồng.

Nàng lấy một cây thương đâm vào hậu tâm của hắn.

Thiết Tú há miệng ra, phảng phất như một cửa động do yêu quái trú ẩn đã lâu không mở, nhót dãi khi hắn ngủ còn vương khoe miệng, xanh xanh biếc biếc, một ít thịt người còn dính trên hàm râu như chổi xể của hắn.

Sau khi phát ra một thương Diêu Hồng nhất thời còn không biết mình nên hay không nên cứu ‘nó’, người này.

Dao rơi trên mặt đất.

Dao đen nhánh ánh dương lấp lánh giống như chiếu vào gương.

Mạnh Bà đao.

Trên mặt đao Diêu Hồng mới nhìn thấy hình dung người mình vừa giết cũng nhìn thấy chính mình.

Nàng không thể tin được mình lại trở nên già nua như thế. Lạnh lẽo!

... mái tóc nàng rối nùi xốc xếch, hai túi mắt trũng sâu, toàn thân rách nát, lo lắng ưu sầu, sắc mặt khô héo gầy guộc, đây là nàng, cô gái phong tư tiêu sái, phong vận ôn nhu, bước chân toả hương sao?

Duy chỉ có hai bên tóc mai trong mái tóc rối bởi vẫn lộ ra một mảng da xanh nhạt, mịn màng đẹp đẽ.

Nhưng con thú trước mặt nàng vẫn ha hả cười, vung tay múa chân không biết là đang tạ ơn nàng hay làm gì, cũng không chắc là tiếng người không.

Theo ngón tay nó chỉ chỉ thấy trước vực thẳm trên sườn núi trong mây mù ngay miệng sơn cốc có một dây leo dọc theo sườn núi trở ra trước nở ra hai đóa hoa đỏ như máu tuyệt đẹp!

Tươi đẹp đến cực điểm, đỏ rực như ánh mặt trời.

Một đóa hồng giận dữ!

Thấy hoa, nàng khóc!

Nàng đang ở trên đỉnh núi.

Dã thú kia cứ vậy nhìn nàng giống như không biết nên nói gì cho phải. Không nói tốt hơn hay vốn hắn chẳng biết làm thế nào để nói cũng không biết nói cái gì

‘Nó’ chỉ kinh ngạc đứng nhìn.

Nhìn nàng khóc.

Thương thể của hắn vẫn đang phun máu.

‘Nó’ giống như cũng không biết bị thương là gì, chảy máu là gì.

Hai người bọn họ ở trên núi. Ánh mặt trời mới mọc âm áp phủ đầy Thái Sơn. Một người khóc, một người sợ hãi

... rốt cuộc là vì giết người hay là vì thấy một đóa hoa mà khóc?

Hay là vì giết người sau đó phát hiện ra đóa hoa mà sợ hãi?

Hoặc là cái gì cũng không phải chẳng qua là vì một đóa hoa đẹp đẽ mà say mê mà khóc?

Trên núi.

Hai người.

Gió thật to.

Người rất cô đơn.

Ánh đao vẫn lấp lánh, Diêu Hồng khẽ nắc.

Sơn Kiêu giống như không dám quấy nhiễu dự thương cảm của Diêu Hồng.

Hoa trên vách đá tươi đẹp đỏ hồng.

Truy sát vẫn còn tiếp diễn.

Hiểm cảnh có hoa nhưng hiểm cảnh chưa qua.

Hiểm cảnh vẫn hiểm tùy lúc sẽ biến thành tuyệt cảnh.

Đang lúc Diêu Hồng khẽ nắc trên núi, Sơn Kiêu bất động, Tôn thị thất hổ tất cả đều bỏ mạng tại Nhất Ngôn đường Thiết Thủ cùng Lưu ác diệu đang đọc tiếp những ký ức của Diêu Hồng trong phần cuối của Thảm Hồng

Tao ngộ của Diêu Hồng trong phần này quả thật rất đột ngột.

Rất thảm.

Đêm hôm đó, hai cái miệng cùng hẹn ước gặp nhau, lần gặp gỡ sau, Diêu Hồng như một đóa hoa đỏ tươi khắc lên tâm khảm gã.

Công Tôn Dương Mi thì viết lên bức tranh của một câu ‘Hoa lạc tống diêu hồng’, viết xong này năm chữ này hẳn cảm thấy hoang mang cũng không biết sao lại như vậy, đồng thời cũng có chút ít thê lương.

Cho nên lại viết thêm một câu ‘Thử tình khả đại thành truy kích, Chích thị đương thì thái sảng nhiên’.

Sau một đêm triền miên Công Tôn Dương Mi bước đi không trở lại.

Khuya thứ hai Diêu Hồng nghe được từ sân ngoài truyền tới tiếng gió, tiếng mưa rơi, còn có thanh âm tranh cãi thậm chí tiếng đánh nhau.

Sau đó là tiếng diên cuồng gào thét.

Lẫn trong tiếng gió tràn đầy bi phẫn, bi hận, cực kỳ bi ai cùng bi thảm. Bất kỳ một người bình thường nào cũng sẽ không phát ra loại gào thét này, tiếng thét giống như là nhìn một mối lửa cháy bùng bùng đốt người, ngấm người trong dầu sôi đến lột da, nhưng bản thân trở mắt nhìn thân nhân mình bị thảm hình so với bản thân mình thụ hình còn đáng sợ hơn khi đó mới thét lên xé ruột nát gan như vậy.

Diêu Hồng nghe xong hơi lạnh từ trong tay thấu đến trong lòng, từ gót chân lạnh ngược cho tới đỉnh đầu. Nàng quyết định phải đi tới hồ Thiên Thủy để nhìn cho rõ chuyện gì đã xảy ra. Ngày kế nàng tìm người bạn tâm giao Công Tôn Yêu Hồng, hai người bàn luận liền thống nhất nếu muốn đến Cửu Đỉnh thánh tìm Tôn Cương để hỏi cho rõ ràng thì ít nhất cũng phải tìm đến Công Tôn Tiểu Nương thương lượng kế hoạch.

Nhưng là nàng đi không được.

Nàng ở Phi Hồng hiên đã bị giám sát nếu không có chỉ thị của đường chủ Tôn Cương người nào cũng không được phép xuất nhập.

Cả Diêu Hồng cũng không thể.

Lúc này người đó lần đầu tiên xuất hiện trước mặt nàng.

Người này trông rất nghiêm chỉnh, trầm tĩnh, xử sự nho nhã lễ độ.

Lúc Diêu Hồng cãi vã muốn đi ra ngoài thậm chí không ngại động tay chân người này nói với nàng ‘Cô không thể đi!’

Diêu Hồng cả giận nói:“Ngươi có biết ta là ai không!?”

Gã thanh niên kia thản nhiên đáp:“Cô là Diêu Hồng!”

Diêu Hồng giận dữ nói:“Đã biết ta là ai còn không nhường đường! Ngươi là đệ tử đường nào!”

Thanh niên kia lạnh lùng thốt:“Nhưng Tôn đại nhân hạ lệnh không cho cô đi ra ngoài!”

Cũng không biết sao Diêu Hồng đối với gã thanh niên âm trầm này có chút sợ hãi, nàng cảm thấy hấn rất ‘Tà’.

Cho nên nàng hỏi:“Ngươi là ai?”

Thanh niên đó đáp:“Ta là Tập Tà.”

Đây là lần đầu tiên Diêu Hồng nhìn thấy và gặp Tập Tà.

Cũng là lần đầu tiên thấy hấn xuất thủ, cùng với hấn động thủ.

Ra tay trước không phải là Tập Tà.

Mà là Công Tôn Yêu Hồng.

Công Tôn Yêu Hồng là cháu gái An Nhạc đường Đường chủ Công Tôn Từ, công phu do ông đích thân truyền dạy, thật sự có tài. Nàng không vì tổ phụ cứng chiều bao che mà kiêu căng.

Ngược lại , nàng là do Tôn Cương mời đến. Diêu Hồng rời An Nhạc đường thường cảm tịch mịch nên ông ta mời Công Tôn Yêu Hồng tới làm bạn với nàng.

Vợ chồng Công Tôn Từ cảm thấy cháu gái đường xa đến Nhất Ngôn đường làm khách quấy rầy không nên song Yêu Hồng cùng Diêu Hồng giao sâu tình nặng nên vẫn nàng vẫn nhất quyết đi.

Cũng bởi vì vậy nàng cùng đi Diêu Hồng ở Nhất Ngôn đường gặp qua một chút chuyện luôn canh cánh trong lòng, tỷ như:

Các nàng có một lần trong lúc vô tình đi ngang hồ Thiên Thủy cùng Lục Đỉnh lâu đằng sau hậu viện phát hiện nơi đấy có rất nhiều hầm, mơ hồ lộ ra một ít song sắt nơi đóng cỏ trong bụi hoa làm miệng thông gió.

Các nàng nghe được có tiếng người nức nở, có người rên rỉ cho nên động lòng hiếu kỳ vạch bụi cỏ ra xem thử.

Chỉ thấy bên trong có không ít ‘người’ toàn thân trần truồng. ‘Người’, thay vì nói là ‘người’ không bằng nói đó là con thú mang xích sắt hình người. Bộ dạng những con thú vừa hết sức đáng sợ vừa không trọn vẹn, không hoàn toàn, méo mó biến dạng.

Nói ‘Không trọn vẹn, không hoàn toàn’ là bởi vì bọn họ có ít hơn một con mắt, có thiếu mũi, có lỗ tai bị cắt, có hai tay bị cụt, có gục trên mặt đất toàn thân mọc vẩy như một con Xuyên Sơn Giáp, có ‘người’ không có hai mắt, toàn thân xanh lè trên mặt lông tóc tua tủa như con hải mã.

Bọn họ đều mang bộ dạng ‘người’ nhưng tuyệt đối không phải là người.

Bọn họ không nói chuyện mà chỉ phát ra những thanh âm kì quái ‘nha nha’, ‘i i’.

26. Q.4 - Chương 6: Hai Kẻ Cô Đơn 2

Bọn họ biến dạng cực điểm tựa như bọn họ tuy có hình người nhưng có vài cơ quan không có trên người hoặc có thể nói là khí quan hoặc xuất hiện nhưng không đúng chỗ biến thành một cảnh tượng rất quỷ dị.

Thí dụ như một người thân hình như đứa trẻ trên mí mắt có một cọng lông vừa dài vừa thô vừa đen như cái đuôi heo. Một người nhìn kỹ xem như có diện mạo tốt hơn là một nữ tử thì khí hé miệng ra lại có một cái lưỡi màu lam dài chừng một thước ba tấc hai phân. Có người nọ mở miệng ra lại không có đầu lưỡi mà chỉ có một túm lông giống như lông sinh trưởng trên âm phụ.

Còn có một người môi, lưỡi cũng bình thường nhưng có dây răng lỏm chỏm như cương thi, bựa răng bám dày thành lớp.

Có người mắt chỉ có một con lại sinh trưởng ở trên ấn đường. Có kẻ có hai con mắt nhưng hoàn toàn không có con ngươi, chỉ có tròng trắng. Có người mắt sinh trưởng ở sau ót, lông mi lại dài thườn thượt.

Có kẻ có một cặp mắt hoàn hảo nhưng lại là màu vàng hơn nữa cái gì cũng không nhìn thấy. Có người thì hoàn toàn không có mắt. Có người mọc sừng. Có lông dài như thú, có tay dài như vượn. Có kẻ căn bản là thú nhưng lại viết chữ, tay trái viết lối Khải thư, tay phải viết thảo, thoăn thoắt như rồng bay phượng múa.

Bọn họ đều có cùng trạng thái, tức giận và hoảng sợ.

Bọn họ cũng không có y phục để mặc.

Bọn họ chen chúc ở trong hầm ngầm, cắn xé lẫn nhau, diên cuồng gào thét, không bằng cầm thú.

Bọn họ thấy ánh sáng có cảm giác vô cùng sợ sệt. Thấy người xa lạ tới nhìn bọn họ hẩn liền nhe răng gầm thét tỏ vẻ kháng cự.

Nhưng bọn họ không có cái gì có thể ăn đành gặm nhấm, cắn xé lẫn nhau. Diêu Hồng cùng Yêu Hồng, không chỉ có ở trong Lộ tử thủy thủ uyển tại Nhất Ngôn đường gặp qua loại quái thú này mà tại các hướng tiếp giáp Nhất Ngôn đường là Nã Uy đường, Nhất Quán đường trong lòng đất cũng lóit vái bố che kín nhiều hầm như thế. Những thứ quái vật như vậy cũng nhốt đây bên trong, xương tỳ bà hoặc xương sườn bọn họ cũng bị một sợi xích sắt dài xoắn xuyên qua, cũng phát ra những thanh âm rợn người, bọn họ mặt cho người khác cắt gọt, mặc cho người khác xử trí.

Tình trạng sống của bọn họ ngay cả gia súc, gia cầm còn không bằng. Nếu có người nguyện ý mua bọn họ thì chỉ cần giao ra chút ít tiền liền có ngay một nhóm lớn mà chở về, lấy làm nô tài cũng tốt, làm thịt để ăn cũng tốt, phơi thành thịt khô cũng tốt cũng không có người để ý tới.

Nếu bán không được thì cũng chỉ có ngồi chờ chết.

Đến mùa mưa hầm ngập nước khiến bọn họ chết đuối không ít. Bọn họ ngấm trong nước bùn bụng trương ra tím tái nhưng toàn thân gầy như một con tôm khô. Có khi ngấm trương lên quá còn ‘bóp’ một tiếng bể ra, cả bụng nổ tung bắn ra tung toé nội tạng màu xanh ngắt. Ngấm không chết thì mốc meo lên bốc mùi và lên men vào mùa hạ. Sau đó rất nhanh sinh ra ôn dịch chỉ thoáng cái đã mạnh mẽ tàn bạo lan tràn khiến những dị thú này chết lại càng mau lẹ và giản tiện hơn. Có đôi khi lúc gặm nhấm thịt một người trong bọn họ khi gặm đến thứ thịt ba chỉ bên trong lại thấy ba con mắt. Có khi, có đầy người mọc rốn nhưng ruột tràn ở bên ngoài đang bài tiết, mùi hôi nồng nặc, đang bài tiết được một nửa bỗng nhiên không có chút lý do nào nó lặn ra chết.

Cũng không ai biết những thứ quái vật này ‘làm sao tới đây!’ chỉ biết là bọn họ đều đến từ Nhất Ngôn đường, đều là ‘trò hay’ do Tôn Cương một tay chế tạo ra.

Nếu còn không chết lão liền hạ lệnh cho người dùng lửa đốt.

Tóm lại chỉ cần một mối lửa thì ngay cả quái vật, thì trùng cùng bệnh truyền nhiễm nhất loạt đốt sạch sẽ sẽ không còn lo lắng nữa. Thời điểm lửa đốt bọn họ chen chúc trong hầm ngầm giầy dụa vật vã, có toàn thân bốc cháy, có như một hỏa cầu lăn qua lăn lại, lật người trở mình.

Tôn thị thất hổ thường được phái trông chừng công vụ ‘hoả thiêu quái vật’ này. Bọn chúng phóng hỏa trông như đang làm một loại việc lẽ lặc, lúc thì gọi bằng gọi hữu tới quan sát, lúc ngọn lửa bùng bùng mừng rỡ vỗ tay ủng hộ không dứt, phảng phất như đang nhìn một cuộc tranh tài, một trò chơi.

Nghe nói những thứ quái vật này được gọi là Nhân Hình Đãng Khắc .

Quả thật như trời cao khi tạo ra con người nhất thời nhảy mũi, nhất thời thất thủ làm đổ phôi chế tạo hoặc như không quá trọng thị đem việc giao ột con khi hoặc tinh tinh tiện tay mà làm ra vậy.

Dĩ nhiên, không nhất thiết tất cả đều do bệnh chết, chết đuối hoặc chết cháy, bị đốt giết chết. Nhưng từ trên xuống dưới phần lớn tránh không được cái chết. Số còn dư lại nhất định là những ‘thứ’ đặc biệt nhanh nhẹn dũng mãnh, hơn nữa còn rất đáng sợ.

Trở lại với Diêu Hồng tại Nhất Ngôn đường còn có tri kỷ tâm giao Yêu Hồng của nàng mắt thấy nhiều thứ ‘Yêu thú’ quý dị tự nhiên chấn động kinh hoàng.

Các nàng mặc dù không biết lại lịch bọn họ, cũng không biết tại sao lại muốn ‘Chế tạo’ ra bọn họ nhưng ‘Sản xuất’ ra bọn họ quả thực là chuyện quá thương thiên hại lý, cực kỳ tàn ác.

‘Sản xuất người’ chắc hẳn chính là Sơn Quân Tôn Cương.

Cho nên bọn họ muốn gặp Sơn Quân phản đối.

Muốn khuyên Tôn Cương thu tay lại.

... bất kể vì cái gì, có ích lợi gì, toan tính gì cũng không nên chế tạo ra một số lượng lớn cái thứ cuồng bạo như vậy, ti tiện mà khốc liệt như vậy!

Yêu Hồng cùng Diêu Hồng tâm tính tương thông, tay phải nàng bỗng nhiên có một cảnh liễu chỉ hướng Tập Tà.

Các nàng cũng biết người trước mắt rất tà môn.

Chỉ cần Tập Tà tránh thì Yêu Hồng sẽ tấn công, Diêu Hồng sẽ thừa cơ xông ra ngoài, xung sát mở lối bất kể có tìm được Công Tôn Dương Mi hoặc Công Tôn Tiểu Nương hay không thì ít nhất chuyện này đã vỡ lở, hai người cũng không bị giam lỏng, tiến lui khó khăn, cầu cứu không cửa.

Tôn Diêu Hồng trong ngực có một thanh đao.

Đó là do Công Tôn Dương Mi đưa cho nàng, cong như trăng khuyết, sáng như gương tên gọi Thủy Nguyệt đao.

Đao giấu trong ngực.

Lưỡi đao âm áp.

Diêu Hồng đã nghĩ tùy thời xuất đao.

Yêu Hồng cũng không nhàn rãi, nàng trong tay áo giấu phi châm, ngón tay trái đang kẹp cây trâm cài chuẩn bị một kích không trúng sẽ cùng Diêu Hồng đao, thoa, châm đều xuất động!

Đáng tiếc các nàng không có cơ hội.

Tập Tà khi Yêu Hồng thân hình vừa động, tâm ý vừa động, tay sơ khai động, chiêu thức vừa động gã đột nhiên xuất thủ.

Xuất thủ một chiêu.

Hai kiếm.

Hắn vừa ra tay đã khống chế hai người.

Đây vốn là chuyện không thể nào, nguyên nhân là:

Thứ nhất, võ công Công Tôn Yêu Hồng tương đối tốt. Nàng là cháu gái An Nhạc đường đường chủ Công Tôn Từ, Công Tôn Từ có thói quen dụng Triều Thiên Nhất Trụ thương trên giang hồ được người tôn xưng Tự thực kỳ lực, Nhất Trụ Kinh Thiên. Vốn lão là cao thủ nhất lưu của Sơn Đông Thần Thương hội. Công Tôn Yêu Hồng được chân truyền của lão.

Thứ hai, Tôn Diêu Hồng võ công cũng không kém. Cha nàng Xương hoá thành tro, Tro bay theo gió, là những năm gần đây danh hiệu mới vang dội. Nhưng ngoại hiệu Sơn Quân đã sớm danh chấn giang hồ. Thật ra thì Toả cốt, Dương Hôi, Hôi Phi, Yên Diệt cũng là do Sơn quân năm xưa sáng chế ra bốn loại thương

pháp. Trong đó Yên Diệt thần thương thập bát thức Tôn Diêu Hồng đã lãnh hội toàn bộ tinh túy. Cộng thêm được ông ngoại cùng mẫu thân truyền lại tứ đại pháp môn Đạn chỉ thính thanh, Thính âm biện huyệt, Kim sai tác mệnh, Ngân châm độ hoạt. Nữ trung hào kiệt như nàng tuyệt đối là cao thủ trên giang hồ.

Thứ ba, khi hai nàng còn ở An Nhạc đường thường cùng Công Tôn Dương Mi trao đổi võ nghệ. Kiến giải của Công Tôn Dương Mi trong võ học tuyệt đối trác tuyệt, thoát tục, tài hoa không thể chối bỏ, thiếu niên anh hiệp. Gã rất nhanh chóng nhìn ra điểm mạnh yếu trong võ công Diêu Hồng, cũng rất nhanh phát hiện thể chất nàng có hạn chế. Cho nên gã sáng tạo ra một bộ đao pháp cho nàng, chú trọng nhẹ nhàng, lẳng lẹ, ưu mỹ hết sức thích hợp với tính cách Diêu Hồng, sử dụng rất thuận tay. Trường thương đối với nàng vốn quá nặng.

Bộ đao pháp ấy là Kinh Hoa đao pháp.

Sau Công Tôn Dương Mi lại tặng nàng một cây đao, nói là do bạn tốt trong kinh đem tặng, là một thanh đao do danh môn chế tạo.

Một thanh đao nhỏ, tinh xảo, lấp lánh.

Đao không có có tên.

Nhưng đao thanh.

Đao phát sáng.

Đao làm cho người ta dùng kinh diễm.

... đao sáng ngời, như kinh mộng.

Cho nên Diêu Hồng gọi nó là Thủy Nguyệt đao.

Khi đó, Công Tôn Yêu Hồng ở bên cạnh làm nũng than vãn nói Công Tôn Dương Mi thiên vị chỉ lo lấy lòng Diêu Hồng coi nàng không phải là người. Diêu Hồng, Dương Mi, Yêu Hồng ba người bọn họ thật ra tương giao không e ngại. Nhưng người trẻ tuổi đang lúc ngộ chữ tình khó tránh khỏi luôn luôn xuất hiện tình hình tranh phong hiếu thắng. Chỉ là cũng chỉ dừng ở tiểu tiết, trêu chọc, giễu cợt nhau mà thôi, chính xác không phải là ghen tuông.

Ba người bọn họ tiếp xúc đều rất thẳng thắn, khoái hoạt, tín nhiệm nhau.

Công Tôn Dương Mi tài hoa hơn người nên khi nghe Yêu Hồng bắt bình, sau Diêu Hồng cũng vì nàng nói thêm gã lại sáng tạo ra một pho kiếm pháp cho Yêu Hồng.

Bộ kiếm pháp này bất luận trên tay cầm lấy vật gì cũng hoá thành kiếm, phát động kiếm chiêu. Nói cách khác nữ nhi mang binh khí ra ngoài hết sức bất tiện, không bằng lợi dụng vật dụng xung quanh như cây gỗ, thước kẻ thậm chí là cành trúc, cán chổi cũng có thể thi triển như kiếm khiến cho ngay cả cây thăm bằng trúc, cây viết cũng không ngoại lệ.

Bộ kiếm pháp này gọi là Cổ Chỉ kiếm.

... cũng đừng nhìn Công Tôn tùy tiện sáng tạo, thuận tay vẽ ra loại kiếm pháp, đao pháp này. Diêu Hồng, Yêu Hồng trên giang hồ cũng đánh qua mấy trận đại chiến, tham gia vài chiến dịch thuận tay đánh ra so sánh với thương pháp Thần Thương hội cũng có sức lực, hữu dụng không kém!

Cho nên, các nàng đối với Kinh Hoa đao quyết cùng Cổ Chỉ kiếm pháp cực kỳ có lòng tin.

Chỉ là, các nàng mới vừa ra tay cũng biết hai loại pháp quyết này có thể không cần dùng trường thương đại kích cũng có thể lập tức chế địch, đả thương người khác. Nhưng đối với Tập Tà mà nói lại hoàn toàn không có hiệu quả.

Yêu Hồng vừa động, Tập Tà một kiếm chia về phía nàng.

Mi tâm.

Diêu Hồng nhoáng lên Tập Tà cũng một kiếm chia vào nàng.

Bên hông.

Tập Tà chỉ có một thanh kiếm.

...- có thể nào đồng thời uy hiếp nơi yếu hại của hai người bọn họ?

Có thể.

Hơn nữa cũng không phải là mũi kiếm.

Vỏ kiếm Tập Tà chĩa vào ấn đường Yêu Hồng mà kiếm của hắn cũng chỉ vào thất lung Diêu Hồng.

Cục diện vô cùng rõ ràng các nàng không phải là đối thủ của hắn.

Quyết không phải.

Đối phương giống như hết sức thông hiểu cách xuất thủ của các nàng. Cố Chỉ kiếm pháp cùng Kinh Hoa đao quyết một khi phát động cử trọng nhược khinh lấy không thắng có, kỳ chiêu xuất hiện liên miên bất tuyệt ... nhưng ngay trước lúc phát động điểm thiếu sót chính là nội lực cùng nền tảng.

Nếu vào lúc này bị công kích quả thực rất dễ dàng bị địch nhân thừa dịp một kích tất bại.

Tập Tà chính là một kích đặc thủ quả thật giống như đã dò xét ra bí quyết đao pháp, kiếm pháp, khiếu môn cùng thiếu sót của các nàng.

... nhưng các nàng chưa bao giờ cùng Tập Tà giao thủ thậm chí còn chưa chính thức gặp qua người này.

Hắn làm thế nào hiểu rõ được như vậy?

Tập Tà một chiêu đặc thủ đột nhiên thu tay lại. ‘Sưu’ một tiếng hắc kiếm của hắn phút chốc đã thu về, nhanh đến nỗi khiến cho Diêu Hồng không kịp nhìn kỹ hình dáng thanh kiếm kia chỉ biết là khi hắn thu kiếm về thanh kiếm kia rất sống động, giống như đang ngo nguậy, co quắp tựa như chất lỏng màu đen, dường như một cột nước đen ngòm xoắn xoắn lắc lắc tự động chui vào bên trong vỏ còn phát ra tiếng như đang gào thét.

Diêu Hồng kinh ngạc hỏi:“Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai!”

Tập Tà treo trên khoé môi một nụ cười lạnh lùng trả lời:“Tập Tà!”

Vả mặt Diêu Hồng không hiểu là đang âm thầm sợ hãi hay thẳng thắn run sợ. Quả thật giống như chỉ cần có người này tồn tại thì không còn cảm giác an toàn nữa, kỷ luật quy củ cũng không tồn tại nữa.

“Ngươi tới nhà của ta làm gì?”

“Ta bây giờ là trợ thủ đắc lực nhất của cha nàng!”

“Nói nhảm! Thật lớn giọng khoác lác cha ta tín nhiệm nhất là Công Tôn Dương Mi!”

“Trước kia là hắn, bây giờ là ta.”

“Ngươi làm thế nào nhìn ra sơ hở trong chiêu thức của bọn ta?” Yêu Hồng xen vào. Nàng cũng là mỹ nhân chỉ là với Diêu Hồng có chút bất đồng. Diêu Hồng có nét đẹp nhu hoà, nàng xinh đẹp kiêu sa. Diêu Hồng mang vẻ đẹp yếu ớt, mong manh, dễ thương tổn. Yêu Hồng sắc đẹp kinh nhân, người chỉ vì nàng mà đau khổ:“Ngươi là tà ma ngoại đạo tà môn yêu hộ, đến học trộm võ công tuyệt kỹ của Thần Thương hội mà thôi!”

Gã thanh niên đó cười.

Lại cười.

Mà cười rất quỷ dị.

Nhưng lúc cười gã nhìn Yêu Hồng ánh mắt có chút sáng sủa, cười tươi tắn. Đột nhiên sát khí bùng phát như một viên tinh thạch bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào nháy mắt bốc lửa.

“Có lẽ nàng nói đúng!” Tập Tà thốt:“Nhưng đem võ công yếu quyết các nàng nói cho ta biết chính là người tạo ra nó!”

“Cái gì!?”

“Công Tôn Dương Mi!”

Tập Tà lạnh lùng thốt.

“Ta không tin.” Diêu Hồng kiên quyết nói.

“Gã tại sao lại nói cho người biết? Người nói bậy!” Yêu Hồng cũng hừ hừ nói.

“Các người tin cũng được, không tin cũng tốt!” Tập Tà hỏi ngược lại: “Các người muốn rời Phi Hồng hiền làm gì?”

“Chúng ta muốn tìm Công Tôn Dương Mi.”

“Tìm hẩn?” Tập Tà nhếch xéo hàng lông mày, giọng nói quái dị: “E rằng các nàng không cần phải tìm.”

“Tại sao?”

“Bởi vì hẩn đã tới!” Tập Tà có điểm như trúng tà ánh mắt trùng trùng nhìn về phía trước: “Hẩn đã sớm tới!”

Phía trước Tập Tà chính là phía sau Yêu Hồng cùng Diêu Hồng.

Hai người bọn họ bất giác quay đầu lại.

Quay đầu lại nhìn thấy một người.

Công Tôn Dương Mi.

Chính xác là Dương Mi Xuất Kiếm Công Tôn Dương Mi.

Chỉ là cái gã Công Tôn Dương Mi này nhìn kỹ phẳng phất có điểm gì là lạ. Rốt cuộc có cái gì không đúng lại nhất thời nói không ra. Nhưng gã nhất định là Công Tôn Dương Mi bất luận ngũ quan, hình dáng, bộ dáng, thân hình cũng là gã. Không thể giả được! Chỉ là thần thái có chút gì đó dường như không phải là người. Thậm chí không phải là ‘người’.

Rõ ràng nhất cũng quái dị nhất chính là đôi mày đen mà lấp lánh của gã hiện tại biến thành màu đỏ, giống như hai vệt máu ... dùng máu tươi nhuộm đỏ.

Thấy được gã Diêu Hồng cùng Yêu Hồng cũng rất vui vẻ. Rất vui mừng!

Các nàng còn tưởng rằng gã xảy ra chuyện.

“Ta không sao!”

Công Tôn Dương Mi hữu khí vô lực nói.

Gã đứng cách xa hơn trượng cũng không lại gần. Phía sau gã còn có hảo thủ của Nhất Ngôn đường là Sơn Quân Tôn Cương, Sơn Lang Tôn Tử Hôi.

Tôn Tử Hôi trên mặt phẳng phất chút âm dương quái khí, đôi lông mày nhỏ xíu, cặp mắt ti hí lại có ba nốt ruồi lớn tướng nhìn kỹ có chút khôi hài nhưng khiến người ta có chút cảm giác u ám.

Công Tôn Dương Mi cùng Tôn Tử Hôi trước đây có tiếp xúc nhiều nhưng không nhiều hoà khí, Công Tôn Dương Mi vốn là nhìn Tôn Tử Hôi rất không thuận mắt. Tôn Tử Hôi vốn cũng dốc hết sức theo đuổi Tôn Diêu Hồng, ân cần chăm sóc nhưng Diêu Hồng biết người này ở bên ngoài phá hoại không ít danh tiết của nữ nhân, ô nhục không ít cô gái trinh tiết nên đối với hẩn rất khinh bỉ, cố kỵ.

Tôn Tử Hôi biết rõ mình và mỹ nhân không thể có kết quả vừa khi hẩn kết giao nhi tử Thái Kinh trong triều, hẩn dẫn Thái Chiết đến Nhất Ngôn đường một chuyến, Thái Chiết vừa thấy Diêu Hồng đã giật nảy mình hết sức mong muốn cưới Diêu Hồng về làm thiếp. Chuyện này khiến cho Thái Kinh cũng gật đầu ủng hộ. Hẩn bày mưu đặt kế cùng hạ lệnh thậm chí so với hoàng đế hạ chỉ còn có uy lực hơn. Diêu Hồng đương nhiên chết cũng không đồng ý từng cùng mẫu thân thuyết phục Tôn Cương. Tôn Cương đương nhiên là có toan tính kết giao với Thái Kinh nhưng lại muốn lung lạc Công Tôn Dương Mi cộng thêm lão đối với Diêu Hồng thương yêu nhất mực mà Diêu Hồng liều chết không ưng, mọi người lại ủng hộ nàng nên nhất thời phát cỡ cũng có khó khăn nhất định.

Bởi vì Tôn Tử Hôi đưa mai dẫn mối cho hôn sự ấy khiến cho hảo sự của Công Tôn Dương Mi cùng Diêu Hồng hoá thành chuyện phiền toái. Công Tôn Dương Mi cùng Diêu Hồng đối với loại tiểu nhân như Tôn Tử Hôi này càng không để vào mắt.

Công Tôn Dương Mi thậm chí còn cùng Tôn Tử Hôi giao thủ. Bởi vì Tôn Cương ra sức điều đình lão rất không muốn xảy ra chuyện người chết ta sống, hao tổn nhân thủ.

Tôn Tử Hôi luôn cảm hận Công Tôn Dương Mi.

Hắn thậm chí tuyên bố ‘Nếu không có Công Tôn Dương Mi, hắn đã sớm tại Nhất Ngôn đường nắm được đại quyền’.

Nhưng lúc này Tôn Tử Hôi đứng ở phía sau Công Tôn Dương Mi, hai người bọn họ toát ra một biểu hiện như đang sống nương tựa vào nhau, dường như quan hệ rất tốt.

Nhưng gặp lại được gã Diêu Hồng kim lòng không được.

“Chúng ta còn tưởng rằng chàng xảy ra chuyện!” Diêu Hồng lo lắng nói: “Lông mày chàng làm sao thế?”

“Chàng không có chuyện gì là tốt rồi!” Yêu Hồng nhìn thẳng vào mặt gã hỏi: “Tại sao chàng đem đao pháp kiếm quyết của bọn ta nói cho cái tên đầy tà khí này chứ?”

Yêu Hồng chất vấn.

Thật ra thì nàng (cả hai nàng) đều mong đợi đáp án là ‘Không có chuyện này!’

“Không liên quan đến các người!” Công Tôn Dương Mi trả lời: “Diêu Hồng! Người tạm thời ở lại chỗ này đừng gây chuyện. Yêu Hồng! Trong nhà của người xảy ra chút ít chuyện hãy đi theo ta một chuyến để giải quyết!”

Đúng vậy! Trong bút ký của Diêu Hồng miêu tả đến đoạn này giữa những hàng chữ cũng tràn đầy sự nghi ngờ không tin được. Nàng thậm chí không chịu thừa nhận ngày đó nàng nhìn qua có đúng là Công Tôn Dương Mi ‘thật’ không!

... gã thậm chí đối với nàng hồ hững, không có vẻ gì liên quan, chỉ gọi Công Tôn Yêu Hồng đi.

Nếu như gọi nàng đi không phải là Công Tôn Dương Mi, Công Tôn Yêu Hồng nhất định sẽ không chút nghi ngờ mà cùng hắn đi. Nếu gọi nàng đi không phải là Công Tôn Dương Mi Diêu Hồng cũng nhất định sẽ không mặc kệ để Yêu Hồng rời đi.

Nàng vốn cũng muốn cùng Công Tôn Yêu Hồng đi nhưng Tập Tà ngăn cản nàng: “Nàng không nên đi!”

Hơn nữa hắn toát ra một mùi vị rất tà quái đồng thời cho nàng một lý do rất đủ để nàng ở lại chờ: “Đường chủ phu nhân muốn lập tức gặp nàng người. Nàng không phải là đang muốn gặp bà ấy sao? Nếu nàng có chuyện bà ấy sẽ không tha cho ta!”

Đúng là, Diêu Hồng cảm thấy gần đây trong Nhất Ngôn đường rất nhiều chuyện quỷ dị, cổ quái, bạo liệt mà lại không hợp tình lý. Nàng đang muốn tìm sự thông tình đạt lý, cảm thông từ mẹ ruột của nàng để biết rõ ràng chuyện này. Tại sao một người xa lạ cũng có thể giam lỏng nàng ở nhà nàng, bọn họ rốt cuộc là những người nào? Nhà thế này thì gọi là nhà gì? Người cuối cùng xảy ra chuyện gì?

Quan trọng nhất là Công Tôn Dương Mi còn nhìn nàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý với Tập Tà.

... mặc dù, thay vì nói đó là cái gật đầu đồng ý chi bằng nói là đầu của hắn như là một quả dưa quá nặng treo ngược trên cọng dây leo mỏng manh, không chịu nổi mà rũ xuống, lúc lắc.

Công Tôn Yêu Hồng xem ra rất lo lắng trong nhà có vấn đề phát sinh. Đối với việc Công Tôn Dương Mi gọi nàng đi cũng không thể nghi ngờ rằng nàng cũng có chút vui mừng.

Nàng đi vài bước dường như chợt nhớ tới chuyện gì liền dừng lại quay đầu về phía Diêu Hồng nói: “Sẽ không có chuyện gì đâu! Người chờ ta bọn ta rất nhanh sẽ trở lại. Chúng ta nhất định sẽ đứng bên cạnh người, người không cần sợ!”

Lúc này, ở trong Bán Hồng hiên có bụi trường xuân lớn, màu xanh rì rải dài, từng chiếc lá con con nằm gọn trong lòng bàn tay, điểm những đoá hoa trắng tinh. Còn có những đoá hồng màu đỏ tươi chen chúc lên nhau, mỗi đoá đều giống như một tia hi vọng.

Nhưng màu xanh biếc lại đậm đặc, màu trắng quá đơn thuần chỉ có màu đỏ lại như giọt giọt máu tươi điểm lệ động lòng người phủ ở phía trên. Gió thổi qua vạt cánh hoa ngàn chiếc lá lay động dễ dàng trông thấy.

Diêu Hồng nhìn thấy cảnh tượng này không biết sao trong lòng như mộng du, muốn khóc nàng không nhận được nói:“Chúng ta là bằng hữu, tâm giao, người phải cẩn thận!”

Công Tôn Yêu Hồng vừa cất bước muốn đi nghe được liền xoay người lại, nhìn sâu vào mắt Diêu Hồng nắm đôi tay nàng chân thành thốt:“Chúng ta đâu chỉ là bằng hữu, chúng ta là tỷ muội, hảo tỷ muội!”

Sau đó, Yêu Hồng đã đi.

Sau, Diêu Hồng cũng không gặp lại nàng nữa.

Trong bút ký của Diêu Hồng hiển nhiên là cho là lần đó là lần cuối cùng nàng cùng Yêu Hồng gặp mặt nhưng không phải là cùng với Công Tôn Dương Mi ... Bởi vì nàng cho là sau cái đêm ấy Công Tôn Dương Mi đã mất tích, không tồn tại thậm chí cái người mà nàng nàng hôm sau nhìn thấy kia cũng không phải là Công Tôn Dương Mi.

Lần đó, nàng khẳng định hẳn không dương mi mà chỉ cúi thấp đầu.

Nàng vẫn bị giam lỏng, nàng hai lần cố gắng xông ra cũng bị người ta đưa về.

Lần đầu tiên nàng xông ra Tập Tà đưa nàng về. Bất luận nàng xuất thủ ra sao Tập Tà cũng có thể dễ dàng hóa giải.

Hắn không có thương hại nàng nhưng so với hắn trực tiếp thương tổn nàng càng làm trong lòng nàng sợ hãi.

Thứ nhất hẳn đối với bất kỳ võ công, chiêu thức nào của nàng cũng rất quen thuộc. Bất kể thương pháp Thần Thương hội hay là châm pháp An Nhạc đường hoặc là bản lĩnh xuất chúng Phi Yên thần thương Nhất Ngôn đường cho tới kiếm pháp do Công Tôn Dương Mi sáng tạo hẳn cũng tựa như rõ như lòng bàn tay, thuận tay mà phá. Lúc hẳn xuất thủ phá giải hai mắt tỏa sáng trên mặt treo nửa nụ cười giả tạo ... tựa như đang chơi một ‘trò chơi’.

Hai, lúc hẳn nhìn nàng vẻ mặt rất đặc biệt, tựa như nhìn thấy trước mặt hẳn một món ăn ngon nhưng hẳn cũng không vội muốn ăn. Nhưng chỉ cần hẳn muốn ăn, muốn ném sẽ nhất định ăn được.

Hắn chặn nàng lại là cho nàng biết chỉ cần hẳn không cho nàng quyết không đi ra được .

Nàng rất tức giận hỏi hẳn:“Người tại sao phải ngăn cản ta? Đây là nhà ta!”

Tập Tà trả lời :“Đường chủ ra lệnh ta không thể không nghe!”

Nàng cả giận quát:“Người nói cha ta tự mình đến đây mà nói!.”

Tập Tà chỉ đáp:“Lão muốn tới lúc đó tự nhiên sẽ tới, bây giờ có gọi cũng vô dụng.”

Diêu Hồng căm giận nói:“Người còn nói mẹ ta sẽ đến gặp ta!”

Tập Tà lấy ánh mắt tựa như chỉ ở âm phủ mới thấy được, hoàn toàn không có một chút thiện ý, hẳn tựa như đối với hẳn rất tán thưởng mà không thể nói ra lời, hẳn nói một câu như thiên kinh địa nghĩa:“Nàng biết rồi! Đến thời điểm nàng sẽ gặp, nàng gặp cũng vô dụng!”

Sau đó hẳn nói với nàng một câu ‘kỳ quái’:”Nàng thật ra thì nên cảm tạ ta mới phải. Trên thế gian này chỉ cần vận khí nàng mất đi, không còn chỗ dựa thì có dựa vào người nào cũng vô ích. Cha nàng rất có bản lĩnh, mẹ nàng rất lo cho nàng nhưng bọn họ một khi xảy ra chuyện thì nàng có thể lệ thuộc vào ai đây? Sau này nàng dựa vào ta còn có một chút thông minh!”

Mặc dù lời này khiến cho Diêu Hồng không hàn mà lạnh nhưng nàng vẫn giận dữ mắng mỏ:“Người cho rằng người là ai! Dám đối với bốn tiểu thư nói lời như thế! ?”

Gã thanh niên đây tà khí kia trả lời như lần trước trả lời nàng:“Ta là Tập Tà!”

“Ta dựa vào người?” Diêu Hồng nổ giận lớn tiếng thét chói tai, “Người đi chết đi! Người cút đi cho ta!”

Tập Tà không kích động chỉ báo cho nàng: “Ta không chết được! Nhưng người nàng yêu chỉ sợ phải chết rất thảm. Còn nếu ta đi thật không ở chỗ này thủ hộ nàng thì e rằng nàng mới thật là không may mắn đấy!”

Hắn nói thật.

Đến lần thứ hai Diêu Hồng muốn chuồn êm liền gặp được ba người phi nhân, tựa như thú mà không phải là thú, quái vật.

Nàng vừa thấy được dạng ‘người’ như vậy tâm đã luống cuống hơn phân nửa. Bọn họ một có miệng không có mũi, một có mũi không có miệng, còn một toàn thân mũi hoặc miệng cũng không chỉ là cái hố sâu, tất cả đều là lỗ thủng.

Diêu Hồng cùng bọn họ cũng quả thực ‘không thể đánh’.

Bởi vì chiêu thức, võ công với ‘bọn họ’ cũng vô ích.

Không dùng được.

Diêu Hồng đúng là đã đâm ‘bọn họ’ bảy tám đao nhưng bọn họ vẫn như lang như hổ, giống như mị như yêu. Thoáng cái đã đề nàng xuống ngoác cái miệng to như chậu máu cùng những cái hố trên mặt dự định sẽ cắn nàng, xé nàng, nuốt chửng nàng đồng thời híp mắt phát ra tiếng kêu ma mị.

‘Bọn họ’ rất thối.

Thối như đồng phân nát vụn bắn tung toé.

Diêu Hồng thật sự sợ hãi, nàng thật sự không có cách nào nghĩ ra trong nhà mình, trong vườn mình tại sao lao tới nhiều quái thú như vậy.

Nàng hiện tại bắt đầu hiểu được tại sao gần đây mỗi khi đêm khuya đều sẽ nghe được tiếng gào thét bi thảm khiến nàng dựng tóc gáy lên rồi.

... nàng chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ chết trong tay quái thú này. Còn chưa từng nghĩ quá lại sẽ chết trong nanh vuốt quái thú trong nhà mình!

Nàng hết sức kinh hoàng cho dù chưa bị cắn xé cho chết cũng bị hù chết. ‘May là’ khi đó tên thanh niên tà khí kia ‘vừa’ xuất hiện.

Hắn vung tay lên phát ra thanh âm hết sức cổ quái những thứ ‘dã thú’ kia liền ‘lui’ đi.

Mặc dù lúc đi chúng một mặt buông tay một mặt đấm ngực, một mặt cam chịu một mặt mắt vẫn lộ ra hung quang nhưng vẫn là từng con một lui xuống.

“Ta nói đúng không?” Tập Tà giữa đêm khuya dưới khóm hoa ngữ điệu bình tĩnh như đang bình luận một bức tranh sơn thủy: “Nàng gặp ta thực là may mắn!”

Diêu Hồng vẫn chưa hết hoảng sợ.

“Nếu ta đến chậm một bước!” Tập Tà giọng nói một chút ác ý cũng không có nhưng hắn mỗi một câu nói cũng tựa như không có hảo ý mà còn bức ra tà khí làm cho người khác bủn rủn xương cốt: “Nàng sẽ bị dã thú cắn xé tan xác rồi ... bọn họ khi giết người thích uống máu trước, thích nhất phát tiết dục tính!”

Sau đó hắn tựa như gia trưởng trách phạt một đứa trẻ phạm sai lầm: “Nàng có cần chuyện gì cũng có thể được cho phép, ta là người dễ thương lượng. Nàng tại sao phải trốn đi?”

Diêu Hồng chỉ khóc.

Nàng biết vào lúc này rơi lệ là hành động yếu thế nhưng nàng bởi vì quá sợ hãi, bất lực không nhịn được nước mắt ròng ròng.

“Là cảm thấy buồn bực sao?” Tập Tà lại thay nàng đoán: “Được rồi! Ta sẽ đưa nha hoàn Tiểu Hồng đến ở với nàng!”

Diêu Hồng tựa như lại có một tia hi vọng.

“Mẹ đâu?” Nàng buồn bã hỏi: “Người không phải nói bà sẽ đến đây sao?”

Nàng muốn hỏi còn có Công Tôn Yêu Hồng, muốn biết hơn nữa chính là Công Tôn Dương Mi. Nhưng nàng hiện tại đã rõ ràng hiểu chuyện, chỉ sợ nàng sẽ không dễ dàng nhìn thấy bọn họ nữa rồi ... nhưng cha không phải cả mẹ cũng vứt bỏ chứ?

Tập Tà nghe xong chỉ buông một câu: “Nàng gấp làm gì? Lời nói của ta nhất định thực hiện chỉ là sớm muộn thôi!” rồi đi mất.

Buổi tối hôm đó, lúc Diêu Hồng băng bó, xoa dịu những vết thương trên người. Bỗng nhiên ánh nến chao nghiêng Công Tôn Tiểu Nương đã đến.

Nàng tiều tụy.

Nàng già nua.

Nàng thậm chí cả người đầy vết thương, có vết trầy xước, có vết thương lớn nghiêm trọng hơn chính là nội thương.

Diêu Hồng vừa nhìn thấy bà đã quên hết tai kiếp của mình hết sức lo lắng muốn hỏi mẫu thân của nàng ‘Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?’

“Cha con điên rồi!” Công Tôn Tiểu Nương phẫn nộ nói: “Lão vốn có tài cán người nhưng đã tâm quá lớn, lớn đến mức cái gì cũng có thể hy sinh, lớn đến mức cái gì cũng không quản. Lão hành sự thương thiên hại lý không bằng cầm thú. Ta khuyên lão. lão không nghe. Ta ngăn cản lão, lão đánh ta.”

Sau đó mẫu thân của nàng phát hiện nàng cũng không sung sướng, trên người cũng đầy thương tích. Công Tôn Tiểu Nương rất nhanh hiểu được. Diêu Hồng nói cho bà biết Công Tôn Dương Mi, Yêu Hồng cũng có thể có thể vì chuyện này mà ‘mất tích’, còn nhắc tới cử chỉ cổ quái của Công Tôn Dương Mi, mẹ nàng biểu hiện hết sức kích động nghiến răng cười lạnh nói: “Bọn họ thật quá đáng! Rốt cuộc cũng gây ông đập lưng ông mà thôi! Ta không nghĩ tới ngay cả người của mình mà cũng có thể đối đãi như vậy. Ta đã không còn cách nào rồi chỉ còn toàn lực phá hỏng kế hoạch của bọn họ thôi!”

Diêu Hồng kinh hãi: “Mẹ ơi! Người phải cẩn thận...”

“Con không cần lo lắng! Mẹ nếu thật ngăn trở không nổi âm mưu của bọn họ thì không thể làm gì khác hơn là liên thủ cùng An Nhạc đường kiện lên Chánh Pháp đường nhất định phải chặn lại trận họa kiếp này ...” Mất Công Tôn Tiểu Nương ươn ướt vuốt mái tóc đen tuyền của Diêu Hồng giọng nói thảm não: “Mẹ làm như vậy là vạn bất đắc dĩ nhưng cha con như đã nhập ma hành vi tác tệ oán khí xung thiên ... mẹ đành như xuống địa ngục, vào vạc dầu, xông Nam Thiên môn dốc sức một lần quyết không thể để cho có thêm người bị hại nữa!”

Cũng chẳng biết sao khi đó ánh nến lập lòe chiếu lên bức tranh cùng hai hàng chữ của Công Tôn Dương Mi, Diêu Hồng lúc này chỉ cảm thấy rất bi thương.

Nhưng nàng bỗng nhiên từ trong lòng nảy sinh nghi vấn.

Tại sao Công Tôn Dương Mi còn đang cùng nàng ân ái mặn nồng lại viết ra câu ‘Thử tình khả đãi’ hoài nhớ ấy. Hơn nữa còn viết lên chữ ‘sảng nhiên’?

Vì sao?

Nàng không tìm được đáp án.

Bởi vì mẫu thân nàng cũng không trở về .

Tuy nhiên, Tiểu Hồng tới.

Tới làm bạn với nàng.

Cùng nàng.

... giúp nàng vượt qua năm tháng dài đằng đẵng.

Về phần Tiểu Hồng những ngày gần đây với những chuyện phát sinh tại Nhất Ngôn đường cũng bị dọa cho run sợ, kinh hãi không thôi.

Bởi vì chuyện rất đáng sợ.

Rất quý dị.

Tất cả đều phát sinh ở trong nhà Diêu Hồng, bên cạnh nàng. Thoáng cái mọi sự quen thuộc đều vì khấn trương mà xa lạ, phần lớn thái độ mọi người cũng không giống lúc trước, mỗi người ai cũng mang nghi ngờ, sợ hãi tựa như cảm giác thấp thỏm chờ đợi một đại nạn, một trường họa kiếp hoặc trời phạt biết sẽ đến nhưng không biết đến khi nào.

Chỉ có hoa vẫn nở rộ.

Nở rất nhanh, rất tươi đẹp, bách vô cấm kỵ.

... tựa như chúng cũng biết nở hết lần này rồi đa tạ tồi huỷ diệt. Hôi phi yên diệt.

Ở đây từ xưa tới nay được xưng danh là ngọn núi thần, nhiều đời hoàng đế đều dùng nơi đây để tiến hành phong thiện đại điển, chúc thần giỗ tổ, có danh thắng cổ tích, hành cung, thần miếu, phân bố chằng chịt, nét khắc trên bia đá nơi nào cũng có. Lâu, điện, hiên, các, tự, đình, đình, cung, quan, bài, kỳ bố trí chót vót cao ngất trên núi, giữ nơi yếu hại, điểm tô thêm cảnh sắc.

Song lần này lên núi, đến trên đỉnh núi gió rất lớn, tuyết còn chưa rơi nhưng so với tuyết rơi còn lạnh lẽo hơn bội phần.

... tuyết rơi nhanh, thật sao?

Trên núi có bầy tử thi.

27. Q.4 - Chương 7: Hai Kẻ Cô Đơn 3

Bờ vực đầy vết máu loang lổ.

Bọn họ bảy người cường hành vũ dũng, tinh thần bạo liệt. Bọn họ cũng có danh tiếng, trong gia tộc được người bao che cũng khiến người khác tôn kính. Trên giang hồ cũng có danh dự có địa vị.

Trong đó một người có chí khí, hoài bão phấn đấu trở thành chính chủ, làm đại nhân vật thay đổi lịch sử.

Trong đó một người có chí khí thấp nhất cũng muốn chơi đùa với hết gã mỹ nữ gã thầy trong đời.

Còn có một tên đồng tính, gã đi không trở về khiến cho ba nam tử thân mật với gã thương tâm muốn chết.

Người thì có hứng thú nuốt chửng con gián, thần lằn cùng cuốn chiếu hết sức cổ quái, cho đến khi gã chết vẫn chưa có người nào phát hiện gã có hành vi khác thường.

Có một gã bởi vì bạt thương tương cứu một quả phụ cùng hai cô nhi mà bị thương đứt mất hai ngón tay, gã cũng vì vậy danh tiếng lan truyền nhưng gia tộc của gã cùng người trên giang hồ dĩ nhiên cũng không biết gã sau đó ở chỗ không có người cường hiếp vị quả phụ xinh đẹp mà bạc mệnh vốn không chút đề phòng gã, bởi vì gã muốn bảo tồn tốt danh tiếng nên gã đem mẫu tử nữ ba người đẩy xuống sườn núi sau đó gã tiếp tục thụ hưởng dụng vinh dự.

Có một tên rất yếu ớt chỉ cần nghe Khổng Tước kêu toàn thân sẽ run rẩy bầy tìm chỗ náu thân nhưng có trời mới biết gã lúc ân ái thích cắt đứt huyết mạch của nữ tử để cho gã khi tiến vào trong cơ thể cô gái ấy sẽ đạt được cao trào đồng thời cũng hưởng thụ khoái cảm từ cô gái đang chảy máu bên dưới.

Còn một là người bình thường chỉ là gã thích tiểu tiện lên miếng ngói nóng, đại tiện trên trên sông băng, gã hoan hỉ khi nghĩ thấy được mùi thịt sống nướng cháy, thường thường gã đem địch nhân giữ lại mà không giết phong bế huyết đạo rồi đem tay chân địch nhân đi nướng, gã hưởng thụ cái mùi khét cùng tiếng kêu

thảm thiết của đối phương, theo gã (chỉ) nói cho đồng môn sư huynh đệ của hắn rằng ‘Cảm giác kia giống như vừa chế tạo ra một thanh thương tốt đồng thời cũng xuất tinh!’

Nhưng bây giờ bọn họ cùng nằm trên núi, nội tạng đông vút tây bở, không trọn vẹn, không hoàn toàn trên mặt đất, nếu như không có người nào nhặt xác thì rất nhanh sẽ mục ruỗng hóa thành bùn đất, hoà vào thiên địa người thần không hay, so với bảy con thiềm thừ, con gián hoặc bọ chó cũng không có gì khác nhau.

Bọn họ chết đi, khi còn sống vốn không ury điều gì.

Bọn họ chết đi cũng không thể đổ lỗi cho ai.

Nhưng tại nơi hoang vu và cổ xưa, huy hoàng và uy nghiêm này, người sống còn có hai.

Ít nhất còn có hai.

Diêu Hồng cùng Thiết Tú.

... cô nương cùng Sơn Kiêu.

Gã đột nhiên tung mình nhảy xuống vực.

Diêu Hồng sợ hết hồn.

Nàng không nghĩ tới cảm thú kia lại đi tìm chết!

... vào lúc này lại đi kiếm chết!

(dã thú dù sao cũng là dã thú không thể nói lý!)

Nhưng nàng ngay sau đó phát hiện ra không phải vậy.

Sơn Kiêu vẫn còn sống một tay bám trên vách núi, hai chân di chuyển miễn cưỡng cố hết sức dịch chuyển thân hình cồng kềnh mà mập mạp leo lên, gã dùng tay còn lại hết sức vận lực hướng tới chùm hoa trên vách núi mà vươn tới.

Dưới người gã là vực sâu vạn trượng rơi xuống dưới ắt tan xương nát thịt hài cốt không còn.

Toàn thân gã chỉ có mấy ngón tay chống đỡ cả thân hình to lớn không gì so sánh được.

Mỏm đá bên vách núi đã hơi không chịu nổi, đất đá vụn rơi xuống lả tả.

‘Nó’ bò dưới vách núi thở gấp nhưng vẫn dùng hết khí lực đưa tay hái hoa.

Hoa trên vách đá.

Người đã ở bên bờ tuyết cảnh.

Diêu Hồng bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.

Chuyện này làm cho tim nàng đột nhiên đập nhanh như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Nàng sao không thừa dịp này giết ‘Nó’!

Trên mặt đất có đao.

Thân đao đen nhánh.

Mặt đao phản chiếu sát khí bùng phát trên gương mặt với đôi má lúm đồng tiền nứt nẻ của nàng.

(giết nó sao!)

... giết nó sẽ xong hết mọi chuyện!

Tay tại vách đá.

Những ngón tay như một khối đá nát vụn, một ngón dập nát, một ngón khô héo như một cây bút hỏng. Tóm lại, không giống như ngón tay người nhưng nó vẫn nắm chặt trên vách đá không buông.

Buông sẽ mất mạng.

... là tánh mạng của ‘nó’.

Mặc dù tựa như ‘dã thú’ nhưng như nhau đều quý trọng tánh mạng.

Nhưng lần này đao đang ở trên tay Diêu hồng.

Tánh mạng ‘nó’ đang dưới đao nàng.

Nàng chỉ cần một đao chém xuống, bất kể là ngón tay thú hay người, ‘nó’ ắt hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Đao quang lập loè gương mặt.

... một đao này có thể giết nghiệt chướng này.

Trên núi.

Trước vực thẳm có nữ tử cầm đao.

Trên vách đá dựng đứng có đoá hoa, đỏ rực.

Đao của nàng muốn thấy máu tươi.

Nàng tuyết lạnh băng tâm biến chuyển khốc liệt, cuồng nộ. Tuyết nóng, nóng như lửa, tuyết bỏng

o0o

Lúc này, Thiết Thủ cùng ác đế đang tại Nhất diêm viện hết sức chăm chú đọc phần cuối Thảm Hồng.

... mặc dù bọn họ cũng cảm giác được phía ngoài đang xảy ra rất nhiều chuyện, phảng phất đang tiến hành điều động rất nhiều lộ nhân lực cũng hoàn thành phân bố nhiều việc.

Nhưng bọn gã cũng phát hiện quyển sổ mà Tiểu Hồng lấy tánh mạng đổi lấy hết sức trọng yếu. Hơn nữa đối với cả vụ án cung cấp nhiều đầu mối trọng đại.

Bọn họ nhất định phải đọc xong nó.

Bọn họ thậm chí còn phát giác bên ngoài cửa sổ có người đang đang giám thị bọn họ đọc.

... thần thái những người đó trông giống như không phải là đang nghĩ bọn họ đang đọc mà là đang mưu đồ bí mật hạ độc, như lâm đại địch.

Thậm chí thái độ không khác lúc vừa rời dưới tàng cây Tử Vi bọn chúng vây quanh Thiết Thủ

Chỉ là, Lưu ác đế kinh nghiệm lâm chiến phong phú

... Lưu gia có tam huynh đệ, ba người đều là cao thủ. Một người là gọi là Trọng Thủ là hảo thủ dưới trướng Chu Nguyệt Minh. Một người là Lão Yêu thủ hạ, đại tướng cũng là quý nhân trong tập đoàn sát thủ Hữu Kiều. Ác đế nguyên danh là Mạnh Cần cùng kỳ đệ Trọng Thủ phục vụ chung một chủ, do tác chiến dũng mãnh đối địch tàn nhẫn nên bị người trong giang hồ gọi là ‘thú’, ‘cầm’ vừa vắn thành đôi cũng vừa lúc có thể hình dung hai huynh đệ này lúc giết địch nhanh nhẹn dũng mãnh. Tương tự, Lưu Quý Nhân cái danh tự này thì may mắn hơn nhiều bởi vì gã thường buồn bực không vui, sắc mặt luôn lo âu nên trong chốn võ lâm nhiều nhất cũng chỉ gọi gã là Kỳ Nhân, Ưu Thiên mà thôi.

Ít nhất cũng tương đối văn nhã một chút.

Ác đế luôn luôn dũng mãnh gan dạ.

Dũng mãnh gan dạ.

Đối địch gã thường giết người, phá phổi, khoét tim, phạt đầu đều là chuyện bình thường. Cũng giống vậy nếu như phạm nhân có thể chiến thắng gã, kết quả của gã cũng chẳng khác. Gã là loại người vì đã kích địch thủ, đánh trọng thương đối phương có lần không tiếc vừa ra tay song thủ đã xuyên vào người, mò mẫm, sục sạo ... thậm chí nhân lúc địch nhân không phòng bị đưa tay đâm xuyên mắt đối phương, vẫn chưa dừng lại mà ngón tay đi tiếp trở ra sau ốt địch nhân!

Cho dù đối thủ là nữ tử cũng không có gì khác biệt.

Nhưng ngay cả gã dạng người tàn nhẫn như thế khi đọc phần cuối Thảm Hồng cũng khó tránh khỏi có chút không đành lòng. Đối với Thiết Thủ mà nói thì càng thêm không đành lòng gấp mấy lần.

Phiêu Hồng tiểu ký viết.

Hoa ở bên ngoài đã sắp héo tàn rồi. Nhưng ta bao lâu nữa mới có thể đi ra ngoài ...

‘Đi ra ngoài!’ là đại biểu của tự do, có thể trở về cuộc sống hạnh phúc trong quá khứ. Thậm chí có thể gặp lại được mẫu thân, Công Tôn Yêu Hồng, Công Tôn Dương Mi ...

‘Đi ra ngoài!’ là tâm nguyện của Diêu Hồng.

Tâm nguyện lớn nhất.

Tâm nguyện lớn nhất thường thường không đạt được .

... trong biển người mênh mông có mấy người tâm nguyện lớn nhất có thể được như nguyện ?

Đối với bất kỳ người nào mà nói ‘Có thể đi ra ngoài’ chỉ là tâm nguyện nhỏ bé, tâm nguyện cơ bản. Người tùy lúc cũng có thể để sách xuống bước ra ngoài nhưng đối với Diêu Hồng mà nói đó là một hi vọng tuyệt vọng.

Khó khăn như lên Thục đạo.

Khó như lên trời.

... nếu như không phải gặp được tình cảnh này ai có thể biết bây giờ có thể tự do tự tại, xuất nhập đã là hạnh phúc lớn lao?

Chẳng lẽ người tới lúc thật sự mất đi hạnh phúc mới biết được hạnh phúc đáng quý, mới biết được đó chính là hạnh phúc?

Hoa tàn là vì chuyển mùa, tánh mạng cùng sự trao đổi chất ở cỏ cây đều giống nhau.

Còn người là vì vận khí tốt đã qua đi.

Diêu Hồng cô nương vận rủi đã tới, mà tới hết sức huy hoàng cường đại, không thể chống cự, thế tới hung hăng tuyệt không chừa lối thoát.

Diêu Hồng vẫn bị giam lỏng.

Chỉ có Tiểu Hồng còn có lúc xuất nhập nhưng đều bị giám thị.

Nhân thủ Nhất Ngôn đường nhanh chóng có sự biến chuyển, những lão thần tử trước kia không phải là không ở trong đường thì là chết bất đắc kỳ tử nếu không thì là chết trận, hy sinh oanh liệt.

Trước mắt vinh dự thăng chức tại nội đường trở thành phụ tá đắc lực Tôn Cương không phải là Công Tôn Dương Mi mà thay vào đó là người khi mới vào Nhất Ngôn đường chỉ là một tiểu tốt (có lẽ lúc ấy địa vị của gã cũng chỉ như một tên lo chuyện ăn sáng ọi người?) mà nay được tôn xưng là Đại tổng quản Tập Tà.

Tôn Tử Hôi vẫn là hồng nhân trong nội đường.

Gã là người thân cận bên cạnh Tôn Cương, Tôn Cương luôn tín nhiệm gã, chỉ là tín nhiệm không nhất thiết phải trọng dụng ... Mà nay, Sơn Quân đối với gã cũng đã ủy thác trách nhiệm rất nặng nề.

Một người khác chính là Thiết Tú.

Thiết Tú khó có thể coi là ‘người’ chỉ có thể coi là cầm thú hoặc là quái vật.

‘Nó’ là tiêu chuẩn. Đối với Sơn Quân không tiếc mạng không có câu oán hận cũng không nói tiếng nào. Thậm chí không có tư tưởng giống như là Sơn Quân đang nuôi một con chó săn, xuất thủ tàn độc, khát máu tàn nhẫn, không chừa lối thoát cơ hồ ngay cả nhân tính cùng tình cảm cũng không có chỉ toàn tâm toàn ý vì Nhất Ngôn đường làm một việc, giết người!

Có lẽ, đối với đại đa số người khác mà nói. ‘Nó’ chính là thành phẩm mà từ lúc Công Tôn Dương Mi mất tích sau đó mới chính thức công khai xuất hiện (trước kia nhiều nhất chỉ là khóa trong hầm ngầm, buồn bã

cầu sinh cuối cùng bị hủy diệt.) Trước đây Thiết Tú cơ hồ không tồn tại có lẽ còn có người nghe nói qua Nhân Hình Đãng Khắc nhưng không ai từng thấy qua loại quái vật này.

Thật ra thì cũng không chỉ là ‘Nó’, mà là “bọn họ”, bởi vì hình thức quái vật này ở Nhất Ngôn đường càng ngày càng nhiều, càng ngày càng thường gặp, cũng càng ngày càng đáng sợ. Thế lực Nhất Ngôn đường cũng càng lúc càng lớn, uy danh càng ngày càng lan rộng. Dĩ nhiên hình tượng cũng càng ngày càng bại hoại.

Có lẽ Sơn Kiêu Thiết Tú chẳng qua là quái vật xuất sắc nhất dưới trướng Tôn Cương. Cường hãn nhất, đáng sợ nhất cũng trung thành nhất.

Nhưng đối với Diêu Hồng mà nói thì không phải là như thế.

Nàng chẳng những từng cùng Yêu Hồng thông qua ở trong hầm ngầm trông thấy một đám hình nhân xấu xa, ti tiện chen chúc nhau trong một không gian chờ chết, cũng đã gặp qua mấy lần cái gọi là Đãng Khắc thành công ở trong sân làm một chút ít việc như quét sân, đốn củi, xếp gạch, gánh phân.

Bọn họ chỉ yên lặng làm việc, tình cờ lại nổi điên lên cầm đá đồ đập, đánh lên đầu của mình, cầm trúc đâm vào bắp đùi của mình đến nỗi máu chảy ròng ròng nhưng lại không thấy họ đã thương người hại.

Chỉ là cơn điên của họ rất nhanh chóng trôi qua. Lúc ấy phát lệnh phần lớn là Sơn Quân có khi cũng là Công Tôn Dương Mi có lúc là Tôn Tử Hối. Bọn họ chỉ cần phát ra ám hiệu những thứ Đãng Khắc khác sẽ nhất loạt xông lên đem tên Đãng Khắc tạo phản kia cắn xé, nhai nuốt sạch sẽ từ thịt đến xương không chừa lại một mảnh nhỏ.

Diêu Hồng trông thấy sợ đến nổi da gà.

Nàng vốn cũng như phần lớn mọi người đối với đám Quái vật này rất sợ hãi, chán ghét.

Nhưng nàng lại phát hiện thì ra là những thứ này Đãng Khắc này vẫn còn bản tính thiện lương.

Có một giai đoạn bởi vì Công Tôn Dương Mi quá mức tập trung tinh thần vào việc luyện chế Nhân Hình Đãng Khắc xem nhẹ Diêu Hồng. Diêu Hồng khổ sở trong lòng từng trong đêm trăng ở trong vườn hoa một mình thổi tiêu.

Nàng vốn thổi tiêu rất giỏi, rành âm luật.

Nàng thích thổi tiêu.

Khi tịch mịch nàng thổi tiêu tự tiêu khiển.

Thổi xong một khúc nàng đột nhiên cảm thấy rất nhớ Công Tôn Dương Mi, rất nhớ cuộc sống ở An Nhạc đường, hai loại hoài niệm hợp chung một chỗ làm lỗ mũi cay cay, lệ rơi lã chã.

Không ngờ lại có tiếng nước nở truyền đến.

Tiếng nước nở nước mắt ròng ròng hết sức khó nghe tự như là tiếng giấy dựa gào thét của một đứa bé bị bóp cổ vậy. Diêu Hồng ỷ vào đây là vườn hoa nơi Phi Hồng hiên của nàng, ai dám ở chỗ này gây chuyện? Liên thấp giọng quát: “Người nào!”, sau đó ngó quanh lần tìm theo thanh âm phát ra sau phát hiện một con thú vừa xấu vừa hôi thối, một Nhân Hình Đãng Khắc ở đó ngoác ‘miệng’ khóc.

Khuôn mặt đầy lệ.

Diêu Hồng ngẩn ngơ.

Nàng thật sự là không nghĩ tới quái vật cũng sẽ khóc!

Quái vật đúng là đang khóc.

Hơn nữa còn khóc rất thương tâm.

Diêu Hồng có chút bất ngờ.

Nàng không rõ quái vật này vì sao phải khóc.

Nàng chỉ nhớ rõ lúc Đãng Khắc nhìn thấy nàng tựa như rất sợ sệt, cũng rất nao núng, đặc biệt là lúc Đãng Khắc nhìn nàng sâu trong ánh tỏa sáng, đỏ lên vừa có chút yêu dị lại như có chứa tình cảm.

... tựa như sâu thẳm trong ánh mắt gã chính là màu đỏ của trái tim.

(thật là kỳ quái quái vật làm sao có tình cảm? Dã thú làm sao nghe tiêu!?)

Cho nên nàng đánh tiếng nói quái vật chớ sợ.

Quái vật quả thực không có sợ hãi nữa.

Nàng gặp được quái vật này sau đối với quái vật bắt đầu có cách nhìn khác.

Thì ra là bọn họ cũng có cảm tình.

Bọn họ cũng có nhân tính.

... Bọn họ cuối cùng có phải là ‘người’ không?

Điểm này tựa như đã trở nên không trọng yếu. Dù sao với Diêu Hồng mà nói chỉ cần bọn họ có nhân tính là được. Mèo, chó, chim nhỏ cũng là cầm thú nhưng chỉ cần thông nhân tính là nàng có thể tiếc thương có thể trao đổi rồi.

Diêu Hồng nhất thời cao hứng còn làm một chuyện

Hái một đóa hoa đưa cho nó.

Đó là đóa Mãn Sơn hồng.

‘Nó’ liếc thấy đóa hoa từ cánh tay nhỏ và dài, bàn tay trắng nõn đưa tới nhất thời không biết làm thế nào cho phải. ‘Nó’ chỉ biết che mặt xấu hổ, né tránh, sợ hãi rụt rè như muốn chui xuống đất, xuống sâu trong lòng đất giấu mặt, không dám đối mặt.

“Sợ cái gì, tránh cái gì?!” Diêu Hồng quát: “Đây là ta hái cho ngươi!”

Sau đó nàng không ngại tanh hôi thay ‘nó’ cài đóa hoa lên mái tóc.

Mang cài đóa hoa trên mái tóc.

Quái vật hoàn toàn ngơ ngẩn.

Diêu Hồng thấy hình dạng vừa xấu vừa ngơ ngác bắt giác bật cười một tiếng rồi trở về phòng.

Chỉ còn lại ánh trăng cùng quái vật, cùng với đóa hoa trên mái tóc ‘nó’.

Mãn Sơn hồng.

Nàng trở về trong khuê phòng tại Phi Hồng cư vẫn hoài niệm Công Tôn Dương Mi.

Vẫn hoài tưởng cuộc sống trước đó.

Nàng vẫn hoài nhớ cái không khí ấm áp ở An Nhạc đường, cái ân cần quan tâm, cái rừng hoa huy hoàng rực rỡ, cái bếp lửa nhỏ bập bùng.

Nàng mang theo hoài niệm ấy nước mắt chảy dài bên mắt ngủ thiếp đi.

Quái vật kia cũng đang đứng bên ngoài cửa sổ phòng nàng, suốt đêm.

‘Nó’ trên đầu vẫn mang đóa hoa nàng cài.

Đại hồng hoa.

... nét mặt như đang cười, cảm giác tốt lành.

Mặc dù đến ngày kể quái vật vì đóa hoa này bị người ta nhạo báng, bị người ta lăng nhục. Thậm chí Tôn Tử Hôi cùng Tôn Cương quát roi cực mạnh ‘nó’ vẫn che chở đóa hoa này. Khi đó nếu không phải Công Tôn Dương Mi đi ra ngoài nói giúp ‘nó’ một câu ‘Nó giữ lại đóa hoa này thì sao ... một đóa hoa có là cái gì đâu!’ thì có khi nó đã bị đánh chết.

Đóa hoa này không lâu sau héo tàn.

Song đóa hoa này trong lòng nó vĩnh viễn trường tồn.

Đoá hoa hồng vẫn tươi đẹp.

Đoá hoa bình thường.

Nó cũng chỉ là một con quái vật bình thường ... một con trong rất nhiều quái vật mà thôi.

Nhưng nó sau đó rất cuộc lại có tên.

‘Nó’ được gọi là Thiết Tú ... gọi như thế bởi vì trên người nó chẳng những có mùi rỉ sắt còn có loang lổ vết tích cháy xém, một chút, từng cục, từng bệt từng bệt dính vào da cùng đám lông dài ngoằng tựa như những sợi gân máu.

Ngoại hiệu nó là Sơn Kiêu.

Cũng bởi vì Diêu Hồng gặp được ‘đời trước’ của Sơn Kiêu nên đã khiến nàng tỉnh ngộ.

Những thứ này ‘quái vật’ có thể không phải là ‘dã thú’ mà là người!

... nếu không, làm sao sẽ nghe hiểu âm luật? Làm sao khóc? Làm thế nào cảm động!

Cho nên, nàng dùng nhiều phương cách dò hỏi cuối cùng từ mẫu thân của nàng dò hỏi được chút chuyện lại từ Tôn Tử Hồi giả hờn giả dối khiến cho gã lạc hồn thất phách nhất nhất nói ra ‘tường tận’ phương pháp chế tạo Nhân Hình Đăng Khắc.

Thì ra là Nhân Hình Đăng Khắc chẳng những là ‘Thú’ mà cũng là ‘người’ .

Đây là sứ mệnh của Tôn Cương do đường chủ Nhất Quán đường Thần Thương hội Tôn Tam Điểm giao phó, Bí mật chế tạo loại ‘vũ khí’ này.

Lúc ấy thế lực Nhất Ngôn đường đang bị Nã Uy đường uy hiếp.

Mà cũng đương lúc quần hùng quật khởi. Sơn Đông Vạn Mã đường Bạch gia uy danh vang dội, Đông Bắc Thành Tụ Đức Trầm gia xuất môn một nhân vật siêu quần bạt chúng, binh cường mã tráng, cao thủ như mây. Nhất Ngôn đường nếu không có đối sách sẽ liên lụy thanh thế của Thần Thương hội trên giang hồ khiến nó trong mất đi uy thế trong võ lâm.

Hơn nữa với cách dùng người của Thái Kinh thì Thần Thương hội nếu không trùng chấn uy danh nhất định sẽ bị vứt bỏ.

Việc này khiến Sơn Quân hết sức lo âu.

Cũng vô cùng nôn nóng.

Nhưng nhờ tổng đường chủ Tôn Tam Điểm hết sức tác động Nhất Ngôn đường cuối cùng cùng Nã Uy đường liên thủ đồng thời cùng Hắc Diện thái gia vốn trên giang hồ thành danh với việc chế tạo kì binh kỳ khí hợp tác tiến hành tạo ra một loại ‘binh khí’ mà ở Vân Nam Thái gia cũng không tiện chế luyện.

Đó chính là Nhân Hình Đăng Khắc.

Bất kỳ binh khí đều cần được người có khả năng vận dụng nó mới có thể trở thành lợi khí.

... nếu sử dụng không được thì dẫu vũ khí lợi hại thì cũng là thùng rỗng kêu to.

Đưa thanh Kim Hồng kiếm phạm kim phá ngọc ột gã đồ tể nơi thị tứ hay tên tiểu phu sử dụng có lẽ còn kém hữu dụng hơn một thanh đao hoặc một con dao chặt củi.

Một quốc gia nếu muốn mở rộng lãnh thổ, hoàn thành bá nghiệp việc đầu tiên cần chính là nhân tài cùng chiến sĩ ... trong võ lâm các nhà, các lộ bang phái, gia tộc cũng như thế.

Có vũ khí cường đại cố nhiên trọng yếu nhưng trọng yếu hơn là có thể có nhân tài đem uy lực của nó phát huy toàn diện.

Hắc Diện Thái gia thiện chế tạo vũ khí, lần này ý đồ bọn họ là đem người cùng vũ khí hợp nhất trở thành một loại vũ khí kinh khủng nhất.

Nhưng, chỉ cần là người thì tư tâm, có khi có sợ chết, có khi có dã tâm, còn có các loại dục vọng cám dỗ ... nhưng binh khí, bản thân nó không phản bội chủ nhân của nó.

Chỉ là binh khí không thể tự mình phát động tiến công, tập kích, bảo vệ chủ tử.

Ý niệm chế tạo binh khí của Thái gia chính là: huỷ diệt nhân tính, hỗn hợp thú thể, tạo thành một loại quái vật vừa kiên cường vừa hung hãn, vừa trung thành lại không có tư tưởng, vừa là “binh khí” cũng là “nhân tài”, người không cần phải lo lắng nó có phản nghịch (bởi vì nó không có tư tưởng), vừa thao túng cả đời (bởi vì nó không có thất tình lục dục) như vậy chẳng phải là tận thiện tận mỹ vậy!

Hắc Diện Thái gia mặc dù có tư tưởng này nhưng bọn họ lại không thực hiện được.

Chương môn của bọn họ Hắc Sát Thần Thái Đại Bạch mấy lần tiến hành kế hoạch này đều chịu khổ thất bại nguyên nhân có mấy việc.

Thứ nhất, “Hắc Diện Thái gia” vẫn không thể coi như là một gia tộc lớn trong võ lâm (vì vậy bọn họ mới nghĩ ra cách chế tạo ra loại vũ khí siêu quần này), bọn họ có dị động tức thì bị các bang phái cùng gia tộc khác quấy nhiễu, công kích. Hắc Diện Thái gia không dám công khai cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Chuyện thứ hai gia tộc của bọn họ tại đất Vân Nam giàu có, đông đúc phồn vinh bị các lộ các phái giám thị ngay cả triều đình cùng Hình bộ đối với bọn họ cũng không buông lỏng, bọn họ nếu như phóng tay làm càn chỉ sợ trong ngoài thụ địch, hắc bạch lưỡng đạo đồng loạt liên thủ tiêu diệt bọn họ. Huống chi, tài lực cùng nhân lực của bọn họ cũng hết sức thiếu thốn.

Thứ ba, chế tạo loại vũ khí này thành thì hưng gia hùng mạnh bại thì thân bại danh liệt. Hắc Diện Thái gia chủ cũng cảm thấy gánh chịu không nổi việc thực hiện một kế hoạch có thể biến gã trở thành tội nhân thiên cổ này.

Chuyện thứ tư, Hắc Diện Thái gia đối với loại vũ khí này còn chưa hoàn toàn có thể kiến tạo thành công thậm chí còn không thể hoàn toàn điều khiển cùng khống chế.

Chỉ là bọn họ khi chế tạo thứ binh khí cổ quái này thu thập được rất nhiều kinh nghiệm phong phú cùng với nhiều ý tưởng khó lòng tưởng tượng.

Tin tức này khiến đường chủ Nhất Quán đường Tôn Tam điểm có chút quan tâm.

Gã cũng muốn triển khai một kế hoạch lớn chấn hưng Thần Thương hội khiến cho danh tiếng Sơn Đông Tôn gia có thể trấn áp Thực trung Đường Môn, Kim Tự chiêu bài Phương gia, Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia, Lão tự hào Ôn gia, Thái Bình môn Lương gia, Tứ Phân Bán đường Trần gia, Hạ Tam lạm Hà gia, Phi phủ đội Dư gia, chỉ Tôn gia gã nhất chi độc tú.

Nhưng bằng vào thực lực Lục Đại phân đường Tôn gia trước mắt gã tự biết làm không được chuyện này. Cho nên gã âm thầm cùng Thái Đại Bạch Hắc Diện nhất tộc kết minh dùng nhân lực, vật lực Thần Thương hội đồng thời dựa vào vị trí Đông Bắc thiên viễn địa lợi tiến hành chế tạo cùng chăn nuôi Nhân Hình Đãng Khắc, triển khai kế hoạch lớn gan ấy!

Lúc kế hoạch này chưa thành bọn họ chẳng những muốn dấu điểm võ lâm đồng đạo còn muốn tránh xa sự chú ý của quan phủ, Ngay cả phần lớn người của Thần Thương hội nhất là người của Chánh pháp đường cũng chẳng hay biết gì.

Nguyên nhân chính là kế hoạch này quá thương thiên hại lý. Đầu tiên hi sinh không ít người bình thường đem hóa thú tức dùng ngũ tạng dã thú cho tới tuỷ não cấy vào trong người bình thường nhằm tạo nên sự phục tùng cùng lực chiến đấu khủng bố nhưng lại huỷ đi nhân tính, tư tâm cùng tư tưởng của bọn họ.

... như vậy Nhân Hình Đãng Khắc sẽ tự biết thần phục, dũng mãnh thiện chiến, háo sát khát máu không từ thủ đoạn nhưng cũng sẽ không phản bội vì tư tâm, bọn họ chỉ khoái trá với một việc: xuất tay cuồng bạo. Một loại binh khí linh hoạt mà không phải lo âu về sau!

Nhưng biện pháp ấy thật sự tổn hại âm đức.

... một người bình thường bỗng nhiên thành không phải người, không phải là thú, mà thành vũ khí. Mất nhân tính thành công cụ mặc người nô dịch chuyện này vô Lâm chính đạo không thể chấp nhận.

Một lòng chủ trì công đạo chủ quản chánh nghĩa Chánh Pháp đường nếu biết được nội tình tất nhiên cực lực phản đối cái kế hoạch đầy tư lợi này!

Nhưng vì tương lai và tiền đồ Thần Thương hội Thần Thương Tôn Tam Điểm không chút do dự quyết định thi hành kế hoạch đó.

Chế tạo Nhân Hình Đấng Khắc.

Nếu không ắt sẽ bị huỷ diệt.

Nhất Ngôn đường có thực lực quân sự cường đại nhất Thần Thương hội, Nã Uy đường la đại bản doanh của cao thủ Tôn gia. Bí kỹ và huấn luyện, Tôn Tam Điểm tiến hành chế tạo Nhân Hình Đấng Khắc nhất định phải được hai đại phân đường này ủng hộ.

Điểm này cũng không tính quá khó khăn.

Bởi vì đường chủ Nhất Ngôn đường Nghiên xương thành tro, Tro cuộn theo gió Tôn Cương cùng đường chủ Nã Uy đường Thanh Long Yểm Nguyệt thương Tôn Xuất Yên hai người bọn họ là người một nhà nhưng cũng là đối thủ cạnh tranh, cừu địch ... song hai người đều có chí khí, có dã tâm và hiếu thắng, háo công đồng thời hết sức tận tâm vì gia tộc.

Tôn Tam Điểm lợi dụng điểm này để cho này tranh thủ sự ủng hộ của bọn họ vì trách nhiệm nặng nề vì gia tộc mà tranh đấu, mà cường liệt chế tạo ra Nhân Hình Đấng Khắc .

Ở tình hình như thế người nào cũng không có lấy một câu oán hận, người nào cũng không có chút nghi ngờ mà chỉ toàn tâm toàn ý muốn đuổi kịp đối thủ cạnh tranh phía trước, mong muốn thành công chế tạo ra một con Nhân Hình Đấng Khắc hoàn mỹ.

... chỉ cần có một con Đấng Khắc thành công những thứ Đấng Khắc còn lại sẽ từ từ cải thiện. Sau đó, Thần Thương hội 'người' cường thế mạnh khiến Tôn gia độc bá vô lâm là chuyện đương nhiên chỉ xem sớm muộn hay thôi.

Tôn Tam Điểm hiểu rõ một khi những phân đường khác biết được kế hoạch này nhất định cực lực phản đối. Cho nên già quyết ý giấu diếm, chỉ cần Nã Uy đường Tôn Xuất Yên, Tôn Bạt Hà, Tôn Bạt Nha ba phụ tử bí mật tiến hành, Hắc Diện Thái gia phái ra phó chương môn nhân Tử Thần Dẫn Cung Thái Anh Trung ngầm tương trợ, Nhất Ngôn đường Tôn Cương bí mật đốc công cộng thêm Tôn Tử Hối cùng Công Tôn Dương Mi đốc sức yểm trợ, Hắc Diện Thái gia cũng phái tới đệ nhất cao thủ dưới trướng Phục Ngâm Thần Kiếm Thái Tập Tà hiệp lực thật ra là giám sát tình hình.

Cho nên kế hoạch này tam đại phân đường còn lại của Thần Thương hội Chánh Pháp đường, An Nhạc đường cùng Đắc Thánh đường hoàn toàn không biết. Tam đại nguyên lão Nhất quán đường cũng chỉ có Ma Tiêu Đạo Trưởng Tôn Tầm Vưu chống lưng lực ủng hộ Tôn Tam Điểm còn lại Bán Biên Kiếm Tôn Phá Gia cùng Trọng Sắc Khinh Hữu Man Bồ Tát Tôn Nộ Oa cũng đều bị qua mặt.

Chỉ là giai đoạn bắt đầu việc chế tạo Nhân Hình Đấng Khắc không thành công,

Hơn nữa còn là rất không thành công.

Chế tạo ra Nhân Hình Đấng Khắc không phải do a diệt nhân tính triệt tiêu hoàn toàn linh tính ngay cả heo chó cũng không bằng mà chính là kích phát tính cách ham muốn giết chóc thô bạo, mãnh liệt nên khó có thể khống chế hoặc lại nao núng khiếp đảm, hèn kém không chịu nổi, đem người cùng những loại thú hung dữ kết hợp kết quả chỉ ra một loại như tứ bất tượng không ra hình dáng và vô dụng .

Những thứ sản phẩm không thành công này bị đem nhốt tại hầm, giam trong lồng mặc kệ bọn họ tự sanh tự diệt hoặc tưới dầu phóng hỏa đem bọn họ nhất loạt tiêu diệt để tránh hiện thế.

Phương pháp tiêu diệt tàn nhẫn dị thường cũng vô cùng lãnh khốc.

Tôn Cương ban đầu vốn cũng không mưu cầu danh lợi. Lão vốn chỉ tính đi tranh thủ tín nhiệm của Tôn Tam Điểm và mưu cầu danh lợi ở Nã Uy đường.

Đấu trí. Đấu lực. Đấu công phu. Lão muốn so một lần xem ai thành công trước có thể chế tạo ra một Nhân Hình Đấng Khắc hoàn hảo. Nhưng về sau lại không phải là vậy. Chuyện chế tạo Nhân Hình Đấng Khắc rất kỳ lạ, nó hình như là một loại thuốc, một loại trò chơi giống như đánh cuộc lại giống như chơi gái cũng giống như hút thuốc phiện. Từ lúc bắt đầu chỉ là hiếu kỳ lướt qua nhưng đến lúc uống rượu độc để giải khát thì sa nẻo trầm luân, vạn kiếp bất phục.

Tôn Sơn Quân càng làm càng thật tình.

Càng chế tạo càng nghiện.

Thậm chí là càng thất bại càng muốn thành công.

Lão sau này muốn ngừng mà không được. Hơn nữa tính tình của lão cũng càng lúc càng táo tợn kết quả là lòng người đại biến.

Cơ hồ hoàn toàn phân thành hai người.

Đây là tự chuốc khổ vào thân, gieo một mầm mống hư hại tự nhiên kết quả thu được sẽ xấu xa, bại hoại.

Sơn Quân chế tạo ra rất nhiều Nhân Hình Đấng Khắc thất bại. Nói cách khác, lão dùng phương thức hành hạ xử tử rất nhiều người vô tội.

28. Q.4 - Chương 8: Hai Kẻ Cô Đơn 4

Dạng 'làm bậy' như vậy lão cũng ý thức được nhưng không thể tự kiềm chế cho nên tính cách lão càng ngày càng biến đổi, thú tính bùng phát.

Nghĩ lại ở Nã Uy đường Thiên Địa Nhân tam thương phụ tử Tôn Xuất Yên cũng như thế không khác gì cả.

Không ít Nhân Hình Đấng Khắc được chế tạo ra nhưng chỉ là một bầy thú hình người vô dụng không thể làm gì khác hơn là nhất nhất đem vứt bỏ, phá hủy tựa như hoa nở sẽ tàn vậy, không ngờ đó chính là việc khiến tâm của bọn họ từ từ mà biến.

Tôn Cương chỉ tay lên trời thề nhất định phải chế tạo ra một thứ Nhân Hình Đấng Khắc thật sự.

Chỉ là vô luận lão dù cố gắng thế nào cũng chỉ có thể chế tạo ra vô số thứ na ná như hoạt thi mà thôi.

... hà hưởng Đấng Khắc trong Khương ngữ cổ ý tứ chính là hoạt tử nhân. Cho nên không quản xem bọn gã làm cái thứ khí gió gì, cố gắng như thế nào kết quả thu được cũng chỉ là những thi thể biết đi mà thôi.

Mộng tưởng (nhất là thứ vũ khí hình người có lực sát thương cường đại) hãy còn rất xa.

Cho đến Sơn Quân gặp được Công Tôn Dương Mi cũng biết được gã ở An Nhạc đường học được những kiến thức y dược vô cùng phong phú.

An Nhạc đường trong Sơn Đông Thần Thương hội là trụ cột kinh tế do Công Tôn Từ điều hành, chuyện kinh doanh chủ yếu chính là dược liệu.

Đông Bắc vốn là thánh địa sản sinh ra các loại dược liệu danh tiếng.

Công Tôn Dương Mi từ các dược thương, sâm khách học được những kiến thức vô cùng inh về việc dụng dược.

Cho nên Tôn Cương lấy việc đồng ý đem nữ nhi gả cho Công Tôn Dương Mi để mời chài gã tham dự chế tạo Nhân Hình Đấng Khắc.

Mặc dù Công Tôn Dương Mi lúc đầu chẳng qua là vì thịnh tình không thể chối từ mà cố làm cho có lệ một chút. Nhưng không đồng nghĩa gã với Tôn Cương đều giống nhau trong việc:

'Nghiện' cái thứ việc này!

Cho nên gã làm rất tài tử, đại loại cũng nói lên vài cách nhìn của gã về y lý, đề nghị dùng một chút thuốc, rồi một chút phương thức điều chế, không ngờ lại có thể thay đổi càn khôn, từ từ, dần dần rút cuộc đột nhiên chế luyện ra được một con Nhân Hình Đấng Khắc hoàn hảo!

Dù sao quá trình Công Tôn Dương Mi cùng Tôn Cương chế tạo Nhân Hình Đấng Khắc cũng xấp xỉ như nhau nhưng kết quả hay kết cuộc lại không giống.

Rất không giống.

Có lẽ đây là vì Công Tôn Dương Mi tiếp nhận khuyên nhủ của Tôn Diêu Hồng. Có lẽ gã từ đầu tới cuối vốn cũng không đánh mất bản tính, mất đi bản chất của mình.

Tôn Cương lại không giống như lúc trước.

Lão trầm luân rồi.

... chuyện này so với đánh bạc hoặc nghiện thuốc rất giống nhau. Khi bắt đầu chẳng qua là đánh cuộc nhỏ, vui vẻ là chính. Sau đó động tâm càng đánh càng hứng, càng thua càng nhiều, lún sâu xuống bùn không thể tự thoát ra được, người cũng bắt đầu biến đổi trở nên gắt gỏng, bỏ ăn quên ngủ, trong lòng tự nhủ không thôi không nghỉ mà biến thành dân cờ bạc. Thậm chí mất đi chất người hoá thành ma bài bạc.

Người đang trầm luân nhận không ra người lên bờ.

... nếu ai vào lúc này 'lên bờ' giống như là bán đứng gã vậy, gã phải kéo người xuống, cùng người rơi xuống vĩnh bất siêu sinh mới cam tâm.

Nghiện, có thể khiến người tàn hồn thất phách, toàn lực ứng phó, đã tốt còn muốn tốt hơn, chuyên tâm chăm chú ...

nhưng nếu như nghiện chuyện xấu vậy thì vạn kiếp bất phục, chìm sâu xuống vực rồi. Cho nên người chẳng phân biệt được đẹp xấu chỉ cần nhìn gã làm chuyện gì. Làm nhiều chuyện xấu, là người xấu. Hành thiện nhiều, là người tốt.

Dĩ nhiên nhiều người có tốt lại có xấu, tốt có hạn cũng không hoàn toàn xấu. Cố nhiên nếu người phát đạt bởi vì giết người phóng hỏa, bởi tham ô mà công thành danh toại loại người như thế giàu sang thành công chúng ta cũng không bội phục, ngưỡng mộ.

Có ít người trong lòng có thiện tâm, tận sức có thể đi giúp người nghèo thế yếu thì cho dù chỉ là một người bình thường cũng không có công danh, tước vị giàu sang chúng ta giống nhau đều xem gã là người giỏi giang, đáng tôn trọng kính ngưỡng.

Cũng đúng, chúng ta nên cảm ơn vì hoa đã nở.

Nhưng thế gian dù sao cũng có loại hoa vừa nở ra đã tàn lụi.

Trong lòng gã vốn có thiện tâm.

... trong lòng mỗi người chúng ta.

Một con (cũng là con thứ nhất cũng có thể là con cuối cùng) Nhân Hình Đấng Khắc chế tạo thành công chính là con mà ngày sau được mọi người gọi là Sơn Kiêu Thiết Tú.

Đó là thành công nhất vạn.

Nó vốn không có có tên nhưng bởi vì nó có thân thể cứng như sắt. Có thể khẳng định bất luận kẻ nào cùng dã thú nào cũng phải thừa nhận không thể công kích. Cho nên mọi người gọi nó là Thiết ... đó không phải là họ mà là để hình dung ... Cũng như Thiết Thủ vậy chỉ là Thiết Thủ thật ra là họ Thiết, Thiết Du Hạ.

Chế tạo nó thật sự rất khó khăn cho nên bề ngoài nó với các Nhân Hình Đấng Khắc không thành công cũng giống nhau, xấu. Hơn nữa toàn thân loang lổ bệt xoắn màu đỏ tựa như gỉ sắt. Cho nên người trong Thần Thương hội gọi gã là Tú.

Vì vậy, Tú cũng chỉ là để hình dung ... nó tên là Thiết Tú.

Nó có lực lượng cường đại, hung mãnh tàn bạo nhưng đối với Tôn Cương nhất nhất phục mệnh.

Thần Thương hội đang cần nhân tài như thế (Không! Phải nói là ‘vũ khí’ như thế!).

Sau khi Thiết Tú xuất hiện bên trong Nhất Ngôn đường rất nhiều điều tiếng từng phản đối Tôn Cương tự tung tự tác bắt đầu biến mất.

... những người đó nếu không phải là vô cơ chết bất đắc kỳ tử, thì gặp phục kích hoặc bỗng nhiên mai danh ẩn tích từ đó giang hồ mê mông không còn thấy xuất hiện.

Không riêng gì bên trong Nhất Ngôn đường mà người phản đối trong Thần Thương hội cũng nhất nhất tử vong hết sức ly kỳ, cách chết khiến người ta bi thảm, không đành lòng mà nhìn.

Thậm chí ngay cả người không thuộc Thần Thương hội tại các phe phái võ lâm Đông Bắc. Có bất kỳ người đối với Nhất Quán đường, Nhất Ngôn đường cùng Nã Uy đường tỏ vẻ bất mãn hoặc đối kháng kết quả cũng đại để như nhau.

Chỉ là Thiết Tú mặc dù cực mạnh nhưng tựa hồ như trí tuệ của gã cũng đi theo chiều ngược lại. Đến nỗi nó mặc dù hung ác dũng mãnh nhưng đối với mệnh lệnh của chủ nhân chỉ biết phục tùng, không hề phản kháng, cho dù đánh đấm, lăng nhục, nó cũng cúi đầu chấp nhận. Hơn nữa cũng không có bất kỳ yêu cầu gì, nó giết đại địch, lập kỳ công nhưng ăn uống thực phẩm hư thối ngủ ở chuồng bò, chuồng heo.

Xem ra chủ nhân nếu nổi giận một đao làm thịt, nó xem như chết vô ích, chết mà ngay cả đám súc sinh cũng không bằng.

Nếu nói chủ nhân chính là đám người Tôn Tam Điểm, Tôn Cương, Tôn Tử Hôi, Tập Tà, Công Tôn Dương Mi.

... dĩ nhiên, chủ nhân như Công Tôn Dương Mi cũng chỉ trên danh nghĩa, cũng chỉ đảm đương coi sóc gã rồi hướng Sơn Quân, Thần Thương đưa ra đề nghị mà thôi.

Có một lần, Tôn Tử Hôi phát hiện nó trong khóm hoa tại Phi Hồng hiên chui rúc không biết đang làm gì. Tôn Tử Hôi lớn tiếng gọi nó đứng lên, lúc này mới phát hiện nó miệng đầy máu tươi. Thì ra là nó đang gặm thịt một người, người nọ nằm ở trong bụi hoa đã bị nó gặm lủng bụng, đầu cũng chỉ thừa lại non nửa.

Đó chính là vị khách quý của Nã Uy đường tại Nhất Ngôn đường, thi thể Nộ Thần thương Tôn Bạt Hà.

Sau đó gã ngoan ngoãn dị thường!

Sơn Quân Tôn Cương không đem Thiết Tú còn sống sờ sờ đánh chết nhưng cũng làm nó thất tàn bát phế, dùng kim bóp từng ngón tay một của gã, còn bắt nó nuốt vào bụng ... Lúc đó nếu không phải Công Tôn Dương Mi tận lực ngăn cản đám người Tôn Cương hạ sát thủ có thể Thiết Tú đã chết!

Nó chỉ kêu ô ô, yên lặng gánh chịu.

Người nào cũng không hiểu vì sao nó lại giết Tôn Bạt Hà.

Cũng không biết nó làm sao có thể giết Tôn Bạt Hà

... Tôn Bạt Hà tại Đông Bắc nổi danh Nhất thương nhân bích dịch, nhị thương nộ quỷ thần, tam thương thiên địa biến Hoa Hoa đại tuế. Người này lưỡng thủ tam thương mặc dù có lẽ chỉ có hư danh nhưng không thể nào không một tiếng động thảm tử dưới tay Thiết Tú, đầu bị đập nát, hạ bàn bị gặm ngay cả xương đùi cũng chỉ còn lại có một nắm bằng móng tay.

Ở bên cạnh tử thi nở đầy hoa hồng.

Nở rực rỡ.

Sau, mọi người đối với lực chiến đấu của nó đều nhìn với ánh mắt khác xưa. Đồng thời đối với lực sát thương nó cũng thập phần phòng bị, hết sức đề phòng.

Kết quả chuyện này còn phải động đến Thần Thương Tôn Tam Điểm ra mặt giải quyết.

Tôn Xuất Yên mắt con tự nhiên cảm giận bất bình nhưng tự biết có thể cùng hưởng thành quả nghiên cứu Nhân Hình Đãng Khắc cộng thêm Tôn Cương bồi thường không ít nên cũng đành nuốt hận.

Chỉ là Diêu Hồng nghe thấy Tôn Cương nói với Công Tôn Tiểu Nương:

“Để cho súc sinh kia làm thịt tên tiểu vương bát đản đó cũng tốt!” Tôn Cương nói xong còn có chút dương dương đắc ý: “Bọn họ nói cái gì ‘Nhất môn tam thần thương, phụ tử một lòng’. Mà nay, chết mất một người, chết con không minh bạch, nhà thiếu đi một người.”

Nhưng trước mặt người khác lão tức giận muốn điên, muốn đánh giết Sơn Kiêu ... nếu không phải lúc ấy Nhân Hình Đãng Khắc chỉ thành công tạo ra một Thiết Tú. Sơn Kiêu chỉ sợ không tránh khỏi tử kiếp rồi.

Ngay cả Công Tôn Dương Mi nói ra chỉ sợ cũng vô dụng.

Tất cả mọi người đều không rõ vì sao thí nghiệm chỉ thành công một lần.

Chỉ có một Thiết Tú.

... nếu có thể chế tạo thành trăm ngàn cái Sơn Kiêu, vậy sẽ ra sao!? Bất kể là Thần Thương hội hay là Nhất Ngôn đường cũng đã sớm hùng bá giang hồ, quán tuyệt thiên hạ!

Một chuyện khác cũng khiến người đối với Thiết Tú càng thêm vài phần kính trọng:

Đó là nó chặt đứt ngón tay, vốn bị đánh cho tan xương nát thịt, nhưng không lâu sau chỗ bị thương xương cốt nhất nhất sống lại, ngón tay gãy mọc ra lại.

... Nhân Hình Đãng Khắc lại có năng lực kỳ lạ như thần lẩn đứt đuôi, rụng tóc mọc lại!

Chuyện này khiến giá trị cùng phân lượng của Nhân Hình Đãng Khắc càng được mọi người trọng thị.

... chỉ cần hoàn toàn chế luyện thành công, cũng có thể chế tạo số lượng lớn thì có nghĩa là trong tay có được quân đội cường đại, lợi hại nhất lại là cao thủ bất tử.

Tin tức này, liền làm Tôn Tam Điểm chấn động, lão tiến hành kiểm tra lại cho đúng rồi thông tin đến Đông Nam Vương Chu Lệ phụ tử cùng với Thái Phó Vương phủ, Thừa tướng Thái Kinh cũng hết sức chú ý chuyện này còn có toan tính một lần nữa thúc giục gã Diêu Hồng cho tướng phủ để Nhất Ngôn đường với lão lập tức có quan hệ thông gia.

Không lâu sau Sơn Kiêu lại bị đánh.

Nguyên nhân lần này ‘bị phạt’ mặc dù xa không trọng đại như lần trước nhưng lại hết sức hoang đường.

Bởi vì nguyên nhân là ...

Diêu Hồng trong khuê phòng, không thấy một vật.

Tiêu.

Đó là nhạc khí Diêu Hồng cô nương yêu mến nhất.

Nàng tìm khắp nơi không được, liền báo với mọi người đi tìm. Kết quả (lần này là do Công Tôn Dương Mi phát hiện) ở cái ‘giường’ đầy rỉ sắt cùng chất bài tiết của Thiết Tú tìm được.

Nhưng đã bị dè hờ.

Có thể tưởng tượng một nhạc khí tinh xảo rơi vào bàn tay như lang như hổ, như vuốt sư tử giống Sơn Kiêu thì có thứ nào mà không nát vụn!

Chỉ không biết nó vì sao phải trộm tiêu của Diêu Hồng.

Lần này ngay cả Công Tôn Dương Mi cũng nổi giận.

Gã không cản trở người khác đánh Thiết Tú.

Tôn Tử Hôi hung hăng đánh nó, còn Tôn Bạt Nha vì báo thù quyền đấm cước đá thi nhau xem người nào có thể làm cho súc sinh kia cảm thấy đau nhất.

Nếu không phải Diêu Hồng kịp thời tới ngăn cản bọn họ đã sớm đem Thiết Tú hành hạ đến chết rồi.

Diêu Hồng động thân che chở Sơn Kiêu thậm chí cúi sát trên người ‘nó’ khiến cái đám đồng môn điên cuồng dờn tay.

Tôn Tử Hôi vốn là vì lấy lòng Diêu Hồng mà giả bộ, thấy Diêu Hồng bảo vệ nó cũng không có đánh. Tôn Bạt Nha thềm thường Diêu Hồng đã lâu cũng vui vẻ dừng tay mà ghi lấy một ân tình.

Diêu Hồng dĩ nhiên phải bảo vệ Thiết Tú thật ra thì cũng không vì cái gì. Nàng không biết Thiết Tú vì sao phải đánh cấp tiêu của nàng còn để ở nó chỗ ngủ, đến nỗi cây tiêu ấy biến thành một đồng nát vụn, cong vênh (mặc dù cũng rõ ràng nhìn ra được Sơn Kiêu từng cố gắng đem những mảnh vụn ấy lắp ghép lại nhưng là hiển nhiên thất bại, còn càng làm càng hỏng bét, càng sửa càng hư) nhưng nàng thủy chung cho là bất kể nó là người hay là súc sinh còn là quái vật bọn họ cũng không đáng để đánh nó. Ít nhất không nên vì thế mà hành hạ nó.

Nàng cũng bởi thế cũng đã không thể chịu được sự bạo hành trong Nhất Ngôn đường, không thể giương mắt nhìn ‘Thần Thương hội’ ‘sản xuất’ hàng loạt Nhân Hình Đãng Khắc, càng không muốn nhìn thấy đường đường một gã nam tử hán đại trượng phu như Công Tôn Dương Mi cũng tham dự vào hoạt động tội lỗi này.

Cho nên nàng mới muốn cùng gã ngã bài.

Khuyên gã.

Khuyên gã, kết quả là Công Tôn Dương Mi từ đó mai danh ẩn tích. ... mặc dù nàng từng ở khoảng cách xa nhìn thấy một lần nhưng gặp nhau lại thoáng như không biết.

Kế tiếp chính là nàng bị giam lỏng, Tập Tà xuất hiện, Công Tôn Yêu Hồng một đi không trở lại, Nhân Hình Đãng Khắc dần dần tăng nhiều (nhưng ‘chất lượng’ nếu so với Thiết Tú còn kém nhiều). Sau đến ngay cả mẹ ruột của nàng Công Tôn Tiểu Nương cũng không còn tin tức.

Tại nơi giam cầm Diêu Hồng chỉ có nha hoàn Tiểu Hồng làm bạn.

Nhịn như vậy hơn hai mươi ngày sau với hết thấy ngoại nhân cũng mất liên lạc, Diêu Hồng rốt cục nhẫn nại không được, trong một đêm tối nàng lại cố gắng xông ra Phi Hồng hiên.

Lần này nàng thành công hơn phân nửa.

Bởi vì những thứ Nhân Hình Đãng Khắc kia mặc dù lực sát thương cực kỳ đáng sợ nhưng rất dãn, hành động cũng vô cùng ngu xuẩn.

Cho nên nàng giương đông kích tây, Trần Thương ám độ ra tới gác ngoài Phi Hồng hiên dụ bốn con Nhân Hình Đãng Khắc khuất tầm mắt nàng cũng đã thành công chạy đi ra ngoài.

Chỉ tiếc, nàng không lập tức rời đi.

Nàng quan tâm đến sự an nguy của mẹ nàng, Công Tôn Dương Mi, Yêu Hồng.

Cho nên, nàng do dự chốc lát liền lặng lẽ lên vào Cửu Đỉnh sảnh, dò tìm trong trọng địa Nhất Ngôn đường xem có hay không người nàng quan tâm.

Kết quả hành tung nàng bại lộ.

Phát hiện ra nàng nếu không phải đột nhiên nhìn về hướng nàng thật ra là không thể phát hiện.

Người nọ đại khái đã truy tung nàng một thời gian ngắn nhưng thủy chung không phát hiện ra nàng, nguyên nhân là:

Nàng đứng sau một cây cột.

Không phải là cây cột mà là một người.

Nàng vốn cho là nàng núp ở phía sau một cái trụ.

Thì ra là đây không phải là trụ mà là một người.

Nàng còn tưởng rằng phía trước là một ngọn núi giả.

Dĩ nhiên đây không phải là núi nhưng vẫn là người này.

Người này không phải ai mà chính là mấy ngày gần đây tại Nhất Ngôn đường đang phát lên như điều gặp gió, Sơn Quỷ Tập Tà!

Gặp được người này nàng không có biện pháp.

... chẳng những không có biện pháp chống đỡ quả thực là không có cả biện pháp hành sự. Bởi vì người chẳng những trong ba chiêu điểm ngã nàng, còn không phân thượng hạ cắt nát y phục của nàng, ba cái chớp mắt đã đem nàng đến hồ Thiên Thủy, không nói một câu đưa nàng đến cái nơi u ám nhất nơi đây. Sau đó gã kéo quần của mình xuống một khúc (thậm chí còn không cởi quần áo) rồi dùng một 'thương' đâm vào hạ thể nàng đến khi nàng cảm giác được sự sỉ nhục cùng đau đớn đồng thời phát sinh cực điểm, động tác Tập Tà mới chậm chạp lại thậm chí có thể nói là ưu nhã hẳn, tuyệt đối nhìn không ra được là từ gã làm ra. Gã tận tình hưởng thụ mỗi phân, mỗi khắc, mỗi cái kéo ra đưa vào. Hơn nữa còn tận tình xoa nắn thân thể nõn nà bằng thanh ngọc khiết xinh đẹp của nàng.

Gã trong bóng đêm nhìn nàng, làm. Làm lúc ánh mắt sáng quắc, mục quang lấp lánh.

Đối với chuyện này Diêu Hồng chỉ có cảm giác sỉ nhục cùng thống khổ.

Vào giờ khắc này Diêu Hồng cũng chỉ có sỉ nhục cùng với thống khổ.

Nhưng cái này cũng chưa tính sỉ nhục.

Vẫn không phải chân chánh thống khổ.

Thống khổ thấu trời xanh chính là chỗ gã làm nàng là ở dưới đất nơi xấu xa u ám nhất, chỗ kia chẳng những nước đọng, lạnh ngắt hơn nữa mùi hôi nồng nặc. Diêu Hồng một mặt bị Tập Tà hưởng thụ cường bạo mặt khác nàng không thể nhúc nhích chỉ có thể co quắp tứ chi, còn cảm nhận thân thể có giới bọ thỉnh thoảng bò qua, một con thậm chí bò vào lỗ tai trái nàng tựa như một dương cụ khác cựa quậy trong lỗ tai nàng.

Còn chưa hết, Tập Tà lúc này không nhịn được, hô hấp gấp rút thì những cây đuốc xanh lè bỗng nhiên sáng rực tầng hầm bên dưới, chiếu sáng không phải là ngư đầu mã diện, Diêm vương quỷ phán mà là người nàng quen ...

Cha và mẹ.

Diêu Hồng há mồm muốn la lên.

Nhưng la không ra hơi.

Tập Tà không chỉ phong bế huyết đạo của nàng mà cũng đã điểm á huyết của nàng.

Nhưng là gã vẫn thấy được ánh mắt nàng, nghe được thanh âm.

Trong lòng gã cũng hiểu được.

Phía dưới đích xác là cha cùng mẹ của nàng còn có bảy tám con mặt mày đàn độn, rách rách nát nát, người không giống người, quỷ không giống quỷ, Nhân Hình Đãng Khắc.

Đây không phải là Sâm La diện, cũng không phải là U Minh phủ.

Cha nàng vẫn còn sống.

So sánh với Diêm vương còn hung dữ hơn, so với phán quan còn hung hãn gấp bội. Nàng thấy so sánh với tầng thứ mười tám Địa Ngục, cắt lưỡi moi tim, lên núi đao xuống vạc dầu còn kinh tâm hơn gấp bội.

Nàng thật hi vọng cái nàng nhìn thấy là không thật ... nàng mong đó là Diêm vương điện, là quỷ phủ trong địa ngục còn thật sự tốt hơn.

Bởi vì nàng nhìn thấy cha nàng Sơn Quân đồng thời nàng cũng nhìn thấy mẹ của nàng.

Công Tôn Tiểu Nương.

... đã chết.

Công Tôn Tiểu Nương đã chết. Thân thể trần truồng đang bị người ta cắt thịt mà ăn. Thịt bà trắng nõn, bọng chúng cắt từng cục, từng cục, chém xuống, máu tươi từng giọt tí tách, tiếng nhai thịt, gặm xương răng rắc vang lên. Người đang bằm, đang chặt, đang xả chia thịt ột đám Nhân Hình Đãng Khắc ăn là phụ thân

của nàng, Tôn Cương. Tôn Sơn Quân như cao hứng phần chấn, ác hình ác dạng, khoái trá cắt, xé, nhai, nuốt không hề kiêng sợ.

Đối với Diêu Hồng mà nói giờ khắc này đập vào mắt chỉ là máu và máu nhưng trong lòng đau đớn vô cùng ... so sánh với là cực hình trên bãi nước đọng nàng đang hứng chịu, liên tục không ngừng nghỉ, liên miên không dứt thì đối với nàng cùng mẫu thân nàng mà nói đều như thế, quyết như vậy.

Đây là địa ngục?

Không! Là nhân gian!?

... chỉ có nhân gian mới phát sinh tình cảnh tàn khốc hơn cả địa ngục.

Đây là nhân gian.

Không, là địa ngục.

... nếu như nhân gian cũng phát sinh chuyện đáng sợ như vậy thì khác gì thân tại Địa ngục?

Diêu Hồng muốn kêu.

Kêu lớn.

Nhưng là nàng nói không ra.

Nàng nghĩ gào thét là chính vì nàng hiện đang bị khuất nhục cũng là vì muốn gào thét vì nàng nhìn thấy mẫu thân bị tàn hại. Nhưng hét thảy cũng vô ích. Từ đó nàng hận thù võ công nhất là thủ pháp điểm huyết. Cũng là vì có võ công mới có thủ pháp điểm huyết chế mạch mới làm nàng chịu đủ vũ nhục, chịu đau khổ giày xéo hơn nữa không thể nhúc nhích, không cách nào kêu cứu thậm chí van xin cũng không được, muốn chết cũng không xong. Nàng không biết là người nào phát minh ra võ công, luyện thành võ nghệ còn sáng tạo ra cái chuyện phong huyết này khiến nàng rơi vào thảm cảnh này. Ở cái nơi u ám, âm trầm, nước lạnh đến tận tâm can nàng bị hãm hiếp bạo liệt. Còn ở cái chỗ này, dưới ngọn lửa u u minh minh đồng thời nhìn thấy thân thể mẹ nàng dưới bàn tay điên cuồng của phụ thân băm, cắt cùng một bầy không bằng cầm thú, yêu vật phân chia mà nhai nuốt. Vậy mà nàng chỉ có thể trong tình thế cấp bách như vậy hoàn toàn không thể làm bất cứ chuyện gì ngăn cản, kêu thét hoặc giết chết địch nhân, cừu gia hoặc ngay cả chính mình!

Kia như một cực hình hơn nữa còn chìm sâu trong nước.

Tập Tà run người, gã vô cùng sướng khoái, trong cổ họng phát ra một loại thanh âm vô cùng kỳ lạ, rốt cuộc gã dừng lại kéo ra khỏi thân thể của nàng. Sau khi mặc vào quần vào điều làm nàng kinh ngạc hơn chính là đối phương không có sợ tội bỏ chạy mà là thần nhiên đi xuống gặp phụ thân của nàng.

Cái kẻ tà khí đầy người kia nói mấy câu bên tai của cha nàng.

Sau đó Sơn Quân đột nhiên ngẩng đầu.

Đưa mắt.

Ánh mắt như điện.

Như ửng.

Như kiêu.

Nhưng không giống người.

Trong nháy mắt đó nàng cũng đã cảm thấy cha của nàng cùng những thứ Nhân Hình Đãng Khắc kia không có gì khác nhau.

Có lẽ chuyện duy nhất khác biệt là những thứ Nhân Hình Đãng Khắc kia vâng mệnh lão mà lão lại nghe lệnh của sự hủy diệt nhân tính, điên cuồng, nghịch thiên.

Rốt cuộc là ý của ai?

29. Q.4 - Chương 9: Thiếu Nữ Ăn Hoa

Phiêu Hồng tiểu ký phân thượng trung hạ tam thiên.

Thượng thiên Hiếu Hồng viết về tâm sự khi Diêu Hồng còn nhỏ khi mà vây quanh nàng là yêu thương cùng gia thế của nàng.

Trung thiên là Thẩm Hồng cục diện chuyển biến đột ngột, Diêu Hồng rơi vào thảm cảnh mà còn hơn là như vậy.

Đệ tam thiên là Nộ Hồng. Nộ Hồng ghi lại bi kịch phát sinh sau tình hình ngày hôm ấy. Bên trong phần này lấy Hiếu Hồng là nhẹ nhàng nhất, vui vẻ nhất. lấy Thẩm Hồng viết dài nhất thì Nộ Hồng là ngắn nhất, chỉ vài ba tờ, chưa nói mấy tờ lại gián đoạn không biết là vì gặp chuyện ngoài ý muốn hay là tâm tình quá mức bi thống viết không nổi nữa hoặc là đã viết nhưng bị người ta xé đi...

o0o

Nàng không có chết.

Mới đầu nàng không chết là bởi vì nàng phải sống, đợi khi người nàng mong nhớ xuất hiện, đến nơi, cừu hận thay nàng.

Những người này là Công Tôn Dương Mi, Công Tôn Tiểu Nương, Công Tôn Từ, Tôn Cự Dương, Công Tôn Yêu Hồng ... Nàng thậm chí mơ ước giả hoặc có một ngày nào đó chủ trì Thần Thương hội lão tộc trưởng Trưởng Tôn Phi Hồng sẽ trở về thay nàng bình phán báo thù.

Đợi chờ vốn buồn chán.

Nhấn nại tựa như bong bóng xà phòng dần dần lớn lên, bay lên cao kết quả là vẫn nổ tung, tiêu tan ... mà nó rục rở sáng lạn chẳng qua là sự phẫn nộ của nó?

Nàng không biết.

Nàng chỉ biết là hoa nở mở sẽ phải tàn.

Mà nàng đợi chờ vĩnh viễn không kết quả.

Nàng chờ người cũng không xuất hiện.

Cũng không .

Người của nàng còn sống nhưng tâm đã chết.

Nàng chờ trong vườn, hoa cũng đã tàn ... cho nên nàng đang đợi một mục tiêu khác.

Kỳ tích.

Nàng muốn chạy trốn.

Nàng vẫn bị canh chừng không cách nào chạy trốn.

Cho nên nàng phải đợi một cái cơ hội.

Nàng rốt cuộc nắm được thời cơ.

Mặc dù từ nơi nàng không nghĩ tới.

... đó lại là cơ hội của nàng!

Có nhiên nàng có tính cũng không ngờ được

... nó, lại có một ngày trở thành hi vọng của nàng.

Thời điểm cơ hội xuất hiện thường lấy các loại diện mạo khác nhau xuất hiện. Cũng như quý nhân vậy, có đôi khi hẳn phục trang thành nghiêm sư hoặc là một người bạn có thể khuyên can thậm chí là một kẻ ác ôn hoặc là một đám khách không mời mà đến nhưng kết quả sự xuất hiện của bọn hắn, lời của bọn hắn hoặc là chuyện bọn hắn làm đối với người mà nói rất có lợi ở góc độ nào đấy khi đó bọn họ sẽ là quý nhân của người.

Cơ hội cũng giống vậy. Có khi thời điểm nó xuất hiện là một nguy cơ, có đôi khi là một khảo nghiệm, có lúc thậm chí là một tai kiếp.

... nhưng không có nguy cơ, nào có chuyển cơ? Xóa nguy hiểm đó chính là thời cơ. Cơ hội, thường thường núp ở phía sau hiểm cảnh.

Lần đó Tôn Cương tới mang theo tin tức cũng là như vậy.

Lão quát tháo đuổi Tiểu Hồng đi.

Sau đó Diêu Hồng bị Tôn Cương giày vò.

Nhưng tình huống lần này rõ ràng rất có chút không giống mọi lần.

Sơn Quân vẫn như cũ như ngoan cố hổ, như mãnh thú tuyệt không thương hương tiếc ngọc ... đối với lão mà nói, nữ nhân chẳng qua là công cụ để lão tiết dục.

Tính tình của lão bạo liệt động tác dữ dằn, ngay cả chỗ đó của lão cũng thô, to kinh người, nữ nhân bị lão bạo hành hung tàn quả thực là muốn chết nhưng chết không được thống khổ vạn phần, xấu hổ và giận dữ vô cùng.

Nhưng lần này, Sơn Quân sấm to mưa nhỏ, đầu uy đuôi thả.

Nhìn ra được lão quá nóng nảy, xúc động quá mức như ăn phải vốc tiêu cay xé nhưng không chỗ phát tiết, lửa bốc trên đầu còn bị đổ thêm dầu nhưng lại không thể bốc cháy kết quả là cũng bất lực, ủ rũ.

... lão nhất định có việc.

Quả nhiên sau đó Tôn Cương rất nhụt chí hỏi một câu.

“Người rút cuộc muốn hay không muốn gả cho Thái Chiết?”

Vấn đề này khiến cho Diêu Hồng ngẩn ra, gả cho con Thái Kinh? Nàng tưởng chuyện này đã không còn được đặt ra nữa.

... Sơn Quân ép nàng làm chuyện như vậy, như thế nào lại cho nàng gả ra ngoài? Huống chi đối phương là con của đương triều Tế Tướng?

Nàng nén lòng hỏi: “Tôi bây giờ còn phải gả ra ngoài sao?”

“Phì!” Tôn Cương oán hận phun ra mấy lời: “Con rùa con kia gặp qua người một lần vẫn không quên được. Thằng nhóc con vương bát đản! Ta đã muốn cự tuyệt bọn họ lại bắt ta lập tức giao ra bí phương chế tạo Nhân Hình Đăng Khắc ...”

Diêu Hồng linh cơ vừa động: “Nhưng Nhân Hình Đăng Khắc còn chưa thành công?”

Sơn Quân ngoác miệng nở một bãi nụ cười: “Cho dù thành công thì đây là tâm huyết của ta, ta cũng không hai tay dâng cho hắn!”

Diêu Hồng phụ họa nói: “Vậy chỉ còn cách dâng tôi cho con hắn rồi!”

Tôn Cương cảm tức cực kỳ: “Chớ tha chúng đi! Nếu ta không đồng ý bọn họ nói ta cố ý kéo dài thời gian. Nói không chừng sẽ phái người tới đây ngã ta, quật ta một trận!”

Diêu Hồng cố ý nói: “Nhưng lấy thực lực của cha cùng Thần Thương hội cũng có thể giằng co với hắn. Ít nhất tại võ lâm Đông Bắc cũng đổ bọn họ vào được Lôi Trì nửa bước mà!”

Sơn Quân tóc tai dựng đứng: “Vậy cũng không được! Phụ tử Thái Nguyên Trường quyền nghiêng triều chính là người không được đắc tội. Đắc tội hắn rồi trong triều không có quyền lực, không có chỗ đặt chân. Huống

chi, Thần Thương hội chúng ta một khi chế tạo Nhân Hình Đấng Khắc thành công còn muốn xưng bá võ lâm, hiệu lệnh thiên hạ. Tại triều đình nếu không qua cửa Thái thị chỉ sợ không thành được đại sự! Vì chuyện này mà để cho họ Thái cùng một đám người cố kỵ thì quá không khôn ngoan rồi!”

“Quá không khôn ngoan rồi! Bọn khốn...!” Lão cả giận mắng một câu, mắng một câu lão dùng lực tước trên mu bàn tay một miếng thịt ném vào trong miệng, vết thương nhoè nhoẹt máu.

Lão nhăn nhó ngón tay vào vết thương tựa như dí chết một con kiến, nhai thịt của mình thật giống như đang cắn chết một con rắn.

Diêu Hồng bắt giác da đầu lạnh ngắt rồi lại nghe cha của nàng mắng nhiếc:”Lũ chó ...! Quá không khôn ngoan rồi!”

Diêu Hồng nhất thời sự chú tâm:”Vậy cha định làm như thế nào?”

Tôn Cương đột nhiên ngấm nàng hỏi:”Ngươi cứ nói đi?”

Lần này lão lại tước ra một mảng thịt đặc biệt lớn ném vào trong miệng hung hăng cắn xé đầy oán hận tựa như khối thịt đang phản kích dữ dội răng hàm của lão.

Diêu Hồng biết lúc này sinh tử quan đầu liền tranh thủ dò xét nói:”Không bằng dụ hắn đi nơi khác?”

Sơn Quân nuốt tảng thịt vào bụng thốt:”Dụ không kịp nữa ... Thái Chiết dẫn người đi Sơn Đông đã sắp tới.”

Diêu Hồng lập tức kiên quyết nói:”Tôi quyết không gả cho hắn đâu ... con ... cha.”

Nói những lời này Diêu Hồng quả muốn nôn.

Nhưng không thể nôn.

Quyết không thể. Sơn Quân trừng mắt nhìn nàng hồi lâu như muốn mà từ trên mặt nàng cạo ra cái gì đó. Một hồi lâu sau lão mới lẩm bẩm rồi một câu:”Hắn tới, Nhân Hình Đấng Khắc hoặc ngươi phải có một. Ngươi không ưng vậy thì không dễ xử rồi ... Ngươi cũng không nên nghĩ quẩn ta sẽ cùng ngươi suy nghĩ một biện pháp ... Con mẹ nó! Cái loại tiểu quỷ Thái Chiết này không thành được đại khí, nếu không phải nhìn phân lượng chủ tử hắn ... hừ ... hai trăm tên kéo tới lão tử cũng thiên sạch rồi ăn cho hết!”

Sau đó hắn vỗ về Diêu Hồng nói:”Cũng khó ... sẽ có sắp xếp cho ngươi ... Đừng lo ngươi không giống mẹ ngươi, có lão tử đây nhất định ngươi sẽ ổn, không ai bạc đãi ngươi!”

Diêu Hồng nhân cơ hội nói lên:”Con có yêu cầu!”

“Yêu cầu?” Sơn Quân lông mày dựng lên.

“Con đang rất buồn bực ...”

“Buồn bực?” Sơn Quân trợn mắt nhìn thẳng nàng:”Tiểu Hồng không phải ở cùng ngươi sao?”

“Nếu có cơ hội ... nếu như cha cho phép ...” Diêu Hồng đánh bạo nói:”Con nghĩ có khi con có thể đi lại trong sân một chút.”

“Chỉ là trong sân?”

“Dạ!” Diêu Hồng tuyệt không do dự. Nàng biết lúc này một khi hơi có do dự hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi. “Có khi con muốn sẽ trồng nhiều loại hoa.”

“Hoa cỏ? cái này có thể!” Sơn Quân đột nhiên nở nụ cười hết sức khoa trương còn dùng tay vuốt trên ngực nàng rồi cười nói:”Được rồi!”

Sau đó hắn đột ngột thốt:”Chớ tha nó đi! Quá không khôn ngoan rồi!” lại tước xuống thêm một mảng thịt trên cánh tay ném vào cái miệng to như chậu máu.

Cho nên Diêu Hồng được cho phép có thể ở trong viện đi lại một chút.

Trong Phi Hồng hiên, dĩ nhiên cử người trông chừng nàng.

Những người này đôi khi là Tập Tà hoặc là bộ hạ của hắn.

Có đôi khi là Tôn Tử Hôi cùng thân tín của hắn.

Có khi lại là thuộc hạ bên cạnh Sơn Quân như Tôn Tiêm, Tôn Toan, Tôn Khắc, Tôn Bạc.

Tình cờ, có khi cũng là Nhân Hình Đãng Khắc

... là yêu quái đó.

Người ta gọi là Sơn Kiêu Thiết Tú.

Chỉ có Diêu Hồng trong lòng hiểu rõ.

Quái vật đó là một con quái vật biết rơi lệ!

Lần đó, sau khi Diêu Hồng cùng Sơn Quân nói chuyện. Sơn Quân cho là nàng đã nghe lời thậm chí cho là nàng đã thay đổi thái độ ... nhưng đối với nàng mà nói là sự việc hết sức ác tâm.

Sau lần nói chuyện đó nàng có thể trong vườn hoa đi lại một chút. Nàng nghĩ lại muốn nôn nhưng nôn không ra.

Nàng chỉ có ăn hoa, nàng chọn loại hoa lớn, tươi đẹp, hồng, đang nở cực thịnh, cắn từng miếng, nuốt từng mảnh, từng mảnh vào trong bụng.

Lúc này nàng mới nhất thời miễn cưỡng trấn trụ được cảm giác nôn mửa.

Sau này nàng có một thói quen.

Ăn hoa.

Sau đó có khi cùng Tôn Sơn Quân một ít lần nói chuyện với nhau Diêu Hồng cảm giác được hai chuyện:

Một là nàng có chút ít tự do Sơn Quân đồng ý cho nàng đi lại một chút, người của hắn cũng lúc có thay đổi. Nếu là Tập Tà cùng một ít cao thủ Tôn gia (tức đám người Tôn Giáo, Tôn Ngã, Tôn Đạm, Tôn Khăng, Tôn Tước) tới giám thị nàng thì nàng nửa bước cũng khó đi. Hoặc khi là Tôn Tử Hôi cùng bọn người Tôn môn (tức là nhóm Tôn Vị, Tôn Hàm, Tôn Diêm, Tôn Khổ, Tôn Lạt, Tôn Đạm) thì còn tương đối dễ dàng một chút. Về phần Nhân Hình Đãng Khắc Thiết Tú cũng có một nhóm yêu quái khác (xem ra so sánh với Sơn Kiêu thì tư chất đần độn hơn lại càng không giống người nhưng ngoại hình có đẹp mắt hơn chút ít, đoan chánh hơn chút ít, giống người hơn một chút) thì tùy ý nàng ... chỉ có ở nơi này khi ở cùng với nhóm 'người' ấy Diêu Hồng mới có thể coi là sống thoải mái một chút.

Hai là nguy cơ ngày càng cao ... thậm chí đó là sát cơ. Diêu Hồng có một trực giác, Thái Chiết sắp tới, Sơn Quân vì không muốn sự việc bại lộ đến cùng có thể muốn giết nàng diệt khẩu. May là, lần đó nàng ứng phó đúng cách.

Nhưng nguy cơ không giảm.

Nguy cơ ngày càng đến gần.

Mà chuyển thành sát cơ.

Có lẽ Tôn Cương thấy nàng nghe lời mới không hạ thủ giết nàng. Cho nàng thêm tự do có thể đi lại, có thể an tĩnh lại cũng là chuyện tốt. Có lẽ Sơn Quân còn sót lại chút lương tri chưa mất sạch, muốn cho nàng trước khi chết sống thoải mái một chút.

Chỉ là, Thái Chiết sớm muộn cũng tới. Một khi hắn tới nàng sẽ phải đổi mặt cái loại con nhà giàu không có đức hạnh cũng sẽ đổi mặt sự tình hết sức tối tăm mà ngay cả chính nàng cũng không thể tin được là có thủ khẩu như bình. Sơn Quân vì tin tưởng mà cho nàng một cơ hội?

Thái Chiết nếu biết tất sẽ kinh động Thái Kinh, Thái Nguyên Trường quyền nghiêng thiên hạ, lão vừa tham lam vừa dâm dăng, phiên vân phúc vũ, đạo đức suy bại, tâm tà bất chánh nhưng một khi nhi tử lão gặp loại sự việc bại hoại luân thường này lão truy cứu tới Thần Thương hội chỉ sợ phải nghiêng trời lệch đất.

Xem ra Sơn Quân còn chưa quyết định hạ sát thủ nhưng sớm muộn cũng muốn hạ độc thủ rồi. ... Hoặc là lão muốn lưu mạng sống nàng lại để hấp dẫn Thái Chiết, rốt cuộc lão có dụng ý gì thì không biết được.

Hiện tại nàng không muốn chết.

... bởi vì cừu nhân muốn nàng chết, muốn nàng phải chết.

Nàng không muốn chết nên cầu sinh.

Mong được sống.

Nàng phải sống để nhìn thấy những thứ bại hoại, thối nát kia bị báo ứng.

Nàng sợ hãi lo âu, Tiểu Hồng thì thường bị điều đi, trong đêm tối nàng không nén được bi thương nước mắt ròn ròn.

Lúc nàng đang khóc dưới khóm hoa một bàn tay vuốt lên mái tóc của nàng làm nàng sợ đến nhảy dựng lên.

Dưới ánh trăng, là gương mặt xấu xí cùng cực.

Diêu Hồng trong lúc hốt hoảng cho là cha cuối cùng đã muốn hạ sát thủ rồi.

Nhưng gương mặt xấu xí kia vừa thấy nàng chấn kinh hoảng hốt liền vặn vẹo, méo mó so với nàng còn sợ hãi, thông khổ hơn.

Hắn khoát tay quay đầu, luống cuống tay chân, rối rít ra dấu hiển nhiên không muốn nàng chấn kinh, làm nàng sợ nhưng lại không biết phải biểu đạt thế nào chỉ biết dậm chân đấm ngực.

Diêu Hồng lúc này nhìn thấy một kỳ cảnh.

Hắn a a khàn giọng nói một câu không giống như tiếng người, ngữ quan cũng vặn vẹo, da nứt thịt nát kinh khủng kinh người. Nhưng đôi mắt (có một con đã gần như mù loà) lại lộ ra nét ôn nhu làm người ta không thể tin.

Đó là thành ý.

... Không! Không chỉ là thành ý hơn nữa còn là sự quan tâm.

Vô cùng quan tâm, ân cần.

... hẳn là tới an ủi nàng.

Diêu Hồng trong lòng rúng động.

Chẳng lẽ nó cũng có nhân tính?

Yêu quái kia hết sức muốn nàng trấn tĩnh lại. Nàng nghe lời của nó miễn cưỡng trấn định lại.

Quái vật kia như rất cao hứng.

Cao hứng đến chảy nước mắt.

Chuyện này khiến cho Diêu Hồng nhớ lại nó từng vì nghe tiêu mà rơi lệ.

... chẳng lẽ cơ hội của nàng lại ở ngay đây? Sự tình này? Trên người con quái thai này!?

Cho nên nàng lớn gan làm thử làm một chuyện.

Nàng từ trong phòng tìm ra cây tiêu.

Nàng thổi tiêu.

Khúc Phiêu Linh Hoa Lạc.

Quái vật kia lạ thay lại ngồi xuống, lắng nghe âm nhạc, hoàn toàn say mê mà trong mắt nó phát hồng quang.

Hai điểm đỏ rực.

Khúc nhạc đã xong Sơn Kiều hiển nhiên rất cảm động cũng rất kích động.

Hắn y y a a như muốn nói gì đó, muốn nói gì? Diêu Hồng thật sự nghe không hiểu.

Đêm ấy chấm dứt tại đó.

Nàng trở về Phi Hồng hiên để nguyên quần áo nằm trên giường.

Nàng biết Sơn Kiêu bên ngoài rèm cửa sổ cả một đêm nhìn nàng.

Đêm hôm đó Diêu Hồng suy nghĩ rối loạn, phập phồng không dứt.

Nó là người, hay là thú?

Hắn nếu có cảm giác, có nhân tính, có thể đồng tình với nàng không? Hoặc là hắn có hay không trong bóng tối ủng hộ nàng?

Hắn nếu như đang ủng hộ nàng thì có mục đích gì? Có phải như Tập Tà mục đích đều là vì thân thể của nàng?

Nếu như nàng chạy trốn hắn có đi bắt nàng, giết nàng, báo cho Sơn Quân cùng mọi người?

Hắn có phải hung thủ giết Công Tôn Dương Mi không? Hắn có nuốt thịt sống của mẫu thân vào bụng không? Nàng có nên thừa dịp hắn sơ hở giết hắn đi không?

Nàng nghĩ tới đây trong đầu dấy lên một tia hi vọng.

Ít nhất nàng có hi vọng báo thù.

... giết hắn rồi có thể thay Dương Mi báo thù; giết một người là được một người, báo một thù là trả được một thù; cứu nhân chết một người là bớt một người.

Đêm thứ hai Sơn Kiêu đến trông chừng nàng.

Nàng cũng như trước đem ghi lại những chuyện trọng đại trong Phiêu Hồng tiểu ký. Sơn Kiêu đang ở bên cạnh nàng, yên lặng đợi nàng viết xong. Nàng ghi chép một lúc, sau đó lại thổi tiêu cho hắn nghe.

Hắn lại lắng nghe rất thích thú.

Sau khi nghe xong hắn lại vùi đầu trong đôi bàn tay xù lông, vẻ thống khổ lại trở về với hắn.

Diêu Hồng thừa dịp một chuyện.

Đi!

Nàng trở mình ra sau, trốn!

Thân pháp nàng rất nhanh.

Kinh công cao.

Nàng thoát được rất nhanh, đi được rất gọn gàng.

Nhưng vô ích.

Vô luận nàng bỏ chạy ra sao, thi triển kinh công thể nào đều có một con quái vật vừa thô vừa dãn vừa rách nát vừa xấu xí giữ một khoảng cách nhất định theo sau nàng.

Chỉ là nó không gọi cũng không la cũng không ra tay ngăn cản nàng.

Nàng hiểu ra rất nhanh, nàng trốn không thoát.

Quái vật kia chẳng những kinh công cực cao hơn nữa chỉ cần động thủ nàng ắt sẽ nằm xuống.

Cho nên nàng biết quay về.

Trở lại Phi Hồng hiên.

Sơn Kiêu vẫn nhìn nàng, ánh mắt phảng phất có một cảm giác bất khả tư nghị làm người ta cảm thấy ám áp.

Diêu Hồng tuyệt vọng.

Nhưng một hi vọng khác lại nhen lên.

Nếu trốn không thoát nàng còn có thể làm một chuyện ...

Giết hắn!

o0o

Lại một đêm Tiểu Hồng không có ở đây.

Gần đây Tiểu Hồng thường bị triệu ra ngoài, Diêu Hồng bày mưu đặt kế thừa dịp này dò la hướng đi cùng tình hình bố phòng trong Nhất Ngôn đường!

Nàng còn nhờ Tiểu Hồng tận lực đem tin Sơn Kiêu muốn khiêu chiến Tứ đại danh bộ ... hơn nữa đích danh Thiết Thủ tin tức truyền ra ngoài, nàng muốn nghĩ cách hấp dẫn bọn họ đến đây, nàng cũng nhờ Tiểu Hồng nghĩ cách liên lạc với người của An Nhạc đường, còn thăm dò tin tức của Tôn Cự Dương.

Đêm hôm đó cạnh khóm hoa dưới ánh trăng nàng muốn làm một chuyện vì Dương Mi báo thù.

Giết Sơn Kiêu!

Cách tốt nhất khi Sơn Kiêu tới nhưng mình nàng đầy thương tích. Đại khái là mượn chuyện cho bọn người Sơn Quân đánh chết hắn đi!

Như ngày thường nàng thổi tiêu cho hắn nghe, còn nhảy múa dưới ánh trăng. Song lúc này nàng động sát cơ.

Trước hết giết quái vật trước mặt rồi hãy nói!

Nàng nhân lúc Sơn Kiêu lắng nghe nhập thần nhất, cảm động nhất, vui sướng nhất ra tay giết hắn!

Rõ ràng Thiết Tú tựa như không ngờ đến nàng có thể giết hắn!

Bởi vì khi nàng thổi khúc Loạn Hồng Sơn Kiêu như những lần trước vui mắt giữa lòng bàn tay nức nở không dứt. Nàng rút thanh Thủy Nguyệt đao mà Công Tôn Dương Mi tặng nàng ra, tiếng rút đao vừa vang lên quái thú kia đột nhiên ngẩng mặt lên, trên mặt đầy nước mắt ngơ ngác nhìn nàng chém xuống một đao.

Nhưng nàng bất kể, nàng một đao vẫn chém xuống.

Nàng bất kể sự ngơ ngác của hắn, một đao chém xuống.

... giết hắn!

... báo thù!

... bọn người đó không có một ai là người tốt!

... hắn không phải là người, nó chẳng qua là thú!

Sơn Kiêu không né tránh, thật ra hắn không có tránh, không biết bởi vì hắn quá kinh ngạc hay vẫn còn quá thương tâm hay là một đao kia Diêu Hồng chém quá nhanh.

Nhất đao đắc thủ.

Phập!

Trên người Sơn Kiêu máu tuôn như suối.

Máu tươi tung toé phun ra tứ phía, Diêu Hồng nhìn thấy tâm cũng rối loạn.

Sơn Kiêu nghe răng hú dài, toàn thân rung động.

Diêu Hồng trong lòng biết rằng đã không xong, nàng quyết không phải là địch thủ của hắn, nàng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nhận lấy cái chết.

Chợt nghe 'soạt' một tiếng bụi rậm bên cạnh vệt ra một khoảng, một người ló đầu ra. Chính là một trong Tam đại tổ Tôn thị Thần Thương hội (tức nhân mã, đệ tử, cao thủ trong Đại Khẩu, Đại Thực, Đại Sắc ba đội chịu trách nhiệm săn tin, truy sát, phòng thủ) trong Thực tổ Thổ Hành thương Tôn Đạm.

Tôn Đạm chỉ Diêu Hồng kêu to: "Ngươi hạ độc thủ giết Sơn Kiêu ... chẳng lẽ muốn chạy trốn... !?"

Diêu Hồng lúc này mới biết thì ra Sơn Quân không chỉ mặt ngoài tìm người trông chừng nàng mà âm thầm bên trong còn có người theo dõi.

Nàng trốn không thoát bởi nhất cử nhất động đều nằm trong tầm mắt lão, nàng khác chi cá chậu chim lồng có bay cũng không thoát.

Nàng chém Sơn Kiêu một đao.

Vết đao rất sâu, chém trúng xương quai xanh lộ ra xương trắng toát, da tróc thịt bong, máu vẫn đang phun ra thành vòi bắn tung toé lên mặt Sơn Kiêu cực kỳ kinh khủng.

Nhìn ánh mắt của Sơn Kiêu nàng cả đời cũng không quên được.

Nhất là trong mắt của hắn hai điểm đỏ rực.

Ánh hồng thống khổ.

Sau đó hắn gào to.

Hắn mặc kệ máu bắn tung toé mà không có hành động gì khác, hắn chỉ nhìn Diêu Hồng tiếng rít đau đớn như khóc như than.

... có lẽ chỉ có điên cuồng gào thét hắn mới có thể biểu đạt cảm giác trong lòng hắn?

Cảm giác gì vậy?

Diêu Hồng không biết.

Nhưng nàng cảm thấy.

Nàng chém Sơn Kiêu, Sơn Kiêu không chết nhất định nổi điên lên, mà nhất cử nhất động của nàng lại người để cho thân tín của Tôn Tử Hôi Thổ Hành thương Tôn Đàm nhìn thấy. Nàng xong rồi.

... chỉ sợ lần này muốn chết cũng không xong, cầu sinh cũng không được .

Diêu Hồng nắm chặt đao.

Ánh đao như mộng.

Đao ý như hoa.

Nàng nắm chặt đao cũng không biết là nên cầm đao chém giết hay là tự vận tốt hơn?

Nàng nhìn trời cao, ánh trăng mỹ lệ ... vì cái gì mà kiếp nạn trùng trùng, ác mộng không dứt.

o0o

Độc đến đây Thiết Thủ cùng ác diệu đột nhiên cảnh giác.

Phía ngoài có tiếng gõ cửa.

Cốc, cốc, cốc.

Hai người bọn họ nhìn nhau, tiếng gõ cửa lại vang lên:

Cốc, cốc, cốc.

... tới.

... muốn tới, rốt cuộc đã tới.

Tiếng gõ cửa rất nhẹ thậm chí rất nhàn nhã.

Người gõ cửa tiếp tục gõ cửa.

Cốc, cốc, cốc. Cốc, cốc, cốc. Cốc, cốc, cốc.

Thiết Thủ không lên tiếng.

Ác điều cũng không lên tiếng.

Nhưng trong lòng hai người hiểu rất rõ.

Có thể trong tình thế căng thẳng như thế mà gõ cửa bình tĩnh như thế người gõ cửa nhất định không tầm thường.

Cốc, cốc, cốc. Cốc, cốc, cốc

Thiết Thủ đưa hai tờ còn lại trong Nộ Hồng giao cho ác điều nói: "Ta đi mở cửa!"

Ác điều không đồng ý: "Ta đi!"

"Ta đi ứng phó một chút!" Thiết Thủ khẽ gạt đầu về phía Phiêu Hồng tiểu ký: "Người đọc xong mấy tờ phía sau trước, nó đang viết đến điểm quan trọng, rất quan trọng!"

Ác điều đối với điểm này rất đồng tình: "Xem ra bản ghi chép này chính là điểm mấu chốt để phá án đồng thời cũng chính là vật chứng."

Thiết Thủ mỉm cười nói: "Cho nên bảo vệ vật chứng cũng là chuyện rất trọng yếu phải không?"

Ác điều lắc lắc đầu: "Yên tâm! Vật này phải lấy rất nhiều tánh mạng vô tội mới có những câu chữ huyết lệ này. Ta quyết không để nó rơi vào tay người khác."

"Vậy trước hết người đọc hết nó đi!" Thiết Thủ thở phào nhẹ nhõm vờn người nói: "Ta đi mở cửa đón khách!"

Gã không để cho tiếng gõ cửa lần thứ năm vang lên đã mở cửa.

Ánh mặt trời chiếu vào chói mắt.

Đình viện Triều Dương nằm ở hướng đông lúc này ngập ánh mặt trời.

Thiết Thủ hít một hơi thật sâu.

... trời đã sáng, ánh mặt trời chói chang, lá xanh bóng, hoa đỏ tươi, song trên núi thì sao? Người dưới chân núi thường cho là dưới chân núi ánh mặt trời phủ kín vậy trên núi cao ánh mặt trời nhất định sáng lạn. Đây đại khái là ảo giác sao? Nếu là vậy tại sao Thiết Thủ ngẩng đầu lên nhìn trên ngọn Thái Sơn vẫn đắm chìm trong mây, mây bao phủ vẫn vự ngăn cản ánh mắt nhìn trời mệnh mông của gã?

... đôi nam nữ vong mệnh trên núi kia trong lòng có ánh mặt trời chăng? Hay là sâu vùn thăm vự?

Thiết Thủ mở cửa ứng địch, trong mắt lại không trông người, không thấy kẻ địch chỉ thấy được, nhớ lại những thứ này, chuyện này.

Tâm tình đã băng khuâng đến mức trống rỗng.

oOo

Trên núi, Thiết Tú đầu đầy máu công Diêu Hồng một đường nhắm đỉnh núi phóng đi.

Sơn Kiêu dĩ nhiên không biết vì sao phải lên đỉnh núi.

Hắn thậm chí cũng không hiểu vì sao phải lên Thái Sơn.

Hắn không biết, không rõ, mà cũng không quan tâm.

Hắn sẽ không hỏi.

Hắn hỏi không ra.

... cho dù hắn muốn biết cũng không cần biết, phải hỏi cũng không đi hỏi. Bởi vì hắn chỉ muốn cùng Diêu Hồng ở chung một chỗ cho dù là một khắc cũng tốt!

Muốn lên Thái Sơn là Diêu Hồng.

... muốn lên đỉnh cũng là nàng.

Thiết Tú không có lựa chọn nào khác.

... hần tựa như một cây đinh dãi dầu mưa gió, toàn thân rỉ sét cùng huyết nhục hần hoà thành một thể.

Diêu Hồng cũng giống như thứ rỉ sét trên người hần ... biết rõ đó là một loại bệnh hần cũng cạo xuống, lau đi, bôi đi.

... một khi cạo đi sợ rằng ngay cả cái đinh cũng gãy rời, đứt đoạn.

Là vận mệnh.

Một hành trình vận mệnh.

Sơn Kiêu không có lựa chọn nào khác.

Bởi vì hần đã lựa chọn Diêu Hồng!

Diêu Hồng cũng không có thể chọn.

Bởi vì nàng đã tuyển Sơn Kiêu.

Hai người bọn họ là vậy, phẳng phất phó mặc cho vận mệnh, sát cánh chung một chỗ, sống nương tựa lẫn nhau, ngực dựa lưng, mặt dán não nhất loạt xung sát liều chết lên núi.

Muốn lên đỉnh!

Từ khi bắt đầu giết chóc càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nặng.

Sơn Kiêu cái gì cũng không biết, cái gì cũng không để ý, hần chỉ biết là một chuyện.

Hần muốn cùng Diêu Hồng ở chung một chỗ, hần muốn công Diêu Hồng lên núi ...

Người nào cũng không thể chia rẽ bọn họ, hần muốn công Diêu Hồng lên núi ...

Vì điều này hần gặp địch giết địch, ngộ phục phá phục, gặp ngăn sát ngăn ... xem như gặp thần giết thần, ngộ Phật sát Phật.

Trên đường thượng sơn hần chạy một đường dài gặp ghềnh đã giết không ít người.

Phần lớn là đồng môn của hần.

Cũng là người trong nhà nàng.

Hiện tại hần quá quan trọng, từ Bình Phong đình đến La Hán nhai, từ Hồi Mã lĩnh lên Thiên Phủ, hần một đường gặp mai phục, một đường lưu huyết, cũng một đường sát nhân.

Đã giết ít nhất mười sáu người.

Đã thương không tính.

... người chết, phần lớn là đệ tử Nhất Ngôn đường cũng không thiếu các lộ nhân mã trong Thần Thương hội, không thiếu các bang phái bên ngoài, các nhân vật giang hồ ôm lòng hiệp nghĩa tham gia cứu vớt, võ lâm hảo hán rất nhiều người chết không minh bạch trên núi.

Nhưng người đuổi theo càng ngày càng nhiều, thân thủ tính ra cũng càng lúc càng cao.

Diêu Hồng biết đây là vì chuyện này càng lúc càng nghiêm trọng, thù càng kết càng thâm.

... người chết đều có thân nhân, con gái, bằng hữu, bọn họ làm thế nào lại có thể bỏ qua cho Sơn Kiêu? Bỏ qua ình? Vì mối thù của nàng có nên chết nhiều người như vậy không? Có nên giết nhiều đồng môn, đồng đạo như vậy không?

Tất cả đều từ chủ ý của nàng mà ra.

Gió núi cuồng nộ.

Ánh mặt trời lúc ẩn lúc hiện, ẩn khi mây đen đầy trời, hiện ra như một quả cầu chói lọi, sáng đến chói mắt.

Nàng cúi đầu nhìn phía sau Sơn Kiêu trong lòng trăm mối ngổn ngang.

... hắn đã bị cả giang hồ đuổi giết, chọc nhiều người tức giận, hắn có hiểu chăng?

... hắn vì nàng đã tìm đường chết không có chỗ chôn.

... chẳng qua là chuyện này nói ra đã lan truyền rộng khắp trên giang hồ? Sao Tứ đại danh bộ còn chưa nhúng tay? Thiết Thủ còn chưa tới ?

Thái Sơn làm sao lại cao như vậy?

Đường núi làm sao hiểm như vậy?

Đỉnh núi còn chưa tới! ?

o0o

Đầu tiên, gã mở cửa.

Sau đó gã nhìn ánh mặt trời, hưởng thụ ánh mặt trời chiếu trên mặt.

Sau đó hắn sâu hít sâu ... làm người không có gì đáng hưởng thụ hơn hô hấp (ít nhất là với hắn).

Người sống mới có thể thở được.

... không có hơi thở là người chết.

Con người ngày ngày đều hô hấp, một hít vào, lại khê thở ra nhưng có chân chính quý trọng hơi thở của mình hay không, có xem nó là nguồn sống sinh mệnh, là máu chốt sinh tồn, là sống hay chết hay không?

Thiết Thủ cũng không để ý người khác nghĩ sao, bản thân gã hết sức quý trọng.

Nội lực của gã tinh kỳ, công lực thâm hậu cũng là bởi vì gã vô cùng quý trọng hơi thở đến nỗi này luyện thành nội công trầm hùng, dày dặn.

Gã hưởng thụ nó cũng là vận dụng nó.

Ánh mặt trời cũng như thế cũng là tốt đẹp cũng là tự nhiên vô điều kiện ban cho ... đáng tiếc người quý trọng nó cùng việc đối đãi hô hấp cũng giống nhau. Phần lớn là quên lãng.

Không có ánh mặt trời liệu có sinh mạng?

30. Q.4 - Chương 10: Thiếu Nữ Ăn Hoa 2

Người mỗi ngày có thể nhìn thấy ánh mặt trời trông có vẻ như người đang còn sống. Mà ánh mặt trời phủ xuống đất, vạn dân cũng như cây cỏ đều được đối xử bình đẳng, người có dùng hết kim tiền tài phú cũng mua không được của nó một tia đặc quyền cho người.

Cho nên Thiết Thủ hưởng thụ ánh mặt trời, quý trọng ánh mặt trời, cảm kích ánh mặt trời.

Gã cảm kích thiên nhiên hơn hết mọi thứ.

... nó mang đến tất cả những gì tươi đẹp nhất, nó không mong duy trì hàng tỉ tánh mạng nhưng mọi người chỉ đến khi mất nó mới biết nó đáng quý, trọng yếu.

... chỉ sợ người đang ở trước mặt gã cũng giống vậy, ngu muội. Bọn họ ý mình có võ công, tay nắm đại quyền nên cho là tùy thời ra lệnh một tiếng thì một khi động thủ có thể khiến cho đối phương mất đi sự hưởng thụ ánh mặt trời, không có sinh mạng, chặt ngang hơi thở.

Nghĩ tới đây gã không khỏi thở dài một hơi.

... đừng tưởng rằng gã con mắt nhìn xa xăm, hít thở sâu lắng còn tự nhiên than thở, cõi lòng đầy cảm xúc là địch nhân là có thể thừa dịp phóng túng. Loại người nghĩ như thế thông thường ngày sau khi mọi người tường thuật chuyện xưa của Tứ đại danh bộ đều là người nằm xuống.

“Ta biết danh Tứ đại danh bộ nhiều lần phá kỳ án, lập kỳ công. Ta cũng hiểu rõ Thiết Thủ thần bộ hữu dũng hữu mưu, diệt ác tận gốc!” Trước cửa là một lão già trong miệng đầy khói sau đó từ từ thở ra một đám khói nghi ngút, lão nhìn Thiết Thủ nói: “Nhưng ta không muốn trở thành người chết, nhi tử của ta càng không nên trở thành vật hy sinh! Ta vốn không muốn cùng Tứ đại danh bộ đối địch! Tại sao người muốn bức ta!?”

Người này tuổi đã cao nhưng lưng rất thẳng, giọng nói rất lớn nhưng khàn khàn, đôi mắt rất to nhưng đầy tia máu, hàm răng đầy đủ chỉ tiếc vừa vàng vừa đen, năm ngón tay có lực đáng tiếc đầu ngón tay run run không dứt ... Bất kể nói thế nào lão vẫn là một người quắc thước, kiên cường. Hơn nữa sau lưng còn đeo một thanh Đại Quan đao trông nhẹ nhàng như không có đeo gì ở phía sau.

Nhìn lão nhân này một cái Thiết Thủ lập tức có bốn suy đoán, hai về thân phận của lão, hai là về tên cũng như thâm tâm của lão.

Thứ nhất lão nhân này hẳn là người đã quen vênh mặt hást hàm sai khiến người khác cho nên tự nhiên toát ra thần thái cao ngạo ắt tại Thần Thương hội địa vị lão rất cao.

Thứ hai lão nhân này nhất định thường hiệu lệnh người khác, phụ trách ra quyết định hơn nữa trong ngoài tu vi đều cao nên trong võ lâm nhất định rất có uy danh, thân phận.

Điểm thứ ba lão nhân này tinh thần quắc thước, hùng phong vẫn còn, sức khỏe thể lực chưa sa sút, bảo dưỡng rất tốt mới có thể nhả khói mạnh mẽ như vậy.

Thứ tư người này vừa bị một đả kích rất nghiêm trọng đến nỗi lão đổ lệ thương tâm, luôn cả thanh âm cũng bị khàn khàn ... lão còn có thể hút thuốc, nói chuyện đã cho thấy nội lực tu vi rất phi phàm nên có thể kiềm chế lại.

Trong lòng Thiết Thủ không khỏi vang lên tiếng thở dài.

Gã không hi vọng gặp gỡ địch nhân như thế.

... gã đã nhìn ra, người này vì gã mà tới!

Gã không sợ đối thủ mạnh mẽ ... đối thủ càng cường đại càng kích thích ý chí chiến đấu của gã. Gã từ trước đến giờ không biết sợ, lấy cái khí phách anh dũng không sợ hãi đối mặt tất cả cường địch.

Nhưng gã luôn luôn không thích gặp bốn loại địch thủ:

Một là lão nhân. Người lớn tuổi, thân thể nhất định suy nhược, vả lại lão nhân gia thì nên kính trọng không nên đối địch .

Thứ hai, là nữ nhân. Cùng nữ nhân giao thủ thủ có thắng thì cũng không phải là đại trượng phu.

Thứ ba, là trẻ con. Đại nhân có thể nào cùng hài đồng tranh phong, chấp nhận, có thắng cũng mất đi nhân cách!

Thứ tư, là người bệnh, người bị thương. Đối với người bị thương cùng người đã ngã bệnh, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà thủ thắng thì đây chẳng qua là xấu hổ với bản thân người học võ, không có tinh thần thượng võ.

Nhưng gã không có lựa chọn cũng không tới phiên gã chọn lựa.

Bởi vì ... lão giả này đã chọn gã.

Nhân sinh chính là vậy, vận mệnh của người như lúc đưa tay chơi một bộ bài, người không có lựa chọn chỉ có tập trung toàn lực đem bài trên tay đánh cho tốt ... coi như là bài kém cũng đành phải tận tâm tận lực đảo ngược tình thế. Nói không chừng trên tay đối phương bài còn tệ hơn người.

Cho dù rốt cuộc không bằng người nhưng người cũng đã tận lực. Trong quá trình phát huy cùng biểu hiện có khi so với kết cục thắng bại còn quan trọng hơn.

Cũng không phải là lý do gì? Chỉ cần nhân sinh trong quá trình ấy khoái hoạt, chỉ cần trong quá trình chơi vẫn vui vẻ thì đó không phải là trò chơi lớn nhất, tuyệt vời nhất, ý nghĩa nhất của nhân sinh sao?

Bất kể trên tay người có bài gì đều cũng muốn thoải mái chơi một trận.

Bất kể đối thủ của người cường đại như thế nào, người làm tốt cái đã. Bất kể mạng của người có ổn hay không dù chỉ có một phân lực, chỉ phát nhất phân quang, chỉ có một ngày sống, chỉ còn làm một chuyện

... không phải là làm hòa thượng hàng ngày gõ chuông, vạn nhất nếu có một ngày người chỉ có một ngư đi làm hòa thượng cũng có thể học tập tìm hiểu lễ Phật, niệm kinh, tu đạo.

Sống có ý nghĩa vốn không cần xem đạt được bao nhiêu mà là dâng hiến bao nhiêu. Không phải xét lâu mau mà là trải nghiệm. Hưởng thụ sinh mệnh, tự tìm khoái hoạt, nhiệt tâm làm người, tình hoài bất lão.

“Lão trượng! Người khỏe chứ!” Thiết Thủ ôn hòa cười nói: “Mặc dù ta không biết mục đích của ngài là gì nhưng ta tuyệt đối đồng ý lời của ngài, chỉ cần có thể, nếu như có thể ta luôn không mong muốn cùng ngài đối địch!”

Lão trượng kia lại hít thật sâu một hơi thuốc lào.

Sau đó lão hỏi: “Tại sao?”

Lão vừa hỏi vừa phun ra một làn khói dày đặc.

Thiết Thủ không thích khói.

... hít mây nhả sương xem ra rất tiêu sái nhưng thật ra là đem ô yên chướng khí hít sâu vào phế phủ chẳng khác gì tự vận.

Nhưng vì muốn tỏ vẻ lễ phép, tôn trọng đối với lão nhân này gã chỉ vỗ nhẹ hai má, nhíu mũi nhẫn nại chịu đựng.

“Bởi vì ta không nhận ra nhi tử ngài cũng không nhận ra ngài!” Thiết Thủ đáp: “Vì sao ta lại phải xem ngài là địch, vì sao lại muốn phụ tử các người hi sinh?”

Bên cạnh lão giả có một người lập tức thay lão nói.

Nói, là một người trẻ tuổi.

Gã toàn thân cũng bức ra một luồng tà khí, đôi mày kiếm của gã cũng rất tà. Gã giữa ban ngày nhưng rất tà. Gã rất tinh táo nhưng tinh táo một cách tà dị. Gã rất bình tĩnh, là bình tĩnh bốc tà khí. Gã cũng hết sức trẻ tuổi, nhưng trẻ mang chút ý vị tà quái ... dây cột tóc của gã màu vàng lợt, trên tai đeo lủng lẳng khuyên tai.

Ngay cả đầu tóc cũng tà, lỗ tai còn tà hơn, nam nhân mang khuyên tai thì tà hơn cả tà rồi.

Cũng không biết sao Thiết Thủ vừa thấy người này liền cảm thấy đau đầu.

Gã biết Sơn Quân tánh khí táo bạo, tính tình quái dị, võ công rất cao ... nhưng tựa hồ đối với gã thanh niên tà dị này cũng có chút khó dây vào!

Lão chính là một nhân vật đặc lực tại Sơn Đông Thần Thương hội, trong Tôn gia chịu trách nhiệm Nã Uy đường, Tôn Xuất Yên, Tôn đường chủ.

Còn gã là Tập Tà.

Tập Tà thân nhiên nói: “Lão có hai người con, một người tên là Bạt Hà, một người tên là Bạt Nha, ngoại hiệu là Nộ Thần thương cùng Toả Thần thương!”

Nói xong gã dừng lại thối lui sang một bên một chữ cũng không nói thêm.

Trên đời ít nhất có hai loại người làm việc theo cách như vậy, gã tạo nên sự việc sau đó xuất hiện bên cạnh làm cho chuyện càng làm càng lớn, càng loạn càng hay nhưng gã chỉ đứng ở một bên bất động thanh sắc, đến lúc thu thập tàn cuộc gã mới có thể một lần nữa lộ diện xuất thủ. Một loại người khác chính là gã chỉ phụ trách thông tin liên lạc, giới thiệu chuẩn bị, chủ trò không phải gã, gã chẳng qua chỉ là diễn màn mào đầu sau đó không còn chuyện của gã nữa, gã cũng an phận khoanh tay đứng nhìn, đến phiên gã hát tự nhiên sẽ phần son trèo lên sân khấu quyết không lấn vai diễn người khác.

Có lẽ Tập Tà chính là người như thế.

Chỉ chỉ là Thiết Thủ không biết trên sân khấu đang hát tuồng gì?

Tôn Xuất Yên trong miệng phun khói nhưng thất khiếu cũng bốc khói. Bên cạnh lão còn có hai lão nhân, một thì đang giận đến như là bị hun khói đen cả nửa bên mặt, một thì đôi mắt trông trắng nhiều hơn đen trợn muốn rách khoé như là nhiều năm trở lại đây lúc nào cũng nổi giận đến thất khiếu bốc khói như vậy.

Mặc kệ bọn họ vì chuyện gì mà nổi giận đến phần nộ như vậy, Thiết Thủ cũng không hy vọng nguyên do là chính mình, bởi vì gã nhận ra hai người này.

Một người là phó đường chủ Nhất Ngôn đường Bán Biên Kiếm Tôn Gia BIẾN ... nghe nói ngày đó ngoại trừ Đường chủ Sơn Quân Tôn Cương xem như là khó đối phó nhất, người kế tiếp có thể coi là Bán Biên Kiếm, lão một nửa bên mặt như bị gấu tát nát vụn, nửa bên kia lại da trơn thịt láng, chính là Tôn Gia Biến cùng một người khác, Tử Vi Tinh Quân Công Tôn Dương Mi.

Người kia thì gã nghe danh đã lâu là một trong Tam đại trưởng lão đời đầu của Nhất Quán đường Thần Thương hội Bán Thiên Nhân Tôn Phá Gia.

... mắt Tôn Phá Gia thuở nhỏ khi cùng người đấu thương lúc bị mũi thương có gai độc móc trúng đến nỗi thị lực suy giảm tám chín thành. Lão chịu đựng gian khổ đầy nghị lực tu luyện thành Bát phương thánh thanh, Tử điện biện ảnh Hạt Thần thương pháp cực kỳ tài hoa. Nỗ lực của lão trong chốn võ lâm ca ngợi đã lâu.

Hiện tại ở giữa sân chỉ một người trung niên gã không biết đó là người cao cao, mặt dài, tay dài, chân dài, eo lớn đúng dạng ngũ trường thân đoạn, sắc mặt như ngọc, hồng nhuận, sáng sủa.

Chỉ có người này về mặt có nét cười giống như đang đi dự hội, tham gia yến tiệc, nghe được một tin tức tốt lành.

... có thể thấy một cách rõ ràng là chỉ một Tập Tà đã không dễ giải quyết huống chi còn có Tôn Phá Gia, Tôn Gia Biến hơn nữa còn có cao thủ không rõ danh tánh về mặt vui mừng kia nữa.

... mặc dù không biết là ai nhưng nhất định là cao thủ.

Điểm này Thiết Thủ tuyệt đối kết luận.

Gã nghĩ cũng có thể nghĩ ra được.

Không sai được.

Phó Đường chủ Tôn Gia Biến đã từng gặp qua Thiết Thủ.

Lần trước lão là người dẫn Thiết Thủ, ác điều nhất nhất đi tra hỏi những người quen biết, người nhà, người hầu của Diêu Hồng.

Lần đó lão thể hiện thái độ nho nhã khiêm cung, lễ nghi chu đáo, không tới phiên lão nói chuyện lão quyết không nhiều lời.

Mà nay lão đã trở nên không chút khách khí, từng câu từng chữ như thương như đao.

“Thiết bộ đầu! Sự tình ở phía Đông ngươi cũng không cần giả bộ làm gì!”

Thiết Thủ sững sốt cười nói: “Sự tình phía Đông? Vậy phía Tây thì sao?”

Nơi gã ở chính là mái hiên phía Tây Nhất Diêm viện. Nhìn sơ mà nói là ở đối diện Cửu Đỉnh sảnh, Lục Đỉnh lâu một trước một sau. Mà theo ghi chép của Diêu Hồng thì hồ Thiên Thủy ở phía dưới của Lục Đỉnh lâu.

Gã tăng háng nói thêm một câu: “Đêm qua phía ngoài có nhiều dị động. Xem ra sự biến cũng không chỉ là ở phía Đông hay phía tây mà chỉ e rằng cả Nhất Ngôn đường hẳn có biến hóa vô cùng lớn, Thần Thương hội đã có biến cố gì sao?”

Gã lời vừa nói ra khỏi miệng liền thấy Tập Tà, Tôn Gia Biến, Tôn Phá Gia cùng Tôn Xuất Yên cả bọn đều tỉnh lặng.

Chẳng những không nói một lời, toàn thân cũng đông cứng lại.

Ngay cả người có vẻ mặt vui mừng, hớn hở kia nhất thời cũng biến mất nụ cười.

Cuối cùng Tôn Xuất Yên hừ mũi lên tiếng, từng câu từng chữ gần giọng: "Thiết Thủ! Người vì Công Tôn Dương Mi, vẫn luôn muốn ngăn cản chúng ta chế tạo Nhân Hình Đãng Khắc hay là vì ham muốn chiếm đoạt bí lục chế tạo mà hạ sát thủ?"

Thiết Thủ trong lòng biết có chuyện không hay nên chỉ hỏi lại: "Hạ sát thủ? Ta hạ sát thủ với ai?"

"Nhi tử ta!" Tôn Xuất Yên đau đớn cất tiếng: "Người giết nhi tử ta!"

Thiết Thủ hít sâu một hơi: "Người không phải có hai nhi tử sao? Bọn họ không phải đang ở Nã Uy đường sao? Làm sao ... lại chết ở nơi này?"

Người cao to vẻ mặt tươi tắn kia bỗng cười lạnh: "Không đúng sao? Không đánh đã khai rồi!"

Thiết Thủ chỉ thấy thần tình Tôn Phá Gia, Tôn Gia Biến ... người người trên mặt xuất hiện vẻ tức giận. Về phần Tôn Xuất Yên sắc mặt lại càng kinh khủng hơn. Duy chỉ có Tập Tà đứng ở một bên yên lặng theo dõi kỳ biến.

"Khai?" Thiết Thủ không thể làm gì khác hơn là nhấn nại tìm hiểu rõ sự tình: "Ta chưa từng thấy lệnh lang làm sao giết gã? Công Tôn Dương Mi không phải mất tích đã lâu rồi sao? Nhân Hình Đãng Khắc cùng cái chết lệnh lang có quan hệ thế nào vậy? Đãng khắc ... khắc địch gì đấy là cái gì vậy? Ta tự khai cái gì? Hãy nói cho rõ ràng xem!"

Tôn Xuất Yên phần hận khàn giọng nói: "Người không biết!? Người không biết thì vượt núi cao nước sâu tới Đông Bắc làm gì!? Người không hiểu sao lại đến Thương hội làm chi!?"

Thiết Thủ thản nhiên nói: "Ta tới Đông Bắc là vì muốn cứu Diêu Hồng cô nương bị người ta bắt cóc. Ta vào Nhất Ngôn đường là vì muốn điều tra đến cùng sự tình của án này."

Tôn Xuất Yên phì một tiếng đem tẩu thuốc ném mạnh xuống đất, tẩu thuốc nát báy, lão chỉ tay nổi giận mắng:

"Họ Thiết ! Người giết người không dám nhận, danh bộ cái gì, hảo hán cái gì!"

Thiết Thủ tâm bình khí hòa thốt: "Tôn đại hiệp mất con đau xót ta rất thông cảm ... Song ta với lệnh lang chỉ là nghe đại danh chưa từng gặp mặt, không cừ không oán làm sao lại giết gã chứ!?"

Tôn Xuất Yên tức giận đến thanh âm cũng run rẩy: "Người ... người ... người... Mới vừa rồi còn thừa nhận bây giờ lại không nhận!"

Thiết Thủ hỏi: "Ta nhận cái gì?"

Người cao to có vẻ mặt lúc nào như cũng vui mừng chen lời vào nói: "Nếu không phải người giết thì người từ đâu mà biết gã chết tại Nhất Ngôn đường, hơn nữa còn biết gã bỏ mạng ở phía Đông Lục Đỉnh lâu! Người như thế có phải là tự khai không?"

Thiết Thủ chấn động: "Cái gì? Chuyện xảy ra khi nào?"

Hán tử cao to đáp: "Tối hôm qua! Sao đây? Bây giờ lại giả bộ không biết à?"

Thiết Thủ nói: "Tối hôm qua ta ở Nhất Diêm viện suốt!"

Tôn Gia Biến đột nhiên hỏi: "Người nói chúng ta phải tin?"

Thiết Thủ nói: "Ta không phải một người trong phòng."

Tôn Gia Biến lãnh đạm nói: "Người nói Lưu ác điều có thể vì người chứng minh?"

Thiết Thủ thở dài nói: "Gã quả thật ở chung một chỗ với ta!"

Tôn Gia Biến nói: "Người là danh bộ gã cũng là đại bộ đầu, hai nha sai ở cùng một chỗ tại sao buộc chúng ta phải tin tưởng lời của các người?"

Tập Tà bất ngờ lên tiếng:“Lần này ta cũng không thể giúp các ngươi!”

Thiết Thủ bình thần nói:“Các ngươi không tin ta cũng không còn cách nào! Thật ra thì các ngươi ở ngoài viện bố trí nhiều người giám thị như vậy nếu ta xuất nhập sao lại không biết?”

... “Tại sao ta muốn giết lệnh lang? Ngay cả chuyện Tôn Bạt Nha chết ở chỗ này cũng chỉ mới vừa biết được!”

Lời này vừa ra, Tôn Gia Biến, Tôn Xuất Yên, Tôn Phá Gia tất cả đều ồ lên.

Hán tử cao to cười khan một tiếng nói:“Ngươi lại một lần nữa bị quỷ ám mà tự cung khai đấy nhé!”

Thiết Thủ cười cười giễu cợt:“Ta hiểu! Các ngươi nghe ta vừa mở miệng ra đã nói Tôn Bạt Nha bỏ mạng tại phía Đông Nhất Ngôn đường, không ngờ chính là đang tự nhận mình là hung thủ ... điều này cũng khó trách, rất nhiều vụ án đều dựa vào xét hỏi khiến cho thủ phạm lỡ lời nhận tội vì biết được những tình tiết nếu không là hung thủ thì không biết được, từ đấy định tội!”

Gã bình thần nói tiếp:“Ngay cả ta cũng thường dùng phương pháp này mà phá án và bắt giam không ít hung thủ, khiến cho phạm nhân nhận tội. Chỉ là lần này hoàn toàn không thích hợp với ta.”

Tôn Gia Biến biến sắc nói:“Tại sao? Vậy phải chăng là chỉ cho quan gia phóng hỏa không cho dân chúng đốt đèn sao?”

Tôn Xuất Yên lửa giận sôi lên:“Khốn khiếp! Dám làm không dám nhận. Quân hèn nhất!”

Thiết Thủ không e sợ cất tiếng:“Nếu như ta làm dĩ nhiên ta nhận. Khổ cái là không phải ta giết. Ta nhận chỉ khiến cho thủ phạm ung dung ngoài vòng pháp luật, nhi tử lão bị chết hàm oan mà thôi!”

Hán tử cao to kia cả cười hỏi:“Yên thập lục thúc có hai nhi tử một người là Tôn Bạt Hà, một người là Tôn Bạt Nha ... Nếu như không phải là người xuống tay làm sao lại biết người chết là Tôn Bạt Nha!?”

Gã cười tươi nhưng ngôn từ hết sức sắc bén.

Thiết Thủ thần sắc không đổi đáp:“Bởi vì ta biết được Tôn Bạt Hà sớm đã chết rồi!”

Lời nói vừa ra mọi người đều hơi bị chấn động.

Tôn Xuất Yên lớn tiếng hỏi:“Ngươi nói cái gì!?”

Nhìn bộ dạng của lão quả thực như muốn đem Thiết Thủ bằm ra như tương mới cam tâm.

Thiết Thủ thông dong đáp:“Tôn Bạt Hà nghi ngờ là chết dưới tay Thiết Tú, chết rất kinh khủng ... nếu trong Tôn thị huynh đệ ca ca Bạt Hà đã chết vậy bây giờ người chết ở phía đông đương nhiên là đệ đệ Bạt Nha rồi!?”

Lần này, ngay cả hán tử cao to kia cũng không cười được nữa:“Ngươi làm sao biết được chuyện này!? ... chuyện này nội ngoại đường chúng ta đã cố gắng phong bế thông tin. Ngươi từ xa đến, một thân tiến vào Đông Bắc đã đến Nhất Ngôn đường Là người nào nói cho ngươi biết!?”

Thiết Thủ vẫn ung dung nói:“Diêu Hồng!”

Tôn Phá Gia, Tôn Gia Biến, Tôn Xuất Yên đến cả hán tử nọ đồng thanh thốt lên:“Diêu Hồng!?” đồng thời mang theo bộ dáng bất khả tư nghị khó có thể tin tưởng.

Chỉ riêng Tập Tà đứng im một bên vẫn trấn định, chùng như mọi chuyện phát sinh gã đều đã đoán ra hay nắm rõ như lòng bàn tay vậy.

Tôn Gia Biến quát lên:“Trước khi ngươi tới nơi này đã gặp qua Diêu Hồng cô nương sao!?”

Thiết Thủ đáp:“Dĩ nhiên là không!”

Tôn Gia Biến nửa bên mặt rung động:“Vậy nếu ngươi không gặp quỷ thì chính là trợn mắt nói lời bịa đặt!”

Thiết Thủ:“Ta chưa gặp qua Diêu Hồng nhưng nàng có lưu lại vài lời trọng yếu cho ta.”

Tôn Gia Biến nét mặt thay đổi phầnngũ quan chính tề còn dư lại giống như bị đấm một quyền méo mó hẳn.

Hán tử cao kia miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Nàng chưa từng gặp người làm sao đem đồ giao cho người được?"

"Tiểu Hồng!" Thiết Thủ sảng khoái đáp: "Tiểu Hồng trước khi chết đem vật trọng yếu của tiểu thư nàng lưu lại đưa cho ta"

"Đi chết đi! Nói hươu nói vượn chẳng qua tìm cách chối tội!" Tôn Gia Biến quát lên: "Rõ ràng là người giết Tiểu Hồng ... án đó còn chưa rõ ràng, người tàn ác súc sinh, là người giết chết Tôn Bạt Nha!"

Thiết Thủ thở dài một hơi: "Bất kể nói thế nào ta từ ghi chép của Diêu Hồng cô nương mới biết được Tôn Bạt Hà chết tại Nhất Ngôn đường!"

Thật ra thì đến hiện tại gã vẫn không biết Tôn Bạt Hà chết ra sao. Trong tiểu ký của Tôn Diêu Hồng tuy có nói qua chuyện này một chút nhưng cũng không tường tận. Phiêu Hồng tiểu ký mặc dù chia làm Hiểu Hồng, Thảm Hồng, Nộ Hồng thượng trung hạ tam thiên nhưng hồi ức có lúc mơ hồ, có khi rõ ràng, có đứt đoạn, có đầu vào đầu cuối chủ yếu ghi chép đại khái nguyên nhân là vì hoàn cảnh cùng tâm tình khi ghi chép lại. Diêu Hồng trong thiên thứ hai tự tay ghi chép xác thực từng nhắc tới chuyện Tôn Bạt Hà chết thảm đương nhiên là phần sau có ghi chép, tường thuật cũng có khi ghi lại chi tiết cụ thể, nhưng mĩ Thiết Thủ cho tới giờ vẫn chưa đọc xong chi tiết được, gã đọc lướt nhanh chỉ để nắm các nội dung, các điểm chính yếu không đọc hết phần trong. Vì vậy gã cũng chỉ nói tới đó, điểm đến là dừng chủ yếu là dùng chuyện này thăm dò phản ứng của bọn họ.

Nhiều người như vậy nhưng chỉ có Tập Tà bỗng nhiên hỏi một câu: "Nàng chỉ nói ra chuyện này?"

Thiết Thủ trầm giọng nói: "Dĩ nhiên còn có nhiều chuyện khác!"

Hán tử cao to cười lớn nói: "Cho dù vì vậy người đã sớm biết được Bạt Hà bỏ mình nhưng cũng không thể biết được Bạt Nha đem qua chết ở phía Đông Nhất Ngôn đường ... trừ phi người chính là hung thủ!"

Thiết Thủ cười nhạt: "Tai ta không điếc! Nếu có người ở khu này giết người ta nhất định biết. Mới tảng sáng ta nghe được có tiếng người gào khóc, trong trí nhớ của ta chính là thanh âm của vị này Tôn Xuất Yên Tôn phó đường chủ, thanh âm đó từ phía Đông truyền đến không sai được!"

"Đại khái khi đó lão nhìn thấy thi thể ái tử cực kỳ bi ai khó lòng tránh khỏi than khóc. Nhân tiện, các người nhắc tới việc ta giết nhi tử lão thì ta tự nhiên nghĩ đến sự việc vừa phát sinh ở phía Đông Nhất Ngôn đường lúc sáng sớm, hơn nữa đoán chắc nạn nhân là Tôn Bạt Nha ... có đôi khi, dùng ngôn từ dụ hoặc khiến cho đối phương nói nội tình hung án mà không phải ai cũng biết cũng không nhất định là có thể định án, tìm hung thủ, quá võ đoán chỉ tạo ra oan án. Đạo lý thật ra thì rất đơn giản, giống như bây giờ phía Tây Nhất Diêm viện sinh biến không nhất thiết phía Đông Lục Đỉnh thánh, hồ Thiên Thủy sẽ thái bình vô sự. Nói không chừng sóng ngầm mãnh liệt, mưa gió sắp kéo đến cũng không chừng!"

Nghe xong lời này mọi người đều tĩnh lặng lại.

Thiết Thủ hướng tới gã hán tử cao to chấp tay nói: "Phải chăng Tổng hộ pháp Bát Sầu thương Tôn Mịch Hoan Tôn tiên sinh của Nhất Quán đường?"

Nụ cười trên mặt lão bỗng ngưng tụ chấp tay đáp lễ: "Thiết bộ đầu quả nhiên hảo nhãn lực!"

Cái gã đứng bên cạnh ít nói chuyện, trầm tĩnh tức Tập Tà lúc này bỗng thở ra một hơi: "Diêu Hồng đúng là ghi không ít chuyện giao cho Thiết gia!"

Sau đó gã vô cùng thận trọng bổ sung một câu: "Nhưng đáng tiếc thời điểm nàng ghi lại những chuyện này phần lớn là thần trí mơ hồ mà viết thành."

Thiết Thủ bỗng nhiên xoay người dùng ánh mắt bén nhọn nhìn thẳng gã hỏi:

"Ý của người là nói là vô luận Diêu Hồng nhớ cái gì đều vì thần trí nàng có vấn đề cho nên cũng không đúng phải không?"

Tập Tà thốt: "Đúng!"

Thiết Thủ hỏi ngược lại: "Nếu nàng ghi chép tất cả đều ca ngợi người, ca công tụng đức người thì sao?"

Tập Tà mặt không đổi sắc: "Cũng như nhau, không chính xác!" Sau đó gã hừ hừ thực thực nói: "Trên đời có hai loại người, một loại bình thường, một loại bất phàm ... "

Thiết Thủ không đợi gã nói tiếp đã cắt lời: "Người quyết không phải là hạng người bình thường!"

Tập Tà không phản đối vẫn nói tiếp: "Người bất phàm cũng có hai loại, một là lập công lập đức, lưu danh bách thế. Một loại là bách vô cấm kỵ, tiếng xấu muôn đời."

Thiết Thủ khòe mắt cũng có nụ cười: "Vậy người là?"

Tập Tà đáp: "Loại thứ hai!"

Thiết Thủ nói: "Lấy tài năng của người đại khái có thể là loại thứ nhất!"

Tập Tà thốt: "Làm người tốt quá cực khổ, ta không làm!"

Thiết Thủ nói: "Cho nên ta cho rằng Diêu Hồng quyết sẽ không nói tốt cho người?"

Tập Tà đáp: "Tự ta hiểu rõ!"

Thiết Thủ nói: "Lời của người nghe có vẻ thành thật!"

Tập Tà nói: "Đối với người thông minh tốt nhất nên nói thật!"

Thiết Thủ nói: "Nhưng lừa gạt người thông minh tốt nhất nói dối như thật!"

Tập Tà trở giọng: "Chẳng lẽ Diêu Hồng nói tốt cho ta?"

Thiết Thủ cười ha hả: "Đương nhiên là không ... chỉ là người khác không nói tốt cho người là bởi vì người quả thật làm không ít chuyện xấu, thần trí họ không thất thường!"

Gã dè nén giận cười nói: "Ta phá án thường xuyên gặp gỡ phạm nhân hàm oan dằng cáo trạng khiêu nại sửa lại án xử sai, nhiều người áp cho họ thần trí thất thường, điên cuồng bậy bạ khiến cho gã lật không được án, cũng lật không được mình ... thần trí có vấn đề áp lên thân, án của gã vốn đã không cần thiết chính, phạm nhân bị vu oan giá họa gánh trọng hình mà nhận tội!"

Tập Tà nghe những lời này vẫn không chút giận lại hỏi ngược lại: "Nếu như gặp được chuyện như vậy người sẽ làm sao?"

Thiết Thủ nói: "Ta sẽ thay bọn họ lật lại bản án cho bọn họ công đạo!"

Tập Tà trầm ngâm nói: "Làm như thế mà nói ... ắt người đắc tội rất nhiều người!"

Thiết Thủ nói: "Sợ đắc tội với người thì chớ đi làm công sai, bộ khoái!"

Tập Tà dần thêm một bước: "Nhưng đắc tội người là quan to, quý nhân, nói không chừng còn có cấp trên của người thì sao?"

Thiết Thủ nói: "Muốn làm quan đừng làm bộ khoái, muốn khoái hoạt đừng có làm quan ... ta nghĩ làm một bộ đầu tốt, vì dân chúng làm chút chuyện thay người tốt, lương thiện giữ cho bọn họ công đạo. Chuyện này khiến ta quyết định không thể làm quan được!"

Tập Tà hừ lạnh nói: "Khá lắm! Công đạo ... đáng để hi sinh nhiều đến thế sao?"

Thiết Thủ nói: "Nếu như công đạo là do chính người truy cầu vậy thì hi sinh bao nhiêu cũng sẽ không tiếc!"

Tập Tà vẫn trầm tĩnh một cách nặng nề, bình tĩnh một cách trầm trọng: "Chỉ là sức người có hạn. Giả như nói Diêu Hồng cô nương chưa xuất giá, nàng là hoàng hoa khuê nữ, mọi chuyện nàng làm đều theo cha nàng. Sơn Quân cũng cho là nàng mất đi thường tính, có lần phát điên còn giết mẫu thân của nàng. Cho nên mới đem nàng giam lại. Người nếu như khư khư cố chấp chỉ nghe lời nói phiến diện của Diêu Hồng không sợ dung dưỡng cho kẻ ác sao?!"

Thiết Thủ nở nụ cười.

Khuôn mặt của gã co tai lớn, mắt to, mày rậm, mũi cao, nhân trung chụm lại, trán hỏ yếm hạm nhất loạt theo nụ cười của gã sáng bừng lên: “Người có biết ta khi phá án dùng thái độ gì để đối đãi phạm nhân không?”

Tập Tà nhìn biểu hiện của gã vẫn bình tĩnh đến mức thâm trầm, bình tĩnh một cách rất trầm lặng chờ gã nói tiếp.

“Đó chính là xem họ là người!”

Tập Tà nhất thời thông suốt.

Mọi người xung quanh nhất thời nghe không rõ.

“Họ là người. Vô luận gã làm chuyện gì, danh dự như thế nào, võ công cao thấp, nhân cách ra sao ta cũng không quản, gã chỉ là người!” Thiết Thủ nói: “Làm người, có tôn nghiêm của con người, có quyền lợi của gã, có công đạo của gã ... bất kể mọi người nói như thế nào, đại quan nói như thế nào, thân nhân cha mẹ gã thấy thế nào, giang hồ nói sao nhìn sao ta chỉ nghe mà tham khảo. Chỉ cần gã không phạm án sẽ vô tội. Nếu như gã phạm pháp, thương thiên hại lý, giết người cướp của thì không quản người là thiên vương lão tử, vô lâm đồng tình ta đều không buông tha!”

“Ta đối với Diêu Hồng cô nương cũng vậy!”

Gã tỏ rõ lập trường.

Nói rõ rồi thái độ.

Nói đã rõ.

Mà nói rất cứng rắn.

Mọi người đều ngơ ngẩn.

Nhưng không ngờ lại nghe một tràng vỗ tay lộp bộp vang lên.

Là Tập Tà.

“Thiết bộ đầu vì dân hành sự, lời của Thiết gia hẳn phải vỗ tay bái phục!” Tập Tà một mặt vỗ tay một mặt nói: “Thật ra thì Diêu Hồng cô nương bị người bắt đi đối với ta mà nói đã lưu lại rất nhiều tư niệm. Ta cũng hi vọng nàng sớm ngày bình an thoát khỏi ma chướng!”

“Nàng đi, lưu lại tư niệm cho người ...” Thiết Thủ bỗng nhiên nói một câu: “Như vậy, trên lầu chăng?”

“Trên lầu?”

Lần này ngay cả Tập Tà cũng không hiểu.

“Lần đó người ở trên lầu cưỡng hiếp nàng... Là ở trên hầm tại hồ Thiên Thủy sao? Hay là ở Lục Đỉnh lầu? Tóm lại, hành vi thú tính đều phát sinh trên lầu ...” Thiết Thủ không chút lưu tình nói: “Khi đó không phải người cũng đang thần trí mơ hồ sao?”

Tập Tà lại mặt không đổi sắc, “Đáng tiếc!”

Thiết Thủ ngạc nhiên nói: “Đáng tiếc cái gì?”

Tập Tà đạo, “Đáng tiếc người khi đó không có ở hiện trường!”

Thiết Thủ nói: “Ta ở hiện trường còn có thể phát sinh chuyện đó sao?”

Tập Tà nói: “Lúc ấy là Diêu Hồng cô nương câu dẫn ta trước!”

Thiết Thủ nói: “Sao người không nói nàng cưỡng hiếp người luôn!”

Tập Tà nói: “Coi như là ta cưỡng hiếp nàng, nàng vốn là thê tử của ta, ta đã được Sơn Quân cho phép, đem nàng gả cho ta ... đôi ta vợ chồng chu công chi lễ người quản chuyện gì?”

Thiết Thủ nói: “Ta mới vừa rồi đã nói!”

Tập Tà nói: "Nói cái gì?"

"Ta nói rồi! Mỗi người đều là người, người có quyền lợi của mình. Nếu như bản thân nàng không đồng ý làm như vậy thì người nào đáp ứng cũng vô dụng!" Thiết Thủ cao giọng nói: "Sơn Quân là cha của nàng không phải là nàng, nếu nàng không thích người, người cưỡng hiếp nàng chính là phạm pháp!"

Tập Tà vẻ mặt dờ dẫm: "Mới vừa rồi người đã nói vậy ta cũng nghe được chỉ là ta cảm thấy kỳ quái!"

Thiết Thủ nói: "Xem ra ở chỗ này lúc ta chưa tới đã vô pháp vô thiên, quái sự tự nhiên là nhiều, một chuyện bình thường mới là kỳ quái!"

Tập Tà vẫn bình tĩnh nói: "Ta chỉ người kỳ quái! Người vốn ngàn dặm xa xôi đến đây là muốn giúp Nhất Ngôn đường mà nay lại nghe lời một cô gái điên, từ vài câu chữ vớ vẩn lưu lại ngược lại công kích đối với bọn ta ... làm như vậy có phải quá không khôn ngoan không?"

Thiết Thủ đáp: "Ta đường xa đến đây không phải là muốn đứng một bên bất kỳ người nào. Người nào có lý ta liền giúp, ai bị ta liền cứu. Chuyện này dĩ nhiên phải tìm được Diêu Hồng rồi hãy nói. Ta không phải là đệ tử Thần Thương hội, cũng không phải là người của Tôn gia. Sơn Quân cùng Diêu Hồng đối với ta mà nói cũng đồng dạng là người, người cũng giống nhau nếu phạm pháp thì phải đền tội!"

Tập Tà vẫn an tĩnh dị thường nói: "Nhưng nếu như không phải là tối hôm qua ta ra mặt giúp người người không phải là hung thủ giết Tiểu Hồng chỉ sợ võ công của người cao tới đâu, thì cũng song quyền nan địch thiên bách thủ sớm đã bị người của Chánh Pháp đường giết chết rồi!"

Thiết Thủ đáp: "Cảm ơn người đã ra mặt làm chứng! Chỉ là Tôn lão tam không phải là người hồ đồ, lão có thể phân biệt thị phi!"

Tập Tà nói: "Chẳng qua hiện tại cho dù lão ở đây cũng không thể nào cứu được người ... người giết Tôn Bạt Nha còn dám quản chuyện của ta!?"

Thiết Thủ nói: "Các người ở đây bố trí nhiều cao thủ như vậy ta có thể đi ra ngoài mà không bị trông thấy sao?"

Tập Tà đáp: "Võ công của người quá cao tự nhiên bọn họ khó có thể giám sát được người? Tối quá bọn ta cũng phải người theo dõi nhưng nửa đêm thần bộ cũng chuẩn đi gây chuyện? Điều tra chuyện cơ mật của bọn ta đấy sao! Người cũng lên vào Phi Hồng hiên cưỡng gian rồi giết chết rồi Tiểu Hồng ..."

Thiết Thủ lập tức cắt đứt lời của gã: "Trong Nhất Ngôn đường các người chuyện cơ mật cũng không tránh khỏi quá nhiều. Công Tôn Dương Mi chết như thế nào? Công Tôn Tiểu Nương mất tích ra sao? Còn Nhân Hình Đãng Khắc là chuyện gì?!"

Tập Tà hỏi ngược lại: "Người tới giúp chúng ta hay tới tra chúng ta?"

Thiết Thủ điềm nhiên đáp: "Ta là bộ khoái! Người nào liên quan đến tình tiết vụ án ta điều tra người đó!"

Tập Tà lãnh đạm nói: "Chuyện của Nhất Ngôn đường không cần người tới tra!"

Thiết Thủ cười: "Ai nói ?"

"Thượng ti người!"

Lại nghe một giọng nói hòa hòa khí khí vang lên: "Là ta nói ."

Thiết Thủ vừa quay đầu nhìn cả người bất động.

Chấn kinh.

31. Q.4 - Chương 11: Còn Chưa Kết Thúc

Trong viện có rất nhiều cây cùng hoa.

Bóng cây lay động, sắc hoa rực rỡ.

... đêm qua, Lưu ác điểu cùng Thiết Thủ cũng lợi dụng những bóng cây để ẩn thân, phân ra tiềm nhập Lục Đinh lâu cùng Phi Hồng hiên.

Cũng như vậy huyết án khiến người ta kinh hãi vào tối qua diễn ra sau khi gã xung đột với người của Nhất Ngôn đường cũng lợi dụng cây cối che chở, khiến bọn chúng phải tăng cường giám thị ngoài Nhất Diêm viện vì sợ rằng bọn họ lại lên đi.

Cũng không biết những thứ này hoa cỏ này có phải do đích thân Diêu Hồng trồng hay không. Hoa nở rất rực rỡ, lá to xanh ngắt, trên cây có rất nhiều trái trong đó một gốc khi gió thổi qua vài quả phát ra tiếng vang, âm âm lác rác tiếng vang lên nghe rất êm tai tựa như tiếng đồng tiền rơi vào trong chén sứ.

Thiết Thủ biết loại cây này. Nghe nói cây này gọi là cây rụng tiền, quả ra chi chít nếu như người lúc bài bạc, cầu tài, bàn chuyện làm ăn giữ nó trong tay hoặc đặt trong vạt áo, trong tay áo, trong túi rất dễ dàng sẽ thành công.

... cho nên loại quả này cũng được xưng là Tài Thần quả .

Có người hi vọng loại trái cây này có thể phát huy lớn hơn nữa trong việc chiêu tài cho nên đã nói hạt của nó có pháp tướng của tài thần, có khi là tướng mạo của thổ địa, có lúc là Mật Tông tài thần, hoàng tài thần, hồng tài thần, lục tài thần, bạch tài thần, hắc tài thần, tài bảo Thiên vương, giống như Vương tài thần, Đại Hắc thiên, ngay cả so sánh với pháp tướng Bồ Tát không chừng ... loại trái cây này thật xứng đáng với cái tên Tài Thần quả.

Tài Thần Quả là tài thần vĩnh viễn phú giàu sang quý mang bộ dạng phúc phúc thái thái.

Mà nay người tới chính là mang theo cái bộ dáng này.

Người bộ dạng phú phú thái thái, hòa hòa khí khí.

... nói chuyện cũng không khác.

Bên cạnh lão có hai người! Một tả một hữu còn rất trẻ tuổi, hết sức thanh tú, lông mày, ánh mắt đẹp đẽ là những nam tử trẻ trung. Lúc liếc người lại còn mang theo sóng mắt tựa như bộ dạng kiều nữ giận dữ, hai người bọn họ mi lai nhãn khứ kê vai sát cánh đứng chung một chỗ.

Chỉ là trên giang hồ hơn nửa năm trở lại đây cơ hồ không người nào dám khinh thị hai nam tử trẻ tuổi yêu mị này.

Trong Lục Phiến Môn nhắc tới người này ai cũng biến sắc, là biến sắc.

Bởi vì bọn họ gần đây quật khởi tại Hình bộ. So với năm đó cho dù Nhâm Lao, Nhâm Oán lòng dạ ác độc còn hơn vài bậc, tâm ngoan thủ lạt cao thâm khó lường, khó lòng phòng bị, một nhân tố mới của Hình bộ. Hơn nữa bọn họ là do Chu Nguyệt Minh một tay đề bạt, tài bồi. Hai đại ái tướng của lão.

Một người tên là Thích Khốc.

Một người tên là Thích Khấp.

... nếu như các người nghe qua thủ pháp phá án của bọn họ, phương cách đối phó địch nhân cùng những thủ đoạn bách vô cấm kỵ của bọn họ. Vô luận bọn họ làm chuyện gì cũng đều cổ quái, hành động dị thường. Người có muốn cười cũng không dám cười.

Bởi vì nếu như bọn họ một khi bị chọc giận, trêu tức cũng chỉ mặt nhăn chau mày mà dùng dù chỉ một phần trăm tâm thần để đối phó người hoặc dùng chưa tới một phần trăm khẩu hình vui đùa một chút với người. Đoan chắc người có khốc cũng không được , khốc không ra cũng không chết đi được mà sống cũng không được. Lúc đó người chỉ hối hận vì sao mình lại sinh ra nhân gian này mà thôi!

Bọn họ chính là loại người này.

Mà người như thế lại không có người chế tài, chỉ có bọn họ có thể chế tài người khác.

Bởi vì bọn họ có một chỗ dựa.

Chỗ dựa chính là lão tổng.

Chu Nguyệt Minh.

... Chu Nguyệt Minh tới.

... cái vị hình tổng có khuôn mặt tươi cười này, lại không ngại núi cao đường xa, không từ lao khổ đi đến phương này còn giữ nguyên khuôn mặt tươi cười chẳng khác một lão chường quỹ mời khách vào lúc này, giờ phút này hiện ra trước mặt Thiết Thủ.

Thiết Thủ trong lòng trầm xuống.

... lão tới đây làm gì? !

Gã tự nhiên không tưởng đến chuyện Chu Nguyệt Minh sẽ đích thân tới đây. Lão không phải đã phá chính mình lại điều động Lưu ác điếu tới đây tiếp nhận án này sao? ... án tình nếu đã kinh động đến Hình tổng đại nhân xem ra nếu so với tình hình vốn trung hoà đã thấy nghiêm trọng cùng phức tạp hơn nhiều rồi.

Thiết Thủ lập tức làm lễ ra mắt ... dù sao thì Chu Nguyệt Minh cũng là thượng ti, quan chức so với gã cao hơn. Nói ra lão là người quản lý của Thiết Thủ cũng không sai.

Động tác Thiết Thủ chính là hành lễ bái kiến, Chu Nguyệt Minh cũng không chậm trễ lập tức đáp lễ. Mặc dù xét quan hàm Thiết Thủ không cao bằng lão nhưng xét uy danh trên giang hồ sợ rằng danh tiếng Thiết Thủ còn trên lão nhiều lần.

... hai người bọn họ không khác với một người cầm quyền, một người là danh nhân. An Lộc Sơn thấy Lý Thái Tự có khi cũng chỉ được khuất thân làm kẻ thổi giấy mài mực, múa may làm trò mà thôi.

Huống chi Thiết Thủ còn có nự tứ hàm Đại công chánh nghĩa Thiết Thủ danh bộ cùng với Bình Loạn khuyết .

Làm lễ ra mắt xong Chu Nguyệt Minh hòa hoãn nói: "Bây giờ không phải là lúc hành lễ, Thiết bộ đầu không cần phải khách khí!"

Tôn Mịch Hoan đứng một bên cất tiếng: "Chúng ta cũng không phải là tới xem các người hành lễ. Hai cốt nhi tử Yên thập lục thúc còn chưa lạnh, các người làm bộ khoái rớt cuộc là tới phá án hay là gây án?"

Chu Nguyệt Minh giọng nói êm dịu đáp: "Người cảm thấy chúng ta đang kéo dài thời gian?"

Tôn Mịch Hoan cười phá lên so với Chu Nguyệt Minh có điểm rất giống, chỉ là một người mặt tròn, một người mặt dài mà thôi. Nụ cười bọn họ như khắc lên trên mặt vậy chỉ là một người tròn vành vạnh, một kẻ điểm vành khuyên.

Cũng không trách được nhưng trên quan trường quan lại bao che cho nhau, chuyện vốn đã nghe quen tai ... nhất là trong Lục Phiến môn công tư bất phân vốn đã là chuyện thường.

Chu Nguyệt Minh sử dụng một thanh âm nhẹ nhàng không muốn gây mất hoà khí hết sức thành ý nói: "Người đã nhận định Thiết Thủ giết người, nơi đây lại là Nhất Ngôn đường, võ công của người không thấp sao không xuất thủ bắt gã đền mạng?!"

Tôn Mịch Hoan có chút không cười nổi: "Người cho rằng ta không dám! Ta chẳng qua là tôn trọng Chu hình tổng mới nhẫn nại không phát tác. Hôm nay người nói vậy là tùy cho thủ hạ của người làm càn, vậy là người bức bách ta thay người dạy nô tài rồi ..."

Chu Nguyệt Minh vẫn hết sức hoà hoãn nói: "Mời mời mời ... Gã có phải nô tài hay không mời người dạy được gã rồi nói sau!"

Vừa nói lão lại còn khom người tránh sang một bên nhường đường cho người của Thần Thương hồi đối mặt Thiết Thủ.

Lần này Tôn Mịch Hoan cũng không cười nổi nữa.

Mặt của lão đột nhiên dài ra.

Hẹp lại.

Hai mắt lão bắn tinh quang, gò má bỗng nhiên đỏ lên quát lớn một tiếng: "Tốt! Để Bất Sầu thương ta thỉnh giáo xem danh bộ Thiết Thủ rốt cuộc có bao nhiêu phân lượng!"

Bọn họ thật sự nổi giận.

... trong những người này cười nói thân thiện nhất xem như chỉ có lão, nhưng ngôn từ ác nghiệt nhất, người gây sự nhất, hành động kịch liệt nhất cùng trở mặt vô tình nhất cũng là lão.

Đây chẳng lẽ không phải một việc thường tình? Một người bình thời bị đè nén càng lớn lực phản kháng lực ắt càng lớn; áp lực càng nhiều phản lực tất mạnh mẽ.

Tả thủ lão chỉ Thiết Thủ hữu thủ đưa ra phía sau.

Phía sau người lão lập tức trời lên một trường thương.

Đó là một thiết thương dài, đầu thương nhọn hoắt, sắc như nước chảnh những có thể đâm mà còn có thể dùng để tĩa hoa. Hơn có thể thấy lão một thân trí lực bột phát hung mãnh vô cùng.

... thương vốn là bách khí chi vương, hoành tảo xung đột, người dùng mỹ lệ quả thật cực kỳ uy mãnh. Chỉ là bởi vì nó quá dài cũng quá nặng nên bình thời mang theo vốn không dễ dàng bằng đao kiếm.

Ở đây, cao thủ dụng thương có thân phận sau lưng của gã nhất định có người thay gã cầm thương.

Dĩ nhiên thân phận càng tôn quý thương càng nặng ắt phía sau người hầu hạ cũng càng nhiều.

Phía sau Tôn Mịch Hoan có ba người thay lão nâng thương. Ba người ấy ai cũng là thiếu niên mắt tinh mày tở, xốc vác cơ trí.

Ba người này có chung một đặc điểm, trên mặt đều có nốt ruồi.

... một trên trán, một dưới cằm, một ở mi tâm.

Ba người bọn họ động tác cũng rất nhất trí.

Cũng rất mau.

Chỉ nghe Tôn Mịch Hoan quát lên: "Thương!" ba người bọn họ lập tức đưa thương lên.

Thiết Thủ từ trước đến giờ đã nghe nói qua đại danh Bất Sầu thần thương Tôn Mịch Hoan Không, tại Thần Thương hội chịu trách nhiệm quyết sách trong Nhất Quán đường, trước mắt tay nắm trọng quyền tự nhiên là đường chủ Thương thần Tôn Tam Điểm. Còn có thực lực nhất là Tam đại nguyên lão theo thứ tự là Ma Tiêu Đạo Trưởng Tôn Tâm Ái, Bán Thiên Nhân Tôn Phá Gia cùng với Trọng Sắc Khinh Hữu Man Bò Tát Tôn Nộ Oa tam đại cao thủ. Nhưng bất luận võ công, danh tiếng, lực chiến đấu, vị Sầu Thần thương Tôn Mịch Hoan này không dưới một vị Nguyên lão nào, không biết bởi vì do chế độ của Thần Thương hội hay là bởi vì sự đấu đá trong nội bộ Nhất quán đường hoặc là vì sự công bình nên không thể để cho Tôn Mịch Hoan, Tôn Tâm Ái, Tôn Tam Điểm ba người họ hàng huynh đệ nắm trọn đại quyền của Nhất quán đường nên Tôn Mịch Hoan vẫn không thể bước vào trong phạm vi nội đường quyết sách, Nguyên lão mà chỉ lấy danh nghĩa hộ pháp làm nền tảng. Sự tình như thế khiến Tôn Mịch Hoan tích cực xử lý sự vụ trong nội, ngoại đường, đại sự trên giang hồ, gặp trận tất đánh, gặp chuyện tất quản để tạo uy danh. Cho nên loại người này kinh nghiệm thực chiến rất có phân lượng quyết không thể khinh thường.

Thiết Thủ dĩ nhiên ngưng thần chờ đợi.

Thương trên tay ba tên thiếu niên có nốt ruồi, mắt thấy rõ thương sẽ mau chóng nằm trên tay Tôn Mịch Hoan.

... thương tới tay, Bò Tát tẩu, Phật đà tránh, quỷ thần sâu.

Đây là bài hát xương ca tụng thương của lão, tiếp đó còn hát 'Thương tới tay đã không có thể tả lại tình cảnh thương xuất thủ.'

Thiết Thủ nhìn trực diện Tôn Mịch Hoan.

Găm thẳng vào thương của lão.

Nhìn lão xuất thủ.

Song có người đã xuất thủ với gã.

Nhất thương!

Xuất thủ không phải Tôn Mịch Hoan.

Xuất thủ chính là Tôn Gia Biến.

Tôn Mịch Hoan chỉ là hoa dạng che mắt!

Bán Biên Kiểm Tôn Gia Biến xuất thủ đương nhiên cũng là dụng thương.

... là đoản thương!

Thiết Thủ lúc này đang toàn tâm toàn ý toàn diện toàn lực đề phòng Tôn Mịch Hoan cùng Bất Sâu thương của lão.

Dựa theo đạo lý nhất kích bất ngờ, cực tốc kia của Tôn Gia Biến ắt không có khả năng tránh khỏi, ngăn chặn, tiếp được một chiêu này!

Hướng chi, Tôn Gia Biến xuất thủ thật sự rất nhanh, ngoan độc, đoản thương của lão trong Thần Thương hội có tên là Đoạn Thần thương, nghe nói bởi vì lão tự biết thương pháp mình không thể vượt xa đồng môn trở thành cao thủ siêu quần bạt chúng, lão khởi phát hùng tâm đem thương của mình bẻ gãy làm hai, ở hai đầu đều gắn mũi thương vào, chiêu chiêu đều công, nhất nhất liều mạng tất cả chiêu số, lộ thức đều mang tính tự sát nhưng cũng đoạt mệnh địch thủ.

Chiêu này cũng vậy.

Thiết Thủ quả thật không ngờ đến nhất kích này!

Cho nên lúc lão xuất thương!

Thương, đã đâm trúng trên lưng Thiết Thủ.

‘Choang!’.

Thiết Thủ tựa như có chấn động.

Tôn Gia Biến lại ngẩn người ra.

Thiết Thủ chấn động đại để là bởi vì gã đột nhiên bị tập kích bất ngờ, Tôn Gia Biến ngẩn người là vì.

Thanh âm.

... mũi thương đâm trúng xương thịt thường phát ra thanh âm ‘Xoẹt!’, ‘Phập!’ hoặc ‘Roạt!’ nhưng lúc này thanh âm vang lên là ‘Choang!’.

‘Choang là vì.

Sát na mũi thương đâm vào Thiết Thủ, gã không tránh, không đỡ cũng không kịp né. Nhưng y phục của gã đột nhiên giống như được bơm hơi vào, phồng lên, căng tròn chạm vào mũi thương.

Mũi thương sắc nhọn.

Thương pháp nhanh như gió thoảng.

Mũi thương chạm vào túi khí kia cho nên phát ra tiếng ‘Choang!’.

Đúng vậy! Thương này của Tôn Gia Biến chỉ đâm xuyên qua y phục gã một chút chứ đâm không vào trong cơ thể của gã.

Lão muốn giết Thiết Thủ ... lại đi đâm thủng y phục của gã là có là dụng ý gì?

Thiết Thủ bỗng nhiên xoa người lại.

Gã còn chưa kịp nói chuyện, ‘Viu’ một tiếng Tôn Gia Biến lại xuất thủ.

Nhất thương này nhằm thẳng trái tim của gã.

Đừng quên, Tôn Gia Biến khổ luyện chính là Song Thủ thương .

Lão nhất kích bất thành liền phát thêm nhất kích.

Một thương này đã trúng mục tiêu.

Cũng vang lên một tiếng, ‘Choang!’.

... lần này lại soi thêm một lỗ trên ngực áo Thiết Thủ.

Tôn Gia Biến thực sự chỉ còn có nửa bên mặt.

Lão thở ra ... song kích nhất chiêu nhị thức này không thể nghi ngờ lão đã toàn lực xuất thủ.

Về mặt Thiết Thủ có vẻ đồng tình nhiều hơn tức giận, thương hại hơn là nổi giận:”Lão cần gì phải ...”

Lời còn chưa dứt Tôn Mịch Hoan từ hướng khác quát to xuất thủ.

Lão đã cầm thương.

Không đâm, không xiên, không chọc cũng không quét thậm chí cũng không công kích mà là lão chụp lấy thương sau đó đem cả cây thương nặng nề ấy ném mạnh về phía gã bỏ đầu đang chết trước mắt lão.

Thương là thiết thương.

Lực là sức lực.

Chiêu chỉ một chiêu.

Hết sức ngoan độc.

Thiết Thủ thở dài một hơi, một tay (gã chỉ dùng một tay) đưa ra đã chụp được thanh thiết thương, thân thương còn đang rung bần bật gã đã cất tiếng:”Hãy nói rõ ràng rồi hãy đánh...”

Lời đã nói không còn kịp nữa.

Bởi vì gã chỉ nói tới đây thì Chu Nguyệt Minh thay đổi sắc mặt, Thích Khốc kêu lên:”Tiểu ... thích khách hãm đạo ... tâm!

Bởi vì đáng sợ không phải là đại thiết thương.

Đáng sợ là Tôn Mịch Hoan.

... thiết thương cũng chỉ là một vật nguy trang!

Ngay lúc Tôn Mịch Hoan ném đại thiết thương tả thủ của lão đột nhiên rung lên.’Viu!’ một tiếng một sợi dây tựa như sợi tóc, đầu sợi ánh ngân quang bắn thẳng đến Thiết Thủ!

Công thẳng vào cổ họng của gã.

Cổ họng trống trải không có phòng vệ.

Ánh sáng lấp lánh đầu sợi dây như răng độc xà mổ tới!

Mảnh kim loại ấy cực nhỏ nhưng tốc độ rất nhanh lại nằm trên sợi kim tuyến cơ hồ không nhìn thấy được. Mổ vào cổ họng Thiết Thủ.

Thiết Thủ tay trái còn cầm đại thiết thương.

Đại thiết thương lao đến tạo nên sức ép khủng bố khiến gã hơi ngã người về phía sau cổ họng liền lộ ra, trống trải.

Đây là sơ hở khó mà có được.

... đối với địch thủ Thiết Thủ mà nói đây là sát na lộ ra khe hở vô cùng đáng quý.

Tôn Mịch Hoan trăm phương ngàn kế chính là muốn tạo ra khe hở này.

Lão muốn nắm chặt lấy khoảng trống này.

Lão đã phát ra độc môn binh khí của mình.

Sấu thần thương chính thống!

Sấu thần thương chân chính chỉ dùng một sợi tơ của lấy của nhện thần Lao Sơn, đầu sợi tơ buộc lên một góc thương bén nhọn đem ám khí cùng thương pháp hợp nhất thành một bí kỹ, đòn sát thủ, tuyệt môn binh khí!

Thương tới cực nhanh, tuyệt căn cũng rất đột ngột.

Tay Thiết Thủ rất lớn.

Nhất chiêu công kì vô bị này Thiết Thủ dù có bản lĩnh lớn hơn cũng không ngờ tới Bất Sầu thương thì là một loại thương như vậy!

Tay của Thiết Thủ chẳng những có hơi lớn xem ra còn rất thô.

Lần này ai có tính cũng không ngờ được ... nếu ngay cả lưỡng trước cũng lưỡng không đến thì làm sao chống đỡ?

Tay Thiết Thủ nhìn kỹ lại chẳng những quá to, có chút thô còn có chút kém tinh xảo.

Một tay Thiết Thủ còn đang nắm một cây thương nặng trĩu, một tay khác ...

Một cái tay khác đó đột nhiên hoa lên.

Chiêu này nhanh, rất nhanh.

... chẳng những không thô mà một chút kém tinh xảo cũng không mà đã đạt đến cực điểm của diệu, linh, tuyệt.

Tựa như thần bút hoạ gia.

Tựa như ý cảnh trong vật ngã lưỡng vong .

... diệu đến mức không nhìn ra dấu, linh đến mức đắc thủ ứng thủ, tuyệt tới mức đăng phong tạo cực!

Thiết Thủ duỗi tay, chớp một cái, đã bắt được một thương!

Chộp vừa kịp lúc!

... có cảm giác phảng phất như là tay của gã vốn đang ở đó, đang đợi phi thương của Tôn Mịch Hoan, chờ đã lâu.

Chờ đợi lâu, thật lâu, chờ khổ sở qua rất nhiều năm, nhiều tháng rồi vậy.

Thiết Thủ vừa ra tay đã bắt được Sấu thần thương .

Nhưng, gã sai lầm.

Tôn Mịch Hoan không phải là Tôn Gia Biến.

... dù sao, Tôn Gia Biến chẳng qua là tổng quản Nhất Ngôn đường trong Thần Thương hội, Tôn Mịch Hoan lại là hộ pháp của Nhất Quán đường!

Thiết Thủ tóm được Sấu thần thương ... nhưng chỉ mới một 'con'.

Sấu thần thương bất kể sấu hay bất sấu vốn không chỉ có một 'con' mà có rất nhiều 'con'.

Liền đó Tôn Mịch Hoan quát to một tiếng.

Một ngón tay, lão chỉ rung động một ngón tay, cả tay áo lão liền rung động như cá quẫy nước toàn thân y phục tiếp nối rung động như khổng tước động nộ bộ lông run rẩy. Nhất thời ít nhất có mười sáu 'con' phi thương bắn về phía Thiết Thủ.

Thiết Thủ chỉ là một người.

Hai tay.

... hướng chi. Gã một tay đang giữ lấy một ‘con’!

Song quyền nan địch tứ thủ ... hướng chi trong nháy mắt thì làm sao đối kháng với mười sáu ‘con’ phi thương này!

Kháng không được!

Một tay không thể che trời, một tay cũng thể cắt đoạn mười sáu phi thương bay loạn mờ trời kia được!

Nhưng tay kia của gã đang cầm đại thiết thương.

Gã kịp thời rung tay, ‘Vù!’ một tiếng, đại thương hoa lên.

Đó là người ta chỉ có thể đại thương hoa lên.

... ngay cả cao thủ trong Thần Thương hội cũng thừa nhận nếu như không có hai mươi ba mươi năm rèn luyện thương pháp tuyệt đối không thể xuất ra hoa thương có khí thể hơn người, thanh âm dọa người, uy thế khiếp người như thế.

Hoa thương nhất vũ chiến cuộc lập tức đình chỉ.

Bởi vì Tôn Mịch Hoan phóng ra mười sáu ‘con’ phi thương toàn bộ đều bị cuốn vào cán thương, còn rối nùi vào nhau, lực đạo tản mát, mỗi một mũi phi thương đều như người chết, bất động.

Sau đó Thiết Thủ thở dài nói một câu: “Sáu thần thương quả thực rất khá ... chỉ tiếc là ta quá mập!”

Gã còn hỏi tới: “Lão còn giáo huấn ta nữa chứ?”

Tôn Mịch Hoan sắc mặt cực kỳ khó coi.

... trên đời chưa thấy người nào thất bại mà lại phản kích cả!

Văn nhân văn khách nhân, vũ nhân chế tiểu nhân từ xưa đã vậy.

Nhưng lão không thể không thừa nhận một sự thật.

Lão có một cơ hội tốt như vậy, xuống tay nặng như vậy còn không thể giết nổi Thiết Thủ. Như vậy có tiếp tục đánh e rằng không cần thiết nữa rồi.

Cũng không cần đánh.

Cho nên lão nói: “Ta vốn không cần động thủ ... cũng không phải là nhi tử ta chết!”

Lão trách cứ Tôn Xuất Yên.

Lão căm hận Tôn Xuất Yên xuất thủ chậm chạp ... bằng không ba người bọn họ đồng loạt động thủ nói không chừng có thể không chế Thiết Thủ chém đầu gã xuống.

Lão cùng nhiều người trên thế gian này rất giống nhau: cố kỵ nhất có lẽ ngược lại không phải là địch nhân mà là không cam tâm để người của mình hưởng lợi.

Tôn Xuất Yên còn chưa lên tiếng, vừa rồi lão nhất thời bình thần không nói nhiều là do Tôn Phá Gia đưa mắt kỳ quái nhìn lão, bây giờ lão từng chữ từng câu rõ ràng nói: “Người nào giết người Tôn gia chúng ta, người nào muốn đối phó Thần Thương hội chúng ta, ta sẽ không bỏ qua cho gã ... Chỉ là cho dù đánh không lại người nhưng muốn dựa vào địa bàn của mình lấy nhiều hiếp ít, âm toán giáp công, chuyện như vậy không phải bản sắc của đệ tử Sơn Đông Tôn gia. Ít nhất người của Nã Uy đường không làm chuyện như vậy!”

Tôn Xuất Yên cũng nhìn Thiết Thủ, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn đầy hận ý.

“Gã giết nhi tử ta! Ta sẽ giết gã!” Lão nói cực kỳ hùng hổ, oán hận: “Nhưng ta muốn cùng gã đánh một trận công bình!”

Tôn Mịch Hoan hiển nhiên có chút bẽ bàng, Thiết Thủ chậm chậm đáp: “Hi vọng nhị vị để cho ta đánh một trận công bình! Cũng cho ta có một cơ hội biện bạch công bình!”

Tôn Phá Gia nhìn chằm chằm với ánh mắt quái lạ hỏi một câu: "Người có giết Tiểu Hồng không?"

Thiết Thủ đáp: "Không có!"

Lão lại hỏi tiếp: "Tôn Bạt Nha có phải do người giết không?"

Thiết Thủ đáp: "Không phải!"

Lão đột nhiên đưa tay vào trong quần gãi gãi: "Giết người có bao giờ thừa nhận mình là hung thủ! Tại sao chúng ta phải tin người? Người nghĩ rằng bọn ta ai cũng ngốc như Tôn lão tam?"

Thiết Thủ nghe thấy danh tự này trong lòng không khỏi xúc động, không nhịn được hỏi: "Tôn Đường chủ hiện tại đang ở đâu?"

... trong Nhất Ngôn đường xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy, nhiều chuyện như vậy, nếu như lão đang ở đây không thể nào không bị kinh động cũng quyết không thể không ra mặt chủ trì.

"Lão đi rồi!" Tôn Phá Gia đáp rất sáng khoái, tay của lão vẫn gãi sồn sột trong quần ... thói quen này của lão từ khi xuất hiện chưa từng thay đổi: "Lão thấy Sơn Quân Tôn Cương tự mình mang đại đội nhân mã lên núi truy kích Diêu Hồng cùng Thiết Tú, lão đã không thể nhàn rỗi nên cùng Tôn Đồ Cầu đuổi theo rồi!"

Thiết Thủ thở nhẹ ra một hơi nhìn ra ngọn núi đằng xa.

... Diêu Hồng cùng Thiết Tú, một hồng nhan đa kiếp nạn cùng một quái vật phi nhân phi thú làm sao ứng phó được với nhiều cao thủ như thế truy kích?

Diêu Hồng như hoa trôi theo dòng nước, Dương Mi như gió vô hình.

Gã phảng phất nghe được có người ở một nơi rất xa kêu gã một tiếng.

Trong lòng gã vừa động.

Nhú mào.

Tôn Gia Biển cười lạnh nói: "Người không cần cau mày, thiếu Sơn Quân, chúng ta cũng có thể khống chế được người!"

Tập Tà ở một bên cũng lãnh đạm nói: "Không có Tôn lão tam xem ai còn có thể bảo vệ được người!"

Thiết Thủ không nói tiếp mà đột nhiên ở trong đầu đang nhớ lại một lời nói, một chuyện còn có một nhân vật, một đoạn ngắn, nếu những việc này không xảy ra vốn chuyện đó cũng không có gì đặc biệt, cũng không có bao nhiêu ý nghĩa ... Nhưng là, một khi đem những việc xem ra không có chút liên hệ đặt chung một chỗ lại khiến cho người ta có thể chợt hiểu thấu đáo mọi chuyện ...

Chu Nguyệt Minh lúc này lại lên tiếng: "Xem ra bây giờ có thể bảo vệ gã chỉ có một người!"

Tôn Xuất Yên trên mặt lập tức hiện ra vẻ mặt 'Ai giúp gã ta giết kẻ ấy!' hỏi: "Người nào?"

Chu Nguyệt Minh cười hết sức thân thiện đáp: "Ta!"

Tôn Xuất Yên lúc giương nanh múa vuốt có chút điểm giống như Tôn Cương ... đại khái đây là phong cách của Thần Thương hội sao? Trong mắt Thiết Thủ, mặc dù là thân lâm hiểm cảnh vẫn cảm thấy có chút buồn cười.

... thật ra thì gã làm danh bộ nhiều năm, có thể trong khó khăn, hiểm nguy, tứ phía sát cơ tám mặt sát khí cũng không khẩn trương, tâm thái thất thường chủ yếu cũng là vì gã thường ở trong tuyệt cảnh vẫn giữ vững vẻ ung dung tự tại, thưởng thức, tâm tình thoải mái dùng thoải mái để đối phó khẩn trương, lấy thông dong ứng phó kiếp nạn.

Tôn Xuất Yên bỗng nhiên quay đầu, đối mặt Chu Nguyệt Minh, lạnh lùng nói: "Tại sao người muốn giúp gã!"

Chu Nguyệt Minh thản nhiên nói: "Nếu gã phạm pháp ta cũng muốn chế tài gã nhưng gã không có phạm pháp ta tự nhiên muốn giúp gã rửa oan ... dù sao, ta cũng là phần nửa thượng ti của gã!"

"Nửa?" Tập Tà nhướng mày: "Người không phải là đại lão tổng duy nhất của Hình bộ sao?"

Chu Nguyệt Minh cười hì hì nói: "Hình bộ có nhiều lão tổng ta chẳng qua là một trong số thôi!"

Lão cười nói tiếp: "Có đôi khi, trên danh nghĩa cũng giống treo ở cửa điểm cái đầu dê vậy!"

Lão vẫn cười cười như trước nhưng so với Tôn Mịch Hoan vẻ mặt lão có chút khác biệt, nụ cười của Bất Sáu thần thương là vì cười mà nên, mà khởi phát, mà tạo nên. Nhưng Chu Hình tổng của chúng ta dường như sinh khuôn mặt đã có nụ cười, vẻ tươi cười trên mặt lão vĩnh viễn không khác biệt.

Có lẽ khuôn mặt tươi cười là một bộ phận của thân thể lão, bất biến.

Tập Tà bỗng nhiên thở dài một hơi, ánh mắt gã nhìn Chu Nguyệt Minh, Thích Khốc và Thích Khấp dường như có vài điểm tiếc nuối.

Người này vốn hỉ nộ, ái ố đều khó mà nhìn sắc mặt để đoán định, đây là lần đầu tiên sắc mặt gã có biểu hiện có thể nhìn thấy được.

Sau đó, gã nhìn về phía Tôn Gia Biến, Tôn Mịch Hoan nói một câu rất quái lạ: "Xem ra bọn ta đã nghĩ sai rồi!"

Tôn Gia Biến từ sau lúc tập kích thất thủ sắc mặt khó coi vẫn chưa khôi phục lại. Tôn Mịch Hoan nộ khí bất mãn cất tiếng: "Bọn ta cũng nghĩ đến việc đó, tại kinh thành Chu Hình tổng ngoài sáng, Gia Cát Tiểu Hoa trong tối không chế sai dịch cùng thế lực của Lục Phiến môn, Chu tổng lại là hồng nhân bên cạnh Thái Kinh, Gia Cát lại có thể thuyết pháp trước mặt hoàng thượng, ta vốn nghĩ hai người bọn người đối lập không nghĩ lại đóng cửa thành người trong nhà như vậy."

Chu Nguyệt Minh giọng điệu vẫn bình thản đáp: "Sở dĩ như vậy là vì các người cũng đã biết Công Tôn Dương Mi từng nhập kinh, đã từng cùng Thiết Thủ danh bộ có giao tình, mà Gia Cát tiên sinh cũng đã từng tới thám sát Thần Thương hội tại vùng Đông Bắc này, lại đã gặp qua Diêu Hồng hơn nữa đặc biệt quan tâm đến cô ấy ... Mà lúc này Dương Mi mất tích, không một tin tức, Diêu Hồng tiểu thư gặp nạn các người cũng phải đoán được Gia Cát Tiểu Hoa chắc chắn sẽ phái Thiết Thủ đến tra án này. Có người đến điều tra ắt hẳn đối với các người rất bất lợi cho nên đã trăm phương ngàn kế thuyết phục tướng gia muốn ta phái cốt cán của hình bộ đến Đông Bắc nhằm kiểm chế hành động của Thiết nhị gia đấy sao!"

Lão cười ha hả một tràng dài: "Xem ra Tứ đại danh bộ thực sự danh chấn thiên hạ, trừ bạo an dân. nhiếp cường phù nhược, chính tà nghe danh. Cho dù xa xôi như Đông Bắc, gần bên như Liêu Đông danh tiếng đã vang dội bên tai ..."

Sau đó lão cười khặc khặc như chó tru nói tiếp: "Đến nỗi cả đám bọn ta đối với sự tình này chẳng khác gì phường giá áo túi cơm, cáo mượn oai hùm, chèn ép lương dân, tất cả đều giống như bọn nhiếp nhược phù cường, trừ lương an bạo ... nhất định sẽ bị báo ứng, xấu hổ, thật xấu hổ!"

Chu Nguyệt Minh tràng giang đại hải một tràng đã nghe thấy Thiết Thủ toát mồ hôi.

Mồ hôi lạnh.

Lão trong vũ lâm vang danh là người cực kỳ khó đối phó.

Lão trong quan trường và giang hồ thanh danh vang động đã ba mươi năm nay, đương nhiên đây không hẳn là một nhân vật dễ trêu vào.

Đáng sợ hơn chính là lão trên sàn diễn bắt đảo ông, tại giang hồ tự thị là trường thắng quân nhưng cho đến giờ phút này rất ít chuyện nghe qua lão tự mình ra tay xuất thủ.

... lão không tự mình động thủ, xuất thủ đã có thể mặc nhiên có được thanh danh và địa vị hôm nay.

Lão tham gia vào nhiều sự vụ khác với chức trách, chuyện đó không ít, nhưng lão là Hình tổng, lão một người đứng trên ba cương vị nhưng chẳng những chỗ ngồi của lão vững chắc, bền bỉ mà còn có thể ít khi động thủ, hiếm khi xuất thủ đấy mới là chỗ lưu huẩn thanh trong cách làm người của lão.

Người khác đem chuyện ấy hỏi lão, lão cười một cách rất sảng khoái mà nói: "Ta sở dĩ có thể đứng đến ngày hôm nay là bởi vì thông thông thả thả, ít khi đắc tội với người!"

... chuyện này mới đáng sợ.

Trả lời như thế khiến người ta khó mà lần được. Nhưng hai mươi mấy năm qua trong kinh thành phong vân biến động, không ít anh hùng hào kiệt đã ngã, đã thua, đã suy sụp nhưng lão vẫn an nhiên không ngã, thanh danh không sụp.

Chỉ là cái người luôn luôn ít khi xuất thủ này hôm nay lại tự mình thống lĩnh tâm phúc đi tới Sơn Đông.

Có thể thấy được đây không phải chuyện đùa, quan hệ ắt hết sức trọng đại.

Thiết Thủ nghe lão nói xong vội vàng cất tiếng: "Đại nhân nói vậy chẳng khác nào giết ty chức!"

Chu Nguyệt Minh cười hăng hắc: "Kỳ thực ta vẫn luôn ngưỡng mộ Tứ đại danh bộ, còn đặc biệt thập phần bội phục người. Nhất là người có một ưu điểm mà ta học không được, không khởi khiến ta khâm phục đến ngũ chi sát đất!"

... lão không dùng 'tứ chi' mà dùng 'ngũ chi', với địa vị đức cao trọng vọng, một nhân vật cao thâm mặt trác như lão không tưởng được lại dùng một bộ dạng hoạt kê và phong cách ứng xử như thế ...

Cho nên khi lão nói đùa quả thực quá khoa trương .. nhưng trên thế gian này có ai dám cười lão, khinh thường lão?

Lão nói thế ngay cả Thiết Thủ cũng chỉ có thể cười khổ đáp: "... ta cũng không có ưu điểm gì ... không rõ Chu Hình tổng chung qui là thấy ta có chỗ nào hành xử không đúng vậy?"

Chu Nguyệt Minh nói: "Khách khí rồi! Có thể nói không câu nệ, tự nhiên hào sảng, nghĩ sao nói vậy, ta đây là ngụy quân tử thật đúng là không bằng người!"

Thiết Thủ bất giác cảm thấy nóng mặt.

May là Chu Nguyệt Minh lập tức nói tiếp: "Các người đối với bối cảnh, lai lịch của ta cùng Thiết Thủ đều rất rõ ràng rành mạch .. sao lại nói sai như thế?"

Tôn Mịch Hoan trong lòng phần nộ đáp: "Ta thấy người cùng Thiết Thủ vốn bối cảnh bất đồng, thế như nước lửa. Tôn Cương vừa dẫn đại đội nhân mã lên núi người lại từ ngàn dặm xa xôi đến đây, lại đúng lúc phát hiện thi thể Bạt Nha, ta cùng Xuất Yên, Gia Biến nghị định người thân là Hình tổng là người phù hợp đem hung thủ phát lạc, tránh cho việc truyền ra ngoài chúng ta lạm dụng tư hình với công sai cho nên mở cửa cung nghinh đại giá của người, cho người đến hiện trường hung án lại đến nơi tầm nã hung thủ ... không ngờ các người quan bảo vệ quan, dung dưỡng gian trá ... kỳ thật chuyện đó vốn chẳng lạ lùng gì, người trong Lục Phiến môn làm sao mà đi thành toàn chuyện của Thần Thương hội? Người hôm nay thiên vị Thiết Thủ không sợ vô lâm hảo hán vùng Đông Bắc phản cảm sao? Không để người của Sơn Đông Thần Thương hội chúng ta vào mắt sao?"

Không ngờ Chu Nguyệt Minh nghe xong vẫn hà hà chất vấn ngược lại: "Người làm thế nào mà biết ta sẽ thiên vị Thiết Thủ?"

Tôn Gia Biến hắc hắc cười nói: "Là người vừa nói sẽ bảo vệ gã?!"

Chu Nguyệt Minh cười nói: "Gã tại đây như cá trong lưới, nếu gã không phải hung thủ sát nhân ta tự nhiên niệm tình đồng liêu mà bảo vệ gã!"

Tôn Mịch Hoan lạnh lùng nói: "Nếu hấn là hung thủ!"

Chu Nguyệt Minh vẫn bảo trì vẻ mặt tươi cười, bất quá trong tiếng cười đã lộ sát ý: "Việc công mà hành xử!"

"Nói đúng!" lão vừa dứt lời Tôn Mịch Hoan lập tức nở nụ cười: "Lúc hấn giết Tiểu Hồng ba người các người còn chưa tới phạm vi Nhất Ngôn đường ắt không biết việc hấn đã làm!"

Chu Nguyệt Minh lãnh đạm hỏi lại: "Ta nghe nói tối qua các người cao thủ như mây sao không lập tức giết gã đi?"

Tôn Gia Biến biến sắc đáp: "Đó là do Tôn lão tam bảo vệ hấn!"

Chu Nguyệt Minh ‘Ồ!’ một tiếng rất khoa trương rồi cất tiếng:”Ta nghe nói Tôn lão tam là người chính trực anh minh, pháp nhãn như thiên, lão thân là chủ trì Chánh Pháp đường lại ra mặt bảo vệ cho gã tất có lý do gì chứ?!”

Thiết Thủ lúc này biết phải nói cho rõ ràng:”Tôn lão tam sở dĩ ra mặt cho ta vì ác điều nói khi hung án xảy ra gã luôn theo sau ta, làm chứng cho sự trong sạch của ta!”

Chu Nguyệt Minh rung động chân mày (lông mày của lão quá dày nên khi nhướng lên liền rung động như có xương cốt bên trong) nói:”Các ngươi đều là bộ khoái từ bên ngoài đến phải không? Lý gì người trong Nhất Ngôn đường lại phải tin lời các ngươi?”

Thiết Thủ mỉm cười nhìn về phía Tập Tà.

Tập Tà bất động.

“À! Ta hiểu rồi!” Chu Nguyệt Minh hi hi ha ha nói:”Để ta đoán xem có đúng không nhé!”

Lão ngón tay ngấn, nhỏ như một tiểu chùy trở Thiết Thủ nói:”Bọn họ nói Thiết Thủ giết người!” sau đó lão chỉ sang hướng Nhất Diêm viện:”Nhưng ác điều lại nói luôn theo sau Thiết Thủ, chứng minh hẳn trong sạch!” sau đó lại chỉ sang hướng đám người Mịch Hoan, Gia Biển, Xuất Yên:”Chỉ là người của Tôn gia tất nhiên không tin ... các ngươi không tin đám công sai vừa từ bên ngoài đến đây.” sau đó lão trở về phía Tập Tà:”Nhưng không ngờ Tập Tà lại minh chứng lời nói của Thiết Thủ và ác điều là sự thật!”

Nói tới đây lão đưa ngón tay lên trước mắt ngắm nghía rồi lẩm bẫm như tự nói với mình:”Nhìn ra được Tôn lão tam quả thực nghiêm minh công chính chắc chắn không đồng ý giết Thiết Thủ, lời của chủ trì Chánh Pháp đường ắt có phân lượng, mọi người tuy hận đến mức muốn giết gã, muốn gã đền tội nhưng buộc phải nghe theo ý kiến của Sơn Thần Tôn lão tam cho gã mười ngày để phá án!”

Lão quả thực như đang nói chuyện với ngón tay của mình:”Án này nếu phá được thì qua thời gian mười ngày chân hung hẳn sớm cao bay xa chạy. Nếu phá không được hẳn là Thiết Thủ tự mình gánh tội.”

Lão cười cười đột nhiên nhìn về phía Thiết Thủ, ánh mắt như hai mũi cương châm bắn thẳng vào mặt gã hỏi:”Tôi hôm qua dù sao ngươi còn có nhân chứng thời gian đảm bảo người không có mặt ở hiện trường hung án, lại có bảo chứng của Tập Tà với chứng cung của ác điều ... nhưng hôm nay ngươi có nhân chứng chứng minh người không phải là hung thủ giết Bạt Nha không?”

32. Q.4 - Chương 12: Còn Chưa Kết Thúc 2

Thiết Thủ đáp:”Có!”

Chu Nguyệt Minh hỏi lại:”Ai?”

Thiết Thủ nói:”Ta biết bọn họ phái rất nhiều người đến giám sát Nhất Diêm viện!”

Chu Nguyệt Minh bỗng nhiên cao giọng cười:”Có người nào nguyện ý chứng thực Thiết Thủ tối qua căn bản không rời khỏi viện không?”

Lão hỏi lớn ba lượt như thế, giọng nói sang sảng nhưng hết sức nhàn nhã phát ra, phạm vi trong sân tất cả đều có thể nghe rất rõ ràng.

Nhưng không một ai động thân.

Cũng không có ai lên tiếng.

Chu Nguyệt Minh cười cười nhìn Thiết Thủ dáng vẻ đồng tình nói:”Có lẽ người của Nhất Ngôn đường không ai sẵn sàng làm chứng cho ngươi!”

Thiết Thủ đáp:”Còn có một người có thể chứng minh ta không rời khỏi viện nửa bước ... đáng tiếc bọn họ chưa chắc đã tin tưởng chứng cung của hẳn!”

Chu Nguyệt Minh đã biết nhưng vẫn cố hỏi: "Là ai?"

Thiết Thủ nói: "Ác diệu!"

Chu Nguyệt Minh thốt: "Hắn ở chung phòng với ngươi!"

Thiết Thủ đáp: "Phải!"

Chu Nguyệt Minh nói: "Không chừng khi hắn ngủ không nhìn thấy ngươi lên ra ngoài!"

Thiết Thủ đáp: "Gã cả đêm không ngủ!"

Chu Nguyệt Minh thốt: "Làm sao ngươi biết hắn cả đêm không ngủ?"

Thiết Thủ đáp: "Bởi vì ta cũng không có ngủ!"

Chu Nguyệt Minh nói: "Các ngươi hai tên nam nhân, đêm dài thườn thượt lại vừa khổ đấu, thể lực tiêu hao sao lại không ngủ?"

Thiết Thủ đáp: "Bọn ta nghiên cứu án tình!"

Chu Nguyệt Minh thốt: "Nghiên, cứu, án, tình?"

Thiết Thủ đáp: "Đúng vậy!"

Gã nhất mực không hé lộ chi tiết về Phiêu Hồng tiểu kỹ.

Chu Nguyệt Minh nở nụ cười quỷ dị: "Xem ra các ngươi trên đường đi rất tâm đầu ý hợp!"

Thiết Thủ nhặt nhẹo đáp: "Ác diệu huynh có chỗ hơn người, ta cũng phải học tập huynh ấy!"

Chu Nguyệt Minh lực khục miễn cưỡng cười: "Nói như thế thực có thể diện cho hắn!" giọng nói lão đột nhiên biến chuyển: "nhưng ta đến đây đã lâu sao hắn còn ngủ trong phòng chưa bước ra gặp ta?"

Thiết Thủ đáp: "Ta nghĩ ... đó là vì gã ..."

Chu Nguyệt Minh cười nhạt truy vấn: "Đang làm gì? hà .. hà ... hay vẫn đang nghiên cứu án tình?"

Thiết Thủ thốt: "ngài bọn ta đích xác tìm được một món đồ có manh mối rất trọng yếu ... bọn ta hoài nghi Tôn Diêu Hồng không phải bị bắt đi mà là nằng tự mình đào tẩu!"

Chu Nguyệt Minh lại không truy vấn chuyện này ngược lại nói: "Hắn nhất định nghiên cứu rất chuyên tâm nhỉ? Nếu không bằng vào cơ trí và sự khôn khéo của hắn làm thế nào lại không biết ta đã đến đây mà đã đến một lúc lâu rồi?"

Thiết Thủ hốt nhiên minh bạch.

Minh bạch ý tứ của lão.

Sắc mặt gã tựa hồ có chút biến động.

Gã đột nhiên phóng ra ngoài.

Không phải về phía trước mà về phía sau.

... thân gã bắn về phía sau, cực tốc, cực khoái, cấp bách, so với nhất lưu cao thủ thi triển khinh công lao về phía trước còn xảo, còn nhanh, còn biến ảo hơn.

Gã đá tung cánh cổng Nhất Diêm viện.

Cửa mở tung.

Trong phòng không có người.

Trên bàn vẫn còn một cuốn sách.

Phiêu Hồng tiểu kỹ.

Cửa vừa mở, sách vừa hiện, Tôn Gia Biến, Tôn Mịch Hoan, Tôn Xuất Yên đồng loạt động thân, nhân ảnh chợt hiện trong phòng.

Bọn họ đồng thời xuất thủ cướp đoạt quyển sách trên bàn.

Thiết Thủ quát lên: "Không được!"

Gã cách không phát chỉ, chì kinh hướng tam đại cao thủ Tôn gia bắn tới. 'Chát!' một thanh âm chát chúa vang lên ngay phía trên quyển sách.

Lại thấy một luồng hơi mỏng vờn vụn lan ra, nếu có thể nhìn kỹ có thể nhận thấy màn hơi kia mang một màu xanh nhàn nhạt.

Tam Tôn đình bộ.

Tôn Xuất Yên bắn ngược trở về vị trí cũ, đưa mắt nhìn tựa như lão chưa từng di chuyển qua.

Tôn Mịch Hoan thì ôm hộ khẩu tay lui ra miệng vẫn hung hăng mắng chửi.

Chỉ có Tôn Gia Biến vẫn còn lưu lại trong phòng, hơi thở bình thường nhưng sắc mặt đã thay đổi một cách quái dị.

Sắc mặt lão tựa như bị người ta bóp nát vụn ra vậy.

Chỉ có Tôn Gia Biến vẫn đứng yên ngoài sân nhưng lại cười lạnh nói: "Vong ngã tán công phần ... cái thứ đã khoản đãi Hạ Tam Lạ hẳn danh bộ tại kinh thành đã dùng qua!"

Chu Nguyệt Minh nhìn màn sương vờn vụn trong phòng trên mặt lão tiểu ý cũng phủ đầy: "Người tín nhiệm hẳn nhưng không hiểu rõ con người hẳn rồi!"

Lão lại cười cười nói với Thiết Thủ: "Ác điều tựa hồ như đã phụ lòng tín nhiệm của người thì phải!"

Tư vị bị bằng hữu bán đứng đương nhiên không dễ chịu ... huống chi là bằng hữu mà người đã tín nhiệm bán đứng lúc sinh tử quan đầu, chuyện này càng khó mà cảm thụ.

... Thiết Thủ đối diện quần địch một mình thản nhiên ứng phó để chi trì chút thời gian cho ác điều xem hết Phiêu Hồng tiểu ký. Chỉ là hẳn lại thừa cơ hội chuồn mất, hẳn bỏ đi sẽ không có ai chứng minh hung thủ sát hại Bạt Nha không phải là Thiết Thủ.

Cho dù vậy thần thái Thiết Thủ vẫn hết sức bình thản.

Gã đứng giữa Nhất Diêm viện chậm chậm phát tay.

Tay gã rất lớn trông như một cây quạt.

Lúc này quạt đang phát.

Phát lên.

Gã chậm chậm phát tay cách không lật Phiêu Hồng tiểu ký, từng trang sách mở ra, gã lẩm nhẩm đọc những hàng chữ nhỏ li ti, dày đặc trên trang sách, lúc này màn sương trên không cũng đã chậm rãi theo gió phiêu tán.

Bay ra ngoài cửa sổ.

Tiêu tán trong khoảng không.

"Tư liệu trọng yếu!" Chu Nguyệt Minh chú tâm nhìn thủ pháp của Thiết Thủ lật sách nói: "Là quyển sách này sao?"

"Đúng vậy!" Thiết Thủ đáp: "Ít nhất mặt dù gã lên đi nhưng vẫn để lại tư liệu này!"

"Thủ pháp của người là Không Sắc đại pháp hay là Không Thức thần công?" Chu Nguyệt Minh thần trí quái dị chất vấn: "Ta vốn cho là hai loại nội kinh vương đạo này đã thất truyền giang hồ từ lâu?"

"Không tức thị sắc, sắc tức thị không" Thiết Thủ ôn hoà đáp: "Trước mặt Chu đại nhân ta vốn không dám múa may nhưng vì muốn bức độc lực cùng bảo vệ vật chứng quan trọng nên đành làm xấu trước mặt ngài!"

Đôi mắt Chu Nguyệt Minh như hai ngọn đèn dầu lấp lánh: "Nếu có cơ hội ta rất muốn bái sư học chút nội kinh đó! Thiết bộ đầu đến trước một bước quả nhiên đã nắm được trọng điểm phá án!"

"Không! Là ngài đi trước một bước đã trù tính mọi chuyện!" Thiết Thủ hai tay vẫn đang để giữa khoảng không lật sách: "Ta nắm trên tay đầu mối vụ án này tất cả đều do Tiểu Hồng cô nương trưng nghĩa hộ chủ, không tiếc hi sinh thân mình, ta chỉ là may mắn ... không giống Chu Hình tổng vừa xuất trận đã nắm giữ mấu chốt, cả Ngộ Dạ hình bộ cũng không ở trong phòng cũng biết rõ. Ta tự thấy không bằng, tự thẹn không sánh!"

Chu Nguyệt Minh cười rạng rỡ nói: "Người muốn biết ta làm thế nào biết hần đã chuồn mất ư?"

Thiết Thủ thản nhiên đáp: "Ta càng muốn biết hơn vì sao Chu đại nhân lại đích thân đến Nhất Ngôn đường!"

"Tất cả đều là do tai hoạ của đám người Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia gây nên!" Lão thử dài, ngay cả lúc này gã vẫn bảo trì nụ cười của mình: "Kỳ thực sự tình phát sinh ta đã quyết định đi một chuyến ... các người chỉ là nguy trang mà thôi!"

Thiết Thủ không khỏi kinh ngạc: "Thì ra người muốn ta đi Đông Bắc lần này chỉ là vì hần dẫn đại bộ phận cao thủ Tôn gia thôi sao?"

Chu Nguyệt Minh mỉm cười đáp: "Nếu không phải xuất động đến danh bộ Thiết Thủ thì cái đám người tâm cao khí ngạo lại có chí lớn cũng chưa nói đến võ công cực cao và lớn gan này để mất tới. Người vừa động thân thì đã có người theo dõi dọc đường đi cũng đã có thông tri đến đám người có dã tâm tại Thần Thương hội ... lộ nhân mã này đại để cầm đầu chính là thủ lĩnh Nhất Quán đường Tôn Tam Điểm, một trong tam đại nguyên lão nội đường Nhất Quán đường Tôn Tầm Ái cùng hộ pháp Tôn Mịch Hoan phối hợp muốn hùng bá Đông Bắc, thôn tính thiên hạ, nuốt trọn Trung Nguyên, độc bộ kinh sư ... chúng muốn Thần Thương hội nhất tộc rạng danh!? Bọn họ tập trung nhân lực, chuẩn bị mọi thứ đợi người đến, khi đó ta mới có cơ hội đi trước một bước. Lần này mọi việc đều là nhờ vào uy danh của người"

Thiết Thủ trầm ngâm: "Đại nhân quá lời! Tất cả đều là người của hình bộ, ngài chỉ cần mở miệng phân phó, xử lý mọi việc ta nhất định sẽ chấp hành."

Chu Nguyệt Minh cười nói: "Thiết nhị bộ đầu để tâm chuyện này sao?"

Thiết Thủ không lạnh không nóng đáp: "Ta không để tâm! Kỳ thật ngài tìm một người không quen thuộc tình hình Đông Bắc đi một chuyến ta đã cảm thấy khác thường. Ngài cố ý để ác điều theo ta xuất quan lại cố tình dẫn ta đi đường xa ta cũng đã phát hiện ... chỉ là ta không biết dụng ý ra sao mà thôi!"

Chu Nguyệt Minh vỗ tay cười nói: "Quả nhiên không thể gạt được người! Ta phái ác điều đi với người là vì ta phát hiện dã tâm của Thần Thương hội, nằm vùng trong quá trình đi đường chính là ác điều!"

Thiết Thủ tiếp lời: "Cho nên ngài phái gã cùng ta một đường đi Đông Bắc, tính ra nhất cử đa lợi khiến người nằm vùng của đối phương rời đi như vậy ngài có thể rảnh rang mà tới nhưng tin tức lại không bị phát tán ra ngoài."

Chu lão có vẻ hòa theo ý của gã: "Thật sự chỉ có người mới có thể kèm chế được nhân vật như ác điều ... dọc đường đi hần đã muốn ám toán người mấy lần nhưng đều không thể xuống tay."

Thiết Thủ lãnh đạm đáp: "Nếu hần hạ thủ thành công có lẽ Chu tổng cũng không nhìn đến ta, ta cũng đã không nghe được ý tốt này!"

Chu Nguyệt Minh cười phụ họa: "Nếu hần thật sự xuống tay hần tuyệt đối không tới được Nhất Ngôn đường. Thiết bộ đầu không phải đang trách cứ ta chứ? Ta làm việc đều là vì đại cục!"

Thiết Thủ nghiêm mặt thốt: "Ta thấy ác điều mặc dù cùng chung dòng nhưng chưa hẳn đã hợp lưu ... hần thật sự tại đại khẩu nhất tộc thăm dò tiến hành chuyện cơ mật!"

Chu Nguyệt Minh có chút hân thưởng cười nói: "Thật khó cho người lại vì hần mà nói đỡ lời!"

Thiết Thủ đáp: "Ta chỉ nói theo sự việc!"

Chu Nguyệt Minh lúc này đã nở nụ cười trân trọng thốt: "Khởi đầu đích thực hần là người của Đại Khẩu Nhất Tộc bố trí như một quân cờ trong kinh, hần với Tập Tà cũng như nhau đều do Thần Thương hội Tôn

Tam Điểm tuyển chọn từ bên ngoài là thân tín, trợ thủ, đệ tử. Quả thực ác diệu rất có tài, võ công lại cao thâm, địa vị tại kinh thành đã dần dần ổn định, thanh danh trên giang hồ cũng ngày càng vang vọng cũng đã phá nhiều án khó ... người nghĩ xem hẳn có còn cam tâm làm quân cờ của người khác nữa không, cam tâm tình nguyện để người khác thao túng, lợi dụng nữa không?”

Thiết Thủ nói:”Ta đoán một tên hắc vẫn còn tàng thân tại Đông Bắc, tên còn lại ẩn mình ở kinh sư đại khái bình an vô sự. Có thể thấy ác diệu tại địa vị của mình, vị thế quan chức của hẳn ắt dễ dàng dò xét ra người trong Đại Khẩu Nhất Tộc nội bộ Thần Thương hội đang muốn chế tạo một loại vũ khí bí mật, mà loại vũ khí này một khi thành công có thể đem người cùng vũ khí hợp nhất, lại tuyệt đối trung thành, chấp hành mệnh lệnh, võ công cao tuyệt lại không biết đau đớn ... thiết tưởng ai nắm trong tay vũ khí ấy mà lại có thể sản xuất hàng loạt thì chẳng những có thể xưng bá võ lâm mà nếu có công thành chiếm đất, nam chinh bắc phạt cũng không còn trở ngại! Hẳn nhận được tin tức ắt đã động tâm, tâm vừa động liền nghĩ đến việc hẳn có thừa dịp tận dụng hai thân phận của mình tiềm nhập Đông Bắc trực lợi!”

Chu Nguyệt Minh thở dài thốt:”Chuyện người biết so với ta tưởng tượng còn nhiều hơn ... người biết từ khi nào ta cố ý phái người đi Đông Bắc kỳ thật là đánh lạc hướng bọn họ mà thôi?”

Thiết Thủ đáp:”Lão là Hình tổng, sự tình lớn nhỏ trên đường ai mà dấu được ngài? Năm đó Tử Vi Tinh Quân Công Tôn Dương Mi tâm cao khí ngạo từ thượng pháp gia truyền biến đổi thành kiếm pháp xưng danh Dương Mi Xuất Kiếm lúc tới kinh sư ý đồ giải cứu Thê Lương vương, sự tình trọng đại như vậy ngài làm sao mà không biết? Ngài đương nhiên cũng biết chuyện ta cùng gã có giao tình. Sau khi gã về Đông Bắc lại thu mình rèn luyện thượng pháp kết quả đại danh Tử Vi Biến Thần thượng lại vang dội trở thành cánh tay phải của đường chủ Nhất Ngôn đường Tôn Cương, ngài tự nhiên cũng không thể không biết. Năm ngoái gã đột nhiên tiêu thanh bật tích nếu lần này ngài phái ta đi Đông Bắc nhất định biết ta sẽ vì giao tình này mà tra rõ sự tình ... chuyện này Nhất Ngôn đường ắt cũng tường tận, bọn họ đương nhiên bày sẵn trận địa để nghênh tiếp ta tất không để phòng ngài đương đông kích tây, ám độ trần thương. Việc này nếu ngài chỉ thuần túy phái ta đi tra án Diêu Hồng cô nương bị bắt cóc thì quả là một người bất trí, nhưng nếu có dụng tâm thì quả là cao thâm khó lường, ta chẳng qua là ném đá dò đường mà thôi. Việc này khiến ta nhận thấy ghi chép của Diêu Hồng trong Phiêu Hồng tiểu ký hết sức chính xác, đó là vì Thiết Tú không hiểu tiếng người nên hẳn không thể nào tuyên bố muốn cùng ta quyết đấu được, ngài vì muốn khích ta xuất quan không khỏi phát ra giả thoại.”

Chu Nguyệt Minh lắng nghe thần tình có sự biến chuyển rồi đột nhiên bật cười ha hả.

Thiết Thủ lại thở dài một hơi.

Gã lẳng không phát chưởng lật sách, xua tan độc khí cuối cùng đã đến trang cuối ... nhưng gã phát hiện ra ba trang cuối đã bị lấy đi, xé đi, vết rách có thể dễ dàng thấy được chứng tỏ người xé rất vội vàng.

Trong ba trang ấy có cơ mật trọng đại gì khiến ác diệu phải xé nó đem đi?

Đây là tuyệt bút của Diêu Hồng, Tiểu Hồng đã dùng mạng mình để đưa cho gã. Đáng tiếc gã đã không thể hay là không có cơ hội đọc hết.

Thiết Thủ không khỏi nhói lòng tự cảm thấy mình có lỗi với vị cô nương bạc mệnh kia cùng vị cô nương đang ngộ kiếp nọ.

Chu Nguyệt Minh cũng đã phát hiện.

Đôi mắt ti hí của lão khê đảo qua đã phát hiện sách bị xé mất vài trang liền hỏi gấp:”Quyển sách này ... người còn chưa đọc hết sao?”

Thiết Thủ ảm đạm thốt:”Phải!”

Chu Nguyệt Minh có chút tiếc nuối:”Quả thật đáng tiếc ... đã nghi ngờ hẳn sao lại giao cho hẳn!”

Thiết Thủ bình đạm đáp:”Bằng hữu, không đành lòng nghi ngờ!”

Chu Nguyệt Minh có chút buồn cười:”Người cảm kích hẳn đem qua ra mặt chứng minh người không phải là hung thủ giết Tiểu Hồng?”

Thiết Thủ thốt:”Cũng không hẳn, hẳn không thể không chứng thật cho ta!”

Chu Nguyệt Minh thở dài: "Bởi vì hần cũng muốn xem Phiêu Hồng tiểu ký mà hần tự biết không thể đoạt trên tay của ngươi nên mới muốn ngươi nợ hần một ân tình?"

Thiết Thủ đáp: "Đây cũng là một nguyên nhân!"

Chu Nguyệt Minh rất hứng thú hỏi tiếp: "Còn có nguyên nhân khác?"

Thiết Thủ đáp: "Bởi vì hần nói hần phải đi thám thính Cửu Đỉnh thánh, đến Lục Đỉnh lâu điều tra bí mật của Nhân Hình Đãng Khắc ... có lẽ vì muốn chiếm đoạt bí lục chế tạo Nhân Hình Đãng Khắc. Kết quả đã chạm mặt Tập Tà, bọn họ có lẽ đã giao thủ qua và bị Tôn Bạt Nha phát giác. Có lẽ là hần cũng có khi là Tập Tà vì diệt khẩu đã hạ sát Bạt Nha rồi mới quay về ngay lúc ta gặp chuyện, hần thế nào cũng phải đứng ra nói đã theo sau ta nhưng không theo kịp ... hần làm như vậy chẳng những chứng minh rằng hần không phải hung thủ giết Tôn Bạt Nha đồng thời có thể đã phán đoán Phiêu Hồng tiểu ký đang ở trong tay của ta mới đúng là bí lục chế tạo Nhân Hình Đãng Khắc. Hần một khi ra mặt thì Tập Tà cũng không thể ẩn thân, Bạt Nha thảm tử sớm muộn cũng có người phát giác, để chứng tỏ mình không có mặt ở hiện trường hung án hần chỉ còn cách hào sảng đứng ra chứng minh chuyện này. Cho nên ba người bọn ta vận mệnh quả thực đã đầy về cùng một phía."

Gã một mặt nói một mặt bước tới.

Tới chiếc bàn để quyển sách.

Tự khi gã bộc lộ một thân nội lực bất kỳ ai cũng không có ý tứ sẽ vọng động đối với gã.

Chỉ có Chu Nguyệt Minh nhìn hần, giọng nói vô cùng tiếc hận thốt: "Ngươi quả thực trong sạch, cũng vô cùng trong sáng. Ta trước khi tới nơi này đã đi xem qua thi thể Bạt Nha, tiểu Khốc, tiểu Khấp đã nghiệm chứng hần đã chết đi qua nhiều canh giờ ... chuyện đáng tiếc chính là đã để cho Tập Tà chuồn mất rồi!"

Mọi người nghe xong mờ mắt nhìn quanh đã không thấy bóng dáng Tập Tà đâu cả.

"Án đã rõ!" Chu Nguyệt Minh cười nói: "Hần đi rồi! Hần chuồn mất!"

'Hần!' đầu tiên lão ám chỉ là ác điều, 'Hần!' thứ hai đích xác là Tập Tà.

Thiết Thủ vốn từ lâu đã nhận thấy mối quan hệ mập mờ giữa ác điều cùng Tập Tà ... hai người bọn họ ở cạnh nhau đích thực như những cái bóng, nhưng lại như giòi bọ trên xác chết vừa đối địch vừa gán bó.

Tập Tà biến, sắc mặt Tôn Mịch Hoan cũng đã thảm biến.

Lão thật sự đã cười không nổi lắp bắp nói: "Hần trốn đi? ... hần thật sự trốn đi hần thản nhiên vào lúc này trốn đi sao!?"

Hồi đáp lão dĩ nhiên là Thiết Thủ: "Hần đương nhiên phải chuồn đi. Hần tưởng rằng chuyện Tôn Bạt Nha chết thảm có thể trút hết lên mình ta, lợi dụng đường chủ Tôn Xuất Yên, trưởng lão Tôn Pháp Gia hơn nữa còn có người cùng hần, Tôn tổng quản Tôn Gia Biến hợp lực có thể đem ta treo lên ... chỉ không ngờ Chu đại nhân đột nhiên đến đây chỉ thoáng nhìn qua đã xác định Bạt Nha chết đã lâu mà Hình tổng đại nhân cũng không như hần sở liệu sẽ vì bất đồng chính kiến với ta mà hạ thủ. Cho nên hần có cơ hội ắt sẽ nắm chặt lấy mà chuồn đi thôi!"

Mồ hôi Tôn Mịch Hoan tuôn như tắm, sắc mặt so với móng chân trâu coi bộ còn khó coi hơn.

Chu Nguyệt Minh tỏ vẻ rất quan tâm an ủi hần: "Ngươi cũng đừng quá khó chịu! Đại nạn lâm đầu phu thê còn phân rã huống chi là đồng mưu!"

Tôn Mịch Hoan giọng khàn khàn: "Ta ... ta đồng mưu ... đồng mưu cái gì?"

Chu Nguyệt Minh bỗng trở giọng tức giận nói: "Ngươi chẳng mưu đồ gì cả! Kỳ thật ngươi cũng chỉ là người đáng thương, cũng chỉ là kẻ phụng mệnh hành sự mà thôi. Chung quy là mệnh lệnh của đường chủ Tôn Tam Điểm phát ra ngươi dám không nghe sao? Huống chi ngươi toàn tâm toàn ý nhòm ngó cái chức trưởng lão còn có thể không nghe lời sao? Tướng gia khi lạc quyền vàng bạc châu báu trong dân chúng có chuyển xuống một phần cho các người nhằm nghiên cứu một loại võ công à chỉ nghe lệnh hành sự, quyết không bội phần, là cao thủ hoặc vũ khí ... tốt nhất là cả hai nhập một ... để che mắt thiên hạ chú ý chuyện của lão cùng mục tiêu của mình hoặc lão cho rằng tại vùng Đông Bắc xa xôi với cái tổ chức khổng lồ mà nghiêm

mật nhưng đang có dã tâm tiến vào Trung Nguyên, chính là Thần Thương hội của các người là thích hợp nhất. Huống chi Tôn Tam Điểm cùng Tướng gia vốn đã có giao tình thâm hậu từ lâu.”

Thiết Thủ thân nhiên tiếp lời:”Không có mật lệnh của Thái đại nhân Tôn Tam Điểm vị tất đã có thể ngồi yên tại vị trí Tổng đường chủ Nhất Quán đường Thần Thương hội ... Trưởng Tôn Phi Hồng cũng không ngồi tại thiên lao mười năm qua!”

Chu Nguyệt Minh sắc mặt hồng nhuận thốt:”Nói rất đúng! Tướng gia có điểm không an tâm nên đã an bài Tập Tà đến giám sát các người. Hẳn đồng thời là người của Hắc Diện Thái gia dùng phương thức chế tạo kỳ môn binh khí Thái thị nhất tộc tham gia kế hoạch, một mặt lấy biện pháp chế tạo Nhân Hình Đãng Khắc xuất mưu hiểm kế mặt khác cũng chính là thủ hạ dưới tay Tướng gia hoàn toàn tin tưởng. Ai cũng biết Tướng gia hùng tài đại lược mà cũng rất tinh thâm trong việc nhìn người.”

Thiết Thủ nói:”Theo ta được biết hẳn được phái đến để giám sát kế hoạch này không chỉ là Phục Ngâm Thần kiếm Thái Tập Tà mà còn có Tử Thần Dẫn Cung Thái Anh Trung an bài trong Nã Uy đường.”

Chu Nguyệt Minh hết sức ngưỡng mộ cũng hết sức thành khẩn lên tiếng:”Người đến đây không lâu nhưng sự tình bên trong nắm bắt không ít chuyện, thật không hổ danh Thiết Thủ!”

Thiết Thủ cảm khái đáp:”Ta đã có nói qua bản lĩnh ấy không phải của ta mà là Diêu Hồng cô nương đã để lại manh mối trọng yếu, Tiểu Hồng cô nương hi sinh tánh mạng mà giữ lại!”

Chu Nguyệt Minh vẫn hảo ngôn hảo ngữ nói tới:”Nói sao cũng được, Nhân Hình Đãng Khắc chế tạo không thành công Tướng gia liền để Nhất Ngôn đường và Nã Uy đường cạnh tranh chế tạo, ai thành công trước sẽ được trọng dụng. Chỉ là kế hoạch này phá hoại thiên lý, trong Thần Thương hội tam đường còn lại vốn không tán đồng. Hai đại trưởng lão trong Nhất Quán đường cũng cực lực phản đối. Tôn Tam Điểm chính là qua mặt hành sự, vốn mong muốn một khi kế hoạch thành công ắt có danh có lợi, quyền hành trong tay. Cho nên hẳn một mặt lừa gạt các lộ nhân mã khác trong Thần Thương hội một mặt âm thầm triển khai kế hoạch để tìm thành quả dâng lên tướng gia.”

Thiết Thủ hỏi:”Cho nên hẳn chiêu dụ Tập Tà?”

Chu Nguyệt Minh thở dài cười nói:”Chính Tập Tà vốn cũng đã có tư tâm!”

Thiết Thủ lại hỏi:”Hắn muốn độc chiếm phương pháp chế tạo Nhân Hình Đãng Khắc sao?”

Chu Nguyệt Minh sắc mặt bất biến đáp:”Chỉ là kế hoạch chỉ chuốc lấy thất bại nhưng quá trình chế tạo quá mức tàn khốc, hi sinh quá lớn. Người bình thường nếu trường kỳ tham dự chủ trì công việc này đều bị được vật ảnh hưởng khó tránh khỏi tính tình đại biến ... Sơn Quân Tôn Cương nhân tâm đã đại biến, lão vì tiến hành kế hoạch đã không thể có hảo ý đối với phụ tử Tôn Xuất Yên ...”

Tôn Xuất Yên ‘Hừ!’ lạnh một tiếng:”Ta vốn đã không xem hắn là người trong nhà!”

Chu Nguyệt Minh cười ha hả:”Chuyện này đương nhiên!”

Thích Khốc đứng kề bên lão thốt:”Cái này gọi là người gạt ta ta gạt người!”

Thích Khấp tiếp lời:”Đó cũng gọi là câu tâm đầu giác!”

Thiết Thủ nói:”Người chiến thắng vĩnh viễn là Thái Kinh, mọi người vì hắn đấu đến người chết ta sống là vì cái gì chứ?”

Chu Nguyệt Minh cười cười nói tiếp:”Bởi vì kế hoạch này ngay từ khi bắt đầu đã thất bại nên bọn họ đành phải lợi dụng tình cảm giữa Dương Mi và Diêu Hồng để thuyết phục gã tham gia, lợi dụng tài hoa của gã cùng độc môn thủ pháp dụng được của gã cải thiện tình hình chế tạo Nhân Hình Đãng Khắc. Rốt cuộc đã có một Nhân Hình Đãng Khắc được chế tạo thành công ... chỉ là gã thanh niên hiệp nghĩa Công Tôn Dương Mi ấy công phần nên đã cùng Tôn Cương bọn họ phát sinh tranh chấp, gã muốn bọn họ đình chỉ kế hoạch ...”

Thiết Thủ bổ sung vài lời:”Kỳ thật có lẽ Công Tôn Dương Mi vì nghe theo lời khuyên của Diêu Hồng cô nương nên mới muốn đình chỉ kế hoạch thăm khốc này ... nhưng bất hạnh thay có lẽ vì việc này mà gã đã lâm đại họa!”

Chu Nguyệt Minh ‘Ồi!’ một tiếng thất thanh:”Chuyện này ta không rõ lắm! Nhưng Diêu Hồng cô nương đích xác thập phần xuất sắc, Thái Chiết nhi tư tử của tướng gia vừa gặp đã yêu, nhưng nhớ không quên, gã đã cầu xin Tướng gia cầu hôn với nàng ... Tướng gia phải Thái Chiết đi không một tin tức truyền ra chính là để tự thân con mình đến xem một chuyến!”

Thiết Thủ giật mình nói:”Đến lúc này Sơn Quân không thể không có hành động. Lão làm chuyện loạn luân với con gái lại muốn độc chiếm thành quả vậy nhất định sẽ muốn giết người diệt khẩu ... Kỳ thật vì chuyện này Tôn thị đã giết không ít người vô tội trong nhà. Theo ta được biết mấy ngày gần đây bị sát hại ít nhất có Công Tôn Tiểu Nương, Công Tôn Dương Mi, Công Tôn yêu Hồng, Tôn Bạt Nha, Tôn Bạt Hà còn có Tiểu Hồng ...”

Chu Nguyệt Minh nhàn nhạt tiếp lời:”Còn có Công Tôn Từ!”

Thiết Thủ kinh ngạc:”Lão cũng đã chết sao? Đáng tiếc ta còn chưa xem hết Phiêu Hồng tiểu ký bằng không cũng đã biết được chút ít tin tức!”

Chu Nguyệt Minh nói tiếp:”Lão cũng đã chết, ta chỉ biết chuyện phát sinh trong Thần Thương hội vùng Đông Bắc này rất không tầm thường!”

Thiết Thủ thốt:”Nói như vậy trong Thần Thương hội ắt có nội ứng của ngài!”

Chu Nguyệt Minh chỉ mỉm cười không hồi đáp.

Tôn Phá Gia đột nhiên lạnh lùng chen ngang:”Có lẽ là tại Nhất Ngôn đường!”

Chu Nguyệt Minh âm trầm đáp:”Đây là cơ mật của Hình bộ bọn ta!”

Thiết Thủ nói:”Cho nên ngài lập tức động thân đi đến nơi đây?”

Chu Nguyệt Minh cười hắc hắc đáp:”Thái Chiết vừa khởi hành ta đã được uỷ thác của tướng gia, vì bảo vệ sự an toàn cho công tử không thể không đi một chuyến, vì gã mà khai thông đường đi. Thái công tử thân phận cao quý một đường tầm hoa vấn liễu, trêu hoa ghẹo nguyệt tự nhiên cước trình chậm hơn một chút. Thiết bộ đầu thì nhanh hơn nên đành phải ác diệu cầm chân. Ta vốn vô lại nên thừa dịp chiếm tiện nghi đi trước một bước đến An Nhạc đường, Đắc Uy đường thăm do được chút ít manh mối, còn được trưởng lão của Nhất Quán đường Trọng Sắc Khinh Hữu Man Bồ Tát tiếp đón đại khái đã hiểu rõ sự tình, đến giờ phút này đã hoàn toàn minh bạch mọi chuyện.

Chu Nguyệt Minh cười cười bồi thêm một câu: “Ta tạm thời gọi cái nhóm phản kháng của Tôn Tam Điểm lấy chuyện chế tạo thương thiên hại lý Nhân Hình Đãng Khắc nhằm xưng bá thiên hạ gọi là Thực Sắc Nhất Tộc. Bọn họ vốn chỉ muốn sống cho thật tốt, ăn no, ngủ ngon, gái đẹp chơi đùa một chút như thế là xong chuyện, vốn không có hùng tâm bưng bưng, đã tâm hiểm hách như những người khác, đại khẩu nhất tộc.”

Thiết Thủ thốt:”Ngài chỉ tới sớm mấy ngày đã nắm giữ nhiều đầu mối như vậy, về điểm này ta không bằng ngài!”

Chu Nguyệt Minh đáp ngay:”Người chỉ trong một ngày có thể biết mấu chốt vụ án, về điểm này ta cũng không bằng người!”

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Ánh mặt trời dần biến mất.

Trên ấy kéo cuộn cuộn.

Hoa tràn một màu hồng.

Thái Sơn ở chân trời.

... người có bình yên?

Bỗng nhiên Tôn Xuất Yên phần nộ từng câu từng chữ hỏi:”Nhi tử của ta thực sự chết đã lâu?”

Chu Nguyệt Minh đáp:”Đúng vậy!”

Tôn Xuất Yên hận đến thất khiếu xịt khói hỏi lại:”Người khẳng định!?”

Chu Nguyệt Minh đáp: “Đây là Thích Khốc, đó là Thích Khấp. Bọn họ ít nhất tự mình đã kiểm nghiệm qua một ngàn ba trăm sáu mươi tử thi. Phán đoán của bọn họ tuyệt đối không sai. Gã đại khái là chết trước giờ Sửu!”

Tôn Xuất Yên trừng trừng nhìn Thiết Thủ oán hận nói: “Khi đó ta đang bám sát Thái Anh Trung. Sau lại nghe khi đó Thiết Thủ bị người ta bao vây ở Phi Hồng hiên, nghe nói hấn giết Tiểu Hồng!”

“Lúc đó gã vừa giết Tiểu Hồng ắt không kịp lại giết Bạt Nha ... Phi Hồng hiên cùng Lục Đỉnh lâu dù sao cũng có khoảng cách!” Chu Nguyệt mắt ánh mắt lấp loé tinh quang, cũng không biết là nụ cười hay là toan tính quỷ quái gì khác: “Có lẽ ngay cả Tiểu Hồng gã cũng không có giết, có người đem chuyện làm loạn lên, nhân lúc mọi người giương đuốc vây bắt Thiết Thủ vu cho gã là hung thủ hấn đã có thể làm rất nhiều chuyện!”

Thiết thủ nói: “Có lẽ cũng vì hấn đã làm chuyện này mục đích đã đạt hoặc muốn che dấu cho nên đành phải rút lui chỉ để lại mấy vị cao thủ này tìm lý do đem ta giết cho xong chuyện ... nhưng không ngờ kinh động tới cả Chu tổng!”

Chu Nguyệt Minh nói: “Nhưng ta vẫn đến chậm một bước. Người tới bọn họ đã như chim sợ nã. Thái Chiết đến bọn họ một mặt giả hoạ người là hung thủ giết người. Nhân lúc Chánh Pháp đường Tôn lão tam phân tâm bọn họ đã nhân cơ hội mang bí mật chế tạo Nhân Hình Đăng Khắc chuồn đi ... Chỉ là bọn họ tự nhiên cũng muốn giết Diêu Hồng diệt khẩu cùng với tiêu diệt Thiết Tú. Về phần ác điều hấn vốn có rắp tâm khác muốn thủ lợi bên trong, hấn thấy ta tới đã lường được ta tất không biệt đãi hấn, bài đã giữa liền nảy sinh lòng ác độc muốn lên núi truy đuổi Sơn Kiêu. Hấn cũng muốn đoạt bí lục chế tạo Nhân Hình Đăng Khắc, một khi đắc thủ tiến có thể xưng bá giang hồ, lui cũng có thể lung lạc tướng gia!”

Lão cười nhẹ giống như rất hào phóng thực ra vạch trần chân tướng nói: “Hấn nếu có gì bất mãn có thể thương lượng với ta. Ta nghĩ, hấn mơ ước ba vị trí của ta đã rất lâu rồi. Thật ra thì, vị trí này của ta như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than sớm mong muốn dư người bớt việc đã lâu!”

Thiết thủ nhìn ra sự khổ sở trong lòng lão liền bình đạm nói: “Ngài anh minh tài trí, pháp nhãn vô biên trên giang hồ ai không rõ? Trong Lục Phiến Môn không người nào không phục. Ta thấy ác điều xốc vác có khả năng, trí dũng song toàn, hấn đối với ngài cũng cảm ân tình nếu việc lớn hoá nhỏ cho hấn cơ hội, ngày khác hấn nhất định tận sức phục tòng. Hấn đã từng vì phá án tận sức lao công, cũng xác thực từng cùng Tập Tà giao thủ còn bị thương, Chu tổng cũng không nên nghi ngờ, để ý ...”

Chu Nguyệt Minh mỉm cười hỏi ngược lại: “Người đang an ủi ta?”

Thiết thủ sững sốt: “Lời này ...”

Chu Nguyệt Minh cười híp mắt nói: “Vậy người sao không an ủi mình đi ... hấn còn xé đi vài trang sách mà người vu tâu vạ khổ mới có được!”

Thiết thủ cười khổ nói: “Thật sự bản thân ta vô cùng muốn biết nội dung trang sách hấn xé đi đến tột cùng là gì? Nó nhất định là sự tình trọng đại?”

Gã vừa nói đến đây đã thấy Bán Biên Kiếm Tôn Gia Biến vốn vẫn còn trong phòng sắc mặt tím bầm, lão đảo muốn ngã ... hiển nhiên độc lực bố trí trong Phiên Hồng tiểu ký đã phát tác.

Tôn Xuất Yên thì cầm Thanh Long Yểm Nguyệt thương nặng chín mươi sáu cân giằng co với Tôn Mịch Hoan.

Sáu Thần thương Tôn Mịch Hoan từ lúc phát hiện Tập Tà đã chuồn mất, Tôn Gia Biến trúng độc đã muốn chạy trốn.

Nhưng lão trốn không thoát.

Bởi vì Bán Biên Kiếm đã dùng một nửa gương mặt kỳ quái nhìn chòng chọc lão.

Nhìn thẳng vào lão.

... phảng phất từ trong mắt lão bắn ra thần quang đủ để giết chết Tôn Mịch Hoan .

Thiết thủ thở dài.

Nơi đây là Nhất Ngôn đường , ngày đó tại Sơn Đông Thần Thương hội là một phân đường thịnh vượng mà nay người qua thưa thớt, hoa cỏ tiêu điều.

Chỉ còn Mãn Sơn hồng vẫn đỏ rực.

... Diêu Hồng vẫn ổn chứ?

Gã bỗng nhiên có một ý niệm. Rốt cuộc đoá hồng kia giữa biển hoa, vết thương chồng chất trên thân cây là do người nào nhẫn tâm chém xuống? Rốt cuộc là vì chuyện gì mới lưu lại vết chém sâu như vậy, nhiều như vậy như vậy, vết đao tung hoành như vậy? Đó là bởi vì người hận cái đẹp? Hay là bởi vì trong thâm tâm hận người? Hoặc chỉ là bởi vì chỗ ấy từng có một cô gái xinh đẹp mà tên lương, tên của nàng tên là Diêu Hồng?

Kết thúc quyển 4 - Thảm lục.

Quyển 5, quyển 6 Diễm Tuyết - Ác Hoa rất tiếc ta không tìm thấy bản tiếng Trung, vì vậy không thể hoàn thành trọn vẹn mà đang 'Vẫn chưa kết thúc' như vậy!

thật sự đáng tiếc!

Nếu ai có bản tiếng Trung hai quyển tiếp theo hãy nhắn cho ta đường link để ta có thể hoàn tất bộ này nhé!

Thành thật cảm tạ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-chan-quan-dong>